

Anne-Louise Bachmann

Jeg lever med døden

Dagbog

Forord.

Den 15. juni 2016 mistede jeg min søn Noam i en voldsom ulykke på Vestre Kirkegård, da en gravsten væltede over ham og dræbte ham på stedet. Både jeg om min mand var til stede og overværede ulykken. Det ødelagde vores velkendte og gode liv at miste vores dreng – et liv vi besluttede os for at leve. Det skabte ikke kun et tomrum for den plads, han havde udfyldt i vores liv og i vores hverdag. Det skabte tomrum og kaos i alle aspekter af hvem vi var som mennesker og hvem vi var igang med at udvikle os til at være. Begrebet om hvem og hvad familie og venner var blev redefineret og alt blev vendt på hovedet. Tanker og følelser, som jeg ikke troede var muligt at tænke eller føle, fyldte min krop og blev min hverdag.

Vi fik hjælp – vi tog imod al den hjælp, som vi fik tilbudt, vi har arbejdet med os selv og kæmpet vores kamp. Alt sammen noget, der har været med til at få os tilbage til et mere almindeligt liv, et liv med lykke, et liv der er værd at leve, igen som en familie.

Dagen efter ulykken fik jeg foræret en grøn notesbog af min barndomsvenindes mor med ordene om, at jeg kunne skrive lidt, hvis jeg havde lyst. I stuen hos min mor, hvor vi boede efter ulykken, blev det aftalt, at bogen kunne ligge på spisebordet, så alle, der fik lyst, kunne skrive en hilsen til os eller til Noam, nogle umiddelbare tanker eller ting vi skulle og aftaler vi havde, men hurtigt blev det min bog. Jeg skrev hver dag, hvad vi lavede, og til at starte med turde jeg ikke at skrive mine tanker ned, da det var en fælles bog, og jeg ville ikke udsætte nogen for at læse om de tanker, jeg havde. Derfor skrev jeg tanker og følelser ned bagfra i bogen, indtil det udelukkende var min bog. Efterfølgende har jeg fyldt otte bøger, én dag af gangen, gennem det liv og den sorg, som vi gik igennem, efter at have mistet det menneske, vi holdt allermest af.

Gennem tiden har jeg givet et sporadisk indblik i mine tanker og følelser om at miste på mine sociale medier. Altid ærligt, men også bearbejdet, selekteret og censureret. Jeg har altid først delt ting, når processen har været igennem mit system og når jeg klarsynet har kunne formulere et par fine og velformulerede konkrete sætninger, som jeg har kunnet få lidt kærlighed og måske forståelse tilbage på som respons. I perioderne hvor jeg har haft det hårdt, været ked af det, frustreret eller vred, har mine delinger været korte og oftest bare emojis, fordi det er rigtig svært at være ærlig og sårbar på samme tid. Sorg er alting, og sorg er mere end sporadiske velformulerede sætninger om tanker og følelser. Det er gøren og handling. Det er en proces, der er i gang hele tiden, det er hver dag og en hverdag. En hverdag, jeg har beskrevet i min dagbog.

Jeg besluttede mig for at dele mine dagbøger. Ucensureret, helt råt og bundærligt, som jeg skrev det for mig selv. Det er en hård virkelighed, en hverdag og et ødelagt "jeg" I vil møde til at starte med, men et "jeg" der vælger livet til og går igennem en udvikling.

Jeg er undervejs ked af det, jeg er intet, jeg er vred, jeg er grim, jeg er ufornuftig og jeg er alt for konsekvent. Alt det grimme man helst ikke vil være. Men jeg er også et menneske, der er igennem mit livs hårdeste proces. En proces, hvor der kommer irrationel vrede, der kommer ny kærlighed og senere kommer der en genkendelig hverdag, fornuft og refleksioner.

Jeg vælger at dele det hele for ikke at være den, der bestemmer, hvad der er relevant og hvad der ikke er relevant i en proces med sorg, og fordi jeg ikke ville kunne forklare med mine egne ord i dag, hvad det præcis er, man går igennem. Jeg lader alle læse, fordi jeg gerne vil skabe forståelse for og sætte

fokus på, hvor meget det kræver at miste. Jeg vil give et indblik i hvor hårdt arbejde det er, at intet er som det plejer og hvor vigtigt det er, at man får hjælp, støtte og tid af sig selv, af sine venner, sin omgangskreds og af systemet, efter at have mistet, for at kunne leve med døden. Hver dag de næste to år, vil I kunne læse min dagbog og følge livets gang efter at have mistet mit aller kæreste.

Anne-Louise, mor til Noam.

Dagbog nr. 1

For at huske en tid jeg gerne vil glemme.

Denne bog er skrevet liggende, siddende, stående, kørende, grædende, halvsovende - på alle tider af døgn. I den hårdeste tid i mit liv efter den værst tænkelige ulykke.

Jeg var mor. Jeg er mor til en der ikke er her mere, jeg er mor uden et barn.

Søborg d. 16 juni 2016

Kære Anne-Louise og Benjamin

Noam var som en lille sol, der strålede, skinnede og varmede. Nu er Noam død, men hans lys og varme vil altid være her og med jer.

I denne bog kan i skrive tanker og minder og få andre til at skrive også.

De bedste tanker og knus Mariann

Gid den sten havde knust mit hoved i stedet.

17. juni 2016

Krisepsykologer Anne og Palle kl. 15.30

Hver gang jeg er alene eller lukker mine øjne, og mine tanker får frit spil, så ser jeg den sten vælte. Om og om igen. Jeg ser stenen knuse ham. Tænker hvad jeg tænkte på dette tidspunkt og hører mig selv råbe "HAN ER DØD".

Benjamins liste. Ting han gerne vil:

- Tatoveres — Have Noams minde på sin krop
- Se sine venner
- Ligge i sofaen med sin dyne mens der er folk omkring ham

Vi har smilet af gamle historier og minder i dag.

18. juni 2016

Blomster?

Vi har været på Holmens kirkegård for at vælge hans gravplads, min mor viste os rundt og fandt et sted til os, og vi har været hos bededamen. Noam skal have en lille hvid kiste i træ med træhåndtag. Han skal begraves fredag d. 24. juni i Flintholm kirke af Benjamins far, og han bliver bagefter kørt til Holmens Kirkegård, hvor han skal sænkes i jorden. Min mor skal passe på ham derinde.

19/06 søndag: Lejlighed kl. 10
20/06 Mandag: vuggestue kl. 12
21/06 Psykolog kl. 13
22/06 Tirsdag købe tøj med pigerne kl. 9.30
23/06 onsdag ?
24/06 Torsdag Begravelse
25/06 Fredag ?

Død på Valdemarsdag
Begraves Sankthansdag

“Jeg vil resten af livet være dybt taknemmelig over at have været Noams Mormor i 2 år og 3 måneder.”

Jeg sad alene udenfor i to timer i morges mens de andre sov. Jeg ville ønske at jeg kunne mærke ham, at han var i vinden, i skyerne, i træerne og i fuglene. Han skal være hos mig.

Vi er så udkørte.
Jeg må ikke være alene med mine tanker.

Benjamin er ødelagt. Han har værre billeder i hovedet end jeg har. Han ser al blodet og han hører al blodet. Jeg ville ønske, at jeg kunne gøre noget, men han har lovet mig at blive god igen.

Jeg får kuldegysninger hver gang jeg hører sirener.

Min søn er død. Den sten knuste ham på stedet. Det er så uretfærdigt. Det var så voldsomt.

Skrevet d. 19. Juni 2016, om den 15. juni 2016

Solen skinnede, Benjamin og jeg var på vej til vandet ved Hellerup for at spise vores medbragte hjemmelavede frokost-sandwichs inden vi hentede Noam i vuggestue. Vi kørte i bilen den sidste gang fra Jægersborg, hvor vi hele dagen havde kørt flyttekasser til kælderrummet i vores nye hjem. Jeg tog mig selv i at tænke, at det var en god dag.

Vi sad for enden af en villavej på kanten ud til havet. Uden at mågerne opdagede det, delte jeg mit brød med et par ænder der vraltede rundt foran vores fødder. Benjamin havde lyst til is, da vi havde spist færdig, men jeg var mæt, så vi aftalte at køre efter Noam tidligere end planlagt. Vi ville købe is med på vejen, som vi alle tre kunne spise sammen, mens vi gik en tur på Vester kirkegård. Vi besluttede at gå tur i en anden del af kirkegården, end vi plejer for at prøve noget nyt, nu hvor vi alligevel havde bil og kunne køre derhen.

Vi købte is i Rema 1000. En pakke med tre stk. Det var varmt, så vi foldede min trøje om isene, lagde dem i skyggen i bilen og skyndte os mod vuggestuen. Ved vuggestuen aftalte vi, at Benjamin pakkede bilen med barnevogn og Noams motorcykel fra morgens gåtur dertil, mens jeg gik ind efter Noam.

Jeg startede med at “tjekke ham ud” på Ipaden i fællesrummet. Jeg smilede af hans billede på skærmen, han var så lille på det foto.

Jeg gik til hans stue. Mit blik ledte efter ham et sekund blandt alle de andre lyshårede børn, men hans meget røde og nye t-shirt skar igennem. Hans hår var uglet og hans lange sokker hang om anklerne, så de små firkantede knæ var bare under de mørkeblå shorts. I det han så mig, satte han i et hop hen imod mig. Jeg satte mig på hug og hviskede til ham, at Far havde noget i bilen til os. Han løb afsted mod sit skab. Da jeg skulle til at sige tak for i dag og følge med min hoppende dreng, fortalte Charlotte at Noam havde bidt i dag. Jeg svarede, at vi arbejder på det derhjemme, hun svarede at det vidste hun godt, og at de også arbejder med det i vuggestuen. Det går åbenbart på tur, hvem der bider og hvem, der bliver bidt. Noam var blevet bidt dagen før og havde et stort tandmærke på sin overarm, det var Liva (Viva, som Noam kaldte hende).

Jeg takkede af og hørte Noam råbe "mig gave", mens han pegede på sig selv. Jeg fortalte at der ikke var nogen gave, men at far ventede på os med is i bilen. Jeg mindede ham om, at han lige havde fået en ny t-shirt, som han havde på. Han fik sandaler og kasket på og skulle lige kigge i de andre børns skabe, inden han var klar til at gå. Han løb gennem institutionen og stillede sig på tær for at åbne døren. Jeg tog sko på og hjalp ham ud. Da vi nåede til porten, spurgte jeg om han kunne se sin far, og jeg pegede på Benjamin, som satte sig på hug og åbnede armene. Noam satte farten op med et stort grinende ansigt. Vi satte os i bilen og snakkede om, at vi skulle gå en tur på kirkegården. Noam gentog ordet "kirkegår". Han vidste godt hvad det betød, for det var noget vi gjorde ofte.

Vi parkerede bilen. Jeg havde længe villet vise Noam denne del af kirkegården, fordi det var et spændende og dejligt sted. Der er nogle lange stier af metal ovenpå græsset, som man kan løbe på. Han nåede at blive lidt utilfreds inden vi kom ud af bilen, men jeg hev pakken med is frem. Han sagde "mig lis, Mig lis", og Benjamin sagde, at han selvfølgelig nok skulle få is. Vi fik ham skubbet lidt ind til siden og fortalt ham at han skulle passe på, fordi der kunne komme biler, og gik så hen mod metalstierne uden at låse bilen. Isspisende og glade gik vi sammen afsted på de store gange ind mod huset i midten af området. Der var et hul i hækken, hvor man kunne gå igennem ind til en stor dejlig græsplæne. Det var mig der viste vejen...

50 billeder tog jeg på kirkegården fra kl. 15.16 - 15.25

kl. 15.26 har jeg tre minutters telefonsamtale med min mor om gårdsdagens tur, hun havde haft med Noam til Oldemor Gurli. Samtalen sluttede med, at jeg siger, jeg vil lægge på, fordi jeg gemmer mig for Noam, så han skal finde mig.

kl. 15.31 et opkald til 112 Fra Benjamins Telefon.

kl. 15.31 3 minutters telefontid. Jeg råber til min mor, *Han er død* Hun cyklede til traumecenteret med det samme.

Vi har flyttet gravstenen væk fra ham. Der er blod overalt. Ud af munden, ud af næsen og ud af ørerne. Vi vender ham på hovedet, vi er stressede og forvirrede. Han er livløs. Jeg vil gerne bare holde om ham, men Benjamin bliver ved med førstehjælp. Benjamin prøver at forklare 112 hvor vi er og får instrukser i førstehjælp, mens han prøver at redde Noam.

En forbigående bliver involveret. Han går i chok, men får alligevel overtaget telefonen og holder den for Benjamins ører, så han kan få instrukser fra alarmcentralen, imens han udøver førstehjælp. Jeg hører sirenerne og løber efter dem. Jeg råber på dem. Jeg har kort kontakt til en dame med en hund og spørger, om hun har set en ambulance, det har hun ikke, så jeg løber videre. Sirenerne er hele tiden forskellige steder omkring mig. Jeg råber alt hvad mine forpustede lunger kan. *HEER, vi er her. Hjælp!* En personbil forstår situationens alvor og dytter højt, mens den kører tættere på mig. To skolepiger på cykel stopper op et stykke fra mig. Jeg siger, at de ikke skal være en del af det her og vinker dem væk. En kirkegårdsarbejder kommer hen til mig, og jeg spørger ham, hvordan en ambulance kan komme ind til Noam og Benjamin og den fremmede mand inde i midten af haven.

Han er uforstående, ubehjælpssom og langsom. Hans svar er bare, at det kan ambulancen ikke. Personbilens dytten hjalp, for ambulancen kom frem til mig. Redderne hopper ud, jeg peger, de skynder sig at få mig ind i bilen. De kører op på metal-stien og ind over græsset lige glade med kirkegårds arbejderens ord. Jeg viser dem resten af vejen ind gennem hullet i hækken. Falckredderne tager over. Politiet er der også. De skubber mig og Benjamin til hver sin side. Jeg kan ikke mærke noget indeni. Jeg kan bare se Benjamin stå og slå til et træ. Jeg står ved politimanden. Vi forlader stedet, vores ting ligger tilbage.

Noam døde kl. 15.31, da gravstenen væltede.

Kl. 15.49 i politibilen en telefonsamtale med min mor. Hun venter på os i traumecenteret på Riget.

I politibilen med udrykning på vej mod Rigshospitalet gennem København i myldretid. Jeg tænkte kun på at dø. Inde i mit hoved forestillede jeg mig, at vi kørte galt i farten, drejer rundt i luften og lander på taget. Sort. Kaos og myldretrafik udenfor.

Min søn er død, jeg ved det. Jeg så det. Det eneste vi kan forvente, er at få det bekræftet af lægerne. Hvis Benjamin tager sit eget liv, tilgiver jeg ham aldrig.

Noam

Født 08.03.14

Døbt 14.06.14 af bedstefar Peter

Død 15.06.16

Begraves 24.06.16

19. juni 2016

Vi har været tilbage i lejligheden for at hente tøj til os selv samt Noams tøj og ting til begravelsen.

Vi har valgt at Noam skal i en natdragt og puttes med et tæppe hans oldemor, min mormor, har strikket til ham. Han skal også have en dyne med et dynebetræk, som både jeg og mine brødre også har brugt, da vi var små. Han skal have sangtekster: mester Jacob, Hjulene på bussen og Bjørnen sover, nogle af de sange han selv kunne synge. Han skal have sit sovedyr, legetøjsdyr og noget lego.

Vi har valgt at beholde hans dyne og et af hans sovedyr med navn på. Vi sover med hans dyne.

Vi er begyndt at være bange for billederne vi har i hovedet, fordi vi nu har fået nogle timers pause fra dem indimellem og hver gang frygter for deres tilbagevendelse.

Vi har snakket om, at vi en dag skal bruge ulykken og vores sorg til noget konstruktivt.

Vi er bedøvet af beroligende medicin, og vi sover natten igennem med hjælp fra indslumringpillerne.

Til aften grinede vi. Benjamin grinede, han havde sine venner hos sig.

Benjamin ønsker sig kærlighed, han ønsker at give kærlighed. Han vil gerne have børn. Han siger, han vil give mig alt hvad jeg drømmer om. Jeg vil have en hund og en baby.

Inden sengetid kunne jeg i mit hoved høre Benjamins reaktion, idet det går op for os at gravstenen er væltet, og vores dreng ligger under den. Han råber *Nej, nej nej, nej!*. Vi flytter stenen, det går stærkt. Jeg råber *Han er død, han er død!*

20. juni 2016

Jeg føler, at jeg glemmer hvordan han var, hans kærlighed og hans sind. Jeg kan mærke tomheden om morgenen, og den fylder meget. Jeg kan også mærke tomheden i løbet af dagen, men pillerne bedøver vores følelser på en måde, så det er til at leve med.

Jeg frygter mere end noget andet at jeg glemmer ham, så de eneste minder jeg har om ham er billeder og små film.

Vi har planlagt begravelsen sammen med Peter. Vi har hørt om hele forløbet og valgt sange og salmer. Vi skal synge "Du kom med alt, det der var dig" af Hans Engel. Den sang vi også til hans dåb.

Jeg var stolt af at være mor til Noam. Jeg var stolt af at være ung mor, stolt over alt andet end hvad begrebet "ung mor" har af ladning. Jeg er ked af, at jeg ikke nåede at være med til at ændre opfattelsen af det begreb, og nu er der flere der kommenterer på artikler om ulykken, at vi mistede ham, fordi vi var unge og dumme.

Jeg har så mange tanker. Jeg gør mig så mange tanker. Noget bliver sagt, andet bliver skrevet ned, og meget forsvinder bare i hovedet.

Vi har besøgt Vuggestuen. De tog godt imod os. Semira, Amina og Camilla - Charlotte var på ferie. De var alle meget kede af det. Vi var meget ked af det. Jeg fortalte om ulykken, og de fortalte os, hvor gode vi bare var, og hvor dejlig og fantastisk Noam havde været. De var igang med at samle en mindre mappe til Noam, fordi han skulle flytte, så den ville vi modtage senere.

Vi snakkede om Noam og om hans veninde Liva, som han kaldte Viva. Det elskede jeg. Liva havde ikke særlig meget sprog endnu, så hun kunne godt finde på at bide, hvilket gjorde at Noam bed igen. Noam døde med et stort bid mærke på højre overarm fra Liva.

Pædagogerne havde fået psykologhjælp om fredagen, og forældrene havde været gode til at holde deres børn hjemme.

Tænk at det var vores historie, der skulle blive den værste.

Jeg ser frem til at tale med nogle professionelle, som ikke er kede af det på vores vegne, og som ikke skal høre historien af nysgerrighed eller bare fordi, men fordi de skal hjælpe os.

Kl. 13. Vi har været hos psykologerne Anne og Palle for anden gang. Vi taler med dem sammen, det er rart, og vi åbner os op omkring vores tanker og følelser omkring ulykken og om vores forskellige personligheder.

Vi er nervøse for den stilhed, der kan komme efter på fredag, når der ikke er mere at planlægge, og folk forsvinder tilbage til deres hverdagsliv.

Jeg savner Benjamin, når han er væk for længe.

Jeg venter på at virkeligheden kommer tilbage, og den her fantasi ender.

21. juni 2016

Jeg har drømt i nat.

Der var en mor der, var ved at miste sit barn. Han var kommet alt for højt op i en stor træskulptur. Han græd og ville gerne ned. Jeg var sammen med Mille på vej om i en kø til et museum op ad en rund stentrappe. Mille kunne også høre barnet og se ham en lille smule, men der var ingen der gjorde noget. Folk var bare utrygge omkring situationen. Mille havde stillet sig i den forkerte kø. Jeg gik tættere på skulpturen for at se, hvad der foregik og for at få Mille til at stå i den rigtige kø. Jeg kom hen til Mille, som græd over barnet. Jeg sagde bare til hende, at vi har billetter, og at hun står i den forkerte kø. Jeg havde set moren til barnet løbe frem til kanten af skulpturen og tilbage i køen. Jeg bevægede mig til kanten af skulpturen. Den var meget ustabil. Der var en stor træplade med nogle kæmpe søjler, der lå langt fra hinanden, som man skulle passe på. Jeg var bange, men bevægede mig ud til kanten og holdt fast i en pæl. Jeg kunne høre drengen og se ham sidde højt oppe - en lille mørkhåret dreng. Hans mor var helt lyshåret. Hun var helt ude af den, men imens vi begge stod der, blev han sænket ned med et reb om maven. Jeg fik fat i ham, da han kom tæt nok på. Jeg sagde til moren, at han trængte til en ren ble. En mand oppe fra et vindue råbte "tak for lån", han havde lånt ham i to dage. Moren tog hans ble af, den var rigtig ulækker, der var sorte dyr i. Jeg spurgte om hun skulle bruge en vådserviet og råbte ud til folkene i køen hvad hun ellers skulle bruge, og de kom løbende med vådservietter, skraldeposer og diverse pusleting. Jeg gik væk derfra.

Jeg kan ikke sige hvad jeg har lyst til, heller ikke hvis der bliver stillet forslag. Jeg har ikke lyst til noget.

Jeg tænker ofte på, hvornår det virkelig går op for mig, at jeg skal leve resten af mit liv uden Noam, for jeg tror jeg vil reagere voldsomt.

Benjamin ønsker sig børn. En stor familie så vi kan stå sammen, og så vi kan give al den kærlighed vi har i os til det, der betyder allermest. Jeg ser frem til det. Der må ikke gå for længe.

Jeg har altid ønsket mig mange børn. Kan det kun gå i opfyldelse, fordi Benjamin mistede Noam? Vi bliver let lidt uvenner eller kommer til at snerre lidt af hinanden, men vi snakker om det, for vi ved godt at vi er pressede, og det er hårdt at være omgivet af andre mennesker hele tiden.

Jeg har shoppet kort med Mille, Sofie og Nanna. De hjalp mig med at finde et pænt sæt tøj til begravelsen. Sorte bukser og en sort top.

Jeg tænker meget over hvad jeg har lyst til i fremtiden. Jeg er i tvivl om det er meningen, at jeg skal have børn. Måske jeg hellere skulle pakke en rygsæk og tage ud i verden.

Vi har valgt blomster til kisten og til graven. Grønt og solrige solsikker med et bånd hvor der skal stå "Vores livs kærlighed - Mor og far"

Jeg føler, at folk skal blande sig udenom, hvordan Noam skal lægges i kisten, og hvad han skal have med sig.

Jeg tør ikke være alene. Jeg har ikke lyst til at være alene, men jeg er træt af alle de folk.

Jeg så tøsefilm i sengen med Nanna.

Vi har ligget i sengen det meste af dagen. Jeg er sur indeni, og jeg er ved at være træt af, at der altid er mennesker omkring mig, men jeg ved også godt at jeg ikke kan være alene.

Når jeg kan grine i dagene efter jeg har mistet min søn, så er der aldrig noget, der kan tage den fulde livsglæde fra mig.

Jeg har snakket med Kasper i dag, fordi vi begge synes at det er overvældende med alle de mennesker, han har det skidt. Jeg fortalte ham om vores nye hjem og om hvordan Benjamin har det, at han godt kan sige nogle gode ting, vores savn og vores fremtid. Jeg håber det betød noget for ham at vide, at vi har en fremtid .

Rigtig mange mennesker skriver og kondolerer. I dag modtog jeg brev fra min underviser Christina.

Jeg ville at ønske jeg kunne springe de næste 5 år over.

Vi spiser sammen alle sammen hver aften, Benjamins familie, min familie og vores venner. Noget Noam ville have elsket, men noget vi kun gør fordi vi har mistet ham.

Efter mad, da jeg har taget min beroligende medicin, sidder jeg sammen med Andreas og ser noget ligegyldigt TV på HPs værelse, så jeg kan få den ro fra alle menneskene, som jeg gerne vil have. Så kan Benjamin gøre hvad der er godt for ham uden at skulle bekymre sig om mig. Han kan nemlig ikke holde ud at være lukket inde på værelset særlig længe af gangen.

Jeg har savnet Benjamin i dag, fordi vi har lavet hver vores ting. Jeg ved, jeg vil være sammen med Benjamin. Jeg har lyst til at stikke af med ham og blive gift. Gøre noget vanvittigt, som gør os glade.

Hver dag får vi styr på lidt praktisk papirarbejde. Vi skal lave bilag for at Københavns Kommune hjælper os med krisepsykologerne. Det genere mig det praktiske arbejde.

Vi får ofte af vide at vi er stærke, og at vi håndterer døden og tabet ualmindelig flot.

22. juni 2016

I dag sov jeg længe (til kl. 08.20) for første gang siden ulykken. Benjamin sover som regel til kl 11, men i dag skulle han med op, fordi han skulle klippes. Det var arrangeret med Oliver. Der var herresalon i stuen.

Min mor bliver ved med at tale om Noam som lys og som ren energi. Hun fik fortalt af en, at hans sjæl forlod kroppen, inden hans krop blev ødelagt, så hans hele og fine sjæl altid vil være med os. Jeg er ikke helt der.

Jeg har siddet alene på HPs værelse i dag, jeg er træt af alle de mennesker. Jeg har bare set dårligt TV, men jeg overhørte min mor, Frank, Peter, min faster og bededamen Lene snakke om begravelsen. De talte om gæster der kommer eller ikke kommer og om mit ønske om, at alle er velkomne. Peter roste et billede af Noam, som jeg har taget. Han roste min evne til at fange Noams ånd og mine evner til at tage gode billeder. Min mor fortalte dem om de ting, hun har sagt til mig, Peter fortalte om nogle småting, han har snakket med Anette om logistik, tid og plads. De taler om alt det praktiske, og hvad de føler. Jeg kan godt lide at vide hvad der foregår, og det gør mig rolig at lytte.

Det hele er så uvirkeligt.

Der er mange ting jeg ikke kan sige eller snakke med mine venner om, for jeg har ikke lyst til at smalltalke og tale om ligegyldigheder, men jeg har heller ikke lyst til at tale om Noam og om ulykken. Så jeg bliver tavs. Måske også fordi jeg føler, at de aldrig har kunne relaterer til hvad jeg har haft, hvordan kan de så på nogen måde forstå, hvad det er, jeg har mistet.

Vi skal tage stilling til, om vi selv vil klæde Noam på inden begravelsen på fredag, om vi vil holde hans døde krop, inden vi skal lægge ham i kisten. Vi skal også tage stilling til hvad vi skal komme ned til ham i kisten, og hvem der må se ham inden låget bliver lagt på.

Bededamen har forberedt os på, at han stadig har små kvæstelser og forandringer på kroppen, men at han stadig er hel og fin. Hun siger at det er nemmere at komme kisten i jorden, hvis man tydeligt har set, at der ikke er mere liv tilbage.

Vi har besluttet, at det kun er vores forældre, søskende og Andreas der kan se ham på Riget fredag inden begravelsen. Jeg har besluttet, at jeg vil prøve at give ham sin natdragt på, og hvis jeg ikke kan, hjælper min mor og bededamen.

Bededamen Lene vil gøre så meget for os, som hun kan. Min mors kolleger har gjort pænt og klar på kirkegården. Anita og Jesper har leveret aftensmad til os, ligesom vores forældres venner, vores egne venner og deres forældre har gjort. Anita og Jesper står også for små sandwiches til begravelsen.

Jeg tænker dagligt på ulykken. Mit hoved gennemgår de små scenarier om og om igen. Stenen som vælter. Øjeblikket hvor det går op for os, hvor slemt det er. At vi fjerner stenen og trækker ham væk. Den slatne krop, blodet, øjnene. Vores råb, vores panik. Manden, menneskene. Men mine tanker bliver mest ved med at føre mig tilbage til øjeblikket, hvor det går op for Benjamin og mig, at vores søn ligger under den sten og er knust. Jeg kan hele tiden høre Benjamin råbe *NEJ NEJ NEJ* og mig selv råbe *Han er død*. Jeg kunne se det levende forsvinde fra hans krop. Jeg kunne mærke tabet i min egen krop, i det han lå under den sten. Jeg kan se og høre ham dø fra os.

Jeg dagdrømmer så ofte om, at jeg nåede ind under den sten selv og nåede at råbe "FÅ HAM UD FORHELVEDE", inden den knuste mig istedet. Vi drømmer om en glad fremtid sammen.

Jeg tænker af og til på Hemingways syv ords historie. Den passer på os.

Vi har været til psykolog i dag. Det er rart at åbne sig op over for nogle, som ikke har følelser i det, ligesom vores familie og venner har. Det er rart at åbne sig op i Benjamins selskab.

Jeg kan ikke rumme særligt meget støj på en gang. Hvis fjernsynet er tændt samtidig med der bliver støvsuget eller slået græs, og der også er nogle der snakker, så bliver jeg sur og forvirret. Jeg har lyst til mindre og mindre.

Jeg skal koncentrere mig om at gøre plads til Noam i min krop. Jeg kan ikke mærke ham. Jeg kan ikke mærke den kærlighed vi havde sammen, men jeg vil rigtig gerne. Jeg savner hans tilstedeværelse og at kunne røre ham.

Benjamin har insistet på at køre sin Velo solex fra Solbakken til Søborg, så det har han fået lov til. Det fik os til at smile, da han kørte forbi os.

Alle folk vi kender sørger med os, men de sørger også for os - at vi får hvad vi skal bruge. Vi sørger, men mest om morgenen, for der er der stille. Resten af dagen er min mors hjem fyldt med venner og familie og al den omsorg og pleje, som de kommer med.

Vi har haft mere besøg, men også holdt os lidt for os selv. Jeg har sovet alene, mens huset var fuldt.

Vores venner er her. Vi har ikke engang skulle spørge.

Alexander passer ikke kun på Benjamin, men på hele Benjamins familie. Han laver kage sammen med Kasper og Nanna, for at få deres tanker ledt hen på noget andet.

William har kørt frem og tilbage fra Århus for at passe på Benjamin, samtidig med at han skal passe sin egen familie og sit job. Benjamin hygger sig med William, han har nemmere ved at åbne sig op overfor ham, og så nyder han at snakke om alt og ingenting med ham.

Mille, Johanne, Sofie og Nanna gør alt hvad de kan trods egne studier, planer og eksaminer.

Jeg ved vi er i mange menneskers tanker. Vi får dagligt blomster ind af døren og tekstbeskeder og kommentarer fra folk, der kun kendte Noam gennem billeder.

Andreas bruger det meste af sin tid på os. Han hjælper med praktisk papirarbejde, han har kontakt til advokaten. Han er sammen med os og vores familier.

Jeg har tænkt mig at fortsætte på instagram og vil prøve at gøre det til en hjælp for mig selv til at bearbejde det her. Det var noget jeg elskede at gøre, men jeg er ikke længere nogen Instagram-mor, og jeg har gjort min profil privat.

23. juni 2016

Jeg drømmer om Noam. Jeg drømmer, at jeg ringer rundt til alle, jeg engang var venner med for at fortælle om tabet og om ulykken. Hver gang jeg ikke har mere at sige, opstår der en røgsky, som om de kan se mig forsvinde og tage videre.

Jeg synes at jeg sover dårligt, men alt i mit liv er dårligt, så det er svært at skelne.

Jeg føler ikke at hoved og min krop opfatter mit savn til Noam.

Sankthansaften. Dagen før begravelsen. Det er første gang, jeg ikke har skrevet i løbet af dagen, men ventet til aftenen. Ikke fordi vi har lavet særlig meget. Det er bedst at jeg skriver ned lidt efter lidt i løbet af dagen, for jeg glemmer. Jeg glemmer hvad vi laver, hvad jeg føler og tænker og hvordan jeg har det. Jeg glemmer detaljerne.

Vi lever og bor hos vores forældre i omsorg og kærlighed. Alle tager sig af os, vi kan ikke selv. Jeg er begyndt at frygte vores kommende hverdag, at være alene, komme hjem fra studie, at skulle lægge mig til at sove, at skulle stå op igen. Alt sammen alene.

Jeg frygter stilheden og tomheden. Vores liv kommer til at mangle liv.

Dagen startede med at jeg skulle til frisøren. Sofie kom kl. 9 sammen med Nanna, og Mille mødte os derhenne. Mille var ked af sin eksamenskarakter, fordi hendes partner fik 10 og hun selv fik 7. Det var Sofie der fortalte mig det. Jeg sagde, at Sofie måtte fortælle hende, at hun gerne må være ked af en karakter også i mit selskab, selvom jeg synes, at det er fjollet, for 7 er fint.

Grethe farvede mit hår lidt mørkere og lidt rødere. jeg fik farvet bryn og vipper. Jeg blev friskere at kigge på, men for 1600 kr. skulle der også helst ske en synlig ændring.

Mille og Nanna gik med hjem. Senere kom Anna og Asbjørn.

Jeg har brugt meget tid alene i sengen.

Sofies mor har syet mine bukser lidt op, og de blomster vi havde bestilt er kommet fra tante Rikke. Vi har fået den smukkeste blomsterkrans til kisten med lysegrønne og gule blomster og små solsikker. Den skal pynte kisten og sænkes med i jorden. Vi har også fået tre store flotte solsikker med båndet på. Så vi er så klar, som vi nu kan blive til i morgen. Jeg er klar til begravelsen, men kun fordi jeg ikke ved, hvad der er i vente.

Noam skal have plantet et træ på sin grav. Et smukt træ, så det passer til ham.

Jeg kan ikke forstå at vi skal bruge så mange år, eller rettere resten af vores liv, på at sørge over Noam, nu hvor vi kun har haft ham i to år.

Vi har spist fælles sankt hans middag.

Jeg har grinet med tårer i øjnene sammen med Andreas af små film, jeg har af Noam. Han var så skøn og fantastisk. Det kan man se på de film.

Benjamin vil blande slik og se en film bare ham og mig. Nu må vi se om vi når dertil.

Det tordnede og lynede meget om aftenen.

Hvordan skal jeg forberede mig, hvordan skal vi leve uden Noams gode humor og hans personlighed. Jeg oplever at blive fysisk dårlig, når jeg ser et billede af Noam, som er taget for nyligt.

24. juni 2016

Kl. 04.30

Jeg lå vågen om natten. Det var første gang siden Noams dødsdag. Pillerne virkede ikke i dag. Jeg tænkte på, hvordan jeg kan komme til at arbejde med min sorg - måske hjælpe andre en dag. Men måske andre er ligeglade, fordi det vigtigst er, at alt er godt og lykkeligt. Folk vil have lykke og ikke ulykke, hvilket er det eneste jeg har.

Jeg har mistet. Jeg har oplevet noget af det værst tænkelige som forældre, og det foregik som et mareridt. I dag skal han begravnes. To år og 3 måneder. Han blev knust under en gravsten, kraniebrud og indre blødninger. Der var ikke noget at gøre. Jeg så så meget blod, at jeg på de dårligste dage stadig kan lugte jern. Benjamin kan smage det.

Vi skal starte forfra - nyt hjem, nyt jeg, nyt os og nu med en dyb sorg.

Vi stod stille og roligt op og fik gjort os pæne. Typisk er det, at på de dage, hvor det er allervigtigst at føle sig pæn, så lykkedes det sjældent. Sådan havde jeg det i dag. Jeg følte elendighed.

Vi tog til Rigshospitalets retsmedicinske afdeling, for at se ham en sidste gang, klæde ham på og komme ham i kisten.

Vi græd begge da dørene blev åbnet, og vi kunne se ham ligge der i en rød børneseng fra riget, med underbukser og undertrøje på.

Han havde skader i panden fra ulykken, hans hoved var skævt og munden lignede ikke hans, fordi hans kæbe ikke kunne lukke rigtigt. Han var begyndt at blive helt blå som et stort blåt mærke. Hans øjne var begyndt at synke ind, men hans lange øjenvipper lå fint ned på kinderne. Han var hæftet sammen hele vejen ned ad brystet og op bag i hovedet efter obduktionen, det var gjort pænt og ordentligt. Hans hud var kold, hans led var stive. Hans varme og hans lugt var væk, men stadig smuk og uskyldig.

Jeg fik hjælp af min mor og af bededamen til at komme ham i natdragten. Han blev svøbt i dynen og Benjamin fik ham i armene. Benjamin var knust og græd meget. Vi holdte ham i hånden, aede ham og kyssede ham. Jeg følte ikke rigtig, at det var min dreng, fordi han var så anderledes i døden, men Benjamin overbeviste mig om at tage ordentligt afsked med ham. Vi fik puttet ham i kisten med hans dyne, sovedyret i hånden, et billede af os alle tre, legetøj og børnesange omkring ham. Jeg puttede ham og kyssede ham godnat, som jeg altid havde gjort. Et kys på mine fingerspidser som jeg satte ned på hans pande, mens jeg sagde "Jeg elsker dig". Kistelåget kom på og skruerne blev skruet i.

Vi kørte mod kirken. Studentervognene kørte rundt med fest og jubel forbi kirken, mens vi stod der stille og triste.

Jeg hjalp til med at lægge alle de blomster, der var kommet til kirken. Der blev lagt blomster i siderne og i rækker langs kirkegulvet. Det var overvældende med så mange fine blomster. Der var kommet over 100 buketter og dekorationer.

Det var abstrakt at gå forbi kisten, for vi havde lige taget vores afsked. Sagt vores farvel. Der var ikke mere at sige, og alligevel lå han lige der i den kasse, som vi lige havde puttet ham i. Han er i de helt forkerte, men meget smukke omgivelser.

Benjamin havde trukket sig tilbage. Han kunne kun finde fred op af en trappe, som førte ham til spejderens rum. Han havde skrevet til mig, at han sad alene i et lokale og ikke kunne overskue at hilse på folk. Da blomsterne var lagt på plads, fandt jeg ham og satte mig samme med ham. Vi gik først ned, da begravelsen skulle i gang. Benjamin holdte sit hoved lavt og satte sig med sit hoved mellem sine hænder, jeg holdte en arm om ham, og hilste på de mange folk der kom hen til os.

Jeg tænker ofte på, hvad Benjamin tænker og føler, samtidig med at jeg nok godt ved det.

Kirken var mere end fyldt. Folk sad tæt og stod i lag ud i alle kroge. Der blev talt over 300. Jeg er så ked af det, men overvældet af folks tilstedeværelse.

Der var piger fra min gymnasieklasse, en hel del fra mit studie samt undervisere. Min ekskæreste var der. Vuggestueleder og pædagoger, Lene og Camilla fra min praktik hos Bruun Rasmussen, dem fra min mødregruppe og deres mænd, Fabian, alle min mors veninder, hele min familie på både min mors og min fars side, alle mine veninder, drengevenner og deres venner, min families venner, mine efterskolevenner. Alle man kunne tænke på og flere endnu. Hele Benjamins familie, alle hans venner og deres kærester. Anas havde sendt sin far og sin søster for at være der i hans sted, Marcelle havde gjort det sammen med sin far.

Peter var vores præst. Han var meget imponerende. Han begravede sit barnebarn, sin søns søn, og han var virkelig professionel og stadig fyldt med kærlighed. Han talte meget fint om Noam og om sorgen

der følger. Folk roste ham bagefter. Jeg havde holdt mit hoved delvist koldt, men under sangen “Du kom med alt det der var dig” græd alle i kirken, også mig for den var så passende på vores forårsbarn, som vi nu skulle leve uden. Det var meget smukt og rørende. Hjerteskrærende.

Andreas, Alexander, Ian og Hp bar kisten ud. Det tog tid før kirken var tømt.

Bilen med kisten kørte væk og alle ville hilse. Det var meget overvældende, for de havde alle sammen et par ord med på vejen. Selv bare sætningen “Jeg ved ikke hvad jeg skal sige” forventes der et svar på, og det var svært at overskue. Kram, smil, kys på kinderne og hænder på skuldrene.

Vi var de sidste, der kørte mod kirkegården. Vi sad lidt i kø, men det gjorde ikke noget. Jeg følte ikke vi skulle nå noget. Da vi kom frem var der mange flere, der var fulgt med fra kirken til kirkegården og kistenedsænkelse, end jeg havde regnet med. Kirkegården var smuk og fyldt med mennesker, der lod os gå frit og forrest.

Da alle var samlet så godt som muligt, blev kisten sænket af de fire, der havde båret den ud af kirken. Peter bad fadervor og sang. Han kom jord på, og jeg kastede den første blomst ned på kisten. Fe og Falke kom efter og kastede tegninger ned. Der var mange, der tog en sidste afsked, imens vi igen blev hilst på.

Vi bevægede os langsomt mod bilen og kørte til Søborg. Vi var på beroligende medicin. Nu i bedre humør end i kirken, men stadig triste.

I Søborg var der igen fulgt rigtig mange mennesker med. Ca. halvdelen af kirkens gæster var mødt op.

Jeg havde svært ved at smalltalke, selvom folk var søde og rolige.

Der var sat borde og bænke foran min mors rækkehus i Søborg, naboerne havde hjulpet til med at sætte op og gøre klar. Det fungerede rigtig fint til alle de mennesker, men jeg kunne ikke helt overskue festen i haven, så jeg stod det meste af tiden i entreen, hvor folk på deres vej forbi kunne stoppe op og snakke lidt, hvis de havde lyst, og så gå videre. Jeg stod længe og snakkede med Camilla. Jeg kan rigtig godt lide hende, vi fik et godt forhold under mine praktikuger, og det var rigtig rart, at hun kom og viste sin støtte på sådan en dag som i dag. Af forbipasserende gæster fik jeg et kys på kinden, et par ord eller et ‘tak for i dag’.

Benjamin brugte det meste af dagen inde i stuen. Det var der, hvor gæsterne kunne tage en sandwich eller noget at drikke, så han har ligesom jeg sikkert også fået massere af kys på kinden eller et par ord.

Kl. 20.30 havde de fleste takket af for dagen. Benjamin sad med en stor del af vores venner udenfor ved bordene, og jeg besluttede at bevæge mig ud og sætte mig blandt venner og gæster for første gang i løbet af dag. Vi hyggede os.

Jeg sad sammen med mine venner Natasja, Mille, Sofie, Silja, Clara, Johanne, Anna, Nanna og Steffen. Benjamin sad sammen med sine venner. Jeg gik ind før gæsterne tog hjem.

Den næsthårdeste dag i mit liv er ved at være ovre, og jeg vil bruge dagens sidste timer i sengen sammen med Benjamin.

Da jeg lå i sengen, kunne jeg fornemme lugten af døde Noam.

Erik og Mariann var taget tilbage på kirkegården i løbet af dagen for at tage billeder af alle blomsterne, efter de var blevet lagt ud på graven. Der blev nemlig lovet skybrud, hvilket ville ødelægge alle blomsterne.

Det betød mere end jeg havde regnet med, at alle de mennesker var mødt op til begravelsen. Selv Nikolaj var der.

Mine to undervisere Julia og Christina sagde, da de kom for at hilse efter begravelsen, at jeg var stærk. Det har jeg hørt rigtig meget den seneste tid, men de sagde også, at de ønskede at min vej skulle slå forbi dem igen. Så jeg har besluttet mig for, at det skal den. Jeg skal gennemføre min bachelor.

Benjamin siger at han tror, han er begyndt at føle det, som han kommer til at føle resten af livet. Det tror jeg ikke jeg er.

Benjamin har fødselsdag i morgen, hvilket jeg er ked af. Han har frabedt sig fejring og gaver, så jeg har ikke noget til ham, og det kan bare aldrig blive en god dag.

Måske jeg en dag skulle lave et projekt om at miste. En guide til bearbejdelse, en bog, måske en blanding.

25. juni 2016

Kl. 08.00

Det værste er at vågne om morgenen.

Jeg kan mærke uroen fra toppen af mit hoved, ud i fingerspidserne, i hjertet, ned gennem benene og helt ud i tæerne. Jeg har undervurderet sorg og overvurderet mig selv.

Benjamin har fødselsdag i dag. Han har ikke ønsket nogen form for fejring, så vi vil bare prøve at gøre dagen hyggelig for ham.

Jeg fik ham op og ud på en gåtur. Han skulle bruge nogle sandaler, og min mor ville gerne give ham et par, så vi gik til Buddingecentret for at finde et par sandaler. Det lykkedes desværre ikke, så vi købte morgenmad på vej tilbage.

Hver gang jeg ser børn, store som små, tænker jeg at de skal passe på sig selv, fordi livet er så skrøbeligt. Hvis jeg ser børn sammen med sine forældre, tænker jeg at forældrene er heldige, og at deres børns liv er det vigtigste de har. Jeg håber dermed, at de værner ekstra meget om dem, fordi jeg har mistet mit barn.

Vi åbnede og læste 150 kort som havde været vedlagt alle blomsterne.

Lige så snart virkningen fra de beroligende piller ophører, handler det hele om sorg, død, ulykke og ensomhed. Jeg ser stadig stenen vælte og drømmer om, at det var gået anderledes. Parallelt forestiller jeg mig selv siddende alene i vores nye hjem, ensom og trist, ved spisebordet i stilhed. Det er en stor frygt jeg har, at det skal blive sådan.

Vi tog til kirkegården for at se alle blomsterdekorationerne fra kirken og for at se Noams grav nu med jord på. Blomsterhavet var overvældende og helt vildt smukt, men jeg ved ikke hvordan jeg skal forholde mig til, at han nu ligger der. Den lille krop. Min lille dreng. Jeg føler ikke noget konkret, som jeg kan sætte ord på, når jeg står der foran Noams grav, så jeg reagere med vrede indad.

Vi tog videre på tur til Magasin, for at se om Benjamin kunne finde sandaler der. Det kunne han ikke, så nu vil han købe dem på nettet. Jeg er trist og uden energi, når vi går rundt ude blandt det daglige liv. Folk ved ingenting. Jeg kigger efter forbipasserende børn. Tænk hvis jeg kunne genkende noget fra Noam i dem. Jeg gik hen mod børnetøj og plejeprodukter. Jeg ønsker Noam. Jeg udstråler ingen glæde.

Livet går videre udenfor, og ingen kan mærke vores indvendige smerte.

Peter kom med en foræring, som han kaldte det, for det måtte ikke være en gave. Det var en bog fra hans egen bogreol, som han selv var glad for. Benjamin blev glad.

Vi har spist (fødselsdags) grillmiddag hos Benjamins forældre. Det er altid roligt og hyggeligt, men jeg ved at det dårlige humør og mørket lurer lige under overfladen. Benjamin beskriver det som en uro. 25 år og far, men ingens far.

Jeg kan godt hygge mig, men ikke for længe af gangen så får jeg nok og vil væk fra selskabet. Jeg vil helst gå ubemærket, så jeg opholder mig som regel ved nærmeste udgang. Jeg kan ikke finde ro, selvom mit sind er tomt og jeg er fokuseret på noget andet.

Mit hjerte er begyndt at gøre ondt, og små ting, som et tillykke på en anden persons facebook væg, kan irritere mig.

Der er rigtig mange mennesker der tilbyder deres hjælp, men det giver ikke mening for mig at skulle noget uden Noam, og jeg kan ikke planlægge hvad jeg vil i den nærmeste fremtid, for jeg ved ikke engang hvad jeg vil nu og her.

Jeg ser graven tildækket. Jeg ser hans frosne krop. Jeg ser hans kæbe, de indsunkne øjne. Jeg ser skrammerne i hans ansigt. Jeg ser hans sammenhæftning efter obduktionen. Jeg ser alt blodet, jeg kan lugte det. Jeg ser panikken. Jeg kan mærke panikken. Jeg ser den livløse krop. Jeg ser stenen ligge. Jeg ser stenen vælte. Jeg ser os tage hinanden i hånden og gå videre. Jeg føler ingenting. Jeg føler alting. Jeg føler afmagt. Vrede.

26. juni 2016

Jeg vågnede kl. 08.00 og har siddet i sofaen foran fjernsynet. Jeg kan ikke være alene med et fuldt funktionelt hoved. Jeg får det fysisk dårligt og føler, at jeg skal kaste op. Det er meget ubehageligt at være uden Benjamin, når jeg trænger til at tage en beroligende pille. Mit hoved vandrer mod ulykken.

Planen er, at vi skal til vores lejlighed og pakke det sidste ned, fordi vi kan flytte ind i vores nye lejlighed på tirsdag.

Anders, Anette, min mor, Frank, Hp, Benjamin og jeg tog til lejligheden for at ordne forskellige ting. Vi fik klaret en del på de få timer vi var der, og mangler nu kun at fylde enkelte flyttekasser, rengøre ovnen og fjerne nogle småting. Ejendomskontoret har tilbudt at udføre slutrengøringen for os, og så må vi få hjælp til at flytte alle tingene.

Jeg er imponeret over hvor langt vi er nået med nedpakningen. Jeg hverken glæder mig eller ikke glæder mig til at flytte.

Selvom jeg har sovet nogle timer på sofaen, er jeg stadig træt og kan ikke overskue mere i dag, men vi skal spise sammen med begge vores familier i dag, så dagen er ikke slut endnu.

Alle siger, at der er ingen der forventer noget af os, men når jeg så alligevel møder forventninger, bliver jeg sur.

Andreas kom ved middagstid, han havde været hos advokaten og opsummerede deres samtale. Han nævnte at der måske kunne være tale om erstatning fra Københavns kommune, og i så fald, på omkring 100.000 kr. Jeg blev vred med det samme og gik fra bordet, for jeg synes at dette beløb virker som en joke. Vi står i total krise. Vi er ikke uddannede og vi ejer intet. Den fremtid vi var på vej imod er afbrudt, så lige nu står vi uden noget konkret. Noam er uerstattelig, så jeg kan jeg ikke holde ud, at der er tale om en pris. Jeg bliver vred og ked af at sætte en pris på min afdøde søn. Et barn tæller ikke i det økonomiske regnestykke, fordi et barn ikke tjener penge eller har indflydelse på husstandens indkomst. Men det at miste et barn vil alligevel få enorm indflydelse på vores fremtidige indkomst de næste mange år. En erstatning skal kunne gøre en reel forskel, før det giver mening at tale om penge

Jeg skal leve et helt liv uden min søn, Københavns Kommune kan ikke genere mig ved at trække tiden ud.

Andreas, Alexander, Benjamin og jeg købte slik for at komme i bedre humør og så noget dårligt tv.

Jeg tænker rigtig meget på vores fremtid, vores tid, vores psyke og på økonomi. Der er forskel fra at man som par, tror man kan klare alting sammen til rent faktisk at vide det, og det må tiden vise os.

Jeg har modtaget nogle penge, som var i overskud fra blomste indkøb fra min studieklasser og efterskolevenner. Det er meget generøst af dem.

Ida har sagt at jeg altid gerne må ringe til hende, hvis jeg har lyst. Hun mistede sin halvandet år gamle søn for mange år siden i en bilulykke. Hun var selv med i bilen.

Vi havde sex i dag. Det var rart at have den lyst og overskud til hinanden.

Det er ca. 3 år siden at jeg fandt ud af at jeg var gravid med Noam.

27. juni 2016

Vi har sovet længe i dag (kl. 09.40), men jeg sover ikke tungt i morgentimerne. Jeg rumsterer rundt og tvinger mig selv til at holde øjnene lukket og blive liggende.

Nanna og Johanne kom forbi med is om formiddagen, Andreas var der også. Det var rigtig rart bare at sidde sammen i haven.

Jeg får hele tiden spørgsmålet "Hvordan går det?". Det virker oftest som om spørgsmålet stilles som en standard-høflighedsfrase, for når jeg som oftest svarer "fint", bliver mit svar accepteret. Andre

gange nuancerer jeg mit svar, hvis jeg mener den spørgende kan tåle bare en brøkdel af sandheden, og fortæller at det går op og ned. Det går bestemt ikke fint. Det går op og ned. Det går mest op når den beroligende pille virker, og når jeg er sammen med nogle, jeg har lyst til at være sammen med. Ellers går det mest bare ned. Det meste foregår faktisk på bunden.

Vi har været hos psykologerne i dag, og det var hårdere end de andre gange. Jeg var mere ked af det og græd mere, end jeg har gjort før, mens Benjamin var mere fattet. Han er begyndt at åbne sig op og fortælle om nogle gode ting. I dag handlede det om begravelsen, vores tanker, hvordan vi har det og om den vrede jeg føler omkring et erstatningsbeløb og hele den sag. Psykologerne spurgte ind til gravstedet, og så talte vi også om sommerplaner.

Jeg føler, at folk tænker jeg er den stærke, og at jeg derfor skal tage hensyn til Benjamin, når han har det hårdt. Det er svært. Benjamin føler at alle er over ham. Han synes det er hårdt med al den omsorg, som omhandler berøring. Han kan ikke udholde flere hænder på skuldrene, nusning på ryggen eller en kærlig hånd på låret. Han har fortalt mig, at det kun er mig, der må drage omsorg om ham med berøring.

Jeg har ikke ville besøge graven, fordi jeg har ikke vil se alle de visne blomsterkranse fra begravelsen på Noams grav.

Det er hårdt at være til psykolog. Jeg har været vred, og jeg og Benjamin er lidt uvenner. Vi har svært ved at rumme hinandens små ting.

Jeg har generelt svært ved småting. Jeg kan ikke rumme spørgsmål, hvor jeg skal tage stilling til noget, ikke engang bare små ting. Jeg bliver spurgt om hvad jeg har lyst til, om vi skal det ene eller det andet, om den spørgende skal være her eller der, gøre sådan eller sådan. Jeg ved det ikke. Jeg er ligeglad. Jeg har ikke lyst til noget. Jeg har mistet min 2 årige søn, og der er intet I kan gøre.

Jeg har sovet.

Vi har endelig modtaget overdragelseskontrakten til lejligheden, og den er videresendt til banken.

Vi har spist burger sammen med Anders og Anette, men mit humør var stadig dårligt, og jeg er stadig uvenner med Benjamin.

Jeg har siddet på en kedelig tilfældig bænk i Søborg og været ked af det. Jeg er træt af ikke at kunne håndtere mig selv eller være mig selv. Når man mister et barn, mister man meget mere end bare det fysiske barn. Vi har mistet vores humør, vores søvn, vores forstand og vores samvær. Vi har mistet vores kunnen til at gide noget, vores kunnen til at være alene og vores kunnen til at klarer en hverdag. Jeg føler mig som en doven teenager med konstante humørsvingninger - primært vred. Jeg ved at jeg er en voksen kvinde, en mor uden et barn og uden et formål for dagen, med en dyb sorg som jeg ikke selv forstår endnu, men som jeg skal leve med resten af mit liv.

Jeg kom til at tænke på mig selv som helt gammel ligesom min oldemor. Selv i den alder vil jeg stadig mangle et barn. Det kan blive et meget langt liv uden Noam. Jeg har svært ved at forstå, at det er permanent. Jeg forstår ikke, at det skulle ske for os.

Jeg har ringet til Ida og vi har aftalt at ses i morgen.

Jeg har lyst til bare at gå i seng, men jeg har allerede sovet nogle timer i løbet af dagen, og jeg har ikke lyst til at have nogle vågne timer i nat. Jeg har overvejet at tage en ekstra sovepille. Jeg er ikke ude på at tage mit eget liv, selvom rigtig mange ting ville være lettere for mig, men ikke for nogen andre. Den her tid handler om Noam. Min og alle andres sorg handler om Noam. Han skal have vores kærlighed og vores opmærksomhed, det kunne jeg ikke finde på at afbryde med en dramatisk død. Tænk hvis Benjamin tager sit eget liv og efterlader mig her alene i sorgen. Jeg ville ikke kunne tilgive ham.

Noam var min dags højdepunkt. Noam var al min glæde. Noam var hele mit liv. Noam var det smukkeste og det bedste jeg har udrettet. Noam var mit ønske, han var min drøm og min virkelighed. Noam var min gode side. Han var mit livsstykke, min ballademager, min stolthed. Noam var for god til at være sand. Noam var uperfekt og perfekt. Han var selvstændig og stædig. Han var et barn og ubekymret. En sjældenhed. Særlig. Noam var udspekuleret og klog. Han var fræk og humoristisk. Han var kram og kærlighed. Han var min og han var vores lille kærlighed. Vores fælles kærlighed. Familie.

Jeg går og drømmer om, at vi lige præcis nåede at lave en lillebror eller - søster inden ulykken, så jeg kunne have en baby inde i maven nu, og vi havde noget at se frem til.

28 juni 2016

Vi har sovet fint. Jeg drømte at nogen forærede mig et spædbarn. Jeg stod op og kom i bad. Johanne kom forbi og spiste morgenmad med os. Benjamin gik på værelset for at spille computer. Andreas kom kort efter og gik op for at være sammen med Benjamin og for at forberede eksamen.

Jeg har det bedst med at være sammen med én god veninde af gangen. Hvis der er to eller flere, bliver jeg tavs og sætter fokus ned i min telefon.

Johanne og jeg gik op for at sende en lampe jeg havde solgt og endte i Lions Genbrug. Vi kom hjem med både rammer, lamper, et spejl, en vase og en stempelkande - flest ting til Johannes hjem. Det var hyggeligt at gå rundt og kigge på ting, det fjerner mit fokus fra omverden at kigge efter genbrug. Det virker en smule afslappende.

Hjemme kiggede vi på fotos og film af Noam.

Jeg blev hentet i bil af Ida, som kom direkte fra sit arbejde. Vi kørte til deres lejlighed på Nørrebro og startede med at lære hinanden lidt at kende ved at fortælle, hvad vi har især laver til dagligt. Ida er lærer på en specialskole og bor på Nørrebro sammen med Erik, han er far til Anna og Clara, som jeg har kendt lige så længe jeg kan huske. Ida har to store sønner i trediveerne og en hjemmeboende søn Christian på 16 år. Så har hun også Frode på evigt halvandet år, som hun mistede i en bilulykke, hvor hun selv var fører af bilen. Hendes bil skred og det gik værst ud over passagersædet hvor Frode sad. han blev skadet i hovedet og på halsen. Hun fik rakt ham ud af vinduet til en, der var kommet for at hjælpe, men han døde efter få vejrtrækninger. En forfærdelig og trist skæbne.

Det var meget stille og roligt. Vi sad i deres ene stue, og jeg begyndte at fortælle om hvad der var sket.

Jeg spurgte ind til den langsigtede sorg, for hvor længe skal jeg være her? Jeg kunne forstå på hende, at hun lever og har det godt, men samtidig lever hun stadig hver dag med en dyb sorg. Det skræmte

mig egentlig ikke, for jeg har mistet, og der findes ikke noget værre end at miste sit barn, men jeg ser frem til at kunne leve med det. Hun viste mig et billede af Frode og gav mig en lille grøn sten, som Frode fik på sin dåbsdag med et lille brev til. Det var en meget fin og personlig ting at give videre. Den blev jeg rigtig glad for, og jeg var rørt over at hun ville give den til mig. Hun kørte mig hjem igen efter to timer og sagde, at hun ville ringe igen.

Min mor havde besøg af Kirsten og Lærke. Benjamin og Andreas havde færdiggjort eksamen. Alexander havde også været forbi.

Aftensmaden foregik samlet. Vi spiste hjemmelavet vegetarpizza.

Jeg har ikke set eller talt et ordentligt ord med Benjamin i dag, selvom vi har opholdt os i det samme hus det meste af tiden. Han har spillet computer og forberedt eksamen, imens jeg har lavet mit. Vi har sagt få dårlige ting til hinanden og havde ikke noget at sige til hinanden, da vi lå i sengen om aftenen. Vi faldt i søvn irriteret på hinanden og uden overskud. Det er svært at være i vores forhold, for vi har meget kort lunter, og vi kan ikke forudse eller gennemskue hinandens irritations punkter.

Jeg har brug for Benjamin.

29. juni 2016

Jeg var oppe meget tidligt i dag (kl. 04.30). Jeg ved ikke hvorfor jeg vågner så tidligt.

Jeg drømte, at en ung kvinde overrakte mig sit spædbarn, som jeg skulle beholde og tage mig af. Jeg var i USA, så jeg skulle finde en snedig løsning for at skaffe pas og cpr-nummer, så vi kunne komme til Danmark igen. Jeg opsøgte en præst, som tilbød sin hjælp. Han fandt ud af at det var et fupnummer. Barnet blev sporet, og det ville kun være et spørgsmål om tid, før at jeg ville blive afpresset for penge og barnet taget fra mig. Jeg gjorde alt for at kunne beholde ham. Jeg fik skåret en lille chip ud af hans ben, så de ikke kunne spore os mere.

Det er i dag 14 dage siden Noam døde. Det er den længste tid jeg har været uden ham, og den tid skal vare for evigt.

Jeg tænker ofte på, om folk synes jeg er en dårlig mor, fordi jeg ikke kunne leve op til min opgave om at beskytte mit barn. Jeg fejlede i at passe på det lille liv.

Jeg tænker ofte på, om ulykken skete af en bestemt årsag, om vi havde det for godt og følte for meget lykke, som vi ikke var berettiget til så tidligt i livet. Jeg tænker også ofte på, om der er nogen som ønskede, at der skulle ske noget dårligt for mig og min familie.

Vi har spist morgenmad med Kirsten og Lærke. Min mor er taget til psykolog, og Benjamin er på vej på tur med sin far.

Jeg har lige talt med min underviser Christina, hun havde tænkt på mig på sin cykeltur på vej på arbejde og tog billeder af blomster på sin vej.

Jeg venter på Andreas, så jeg ikke skal være alene hjemme.

Andreas og jeg gik i Lions genbrugsbutik og shoppede lidt. Bagefter sad vi bare i sofaen. Jeg så Tv om mad, og Andreas arbejdede på computeren.

Det er så uvirkeligt, at vi allerede om to år og tre måneder har levet længere uden Noam i live, end vi har levet med ham i live.

Benjamin kom hjem fra tur med sin far, og min mor og Frank kom hjem fra psykolog. De drak kaffe. Jeg var lidt rastløs og gik igang med at slibe et gammelt toiletskab, som skulle op i lejligheden. Jeg tog musik i ørene for at komme lidt "væk".

Williams bror kom med en kæmpe hjemmelavet lasagne, som vi i spiste sammen.

Efter maden kørte vi til Jægersborg for at se den færdige lejlighed. Vi hilste på bestyrelsesformanden, som tog imod os med en lille blomst. Vi har købt os en rigtig dejlig andelslejlighed. Jeg kunne mærke på Benjamin, at han var glad. Jeg ville rigtig gerne have haft Noam med. Han vidste hvor han skulle have værelse, for det havde vi vist ham på plantegningen, og han havde lært at pege på rummet og sige "Noams værelse". Han fik aldrig set lejligheden, og nu skal vi starte helt forfra.

Om aften så vi Game of thrones. Der var en ekstrem voldsom scene med rigtig meget blod. Jeg kom til at tænke på, at det er de færreste der ved, hvad det vil sige at se så meget blod i virkeligheden, og at de færreste nok tænker på, hvor meget af vores egen søns blod vi har set og været smurt ind i. Den del af historien fortælles ikke for at skåne alle andre, men jeg kommer aldrig til at glemme alt det blod fra Noam. På Noam og på os. Blodet fra Noam i Benjamins ansigt. Benjamin, som havde pustet liv i en død og blodig krop.

Det er hårdt at se sådan en scene i TV. Det er ubehageligt, og det fører mig tilbage til ulykken.

30. juni 2016

Jeg har drømt eller rettere jeg har haft mareridt.

Jeg drømte, at jeg var sammen med Noam. Han faldt ned fra et højt sted og døde på stedet. Han havde blod alle steder i hovedet. Skader maven til ulykken. Jeg fik en ny chance med en lillebror. Jeg vågnede en smuk morgen under et skråvindue med et kig ud på himlen og et rødt tegltag, hvor der sad en masse duer. Mille lå ved siden af mig. Jeg ville tage et billede, og da jeg tog det havde Mille en due i hånden, som hun holdt tæt ind til sig, så den kunne komme med på billedet. Jeg synes det var lidt mærkeligt, men jeg fik et fint billede. Så slap hun duen.

Sofie boede på værelset lidt længere nede af gangen. Som en god morgenvækning sendte jeg min nye søn ned til sofies værelse, mens hun var på toilettet. Jeg lå i sengen og gennemgik alle muligheder for fare inde i hovedet og kom frem til, at det var sikkert nok at sende ham derhen. Sofie kom fra badeværelset og ind til os. Hun havde ikke set min 'morgendreng' i blå natdragt. Hun smilede. Vi gik sammen ud på gangen, og da vi kom derud, så jeg ham møve sig på ryggen ud fra værelset og under gelænderet på repoet. Jeg nåede ikke at reagere, før han landede på gulvet. Han var helt krøllet og bukket sammen i hoften. Han lå helt stille. Jeg råbte så højt jeg kunne til Benjamin, at han skulle ringe 112. Jeg prøvede at rette barnet, som var Noam, ud. I det jeg gjorde det, fik han små hurtige vejrtrækninger. Hans hoved var stadig beskadiget fra ulykken tidligere, men det var begyndt at hele. Jeg blev lidt mere rolig og havde et håb om, at redderne havde en chance for at gøre noget. Jeg stod tilbage på repoet og kiggede ned på en dreng med åben mund og blod i ansigtet. Der var blod ud på gulvet. Han var livløs.

Jeg vågnede tidligt igen i dag - lidt i seks. Jeg lå og ventede på, at Frank tog afsted til arbejde kl. 06.30, før jeg tog en beroligende pille og lagde mig på sofaen i stuen med min dyne. Jeg fik sovet foran fjernsynet indtil kl. 10.

Jeg er trist i dag. Noam er i mine tanker hele tiden, hvilket tyder på en hård dag. Han blev bare revet væk fra mig. Jeg tænker på ham hvert eneste øjeblik, og det eneste jeg kan gøre er at starte forfra, lave mig en ny familie. Det giver mig dårlig samvittighed. Jeg vil allerhelst bare have ham.

Lejligheden er vores fra i dag. Vi har fået nøgler og kan flytte ind, når vi vil. Tænk hvis vi kan starte studie og stifte familie meget snart. Jeg tænker på hund og børn. Jeg tænker, at al vores ulykke er opbrugt, og at vi kun har lykke tilbage.

Amalie og Clara kom forbi. De står for vores aftensmad idag, vi skal have tapas.

Vi har bare hængt ud i stuen, og efter vi havde gjort det lidt for længe, kørte vi til Jægersborg, så Amalie og Clara kunne se vores nye hjem. Det er en rigtig dejlig lejlighed. På vejen hjem spiste vi en Burger. Det var hyggeligt at være på tur, men også meget udmattende. Da vi kom tilbage talte vi lidt om hunde og om Noam, de så et par billeder, inden de tog afsted. Benjamin og jeg lagde os på værelset.

Vi spiste dejlig tapas.

Benjamin nævnte i dag, at han har behov for at have børn. Han har behov for den kærlighed, der kommer med børn. Han ønsker at give så meget kærlighed. Vi snakkede om, at vi er nødt til at få et barn sammen, for at se det vi havde i Noam leve videre. Vi må klare det her sammen, holde ud og holde sammen. Ellers må vi lave en utraditionel familie. Vi skal opleve en søsken til Noam.

Benjamin og Andreas tog til lejligheden igen for at måle lidt op. Jeg så dårligt tv resten af aften, indtil jeg faldt i søvn.

1. Juli 2016

Jeg har drømt igen i nat. Jeg var i vuggestuen for at se den en sidste gang. Pernille stod ved skabene og fortalte mig, i stor glæde, at hun ventede sig. Jeg reagerede ikke på det. Jeg kunne ikke. Bagefter kom Lise hen til mig med en stor rund mave. Hun aede sin mave, imens hun stolt fortalte, at hun ventede pige nummer tre. Jeg gik hen imod Benjamin, som ventede ude foran vuggestuen. Jeg kiggede efter ham ud af døren. Jeg kunne se Benjamin, og jeg synes også, at jeg så Noam.

Vi stod stille op og skulle til psykolog.

Jeg har ømme bryster, hvilket ikke er uvant op til min menstruation, men jeg kom til at tænke tilbage på dengang, jeg fandt ud af, at jeg var gravid med Noam. Jeg var på Roskilde festival. Kun seks måneder inde i mit forhold med Benjamin, da jeg gik to dage over tid, havde ømme bryster og måtte gå til festivalpladsens apotek for at købe en graviditetstest. Det var om onsdagen. Jeg tog testen natten til torsdag. Den var negativ, men jeg var ikke sikker på, at den var taget korrekt. Siddende på hug bag ved teltene og tisset på testen i mørke. Så jeg tog hjem dagen efter med en undskyldning til mine veninder om, at jeg ikke kunne klare flere dage i telt. Jeg testede positiv derhjemme. Benjamin fik det at vide over Skype, fordi han var på flere ugers rejse til Palæstina, og jeg var på vej videre til et sommerferiejob på Bornholm. Vi var for unge, og det var alt for tidligt i vores parforhold, at vi blev

forældre til Noam. Det ændrede vores liv, men gik over al forventning. Vi var virkelig gode som familie.

Det er rigtig rart at tale med psykologerne, men også utrolig hårdt. Jeg er følsom og græder, når jeg skal fortælle om Noam, om hvad jeg tænker på, og hvordan jeg har det. Jeg græder sjældent andre steder, så det er som om, der kommer forløsning der. Jeg er træt bagefter.

I dag handlede det om tanker omkring fremtiden, hvad vi har af ønsker og om børn. Jeg læste en af mine drømme op. De siger, at min hjerne arbejder rigtig meget med ulykken og med sorgen. De fortæller os, at vi er gode. De sagde, at vi har et stort 'forældregen', og de mener, at vi sagtens vil kunne klare et barn samtidigt med at huske Noam og bearbejde sorgen.

Johanne kom forbi, hun skulle også se lejligheden, så vi kørte til Jægersborg. Jeg synes den er lige smuk hver gang, men den føles ikke så rigtig som før, men det hjælper at se lejligheden og snakke om den og om indretningsideer. Det fjerner mit fokus fra alt det dårlige i et øjeblik.

Hjemme hos min mor igen. Jeg har set dårligt tv (et program om fiskeri) alene, og jeg sov indtil aftensmaden. Min faster og fætre havde været på besøg, da de gik kom Peter og Andreas. I dag var det Benjamins veninder Nynne og Anne, der kom og lavede mad hjemme hos Benjamins forældre. Køkkenet var proppet. Vi fik chili con carne.

Jeg har været indelukket i dag og gik tilbage på værelset uden at sige farvel.

Jeg talte dage i min cyklus, for mine tanker er blevet ved med at kredse om de ømme bryster. Hvis jeg har talt rigtigt, er jeg gået fem dage over tid, hvilket kan betyde, at der er en baby, eller at min krop er sat fuldstændig i stå. Jeg har nævnt det for Benjamin.

2. juli 2016

Vi var tidligt oppe og igang. Min mor fortalte, at der var en 20-årig kvinde, der var død på Roskilde Festival af vejrtrækningsproblemer. Hun slog det op på tekst-TV. Det lød forfærdeligt tragisk. Jeg kan lige forestille mig panikken i folkene omkring, i det de oplevede døden, men jeg kan mærke min distance til denne kvindes død. Ligesom det var for dem, der læste om Noams død, er denne historie, for mig, bare en overskrift med en trist historie, og så går livet videre.

Vi tog til Jægersborg. Min far kom med en stor reol fra DBA, som skulle samles. 105 lægter og tilhørende lange dyvler, som udgør reolen, blev slæbt op. Min far tror ikke på, at det vil lykkes os at samle den, og han har lovet at betale vores køleskab, hvis vi gør det. Jeg ville ikke være en del af samarbejdet, for det ville min tålmodighed ikke kunne håndtere. Så imens Benjamin, Anders og Peter samlede reol, og min mor og Anette kørte til vores gamle lejlighed for at ordne det sidste, tog jeg og min far på loppetur.

Det var rigtig rart at være på tur med min far. Det gør altid noget godt for mit fokus at kigge på genbrug og loppeting. Det giver mig lidt ro fra alt andet for en stund. Vi spiste flæskesvær på vejen hjem.

Da vi kom tilbage til Jægersborg, var reolen samlet. Det er en rigtig god reol. Frank pudsede vinduer, og Benjamins morfar var kommet forbi for at kigge og give os en indflytningsgave. Min far kørte videre på arbejde.

Jeg kørte med min mor i Røverkøb og en tur i Menu, hvor vi købte ind til lidt frokost. Jeg mødte en mor til en folkeskolekammerat. Vi snakkede kort. Hun var klar over vores situation og kondolerede. Det var meget mærkeligt at skulle snakke om det tilfældigt og offentligt. Hun var berørt. Jeg gjorde mig umage for at forholde mig roligt og holde hovedet koldt, så jeg ikke blev ked af det dér midt i Menu. Min mor gik i forvejen for at nå hjem og lave frokost klar.

Jeg ville købe en graviditetstest, men det havde de ikke i Menu.

Min far kom forbi til frokosten i Søborg, han kunne lige få det til at passe ind imellem arbejdsopgaverne. De andre kom tilbage fra Jægersborg.

Min mor og Frank tog tilbage til lejligheden i Jægersborg for at ordne videre, imens Benjamin og jeg sov og så TV. Jeg vågnede og var vred.

Nanna kom med lækker aftensmad i dag. Fisk i fad. Vi spiste hos Anders og Anette.

Alle er så hjælpsomme og flinke med alt og især med flytningen lige nu. Vi får hjælp, penge og gaver. Det er meget overvældende. Min far giver os et køleskab, min mormor giver os et komfur, Benjamins mormor og morfar gav os penge og vores forældre giver al deres tid og arbejdskraft. Andreas giver al sin tid og hjælper på alle de punkter, han kan, med det kendskab han har. Oliver, som er frisør, kom og klippede Benjamin. En tømrer har ordnet et par dørtrin i vores lejlighed, og advokaten er gennem ham. Vores venner og veninder bruger deres tid på os og sørger for vores aftensmad. Min faster koordinerer madplanen og kommer på besøg med frugt og kage.

Mit humør bliver dårligt i aften timerne. Lige meget hvor lidt eller hvor meget jeg har lavet i løbet af dagen, eller hvor godt eller dårligt jeg har haft det, så har jeg det rigtig svært om aftenen med aftensmad og gæster. Jeg trækker mig oftest hurtigt tilbage.

Jeg og Benjamin blev sure på hinanden i løbet af aftenen. Det det handlede lidt om indretningen, men egentlig handler det nok mere om noget andet, måske mest om udmattelse. Vi lå vrede ved siden af hinanden. Jeg hader at falde i søvn vred. Jeg kiggede på Benjamin igen efter lidt tid og kunne se en tåre. Jeg spurgte om han var træt, eller om han var ked af det. Han var ked af det. Jeg trøstede ham og kunne ikke selv lade være med at blive ked af det.

Vi savner Noam så meget, men vi snakker sjældent om det. Vi prøver istedet at fokusere på noget andet, og vi er sjældent bare os to, fordi vi har svært ved bare at være os to. Vi elsker ham så højt, og han er hele tiden i vores tanker.

Benjamin var så god en far. Alt hvad han gjorde for Noam og for os, og hvem han gjorde Noam til, det er uvurderligt. Jeg ville ønske, at jeg kunne bytte plads med Noam, så ham og Benjamin kunne leve videre sammen. Noam ville blive det bedste menneske.

Jeg tog min indslumringspille. Jeg synes den er forfærdelig. Jeg kan mærke den i halsen, og smagen er der stadig om morgenen, men den virker.

3. Juli 2016

Vi har sovet længe, stået langsomt op, været i bad og gik så efter morgenbrød. Benjamin og Andreas kørte på tur, og jeg gik på værelset, hvor jeg så TV og sov et par timer.

Benjamin kom retur og ville flytte lidt flere kasser med sin far til lejligheden. Jeg tog med for ikke at ligge i sengen hele dagen. Min mor var i den gamle lejlighed, da vi kom derud. Hun havde fyldt sin bil med flyttekasser. Jeg fulgte med hende. Vi fik sat bøger på reolen og tømte nogle kasser, som Benjamin og Peter kom med.

Jeg ledte efter kassen med alle vores toiletsager, fordi jeg ville finde mine graviditetsstrips. Jeg fandt dem og smuglede dem ned i min taske, men jeg blev for nysgerrig og kunne ikke vente på, at vi var tilbage i Søborg, så jeg gik på toilettet med en test i lommen. Testen havde lige vist positiv, da Benjamin bankede på og hviskende spurgte, om jeg havde fået min menstruation, siden jeg rumsterede derude så længe. Jeg åbnede døren. Vi hviskede om resultatet og aftalte, at jeg skulle tage endnu en test i morgen, og at vi skulle snakke med lægen, for at finde ud af om vores beroligende medicin har nogen skadelig virkning på et foster.

Vi kørte tilbage til Søborg og slappede lidt af, indtil Mille og Sofie kom med mad. De spiste med og alle var samlet. 11 mand til bords.

Jeg kunne ikke lade være med at tage endnu en test. Test nummer to viste hurtigt og tydeligt positiv. Jeg har svært ved at forholde mig til, at det faktisk var lykkedes os, lige inden vi mistede Noam, at blive gravide med ønskebarn nr. to, som så skal komme ud til det her kaos. Jeg prøver at forholde mig til, at en så tidlig graviditet stadig er usikker.

Benjamin ville spille computer og have mit selskab. Jeg ville helst se fjernsyn, men sad alligevel ved ham. Han kom ikke i gang med at spille, for han gik i gang med at tegne indretning til lejligheden. Min mor og Frank kom ind og talte lidt med os inden sengetid. Vi lagde os i sengen, da de gik ind for selv at gå i seng. I dag har jeg sovet flere timer, end jeg har været vågen. Jeg er træt og sur, og jeg er i det her kaos hele tiden.

4. Juli 2016

Vi var oppe kl. 8.00. Mit indre ur havde vækket os. Vi skulle ringe til vores læge på Vesterbro for at få noget vejledning.

Lægen var flink, han forstod vores svære og komplicerede situation. Han bestilte en tid til blodprøvetagning i Søborg og sagde, at vi skulle have kontakt til en psykiater, som kunne styre og overvåge vores medicinforbrug især i forhold til min graviditet. Han syntes, at det var en god ting, at vi skulle have en baby trods vores situation. Han sagde, at jeg skulle bestille tid hos min nye læge i Gentofte. Vi talte sammen i et kvarters tid.

Jeg ved ikke, hvordan jeg skal forholde mig til en graviditet, der var så ønsket, og som alligevel mest føles uoverskuelig. Ni måneder er lang tid at vente på en baby, men det er kort tid til at bearbejde sorg. Min krop skal kunne bære det barn her og sørge for, at det bliver helt perfekt fuldbåret og uden komplikationer.

Vi startede med at tage til blodprøvetagning, og så gik vi i Menu for at købe yoghurt. Da vi kom tilbage, var min mor og Frank stået op. De havde sovet dårligt.

Vi fik fortalt min mor om graviditeten, og hun fortalte det til Frank. Vi aftalte at holde det tæt, så det kun var den nærmeste familie, som vidste det. Vi skulle handle hurtigt i for at finde ud af, om vores medicin kunne påvirke et fosters udvikling.

Vi tog til Elgiganten. Nanna skulle have en computer til studiestart, så vi i endte i ComputerCity og kom ud med en Macbook. Hun blev glad. Vi satte hende af i Søborg bagefter og kørte videre til min far i Albertslund. Vi skulle kigge på ting til lejligheden, som vi havde til opbevaring hos ham.

Vi kørte på McDonald's på vejen tilbage til Jægersborg, hvor min mor og Frank var for at ordne videre. Vi pakkede lidt flere bøger ud på reolen.

Jeg er begyndt at tænke rigtig meget på graven, fordi vi ikke har været der siden han blev begravet. Der skal vi snart ud.

Jeg var blevet træt, så vi kørte hjem fra Jægersborg. Jeg lå i sengen og så TV, mens Benjamin spillede computer.

Nanna kom med aftensmad. Hun havde lavet lækre hjemmelavede samosas og bulgursalat. Nanna er så sød og god.

Benjamin gik på værelset. Han finder ting på nettet til vores hjem. Lige nu leder han efter hårde hvidevarer. Anette gik op til ham, og han fik fortalt om graviditeten, som er med mange blandede følelser. Anette tog det også med blandede følelser, men alle er enige om, at vi godt kan håndtere et barn trods alt det her, og at det er det helt rigtige, at vi skal have et barn mere, fordi det var det, vi ønskede inden Noam døde.

Anton kom for at hente Nanna. Frank tog is frem, og så sad vi bare os fire lidt sammen i stuen. Min Mor, Frank, Benjamin og jeg.

Vi skulle lige tømme bilen for møbler, inden vi kunne gå i seng.

Det har været en lang dag.

Jeg tænker stadig rigtig meget på ulykken. Den gentager sig inde i mit hoved. Blodet, skriget, stenen. Hele situationen. Der går ikke en dag, hvor jeg ikke ønsker og drømmer, at vi var gået en anden vej. Den beroligende medicin hjælper heldigvis på det.

Jeg kan godt lide de dage, hvor jeg og Benjamin bruger tid sammen alene og gerne ude af huset på tur. Det gør mig lidt rolig og glad, selvom det er rigtig hårdt at bevæge sig ude blandt folk og deres hverdag.

Jeg har et ønske om et mellemnavn til vores kommende nye barn, selvom det er meget tidligt i forløbet, som jeg har delt med Benjamin. Jeg har fortalt ham, at jeg synes, vi skal bruge navnet Bror, hvis vi får en dreng og Søs, hvis vi får en pige. Så kan vi gøre Noam til en del af vores kommende børns navne. Benjamin synes, det var en god idé. Faktisk en dejlig idé.

5. juli 2016

I dag skulle vi flytte helt ud af vores gamle lejlighed på Vesterbro. Vi nåede kun lige at stå op om morgenen, inden vi skulle ud af døren for at mødes med flytteholdet kl. 10.00. Der var mødt et stort hold af vores venner op. Vi fik slæbt ud, stablet op og båret ned. En kasse af gangen og møbel efter møbel. Kl. 11.30 kørte den fyldte flyttebil afsted fra Vesterbro og mod Jægersborg, og folk fulgte med. Kl. 12.30 var bilen tømt og kørt afsted. Det havde været en effektiv flytning. Vi havde vandret

op ad den runde trappeopgang i Jægersborg med ting ligesom en flok myrer. Vi havde fyldt vores hjem op, vi var trætte og svedige.

Franks søster kom med sandwiches til hele holdet. Det var godt med en pause. Et par stykker blev efter frokosten og hjalp med at fylde skabe og tørre møbler og ting af.

Benjamin har købt os et stort køleskab og bestilt et komfur.

Der blev boret op til et Søholm relief på badeværelset over badekarret. Men idet det blev hængt op der over badet, kunne jeg kun se ulykker for mig. Jeg blev bange for, at det skulle falde ned og knuse et babyhoved. Så det blev pillet ned igen, og der blev sat en lille søhest op på en meget stor skrue.

Vi kommer hurtigt på plads med al den hjælp.

Jeg kan ikke forstå, at alle børn og voksne på gaden kan leve og overleve, når mit barn ikke kunne. Jeg har været ked af det her til aften. Det er sjældent, jeg græder. Jeg har et kæmpe savn og ville ønske, at jeg bare kunne savne ham, men ulykken fylder så meget, at hver gang jeg tænker på ham, ser jeg ulykken. Jeg ville ønske, at mit værste mareridt var noget jeg kunne vågne fra.

Min mor bliver ved med at sige, at Noams ulykke må give os et nyt perspektiv i livet, for det må ikke være spild at skulle udsættes for sådan noget. Hun tror også, at der vil komme et tegn på vores baby, et modermærke på armen eller en kaffeplet, som Noam havde.

Jeg gik hjem med Benjamin for at se film. Jeg var sur, træt og irriteret efter en lang flyttedag, som ellers har været god og produktiv.

Andreas havde hentet mad hos en veninde. Vi spiste hos Anders og Anette.

6. juli 2016

Hver morgen rumsterer jeg rundt og sover dårligt. I dag er det 3 uger siden, at vi mistede Noam. Det har regnet hele natten, og det vil fortsætte i dag.

Jeg kan mærket savnet. Jeg savner så meget. Jeg er ulykkelig. Min krop er så ulykkelig, og mit hoved er sindssygt. Det er så galt, at jeg ikke tør tro på, at der kan komme noget godt ud af det barn, jeg har i maven. Mit hoved tænker meget på det kommende barn, samtidig med det føles som om, at jeg tænker meget lidt på det kommende barn. Bliver det her overhovedet det kommende barn? At ønske noget, er snart opbrugt.

Noam var det mest fantastiske, jeg nogensinde har mødt. Han var klog og havde god humor. Han var lærenem og var nået til den alder, hvor alt blev husket og nævnt næste gang, han mødte det. Noam havde fart på lige fra starten af. Som helt lille, før han kunne kravle, møvede han sig hurtigt frem. Han rokkede mens han stod i planke, med konstante små lyde, indtil han fandt ud af, hvordan han skulle kravle. Han gik sjældent, fordi hans almindelige tempo var i løb. Hans små ben skulle bare afsted. Han løb gennem livet. Han løb altid og smilede, som om han var ude på noget, og allerhelst med en is i hånden. Det var også sådan han døde. Et grin på læben, et løb i benene og en is i hånden. Et fantastisk dejligt barn. Bare et barn.

Vi stod langsomt op, og gik i bad. Planen var at besøge Mark, som skal tatovere os. Vi tog først forbi Lejligheden i Jægersborg og derefter Mark. Jeg fortalte ham ikke, at jeg er gravid. Jeg skal mindes Noam på min krop.

Vi har fået tid hos en psykiater, og jeg har fået tid hos min nye læge d. 1 august.

Min mor snakker om mit kommende besøg hos May-brit. Hun siger, at May-brit kan føle, hvad jeg føler. Gad vide hvordan det føles, det jeg føler, og føler jeg egentligt noget konkret? Vil hun gerne føle hvad jeg føler? Er der nogen der vil det?

Jeg har taget kontakt til Sofie F., som var underviser på mit gymnasium og i dag er komiker. Hun lavede et opslag på facebook, i forbindelse med Mads Holgers selvmord, hvor hun skrev, at man hellere skal råbe højt, når noget bliver for meget, og så vil hun gerne sætte vand over. Jeg sagde ja tak til kaffe og samtale, men gider jeg overhovedet at snakke med Sofie?

Vi har været på værelset. Benjamin har sovet, og der blev endnu engang leveret hjemmelavet mad til alle i huset. I dag fik vi pulled pork.

Lige meget hvor lidt, eller hvor meget, jeg laver i løbet af dagen, er jeg om aftenen træt af mennesker, selskab og snak. Jeg har igen i aften ikke lyst til at være i selskab med folk. Jeg er træt af smalltalk og små historier.

Der blev lavet sjov ved spisebordet om Benjamins og mine uenigheder. De snakkede om, at vi skulle dele lejligheden op imellem os, så han kan lave "gamer-stue" på den ene side, og jeg en pæn stue på den anden. Jeg kan ikke finde ud af jokes, fordi jeg ikke er i stand til at definere mine følelser overfor mig selv, så når nogen laver sjov, bliver jeg i tvivl om hvad jeg synes, og hvordan jeg skal reagere. Jeg gik derfor på værelset, hvor jeg blev, til jeg gik i seng. Andreas og Alexander var sammen med Benjamin, og de andre var i stuen.

7. juli 2016

Vi skulle ud af døren i dag og til alternativ behandling i Hvidovre, som min mor havde foreslået.

Min mor siger, at jeg skal sende al min kærlighed ned i maven og holde sorgen til mit hjerte, så babyen ikke bliver tynget af sorg.

Mit liv er det værste tragiske drama af en film, som ingen nogensinde ville kunne finde på, eller have lyst til at indspille. *"Barn dør en tilfældig sommerdag for øjnene af de lykkelige forældre, som drømmer om at udvide familien. De skal have hjælp fra alt og alle til at kunne leve videre. Midt i krisen finder de ud af, at ønsket om et barn mere var blevet opfyldt meget kort før ulykken, og nu skal de igennem sorgen og et ødelagt liv, mens de venter barn nr. 2."*

Jeg ankom til May-Brit. Hun startede med at tage en dråbe blod, som hun lagde i sin maskine. Hun begyndte at spørge ind til, hvordan jeg havde det, og hvad jeg følte. Jeg svarede, at jeg var vred på mine omgivelser, ked af det, fyldt af sorg og tom. Hun svang et pendul og sagde, at der måtte være noget andet, der fyldte mere. Jeg var stille. Hvorefter hun sagde "ulykken". Hun havde ret. Det er den, der fylder allermest lige nu. Jeg skulle forklare hende, hvad jeg ser og oplever omkring ulykken. Hun bankede på mig, mens hun gentog en sætning. Vi talte om tomheden, og hun sagde, at jeg ikke er tom, men at jeg blot ikke har fundet plads til sorgen og Noam endnu. Hun vil hjælpe mig med at gøre plads til Noam i min krop.

Jeg tænker hele tiden på, om det var fordi, vi var lykkelige, at vi skulle opleve det her, men May-Brit sagde, at det må vi gerne være. Det var ikke derfor, Noam skulle dø.

Det var en anderledes oplevelse at være hos May-Brit. Jeg har min skepsis over for alternative behandlinger, men hvis det giver mig noget, hvis det har en eller anden form for virkning, så tager jeg imod det.

Jeg havde en kort pause hjemme, hvorefter vi skulle videre til psykiateren.

En flink meget rolig, stereotyp psykiater. Jeg synes han var god, fordi det ikke kun handlede om piller og medicin. Han gik ikke ind for, at man bare fik lykkepiller i en ulykkelig situation. Den beroligende medicin og indslumringspillerne, vi tager, er ikke skadelige. Så længe vores forbrug er, som det er, og det ikke bliver forhøjet i den sidste del af min graviditet, så er der ingen fare for misdannelser. Det blev vi glade for at høre.

Han har tilbudt at følge os, hvilket vi har takket ja til.

Vi kørte fra byen, satte min mor af i Søborg og kørte til Jægersborg for at pakke lidt kasser ud. At have været hos May-Brit og psykiateren, har skabt en enorm ro for mig for lige nu.

Tilbage i søborg spiste vi rester fra igår, og for første gang siden ulykken var vi kun tre til middag. Min mor var i biffen, og Benjamins familie var taget i sommerhus.

Peter og Alexander kom efter mad. Jeg gik på værelset og så TV.

Jeg bliver så frustreret, når jeg bliver spurgt om, hvordan jeg har det. Dag for dag går det bedre, trods op- og nedturen, men når jeg bliver spurgt, bliver jeg sat tilbage, fordi jeg skal finde noget konkret at sige, og som oftest bliver til svaret "okay". Det er det letteste at sige, og det virker også til at være det letteste at tro på og godtage. Jeg er ikke okay.

Hvis jeg giver mig selv lov til at se Noam, vil jeg så komme til at kunne se ham?

8. juli 2016

Vi stod op kl. 9.00 og kom i bad, hvilket ikke er en hverdagsting. Jeg skulle møde Sofie F. i vores nye lejlighed mellem 11-12, så vi tog derhen for at ordne lidt videre inden da. Min mor havde omplantet en stor del af vores planter, som vi tog med i bilen. Vi købte morgenmad på vejen.

Sofie kom kort efter, vi havde tømt nogle kasser og spist lidt morgenmad. Benjamin hilste på hende og kørte så på tur. Jeg kender hende fra gymnasiet. Hun var min engelsklærer, og jeg så op til hende.

Efter lidt smalltalk i køkkenet fortalte jeg hende, hvorfor jeg havde reageret på hendes facebook-opslag og kontaktede hende. Hun havde overhovedet ikke set det komme, da jeg fortalte hende om, hvad der var sket med Noam. Jeg havde ikke nævnt noget om det før, hvilket jeg måske skulle have gjort. Sådant en snak kræver en advarsel, men hun sagde, at det var okay. fordi hun nok ville have sagt, at hun ikke var passende til sådan en form for samtale, hvis hun havde fået det af vide i forvejen.

Jeg græd, da jeg fortalte hende om, at vi lige havde mistet Noam i en ulykke. Jeg lavede kaffen færdig, og vi satte os i sofaen. Hun spurgte til ulykken. Jeg fortalte hende alt. Hele historien, om

dagen med ulykken og dagene efter. Da jeg var færdig, var hendes reaktion "Hold da kæft". Hun havde grædt stille sammen med mig. Vi snakkede længe bagefter om alt muligt.

Trods situationen var det rart. Jeg følte mig tryk. Hun sagde, at det var meget liv at leve på meget kort tid. Inden hun gik ud af døren, sagde hun, at jeg endelig måtte skrive igen - eller lade være. Jeg overraskede hende med vores historie, men hun tog det pænt. Hun kunne tage hjem, dele det, få en krammer og leve videre.

Kort efter hun var gået, kom Benjamin. Han havde været i Harald Nyborg og hos min mor. Han havde kedet sig og var ked af det indeni. Jeg var glad for, at han var hurtigt tilbage hos mig.

Jeg ved at Benjamin er meget ulykkelig og ked af det, selvom han holder følelserne inde. Jeg håber ikke, at han holder for meget for sig selv. Jeg ved, at han ikke fortæller mig alt. Jeg ved, at han skåner mig for ubehagelige tanker og følelser, fordi jeg ved, at jeg skåner ham for det samme. Vi har oplevet meget sammen på kort tid.

Benjamin havde aftalt med Anders, at han skulle komme og hjælpe med at hænge ting op, og de skulle hente vores nye komfur. Vi målte op og satte prikker på væggen, inden han kom. De fik hængt rigtig mange ting op, og jeg var alene imens de hentede komfuret, så jeg gik på opdagelse i kælderen, hvor der skulle være et bytterum og et værksted. Jeg fandt det ikke, eller jeg kunne ikke komme ind, fordi døren var låst med kode.

Vi tog hjem for at spise aftensmad hos min mor, Sofie var der og spiste med. I dag var det en fra mit studie, Christian, der havde lavet lækker mad til os alle.

Ian kom ind af døren, da Benjamins forældre var på vej hjem, og vi andre havde delt en chokolade. Jeg blev i stuen her til aften, selvom jeg flere gange havde overvejet at gå på værelset for at se TV. Vi gik op sammen. Dagen havde været lang, så der var meget at skrive om, hvilket jeg fik gjort imens Benjamin så Matrix.

9. juli 2016

Vi var kun lige vågnet, da Benjamin læste en sms fra Peter om at han ville komme med morgenmad, hvorefter vi hørte ham træde ind af døren. Jeg var irritabel fra morgenstunden.

Vi spiste sammen. Jeg havde svært ved samtalerne. Jeg blev irriteret over, jeg ikke måtte holde mine fødder op af Benjamin. Jeg kunne mærke uroen i hele min krop. Efter morgenmaden kørte vi til Jægersborg.

Anders og Anette hjalp med at lægge tøj på plads og hænge flere ting op. Min mormor kom forbi, hun havde en fin plante med af hendes egne. Min far kom. Han var ked af det. Det var virkede mærkeligt, fordi vi selv arbejde så meget for ikke at være kede af det hele tiden, og vi var allerede blevet bedre til det de seneste tre uger. Vi reagerede mere indeni, end ud af til, som han nu kom og gjorde. Min mor og Frank kom lidt efter, så lejligheden var fyldt af folk. Lidt efter lidt tog de afsted, og vi kørte hjem med Frank som de sidste.

Vi får så mange ting foræret, penge og gaver. Jeg kan mærke, at jeg gerne vil være taknemmelig, og at jeg er taknemmelig, og at folk gør det for at hjælpe os og trøste os. Men det føles samtidigt så ligegyldigt at have alle de lækreste ting. Det føles tomt at sige tak, fordi vi mangler det vigtigste, et liv, som var det vigtigste liv af alle. Men jeg ved godt, at det her hjem og de her ting skal hjælpe os tilbage til et almindeligt liv.

Da vi kom hjem, lå vi foran TV'et. Benjamin følte sig rastløs og tog en tur i IKEA. Jeg blev liggende og blev ked af det, fordi jeg savner Noam, men hver gang jeg tænker på ham, ser jeg ulykken. Forskellige situationer og fragmenter om og om igen. I dag var det om øjeblikket, hvor jeg med det samme vidste, han var død. Jeg ser hans næsten lukkede øjne, mærker hans knuste hoved og hans slappe og livløse krop. Jeg tænker på hans lille størrelse, og så tænker jeg på den store sten vælte. Jeg bliver så ked af det. Jeg er ked af det, så dybt sådan noget kan sidde i kroppen. Samtidigt med at jeg er frustreret over, at jeg ikke kan savne ham, som jeg ved at jeg gør.

Jeg havde ikke lyst til at være med til mad, og Benjamin var ikke kommet tilbage til mig efter tur. Han var taget direkte til sine forældre. Jeg havde brug for, at han var kommet tilbage til mig. Vi spiste sammen alligevel, men jeg gik hurtigt retur.

Camilla ringede og spurgte om jeg havde lyst til at se hende og Christian. De inviterede på vin, men jeg er ikke klar til at gå sådan ud endnu. Jeg må se, hvornår jeg er klar til den "virkelige verden". Jeg kan dårligt nok holde ud at se folk i trygge omgivelser.

Sofie spurgte mig i går, om det var fedt at få børn, hvilket jeg svarede "ja selvfølgelig" til efterfulgt af standarderne, som alle forældre siger. Jeg har tænkt meget videre over, hvad jeg kunne have svaret på netop det spørgsmål. Det bedste ved at få børn er, at alt man giver, får man ubetinget igen. Og hvis man får børn sammen med en, man elsker, er det helt unikt at blive forenet i så stor en kærlighed, som man skal nyde og opleve sammen gennem livet. Det bedste ved at få børn er barnet. Det næstbedste er den, man får det med.

Jeg savner Noam så meget, men mit hoved tillader ingen gode minder. Jeg kan kun se ulykken om og om igen. Fra forskellige perspektiver med forskellige detaljer.

Nu kan jeg ikke overskue mere dag.

10. juli 2016

Vi spiste morgenmad med min mor og Frank, hvorefter vi kørte til Mark på Nørrebro. Han skulle tatovere os. Velvidende at jeg ikke måtte, nu hvor jeg er gravid. Jeg sagde ikke noget til Mark, fordi han ville ikke lade mig gøre det, og jeg havde virkelig meget brug for at få Noams død markeret på min krop. Mark har været så god til at vejlede os i forhold til, hvad vi skulle have lavet. Han ville nemlig ikke lave noget voldsomt mørkt og noget med døden, da vi stadig er så intenst tæt på ulykken. For vi kan nemt komme til at tage nogle forhastede og meget voldsomme følelsesladede beslutninger, som vi måske ikke vil komme til at synes om efter noget tid. Han synes derfor, at Benjamin skal vente med at få tatoveret noget på sine fingre. Han havde tegnet nogle rigtig fine forslag. En solsikke til mit ene ben og to svaler til mit andet. Han frihånds tegnede resten. Et banner, blomster og datoer. Den blev så smuk, men det var virkelig hårdt at være igang, og jeg skulle overtales til at få streget solsikken op, hvilket jeg var glad for, jeg blev, da det var gjort.

Vi holdte frokostpause og gik ud for at spise en shawarma, inden det var Benjamins tur. Benjamin fik lavet en meget stor og flot tatovering på overarmen. To svaler, solsikker, solen og Noams navn.

Imens Benjamin blev tatoveret, vandrede mine tanker. De handler hovedsageligt om økonomi, fordi det har haft økonomiske konsekvenser for os at miste et barn. Jeg bekymrer mig om det, fordi vores liv er bygget om den økonomi. Vi har fået lov til at låne penge på baggrund af den økonomi. Vi har lige købt lejlighed, og det er svært at få til at gå op fra den ene dag til den anden. Det bekymrer mig især, fordi vi er studerende, og vores fremtid afhænger af de studier, og nu står vi her og kan ikke engang

være alene og passe på os selv. Vi har fået besked om, at vi har fået for meget udbetalt i SU, efter at have mistet Noam, fordi vi fik forsørgertillægget udbetalt, så det skal vi betale tilbage. Jeg har lavet et regnestykke for at få et overblik. Vores advokat, som har taget vores sag pro bono, hvilket betyder, at hun hjælper os uden at tage betaling, indtil vi skal i en eventuel retssag, har rådet os til at køre en erstatningssag mod Københavns Kommune. Men det er dyrt at gå i retten, minimum 100.000 kr., og fri proces er ikke muligt, da vi har en ualmindelig sag og skal skabe præcedens.

SU før: 99.768 kr. årligt
SU nu: 85.530 kr. årligt
Difference: 14.238 kr. x 2 (både jeg og Benjamin)

= - 28.476 kr. om året

SU-lån nedsat

Børnepenget før: 4.444 kr. 4 x årligt
Børnepenget nu: 0 kr.

= - 17.776 kr. om året

Ingen institution mere: + 600 kr. om måneden

= + 7200 kr. om året

Husstandsindkomst før: 210.112 kr.
Husstandsindkomst nu: 132.008 kr.

= - 78.104 kr. om året

At miste et barn på SU påvirker vores økonomi helt vildt. Som studerende tæller alt, og vi får nu 78.108 kr. mindre. Det er mange penge for et, i forvejen lille års budget.

Vi har ikke selv kontakt med advokaten, og vi har endnu ikke hørt noget om sagen. Vi ved, at hun skulle holde møde med kommunen om erstatning i morgen. Jeg ved bare, at vi virkelig skal tænke over hvilket erstatningskrav, hun skal stille, for det skal være et beløb, vi vil få noget ud af, sådan så vi evt. ikke skulle bekymre os om, at blive forsinkede i vores studieforbud, eller om vores økonomi kan løbe rundt uden studiejobs i en længere periode. Jeg tror, 500.000 kr. ville være det rette beløb. Vores fremtid er en investering værd. Noams liv er uvurderligt.

Kl. 19 kunne ingen af os mere. Vi var ømme og færdige for dagen. Ian hentede os på Nørrebro, og vi kørte om Søborg efter Nanna, som havde lavet vores aftensmad, igen igen. Denne gang var det hendes scoreret. Noget med auberginer med ost i tomatsovej. Anette og Anders havde dessert med.

Vi fik af vide, at mødet med kommunen var udskudt.

Vi gik i seng.

11. juli 2016

Vi har intet lavet det meste af dagen. Sovet længe (og dårligt) til kl. 10.30 Stået op, været i bad og set TV i stuen. Vi har været alene. Min mor har været på arbejde for første gang siden ulykken.

Jeg tænker nogle gange ubehagelige ting uden at kunne sige, hvad jeg specifikt tænker på, men jeg ved altid, hvad de handler om. Jeg tænker virkelig mange ubehagelige tanker i løbet af en dag. På et tidspunkt bliver det vel til en almindelighed. Min hverdag.

Kl. 14.30 kom vi ud af døren. Jeg havde ikke lyst, men jeg ved, at det er bedst for mig at lave noget. Bare et eller andet. Ellers bliver mit dårlige humør mere markant og trist.

Vi tog i Elgiganten for at få rettet nogle bonner efter hvidevare indkøb. Vi gik i Jysk for at kigge på seng og gennem Ikea, hvor vi kom ud med et skraldestativ. Sådan en tur gjorde ikke noget godt for vores humør. Vi købte en burger, tog om lejligheden og kørte videre på genbrugsshopping, hvor vi fandt lidt fine ting. Jeg sang Noams version af Mester Jakob inde i hovedet, mens jeg gik rundt og kiggede på genbrug. Det gør mig ked af det.

Jeg snappede med Andreas og opdagede en helt fantastisk video, jeg havde sendt til ham, af Noam der kører på en blå plastikmotorcykel og råber "mor". Den var meget kort, men jeg blev rigtig ked af det. Jeg blev mindet om, hvor fantastisk han var, hvem det er, vi går og savner, og hvem jeg var for få uger siden. Jeg var nogens mor. Jeg var Noams mor, Noam som kunne råbe mor. Vi var hinandens hverdag. Jeg havde heldigvis også sendt den til ham via Messenger. Jeg har gemt alle videoer, jeg har sendt, og jeg har gemt alle videoer, jeg har modtaget fra Benjamin. Da jeg ville vise Benjamin filmen af Noam, græd jeg inden, jeg nåede at vise ham den, og inden jeg nåede at fortælle ham, hvad jeg var ked af. Benjamin blev også ked af det.

Mit barn er forsvundet. Mit arbejde er gjort. Min titel er væk. Min kærlighed er lige stor, men overskygget af sorg.

Vi har spist Pizza til aftensmad. Kun seks personer samlet i dag.

Andreas og Katrine har offentliggjort en indsamling, de har arbejdet på siden ulykken. Vi ved ikke helt, hvad vi skal synes om det, for det er grænseoverskridende at være afhængig af andres hjælp og samtidig bede om deres penge, men samtidigt så gør de penge en forskel. De gør, at vi kan køre på ture, og de gør, at vi kan bruge lidt uden at tænke for meget over på hvad. Jeg hader vores økonomi.

Min mor fortalte os, at min yngste fætter, Jonathan var til synstest og skulle svare på, hvad han så på synstavlen. Højt på tavlen så han et hus, men længere nede så han en kiste (lille hus). Han fortalte lægen, at han tegner tegninger, så vi bliver glade igen. Lægen fortalte ham, at vi nok skal blive glade, og at han ikke må tro, at det er hans ansvar. Min mor fortalte også, at han har spurgt hende, hvad der var i kisten. Hun har svarede børnesange, legetøjsdyr, biler og en masse andre fine ting. Jeg synes, det er hårdt at høre, hvordan det påvirker ham og alle andre.

12. juli 2016

Jeg vågnede tidligt og vækkede Benjamin en halv time senere ved at gå på toilettet og efterfølgende tænde for TV'et. Det var han ikke så tilfreds med. Vi gik hinanden lidt på nerverne. Vi stod op og gik ned i stuen, hvor vi spiste morgenmad og faldt i søvn igen.

Vi skulle til psykolog men kun hos Palle i dag, fordi Anne var på ferie. Vi købte blomster til graven på vejen.

Vi sad et stykke tid i bilen foran psykologhuset. Det regnede, og vi var der 15 minutter før tid.

Vi talte med Palle om alle de ting, der foregår. Flytning, følelser og tanker. Vi snakkede om vores pilleforbrug og fortalte om min graviditet. Han virkede oprigtigt glad og overrasket. Det var rigtig rart.

Vi kørte en lille omvej til kirkegården. Min mor ventede på os. Vi gik først om Noams grav, før vi gik til min mor. Hun har plantet lidt blandet småt. Den lille hjerteformede krans fyldt med blå hortensia fra min far var den eneste krans, der var tilbage fra begravelsen. Den stod der stadig sammen med lidt legetøj. Jeg satte solsikkerne, vi havde købt. Benjamin græd, mens vi stod der. Jeg tog Benjamin i hånden og gik videre. På vej hen til min mor viste jeg ham en blå grav, som jeg synes er meget smuk.

Vi kørte om Søborg og videre til Hørsholm. Min mor skulle klippes, og vi kørte med bare for at være på tur. Vi tog om Lauritz og Røde kors-butikken. Benjamin købte bøger. Jeg fandt ikke noget. Vi drak en milkshake fra Paradis is og kørte hjem til aftensmad. Jeg har meget kort lunte, når vi er ude blandt andre mennesker.

I dag kom Williams bror med flæsketeg, brun sovs og kartofler. Jeg spiser mig dårlig mindst én gang om dagen. Jeg spiser få og tilfældige måltider, og når jeg så får serveret et ordentligt måltid, overspiser jeg. Det er ikke en helt ny ting, at jeg kan finde på at spise for meget, men det har aldrig været så markant og konsekvent.

Jeg føler, at vores dage gentager sig. Det er meget begrænset, hvad vi laver. Selvom vi laver mange ting, så er de ting meget ensartede. Det er begrænset, hvad vi føler, og hvad vi tænker. Jeg er ked af det hver dag. Nogle dage mere end andre. I dag har jeg været trist hele dagen.

Jeg vil være Noams mor.

13. juli 2016

Vi havde inviteret Alexander og Andreas til morgenmad, så vi havde været oppe for at købe lidt ind. Alexander gik umiddelbart efter, og vi andre kørte til lejligheden bagefter. Vi sad bare i vores nye stue og snakkede lidt.

Vi tilbød at køre Andreas hjem, fordi vi alligevel skulle gennem byen, for at afleverer vores nøgler det gamle sted. Det blev et hurtigt farvel, da han hoppede ud af bilen ved et busstoppested. Han vinkede til os, indtil vi ikke kunne se ham mere.

Da vi ankom til Rektorparken, havde vi meget lidt lyst til at være der. Vi var enige om, at der skal gå lang tid, før vi skal tilbage igen. Vi var kun kort i lejligheden. Bagefter bankede vi på hos Leif for at afleverer nøglerne. Han inviterede os ind på sit kontor til en lille snak. Han er en god mand og en sjov type. Da vi gik derfra, snakkede vi om, at det var blevet en simplere afsked med lejligheden end vi havde regnet med, men at der stadig skal gå lang tid, før vi skal tilbage.

Vi spiste frokost, da vi kom tilbage til Søborg. Benjamin gik hen til sine forældre.

Dagen har været simplere end andre i mit hoved. Det er som om, jeg har været optaget af nogle andre ting. Det har været rart med en lille pause. Det føles forkert på en måde, og jeg ved, hvordan de dårlige tanker og følelser kommer væltende tilbage når som helst.

Jeg brugte resten af dagen på at se TV. Min faster stod for aftensmaden i dag.

Jeg ved ikke, hvad der gør den ene dag mere simpel end den anden.

14. juli 2016

Jeg har sovet dårligt og været vågen flere gange. Jeg kunne ikke ligge stille på grund af alle mine forskellige tanker. Jeg tænkte rigtig meget på Noam og på ulykken, og så tænkte jeg på vores kommende barn. Jeg havde ondt i maven. Dagen var hård fra start af, og vi havde ingen planer.

Jeg har svært ved at finde ud af, hvordan jeg skal begå mig på de sociale medier. Siden ulykken har jeg ikke besvaret beskeder fra folk, som jeg normalt ikke taler med i hverdagen. Hvordan har folk det med, at jeg kommenterer eller liker, hvis de overhovedet tænker noget om det? Må jeg gerne være ked af det? Hvornår er jeg for ked af det, og hvornår gør jeg mig selv gladere, end jeg er?

Kl. 14.00 havde vi stadig ikke lavet noget. Jeg var bare virkelig træt, kvalm, og jeg føler mig tyk. Sammen med Noam gjaldt det bare om at komme ud af døren fra morgenstunden, om at vi var beskæftigede, så han kunne brænde krudt af. Vi fandt altid på noget. Jeg elskede det. Nu skal vores turer have et formål, ellers giver det ingen mening at gå ud af døren. Jeg hader det.

Andreas kom, efter han havde været til møde med advokaten. Han fortalte, at de havde gennemgået alle skrevne artikler, der omhandler ulykken, fordi de vil gøre brug af medierne, for at få kommunen i tale. Kommunen bliver ved med at udskyde møder og trække tingene i langdrag. Det gør mig helt vildt vred og ked af det, fordi de siger, at de vil gøre hvad de kan for at hjælpe. Selv i medierne, men vi har intet hørt fra dem. Hvorfor vil de ikke redde os?

Vi kørte i Ikea for at købe en seng. Det var ikke helt nemt med at leje trailer og op til 2. sal, men det lykkedes at få den mast helt ind i vores lillebitte soveværelse. Vi kørte ind omkring byen for at hente dagens aftensmad, som Andreas' ven Philip havde forberedt til os, så vi kunne tage den med til Søborg.

På nettet handler det hele om Pokemon Go, det bliver diskuteret om man må kysse sine børn, også er Emilie forsvundet fra Korsør. Jeg er træt af folk og deres. Kys for helvede jeres børn! Go Pokemon Go og find så den pige, helst i live!

Der kom gæster efter maden. Nanna, Marcelle og Christian kom. De havde kage med. Marcelle spurgte til, hvordan det går. Vi fik fortalt lidt. Det er sjældent, folk spørger.

Jeg var træt da vi gik op, men vi fik set et afsnit Downton Abbey, som vi er begyndt på.

15. juli 2016

Jeg vågner altid tidligt og skal tisse, men kl. 6 gider jeg ikke at min dag skal begynde, for så bliver den alt for lang, så jeg tvinger mig selv til at blive liggende og holder bare øjnene lukket. Det virker som regel. I dag var jeg først oppe kl. 10 trods rumsteren.

Det er i dag en måned siden, at vi sidst har haft en lykkelig dag, følt lykke og følt os lette. Det er en måned siden, at vi sidst delte vores kærlighed, delte en is og nød hinandens selskab. Det er en måned siden, at vi oplevede det værste, der kunne ske. Det er en måned siden, at vi ikke vidste, hvad det ville

sige at føle smerte. Det er en måned siden, at vi levede, som vi ønskede. Det er en måned siden, at vi mistede vores et og alt. Det er en måned siden, at livet blev taget fra Noam. Vores Noam døde fra os for én måned siden.

Det er en lang måned siden men stadig kun en måned siden, vi var samlet. En dag vil vi se tilbage på tiden. Vi vil tælle månederne og årene resten af vores liv. Vi får aldrig Noam at se igen.

Noam 08.03.14 - 15.06.16

Vi har boet hos min mor i en måned. Gad vide hvornår vi skal bo bare os. Jeg er ikke klar endnu.

Kl. 13 skulle vi være hos psykologerne.

Vi snakkede lidt om hvordan vi har det med spørgsmålet "hvordan går det?". Vi synes, det er rigtig svært at svare på, og det går, men det går jo ikke. Vi fik fortalt, at det tager 6-12 måneder, før man normalt begynder at have det bedre og begynder at være i stand til at sørge.

Efter psykologerne kørte vi omkring byen for at bytte Benjamins ur, der gik i stykker i går. Det var en god tur, fordi det var en flink og hjælpsom medarbejder. Vi kørte om McDonald's på vej til Jægersborg, hvor vi skulle samle sengen og ordne lidt videre. Vores hjem føles ikke som vores, selvom det nu indeholder alle vores ting. Det er et smukt hjem, et hjemligt hjem, men det mangler livet. De små skridt der skulle løbe hen over gulvet. Al balladen og larmen. Der kommer til at gå lang tid, før vi føler os tilpas i vores nye hjem. Vi føler os ikke tilpas nogen steder.

Min far og Eline var kommet på besøg i Søborg. De gik inden vi skulle spise, så vi var bare fire til bords. Vi spiste rester.

Min fars tilstedeværelse eller mangel på samme gør mig ked af det. Jeg troede, at mit og min fars forhold var noget andet end det anstrengte forhold, han ellers har til familie. Vi er normalt tætte, selvom han ofte ser familien som en belastning og kun lige holder den allermest nødvendige kontakt. Det er ikke så sort/hvidt, men han har slet ikke været her, fordi han synes, det er hårdt. Det, synes jeg, er hårdt. Jeg har fortalt det til Benjamin. Han synes, at jeg skal sige noget til ham, ellers vil han gerne eller bede min mor om det.

Aften sluttede tidligt med cheesecake og Downton Abbey.

Benjamins kusine Natascha er en dygtig hækler, og hun har lavet en opskrift på et næsehorn, hvor pengene fra salget går til os. Det er bare en rigtig fin gestus.

Det gør mig træt og ked af det resten af dagen, når vi har været hos psykologerne. Det er rigtig hårdt, men jeg ved, at det vil hjælpe os, så jeg holder ud.

16. juli 2016

Inden jeg vågner, sover jeg ikke helt. Jeg tænker. Jeg tænker meget på Noam.

Benjamin skulle bruge en ny skjorte, så vi kørte til Lyngby. Han fandt ikke en skjorte, men en kedel fra Le Creuset til vores komfur, som han købte i stedet. Vi kørte til lejligheden bagefter.

Anette kom med lidt frokost, og efter hun var gået, kom min mor og Frank med resten af vores stueplanter.

Vi skulle stå for aftensmaden i dag. Jeg havde besluttet, at vi skulle have friske forårsruller. Det var vores første aftensmåltid i en måned, som blev lavet i huset.

I Søborg gjorde jeg klar til aftensmad, mens Benjamin og Andreas kørte lidt på tur. Efter maden snakkede vi om Noam. Min mor nævner ofte, at det er vigtigt at vi husker at tale om Noam og tør tale om, at vi har mistet ham. Benjamin var ked af det, mens der blev snakket. Jeg ved endnu ikke, om jeg skal snakket om Noam i nutid eller i datid. Jeg ved, at jeg skifter imellem tiderne, når jeg fortæller om ham, men det er fordi, det virker så voldsomt kun at tale om ham i datid. Han har lige været her. Alle de ting han kunne og alle de oplevelser, vi havde sammen, var så nye og kan ikke allerede være fortid.

Andreas fremlagde lidt om vores sag og det kommende møde med kommunen. Det er blevet foreslået, at der skal skrives om os og om ulykken i avisen. Vi diskuterede, hvorvidt der skulle et billede med. Benjamin vil ikke blande Noam ind i det, så hvis der skal billede med, skal det kun være af os. Ingen af os er særligt vilde med ideen, men jeg ved at billeder hjælper til den kamp, vi gerne vil vinde. Billeder forstærker følelser og forståelse.

Vi så serie og spiste is.

17. juli 2016

I dag skulle vi mødes med advokaten for første gang. Vi skulle tale om erstatning og om en artikel til avisen. Jeg vidste, at det ville blive et rigtig hårdt møde, men jeg så også frem til at møde advokaten og høre, hvad hun havde at sige, frem for at det altid går igennem Andreas.

Advokaten havde masser af energi. Hun virkede dygtig, havde nogle gode vinkler på sagen og nogle planer om, hvordan der kunne blive lagt pres på Københavns kommune. Der skulle skabes opmærksomhed på det, de har sagt, om at de gerne vil gøre noget for os, men endnu ikke har taget kontakt til os eller gjort noget. Hun har planlagt en føljeton i Berlingske med forskellige fokuspunkter. Det var et langt og hårdt møde. Jeg kunne mærke uroligheden.

Når vi snakker om ulykken, Noam eller andre emner jeg synes er ubehagelige, så banker mit hjerte hurtigere og tungere. Min krop bliver urolig, mine hænder bliver svedige, og jeg kan ikke holde fokus. Jeg kigger væk, ofte ned i min telefon.

Clara kom forbi, lige inden mødet var slut. Jeg var træt og havde ikke meget lyst til at lave noget, men Clara var også træt, hun havde været i byen, så vi kunne være trætte sammen.

Benjamin var rastløs efter mødet og ville lave noget. Han tog på tur med Andreas. De kørte til hans mors kælder, hvor han havde en flyttekasse med gryder og knive, som han gerne ville forærer os. Imens de var på tur, lå jeg i sengen og så skattejægerne. Jeg er begyndt at gennemgå ulykken trin for trin, og hver en detalje, i mit hoved, som om jeg fortæller det til en anden uvidende. Stadig mildere end virkeligheden, som om jeg øver mig.

Johanne kom på besøg, og Benjamin og Andreas kom tilbage. Vi kørte sammen til lejligheden, hvor vi spiste lidt kringle, som Johannes svigermor havde bagt. Alexander kom på kort visit.

Vi skulle til Søborg for at spise aftensmad. Vi skulle have burgere.

Benjamin og jeg har været irriteret på hinanden, og sure, selvom vi ikke har brugt særlig mange timer af dagen sammen. Han mener, at han kan bede mig om at falde ned, eller sige at jeg er nærtagende, Måske er det lidt for sjov, men hvis jeg kommer med en kommentar eller et svar tilbage, som måske rammer ham på et ømt punkt, så bliver han sur. Jeg mener, at han skal kunne se, at jeg siger tingen som forsvar, fordi jeg ikke mener, hvad jeg siger af grove kommentarer, og han mener, at han siger tingene til mig for sjov, hvilket jeg ikke kan se. Så det skaber konflikt.

Andreas blev kørt hjem, og Johanne cyklede afsted. Det var sent.

18. juli 2016

Vi har planlagt at tage til Bornholm i morgen tidlig så vi stod tidligt op for at pakke, idet vi havde en lang dag foran os. Vi skulle til psykolog, og jeg skulle til May-Britt.

Jeg glæder mig ikke til at komme til Bornholm, men det er heller ikke sådan, at jeg ikke har lyst. Jeg håber det bliver rigtig hyggeligt. Jeg er bare ikke nået til at kunne glædes endnu.

I dag hos psykologerne, var det kun Anne, som var der. Palle er på ferie i denne uge. Anne er rigtig flink, vi bliver altid spurgt til, hvad der fylder, hvilket er rigtig svært at fortælle. Jeg kan ikke starte med at lade alle mine følelser flyde, så jeg starter med at fortælle specifikt om, hvad vi har lavet siden sidst, som blandt andet det afholdte møde med advokaten, for så er det nemmere at spore sig ind på, hvad der fylder følelsesmæssigt. Benjamin skulle vænne sig til, at det var Anne, han skulle tale med, og ikke Palle.

Der kommer til at gå 14 dage, før vi skal til psykolog igen, fordi vi skal til Bornholm, og fordi begge psykologer holder sommerferie. Det bliver hårdt at gå 14 dage uden at være til psykolog, især fordi jeg ved, at der kommer til at ske mange ting de næste uger, som vi ikke har prøvet siden ulykken.

Jeg har ikke lyst til at fortælle nogen om graviditeten. Jeg kunne godt tænke mig at holde det hemmeligt så længe som muligt, måske indtil vi kender kønnet, så er alt mere sikkert. Så ved vi, hvad vi venter på, det er mere konkret, og måske vi glæder os sammen. Så er der jo også gået længere tid, siden vi mistede Noam. Vi må se hvornår det slipper ud, og hvornår jeg er for tyk til at kunne skjule det.

Vi kørte til kirkegården efter psykolog besøget. Jeg kan ikke lade være med at tænke på, om vi kommer til at skulle begrave flere af vores børn. Nu når det uvirkelige og usandsynlige er sket, og vi stadig er unge og formentligt har et langt liv foran os.

Benjamin blev hentet af Andreas, og jeg kørte til May-Britt med min mor. Jeg havde ikke særligt meget lyst. Min mor sagde, at jeg bare skulle deltage, som jeg selv havde lyst til, hvilket jeg gjorde. Hun kan noget uforklarligt, som har en virkning, selvom jeg ikke rigtig tror på det. Vi talte om min far, fordi jeg synes, han er fraværende. Han har virkelig svært ved vores situation, og han har svært ved selv at tackle det, men normalt er vi meget tætte, og jeg føler, at han holder sig væk. Jeg mangler ham. Det var kun min mor, og Benjamin jeg havde fortalt det til, før jeg snakkede om det med May-Britt. Hun synes, jeg skal sige det til ham, men det er svært, for jeg kender ham, og ved hvordan han kan være. Jeg vil alligevel se, om det kan lykkes, nu hvor vi skal til Bornholm og se ham, måske han er anderledes på Bornholm.

Benjamin og Andreas havde været ude og shoppe lidt, og Frank havde lavet dejlig mad. Vi spiste lækker skinke fra slagteren og kartofler. Ni til bords.

Vi pakkede færdigt og gik i seng.

Vi har hørt fra Advokaten, gennem Andreas, at Københavns kommune siger, at de vil gå med til at betale for begravelsen, så vi venter på, at det går i orden.

19. juli 2016

Kl 09.35 sad vi ved gaten i lufthavnen. Jeg var så træt. Min far havde sagt, at han ville hente os i lufthavnen.

Vi var begge triste og trætte og uvidende om, hvad der kunne vente os mentalt ved at tage afsted på tur. Vi skulle nu forholde os til "nye" omgivelser og lave noget helt andet, end vi har gjort den seneste måned, hvor vi har boet hos min mor.

Vi sagde ikke meget til hinanden. Benjamin sukkede mest.

Flyet var lidt forsinket, men turen til Bornholm er lynhurtig. Man når lige at drikke en kop te i luften, inden man lander. Det er rigtig rart, bortset fra at det er et meget larmede fly.

Vi ventede på bænken udenfor lufthavnen, indtil min far kom kørende i Buicken sammen med Ian og Eline. Vi nåede kun lige at dreje om hjørnet, da der begyndte at lugte brændt. Vi holdt ind til siden, for at se hvad der var galt, men da vi ikke opdagede nogle fejl, kørte vi videre, hvorefter vi fandt ud af, at det var et fladt dæk, der blev brændt af. Benjamin, Eline og jeg blev sat af, og Ian og min far kørte til Rønne for at pumpe dækket. Vi begyndte at gå langs vejen for ikke at stå stille. Der gik ikke lang tid, før de kom tilbage, men da vi alle sad i bilen, skete det igen. Vi var kun nået to kilometer fra lufthavnen, da vi igen stod på landevejen ved en mark, og 30 minutter senere passerede de andre flypassagerer, som havde ventet på bussen. Vi ringede til Rolf og fik ham til at hente os. Jeg og Benjamin skulle bo hos Rolf og Marlene på deres sommergård. Vi ville ikke bo i Smølfehuset, som vi ellers plejer, for vi er ikke i stand til at bo alene, og vi kan ikke regne med min fars tilstedeværelse i hans hus.

Marlene havde bagt boller og redt op til os. Vi drak kaffe og snakkede lidt om alting. Marlene foreslog, at vi skulle lave rødgrød af havens bær, så jeg og Benjamin plukke hindbær, ribs og solbær. Luften var fuld af tordenfluer.

Vi har tilbragt eftermiddagen i stuens sofaer. Benjamin har læst lidt og sovet, imens jeg har set TV. Her er fyldt af en hyggelig og langsommelig kedsomhed, men det er bedre end den tomme tristhed, der fylder hjemme hos min mor. Måske fordi vi ikke forbinder stedet med Noam.

Jeg savner Noam i alt, hvad jeg foretager mig. Hans små hænder skulle have været med til at plukke bær. Han skulle have siddet på mit skød i flyveren og kigget ud på de larmende propeller, spist grillpølser og nydt sommeren med os. Jeg savner alt det gode, men også alt det hårde og besværlige arbejde, der er med et barn. Jeg savner vores hverdag med stædighed, temperament og vredesudbrud i ulvetimen i supermarkedet

Min far kom med kød til grillen, og Marlene lavede tilbehør. Vi grillede i haven og fik snakket utroligt meget. Normalt på sådan et tidspunkt ville jeg have trukket mig tilbage. Rolf og Marlene er bare nogle gode mennesker - sjove og nemme at være i selskab med.

Marlene havde tidligere fortalt mig, at min far er meget ked af det, hvilket jeg godt er klar over. Mens de andre ryddede af bordet efter aftensmaden, sad min far og jeg og var kede af det sammen, mens vi talte. Benjamin satte sig ved siden af mig, og det virkede som det rigtige tidspunkt at fortælle min far om graviditeten. Han blev glad. Han sagde, at der igen ville blive noget at leve for.

Vi rykkede ind og spiste hjemmelavet rød grød og snakkede hele aften.

Vi har aftalt, at vi skal på tur i morgen.

20. juli 2016

Vi har sovet godt, men kunne godt have sovet lidt længere. En flue vækkede os, så jeg skal have fundet en fluesmækker til i nat.

Efter morgenmaden tog vi på loppetur med min far og Marlene. Vi besøgte alle de sædvanlige steder, og jeg og Benjamin købte lidt ind til vores lejlighed, bl.a. et jalousiskab, der skal stå under fjernsynet. Hos Connies genbrugsbutik købte Benjamin bøger, og jeg fandt en lampe. Connie kunne se på mig, at jeg var trist, så jeg fortalte hende om ulykken, uden at sige særligt meget. Jeg blev ked af det med det samme, det gjorde hun også, og Benjamin græd. Da jeg gik videre, snakkede min far lidt med hende.

Vi kørte til Svaneke, hvor vi mødtes med Rolf og spiste Fish'n Chips i solen ved vandet. Vi var alle trætte og mætte og kørte tilbage til Rolf og Marlene, hvor vi sov til middag.

Det havde været rart at køre rundt i den åbne bil.

Jeg tænker meget på Noam, når vi er på farten. Jeg tænker på, hvordan vi sænkede farten, når vi passerede køer på marken, for at han kunne nå at se dem. Jeg kigger på Benjamin, når jeg bliver mindet om Noam på den måde, for jeg er sikker på, at Benjamin får samme tanke.

Gad vide om folk regner med, at vores savn forsvinder, og sorgen kommer til at gå over? Et tabt børneliv går ikke over.

Vi lavede ikke noget, før vi skulle have aftensmad. Min far og Eline kom forbi for at spise med. Marlene havde, igen i dag, lavet dessert. Efter maden endte vi, lidt efter lidt, i stuen foran fjernsynet, hvor vi så en film, der blev sendt på DR1. Vi gik i seng bagefter.

21. juli 2016

Jeg drømte i nat. Vi skulle ud af et farligt hus. Huset blev kontrolleret af nogle ukendte personer. De sprang elevatoren, og andre forskellige tilfældige dele af huset, i stykker. Der faldt ting ned, og alle folk flygtede på meget kreative måder, for at finde en sikker vej ud.

Vi stod langsomt op, kom i bad og spiste morgenmad. Jeg gik i seng igen, efter vi havde spist.

Rolf og Marlene skulle hjem i dag. Benjamin og jeg bliver i deres hus en ekstra overnatning, og vi har fået lov til at låne en bil af min far, så vi ikke er fanget alene på landet. Vi blev sat af ved min fars hus.

Rolf og Marlene kørte mod færgen. Det har været et par hyggelige og rolige dage. Vi kørte forbi Ian og Dorthe for at hilse på dem, og se hvordan de hvordan de bor. Småt men godt i et lille rækkehus i Rønne. Vi kørte videre ind i centrum, jeg manglede en ny bog at skrive i.

Vi handlede lidt ind til aftensmad og snacks, hvorefter vi spiste frokost på et pizzeria. Jeg bestilte en tomatsalat, som stod under hovedretten, men fik serveret den tarveligste lille, og alt for dyre, anretning i form af fire skiver tomat og fire skiver mozzarella, to oliven og olivenolie. Det var så kedeligt, og hvis jeg havde haft den mindste smule overskud, havde jeg klaget, men jeg lod det være.

Vi kørte om Svaneke, inden vi kørte tilbage til Rolf og Marlenes hus. I bilen snakkede vi om, hvordan det har været at være væk fra de vante rammer i Søborg hos vores forældre. Benjamin synes, at det har været rigtig hårdt, og har haft nogle virkelig svære dage.

Om aften forsvandt internettet, så vi spist lidt let aftensmad og slappede af. Da det kom tilbage, så vi en serie.

22. juli 2016

De tidlige morgentimer inden jeg står op er hårde. Jeg vågner og skal tisse, men i stedet tvinger jeg mig selv til at sove videre. Jeg har rigtig mange tanker. Det er som om vores humør, i hvertfaldet mit, svinger hveranden dag. Først har jeg en okay dag. Dagen efter kommer der så en trist dag, hvor hele min krop er ked af det, selvom mine tanker er ens alle dage.

Vi skulle skifte lokation i dag. Så vi stod op spiste morgenmad stille og roligt, pakkede sammen og ordnede lidt inden vi låste huset af og kørte mod Allinge. Vi skulle til Gæstgivergården.

Vi fik nogle store kram, da vi kom ind på gårdspladsen til Gæstgivergården. Claes, Morten og Lisbeth var de første vi mødte. Malene og Stella sad indenfor. Malene tog os med for at vise os deres nyindkøbte hus på toppen af klippen, lige ved siden af Gæstgivergården.

Vi blev vist til haveværelset for enden af gangen.

Benjamin kørte sin søster og hendes veninder til Færgen i Rønne. De havde været på Bornholm for at høre koncert med Christoffer på Gæstgivergården aftenen før. Imens snakkede jeg med Malene om alt, hvad der var sket. Det var hårdt, men rart, mest fordi jeg overhovedet ikke havde lyst til at være alene, mens Benjamin var ude at kører.

Da Benjamin kom tilbage, gik vi ud for at købe lidt ind til frokost. Det blev til fisk fra røgeriet. Vi spiste på terrassen.

Benjamin og jeg har holdt os meget for os selv siden frokosten. Vi har opholdt os på vores værelse, hvorfra vi kunne hører Barbara Moleko lave lydprøve til aftens koncert. Vi har været rastløse og har ikke kunne finde på, hvad vi skulle gøre af os selv. Malene havde spurgt, om vi ville gå tur langs vandet på klippestien til Sandkaas, men vi sagde nej, selvom vi nok havde haft godt af det. Vi ventede bare på, at det var tid til aftensmad, selvom der var flere timer endnu.

Der kom flere gæster til mad og musik end først forventet, så vi ventede til de fleste havde spist, før vi satte os på terrassen sammen med Mercedes, hendes veninde og Malene. Det var virkelig lækker mad. Jeg var vild med coleslawen og noget med fennikel, hvilket jeg normalt ikke er til.

Barbara Moleko overraskede mig, hun var virkelig god, og hun havde en selvsikkerhed, jeg godt kunne lide.

Benjamin gik ind for at få lidt ro, inden der var pause i musikken. Jeg fik igen snakket ret godt med Malene. Hun kan rigtig godt lide Benjamin, og tænker meget over, hvordan han går og har det. Jeg bliver selv meget ked af det indeni, når Benjamin er ked af det. Jeg ville ønske, at jeg kunne tage al hans sorg og de dårlige oplevelser fra ham. Benjamin kom tilbage efter pausen. Han så mere afslappet og rolig ud.

Da musikken var slut, kom Henrik og satte sig sammen med os. Han snakkede stille og roligt om alt muligt blandet. Så rar. Jeg var meget overrasket over de rolige samtaler, vi havde med en mand, der ellers har et meget højt tempo.

Vi snakkede om, at Henrik og Malene har købt en gammel boghandel på Amagerbrogade. Benjamin gav udtryk for, at han gerne ville arbejde der, så det håber jeg snart kan lade sig gøre, så han kan lave noget, han har lyst til, og som samtidig har med den virkelige verden at gøre.

Vi gik i baren. Benjamin fik sig en White Russian og jeg snakkede lidt med Mercedes. Hun er færdig i gymnasiet og vil gerne arbejde videre med sin musik. Hun er så sød. Lige så sød som sin mor. Jeg fortalte hende, at jeg ville ønske, at jeg havde evner til at skrive. For jeg ville så gerne omsætte noget af, alt det jeg føler, og det vi gennemlever, til noget smukt og måske relaterbart. Hun mener, at jeg nok skal finde på noget andet kreativt end at skrive sange.

Vi sagde godnat og gik på vores værelse, da klokken var tolv.

23. juli 2016

Vi har sovet fint, og stod op til den sædvanlige men dejlige morgenmad.

Vi kunne ikke finde på, hvad vi skulle foretage os. Det gjorde mig i dårligt humør. Jeg hader, at vi skal finde på noget at lave for vores egen fornøjelse skyld, for jeg kan ikke se meningen med at tage på tur bare os to. Vi kender det hele, og det hele var bare bedre med Noam. Vi synes, at det virker meningsløst at tage til stranden eller skoven, så vi giver op og kommer ingen vegne.

Vi lagde os ind på værelset.

Da vi stod op igen, tog vi på tur til Kalas ishus med Mercedes og hendes veninde Josephine. Vi drak en kop kaffe og sad bare lidt. Vi kørte pigerne til Sandkaas strand og kørte selv videre til Olsker antik, hvor vi ikke rigtig fandt noget, men vi køber alligevel altid lidt. Vi var sultne bagefter og aftalte, at dagens frokost skulle bestå af en is i Hammerhavn.

Vi sad stille, kiggede på vandet imens vi spiste is. Begge triste og sløve. Jeg ser frem til at komme hjem uden at vide, hvad jeg ser frem til at komme hjem til.

Efter isen kørte vi mod Gudhjemvej til Smølfehuset min fars hus, som vi bruger som vores hus. I første omgang måtte vi vende om, fordi vi havde glemt nøglen, men kom så hurtigt afsted igen. Det er et dejligt hus, men det har været det rette valg ikke at holde ferie der i år, som vi ellers plejer. Især fordi vi ikke skal være efterladt alene med os selv særligt længe af gangen. Huset var fint og klar til min faster, som kommer i morgen. Vi lagde nøglen til hende.

Da vi kom tilbage til Gæstgivergårde., besluttede vi os for at gå i bad. Side om side under hver vores bruser. Det var opfriskende og rart bare at kigge på den mand, som jeg elsker.

Aftenen bød igen på dejlig grill buffet og musik. Benjamin gik efter cigaretter, hvilket er okay. Så længe det bare er "en smøg med en øl fordi vi har ferie". Claes kom hen til mig og gav mig en kæmpe krammer, han fortalte mig, at han ved, at jeg er stærk, men han havde bare lige brug for at sige et par ting. Han var berørt.

Jeg passerede Michael Simpson i døren. Han hilste og kommenterede mine tatoveringer. Jeg fik sagt tillykke, for det var hans fødselsdag.

Vi har siddet samlet i haven og spist mad. Det var rigtig hyggeligt.

Mercedes opvarmede på scenen, inden Mathias fra Duné gik på. Han overraskede helt vildt. Han var så dygtig og meget underholdende på samme tid. Benjamin blev ked af det under koncerten, og jeg havde svært ved at holde mine tårer tilbage. Da Benjamin gik ind, fulgte jeg med og blev rigtig ked af det. Vi gik ud til koncerten igen under den sidste sang, fik lidt varmt at drikke og talte med Malene og Lisbeth. Kl. 22.30 kom Aqua-Søren og sagde til hele bordet, "*så er det nu*", og så fulgte vi alle med op i huset på toppen af klippen for at se en ildrød måne stå op i havets horisont. Vi ventede 15 min, før der skete noget, men vi hyggede og drillede hinanden. Stella fik sagt, at hendes yndlingskuespiller var Adam Sandler, hvilket vi fik meget sjov ud af.

Det var meget smukt og særligt at se månen helt rød.

Vi gik tilbage til bordet. Henrik og Malene sad sammen med os resten af aften. Vi snakkede bare. De har inviteret os til at komme tilbage igen, inden sæsonen slutter, hvis vi får lyst.

At vi gik op og så månen og hyggede videre ved bordet bagefter, var det der skulle til, for at vi kom i bedre humør og på andre tanker.

Vi var trætte og gik i seng.

24. juli 2016

Vi stod op. Min far ringede som det første. Jeg skulle hjælpe ham med at købe en flybillet til Eline. Det skulle gå hurtigt, for de holdte allerede i lufthavnen. Min faster ringede bagefter og fortalte, at hun lige var ankommet til Bornholm med sine drenge.

Efter morgenmaden kørte vi til min faster i Smølfehuset. Benjamin slog græs, drengene legede overgearet, og jeg plukkede blomster til vaserne i huset. Vi kørte sammen ud for at spise en is. Det var dejligt at se dem, og det var okay at opholde sig i huset, men ellers var det hele bare virkelig hårdt. Vi kan ikke helt rumme al den energi og al den larm.

Da vi kørte fra Gudhjem kørte vi til Hasle for at Loppeshoppe, men det ene sted var lukket, og det andet sted var ren skrammel. Vi tog tilbage til vores værelse på Gæsten. Efter to timers lur pakkede vi vores ting sammen, for vi ville finde på noget at lave. Efter en halv times overvejelser satte vi os i krostuen og så et afsnit af Downton Abbey. Jeg tager mig selv i at læne mig tæt på Benjamin for at dufte til ham, ligesom jeg altid duftede til Noam. Hans duft forsvandt sammen med hans liv. Den var væk, da han var kold og død.

Da vi gik fra Krostuen, havde Esben Bjerre sat sig i opholdsstuen. Noam gik i vuggestue med hans datter på Vesterbro. Selvom vi af og til havde hilst godmorgen eller goddag på vej ud og ind i vuggestuen, så tror jeg ikke, at han eller hans kæreste ved, hvem vi er. Det generede mig, for i dette øjeblik ville jeg særligt gerne være Noams mor. Jeg ville gerne anerkendes af nogle, der ved, lige præcis hvilken størrelse og hvem vi har mistet. De har formentligt hørt om ulykken, snakket om ulykken, og været rigtig tæt på folk, der har været påvirket af ulykken. Vi passerede hinanden uden kontakt.

Igen brugte vi meget tid på at overveje, hvad vi skulle foretage os, før vi gik ned i Allinge by, men vi endte med at vende om igen, fordi vi ikke gad spise ude alligevel. På vejen tilbage mødte vi Stella og Malene. De inviterede os med til Kalas. Vi kørte derhen for at spise lidt, men der var udsolgt både der og på hotellet. Vi drak en juice.

Rasmus Nøhr spillede på en græsbakke i Sandvig, og alle fra Gæsten var samlet der. Benjamin og jeg sagde farvel til dem alle sammen. Malene fulgte os til bilen og vinkede os afsted. Hun gentog, at vi var velkommen igen. Vi kørte mod færgen i Rønne og kørte i god tid, så vi kunne nå at få noget mad.

Jeg besluttede, på vejen, at vi skulle have Sushi, og bestilte en Menu fra det eneste sted i Rønne, jeg kunne finde. Vi hentede det og tog det med til vandet, hvor vi satte os på en bænk og fik kværnet det hele lidt for hurtigt i forhold til pris, mængde, tid og stemning.

Vi kunne ikke overskue de andre mennesker på stranden og kørte hurtigt videre. Vi afleverede bilen ved Ian og Dorte, hvorefter vi tog en taxa til lufthavnen. I lufthavnen så vi et afsnit Downtown Abbey. Flyet var forsinket, og vi var meget tidligt på den. Det er fint at flyve, når man først sidder i flyet, men ellers synes jeg bare, at det er spild af tid at vente så længe. Så kan jeg bedre lide at køre og sejle, hvor man hele tiden rykker tættere på sin destination i stedet for al den stillestående ventetid.

Jeg tænkte på, hvad der ville ske, hvis der gik noget galt, og flyet styrtede. Jeg ville blive bange, men jeg ville være mest ked af, at vores venner og familie var nødt til at bruge energi på at sørge over og savne os.

Min mor hentede os i lufthavnen. Jeg kan slet ikke forestille mig at komme tilbage til det grå liv i søborg, men jeg kan heller ikke forestille mig ikke at skulle tilbage. Jeg ved ikke, hvad jeg kan forvente. Måske er det hele ovre.

Det har været en hård og langsom dag i dag. Vi har brugt meget lang tid på at vente uden at vente på noget.

Før talte vi måneder for at holde styr på, og fejre, hvor gammel Noam var. Nu tæller vi måneder, siden han døde, og hvor længe han har ligget i graven. Det er en måned siden i dag, at vi begravede ham. Tid er mærkeligt. Jeg er begyndt at glæde mig, til jeg er blevet væsentligt ældre, for så er denne tid overstået.

Dagbog nr. 2

Skrevet fra d. 25.07.2016

Én måned og én dag efter Noam blev lagt i graven. Skrevet for at huske dagene i en hård tid, i et mareridt.

For min elskede søn, for mit meget knuste hjerte og for fremtiden.

Noam 08.03.14 - 15.06.16

25. juli 2016

Jeg vågnede op med ondt i skulderen, jeg havde sikkert ligget forkert. Vi stod langsomt op og spiste morgenmad med de andre. Jeg og Benjamin gik ud af døren, da vi var klar. Vi kørte ind til byen, for at blive scannet hos Lille Liv. Vi ventede i venteværelset ca. 20 minutter, sammen med en del andre unge par. Vi kom ind til en smuk ung jordemoder, som spurgte os, om der var en særlig grund til, at vi ville have så tidlig en skanning. Jeg kunne ikke lade være med at græde, mens jeg fortalte hende, at det var fordi vi lige havde begravet vores to-årige søn og at vi derfor havde brug for tryk i at vide, om alt virker til at være, som det skal. Hun havde ingen yderligere spørgsmål, kun omsorg og god behandling. Hun scannede min mave viste os den lille spunk-formede krop og pegede på den lille hjerne og det lille hjerte som blinkede. 1,4 cm fra hoved til hale. Alt var som det skulle være. Benjamin var ked af det. Han ville gerne have oplevet Noam som storebror. Det ville jeg også.

Vi fik aftalt at hente Andreas, på vejen, nu hvor vi var i byen med bil, men vi kørte først om en blomsterhandler, fordi Nanna havde fødselsdag. Vi købte et laurbærtræ til hendes køkken. Hos Andreas var jeg oppe for at låne toiletet i den lejlighed, hvor han lejede et værelse. Det var første gang jeg så, hvor han boede. Et fint, lille værelse, centralt i København. Beliggenheden er det vigtigste for ham.

Andreas var sulten, men vi manglede lige en gave nr. 2 til Nanna, som vi fandt i Imerco. Bagefter kørte vi om Mac'en.

Jeg blev sat af hos min mor. Der var ingen hjemme. Jeg tændte for fjernsynet og faldt i søvn. Jeg vågnede først, da Benjamin og Andreas kom tilbage. De havde været forbi Andreas' mor og i Elgiganten.

Jeg gav Ian scanningsbilledet i hånden, da han kom hjem. Han sagde ikke så meget til det.

Nanna havde inviteret os til fødselsdag i haven hos Erik og Mariann. Nanna grillede spyd. Johanne kom forbi, Anton, Martin og Rebecca var der også. Det var hyggeligt.

Kl. 22 var jeg klar til at tage hjem. Det var Benjamin også, han havde haft det lidt hårdt. Vi kørte Andreas til sin mor, før vi selv kørte hjem i seng.

Vi savner Noam.

26. juli 2016

Jeg vågner ofte med de samme tanker, om at vi har mistet Noam. Jeg gentager inde i hovedet "Han er død, han er død", "Vi har lige begravet vores to-årige søn". I dag var ikke anderledes. Det er hårdt.

Vi spiste morgenmad samlet. Bagefter hentede vi Andreas og kørte i lejligheden. Jeg var i dårligt humør fra starten af. Jeg havde fået diverse dokumenter, kort og billeder med fra hospitalet og begravelsen. Jeg kom dem i hans kasse. Jeg kiggede kun meget lidt på det. Min mor har specifikt bedt mig om at lade være med at læse journalen fra hospitalet. Den lå også i bunken. Jeg havde modtaget afskeds mappen fra vuggestuen. Den indeholdte billeder af Noams dagligdag i vuggestuen. På flere af

billederne går de tur på kirkegården. Et af stederne er de på tur på metalstien lige ved siden af ulykkesstedet. Det sted, som jeg ville vise Noam, men som han åbenbart godt kendte til i forvejen. Tænk, hvis ulykken var sket med vuggestuen. Tænk, hvis vi var gået en anden vej den dag... Mappen indeholdt også to malerier, Noam havde lavet. Dateret juni 16. Det var en fin mappe, men det gjorde mig ked af det, hvilket ikke hjalp på mit i forvejen dårlige humør. Benjamin tilbød at køre mig tilbage til min mor i Søborg, hvilket jeg tog i mod.

Jeg gik i boghandleren, for at købe en ny notesbog, også spiste jeg lidt frokost med min mor, Ian og Frank.

Jeg modtog en besked fra Caroline, som arbejder på Gæstgivergården. Hun undskyldte over, at hun ikke havde turde spørge ind til os og til Noam, da vi var på Bornholm. Hun skrev også, at hun gerne ville være der, hvis vi havde brug for at snakke. Det var en fin og flink besked. Jeg må huske at svare. Jeg er dårlig til at svare på beskeder. Jeg ved ikke, hvad jeg skal svare. Hvilket er irriterende, for jeg har modtaget mange smukke ord og hilsner siden ulykken.

Min far kom forbi. Han havde nogle af vores møbler med, som skulle til Jægersborg. På vej derhen, fortalte han mig, at ham og Eline var gået fra hinanden. Hun var meget jaloux og det var gået helt galt. De er vist begge kede af det.

Til aften havde Frank og min mor lavet mad. Kylling, kål og kartofler. Jeg var ikke sulten. Efter maden snakkede vi om at rejse. Jeg og Benjamin kunne godt tænke os at køre i det Nordlige USA, men vi har ikke tiden til det i forhold til min graviditet, eller pengene. Så snakkede vi om, at vi skulle rejse over julen for at slippe for traditionerne og alle de ting, der hører med. Selvom vi godt ved, at vi ikke kan slippe for følelserne, men vi ved ikke, hvor vi skulle tage hen..

27. juli 2016

Denne morgen var magen til alle de andre.

Jeg sov nogle timer efter morgenmaden. Benjamin skulle tatoveres og var taget afsted til Mark.

Min farmor kom. Jeg og min mor skulle vise hende lejligheden. Jeg havde ikke helt overskud, men vi endte med at være i lejligheden nogle timer, vi spiste lidt mad og snakkede bare. Min farmor vil lade Benjamin udvælge, hvad han har lyst til fra hendes bogreol, til sin egen ny-samlede bogreol. Det synes jeg er en ret fin gestus.

Benjamin var hjemme, da vi kom tilbage til Søborg. Andreas kom kort efter, at min farmor var gået.

Andreas havde haft møde med advokaten og to journalister fra Berlingske, som han fortalte om. Planen er, at vi skal mødes med dem, for at blive interviewet og for at få taget et billede, som skal bruges til at skabe opmærksomhed, omkring den manglende hjælp, så vi kan få noget erstatning. Det er lidt mærkeligt. Der er tale om 100.000 kr. nu, hvilket jeg ikke synes er særlig meget, men vi ville kunne komme ud at rejse langt.

Efter aftensmaden gik vi en kort aftenur også gik vi i seng med fjernsynet tændt.

28. juli 2016

Jeg vågnede tidligere, end jeg plejer. For første gang i meget lang tid, var mine første tanker ikke død og ulykke, men kærlighed mellem mig, Benjamin og den nye baby. Vi var langsomme om at stå op. Vi så bare tv.

Min mors veninde Charlotte kom på besøg. Det havde jeg ikke overskud til.

Min underviser Christina skrev, at jeg kunne få hende som vejleder, under mit praktikforløb, for så ville hun hjælpe mig med at gennemføre. Hvilket jeg er rigtig glad for. Vi aftalte, at jeg skal komme forbi hende, så vi kan snakke sammen, inden jeg skal starte i den praktik, som var planlagt før ulykken.

Natasja kom til kaffe kl. 12. Vi kørte sammen til lejligheden. Det var rart at se hende. Hun hjælper mig med at få styr på studiet. Det giver mig ro, at have orden på tingene, og jeg har brug for at vide, hvad der skal ske. Planen er, at vi skal skrive bachelor sammen. Hun vil hjælpe mig med at blive færdig, og hun mener, at hun nok skal finde et fint job, lige meget karakter.

Da vi havde sat hende på toget, købte jeg og Benjamin ind til bålmad. Min mor havde ønsket, at vi samledes i Hareskoven og tilberedte aftensmad over bål.

Jeg og Benjamin masseproducerede små foliepakker til bålet. Nogle med kål og hakket kød, som vi krydrede med diverse krydderier, nogle med kartofler, olie, smør, ost og krydderier og nogle med grøntsager. Vi havde også købt kiks, skumfiduser og pålægschokolade ind til smores, som dessert. Benjamins mor står for snobrødsdej. Det bliver en fuldendt treretters.

I Hareskoven ved en bålplads et sted, fik vi tændt op og lavet et fint bål, efter at Frank fik hugget sig i fingeren med øksen. Det blødte ikke så meget, men det var meget dybt. Det gik helt ind til knoglen. Jeg fik hedeslag og måtte gå væk imens jeg havde det dårligt. Normalt reagere jeg ikke sådan på skader og blod. Jeg plejer at være den, der hjælper, når der sker skader. Lige nu kan jeg ikke tåle det.

Benjamin var bålmaster og madansvarlig. Først spiste vi maden i foliepakkerne, så lavede vi snobrød og til sidst grillede vi skumfiduser. Det var dejlig mad. Primitivt. Det var en hyggelig aften, men jeg kan hele tiden mærke en frygt indeni for, at der sker noget dårligt. Jeg har altid haft en livlig fantasi. Hvis jeg bevægede mig alene, især om natten, i mørke, men nu kan jeg ikke gå 30 meter væk fra et stort samlet selskab, uden at jeg forventer det værste.

Vi stank af bål, da vi kom hjem. Vi fik overtalt Frank til at ringe til 1813, og han fik tid på skadestuen kl. 03.00. Jeg ville rigtig gerne have delt sådan en aften med Noam. Alle dem han holdt allermest af, var samlet i skoven til aftensmad. Han ville have elsket det.

Jeg oplever, at jeg får nogle jag igennem kroppen, når jeg har haft fred og ro i kroppen, og jeg kommer tilbage til at tænke på Noam død og på ulykken.

29. juli 2016

Min mor og Frank kom hjem kl. 05.00, efter at have brugt nogle timer på skadestuen. Frank var blevet syet med både indre og ydre sting.

Huset vågnede først rigtig kl. halv ti. Vi spiste morgenbrød.

Benjamin havde en kaffeaftale med Andreas og Jacob i lejligheden. Jeg blev i Søborg, foran fjernsynet. Jeg kørte med min mor og Frank til slagter familien i Bagsværd. Jeg spiste en frikadelle og blev sat af i Søborg igen, inden de kørte videre for at handle.

Benjamin kom hjem og vi gik en tur i Genbrugsbutikken. Jeg er begyndt at spille Pokemon Go, hvilket Benjamin bliver irriteret over.

Vi sov til middag.

Jeg havde en middagsaftale hos Johanne. Jeg havde svært ved at finde overskuddet, men sådan plejer det at være, inden jeg skal noget, og Benjamin tilbød at køre mig.

Jeg var hos Johanne kl. 18. Jeg nåede lige at hilse på Svend, inden han gik ud af døren til fest. Vi lavede spidskåls tærte og tomatsalat. Nanna kom kl. 19 til spisetid.

Tærten var lidt tør, men den smagte fint. Jeg spiste mest tomatsalat. Vi sad længe ved spisebordet og snakkede, indtil at Johanne foreslog, at vi skulle prøve hendes nye sofa. Der blev lavet te og kaffe og snacks. Vi fik snakket om lidt forskelligt. De ville gerne hører om, hvad jeg og Benjamin laver, og hvad planerne er, omkring mit studie. Jeg har lagt mærke til, at jeg selv undgår at tale om Noam, om at han er død og begravet. Jeg undgår generelt at tale om børn. Jeg bruger endda ordet ting, istedet for børn i mine sætninger. Jeg ved ikke, om det er fordi jeg selv er bange for at tale om det eller om jeg er bange for at sige noget forkert, noget de kan opfatte forkert og analyserer på. Eller om det er fordi jeg prøver at skåne dem, der er omkring mig, så de ikke behøver at høre om det.

Det var en hyggelig aften, og jeg var glad for, at jeg kom afsted, selvom det var hårdt og jeg har svært ved at finde ud af, hvad jeg kan fortælle om. Jeg ved, de rigtig gerne vil hører alt, men samtidig så tror jeg, at ingen vil hører, hvad jeg virkelig føler, hvad jeg virkelig tænker, når jeg tænker værst og hvad jeg ser for mine øjne.

Jeg fortalte dem ikke om min graviditet, selvom det var oplagt. Jeg har lyst til at dele det med dem, men jeg har samtidig ikke lyst til at dele det med nogen. Så for nu bliver det stadig hemmeligt.

Benjamin hilste lige på i ti minutter, inden vi kørte hjem. Han havde set Twin Peaks filmen, men efter 40 min, var det gået op for ham, at det var den forkerte Twin Peaks film. Det var sent, da vi var hjemme. Jeg var træt. Vi tog vores piller og lagde os til at sove.

30. juli 2016

Vækkeruret ringe kl. 07.00. Planen var, at vi skulle en tur i sommerhus. Op og besøge Benjamins forældre, også ville vi kombinere det med en tur på loppemarked i Vig. Så vi skulle tidligt afsted. Jeg havde været vågen både kl. 05 og kl. 06, men følte mig frisk nok alligevel. Vi gjorde os hurtigt klar og sad allerede i bilen kl. 07.25. Vi købte en smurt bolle hos bageren og en kop kaffe i Drive In. Vi spiste, da vi kom på motorvejen. Vi kan godt lide at være sammen på farten. Vi kan især godt lide at spise morgenmad ude, på tur.

Det regnede på vej til Vig, men den var stilnet af og det dryppede kun, da vi ankom kl. 08.30. Marked åbnede først officielt kl. 9.00, så vi var kommet i fin tid. Vi mødtes med Anette, Anders og Nanna og traskede rundt. Jeg købte en smuk blå Søholm lampe til 50 kr. og en krukke til 30 kr. Jeg fandt også nogle små glas i et læderetui, sådan nogle som man har med på jagt til at skænke op og dele ud fra

lommelærken. Jeg købte dem til Andre, så kan han få dem i fødselsdagsgave, når den tid er. Benjamin købte en karaffel og nogle andre bar relaterede ting.

Jeg og Benjamin kørte til sommerhuset, og slappede lidt af i ro, før de andre kom tilbage og bagefter kom Benjamins mormor og morfar også. Jeg havde virkelig meget kvalme og nåede at sove lidt, før frokosten, hvilket hjalp på kvalmen.

Jeg var trist i dag og kunne mærke, at jeg mangler Noam til at være med til de ting, vi laver. Jeg fortalte det til Benjamin. Han var også trist, og at jeg var trist, hjalp ikke på hans humør.

Vi lå på værelset sammen. Benjamin sov helt sammenkrøllet, imens jeg sad ved siden af og var på min telefon. Vi måtte finde på noget, trods halvdårligt vejr og dårligt humør.

Vi tog videre på Genbrugsshopping og endte med at købe et spisebord og en skænk til vores nye hjem. Skænken kunne vi få med hjem, bordet bliver leveret.

Min mor tager på lidt ferie med husstanden i morgen. Vi snakkede kort i telefon.

Jeg og Benjamin cyklede en kort tur. Vi satte os på en lille bakke og ringede sammen med Andreas. Han fortalte om journalister og artikel. De vil gerne bruge vores navne og vores ansigter, til at starte en debat om forholdene i traumecentret og dårlig sagsbehandling, hvilket Benjamin og jeg har lidt svært ved at sige ja til. Som vi har det nu, kan vi ikke kæmpe en generel kamp om en bedre traume- og sagsbehandling til folk, der mister. Vi bliver nødt til at prøve at kæmpe for os selv, før vi kan arbejde på en sag for andre.

Jeg er glad for, at jeg og Benjamin er enige. Anders stod for dejlig aftensmad til os alle.

Jeg blev rastløs og ville gerne have ro, men jeg ville helst være sammen med Benjamin i ro. Vi trak os tilbage og så lidt serie, efter en lang, men langsom dag. Planen er, at vi står op og tager på loppemarked igen i morgen.

31. juli 2016

Jeg har sovet dårligt i løbet af natten og da jeg vågnede, var Benjamin oppe. Det er første gang meget længe.

Helene, min fars tidligere kærestes datter, havde skrevet på instagram, at hun først nu havde set, hvad der var sket, og de kondolerede.

Min facebook valgte at dele et glædeligt minde fra præcis et år siden; en lille video af Noam, som sidder bag i bilen og bare griner af, at vi kigger på ham, i ren overtræthed, efter at være blevet passet hos min far, imens jeg og Benjamin havde været ude at spise. Det gjorde mig rigtig ked af det, fordi jeg så gerne ville opleve hans gode humør igen. Mit inderste indre længes efter at få ham igen og det er meget svært at forstå, at det aldrig kommer til at gå i opfyldelse.

Benjamin trøstede mig og tilbød mig en beroligende, men jeg ville gerne vente lidt, for det er ikke den slags tanker, jeg tager beroligende imod.

Vi stod op og fik noget morgenmad. Jeg er ikke særlig vild med de dage, der starter ekstra hårdt ud.

Vi kørte med Anette og Anders på tur, til et lille loppemarked i Vig. Jeg fandt et rundt plastik spejl, som jeg købte til Silja, da hun havde givet udtryk for, at hun ønskede sig sådan et. Også købte jeg nogle små glasskåle.

Da vi kom tilbage til sommerhuset, havde Benjamin travlt med at komme mod Søborg. Jeg spurgte ham, hvorfor det skulle gå så hurtigt og han svarede, at det var alt for nemt at komme til at kede sig her. Vi kørte til Jægersborg, jeg sov på vejen.

Vi fik slæbt skænken op, ordnet den og sat den på plads. Vi skal finde en plads til mit store maleri. Vi kørte om McDonalds for at få noget frokost. Vi så tv, da vi kom til Søborg. Jeg blev igen ked af det. Jeg er begyndt at mangle Noam endnu mere, synes jeg.

Josefine D var rejst til Brasilien i praktik før ulykken, og jeg har ikke hørt fra hende før nu, men hun skrev på Messenger, at gaverne jeg havde været med til at købe til Eddie og Red, var blevet taget rigtig godt imod. De var glade. Efterfulgt af en besked, hvori der stod, at hun savnede mig. Jeg synes, at det var en meget mærkelig besked. Der manglede noget, omsorg eller en form for anerkendelse. Jeg kan ikke svare i lige måde, for jeg føler intet for nogle andre end Noam og den ulykke. Jeg har ikke svaret, og det kommer jeg heller ikke til.

Vi hentede sushi halv 7. Spiste og så tv. Hilste på Ian, inden vi gik i seng.

1. august 2016

Vi skal til lægen i dag.

Natasja har første dag i praktik i dag. Jeg har taget mig sammen, for at huske at skrive, for at vise min støtte til hende og for at kunne give støtte og ikke kun tage imod.

Vi kørte til lægen efter en hurtigt morgenmad. Vi ventede først på, at jeg kunne tisse i en kop, og indlevere min urinprøve. Bagefter ventede vi på en af lægerne i lægehuset. Trine, mødte vi. Hun startede nærmest med at slå armene ud og sige tillykke, hvorefter et lille tak, vi forklarede hende vores situation. Hun blev rørt og overrasket. Hun tog det pænt og tilbød at være min faste læge under hele forløbet, jeg skulle blot nævne det for sekretæren ved tidsbestilling. Hun var flink. Vi blev sendt tilbage i venteværelset for at vente på sygeplejersken kunne tage en blodprøve. Vi var trætte, da vi kom ud.

Vi kørte til lejligheden i Jægersborg og slæbte bøger op, og satte bøger på plads. Benjamin talte vores bøger på bogreolen og kom frem til 300 stk.

Vi kørte lidt tidligere til Østerbro for at få noget frokost og en pause, inden vi skulle til psykolog.

Anne kom ud og tog imod os. Det er svært at komme i gang med at fortælle om det hele, især efter 14 dage, hvor vi ikke har været hos dem. Jeg kan også mærke på Benjamin, at han har svært ved det. Generelt har han svært ved at tale om tingene, og jeg kan nemt høre, når han ikke har lyst, for så vejer han sine ord meget nøje, hans tale tempo bliver langsommere og stemmen dybere. Hos psykologerne tør han hurtigt op.

Anne siger, at vi skal lytte meget nøje til os selv. Især når det kommer til at stå frem i medierne og i forhold til journalisterne. Vi er ret enige om, at det ikke skal være en personlig artikel og vores navne ikke skal nævnes. Jeg bliver mere og mere i tvivl om foto.

Efter psykologerne kørte vi til Søborg. Begge i dårligt og trist humør. Da vi havde parkeret bilen, synes vi, at der var alt for mange timer til, at vi skulle have aftensmad og til at vi kunne gå i seng, så vi kørte med det samme videre på tur. Vi kørte til Lyngby.

Benjamin købte et par nye bukser og vi gik en tur gennem Søstrene Grene.

Hjemme i Søborg havde Benjamin behov for at spille lidt computer. Jeg så tv og skrev.

* Min terminsdato blev regnet ud til at være d. 8 marts 2017. På Noams fødselsdag, 3 år.

2. august 2016

Jeg har sovet virkelig dårligt i nat. Jeg var oppe to gange for at tisse og igen kl. 7.30, men efter at have været en tur nedeunder, fordi jeg var bange for, at der havde været nogen, som ikke skulle være der, og 5 min på min telefon, besluttede jeg mig for at gå tilbage i seng. Efter det vågnede vi først kl. 10. Det føltes som om klokken var mere.

Vi gik med Flora efter morgenbrød og så TV, indtil Benjamin var rastløs og ville på tur. Vi hentede Andreas, kørte omkring boghandleren på Amager og drak kaffe i byen.

Andreas fortalte os i dag, at Københavns Kommune havde trukket deres lovning på betaling for Noams begravelse tilbage.

Det var Benjamin, der stod for maden i dag, så da vi kom tilbage til Søborg, gik vi op for at handle. Han ville lave pasta med kødboller og tomatsovs.

Jeg var ked af det før madlavningen, men under maden kiggede jeg på billeder af Noam på Benjamins telefon og blev mere ked af det. Det er rigtig hårdt og uforståeligt, at vi aldrig kommer til at opleve mere af ham, og samtidig med det, tænker jeg rigtig meget over, hvad jeg skal sige til de journalister i morgen, hvilket gør mig rigtig utilpas. Jeg sneg mig væk fra det hele, op på værelset.

Jeg har overvejet at fortælle om vores situation med, at vi skal leve med sorgen og arbejde med sorgen og tabet, men samtidig skal vi også leve og arbejde med selve ulykken, og den kræver et helt andet fokus, fordi vi mistede vores søn. Men vi mistede vores søn ved at se en gravsten vælte over ham og knuse hans krop og hans hoved. Eller fortælle om, at det ville være rart, at systemet var simpelt og velfungerende overfor folk i total traume og krise, så alt det praktiske var lige til, så vi bare skal tænke på os selv og vores bedste.

Vi spiste lidt hurtigt, fordi vi havde solgt vores gamle spisebord på Den Blå Avis, og parret, der havde købt det, ville komme til Jægersborg kl. 19.

Min mor nævnte, at Pernille synes, at det er meget mærkeligt, at vi ikke har fået en henvendelse fra kirkegården eller at Københavns kommune ikke har gjort noget ved sagen endnu; ingen skilte, ingen opmærkning, ingenting. Især fordi der i foråret var så meget fokus på, at vi skulle besøge de blomstrende kirkegårde. Jeg fortalte det til Andreas, og han sagde, at en af journalisterne havde fundet en udtalelse med en opfordring om, at vi skal gøre mere brug af de københavnske kirkegårde...

Vi så det sidste afsnit af Downton Abbey.

3. august 2016

Jeg vågnede kl. 8, og fejlinformerede Benjamin om at kokken var 9. Vi kom op og i bad. Spiste morgenmad.

Det var aftalt, at Andreas skulle komme kl. 11, fordi der ville komme journalister og fotografer kl. 12.30, så vi kunne nå at forberede os lidt sammen, men Andreas kom først kl. 12. Jeg er sur og presset. Jeg er rigtig irriteret over alle de her situationer; at vi er i denne her situation, at vi skal tale med journalister, at vi har behov for, at andre håndterer vores ting, fordi vi ikke kan håndtere en skid selv, og at andre så håndterer vores ting og styrer det helt udenom os, som om vi var børn, og at det så ikke går som planlagt.

Jeg var i dårligt humør og undveg alle, indtil journalisterne kom. De kom tre unge mennesker fra Berlingske. To journalister og en fotograf. De var meget flinke og fik guidet os igennem deres plan. Vi satte os omkring bordet og de fik stillet en masse spørgsmål, som jeg og Benjamin hjalp hinanden med at svare på, med enkelte inputs fra de andre; Andreas, Frank og min mor. Jeg var ked af det under interviewet, men de var meget rolige og forstående. Efter interviewet stillede de mig og Benjamin op til et foto i min mors stue ud mod haven. Det var super akavet og jeg har på ingen måde lyst til at blive portrætteret, sådan som jeg har det og sådan som jeg føler mig.

Vi gik op for at blande slik og endte tilbage i sofaen, hvor der blev indledt en diskussion omkring skam, vanære, tro og religion. Det var for kompliceret og for voldsomt for mit tempo, men jeg var heldigvis enig med Benjamin og vi var meget uenige med Andreas. Der er meget få ting i dagens Danmark, der er skamfuldt. Selvom der er rigtig mange, der føler skam, men derfor er det ekstremt vigtigt, at man ikke udskammer nogen, for at gøre eller være anderledes. Det hele handlede om den svenske prinsesse, som tror på noget overnaturligt, og gør brug af nogle alternative metoder. Andreas mente, at hun bragte skam over sin familie, ved at have den tro og gøre de ting. Det mener jeg (og Benjamin) ikke, at hun gør og at udtrykket "bringe skam over" er fuldstændig forkert at bruge. Diskussionen gik meget længere, men jeg kunne ikke håndtere det, eller følge med.

Anette, Peter, Fe og Falke kom forbi, de brød ind i diskussionen. Jeg havde intet overskud tilbage, så jeg forsvandt hurtigt ovenpå og lagde mig foran tv'et.

Mit humør er elendigt og tungt.

Jeg er træt af, og ved at gå til ovre, at være ked af det, og af at savn skal være en del af min hverdag. Jeg ved intet om, hvad jeg har lyst til. Jeg ved kun, at jeg kan overskue meget lidt og de eneste følelser, jeg har, er dårlige, hårde, negative og triste.

For altid er meget lang tid.

Der blev lavet dejlig mad. Skinke, med flødekartofler og tilbehør. Min far kom for at spise med. Så vi var 7 til bords, primært min familie, efter et par dage med Benjamins.

Benjamin kørte Andreas hjem, men kom hjem ked af det. Jeg fandt ham på værelset. Han havde fået nok for i dag. Han fik lov at være alene, imens jeg gik i stuen og så et tv program om Brasilien. Det var fint.

4. august 2016

Vi skulle op og ud af døren, fordi vores spisebord fra Loppebiksen ville blive leveret i Jægersborg. De kom halv ni. Vi fik slæbt det op og set det med udtræksplade og uden. Det er pænt.

På vej tilbage købte vi brød. Min mor og Frank skulle til psykolog. Lige inden de kørte, fik vi nævnt, at vi ikke kan overskue planen om at tage til Bornholm, men min mor fik sagt, at vi burde overskue det, især fordi vi har planer om at overskue vores studier i slutningen af måneden. Så vi fik pakket færdigt og kørte afsted.

Jeg sov lidt på vejen. Jeg måtte gerne for Benjamin. Vi kørte om supermarkedet i Ystad. Jeg købte snacks, som jeg kværnede på færgen. Færgen var 20 min forsinket, fordi der skulle boardes helt vildt mange motorcykler, sådan nogle kæmpe gammelmands-hondaer. Der er nok træf.

Vi så første afsnit af Fargos, og vi kommer ikke til at se mere. Det var for voldsomt. Men det gjorde noget fint for rejsetiden, at vi havde noget at se.

Vi ankom til en stille Gæstgivergård. De fleste var ude for at klatre. Der sad nogle få i stuen og holdt kaffepause, Malene var i stuen. Vi aftalte efter en lang snak, at vi skulle gå en lille tur. Malene havde fundet en lille skjult stenstrand, så vi gik bare os tre afsted. Ned om vandet forbi Tanken, til en lille stenstrand. Vi sad der længe. Jeg rodede efter småsten og slebet glas. Malene og Benjamin snakkede mest.

Vi gik tilbage og satte os ved et bord i haven, og der sad vi resten af dagen og resten af aften. Vi spiste lækker buffet og hørte Aura spille. Hun var fin.

Vi fortalte Malene om graviditeten. Fordi hun serverede øl og vin, og fordi vi bruger rigtig meget tid med hende.

Der kom hele tiden folk til og fra vores bord. På et tidspunkt, sent på aften, faldt jeg i snak med Jesper Heick. Vi snakkede lidt om sommerhus, hvor vi holder til, når vi er på Bornholm. Også kunne jeg ikke lade være med at fortælle ham om vores situation, nu hvor jeg sad der og følte mig helt flad og grå. Det føltes rigtig, og han tog det pænt. Vi fik snakket om lidt forskelligt også om hans ulykke. Han havde en sød søn med, Storm. Han trommede på alt.

Vi blev på et tidspunkt afbrudt af Mia, Mikkel, Nynne, Stig, Margot og Johnny. De var også på ferie og havde spist på Posthuset. De var berusede og hilste en efter en, men talte alle sammen om, at de lige havde hilst på min far, og at de havde været ved Opalsøen, og at Aura havde haft meget lidt tøj på til lydprøven, hvilket de havde set på Instagram. Det var mærkeligt at hilse på dem her, midt i det hele, midt i vores, og vi havde ikke hørt fra dem siden begravelsen.

Vi takkede af til Jesper og gik på vores Cuba-værelse. Mit humør har været okay stabilt, jeg er bare meget træt.

5. August 2016

Jeg vågnede før Benjamin. Vi stod op og fik lækker morgenmad fra morgenbuffeten. Jeg havde rigtig mange ubesvarede beskeder, som jeg tog mig sammen til at svare på. Det var meget rart.

Vi lagde os tilbage på værelset, klar til dagen. Jeg faldt i søvn, og blev vækket af Malene, der bankede på for at høre, om vi var klar til at gå tur. Hun havde samlet et helt hold, der ville med.

Vi blev alle sammen kørt til Sandvig strand, hvor vores tur startede. Mercedes og hendes kæreste Aske, Stella og hendes veninde, Rasmus og Laurids fra baren, Martin (Henriks bror) og hans to børn, Malene, Benjamin og mig.

Vi gik stille og roligt op og omkring Hammerknuden og holdt små pauser undervejs.

Martins børn klatrede og udforskede alt, hvilket er det helt rigtige, men jeg tænkte flere gange på den redningsaktion, der skulle til for at redde en, der slog hovedet på stenene. Jeg ved hvilken panik, der spreder sig. Jeg sagde til Benjamin, at jeg ikke er sikker på, at jeg kan lade vores kommende barn klatre på den måde. Han svarede, at det var vi nødt til, og han har ret.

Under en af pauserne talte mig og Benjamin om, at vi tror på, at vi godt kan holde sammen, især fordi vi ikke ville kunne finde en ny partner, der ville forstå vores tab. Vi er dog enige om, at det ikke skal være grunden til, at vi holder sammen, men vi tror på vores chancer er fine. Vi vil giftes. Det er en start på at knytte vores bånd, stærkere.

Vi gik 2,5 timer og endte i Hammerhavn. Malene gav sandwich. Bagefter gik vi til Opalsøen, hvor et par stykker hoppede i vandet. Bagefter gik turen mod Gæsten igen.

Godt udkørte gik jeg og Benjamin i bad og ind i seng, for at slappe af inden aftensmaden.

Vi spiste med Familien Gæstgivergård og hørte dagens musik. I dag var det noget Rap, Algami, med sin søn. De var dygtige og underholdende. Vi snakkede lidt med Malene og Rasmus. Vi gik rundt og så boligen, der ligger ved deres Røde Plads, snakkede om morgendagens banko med Rasmus Botoft og mulige præmier. Vi finder præmier til banko i morgen.

Dagen er gået fint, men jeg tænker hele tiden på Noam. Jeg ville ønske, jeg kunne se ham vokse op, eller bare at han kunne få lov at vokse op og lære livet at kende. Jeg ville opgive alt for, at det kunne lykkes. Alt man siger har betydning, ville jeg opgive. Jeg ville give mit liv for hans. Det er sådan en tanke, der kommer til, når jeg ser andre børn i alle aldre udfolde sig og hygge sig,

Det fungerer fint at være ude. Bedre end sidst, indtil videre. Vi bliver taget godt af, og vi er beskæftiget med simple ting.

Vi stod lidt i baren og ved siden af stod Rasmus Botoft og talte med en ung mand, som var hans lokale bager fra Vesterbro. Det viste sig at være min behandler May-Britts søn. Det er lidt sjovt og tilfældigt med sådan nogle sammenfald.

6. august 2016

Nogle gange føles det som om, at folk kan se på mig, at der er noget helt galt, også de gange, hvor jeg ikke er trist. Det er der, jeg lægger mærke til, at folk kigger. Det er nok mere ønsketænkning, end realiteten, men så igen. Det kan jo være, at der er flere, der kender vores historie, end vi lige regner med, og folk snakker i krogene og derfor kigger de. Sådan havde jeg det til morgenmaden.

Guitaristen fra i går er en dobbeltgænger af en bekendt fra min gymnasietid, der hedder Hans.

Vi vil køre til Rønne og handle lidt og så skal vi aflevere nogle motorcykel-stumper for min far.

Vi kørte til Rønne for at købe bordtennisbolde til at skrive de manglende tal på, så bankospillet var helt til i aften. Jeg og Benjamin købte en stor flot blå keramik lampe i Michael Andersens forretning. Nu mangler vi bare en skærm, ligesom til alle de andre lamper.

Vi kørte mod Gudhjem, for at aflevere motorcykel-stumper til Jens, men på vejen opdagede vi, at der var loppemarked på Årsballe Stadion, så der drejede vi ind. Jeg fandt lidt småting og en retro lampe. Benjamin købte en lille skrivepult til pladespilleren, et ur og en bog. Det var ikke et fantastisk marked og folk er uhøflige og irriterende, men det var fint at bruge tiden.

Vi kørte om Gudhjem til Sandvig, hvor vi delte lidt mad, drak en smoothie og en kaffe. Da vi kom tilbage til Gæsten, ordnede vi numre til banko og spiste frokost med de andre.

Vi lagde os ind for at slappe af og finde overskud til aften.

Jeg talte i telefon med min mor i dag. Hun sagde, at mine små fætre snakker meget om Noam og husker ham ved at gøre brug af Noams sprog. Så derhjemme beder de om "gourt", når de skal have morgenmad (yoghurt). Hun sagde, at hun havde lært dem lidt flere udtryk, da de havde været på tur sammen.

De havde også spurgt, om det nu var helt sikkert, at de gerne måtte låne Noams legetøj, da de havde været i sommerhuset. De snakker meget om ham sammen, men tør ikke med os, det samme gælder min faster.

Der er en sæson 6 af Downton Abbey, så vi har lidt serie at se igen. Vi kom kun lige i gang, da Benjamin, skulle tjekke noget på min telefon og blev ked af at se baggrundsbilledet af Noam, siddende på armlænet, foran fjernsynet, få dage før han døde. Vi græd begge to. Ved at leve lidt uden for den vanlige bobbel, skyder vi sorgen lidt til side, og derfor rammer det os hårdere, når der så bliver stille og vores hoveder bliver stille. Vi fik snakket og krammet.

Vi så afsnittet færdigt stille og roligt, hvorefter vi gik ud til mad. Vi spiste lækker grillbuffet, for sidste gang i år, og købte bankoplader. Rasmus Botoft gik på i smoking, og var virkelig underholdende. Han er meget humoristisk, og lynhurtig til at formulere sig ud fra situationer og folks små genkendeligheder.

Jeg fik Banko på række nr. to. Der var sat to barnehøjstole på højkant, og jeg havde ikke lyst til at sige banko i den store menneskemængde, men det blev sagt med lidt hjælp fra Malene, hun gik med mig til scenen. Jeg fik stille frabedt mig at få stolene udleveret, og tog så i mod, alt muligt mærkeligt. Et slidt havebord, peberrod på bøtte, en ukrudtsbrænder, merchandise fra bornholmerfærgen, slik og frugt.

Det var en kold aften, og jeg kunne mærke i kroppen, at jeg var trist, men havde alligevel kunnet grine og hygge mig med Benjamin til Banko-aften. Det har været rart nok.

Vi var trætte og kunne ikke finde ud af, hvordan vi skulle være sociale med de andre. Vi blev enige om, at vi ikke ville komme til at føle, at vi var gået glip af noget og fortryde at vi ikke var med, ved at gå ind, så vi gik på værelset.

7. august 2016

Jeg vågnede kl. 9, og lod være med at vække Benjamin, før jeg havde lyst til at gå ud og spise morgenmad. Han fik kun lov til at sove en halv time ekstra.

Vi har besluttet os for at tage til New York, efter jeg har afleveret min bachelor, over julen, også være hjemme lige inden nytår, selvom jeg ikke ville have noget imod at fejre nytår i New York. Det er rigtig rart at have taget den beslutning. Det er en rar tanke, og så behøver vi ikke overveje julen og alle juletraditionerne herhjemme. Det har også været rart at tale med Henrik og Malene om det, for de har været der massere af gange, og kender alt muligt til byen, som de kan anbefale os. Vi har aftalt at bestille billetter snart.

Vi pakkede vores ting og pakkede bilen. Bagefter spillede vi kort. Jeg vandt.

Klokken halv to sagde vi farvel. Malene sagde, at vi var dejlige at bo med.

I Rønne samlede vi to blaffere op, der gerne ville med til København. De havde været med til at afholde en lille lokal festival "Honeyland Festival", Stella, Malene og Henrik havde været nede omkring festivalen den anden dag, fordi Henrik havde troet, at man kunne købe honning, men de havde i stedet haft en syret oplevelse med en mand, der havde malet et stykke træ, han gerne ville have til at svæve i luften hen over marken. Dem vi samlede op var to søde unge mennesker. De havde fedtet hår og lugtede rigtig meget af bål. Hverken jeg eller Benjamin var i stand til at smalltalke, og det var en hård færgesoverfart. De unge mennesker hvilede bare på bagsæderne. Vi kørte dem til Brønshøj, uden at sige særlig meget.

Vi kom til Søborg lige til spisetid. HP var hjemme og Ian var der. Bagefter kørte vi vores loppefund og nyindkøbte ting til lejligheden. Vi tog HP med, så han kunne se vores nye hjem.

Jeg lyttede til en masse af HPs fortællinger fra hans skibsfart. Jeg kan godt lide at hører om, hvad han laver og oplever, selvom hans fortælle teknik er anderledes, så kan jeg hører, at han er dygtig til, hvad han laver og han synes det er spændende.

Jeg fik en hel indkøbspose med jorbær-jelly som souvenir fra England.

Jeg kan mærke, at jeg er tættere på at have lyst til at bo i lejligheden sammen med Benjamin, mens jeg kan mærke at jeg slet ikke er klar til at cykle, kører i tog eller drikke kaffe i byen, selvom jeg dog er blevet bedre til at svare ja til aftaler.

Anette kom forbi og fik kage og te med alle os andre.

Vi gik op for at se serie.

Bornholmer turen har været rigtig rar, men vi kan også mærke, at med de mere glade stunder, og en optur i humøret, kommer der efterfølgende en rigtig stor nedtur.

8. august 2016

Jeg har drømt om Noam. Jeg drømte at jeg skulle i vuggestuen og hente ham, fordi det hele bare var en fejl. Drømmen nåede aldrig meget længere end til at skulle hente ham, men gentog sig bare om og om igen. Jeg kunne mærke glæden ved at skulle efter ham. Jeg kunne se hans ansigt for mig, men søgte efter vores afsked, for at være sikker på, at den ikke fandtes, at det bare var en fejl. Det var vuggestuen, der bare havde passet ham i ni dage, uden at sige noget, imens vi gik og troede, at han var død.

Jeg ved ikke, om det er drømmen, der gør mig ked af det, for jeg drømte at det var en fejl, men det var som om, at min underbevidsthed samtidig godt kunne fortælle mig, at det ikke var en fejl.

Jeg var oppe for at tisse, og sov dårligt lige siden. Det var lang tid før solopgang.

Jeg savner ham så meget.

Efter morgenmaden kørte vi til Herlev, for at få taget den blodprøve, der skal bruges til nakkefoldsscanningen.

Bagefter stoppede vi ved et par genbrugsbutikker. Vi købte en sandwich i bageren, som vi spiste ved en af søerne, inden vi skulle til psykiateren. Vi nåede også en kop kaffe.

Jeg kunne ikke helt se meningen med at skulle derind, men det viste sig at være fint, især at få snakket lidt om vores pilleforbrug. Vi måtte gerne kunne sove uden indslumringspillen. Psykiateren er flink og forstående, og han vil gerne samarbejde med vores psykologer og vores læger, hvis det er muligt.

Benjamin havde lyst til at lave noget bagefter, så det blev "Lampeskærme i Ikea-tur", inden vi kørte tilbage til Søborg.

Anas kom på besøg. Ham og Benjamin kørte i lejligheden. Kaya var hos min mor, så jeg satte mig med en malebog, fordi jeg havde været i dårligt humør det meste af dagen, tung, træt og ugidelig. Det er meget rart at været beskæftiget, uden at det kræver det store. Min far kom forbi for at hente HP. Ea kom for at hente Kaya. Benjamin og Anas kom tilbage. Anas gik med det samme.

Benjamin fortalte, at Christian havde friet til Amalie i thailand. Det gjorde mig glad. Jeg skrev tillykke med det samme.

Vi spiste aftensmad og gik op for at blande lidt slik.

Dagene i Søborg er ret grå. Især de dage med psykiater, psykologer eller andre læger og faggolk. For jeg bliver ked af det, og den ked-af-det-hed bliver siddende i kroppen resten af dagen. Det bliver hårdt samtidig at skulle kunne håndtere at være i praktik, men jeg må være åben omkring mine kalenderaftaler, også må jeg være åben omkring, hvordan jeg har det. Jeg har tænkt på at henvende mig før første dag i praktik, men det er svært bare at få gjort det mindste.

Jeg er begyndt at lave rimelig mange aftaler, men det bliver hurtigt for meget i forhold til praktisk planlægning, men aftalerne er nødvendige at have.

Vi lagde os op tidligt. Vi sov ikke uden pillen.

Jeg kunne tydeligt mærke, at det ikke var den rigtige dag at starte med at sove uden hjælp, det samme kunne Benjamin. Vi sov først sent.

9. august 2016

Jeg var i lidt dårligt humør fra morgenstunden. Efter morgenmad, tv og bad, kørte vi til psykologerne. Begge psykologer var der i dag, og det fungerer ret godt, når de er to.

Vi snakkede om vores planer om at rejse over julen. De synes, det er en rigtig gode idé, også synes de, at vi er rigtig gode til at finde ud af, hvad vi har brug for og handle på det, for at få det bedre. Såsom at rejse, skemaplanlægning og at kunne sige til og fra.

Vi har aftalt, at vi skal komme der to gange om ugen, én gang sammen og én gang hver for sig. Jeg synes, det er skræmmende, at skulle derind alene, fordi jeg bliver så ked af det og fordi det optager hele dagen at have været så ked af det.

Andreas mødte os kl. 14 på Østerbro efter psykologerne . Vi kørte ud for at spise en pizza slice. Bagefter kørte vi til lejligheden.

Benjamin fiksede lidt småting i lejligheden. Jeg fik lagt meget lidt tøj på plads. Clara kom forbi. Hun skal til Budapest i morgen og havde hele op pakningen med sig.

Benjamins ven, Johan og hans kæreste Birgit kom forbi. De står på venteliste til vores lejligheder, og skulle se på en lejlighed til åbent hus kl. 17. 3 værelser, 95 m², en meget hyggelig lejlighed. De virkede positive. Nu må vi se, om de gider at bo herude.

Vi kørte til Søborg for at spise aftensmad. Vi fik min mors spaghetti og kødsovs igen i dag. Jeg savner lidt Benjamins.

Amalie har spurgt, om vi skal ses på søndag, hvilket jeg gerne vil. Jeg er stadig glad på deres vegne, men samtidig er det meget anonyme følelser, jeg ellers har over for deres lykke. Det er nogle andre følelser, jeg har omkring børn eller graviditeter. Jeg er misundelig, når nogle offentliggøre en graviditet. Normalt ville jeg være glad på andres vegne, men jeg kan ikke lide, at de andre kan mærke den lykke børn bringer, efter vi mærker det, der kommer af at miste børn.

Her til aften er jeg meget træt og ked af det i kroppen.

Min mor satte sig sammen med mig, Ian og HP og sagde, at hun ønsker, at vi bliver ved med at være åbne overfor hinanden, som vi altid har været, og at vi vil fortsætte med at sige til, hvis der er noget i vejen, så vi ikke ender indelukkede og uforløste.

Jeg snakkede lidt med min mor bagefter om graviditeten. Om hvor længe vi kan lade være med at sige noget. Jeg har ikke lyst til at fortælle folk det. Vi snakkede også lidt om Noam, og om at Benjamin snakker om, at der skal det mere til før, at vi går fra hinanden, fordi vi ikke kan møde nogen, der kan dele Noam, ulykken eller sorgen med os, som vi kan med hinanden.

På Facebook var der lagt et billede op af en stor gravid mave, fra en jeg gik i gymnasiet med. Hun regner med at føde sidst på ugen. Hun havde skrevet en lang tekst til billedet, og jeg kunne kun tænkte tarveligt. "Vi skal hygge med vores eget menneske resten af livet..." Jeg er fuldstændig pessimist eller realist om man vil, i sådan en situation. Hun ved ikke en skid. Hun har ikke engang født endnu.

Jeg bliver irriteret over mine tanker, og jeg bliver irriteret over, at sådan noget irritere mig, men det må jeg på en måde lære at leve med, eller vokse fra på et tidspunkt.

En ting er sikkert, der er intet, der vare for evigt.

Jeg gik tidligt på værelset og blev der.

10. august 2016

Vi sov længe i dag, og uden nogen planer for dagen, besluttede jeg mig for at tage en tur omkring mit studie på Nørrebro, for at tale med min underviser og min vejleder Christina.

Benjamin kørte mig derhen og kørte videre til Silvan, imens jeg hilste på de undervisere, der var på job.

Vi satte os med en kop kaffe, og fik talt sammen, bare mig og Christina. Vi snakkede om, hvad jeg og Benjamin går og laver, hvordan det går hos psykologerne og lidt om praktikstart, at alle på kontoret er informeret om min absurde tilstand, så jeg behøver ikke være nervøs for at skulle gå tidligere grundet psykolog-tider. Hun tilbød at tage med mig derind den første dag, for at have en, jeg kunne støtte mig til, men jeg skal nok klare det selv.

Hun nævnte noget omkring børn, fordi hun tænkte, vi skulle have flere børn, så jeg måtte fortælle hende, at det skulle vi, allerede til marts. Hun blev glad.

Vi snakkede om begravelsesdagen, om afskeden med Noam, og om hvor hjælpsom og god bededamen havde været. Jeg græd, da jeg fortalte om timerne inden begravelsen, om hvordan vi var sammen med Noam og puttede ham, det gjorde Christina også. Vi snakkede lidt om fødsler, inden jeg måtte gå og efter at have ladet Benjamin vente lidt for længe i bilen.

Vi kørte til Gladsaxe efter Andreas. Andreas var langsom og lod vente på sig. Vi var sultne og gnavne. Vi købte et brød på vejen. Vi spiste i Søborg og faldt helt hen i sofaen, indtil min far ringede og sagde, at han skulle tømme en container, med en masse ting i, hvor vi sikkert kunne bruge noget. Så vi valgte at køre ud til ham. Vi fandt lidt blandede ting, en lampe og et side-bord, som vi kunne bruge til lejligheden.

Vi købte en burger på vejen til Jægersborg. Fik lavet lidt småting i lejligheden og kørte Andreas hjem, inden vi selv kørte til Søborg for at spise aftensmad, uden at være sultne.

Min mor har fundet en gravsten, som hun synes, at vi skal bruge. Det er et afknækket halv rundt stykke granit, fra en større skulptur. Det ligner en knækket hank fra en kop. Vi har godkendt den, og skal have skrevet navn og datoer på.

Benjamin ville tilbage til lejligheden efter maden. Så efter at have hilst på Nanna, som var tegnet i hele hovedet, efter første dag i gymnasiet, kørte vi til Jægersborg igen.

Vi ordnede lidt flere ting, fik gjort lidt ved de ting, vi havde klunset hos min far i dag. Det var ret hyggeligt at være der alene, bare os to. Fjernsynet kørte og vi snakkede lidt om indretning og planer. Planen er, at vi skal arbejde lidt mere på at komme på plads i næste uge.

Vi brugte resten af aften på værelset i Søborg. Jeg ville gerne sove noget tidligere. Normalen for sengetiden er blevet klokken et.

11. august 2016

Jeg sov dårligt, eller jeg sov ikke, efter at jeg først havde været oppe og tisse meget tidligt. Mit hoved kører rundt i alverdens tanker.

Jeg havde drømt. Noam, havde bidt sig i kinden, hans mund var fyldt med blod, som vi skulle have ud. Benjamin sad med Noam, han var levende, men sagde ikke noget, imens jeg skulle ordne den meget voldsomme kind. Det skræmte mig ikke, indtil jeg vågnede.

Benjamin skulle tidligt op. Han havde en kaffedate med Alex på Ingolfs Kaffebar. Jeg stod op samtidig med ham, smurte en bolle og lagde mig på sofaen i stuen, foran fjernsynet i håb om, at jeg kunne sove videre. Det kunne jeg ikke. Jeg besluttede mig for at gå en tur med Flora. Da jeg kom tilbage var HP oppe, så jeg ristede boller og lavede te, og spiste en omgang morgenmad mere. Jeg faldt i søvn på sofaen bagefter, og sov indtil Benjamin kom hjem.

Vi havde en aftale hos min farmor. Hun havde lavet rødgrød med fløde, på HPs forespørgsel. Hun havde givet Benjamin lov til at udvælge nogle bøger fra hendes bogreol til vores. Så vi kiggede på bøger og fik slæbt en del med os.

Vi satte HP af i Søborg og kørte selv videre til lejligheden. Vi købte lidt ind og slæbte ting op ad trappen endnu engang. Vores to stuer tager mere og mere form, og er blevet nogle rigtig dejlige rum at være i.

Andreas ringede for at fortælle os, at de undersøgelser, der var lavet omkring stabiliteten eller manglede stabilitet af gravstenene på Vestre Kirkegård og et interview med Københavns kommune, var lagt ud på nettet. Han advarede os omkring nogle af de informationer, som de havde fået fra aktindsigt i vores sag. Blandt andet størrelsen på stenene. Jeg og Benjamin var klar over, at den var høj. Den var 1,2 m høj og den vejede 200 kg., sagde han, og den havde stået på en sokkel, hvor den engang var hæftet fast med tjære.

Jeg blev rigtig ked af det. Det genskabte ulykken, og min lille dreng blev knust af en 200 kg tung ustabil sten. Jeg var ked af, at det kunne ske, og jeg blev ked af det fordi jeg hele tiden havde haft en idé om, at hvis den ikke havde ramt hans hoved, havde han overlevet, eller hvis jeg havde kunne stoppe den,, men 200 kg i fald knuser en lille dreng og 200 kg i fald, kan jeg ikke holde på. Med en 200 kgs granitsten havde resultatet ikke kunne være anderledes, lige meget hvordan han havde ligget under den sten.

Artiklerne nævnte også at ud af de 1000 sten, der blev tjekket om de stod stabilt, blev 285 sten lagt ned, og at de skal tjekke yderligere 10.000 gravsten. Vi var så uheldige, men det var ikke kun én og den sten vi var ved, der kunne vælte, det var rigtig mange sten.

Jeg kan ikke forklare, hvor ked af det jeg er over, at det skulle koste Noams liv, at meterhøje og flere hundrede kilo tunge sten skal stå sikkert, om der kommer mennesker eller ej. Jeg har det som om, at al vores ulykke i livet er brugt op, og at der fremover kun venter os lykke og gode stunder, men sådan ved jeg godt, at det ikke hænger sammen.

Vi kørte til Søborg for at spise aftensmad. Vi spillede kort efter maden, min mor, Frank, Benjamin og jeg (500). Jeg vandt.

12. august 2016

Psykolog-tid var det første, vi skulle nå. HP var rejst, min mor havde taget fri for at køre ham afsted, og så kunne hun se nogle veninder. Vi kørte i kassevognen i dag til Østerbro.

Vi snakkede med psykologerne om, hvor kede af det vi var blevet over de konkrete informationer, der var i artiklen og om den kommende artikel, vi var blevet interviewet til.

Vi skulle udfylde et spørgeskema med krydser ud fra forskellige spørgsmål. Vi kunne svare "lidt, en del, meget". Svarene skal de bruge til det videre forløb for at finde ud af på hvilke områder, de skal arbejde med os. Vi aftalte, at de næste par gange er halvanden times sessioner, hvor vi vil starte hos hver vores psykolog og samles den sidste halve time til fælles session.

Vi skulle være tilbage i Søborg kl. 12, for der ville Andreas og William være hos os, men de var begge forsinket, så vi gik ud for at handle lidt ind til frokost.

Under frokosten diskuterede vi formalia til den kommende artikel, om vores navne skulle indgå eller ej. Vi ville helst være foruden, for det skal ikke handle om os, det skal handle om manglen på hjælp. Vi læste det, som de gerne ville citere os for. Jeg blev ked af det, men mest fordi det skildrede den hårde sandhed. Vi talte om de to artikler om gravstenen og kommunens side af sagen. Vi blev bedt om at give samtykke til, at kommunen gerne måtte komme med kritik og svare tilbage på den artikel, vi lige var blevet interviewet til. Det gjorde os fortvivlede og kede af det, for hvad kan vi to, unge mennesker stille op imod en stor institution, som ikke vil tage ansvar. De kan nemt lægge sagen fra sig igen, også efter de bliver personlige, men vi kommer aldrig til at kunne lægge den her sag fra os. Vi må gøre, hvad vi kan. Det er os, der står med sandheden. Vi går med sandheden.

Vi gav samtykke til, at de gerne må svare igen, primært på det, der drejer sig om den hjælp, de tilbød, men ikke gav, og jeg og Benjamin må leve med, at vores navne er en del af det hele. Vi får lov at gennemlæse det færdige resultat.

Andreas tog afsted, og Benjamin og William gik mod lejligheden.

Vi har fået recept på vores beroligende, så jeg gik en tur på apoteket med Flora bare for at lave noget.

Frank og Jonas var kommet hjem, da jeg kom tilbage. Frank var gået i gang med at endevende huset med rengøring, så jeg gik hurtigt op og holdt mig på værelset. Jeg tegnede lidt og så det amerikanske Masterchef, indtil Benjamin kom tilbage.

Jonas lavede lasagne, vi spiste og gik på værelset igen.

Jeg så videre på Masterchef mens Benjamin spillede computer.

Vi har fået af vide, at artiklen endnu er udskudt. Det er rigtig irriterende, at forholdene ændre sig hele tiden, for vi bruger meget lang tid på at forberede os på, at der sker noget, og hvad der skal ske.

Akavede åbne munde trigger mine tanker om Noams døde krop, for hans mund kunne ikke lukke. Jeg var tæt på at blive hylet ud af den, pga. sådan en tanke i dag, men fik fjernet mit blik og ændret fokus.

13. august 2016

Jeg drømmer meget, og det er drømme om fare, men jeg kan ikke gennemskue faren, hvilket jeg synes, jeg plejer at kunne i mine drømme.

Noam er med i mine drømme. I nat skulle vi stikke af. Vi blaffede, og skulle til at sætte os ind i en bil, men lige inden vi gjorde det, kom Benjamin og hentede os. Noam faldt i søvn, men blev ved med at vågne på grund af en høj lyd, så jeg skulle hele tiden putte ham.

Kl. 10.00 stod jeg op og kom i bad, inden turen gik mod Roskilde. Vi skulle til fællesspisning hos Lisbeth og Torkild.

Vi blev mast ind i bilen og med Flora på skødet måtte vi sidde ret op og ned.

Benjamin var blevet hjemme med William. Jeg kunne ikke overskue at være i selskab med andre mennesker, men det blev lidt nemmere, da Nanna kom.

Lisbeth og Anna havde lavet dejlig frokost. Jeg havde kvalme, men fik spist lidt. Det var hyggeligt at se dem. Thomas, Mariann og Erik var også med.

Vi gik en tur til fjorden. Lisbeth og Nanna hoppede i.

Efter te i haven ville jeg gerne hjem. Vi var hjemme 17.30

Vi bestilte pizza og gik alle sammen op for at blande slik. Vi så film bagefter.

Det er snart er to måneder siden, at Noam døde, og jeg tænkte, at jeg gerne ville på kirkegården. Den tanke gjorde mig ked af det, fordi det virker så forkert, at vi skal besøge kirkegården og tælle hans tid i døden, i stedet for at tælle hans måneder i livet.

14. august 2016

Planen er, at vi skal i lejligheden. Vi var langsomt oppe og spiste nybagte boller.

Vi fik købt opbevaring til vores skabe, så vores tøj kan komme på plads. Benjamins forældre kom for at hjælpe os. Vi fik ordnet soveværelset. Der kom flere kasser og ting i kælderen og der blev smidt ting ud. Altanen blev klargjort og der kom anlæg og højtalere op, det blev rigtig godt.

Amalie kom på besøg. Vi satte os i sofaen, og snakkede om hende og Christians planer for fremtiden, bryllup, børn og hus. Der var synkronsvømning i fjernsynet samtidig.

Jeg kan ikke finde ud af at svare på spørgsmålet; "Hvordan går det?". Jeg gør et forsøg, hver gang. Jeg har svært ved at kigge på den spørgende og prøver at formulere et tilfredsstillende svar, hvor jeg ikke behøver at forklare for meget bagefter.

Vi blev i lejligheden, indtil det var spisetid i Søborg.

Aften endte tidligt foran tv'et. Vi er begyndt at se Mr. Robot. Jeg ser stadig Masterchef, når jeg er alene.

15. august 2016

Mandag. Én uge til jeg starter i praktik og to måneder siden ulykken, meget uoverskueligt.

Vi er ekstremt langsomme til at komme op, igang og ud af døren.

Vi tog på kirkegården. Jeg ville gerne besøge Noams grav, og jeg ville gerne tage stilling til gravstenen.

Da vi ankom til graven begyndte vi begge to at græde. Vi stod bare lidt i stilhed. Vi satte os på græsset foran graven bagefter. Den er fin og rodet. Tallerkensmækkeren har spredt sig, min mormor har plantet en hvid rose, Anette har plantet en lille blå blomst, og rykket lidt på bamserne. Det lille blå hjerte fra min far holder stadig, men er begyndt at blive lyserødt.

Jeg blev ked af det igen, da vi sad der foran graven, fordi jeg kom til at tænke på, at han vidste, hvor han skulle bo og have værelse ud fra plantegningen. Jeg tænkte også på den lille krop, der lå/ligger i den lille kiste, men blev mindet om hvor rigtig en beslutning det var, at han blev begravet, så jeg kan tænke på den lille fine krop, som var det sidste, vi så af ham. Det er en hård tanke, men det er et hårdt liv.

Vi gik omkring stenhuggeren, for at se den lille halvrunde sten, som min mor havde fundet, blandt stenrester, og for at vælge tekst og skrifttype. Der skal stå 08.03.14 Noam 15.06.16, ovenpå skal der stå Bachmann Rasmussen. Det kan blive rigtig fint, og det er rart at gøre lidt mere.

Vi fik en cola af min mor og kørte afsted. Vi endte med at sidde i bilen i 10 minutter på Nørrebro, uden at finde ud af hvad vi ville. Vi endte med at køre hjem og spise rugbrødsadder.

Jeg sov lidt, indtil Frank kom hjem.

Ian kom, og min far kom bagefter. Han synes, jeg ser så trist ud og ville så gerne kunne gøre noget, eller give os noget, så vi kunne blive gladere.

Efter maden kørte vi til lejligheden, for at forlænge dagen lidt. Min mor skulle besøge Sussie, så vi kørte med hende. Det var begrænset, hvad vi fik lavet af praktiske ting. Vi var der bare.

Det kan mærkes, at vores liv mangler indhold. Mangler Noam, mangler liv. Vi kan ikke bare være til. Vi har brug for ting at lave, før vi har det okay.

Lejligheden er så fin og ved at være så godt som klar, hvilket skræmmer mig lidt, for hvad så nu? Hvorfor skulle vi tage derud, og hvornår skal vi sove der og bo der??

Jeg skal skrive en side til min vejleder om mine læringsmål inden praktikstart. Jeg kan slet ikke se, hvordan jeg skal kunne overkomme det, selvom jeg ved, at det bare er at åbne computeren og få det gjort, men jeg har intet overskud og intet initiativ.

Jeg føler, at jeg er blevet introvert. Jeg har altid været udadvendt og åben, og selvom jeg ikke kan være alene, så kan jeg ikke være social. Jeg foretrækker ikke at skulle tage stilling til noget, og jeg har aldrig haft et problem med at sige, hvad jeg mener. Lige nu kan jeg ikke engang kigge folk i øjnene, samt at mine samtaler oftest bare er gentagelser, eller indøvede fraser for at komme lettest igennem samtalen til den slutter. Jeg lukker mig inde i mig selv overfor folk, jeg kender godt, og frygter at møde nye mennesker, som skal lære mig at kende, og omvendt.

En trist dag er overstået, hårdt.

16. august 2016

Nogle dage vågner jeg op tung og trist, som i dag, andre dage lidt lettere. Det er ret vilkårligt. Jeg hader de tunge morgener, men at dagen starter sådan betyder ikke, at den ikke kan blive fin alligevel.

Vi skulle tidligt til lejligheden, fordi en elektriker skulle forny vores el-skab og tilføje en ny fase, så vores køkken kan få en stikkontakt mere, så vi ikke behøver, at stå i døren med kaffekværnen, eller piskeriset. Vi kedede os lidt, men prøvede bare at slappe af i stuen. Da strømmen kom igen, så jeg fjernsyn, imens Benjamin tog en lur i sengen.

Klokken 13. kom Andreas L. Vi drak en kop kaffe og snakkede bare lidt. Det var hyggeligt, og jeg kan så godt lide ham.

Vi snakkede lidt om praktikstart, og han spurgte ind til, hvorfor jeg ikke bare kunne udsætte hele studiet. Det var svært at svare helt ærligt på "hvorfor", og jeg ville ikke lyve, for det handler om, at jeg gerne vil være færdig, fordi jeg ikke tror, jeg kommer til at afslutte, hvis jeg først sætter det i bero, fordi jeg har fundet mig et praktiksted, og fordi min veninde Natasja har tilbudt at skrive bachelor med mig. Men det handler også om, at jeg gerne vil nå det inden baby og barsel. Men det sagde jeg ikke.

Benjamin kørte mig til min mor på Østerbro, vi kørte videre til May-Britt.

Hos May-Britt handlede det i dag om min ugidelighed, og mine tanker om praktikstart, som jeg synes virker meget skræmmende og uoverskueligt. Jeg synes, det var den bedste session jeg har haft med hende indtil videre. De problemer, jeg kom med i dag, var mere konkrete, hvilket gjorde det nemmere at arbejde med, end chok og sorg, måske fordi dovenskab, ugidelighed og nervøsitet, ikke er lige så altoverskyggende som døden.

Benjamin og Frank lavede mad. Pulled Pork burgere til den ene halvdel og fisk til den anden.

Benjamin havde været på tur, og havde skrevet og spurgt om han måtte købe Apple-tv, jeg svarede "ja", men for langsomt, så han havde ikke købt det med hjem, men valgte at køre ud og købe det efter maden.

Jeg har lavet mine to første aftaler ude af hjemmet, i det offentlige rum. På torsdag, skal jeg spise frokost med Mille, og på lørdag skal jeg spise brunch med Nanna og Johanne.

Det er hårdt at tænke på at skulle ud, men godt i forhold til mandagens praktikstart, så øver jeg mig i ugen op til.

Jeg savner Noam helt vildt, hans smukke sind. Hans smukke krop og ansigt. Jeg finder andre børn utroligt irriterende og ucharmerende, og ved bare, vi havde sådan en god og fin dreng.

Jeg er i uge 11 i dag. Jeg har halsbrand.

Vi har fået gravsted-papiret i dag. Vi har nu ca 7 m² jord på Holmes Kirkegård. Noam ligger på halvdelen af pladsen med lidt blandede planter placeret ovenpå, mens den anden del er græs. Jeg vil rigtig gerne lave et fint sted for ham. Jeg har ikke åbnet brevet om gravstedets pladsen. Det kommer bare i kassen med Noams ting.

Det nye apple-tv er installeret, så det gik aftenen med.

17. august 2016

Jeg har stadig ikke fået åbnet min computer og startet på mine læringsmål til min praktikstart. Det føles som om, at jeg ikke får lavet det, fordi jeg har travlt i løbet af dagen, selvom jeg nærmest ingenting laver. Jeg ved ikke, hvornår det kommer til at lykkes, eller om det lykkes.

Vi startede dagen med at handle ind til morgenmad. Efter vi havde spist, skulle vi til psykologerne.

Hos psykologerne startede vi hver for sig. Jeg startede hos Anne, og Benjamin startede hos Palle. Jeg havde en god session. Nok mest fordi det ikke handlede om traume og tab, men om frygten, jeg har omkring studiestart og frustrationerne omkring artikler og sagen. Det er hårdt, at det hele tiden ændres og udsættes. Det virkede som tovejs kommunikation i dag mellem mig og Anne. Hun gav lidt mere af sig selv, det er rart at tale sådan med hende.

Jeg fik noget feedback og indblik i, hvordan hun ser mig som person, ud fra vores snakke sammen. Det var rart at høre, selvom det er ting, jeg selv er klar over og ting jeg har hørt før, men det er rart at få bekræftet, at jeg er den, jeg er, også overfor andre, især når jeg føler mig anderledes og er i så svær en situation.

Efter en lang snak samledes vi sammen, og opsummerede i fællesskab, hvad vi havde snakket om. Vi havde hver i sær snakket om avisartikler. Vi kunne heldigvis lave lidt sjov omkring det til sidst.

Næste psykolog-tid kommer til at foregå på samme måde. Det var en god måde at gøre det på, også fordi jeg ved, Benjamin får sagt mere i enerum.

Da vi kørte hjem, fortalte Benjamin mig, at Palle havde spurgt ind til hans selvmordstanker, og at han havde svaret, at han var her for min skyld, at han ikke havde noget problem med at skuffe den resterende familie, ved at tage sit eget liv. Han sagde også, at det ikke ville komme til at ske, at han tager sit eget liv, fordi han altid har været for dødsforskrækket, men at det har ændret ham at blive far. Han ville gå hele vejen for, at hans barn kunne leve og overleve.

Jeg er ikke nervøs for, at han tager sit eget liv mere. Han passer på sig selv, han passer på mig, og han vil livet mere, end han vil døden.

Jeg har flere gange gennem livet overvejet døden, og jeg er ikke dødsangst, men jeg vil også livet mere end jeg vil døden, og tankerne er lette at få ind i hovedet, det er først svært, når man ikke kan komme af med dem igen og har taget beslutningen om døden. Det er et hårdt valg at vælge døden, men det er også et hårdt valg at vælge livet.

Vi kørte om Lyngby for at handle, bagefter kørte vi til lejligheden.

Vi begyndte stille og roligt at lave mad. Benjamins spaghetti med kødsovs. Ian kom, Johanne kom, Benjamins forældre og søster kom, min mor og Frank kom alle til mad. Vi havde lavet rigeligt og det var okay hyggeligt at være samlet i lejligheden. Efter vi havde spist kom Peter. Han fik også en portion, og vi sad og talte om Nannas gymnasievalg. Hun ville gerne rykke linje, men de fleste om bordet synes, at hun skal blive, for hun har kun gået der en uge, og efter en uge, tror jeg ikke, man kan vurdere sit engelske for dårligt, til at gennemfører og bestå. Hun har 3 år, og jeg ved, hun er bedre, end hun siger.

Jeg kørte til Søborg med Ian og lod Peter og Benjamin blive i lejligheden.

18. august 2016

Endnu en langsom morgen. En veninde offentliggjorde en fødsel på sin facebookvæg, hun var lykkelig. En anden, ukendt kvinde, mor til et barn, havde oplevet en fejlbehandling på et sygehus og havde taget vores ulykke i brug, til at statuere sit eksempel. Opslaget handlede om, at det er i orden at begå fejl, og at alle der tilføjer dumme kommentare, skulle tænke to gange, før de beskylder nogen for noget. Jeg fik tårer i øjnene af at læse det, men blev også sur over, at vi skal statuere hendes eksempel på, at forældre laver fejl og dumme mennesker er dumme og laver dumme kommentarer. Selve opslaget er fint, fordi det handler om, at det er menneskeligt at fejle, men forskellen er bare, at hun kunne tage en tur omkring skadestuen og få det hun mener var hendes fejlbehandling og tage sin søn med hjem igen, mens vi mistede vores.

Mille kom til Søborg kl. 13. Vi gik ned ad hovedgaden til Madhus 24, hvor Sofie mødte os. Det var hyggeligt at se dem, at høre om Milles tur til USA og Sofies sommer. Vi fik dejlig frokost. Bagefter gik vi til Ismageriet og fik en lækker is.

Jeg føler mig langt væk fra dem. Jeg føler ikke, at de er klar over min livsændring. Samtidig føler jeg mig skyldig over at hygge mig, og føler at jeg er i selskab med nogen, der ikke forstår mit liv, og hvad der mangler. Vi lignede tre helt almindelige unge kvinder, veninder på frokostdate. Jeg skulle føle, at jeg skal være den "Anlo", de kendte fra gymnasiet. Det følte jeg også, at jeg skulle, da jeg havde Noam, der var det bare muligt at gå ud og være, den jeg var engang i nogle timer, til en frokost eller til en fest, og så gå hjem igen og være mor og familie. Det er det ikke mere, men de piger betyder meget for mig.

Jeg fulgtes hjemad med Sofie. Mille cyklede afsted.

Benjamin lå foran TV'et, da jeg kom hjem. Jeg følte mig sløj med ondt i halsen og i øret, med spændinger i kinden, så jeg overtog hans plads, og blev liggende til der var aftensmad, hvorefter jeg gik tilbage igen.

Det er som om, at jeg er ved at være klar over, at jeg skal leve et almindeligt liv uden Noam. Ikke at jeg er klar til det, bare klar over det. Jeg tænker meget på at trappe lidt ud af pillerne.

Jeg prøver dagligt at sende kærlighed ned i maven. Det generer mig dog, at jeg ikke kan lukke mine bukser, især fordi jeg stadig ikke vil fortælle om det. Jeg tænker på det som en lille pige. Måske Baby Uma.

Vi snakkede om at gå en aftentur, men som med alt andet, kan vi ikke tage en beslutning.

19. august 2016

Jeg startede dagen tidligt. Jeg havde aftalt med min far, at vi skulle til Taastrup, på det der før hed Grøntorvet. Han hentede mig kl. 6.00. Jeg er vild med det sted, og ville ønske, jeg bare kunne leve af blomster og planter.

Jeg købte to smukke grønne planter og en buket små solsikker. Jeg kunne godt tænke mig at have dem stående i lejligheden, men vi er der jo næsten ikke.

Jeg slap ikke for at kører lidt med rundt på arbejds ærinder bagefter, men det havde jeg heller ikke regnet med, at jeg gjorde. Min far snakkede lidt om Noam, og om hvor godt det bliver med en lille ny. Han bliver ked af det, når han snakker om ham. Jeg lader være med at blive ked af det.

Jeg var hjemme igen kl. 9. Meget træt og sulten.

Jeg spiste hurtigt nogle cornflakes, og ville lægge mig hos Benjamin, men han vågnede, da jeg kom ind. Han sad på sengen, indtil jeg sov sammen med Flora.

Jeg sov i to timer og vågnede ugidelig op. Jeg kunne ikke komme ud af sengen, selv ikke da jeg sad op på kanten. Jeg kaldte på Benjamin. Det hjælper, at han er der.

Vi gik i Menu og købte pletter til planterne. De var alt for dyre, dem returnere vi igen.

Jeg var stadig ugidelig og havde hovedpine og kvalme. Jeg besluttede mig for at gå tilbage til Menu og købe noget brød, jeg kunne riste. Jeg kan kun købe ind efter en her-og-nu-tanke, så det blev til brød, smør ost og smoothie.

Kl. 14 kom Peter og Andreas. Jeg havde stadig hovedpine og holdte mig for mig selv. Jeg har ikke lyst til at diskutere artikler og forlig i forhold til erstatning. Vi kan indgå forlig, hvis en dommer dømmer, at vi skal.

Andreas fortalte, at kommunen havde lavet en egen juridisk vurdering om, at de ikke har noget med ansvaret omkring den sten og ulykken at gøre. Det er det, de har at sige, i forhold til vores kritik. Jeg bliver så ked af det og frustreret, fordi de har lavet en kæmpe undersøgelse og indsats for at lægge alle løse sten ned, efter at den ene, som ikke tæller, væltede over Noam, hvilket ikke spiller nogen rolle i vores ret voldsomme og aktuelle sag.

Journalisterne ville nu også ændre på teksten i artiklen. Ud fra deres aktindsigt, ville de bruge vores forhør, som var lavet mellem os hver især i enerum på Rigshospitalets Traumecenter, for at oplyse læseren. Det skal ikke trykkes på papir. Det er og skal ikke være allemandseje. Jeg er ikke mere i tvivl om, at den artikel ikke skal udgives. Der bliver hele tiden lavet ændringer, og i stedet for at hjælpe os, er den blevet mere og mere personlig og kommer blot til at informere læreren om, hvad der er sket, og det er jeg ikke interesseret i. Jeg vil have hjælp. Bare de ikke udgiver den alligevel.

Jeg var ked af det efter alle de informationer. Jeg lagde mig i seng, imens Benjamin, Peter og Andreas tog til Jægersborg.

Jeg blev liggende til der var aftensmad. Ked af det og fortvivlet. Hvad skal vi stille op?

Min mor synes, vi skal lade det hele være. Ikke kæmpe nogen sag, bare leve med tabet og leve med at huske Noam.

Jeg ved ikke, hvad vi skal gøre. Jeg ved kun, hvad vi skal leve med, og det er, at Noam ikke er her mere.

Andreas skal begynde at tænke over, hvornår og hvorfor han kommer, for jeg synes, at han er begyndt kun at komme, når der er noget, vi skal tale om. Jeg forbinder ham mere og mere med noget dårligt.

Jeg havde slet ikke lyst til at være i selskab med nogen, da der var aftensmad, selvom jeg var forberedt på, at der var middag. Vi skulle grille vildt, som Andreas havde skudt i Sverige.

Jeg deltog, men spiste kun lidt.

Kl. 20 sendte DR. live koncert med et symfoniorkester, der spillede serie musik. Vi sad alle sammen i stuen og hørte det.

Jeg havde lyst til at gå op og se det for mig selv. De generede mig, med deres snak og deres stemmer. Rødvinen havde også sat sine spor hos dem. Jeg blev og holdte ud til det var færdigt.

Min dag har været anderledes. Første del følte jeg overskud, at der var mulighed for at blive god til at leve med tabet, og jeg nok snart skal nå langt. Anden del har været hård. Jeg har følt mig indelukket, men vil være alene, og jeg været irriteret over folk og deres gøren. Jeg har ikke taget nogen beroligende siden kl. 12, måske det har en betydning, men skræmmende, hvis det er mine sande følelser, og den smule overskud jeg har, kommer fra pillerne.

20. august 2016

Jeg kan mærke at min krop den stresser lidt, og at mine hænder er lidt rystende og ustabile.

Jeg har besluttet mig for kun at tage én beroligende om dagen. Jeg har behov for at kunne tænke, også må jeg tage de voldsomme følelser med på vejen.

Johanne skrev, om hun kunne køre med fra sine forældre i Søborg, til vores aftale på Mad og Kaffe på Amager med Nanna. Det kunne hun sagtens. Benjamin kørte os.

Nanna ventede på os kl. 9.30 med en kop kaffe. Vi bestilte hver især en lækker platte med 5 små ting. Det var hyggeligt. Lidt forvirrede tjenere og lidt for høj musik. Vi ignorerede det bare.

Vi snakkede mere om fremtid end om nutid. Johanne nævnte, at de taler om børn, måske om to år. Vi taler om, at det kunne være godt at bo i kollektiv, alle tre familier, måske på en gård, med en længe hver. Vi skal lige have vores mænd med på ideen.

Efter maden vandrede vi lidt rundt på Amager. Johanne havde købt en studiebog af en på Den blå Avis, som hun skulle hente på Amager, så den hentede vi, også fandt vi et lille gård loppemarked, og gik videre til et andet loppemarked på en græsplæne blandt Amagers små villaveje.

Vi gik til Ingolfs Kaffebar for at slutte af med en kop kaffe. Jeg havde bedt Benjamin om at møde os der i gårdhaven. Johanne gik ind for at bestille, men kom hurtigt ud igen og sagde, at der var ild i huset. Vi valgte hurtigt at rejse os og gå ud på gaden. Flere gæster tøvede med at rejse sig, de havde lige fået mad.

Der stod røg ud midt fra huset, og der ankom fire store brandbiler. Vi valgte at gå derfra og gik hjem til Nanna, hvor vi drak lidt koldt og sad i hendes gård og snakkede lidt.

Vi kørte Johanne tilbage til Søborg, kørte om min mor, efter vores planter og Flora og tog til lejligheden.

Efter Benjamin havde tusset lidt rundt, og jeg havde set OL og kedet mig foran tv'et, valgte vi at tage ned til Bernstorff parken, for at gå en tur med Flora. Hun var ikke meget for det, men fulgte alligevel med. Lidt i seks valgte vi at køre efter mad.

Vi købte Pizza. Selvom jeg ikke havde særlig meget lyst, så var det fint. Vi spiste i lejligheden. Efter at Benjamin havde tusset lidt mere rundt, og jeg havde set lidt mere kedeligt tv, kørte vi til Søborg igen. Jeg ved ikke, hvad det er, men jeg kan ikke rigtig andet end at sidde i sofaen.

Jeg havde scrollet på min facebook og var blev ked af at blive mindet om, hvor fantastisk Noam var.

Jeg tænker lidt på børnenavne, men kommer mere til at tænke på, hvor fantastisk det ville være, at høre Noam udtale navnet, og hvor dejligt det ville lyde. Det gør mig trist.

Dagen i dag har været rigtig hård og krævet meget af mig. Det er min første fulde lange dag siden ulykken, ude af min mors hus, hvis man ikke tæller Bornholm med, og jeg har kun taget en beroligende.

Jeg ved ikke, hvordan jeg skal klare mandagen. Jeg har meget lidt lyst til at klare mandagen.

21. august 2016

En langsom morgen og en meget langsom dag.

Efter ikke at have lavet noget det meste af dagen, kom Peter. Vi kørte til lejligheden, og var der indtil der var aftensmad i Søborg.

Benjamin og Peter satte vores internet op. Jeg prøvede at starte på min læringsmål, men jeg kom meget lidt i gang.

Min far og Ian kom forbi.

Vi kørte tilbage Søborg.

Efter maden snakkede jeg med min mor. Jeg var ked af det. Jeg har ikke lyst til at snakke om Noam eller om begivenheder, han var med til.

Jeg har været rolig nok i dag omkring praktikstart i morgen. Jeg ved dog ikke, hvad tid jeg skal møde ind, eller om de overhovedet er klar til, at jeg kommer.

Vi afsluttede dagen med at se Junglebogen.

22. august 2016

Jeg vågnede kl. 02.30, fordi jeg skulle tisse. Jeg havde svært ved at falde i søvn igen. Kl. 04.30 kiggede jeg på uret, og følte at jeg ikke havde sovet endnu. Kl. 05.45 rullede Benjamin ind i mig, og der gik lang tid derefter, før jeg sov. Mit hovede kører bare rundt i alt, og skalere det hele op og ned. Kl. 07.00 ringede vores vækkeur.

Det bliver en hård første dag.

Vi kørte til stationen og tog toget til Nørreport. Det var som om, at verden udenfor havde stået stille. Vi var ikke gået glip af noget som helst i de to måneder, vi har holdt os fra det offentlige og alle menneskerne.

Det var en hård togtur. Jeg havde kvalme og ikke lyst til at være der eller være på vej mod praktik.

Benjamin og jeg skiltes ved Nørreport. Han gik ned mod teologi ad Købmagergade og jeg gik ned mod Verdens Skove ad Nørregade.

Jeg stod foran døren til opgangen kl. 08.50 og ringede på, men der var ikke nogen, der svarede, så jeg gik en tur op og ned af gaden, for at klokken blev fem minutter over ni. Da der stadig ikke var nogen, der svarede på dørtelefonen, tog jeg en beslutning om at gå hen til Benjamin og vente med at møde ind til kl. 10.00.

Jeg drak en kop Chai-latte og spiste en croissant på studentarhuset sammen med Benjamin og Andreas. Kl. 09.50 gik jeg tilbage for at ringe på. Jeg blev lukket ind.

Jeg blev mødt af John, han var fundraiser og kampagnekoordinator og Anne-Liv, som er redaktør og presseansvarlig. Jeg hilste på en anden praktikant fra Venezuela og en deltidsansat, jeg koncentrerede mig om at huske John og Anne-Livs navn, så de andre kan jeg ikke huske. Kommunikationschefen Nikolai, som var ham, jeg havde mødt til samtale, da jeg havde søgt om praktikplads hos Verdens Skove, inden ulykken, var ikke på kontoret i dag.

John tog godt imod mig og viste mig lidt forskellige ting på computeren. Han har en kæreste og en datter Dagmar på et år. Anne-Liv viste mig rundt, og vi talte lidt om kampagnearbejde. Jeg så og læste, hvad de havde lavet af materialer til en kampagne om at spise mindre kød. Den kampagne skal jeg være med til at arbejde på, og jeg må gerne komme med tilføjelser og rettelser. Jeg fik også arbejdet lidt på min aflevering til studiet. Jeg havde kun været der to timer, da der var frokost. Jeg kunne ikke overskue at være samlet og social over en frokost, så jeg takkede af for dagen. Jeg fik sagt til John og Anne-Liv, at de gerne må spørge, hvis de vil vide noget, for jeg kommer ikke selv til at fortælle. Jeg ved, de er informeret om min situation.

Det var en fin første dag. Kort men hårdt, og søde mennesker.

Benjamin og Andreas mødte mig på vej til Nørreport station. Vi tog toget til Lejligheden.

Jeg keder mig i lejligheden og føler mig ikke tilpas. Det er noget andet at kede sig hos min mor. I lejligheden føler jeg mig mere tom og trist. Jeg kan kun ligge på sofaen og kigge på min telefon. Jeg kan ikke engang tage en beslutning og finde noget at se i fjernsynet. Det er ret frustrerende. Benjamin kan også mærke det.

Vi var kort hos min mor. Jeg og Benjamin slappede af og lå lidt sammen og nød hinanden, inden vi skulle ind til Benjamins forældre for at fejre Nanna, hun havde fødselsdag. Vi smed 200 kr. i en slikpose.

Det var lækker standard Anders kød-og-kartoffel-med-sovs-mad. Det er altid godt. Jeg synes det var hårdt at sidde til bords på den måde, men det har generelt været en lang og hård dag. Jeg gik ind i seng, før Benjamin.

23. august 2016

Tirsdag og anden dag på kontoret. Dagen bliver længere og hårdere end i går. Jeg har besluttet mig for at cykle der ind, men det betyder også, at jeg skal cykle hjem. Det bliver uden Benjamin, for han skal ikke til byen før om 14 dage.

Jeg har sovet dårligt igen i nat, men jeg sov uden pille. Jeg faldt i søvn ved at Benjamin nussede mig på ryggen, og vågnede igen kl. 02.30. Efter at have været oppe og tisse har jeg svært ved at falde i søvn igen, og når jeg sover, sover jeg uroligt. Jeg vågner mange gange og føler ikke, jeg er faldet helt rigtigt i søvn mellem mine opvågninger.

Der var møde fra morgenstunden, hvor der blev snakket om kampagnen om at spise mindre kød. Der skal udarbejdes nogle vegetarretter og tages billeder.

Jeg var hjemme kl. 15. efter en lang dag, synes jeg. Mine øjne er trætte og gør ondt, mine ben og balder er ømme efter cykelturen, og jeg føler ikke, jeg har fået udrettet noget særligt, men jeg passer fint ind, og er også kommet med nogle inputs i stedet for at være nervøs for at sige noget.

Jeg og Benjamin købte ind til squashsuppe. Peter kom forbi med Fe og Falke, de kom for at spise med. Suppen blev vildt god, og jeg spiste alt for meget, og ved jeg får halsbrand, når jeg lægger mig ned. Benjamin tog Peter, Fe og Falke med til lejligheden for at spise dessert og se den. Jeg blev hjemme for at få ro for første gang i dag.

Jeg satte mig foran tv'et.

Andreas skrev for at høre, om vi ville læse et udkast af artiklen. Jeg blev rigtig irriteret og indebrændt, fordi vi netop havde taget en belysning om, at der ingen artikel skulle være. Det virker som om, at hver gang vi diskuterer noget og tager en beslutning, så gælder den ikke, før vi er blevet spurgt mindst en gang mere. Det generer mig mest, fordi mit hoved har været plaget af hvilken beslutning, vi skulle tage, og om det var den rette, også tog vi beslutningen, og igen skal vi bruge tid og energi på det.

Jeg svarede ham, men kun fordi jeg ved, at mit hoved ikke slipper det, før der er handlet på det, på den ene eller den anden måde.

Jeg sagde nej tak til at læse, også selvom han siger, det er godt. Vi tog en beslutning, og vi synes det er blevet alt for personligt, i forhold til hvor vi er, og hvordan vi har det.

Jeg kan ikke overskue de ting, den sag, slet ikke samtidig med at jeg prøver at agere i en hverdag.

Jeg bliver helt vildt vred, selvom jeg inderst inde ved, at der er nogen, der gør noget for at hjælpe. Min vrede går ud over Benjamin.

24. august 2016

Jeg vågnede præcis kl. 02.30, og der gik to timer med forvirrede blandede tanker og en rumsteren rundt. Kl. 06.00 gik der håndværkere i gang, og vi var vågne. Mit hoved er træt, mine øjne er tørre og gør ondt.

Vi spiste lidt morgenmad og lå foran fjernsynet på sofaen. Under reklamerne kom jeg til at tænke på Noams vuggestue-venner og vuggestuen, hvor glad han var for at være der. Alle pædagogerne og

rutinen med at aflevere og hente igen. Lige meget hvor hård natten havde været, og hvor trætte vi var, var der godt humør fra vores lille dreng og pligter, der skulle gøres.

Jeg blev ked af det. Jeg savner ham så forfærdeligt meget. Alt, hvad han førte med sig, var godt.

Hvis jeg og Benjamin kommer igennem dette, uden stress, psykiske mén, tilbagegang i studier, med livet sammen, så kan vi klare alt.

Det har været en voldsom hård dag. Benjamin var sød at køre mig til byen, efter en lang nat og en hård morgen. Jeg var ikke lige så god til at sige noget, som jeg havde været de første to dage, men jeg blev introduceret for en del af de ansatte fra den internationale afdeling. Samt jeg fik påbegyndt nogle af de opgaver, jeg er blevet stillet

Jeg gik ved frokosttid. Vi skulle til psykologerne. Jeg havde kigget en hel del på uret, haft hedeslag og var bare træt. Da jeg gik gennem gaderne for at møde Benjamin, som var kommet ind for at hente mig, så vi kunne følges, blev jeg ked af det igen. Jeg tænkte på Noam, på alt det vi havde investeret i hans liv, fordi vi troede vi skulle se ham vokse op og blive voksen, men i stedet mistede vi ham alt for tidligt og så brutalt. Jeg græd, da jeg satte mig ind i bilen. Vi kørte til Østerbro, hvor vi spiste en sandwich og drak en juice, inden vi gik til psykologerne.

Hos psykologerne startede vi hver for sig. Jeg snakkede meget om praktikstart med Anne og om mine dårlige vågner nætter. Hun siger, at hele mit system er under enormt pres, og at jeg skal lytte til min krop og ikke min arbejdsflid, og at der må justeres lidt på det pille-indtag med de dårlige nætter.

Jeg kan godt lide Anne. Vi har en samtale i stedet for en spørgerunde. Hun vil gerne høre mere om de op- og nedture, jeg har haft gennem livet, for at kunne lære mig bedre at kende, finde ud af mine styrker, mine svagheder og mine mønstre.

Vi afsluttede med fælles session, hvilket er en god måde at komme ud af den meget fokuserede samtale, vi har haft hver især med vores psykologer.

Vi kørte til Søborg og blev bare foran tv'et, indtil der var aftensmad og fortsatte bagefter.

Benjamin har nævnt i dag, at han synes, hans venner er fraværende og dårlige til at kontakte ham. Jeg ved ikke, hvordan vi kan løse det. Det har vist sig, at mine venner er bedre i stand til at være sammen med os og tage initiativ.

Det er to måneder siden, vi lagde Noam i graven. Ikke en mærkelig dag, at gå rundt og være i dårligt humør.

Vores liv var så godt og velfungerende. Indtil vi mistede det mest dyrebare. Det er stadig ikke til at forstå. Han var så perfekt, og vi var så åbne og rolige. Nu kan jeg ikke tænke en tanke om at holde et arrangement, uden at synes det bliver alt for meget med alle de mennesker. Fremadrettet bliver det noget helt andet.

25. august 2016

Jeg har sovet fint uden alt for mange afbrydelser. Jeg fik ondt i kæben i går og håbede, det ville gå i sig selv, men det er ikke blevet bedre i løbet af natten. Jeg har svært ved at spise.

Fjerde dag i praktik. Jeg kom ikke afsted. Jeg havde ikke lyst til at sidde med mit eget foran skærmen. Jeg skrev på mail til Nikolai, at jeg havde svært ved at komme ud af døren, og jeg ville prøve at lave lidt hjemme fra. Det var helt okay, svarede han.

Jeg og Benjamin hang bare foran tv'et. Vi så Beverly Hills. Vi besluttede os for at køre på tur. Vi kørte til Plantorama, for at se om de havde potter, som vi manglede, og selvfølgelig om de havde nogle gode planter. Benjamin købte to vindruer til sine forældre og to kødædende planter. Jeg købte en lille ananasplante og en bananpalme. Vi købte potter i Bauhause. Der var de billigere.

Vi stenede i Søborg, indtil vi skulle hente Johanne. Vi havde en aftale om at lave mad i lejligheden.

Vi købte ind på vejen.

Vi ordnede lidt og snakkede lidt, og så lavede vi mad. Salat og laks. Johanne skulle til musikskolen i Søborg, hvor vi satte hende af og kørte til vores senge i Søborg.

Jeg har det ikke særlig godt. Jeg har ondt i kæben og i øret. Og så er jeg helt vildt træt, jeg får hedeslag og er meget oppustet. Jeg føler mig syg og skidt tilpas. Jeg har svært ved at skelne mellem fysisk og psykisk. Hvad er hvad, og hvor meget påvirker det hinanden?

Jeg har tænkt på Noam og minder, jeg har af ham, flere gange i dag. Da jeg tog en ske i køkkenskuffen, kom jeg til at tænke på, hvordan han altid skulle have den helt rette ske, og jeg eller Benjamin kunne blive ved med at fiske skeer op af skuffen, imens han bare sagde "nanden ge", indtil vi fik fat i den, han ville have. Og da vi sad og spiste aftensmad, kiggede jeg på skolekortet og fik øje på hans kuglepen-kruseduller, som han havde tegnet i stedet for at tegne på sit papir, i et uopmærksomt øjeblik. Jeg bliver glad over, hvor fantastisk han var. Jeg bliver ked af, at jeg ikke kommer til at opleve ham igen, og jeg bliver bange for, at vores kommende børn ikke kommer til at minde om ham, og jeg så vil føle, at de er forkerte.

Det at jeg bevæger mig ud i en hverdag, som har elementer af hverdagen med Noam, får mig til at tænke rigtig meget på ham. Mere end jeg ellers har gjort. Det er rigtig hårdt, men også godt.

Vi har læst artiklen, og vi har sagt nej til udgivelse. Det var rent hændelsesforløb, hvilket vi finder ligegyldigt at oplyse læserne om.

26. august 2016

Fredag. Jeg glæder mig til weekend, men før weekend venter der en cykeltur til kontoret. Jeg har mere overskud til det i dag, men lyst har jeg ikke.

En lang og hård cykeltur til byen, gør lidt, man bliver tilfreds med sig selv og håber inderst inde på, at den ene cykeltur allerede kan ses på kroppen.

Jeg startede dagen med at have rigeligt at se til og ting, jeg skulle ordne, men sluttede brat, fordi jeg ventede svar på mail, før jeg kunne gå videre. Så slutningen af dagen brugte jeg på at lave ingenting.

Efter to timer mister jeg koncentrationen og vil allerhelst bare hjem igen.

Jeg cyklede hjem 14.30 og kom meget svedende hjem til en sofa-liggende Benjamin, som lå sammen med Flora.

Vi valgte at køre til lejligheden. Vi købte is på vejen. Vi gik i gang med at hænge lidt ting op i soveværelset. Det er blevet et rart hjem, synes jeg. Mit Heerup billede hænger over vores seng, ligesom det hang over min oldemors seng. Spejlet og en lampe er kommet op, og et lille maleri af Noams håndaftryk hænger så vi kan se det når vi skal sove. Der mangler lidt endnu, men planen er, at der skal en børneseng ind til foråret.

Vi kørte til Søborg og spiste aftensmad. Vores fredag endte tidligt foran fjernsynet.

Jeg har en del tænketid alene, når jeg cykler. Det kan være fint, men også rigtig hårdt. I dag på min tur, kom jeg først til at tænke på Noam og alle de ting, jeg ikke fik fortalt ham, og ting han ikke kunne forstå, også selvom jeg havde fortalt ham det, såsom hvor meget han betød for os og historien om, at han ikke var planlagt men fuldstændig ønsket og den bedste fejl, vi nogensinde havde begået. Det ville jeg gerne fortælle ham en dag, når han var stor, måske voksen.

En mor cyklede forbi mig med en dreng bagpå. Han havde samme cykelhjelme på, som Noam havde. Jeg kom til at tænke på ham med cykelhjelme og hans flyverdragt på, og så kom jeg til at tænke på, at vi må ud og have noget nyt til vores kommende barn. Det bliver for hårdt at skulle finde alle Noams ting frem, så kort tid efter han er død, selvom det var meningen, at hans kommende søster eller bror skulle gøre brug af det hele. Alt er gemt. I samme tanke kom jeg frem til, at vi selvfølgelig ikke skal fornye alt. Det er meningen det skal genbruges, og så må vi gøre det til en dejlig ting, at det var Noams før.

Jeg endte med at glæde mig til at klæde mit kommende barn i Noams flyverdragt og fortælle, at det var deres storebrors, som ikke er her mere. Det bliver vigtigt at de ved, at de har en bror, der ikke er her mere, helt fra begyndelsen.

27. august 2016

Vi er langsomme. Jeg var oppe lidt før Benjamin og sad og snakkede med min mor i køkkenet, indtil han stod op.

Vi så lidt TV og spiste morgenmad i sengen.

Benjamin blev rastløs og ville lidt ud. Han kørte til Harald Nyborg for at købe et brusehoved. Jeg blev liggende foran TV'et.

Kl. 14.20 hentede vi Andreas ved Høje Gladsaxe og kørte til Ismageriet for at mødes med Nanna. Vi spiste en stor is og kørte til den anden ende af Søborg, hvor der var Gladsaxedagen. Vi tog derhen for at høre Johanne spille med Charlies Blåhval. De spillede længe. De gik optog rundt, vi gik med.

Det var hyggeligt at være sammen med Nanna, og det var fint at høre bandet spille, men jeg tænkte flere gange, hvorfor er vi her. Vi mødte heldigvis ikke nogen, vi kendte. Jeg havde ikke lyst til at møde gamle klassekammerater eller forældre af gamle klassekammerater. Vi mødte kun Johannes forældre, hvilket var fint, for de er flinke, også er det Johannes forældre.

Klokken lidt over fem kørte vi Nanna til sine forældre, og vi kørte hjem til min mor. Andreas fulgte med.

Det er hårdt at deltage i et arrangement med så mange børn, fordi jeg allerhelst ville dele det med Noam, og jeg ville ønske, at vi var der for hans skyld. Samtidig bruger jeg tid på at se, om jeg kan se nogle at Noams træk og bevægelser hos de andre børn. Selvom det er større børn, tænker jeg på, om

han ville blive den ene eller den anden type, ville han blive den frække, den distræte, den sjove, den kloge, den sporty eller den gode dreng i klassen? Jeg prøver at finde svar, ud fra hvad jeg ved om ham og ved at se andre børns træk.

Jeg har snakket med min far i telefonen i dag, og han havde fra Ian hørt om min praktik. Ian havde lagt det ud som om, at jeg klare mig nemt igennem dagene med sene mødetider og korte timer på kontoret. Jeg ved, at det er svært for Ian at forstå, og han gengiver jo blot, hvad han oplever hjemme fra min mor, fordi han ikke spørger ind, og fordi jeg ikke fortæller ham om tingene. Jeg havde behov for at få min far til at forstå, at det ikke var nemt, selvom jeg både møder sent og går tidligt, så han fik nogle flere faktuelle og følelsesmæssige oplysninger om min situation og mine tanker. Blandt andet at Noam dukker op i mine tanker, fordi jeg bevæger mig ud i noget, der minder om en hverdag, og at min dag ikke nødvendigvis slutter, fordi jeg går fra kontoret tidligt, så kan der være psykolog-tid, psykiater-tid eller andre ting, som kræver meget energi.

Min far vil gerne bare have, at jeg bliver glad.

28. august 2016

Vi vågnede begge to af en tordenbyge kl. 6, men sov videre og sov længe. Benjamin sagde at han først sov kl. 03.00. Det var hans første nat uden indslumringspille. Jeg lod ham sove videre og stod selv op.

Kl. 10.30 spurgte jeg, om det var okay, at jeg tændte tv'et. 11.30 vågnede han op og spurgte, hvad klokken var. Vi blev liggende, indtil vi gik i gang med at forberede bålmad.

Vi skal i skoven. Min mor, Frank, Andreas, Peter, Falke, min faster og drengene, Kaya og min farmor. Jeg og Benjamin står for maden. De har lovet regn. Jeg har svært ved at læse og forstå tonen i tekstbeskeder fra folk. I dag modtog jeg en fra Andreas, jeg blev sur over. Jeg kan ikke forstå, om det er en hård tone eller en joke. Det gjorde mig sur. Jeg fik dog skrevet undskyld til Andreas, inden vi skulle mødes i skoven, for det er ikke hans skyld.

Imens vi forberedte mad, spurgte Benjamin mig, om jeg nogle gange tror, at folk tror, at vi har det bedre, end vi har det. Det gør jeg bestemt. Folk vil helst have, at vi har det godt, så det er svært at tro på det modsatte, og at vi ikke fortæller folk omkring os, hvordan vi virkelig har det, så kan vi heller ikke forvente, at de ved det. Jeg fortalte ham, at det for mig på min praktikplads handler om at ligne en med overskud.

Det regnede, da vi nåede til skoven. Vi ventede lidt i bilen, indtil de stillende af.

Trods lidt vand fik vi gang i bålet og lavet lækker foliepakke-bålmad. Efter maden tog regnen til, så vi valgte at lynstege og spise skumfiduser, hvorefter vi flygtede fra regnvejret. Vi nåede stort set, hvad vi skulle i rimeligt vejr, og det var rart at nå hjem og stadig have lidt aften.

29. august 2016

Anden uge i praktik. Jeg er okay klar. Det bliver nogle korte dage til at starte med.

Jeg lavede morgenmad til mig og Benjamin. Han ville køre mig til byen og hente mig igen kl. 13, hvor vi har en skanningstid. Jeg tænker meget på vores kommende barn, men jeg tænker mest på Noam.

Der er altid tidspunkter, hvor man som forældre er bange for at miste sit barn, om det er gennem graviditeten, ved fødselen, sygdom eller tilskadecomster... Jeg tænker meget på frygten for at få børn, der ikke vokser op, den konkrete alders-frygt-grænse er nok to år og tre måneder. Kan mine kommende børn klare den dertil, kan de måske klare hele livet. Jeg tænker på den kærlighed, jeg hver dag vil give vores kommende barn, men når jeg tænker, hvordan jeg vil gøre det, så var det sådan, jeg var overfor Noam.

Om aftenen, når han skulle sove, puttede vi. Hvis han ikke var klar til at sove, læste vi bøger eller sang sange. Når han lå i sin seng, kyssede jeg ham godnat ved at kysse på mine fingre og placere dem på hans pande. Jeg sagde ofte samtidigt "Jeg elsker dig", og han svarede "mmh", imens han nikkede og havde sit sovedyr i munden.

Om morgenen fik han ofte selv lov til at vælge, hvad han ville spise. Han valgte altid havregrød. "Grøjd".

Vi kyssede farvel, når vi skulle skilles, og sagde hej og krammede igen når vi samledes igen. Alt hvad vi gjorde med ham, gør man med et barn, man elsker ubetinget, højere end noget andet.

Jeg har nok at se til på min kontorplads og fik lavet en del, men jeg brugt også meget tid på at vente. Jeg venter på, at andre gør et stykke arbejde, før jeg kan arbejde videre.

Jeg blev hentet igen kvart over et. Vi kørte til Herlev.

Vi kom ind til en flink jordemoder, der startede med at sige, "Jeg kan se, at i er blevet scannet før, så i har en derhjemme". Vi svarede nej, og fortalte hende, hvad der var sket. Hun tog sig god tid og var grundig. Jeg sagde til hende, at hvis det var muligt, ville vi rigtig gerne have kønnet af vide.

Vi så hoved, krop, arme, ben, næse og hjerte. Alt var fint, og som det skulle være. Hun konsulterede en kollega og kom tilbage med et forbeholdene svar, om at det er en dreng, vi venter os.

Jeg blev ked af det, da vi gik derfra. Fordi vi har lavet en velskabt lillebror til Noam. Han ville have elsket at blive storebror, og jeg ville have elsket at se ham blive storebror. Jeg var også ked af det, fordi det hele føles som en gentagelse. Vi er tilbage til start, venter en dreng til marts. Vi skal være førstegangsførelse for anden gang, vi har alle tingene klar, vi skal bare genbruge, og vi er på usikker grund og ukendt grund.

Jeg er bange for at komme til at sammenligne dem og sætte ham op mod Noam, fordi Noam var så god.

Jeg ville så gerne kunne vise Noam scanningsbilledet, og fortælle ham om den lille abstrakte lillebror, der er på billedet.

Jeg har rigtig mange tanker om vores nærmeste fremtid, og jeg er rigtig bange.

Da vi kom tilbage til Søborg, sad vi 10 minutter i bilen, for at se om vi kunne finde på noget at lave. Det kunne vi ikke, så vi gik ind og besluttede os for at lave pandekager.

30. august 2016

Psykiater og psykolog på én dag. Først psykiater kl. 09.00 hvilket betød, vi var tidligere oppe og ude af døren, end vi plejer.

Han er flink og god, og jeg er glad for, at han hjælper os med psykiatri-delen, men jeg er også meget glad, for at vi har vores psykologer. For Anne kan få meget mere ud af mig. Vi havde en fin samtale om vores medicin, og han synes det var fint, som jeg var trappet ud, og at det var helt normalt med dårlige nætter efterfølgende, fordi det er vanedannede medicin. Han mener, jeg om tre uger kan trappe ned til kun at tage en halv beroligende pille, i alt. Benjamin skal begynde med at trappe ud af indslumrings pillerne ved at gå ned på en halv.

Vi ville bruge lidt tid i byen, for der var tre timer imellem de to aftaler, men det kom vi ikke til, fordi vi ikke kunne finde en parkeringsplads. Så efter tre omgange i forvirrende indre by gav vi op og kørte i stedet til Lyngby. I Lyngby drak vi kaffe, kiggede lidt på boliginteriør og gik i H&M, indtil vi skulle tilbage til Østerbro.

Jeg snakkede med Anne om min frygt for at gentage forældreskabet og oplevelsen af at have Noam. Vi snakkede lidt om min praktikstart, fremtidsplaner med børn, og kom ind på fortiden og fortidens fremtidsplaner. Til sidst snakkede vi sammen alle sammen.

Vi købte pizza slices på vejen hjem.

Planen var, at vi skulle lave middag og spise i lejligheden sammen med Johanne og Svend, men Johanne var blevet syg og måtte aflyse. Jeg og Benjamin besluttede os for at tage derhen alligevel. Vi tog Flora med og gik rundt i og omkring bygningerne for at se, hvad der var af forskellige rum og værksteder. Vi købte morgenmad til aftensmad i Netto og spiste bare mig og Benjamin.

Benjamin gik i et af værkstederne for at male og slibe, jeg lagde mig på sofaen og så Masterchef. Det var okay at være alene i lejligheden, fordi jeg vidste at Benjamin var lige i nærheden. Et kort øjeblik glædede jeg mig til at have en lille babydreng liggende på vores gulv. Et sekunds mikroskopisk lykkefølelse.

Min mor havde bilen og var hos en veninde. Vi syntes, at hun glemte os, for vi var afhængige af, at hun kom hjem. Det blev lidt for sent for os, før hun kom.

I Søborg så vi TV. Jeg var sur på Benjamin, fordi jeg følte mig utilstrækkelig. Vi fik talt lidt om selvtillid og selvværd og lidt om vores kærlighed til hinanden og til Noam.

Jeg endte med at blive rigtig ked af det. Jeg græd mig selv i søvn i Benjamins favn.

31. august 2016

Jeg skulle have været oppe og i bad, gjort mig klar til dagen. Det gjorde jeg ikke. Og den eneste grund til jeg kom ud af døren, var fordi Benjamin kørte mig afsted.

Jeg var ikke i særligt socialt humør, men jeg fik lavet det, jeg skulle. Det var ikke meget, jeg havde, og jeg kan ikke selv udvide eller finde på mere. Det er svært at få timerne til at gå med så få og små opgaver, men samtidig kan jeg mærke, at jeg hurtigt bliver presset. Så hellere for små opgaver jeg får løst, end for meget arbejde, der går mig på.

Under frokosten blev jeg spurgt til psykologerne og psykiatern. Der blev snakket lidt om beroligende medicin, og jeg fortalte lidt om, hvordan jeg og Benjamin har det. Det var okay rart at få sat lidt ord på overfor dem, selvom det er hårdt at tale om.

Benjamin hentede mig igen. Vi kørte en tur til Ingolfs Kaffebar for at hilse på. Vi brugte nogle timer i boghandleren sammen med Mercedes og Malene.

Vi kørte tilbage mod Søborg i myldretidstrafik. Vi havde aftalt med min mor, at vi skulle i lejligheden og lave mad. Vi lavede suppe, og Ian spiste med.

Vi så Prison Break, da vi kom tilbage til Søborg. Jeg faldt i søvn, tidligere end jeg plejer.

1. september 2016

Vi var flygtet fra noget, men stod stille og ventede. Der var isglat. En pige på rulleskøjter med en dreng i armene blev ved med at glide op og ned af en kant. Jeg stod under dem på en glat sten og kiggede på. Jeg bad hende stoppe, men hun blev ved med at skøjte op og skøjte ned. Hun fik for meget fart på i en af hendes nedgange og gled ud over kanten, hun satte sig i hug i luften og skøjtede stejlt ned af. Hun røg ned mod vandet, og i det hun ramte vandet, tabte hun drengen ud af hendes arme. Jeg skreg så meget, mine lunger kunne. Hun fandt ham, han var livløs, han havde ramt en sten. Hun lod ham ligge i vandet og bevægede sig mod mig, hun sagde at der ikke var noget at gøre. Jeg ville hen til ham, for jeg syntes ikke, han bare skulle blive liggende der, og det var ikke vores beslutning at tage, at der ikke var noget at gøre.

Jeg havde ikke lyst til at komme ud af døren, men jeg kom både i bad og på cykel til byen.

Cykelturen var ubehagelig, fordi jeg tænkte meget på folk omkring mig, hvad jeg gerne ville fortælle dem, hvis jeg kunne være helt ærlig over for dem. Også tænkt jeg rigtig meget på Noam.

Jeg har ikke noget at lave på kontoret. Jeg har endda lavet mine egne praktikopgaver, så jeg venter bare på at kunne tage hjem.

Det der har været inde i mit hoved i dag i kontortiden er tanker om at vi bliver forældre om seks måneder, at seks måneder ikke er lang tid, men at de kommende seks måneder virker rigtig lange, fordi der kommer til at ske en hel masse. Jeg får afluttet min praktik, jeg får skrevet og afsluttet min bachelor. Vi skal fejre jul i New York. Det er mange store og gode ting, jeg bare føler skal overstås, så vi kan møde vores dreng og kærlighed igen.

Jeg cyklede hjem igen, og kom til at tænke på Noam, det gjorde mig ked af det. Jeg ringede til Benjamin, han sagde, at jeg ikke skulle cykle og være ked af det, så han ville hente mig med det samme. Jeg stillede min cykel og blev samlet op i bil. Det var rart at blive reddet. Vi handlede ind til sandwiches og kørte til lejligheden, hvor vi så et afsnit Prison Break, inden vi fik besøg af Benjamins far og bedstefar. De to er er nogle dejlige mennesker, men sammen med Benjamin, bliver de rigtig interne og meget detaljeret om emner, jeg ikke kan følge med i, primært grundet manglende interesse. De er ekstra svære at være sammen med, når jeg ikke er på toppen. De drak kaffe, jeg gik ind og lagde mig. Jeg så på billeder og videoer af Noam og faldt i søvn ked af det. Jeg blev vækket af en sms en halv times tid senere.

Vi kørte til Søborg og spiste aftenmad. Efter maden blev jeg ked af det igen. Jeg fortalte min mor om al den ked-af-det-hed, som fylder for tiden. Vi kom til at diskutere, fordi hun vil gerne have, jeg gør

noget. Høre og lære om selvudvikling, hvordan man får det godt igen, ellers synes hun, jeg skal gå i gang med at strikke, bare gøre noget, men det har jeg ikke lyst til.

Det var været en ekstra hård dag. Jeg ved ikke, hvad der skal til, før jeg ikke har alle de tanker.

2. September 2016

Der var ikke noget morgenmad i huset, så vi besluttede os for at køre til Nørrebro og spise god morgenmad. Jeg fik et blødkogt æg og en vaffel.

Jeg snakkede med Benjamin om mine tanker og frustrationer i forhold til Mille og Sofie. Jeg føler ikke, de er der for mig, at de på ingen måde forstår, hvad jeg går igennem, og samtidig er det som om, de ikke vil. De vil helst bare have mig, som jeg var. De vil have mig med på tur, og har foreslået Enghave, vores gamle nabolag, hvilket jeg på ingen måde har lyst til at gå rundt i så kort tid efter, vi har mistet og så kort efter, vi er flyttet/flygtet derfra. Jeg har fået sagt nej til det forslag, og de har ikke set vores lejlighed endnu, men spørger heller ikke til det.

Jeg kom 15 minutter for sent på kontoret, men de var ligeglade.

Idet jeg sætter mig, har jeg lyst til at gå igen. Jeg svarer et par mails og laver det, jeg skal, og ellers venter jeg på at kunne gå hjem igen.

Jeg og Benjamin har søgt efter hunde, og vi er faldet for whippets. Vi kørte til Rødovre for at hilse på en whippet hanhund, der var afleveret på et dyreinternat, men han matchede os ikke, fordi han var for temperamentsfuld over for børn. Internatet ledte efter en ejer, som ikke havde små børn i livet, men det er den hunderace, vi vil have. Jeg vil rigtig gerne have sådan en hund.

Jeg har følt mig træt og trist til mode hele dagen. Jeg har lyst til at græde.

Vi kørte til lejligheden. Nanna kom kl. 16. Vi gik over for at handle ind til chili con carne. Vi fik lavet rigtig dejlig mad. Johanne kom kvart i seks og vi spiste sammen. Efter mad satte vi os i stuen og så Wild. Det var hyggeligt at være sammen med dem, og som Benjamin siger, så har jeg mig et par rigtig søde veninder. Det var sent, før de gik hjem. Vi blev i lejligheden og sov.

3. september 2016

Det var gået rigtig fint at sove i lejligheden. Hele vores hjem har taget form. Mit ur ringede kl. 07.40, vi var først oppe kl. 08.00. Min far skulle komme til morgenmad halv ni. Jeg måtte bede ham om at bringe brød.

Vi spiste og kørte afsted til Frederiksberg for at gå på loppemarkeder. Vi stoppede først ved Værnedamsvej, hvor der var gademarked, og bagefter ved Frederiksberg rådhus. Jeg var i tvivl om det var en god idé at bevæge mig rundt, der hvor vi også bevægede os rundt, da vi boede ved Enghave. Det gik okay trods ubehag.

Jeg købte lidt tøj og lidt køkkenting. Benjamin var ikke købelysten i dag. Han spottede vores psykolog Anne på markedet. Bagefter kørte vi tilbage til Jægersborg.

Jeg havde ikke lyst til at være i lejligheden uden at lave noget, så efter lidt langsom stillingtagen besluttede Benjamin, at vi skulle en tur i Ikea og i Matas.

Ikea var forfærdeligt. Lørdag efter løn... Vi greb hurtigt de ting, vi skulle have og kørte videre til Matas. Jeg ville have burgermad og en milkshake. Vi tog mad med tilbage til lejligheden. Vi fik hængt lidt flere ting op, et billede og mit spejl.

Jeg ser ofte på Benjamin og tænker, at han er en vildt flot mand, og at jeg er heldig, han er min, men sådan en tanke bliver hurtigt skudt ned af tanker om sorg, og hvor ked af det jeg er, over at han skal udsættes for det her, og hvorfor vi skal opleve vores værste mareridt.

Vi så lidt mere serie. Jeg afprøvede vores karbad.

Vi ryddede lidt op, inden vi skulle til Søborg.

Jeg har godt kunnet lide at være i lejligheden siden i går, men jeg er bange for kun at knytte dårlige følelser og tanker til at være der. Jeg var klar til at komme tilbage til Søborg. Jeg ved ikke, hvornår vi bliver helt klar til at bo der alene, men det skal nok komme.

Jeg kan mærke, at Noam fylder i mine tanker hele tiden, men jeg er okay god til at kunne lade tankerne passere eller lade dem være i baggrunden, hvis jeg har andet at tage mig til, men hvis jeg ikke har det andet, så fylder de, og jeg bliver ked af det.

Jeg har tænkt en del på min fødselsdag, for jeg gider ikke det store, selvom jeg har nogle ting, jeg ønsker mig, så virker ønsker bare så ligegyldige.

Vi var tilbage i vores seng i Søborg. Jeg var helt vildt trætte men glade for, at det også er weekend i morgen.

4. september 2016 (fremtidsplaner)

Benjamin var vågen, da jeg slog øjnene op.

Jeg var vågnet et par gange i løbet af natten, fordi jeg var i tvivl om, hvor jeg var. Vi stod meget langsomt op og havde ikke nået andet end at drikke æblejuice, da min far trådte ind af døren kl. 12. Vi besluttede at køre til lejligheden for at spise.

Vi spiste og så serie. Vi fik hængt kanger op, lavet ingenting, vasket op, ordnet lidt tøj, vandet blomster og støvsuget.

Jeg kan mærke, at jeg er blevet mere klar til at bo i lejligheden, for det er hårdt altid at være blandt andre. Frank er hård at bo med, men jeg er samtidig overhovedet ikke klar til at være alene i lejligheden.

kl. 17.15 tog vi hjem. Min faster og drengene var på besøg. Vi spiste aftensmad sammen.

Jeg kan mærke at min ked-af-det-hed trykker. Noam strejfer mine tanker hvert øjeblik, og jeg er god til at skyde tankerne fra mig, men det føles alligevel som om, at det hele hober sig op, og lige pludselig kommer der et sammenbrud.

Jeg ønsker mig rigtig meget en hund, men kan ikke helt se hvordan vi kan løse det med vores studier.

Vi lå i vores seng og spiste snørebånd. Jeg bandt en ring om Benjamins finger, og spurgte om han ville gifte sig med mig. Det ville han gerne, og nu mener han, er det er sagt, gjort og bindende. Jeg vil bare være sammen med ham.

5. september 2016

Noam var med i min drøm i nat. Vi skulle bare spole tiden lidt tilbage, så ville han være hos os, men chancen for, at hans personlighed ville ændres, inden han nåede den alder, han skulle have, var stor, men den chance ville vi gerne tage, så vi blev spolet tilbage til livet med vores lille stavrende et-årige dreng.

Benjamin er kørt afsted til første studiedag eller undervisningstime. Han skal møde fra 9-10 men har fået en masse læsning for. Vi skal mødes bagefter for at cykle til psykolog.

Jeg er 14 uger henne i dag, og endnu ikke klar til at sige det til nogen. Vi har besluttet, at vi kan bestille en skanning om 14 dages tid for at få tilstand tjekket og køn bekræftet og så, så småt, begynde at fortælle det til folk. Så er der fem måneder tilbage, og det er tre måneder siden ulykken.

Min cykel stod ved Bispebjerg, så jeg tog 6a og cyklede resten af vejen til byen. Hver gang jeg ser forældre cykle med deres små børn uden cykelhjelme på, har jeg lyst til at råbe efter dem. Jeg har lyst til at råbe, "hvad bilder i jer ind", og "jeg har set hvordan et knust barnehoved ser ud", men jeg gør det ikke.

Jeg gik tidligt. Den oprindelige plan var, at jeg allerede skulle gå kl. 13 for at nå psykologerne kl. 13.30, men jeg gik allerede lidt i tolv. Jeg mødtes med Benjamin og Andreas. Det føles forkert bare at stikke af fra det hele, men jeg vil allerhelst bare være sammen med Benjamin. Vi spiste et pizza slice og tog mod psykologerne.

Jeg har skrevet til whippet-ejere og -kenneler for at høre, om de har hvalpe eller planer herom. Jeg er klar til, at vi får en hund.

I dag hos psykologerne snakkede jeg, fra jeg kom, til vi gik. Jeg nåede at blive irriteret over min egen stemme. Anne lader mig bare snakke, og hvis hun vil hører mere om noget bestemt, beder hun mig uddybe.

Mit forløb med Anne er meget anderledes end Benjamins forløb hos Palle. Mit forløb virker til at være det, man ser på film. Hvor patienten ligger og taler med en stillesiddende psykolog med en blok i hånden, mens Benjamins forløb er sådan, som man forestiller sig, det ville være at gå til psykolog i den virkelige verden. Hvor man skal svare på hvilke tre ord, der først falder en ind, og der bliver stillet opgaver, man skal se, om man kan løse indtil næste psykolog time. Sat på spidsen. Vi er meget forskellige og har brug for meget forskellige tilgange og behandlingsmetoder. Det fungerer super godt, og det er rart at være der.

Vi cyklede til Jægersborg. Vi havde købt et nøglebræt, som vi fik hængt op, efter vi havde set serie.

Silja kom kort forbi for at hente det spejl, jeg havde fundet til hende på loppemarked i løbet af sommeren. Hun er sød, og hun turde spørge ind til, hvordan vi har det, og hvad der sker i vores liv. Det er hårdt at svare på, men rart ikke at skulle lades som om, det hele var noget andet.

6. september 2016

Vi snoozede i 45 minutter. Jeg skulle have ordnet nogle filer på nogle cd'er men havde ikke fået det gjort, så Benjamin prøvede at hjælpe mig fra morgenstunden, men det var besværligt og tog lang tid. Jeg kom afsted og tænkte, det var lige meget, det var det også.

Jeg tog bussen, det er uudholdeligt fordi jeg spiller pokemon go imens. Jeg kigger ikke op, og jeg bekymrer mig ikke om andre mennesker.

Jeg laver ikke meget, og hvis tingene kan udskydes, så gør jeg det.

Jeg skulle til May-Brit efter frokost. Jeg gik til hovedbanen og tog toget til Friheden. Jeg gik langt, meget langt synes jeg. Og det var først dér, det gik op for mig, at jeg var gået tre kilometer i den forkerte retning, hvilket betød, at jeg ikke kunne nå det til tiden. Jeg vinkede en taxa ind og sagde, jeg bare skulle tre kilometer i den retning, han var på vej i. Han bad mig løfte numsen, så bilen ikke registrerede, at jeg sad der, og så satte han mig af fire minutter senere, uden at tage betaling. Det var flinkt, og jeg ankom i god tid.

May-Brit kan mærke, at min krop er stresset, og hun fortalte til mig, at det ikke er fordi jeg er doven, at jeg ikke gider mit arbejde, det er på grund af min følelsesmæssige tilstand. Jeg skal først tilbage til hende om seks uger.

Benjamin hentede mig bagefter. Det var rart, at jeg ikke skulle med toget hele vejen gennem byen.

Vi spiste aftensmad i Søborg med min mor og Frank.

Jeg har fået kontakt til en whippet-kennel, der venter hvalpe om 14 dage. Jeg har endnu ikke fået lovning på en hvalp, men han har sagt at sandsynligheden, for at der kommer en til os, er stor. Det ville betyde så meget.

Bertel Haarder har skrevet fra kirkeministeriet ud til alle kirkegårdskontorene og opfordre dem til at få tjekket alle gravstenenes sikkerhed. Min mor har overvejet at svare ham, fortælle hendes historie og vores. Måske han læser det, måske endda svarer.

7. september 2016

Jeg havde ikke sovet godt men heller ikke helt dårligt. Jeg er vågnet en del gange men uden at have de store problemer med at falde i søvn igen.

Benjamin cyklede afsted lidt over otte i dag, så jeg havde en times tid alene. Jeg havde på ingen måde lyst til at tage afsted i dag, men det var en rimelig vigtig dag arbejdsmæssigt, og jeg havde en frokostaftale med Natasja, som jeg gerne ville holde. Så jeg kom afsted med cyklen i toget.

Jeg var nået der ind til tiden, men i det jeg havde låst min cykel, kom Jonas fra barbershoppen gående. Jeg hilste, og han sagde smilende og uvidende, "Hej hvordan går det?", og jeg fik svaret ikke særligt godt og fik tårer i øjnene, imens jeg fortalte, at vi lige havde mistet Noam. Han var flink og rar. Han blev helt rørt, og tog sig tid til at snakke med mig. Vi skiltes, og det hjalp ikke på min lyst til at møde ind.

Jeg havde heldigvis en del at se til, med en deadline, så jeg satte mig og arbejde koncentreret for at nå det. Jeg fik klaret det, jeg skulle, og gik ud for at møde Natasja til frokost. Vi spiste en bagel på Gothersgade. Det var rigtig hyggeligt at se hende og hører om hendes praktik og hjemmefront. De havde lidt problemer men ville arbejde på det. Jeg fortalte om vores forhold, som er overraskende fint, trods omstændighederne, men anderledes fordi vi begge to elskede Noam højest og hinanden næsthøjest, og sådan vil det altid være, hvilket er svært, når man kun har hinanden. Vi gik hver især tilbage til vores praktikpladser.

Jeg fik lavet det sidste arbejde for dagen og sad bare til sidst og lavede ikke noget.

Kl. 15 tog jeg derfra. Jeg cyklede om Noam. Det tænker jeg altid på at gøre. Jeg havde skrevet til min mor for at høre, om hun stadig var på arbejde, så kunne jeg følges med hende hjem. Jeg bliver så ked af at stå foran hans grav. Den er fyldt med tallerkensmækkere og ser meget fin ud. Jeg prøvede at snakke til ham, og fortalte ham hvor meget vi savner ham. Jeg fortalte ham om vores ønsker om fremtiden og planer om hund og om hans kommende lillebror. Jeg så lidt film af ham og var meget ked af det imens. Min mor kom og sagde at hans gravsten var klar og ville blive sat nu. Den blev placeret imellem alle de rodede blomster. Det var meget fint med hans navn på.

Vi kørte til Søborg. Der gik tre kvarter før Benjamin kom fra lejligheden.

Jeg har talt med min far om, at vi vil have hund. Først var han meget skeptisk, men da jeg nævnte hvilken hund vi ville have, kendte han racen, og han havde en ven med en whippet. Det ændrede hans tone og hele hans holdning til ideen om hund. Nu vil han have mig og Benjamin med på tur hen for at hilse på hans ven Carsten, som har en whippet.

Vi havde aftalt at spise burger hos Anders og Anette. Vi grillede bøffer og spiste ude. Det var hyggeligt.

Vi blev lidt uvenner inden vi skulle sove. Jeg kunne ikke holde ud at se mere af Apples offentliggørelsesshow, men Benjamin ville se det. Vi gik skævt af hinanden, og jeg synes ikke vi har set eller snakket med hinanden hele dagen, og jeg har rigtig meget brug for at mærke Benjamins tilstedeværelse.

Vi blev gode venner, inden vi lagde os til at sove.

8. september 2016

Jeg har ikke taget beroligende piller i fire døgn, så nu tror jeg ikke, jeg vil gøre det mere. Det går okay uden.

Jeg drømmer om den hundehvalp, der venter. Jeg kan mærke nervøsiteten i kroppen omkring frygten for, at det ikke lykkes os at få en.

Vi fulgtes i bussen for at være sammen, inden vi skulle møde kl. 9. Vi drak en kaffe, inden vi gik hver til sit.

Kampagnen, jeg har arbejdet på, er stort set klar. Jeg har ventet på, den har været til gennemtestning, så den kan blive delt på de sociale medier.

Jeg kan mærke babyen i min mave, det rumler. Den rigtige graviditetsmave kan kun ses, når jeg ligger ned, ellers ligner jeg bare en med en oppustet mave i meget stramme bukser.

Der blev arbejdet på kampagnen, og jeg lod det være op til resten af teamet, da jeg gik.

Benjamin og jeg fulgtes hjem igen i bussen, vi var kun hjemme kort, før vi kørte til Albertslund for at møde min far. Han var lidt forsinket, men da han kom, kørte vi mod Frederikssund. Vi kørte i kø det meste af vejen. Vi kørte gennem Jægerspris, hvor vi stødte på vand, som vi skulle over, før vi kunne komme videre. Vi var kørt forkert i rundkørslen længere tilbage og var kommet den forkerte vej om Roskilde Fjord, så vi måtte på en lille båd over, men det var nu ret hyggeligt. Det gav en følelse af at være rigtig på tur, og vejret var dejligt. Vi ankom til Carsten med over 100 hækplanter på bilen, som skulle plantes omkring hans have. Benjamin og jeg var der for at hilse på hans whippet Bobo, imens min far og Carsten læssede planter af og begyndte at plante dem.

Det var en fantastisk god og tillidsfuld hund. Jeg var ikke i tvivl, inden vi havde mødt ham, men nu kan vi ikke andet en at få os sådan en hund. Det er den helt rette hund for mig og Benjamin.

Vi kørte den rigtige vej om Roskilde Fjord hjem og spiste en burger på vejen. Vi blev sat af i Albertslund og kørte til Søborg.

Benjamins mor og søster var blevet låst inde på kirkegården med bilen, så han måtte køre til Østerbro, da vi var kommet hjem, for låse op for porten med min mors nøgle, så de kunne få bilen med hjem.

Jeg tænker, at jeg ikke burde være bange for døden, men døden viser sig i mit hoved og gør mig bange, hvilket irriterer mig. Hver gang vi kørte under en bro, kiggede jeg op for at sikre mig, at der ikke stod nogen, for ingen andre skal dø af sten. Tanken og behovet for at kigge op, kommer af de mange sager om stenkast fra motorvejsbroerne, alle de uskyldigt tilskadedekomne og stadig ingen skyldige fundet.

9. september 2016

Vi kørte sammen til byen, parkerede ved Holmens Kirke og gik hver til sit til hver vores, selvom vi havde snakket om at pjække sammen. Jeg havde ting, der skulle ordnes.

Jeg fik lavet dagens arbejde. Det var kun mig og en anden praktikant Mariana, der var på kontoret i dag. Vores chef var til møde. Halv 12 havde Benjamin skrevet. Han havde brug for mig. Jeg skrev god weekend på mail til min chef, og at jeg gik, fordi Benjamin havde brug for det. Han svarede god weekend, og at jeg skulle give ham en kæmpe krammer. Det er rart, han er så rolig og forstående.

Vi købte ind til en knækbrødsfad og milkshake og kørte til lejligheden. Vi spiste og så fjernsyn. Bagefter gik vi en tur i Ermelunden. Det bliver bedre at gå med en hund.

Senere kørte vi efter Andreas og videre ind til byen. Vi spiste på RizRaz sammen med Nanna og Johanne. Det var rigtig hyggeligt. Vi grinede og snakkede om befriende emner som kønsbehåring. Vi fortsatte til biografen. Jeg frygtede filmen, vi skulle se "The Lobster", fordi min mor havde sagt, at det ikke var en film for os, og at den var dårlig, men som regel når det kommer fra min mor, kan det betyde mange ting.

Fra jeg satte mig i biografens sæde, blev mit hoved ved med at gentage, *jeg vil ud herfra*. Halvvejs i filmen sprang en kvinde ud af et vindue og landede på jorden. Hun døde ikke. Hun lå med et blodigt hoved og skreg og skreg og skreg. Jeg sad med hænderne for ørene, lukkede øjne og gjorde alt for at holde mit udbrud af gråd tilbage. Alt inde i min krop skreg, men jeg græd bare lydløst. Benjamin spurgte om jeg ville ud, men jeg ville ikke have opmærksomheden ved at gå, så jeg holdte ud og Benjamin holdte sin hånd på mig.

Tanken, om jeg overhovedet var klar til at gå i biografen, havde strejft mig. I dag blev jeg bekræftet i, at det var jeg ikke. Det var det hele. Det kræver en overbærenhed at være tæt på og i rum med andre fremmede mennesker. Den har jeg ikke, og samtidig er biografen rigtig bindende. Du sætter dig og bliver siddende til filmen er færdig, men du kan ikke forudse filmen, beregne situationer eller forlade fællesskabet. Det generer mig, at det gik sådan, for nogle gange tror jeg, at jeg er tæt på at være tilbage til "normal". Vi tog hjem til lejligheden bagefter.

Jeg kan ikke lide udtrykket, *jeg dør, eller jeg skal dø. Jeg troede jeg skulle dø, Dræb mig*. Der er overraskende mange, der bruger døden i deres sprogbrug for at fremme forståelsen. Jeg vil ikke bruge døden i mit sprog på den måde.

Jeg tænker ofte på, at vi arbejder på at genskabe, hvad vi havde sammen og nogle gange lades som om, det er bedre, end det er. Jeg bliver ked af det, når Benjamin ikke er nærværende hverken fysisk eller psykisk. Vi er gode sammen. Jeg kan ikke være foruden, men det burde i realiteten have ødelagt vores forhold, vores fremtid og vores liv. Det burde det, efter hvad mit hoved fortæller mig og efter mine forestillinger om at stå i sådan en situation med sin partner. Men vi er stærkere sammen.

Jeg har lagt mærke til, at jeg ikke kan lide berøring fra folk omkring mig, en arm omkring skulderen eller en hånd på låret. Ligesom Benjamin heller ikke kan lide det.

10. september 2016

Man sover godt i vores nye seng. Benjamin var vågen, da jeg slog øjnene op. Vi stod op og gik ud af døren. Vi tog til loppemarked i Lyngby. Det var et kedeligt loppemarked, så vi kørte videre til Søborg, for at hente Flora, så hun ikke skulle være alene, men de var stadig hjemme.

Min mor fortalte os, at Anette har svært ved at Nanna og Kasper ikke ved at vi venter os, men jeg er ikke klar endnu til at fortælle det, og det er vores beslutning.

Vi kørte tilbage til lejligheden og hang lidt, før vi kørte en tur til vandet for at gå en tur. Det hjælper at gå tur, men det kan virke ligegyldigt, så det hjælper at tænke på, at vi skal have en hund at gå tur med.

Vi handlede ind til bøf bearnaise, for det kom Benjamin til at love Andreas, fordi han skulle spise vegetarisk på RizRaz i går.

Vi har set serie og bare været i lejligheden.

Jeg satte mig for at kigge på billeder på computeren af min mave fra min graviditet med Noam, for at se udviklingen i ugerne. Ved siden af mappen *Graviditet* var mappen *Hospital*. Jeg trykkede på den, og der var billeder af døde Noam. Jeg skyndte mig at lukke det ned. Jeg kaldte på Benjamin, for det hylede mig helt ud af den.

Planen var, at Andreas skulle komme, og tre kvarter over den aftalte tid ringede han og sagde, at han var i Søborg, så Benjamin måtte køre afsted efter ham.

Vi gik igang med maden, da de kom. Efter maden så vi The Grand Budapest Hotel. Jeg var så træt, at min krop blev helt urolig, og så havde jeg ondt i hovedet.

Benjamin kørte Andreas hjem igen og Flora tilbage til Søborg. Jeg kunne først sove, da Benjamin kom tilbage, og jeg lå og tænkte på, hvor heldige vi har været for at kunne købe så smuk og stor en dejlig lejlighed som studerende. Vi har lavet os et hyggeligt hjem, men vi mangler Noam så meget.

Dagbog nr. 3

Bog nr 3.

skrevet fra 11.09.16

Dagbog efter min søns død 0803.14 - 15.06.16

11. september 2016

Søndag morgen. Jeg skulle mødes med Mille og Sofie på Charlottenlund station. Vi skulle på loppemarked. Der var virkelig mange mennesker og rigtig meget tøj. Jeg tog det i et andet tempo, end jeg normalt ville gøre, for at følges med dem rundt og hygge mig. Det var hyggeligt, men efter tre kvarter fik jeg det dårligt, og jeg skyndte mig ind i skyggen og satte mig på hug foran en kasse med bøger, men det hjalp ikke. Jeg var meget svimmel og fik spurgt, om jeg måtte låne en stol i en bod. Jeg sad, til jeg havde fået blod i hovedet igen, og jeg var klar til at rejse mig, så gik jeg tilbage og fandt pigerne.

Jeg købte en striktrøje og en cowboyjakke. Jeg brugte 100 kr. Pigerne fik både købt tøj og sko. Vi gik til Joy and the juice for at få en juice og snakke lidt. De gav mig min fødselsdagsgave. 60\$ til vores USA tur.

Benjamin hentede os, så de kunne se vores hjem. Det var et kort visit i lejligheden, før de gik til toget. Vi havde bestilt sushi, som vi hentede, og jeg måtte bestemme aftenens film, så det blev Dirty Dancing. Benjamin havde aldrig set den. Det var en hyggelig aften bare mig og Benjamin. Vi spiste så meget, at vi bare måtte ligge i sengen bagefter. Jeg faldt hurtigt i søvn, imens Benjamin så serie.

Det var vores tredje nat i lejligheden, og jeg tager stadig ingen beroligende piller.

Jeg tænker hele tiden på fremtiden, at fremtiden ikke kan komme hurtigt nok og blive nutid. Tænk hvis nuet aldrig bliver noget, jeg kan nyde. Jeg tænker kun på det næste. Hund, barn, børn, at se dem vokse op og blive store.

12. september 2016

Jeg fylder 24 år i dag. Jeg ønsker ikke at være her som 24-årig. Jeg havde en familie, jeg drømte om at udvide. Alt var gået vores vej, trods dårlige odds. Vi var lykkelige. Det er meget liv på 24 år, og der kan være rigtig meget endnu.

Vi vågnede en halv time, før uret ringede 06.30 og lå bare sammen. Jeg blev ked af det, fordi jeg savner Noam. Benjamin holdte om mig, og jeg havde en diskussion med mig selv i hovedet. Fordi jeg har lyst til at formulere mig om at fylde 24 år og lige have mistet sin søn, er det værste i mit liv, men

jeg lader ikke mig selv sige det, for det værste i mit liv, har været at se Noam dø, og sænke min søn i jorden, og bare at have fødselsdag og fylde 24 år er jo ingenting ved siden af.

Benjamin kørte efter noget morgenmad. Det er ikke sjovt at være centrum på en "glædelig" dag som ens fødselsdag, når man ikke ejer noget glæde.

Vi spiste stille og roligt og så fjernsyn. Kl. kvart i ni fik jeg ideen, at vi skulle tage ind og få bekræftet kønnet og se vores lille baby. Så vi skyndte os ud af døren og kørte til byen.

Da sygeplejersken scannede min mave, kunne jeg med det samme se en tydelig lille tissemand. Nu venter vi os en dreng. Dreng nr. to (ud af mange). Han fulgte alle målene til perfekt standard. Jeg håber sådan, han kommer til at ligne sin bror men være sig selv. Jeg kunne mærke lidt lykke.

Jeg hoppede ud af bilen ved rådhuspladsen og købte croissanter med til kontoret. De blev glade for mandags-treat.

Jeg havde ikke noget at lave i dag. Jeg skulle lave et facebook-post, men teksten var skrevet, så jeg skulle bare trykke "slå op". Jeg gik kvart i to. Benjamin hentede mig. Vi kørte til Søborg og forberedte fødselsdagsmiddag. Jeg bagte kage. En god og nem æblekage, og så snittede jeg en masse grøntsager til friske forårsruller.

Min farmor kom uanmeldt for at ønske tillykke. Efter hun var gået kom min far. Jeg fortalte ham, at vi venter os en dreng. Han blev helt rørt, med tåre i øjnene. Han var glad.

Benjamins forældre og Nanna kom.

Vi overvejer meget, hvordan vi skal begynde at fortælle om graviditeten. Jeg er ikke helt klar til de lykønskninger og den glæde fra andre, der følger med en graviditet, men jeg kan snart ikke skjule min gravide mave mere.

Vi har besluttet os for at fortælle Benjamins søskende, Kasper og Nanna, det i morgen, og så kan vi tage den derfra og få det sagt til andre.

Vi blev i Søborg for at ligge foran TV'et og falde i søvn.

Jeg savner Noam så meget og er så ked af det, men den ked-af-det-hed jeg startede dagen med, fortsatte heldigvis ikke med ud i dagen.

13. september 2016

Jeg besluttede mig hurtigt for, at jeg ikke skulle i praktik i dag, da jeg vågnede. Benjamin blev også hjemme. Vi brugte hele formiddagen på at lave ingenting. Jeg tog en kort lur.

Vi købte fastfood og tog i lejligheden, hvor vi fortsatte med at se fjernsyn.

Benjamin skulle finde et billede af Noam, som han skulle have med til psykolog i morgen, så jeg viste ham mappen var vuggestuen. I mens han græd, bladrede jeg gennem mappen, ked af det mens jeg fortalte, hvad der var på billedet, og hvad de lavede.

Vi blev i lejligheden, indtil vi skulle spise hos Anders og Anette. Vi fik pizza grillet på en sten. Vi fik fortalt Nanna og Kasper, at vi venter os en dreng. De blev glade og rørte. Kasper fik tårer i øjnene. Vi fortalte at han ankommer til marts, og at han skal hedde et eller andet Bror. Det var rart at fortælle dem det, men det gør det ikke nemmere at skulle sige det til alle andre. Nu har vi besluttet, at det bliver sagt til dem vi kender, når vi møder dem, og der går ikke lang tid før, min mave afslører sig selv.

Vi blev i Søborg og faldt i søvn til fjernsynet.

14. september 2016

Jeg tænker meget på om det, når jeg har det "godt", bare er noget jeg lades som om for en stund, og når jeg er helt ærlig overfor mig selv og ægte kan mærke, hvordan jeg har det, så er jeg ligeglad med alting og gider ingenting.

Jeg kom ikke afsted igen i dag. Benjamin cyklede afsted for at komme til time kl. 09.00. Jeg lå på sofaen indtil halv 11, hvor jeg cyklede til byen for at møde Benjamin, inden vi skulle til psykologerne. Det var en mentalt hård cykeltur. Jeg tænkte på Noam og på ulykken, og på at folk ikke ved en skid. Det gør mig ked af det.

Vi sad lidt sammen med Andreas på deres studie. De lavede nogle opgaver. Vi gik ud og spiste lidt frokost. Benjamin havde ønsket sig vandrestøvler og gik i spejdersport for at købe nogle. Vi cyklede til Østerbro men gik en del af vejen langs søerne, fordi vi var i god tid.

Vi startede hver for sig. Idet jeg sætter mig i stolen og fortæller om mine tanker, og hvordan jeg har det, græder jeg, nærmest fra start til slut. Det er som om, det er der, jeg får lov. Jeg fortalte om vores forfærdelige biograftur og om mine mange tanker om fremtiden. Anne synes, jeg skal skrive et brev til Noam, om hvad jeg gerne ville have oplevet med ham. Jeg synes, det virker som en alt for hård opgave.

Jeg fortalte hende om planer, jeg har om at male og lave noget kreativt om ulykke. Hun synes det lød som en god ide, men at jeg ikke er klar til at dykke ned i ulykken, og at mit traume skal behandles meget varsomt. Vi snakkede om Benjamins nærvær, om mit behov for hans nærvær og hans planer om en vandretur i Sverige, hvor jeg fandt ud af, at han ikke ønskede at gøre det alene, men han gerne ville have mig med. Jeg vil gerne med ham, hvis vi har udstyret.

Jeg er altid hårdt ramt efter hvert psykologbesøg, hvilket er ekstremt hårdt.

Vi tog toget til Jægersborg og handlede ind til risotto. Nanna, Johanne og Svend kom og spiste med. Jeg lavede maden.

De vil gerne have mig med i biografen d. 25. for at se en hyggelig film, og nu er jeg klar over, at jeg skal gå, hvis jeg føler for meget ubehag. Jeg vil gerne med dem.

Efter vi havde spist, fik jeg fortalt dem, at vi venter os en lille dreng. De blev meget glade og rørte.

Vi drak en kop kaffe, Benjamin røg en cigaret på altanen sammen med Svend, mens Johanne og Nanna brugte Benjamins skrivemaskiner til at skrive haiku-digte på.

Vi sagde tak for i aften og satte os tilbage i stuen.

Benjamin nævner hver gang, vi har været sammen med dem hvor gode veninder, jeg har mig i dem.

Jeg har nogle hårde dage, men Benjamin hjælper mig. Jeg elsker ham. Han er så vigtigt for mig, og han hjælper mig ved bare at være der. Han er den eneste, jeg virkelig har brug for.

15. september 2016

Det er i dag kun tre måneder siden ulykken. Jeg kan ikke lade være med at holde styr på tiden.

Jeg vågnede meget tidligt om morgenen fordi jeg skulle tisse. Jeg kom til at tænke på begravelsen, sangene vi sang, alle menneskerne og blomsterne. Jeg husker det hele helt tydeligt. Jeg fik først den ene sang på hovedet, *Spænd over os dit himmelsejl. Rør jorden med din finger* og bagefter *Du kom med alt det, der var dig, og sprængte hver en spærret vej, og hvilket forår blev det... At livet det er livet værd...* Jeg kunne ikke komme af med det igen, hverken billeder eller sang. Jeg måtte rykke på Benjamin, og bede ham om at holde om mig. Det hjalp. Bagefter var det meget hårdt at komme op.

Jeg tog endnu en dag ikke afsted. Jeg skal derind i morgen. Jeg har ikke lyst til andet end at være sammen med Benjamin.

Jeg trængte til et bad men kunne ikke helt overskue det. Så Benjamin valgte at lave et varmt karbad til mig. Det endte med, at jeg sad derude, til vandet var blevet koldt.

Andreas kom for at lave opgave med Benjamin, så jeg valgte at ringe til min far, for at køre lidt med rundt på arbejde. Vi kørte til Hvidovre efter sand, til en kunde, der skulle afregne og til kolonien, for at han kunne tage et bad og skifte fra arbejdstøj. Vi kørte til Lyngby og spiste frokost, og bagefter fik jeg et meget dyrt fødselsdagsønske opfyldt. Han betalte en gul PH pendel.

Vi kørte tilbage til lejligheden. Benjamin og Andreas var i gang med at bestille frokost. Benjamin og min far fik hængt lampen op med det samme, imens Andreas tog opvasken.

Kl. 17 skulle jeg ud af døren. Jeg skulle med min farmor til et event. Jeg havde fundet noget lidt pænere tøj og en gammel mascara frem fra gemmerne, så jeg kunne ligne et nogenlunde almindeligt menneske. Det var trip trap → Skagerak event. Jeg passer ikke ind til sådan et event, i hvert fald ikke endnu. Det var nogle smukke ting og en fin måde lige at være sammen med min farmor.

Planen var, at jeg skulle fortælle hende om graviditeten, men jeg havde haft Noam i hovedet hele dagen, og så er det ikke let at dele en glædelig nyhed. Jeg føler alt andet end glæde og frygter en glædelig reaktion, som jeg skal reagere på. Jeg fik det dog sagt på vej ned til toget, inden vi skiltes. Hun blev glad og fik også spurgt ind til Noam, og hvad han kunne sige, fordi hun ikke rigtig havde fået brugt tid med ham.

Jeg tog toget tilbage til Jægersborg og var igen ked af det. Jeg prøvede at få fat på min faster for at komme min farmor i forkøbet omkring graviditeten, men det lykkedes ikke.

Jeg startede dagen ked af det, og den slutter også sådan. Normalt kan en dårlig start på dagen godt nå at vende, men i dag har bare været ekstra hård inde i mit hoved.

Vores kommende søn er ikke en løsning på vores ulykke, hvilket jeg godt kan føle, andre ser det som. Han er et lyspunkt og vores fremtid, men ikke løsningen, muligvis en del af den. Han kommer til at være en væsentlig rolle i vores kommende glæde og lykke, men intet vil blive helt og godt igen.

Andreas og Benjamin sad præcis, hvor jeg havde forladt dem. De så TV. Jeg ville helst bare i seng, men var også nødt til at få noget at spise. Så jeg varmede noget suppe fra fryseren. Andreas spiste også noget, også gik jeg ind i seng.

En hård tre-måneders-dag.

16 september 2016

Min krop græder indeni. Jeg kan ikke beskrive det, men jeg kan mærke det. Jeg har lyst til at græde, men min krop gør det allerede rigtig voldsomt.

Min farmor spurgte mig i går, om hvad Noam kunne sige, og jeg er kommet i tanke om alt muligt, han kunne sige, meget mere end jeg kunne komme op med i går. Det generer mig, at jeg ikke kan huske sådan noget, når jeg bliver spurgt.

Angry Birds-filmen er kommet op Netflix, Noam var begyndt at være vild med Angry Birds. Han havde fået en drikkedunk og to t-shirts med dem på. Den røde havde han på for første gang d. 15. juni, og han døde i den. Jeg ville rigtig gerne kunne sætte den film på for ham. Jeg tror ikke, jeg bevidst vil lærer mine kommende børn om Angry Birds.

Jeg er ugidelig og ligeglad. Jeg kan ikke tænke en sammenhængende tanke eller tage stilling til noget som helst. Jeg kom ikke ud af døren. Jeg har på ingen måde lyst eller overskud.

Benjamin venter på Andreas. Vi har spist morgenmad og set lidt TV.

Vi har brugt en del tid i lejligheden nu, og selvom jeg ikke er sikker på, at det kan blive mere virkeligt, at vi mangler Noam, så mangler vi ham rigtig meget i vores hjem og dagligdag.

Jeg er rigtig ked af det lige for tiden. Jeg græder og jeg fortæller Benjamin om, hvad der gør mig ked af det. Når jeg gør det, kan jeg se, at han også bliver ked af det, og så bliver jeg ked af at trække ham med ned i mit sorte hul. Han har nok at se til selv.

Gad vide hvornår sorg bliver til depression.

Kl.14 havde jeg intet lavet. Jeg er så afhængig af Benjamin og andre mennesker. Bliver jeg ladt til mig selv, går jeg i stå. Jeg føler, jeg kan bryde ud i gråd når som helst.

Vi spiste frokost, og så vendte Andreas og Benjamin tilbage til deres opgaveskrivning.

Da Benjamin var færdig, cyklede vi til Søborg efter bilen. Det hjælper bare at lave sådan noget. Så synker jeg ikke ind i mig selv.

Jeg tænker meget på at skrive det brev, som Anne foreslog, jeg skulle skrive til Noam. Forleden handlede min frygt om overhovedet at nå fremtiden med de næste børn, og om hvad jeg gerne ville have nået med Noam gennem tiden. I dag handler den om, at jeg er bange for at komme for langt væk fra ham, og hvad jeg gerne ville lave med ham, hvis han var her lige nu.

Vi kørte til Lyngby og bagefter en tur til vandet for at gå lidt.

Ved vandet tog jeg nogle selfies. Jeg lagde et op på instagram, og jeg brugte et andet som nyt profilbillede på Facebook. Jeg havde tænkt over at skifte et stykke tid, for det var hårdt at se på Noam altid. Da jeg havde lagt det op, lagde jeg mærke til, at det normalt var sådan, jeg tog billeder af mig og Noam sammen. Oppefra med hovedet mod kameraet, men på det her billede var der bare en tom plads til ham. Han mangler.

Andreas havde lukket sig selv ud, da vi kom tilbage. Vi slog os ned foran fjernsynet, kogte spaghetti og varmede kødsovs fra fryseren.

Benjamin satte Anders Matthesens show på. Vi så lidt. Jeg havde ondt i øjet og faldt i søvn på sofaen. Jeg blev vækket da Benjamin var klar til at gå i seng.

17. september 2016

Selvom jeg ikke har været i praktik hele ugen, synes jeg, weekenden går for hurtigt. Jeg er ikke klar til mandagen.

Jeg vågnede halv otte. Det, synes Benjamin, er for tidligt.

Vi stod op, lavede dejlig morgenmad og kørte til et loppemarked i Hellerup. Det var ligegyldigt. Vi kørte videre til Benjamins forældre i Søborg. De havde et staffeli til mig, som de havde taget med hjem fra sommerhus. Bagefter tog vi tilbage til Jægersborg, handlede lidt og ventede på Peter og Fe.

Jeg har fået talt med min vejleder Christina. Vi skal blogge om vores praktik, og bloggene ligger tilgængeligt for alle medstuderende. Jeg har ikke lyst til, at folk læser om mig og mit, så hun er gået med til at gøre min blog privat. Det er rart, at det kan lade sig gøre.

Vi drak kaffe og spiste kiks med Fe. Vi fortalte hende, at hun skulle være FASTER igen til Noams lillebror. Hun blev glad men vil helst have en pige.

Benjamin og Peter kiggede på vandrestyr, imens tiden bare gik, og Fe og jeg hang i sofaen og kedede os. Da de var kørt, spiste vi sandwiches, så lidt fjernsyn og lavede ingenting.

Kl. 20 spurgte Benjamin, om vi ikke skulle køre en aftentur. Vi kørte op langs vandet og gik en kort tur på Tårebækhavn. Vi kørte lidt videre. Benjamin ville have noget at spise og valget endte på en burger.

Vi spiste bruger og så standup med Christian Fuhlendorff. Bagefter gik vi i seng.

18. september 2016

Jeg vågnede 20 min. i otte. Vi valgte at stå op og tage på loppemarked i Gentofte. Der var allerede mange mennesker. Vi kørte videre til loppetorget i Lyngby, hvor der ingen mennesker var. Vi købte lidt morgenmad og kørte tilbage til lejligheden for at spise.

Jeg havde modtaget en mail, om at der var kommet hvalpe. Syv i alt, to hanner og fem tæver. Jeg er spændt på, hvilken der bliver vores. Helt vildt spændt.

Benjamins mor og Anders kom forbi. Da de var gået, kom Alex. Jeg kunne ikke helt overskue mere, så inden Alex kom, gik jeg ind for at sove. Jeg nåede kun lige at hilse på ham, inden han gik. Lidt uhøfligt. Umiddelbart efter Alex, ventede vi Rolf og Marlene. Vi cleanede hurtigt. De kom med kage. Vi lavede kaffe. De synes, at vi bor rigtig fint og gennemført. Da de gik halv seks, skyndte vi os at pakke vores ting og kører til Søborg for at spise og sove.

19 september 2016

Jeg skal i praktik i dag.

Benjamin hjalp mig. Han tog med mig i toget og stod af på Svanemøllen, så han kunne tage næste linje mod Jægersborg.

Vi har fået lov at vælge en hund, og vi har valgt en lille tigerstribet en med hvid næse, hvide poter og en hvid halespids. Hun skal hedde Diane Copper eller bare Copper.

Jeg har ikke rigtig lavet noget på kontoret. Jeg er ikke blevet sat i gang med noget, og jeg har ikke spurgt. Jeg føler mig uduelig. Det gør mig ked af det. Jeg her er kun for at kunne få lov til at skrive min bachelor med hjælp fra Natasja og blive færdig.

Selv når jeg bevæger mig gennem byen, føler jeg mig utilpas, irriteret og ville helst bare gerne være usynlig. Måske det har været for tidligt at fortsætte med livet, for kort tid til at sørge, og kun sørge. Jeg har brug for at mærke, hvad jeg føler, og hvordan jeg har det og ikke bruge tid og energi på alle de blandede og forvirrende mellemting, som jeg "skal og vil".

Jeg er begyndt at kigge på maleteknikker. Jeg kunne godt tænke mig at male abstrakt, ud fra hvad jeg føler. Tænk hvis jeg kunne holde fernisering på et tidspunkt.

Jeg tog til Søborg, og Benjamin kom hjem umiddelbart efter mig. Min mor kom hjem med Kaya. Jeg og Benjamin kørte på tur. Vi gik i Maxi Zoo for at se, hvad de havde af hunde halsbånd og snore. De pæneste er dyre. Vi venter med at købe noget, til vi har hende.

Der var hjemmelavet lav-din-egen-pizza, da vi kom hjem. Efter maden kørte vi til byen. Benjamin og Andreas skulle klippes af Andreas gode ven Oliver. Det var godt jeg tog med, for det tog længere tid en regnet med, og jeg ville ikke være alene. Vi kørte Andreas til Gladsaxe og til vores seng i Søborg bagefter.

Det er mærkeligt at smile og grine i andre folks selskab. Folk der kender til vores ulykke, men ikke kender os mere end det. Jeg tænker på, om de så tror, at vi er okay.

Jeg er i uge 16. Jeg vejer 60,5 kg om morgenen og har ikke meget babymave endnu, men den er begyndt at forme sig som en rigtig graviditetsmave. Jeg ligner ikke bare en, der har spist for mange burgere og pommes frites. Jeg bliver rolig, når jeg kan mærke ham bevæge sig.

20. september 2016

Vi skulle til psykiater fra morgenstunden af. Vi havde tid 09.15. Jeg blev trist i bussen. Sætningen "Moar han er Død" plager mig meget. Det er mit livs værste øjeblik og resten af mit livs traume.

Det var fint at være hos psykiateren. Jeg fik spurgt ham, om hvornår sorgen ville vurderes som depression. Han sagde, at det var meget individuelt, men at det med vores ulykke og traume er

normalt at man sørger og har det dårligt i rigtig lang tid. Han sagde også at det oftest er dem, der ikke lader sig mærke sorgen og skyder det fra sig, som ender i depression senere hen.

Jeg mærker i den grad tabet og min sorg.

Jeg nåede til kontoret i tide.

Jeg tænker meget på at komme i gang med at male, men jeg tør ikke rigtigt at starte. Jeg har mange ideer og følelser, men jeg har ikke evnerne, og så er jeg bange for at det bliver for hårdt.

Benjamin ventede ved toget på mig. Vi kørte sammen til Jægersborg. Vi købte ind til lidt mad og satte os i stuen foran fjernsynet og spiste. Det er lidt sjovt, at vi hver især flygter fra vores studie og praktik. Vi flygter fra byen, så snart vi kan, og så flygter vi hjem i vores lejlighed for at sidde ved siden af hinanden i sofaen.

Vi valgte at gå lidt ud og tog til Lyngby for at købe lidt småting. Vi mødte Benjamins kusine Emilie. Det er mærkeligt, at møde nogen man kender, især familie, når vi ikke rigtig taler med dem. Jeg vil helst undgå at møde folk, jeg kender, men det var fint nok. Jeg fortalte hende, at vi venter os, fordi min mave struttede lidt, og fordi vi siger det til dem, vi møder.

Da vi kom hjem, tog Benjamin sig en lur foran fjernsynet. Jeg begyndte at male på et lærred. Det blev ikke godt.

Vi bestilte mad. Vi så *En verden udenfor* og faldt i søvn til slutningen.

21. september 2016

Vi spiste morgenmad sammen, men gik ud af døren hver for sig. Benjamin gik en halv time før mig. Jeg var klar med jakke og støvler lige indtil, jeg ikke skulle have det tøj på alligevel og skiftede det hele.

Jeg tog toget til Nørrebro. Jeg havde vejledningssmøde. Jeg var i god tid, hvilket var rart, så kunne jeg undgå de andre studerende. Christina var flink. Vi satte os i underviserens køkken og snakkede om alt og ingenting. To timer fra 09-11. Om stil, indretning, samleobjekter, instagram, hunde, praktikken og selvfølgelig om de generelle: hvordan vi har det, om fremtiden og om nutiden. Hun er utrolig rar og har en masse gode ting at sige.

I forhold til praktikken synes hun, at jeg skal finde noget andet, agere min egen chef eller lave et grafisk stykke arbejde for min far. Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre.

Kl. 11.00 kom Natasha ind af døren, efter hun havde været til sin praktiksamtale. Vi gik ud for at spise noget frokost. Vi gik mod Møllers på Nørrebrogade. På vej derned fortalte jeg hende, at vi skulle have mere end en hund. Hun begyndte at tude.

Efter vi havde spist gik vi videre ned ad Nørrebrogade. Benjamin hentede mig ved Elmegade, og Natasha tog videre til træning.

Vi kørte til lejligheden. Kl. 15. kørte Benjamin til sin far og mindste søskende i Albertslund. Han nåede lige at handle ind med mig, til Risotto. Mille og Sofie kom lidt over fire. Jeg havde skåret grøntsager, så det skulle bare koges op.

Mille har besluttet sig for at søge praktik i San Francisco, hvilket jeg synes er en rigtig god ide. Efter vi havde spist, fortalte jeg også dem, at vi venter os en lille dreng. De blev glade. Det kræver noget forberedelse for mig at sige, men det begynder at være nemmere at få sagt.

Vi lavede kaffe og spiste chokolade, også satte de SKAM på. Pigerne gik, og Benjamin kom tilbage. Vi kørte til Søborg for at sove.

Jeg har fået mere ondt i mit skamben og frygter at blive plaget af en kraftig bækkenløsning.

22. September 2016

Jeg har sovet dårligt. Hver gang jeg har vendt mig, har mit bækken gjort ondt, og den sidste del af natten har min mave været helt hård og knudret. Benjamin havde også sovet dårligt.

Han skulle op og køre min mor på arbejde og kørte videre til Peter i Albertslund. Jeg blev liggende lidt, og så gik jeg i bad. Jeg er ikke i stand til at være alene. Jeg skal være beskæftiget med noget. Som et minimum skal fjernsynet køre. Om jeg så skal finde tøj eller lægge en make-up, så hjælper det, men lige så snart jeg står i badet eller sidder på cyklen, så suser mine tanker, ubehagelige billeder kommer frem, og jeg bliver ked af det. Jeg lod dårlige tanker være, for jeg ville ikke forstyrre Benjamin.

Jeg tog mod min kontorplads, da jeg ikke kunne være alene mere, selvom jeg heller ikke har lyst til at være der.

Jeg tog bussen, men jo længere jeg sad der, desto mere ked af det blev jeg. Jeg hørte musik. For første gang siden ulykken. Jeg nåede ikke til Nørreport. Jeg stod af ved Sølvtorvet, inden jeg brød sammen. Jeg gik mod kirkegården og græd på vejen.

Jeg satte mig grædende på en af de blå skamler, min mor har købt og sat på hans grav. Jeg sad bare der med musik i ørerne. Ked af det. Efter lidt tid kom min mor kørende i en af de små gartner biler. Hun kom for at ordne lidt hos Noam og de omkringliggende grave. Hun ordnede lidt, og så satte hun sig ved siden af mig. Jeg fortalte hende, at jeg er ret sikker på, at det er en Anker jeg har i maven. Hun synes det er et rigtig fint navn.

Benjamin foreslog, at jeg kom til ham i Albertslund, så jeg tog fra kirkegården og tog toget til Albertslund. Falke og Peter var hjemme i et meget tomt og flytteklart hjem. Peter og hans kone Anette er gået fra hinanden og har solgt deres lejlighed i Albertslund. Vi blev ikke længe, før vi kørte mod psykologerne på Østerbro.

Jeg og Benjamin er kommet frem til at den vandretur i Sverige, han gerne vil på og gerne vil have mig med på, må blive til en telttur. For jeg er ikke i stand til at vandre, og så er jeg ikke i stand til at være uden ham særligt længe af gangen.

Hos psykologerne snakkede vi om, at jeg stadig har rigtig mange billeder i mit hoved, og at jeg efter et par okay dage, bliver meget ked af det. Det er som om jeg opbygger en væg af "jeg er okay"-mentalitet, som så braser sammen igen. Jeg får at vide, at det er så vigtigt, at jeg lytter til mig selv og ikke gør, hvad jeg synes, jeg bør gøre. For det er med til at presse mig ud, der hvor det er rigtig dårligt at være.

Vi snakker meget om mit og Benjamins forhold. Jeg har fået at vide, eller lært, ved vores snakke, at når-vi-går-fra-hinanden-sjov, som har været en almindelig ting at joke med for os, i vores forhold, fordi vi ved, vi er unge, og fordi vi kender oddsene for hvor mange par, der bliver sammen, det kan Benjamin ikke håndtere mere. For nu holder vi sammen, siger han.

Vi hentede flora i Søborg, gik en tur i gentofte og kørte til lejligheden. Camilla fra min tidligere praktikplads ville komme forbi. Hun kom cyklende halv syv og havde mad med til tapas. Hun er så sød og flink. Hun var berørt, allerede da hun stod i døren.

Vi gjorde klar til mad, og jeg fortalte hende om vores hunde planer og om min graviditet. Hun blev glad med tårer i øjnene. Vi spiste og snakkede om det meste. Hun fortalte også om hendes liv med skilsmisse og børn.

Hun har sine antagelser om vores liv lige fortiden og vores tilstand. Hun kan ikke forstå, at vi overhovedet kan stå op om morgen og så endda sidde og spise tapas og drikke med hende. Hun synes, vi er helt vilde. Hun gik halv ti. Det var rart, at være sammen med hende.

Benjamin nussede mig på ryggen, da vi skulle sove. Jeg begyndte at blive ked af det indeni, men jeg var så træt, at det ikke nåede at udvikle sig, før jeg sov.

23. september 2016

Jeg havde meget lidt lyst til at stå op og tage i praktik, og jeg havde meget lidt lyst til at blive liggende og begrave mig i dårlige følelser og tanker.

Jeg kom op, og Benjamin kørte mig derind. For så kunne han tage Andreas med tilbage i bil til lejligheden, så de kunne sidde og skrive opgave sammen.

Da jeg mødte ind på kontoret, fik jeg at vide, at det var helt i orden, at jeg ikke kom ind i går, og de er glade for min arbejdskraft. Det var rigtig rart at få at vide. Så skal jeg bare lære, at det er i orden, at lytte til mig selv, uden dårlig samvittighed. For de lader mig styre det selv og være ked af det, samtidigt med, at de sætter pris på, hvad jeg gør.

Jeg fik stillet en opgave, som jeg arbejder på, og så lavede jeg lidt andre småting. Jeg ville gerne hjem. Jeg kom til at se et par helt fantastiske små film af Noam, som var gemt i photo booth på min computer. Han snakker og er skøn. Jeg smilede af ham imens jeg så dem, men måtte koncentrere mig om at holde tårerne tilbage. Det var for tidligt at gå. Jeg holdte ud.

Jeg var i dårligt humør. Jeg gik med musik i ørerne mod toget. Jeg holder mine tårer inde, når jeg er ude.

Jeg handlede lidt ind til frokost i Netto. Jeg ringede på døren, og idet Benjamin åbnede, brød jeg sammen. Han krammede mig, som jeg havde brug for.

Jeg kunne ikke helt overskue Andreas selskab, men vidste han ville blive helt til aften. Jeg bliver lidt strid, når jeg ikke gider at være i selskab med ham og med andre.

De fortsatte deres opgave. Jeg satte mig foran fjernsynet, og der blev jeg siddende længe. De lavede opgave resten af dagen og aftenen med. Kl. 17.30 var jeg og Benjamin ude og gå med Flora og handle

ind til aftensmad, men efterfølgende sad jeg igen foran fjernsynet og de ved deres computere. Jeg blev irriteret over at have brugt hele dagen på at vente på Benjamin. Jeg vil bare gerne være sammen med ham, og i dag var der ingen tid til det.

Jeg har snakket med Per fra hundekennelen. Han vil gerne have, at vi kommer på besøg inden for fire ugers tid, gerne to gange hvis muligt, og så vil han køre til Sjælland med hvalpene, når de er klar til at blive taget fra deres hundemor. Vi har fået bekræftet at hende vi valgte, med alle de små skæve aftegninger, er vores. Vores Cooper. Vi må ændre det, hvis vi ombestemmer os, når vi har set dem tæt på.

Kvart over otte lavede vi pastaret, men der var stadig ikke tid til samvær med mig.

Jeg så Vild med dans alene. Eller Flora var mit selskab.

Jeg faldt i søvn til Vild med dans. Jeg lagde ikke mærke til, at Andreas gik. Benjamin tog en smøg, drak en øl og satte sig i stolen med sin computer, og brugte de sidste minutter på opgave. Det havde været en rigtig kedelig og irriterende fredag. Vi endte med at falde i søvn vrede på hinanden.

24. september 2016

Jeg har sovet fint, men er generet af mit bækken og en hård mave.

I dag kommer Marcelle og Christian til morgenmad, og så skal vi på loppemarked i Forum.

De kom med bagerbrød og kager. De så vores lejlighed, hørte om vores hund og om vores lillebror. De var glade. Jeg købte et gammelt foto, nogle små tryk og en Beatles plade. Benjamin købte også plader og Marcelle købte Bjørn Wiinblad-sager. Jeg var helt smadret til sidst, min krop kunne ikke mere. Vi blev kørt hjem.

Vi gik en lille runde med Flora, spiste frokost og så fjernsyn.

Benjamin satte mig ud i karbad.

Vi kørte en tur langs vandet bagefter. Det blev en længere tur. Vi gik lidt med flora og for at se vandet. Vi var tilbage kl. 20 og lavede en hurtig omgang aftensmad, som vi spiste foran fjerneren.

Dage som i dag er simplere end andre. Noam er der hele tiden, sorgen er konstant, men det er simplere at abstrahere fra, når dagen er lige til. Tabet og savnet kommer i glimt og i bølger i løbet af dagen. Jeg kan komme uden om dem. Jeg kan ikke vurdere, om simple dage som denne er bedre dage end de mørke og tunge dage. For frygten for, at det simple i dagen forsvinder, sidder i mig. Jeg frygter at blive overrasket af mig selv, bryde ud i gråd blandt andre mennesker i det offentlige. Og så er jeg bange for, at de hårde dage brager ind over mig efter en simpel dag. Jeg kan mærke indre uro, der hvor jeg ville ønske, der var ro.

25. september 2016

Vi sov, til vi vågnede, eller til jeg vågnede. Jeg vækkede Benjamin. Anette kom med morgenmad. Vi spiste stille og roligt. Vi kørte til min mor bagefter, for at aflevere Flora. Vi kørte videre ned til Erik og Mariann. Erik havde hjulpet med at lime to gamle træstole, vi havde. Der var havedag hos Erik og Mariann, så alle børnene var samlet for at hjælpe til. Vi sad i solen og snakkede lidt.

Benjamin kom frem til, at han ville i biltema, så vi kørte en tur til Glostrup, hvor vi også gik i Jysk for at købe en persienne til vores altandør.

Vi kørte til lejligheden bagefter og snakkede om, om vi skulle prøve at blive der hele ugen.

Vi har takket nej til fødselsdagsbrunch hos Margot og Johnny i næste weekend og i stedet aftalt, at vi tager på telttur i Sverige. Benjamin ser frem til det. Noam ville have elsket det. Han ville have været god at have med. Vi skal på sådan nogle helt nede på jorden primitive ture med vores fremtidige børn.

Jeg tænker sådan på, at jeg gerne bare ville kunne være i stand til at nyde livet og bare være til, der hvor jeg er, men det kan jeg ikke. Mit hoved skriger på fortiden og fokuserer på fremtiden. Jeg skal bare have børn. Tankerne handler selvfølgelig også om at begærer ting og at ville have nyt, større, mere, bedre og bedst. Jeg ville gerne kunne leve med og sætte pris på de ting vi har, for tingene betyder for meget i forhold til, hvor lidt de betyder.

Ny persienne er oppe. Jeg lyttede til musik og havde et par timer inden, jeg skulle i biografen med Nanna og Johanne.

Benjamin kørte mig, og vi hentede Nanna i Søborg. Vi spiste på Sunset, ikke fantastisk og musikken var alt for høj, men det var hyggeligt at være sammen med dem. Vi skulle se Florence. Noget om en dårlig sangerinde. Det var en okay film, underholdende, men jeg er ikke stor fan af at gå i biografen. De andre mennesker gør mig utryk, og der kommer et tidspunkt, hvor jeg ikke kan holde fokuset på filmen, og så vil jeg helst bare gerne ud. Jeg var klar til at gå, inden filmen var slut, men jeg blev reddet af at kunne mærke babyen i maven. Tanken, om at jeg mangler Noam, var der selvfølgelig også, men jeg kunne fokusere på bevægelserne i min mave og tænke på, hvem der mon kommer.

Vi skiltes efter filmen, jeg tror, vi alle tre var trætte og klar til at komme hjem. Benjamin hentede mig. Vi var lidt uvenner men blev venner igen. Vi sov i lejligheden.

26. september 2016

Vi skulle op og ud af døren, fordi min mor skulle bruge bilen. Hun skulle besøge en veninde. Benjamin kunne ikke helt overskue dagen, men skyndte sig alligevel afsted mod toget for at nå det til tiden.

Jeg blev i Søborg en times tid sammen med min mor, indtil vi begge skulle ud. Jeg havde heller ikke helt overskuddet til at tage til byen, men trøstede mig selv med, at det trods alt var en planlagt kort dag, fordi vi havde psykolog-tid.

Jeg sad i toget på Nordhavn, da Benjamin skrev, at han ikke var på studiet men hos Noam. Jeg spurgte, om han ville have mit selskab og tøvede ikke et sekund med at skippe dagen på kontoret. Jeg stod af på Østerport og gik den hurtigste vej til Noam på kirkegården, hvor Benjamin sad og var ked af det.

Jeg trøstede ham. Vi snakkede lidt om Noam og om hinanden. Vi skulle have tre en halv time til at gå, for det kunne ikke betale sig at tage til hvert vores eller hjem, før vi skulle til psykologerne. Vi satte os på en cafe ved søen. Vi spiste brunch og sad udenfor. Det var hyggeligt og rart, at kunne få lidt godt ud af en hård start på dagen. Vi gik langs søerne mod Nørrebro, vi holdte en pause på en bænk og gik tilbage mod Østerbro hele vejen hen til psykologerne. Min krop var træt, men vi havde fået tiden

til at gå. Trætte og udkørte af morgnene og formiddagens dårlige humør, var det ekstra hårdt at skulle til psykologerne. Det tager særligt meget på humøret og energien. Det er tungt.

Det var en rolig samtale, vi havde i dag. Vi talte lidt om i dag, i fredags og dagene imellem. Fra næste uge vil Anne arbejde med mig og mine traume billeder i hovedet, så de kan blive mindre invaliderende. Jeg blev ked af bare at tænke på, at jeg skal tænke på, hvad jeg hele tiden ser for mig. Noam er tydeligt i mine tanker ca. hver tredje time.

Fælles er vi enige om, at vi ikke kunne være nået hertil uden hinanden. Vi elsker hinanden og er begge afhængige af hinanden. Vores bånd er stærkt.

Vi tog toget til Jægersborg, hvor vi bare slappede af, vi var trætte. Min far ringede og ville gerne spise med os. Benjamin kunne ikke helt overskue det, han ville helst bare blive på sofaen, og foreslog at jeg kunne tage med min far.

Min far hentede mig, og vi kørte ud for at spise running sushi. Det var hyggeligt. Jeg har besluttet mig for at være så ærlig overfor min far som muligt, for han forstår ikke, hvad der foregår inde i mig eller mellem os. Han bliver ked af det, når jeg siger, at vi er kede af det, når jeg taler om kirkegården, om psykologerne eller vores kommende dreng.

Efter maden kørte vi hen for at besøge min farfar. Vi købte cigaretter med til ham. Han er skør, men i et muntert humør. Hele plejehjemmet er pyntet med hans malerier, hans værelse er mere et atelier, der er maling overalt, og malerierne står stablet. Han kan ikke nå at fuldføre en sætning, før han slår over i volapyk-fransk. Vi kan ikke lade være med at grine af det. Han trives og er glad, hvilket er det vigtigste. Min far var glad for, at jeg var med, for han kan ikke helt holde manglen på kommunikation ud alene.

Vi købte en burgermenu med hjem til Benjamin. Jeg og Benjamin så fjernsyn, imens han spiste, og så gik vi tunge og trætte i seng. Det har været en hård følelsesmæssig dag.

27. september 2016

Benjamin har sovet dårligt. Han tog kun en halv indslumringspille til aften. Jeg vågnede af ham et par gange, men sov hurtigt videre. Selvom han kæmper lidt med søvnen, så synes jeg, at han skal blive ved med kun at tage den halve pille de næste par nætter, for så vænner han sig af med den.

Benjamin ville ikke tage på studie i dag, men ville gerne køre mig afsted.

Jeg havde meget lidt lyst til at være på kontoret. Jeg gik to timer efter jeg var kommet, også selvom jeg havde aftalt med Benjamin, at han ville hente mig igen kl. 13. Jeg gik en tur i København. Langs kanalerne og hen til biblioteksparken. Parken er fyldt med folk, der spiller pokémon go. Jeg skrev til Benjamin, at han kunne køre til Holmens kirke. Vi kørte mod vores jordemoder aftale på Herlev.

Vi hilste på vores jordemoder, og jeg blev kort irriteret og frustreret, fordi hun tog imod os meget energisk med højt humør og lykønskninger. Hun spurgte ind til hvordan vi havde det, og jeg sendte Benjamin et opgivende blik og fik et lige så opgivende blik tilbage. Vi havde regnet med, at hun var informeret om vores situation. Det var hun også, viste det sig, da vi begyndte at fortælle om tabet af Noam. Hendes tone ændrede sig, og det blev til en samtale mellem os og en fagperson, som jeg og Benjamin kunne holde ud. Det var alligevel en irriterende spørgetime, men hun var flink, og vi er i gode hænder. Hun er kompetent og vil gøre, hvad hun kan for os, så vi kan få fødslen og forløbet til at

gå, som vi gerne vil have det. Hun sagde, at vi kan få lov at blive efter fødslen, at vi kan få tilbudt ene stue, og at vi kan modtage ammevejledning, men at der ingen pres omkring amning skal være. Hun var meget forstående, og det er rart at kunne få lidt hjælp.

Vi kørte til Ingolfs på Amager bagefter. Vi havde aftalt at ses med Malene. Vi var i boghandlen sammen med Malene og Mercedes. Det var hyggeligt, og de var helt nede på jorden. Vi kørte hjem ved middagstid. Vi havde købt en hundekurv på DBA, som vi hentede på vejen hjem. Vi købte nogle blandede salater og så Badehotellet resten af aften.

28. september 2016

Vi stod tidligt op. Jeg kom i bad. Vi kørte til byen. Benjamin skulle møde kl. 9. Der var kø hele vejen, men han nåede det lige præcis. Jeg skulle først møde ind kl. 10, så jeg gik langsomt afsted langs kanalerne gennem indre bys små gader. Jeg gik til den lille bager på ..., hvor jeg drak en kop kaffe. Der kom tre uniformeret politimænd ind, for at købe kaffe og morgenbrød. Jeg kunne ikke lade være med at kigge på dem. Tænk hvis de havde været en del af vores ulykke på kirkegården. Jeg tænker, om jeg mon ville kunne genkende den ene politimand, som kørte mig og Benjamin afsted, hvis jeg så ham.

Kl. 9.30 gik jeg på kontoret. Der var morgenmøde mellem de andre. Efter to timer var der møde mellem de unge, hvor der blev snakket om, hvad man hver især sad med af opgaver. Jeg fik tildelt lidt forskellige opgaver, heldigvis overskuelige opgaver. Det fik tiden til at gå noget lettere. Jeg var med til frokost i dag.

Benjamin hentede mig. Vi kørte mod Jægersborg, men ville lave noget før vi bare skulle være hjemme, så vi kørte i Ikea. Vi købte et tæppe til vores kommende hund. Jeg købte en lille plante og nogle bøjler. Vi har aftalt af få ordnet det skæve kammer derhjemme.

Vi ryddede alt ud af kammeret og ind i stuen. Vi fik sat chatollet midlertidigt på plads i rummet og den lille sofa. Vi nåede ikke rigtig videre og lod resten stå i stuen.

Vi satte os i sofaen, så et afsnit Prison Break og kværnede en pose osterejer.

Vi kørte til min mor, hvor vi fandt friluftsudstyr frem fra kælderen. Vi slog teltet op. Så er vi lidt mere forberedte på Sverigestur. Bagefter gik vi til Benjamins forældre for at spise aftensmad. Kød og kartofler, selvfølgelig.

Jeg var klar til at komme hjem, men viste Nanna en nøglering med noget læder, som jeg tænkte var noget for hende. I mens vi kigger på det, sagde Anders, at han har alt i læderværktøj i kælderen. Nanna overtalte ham til at hente det, og det endte med at vi alle sammen sad og lavede nøgleringe og arbejdede med læder. Det var rart at lave lidt kreativt.

Vi blev kørt hjem og så serie på computeren i sengen.

Jeg talte med Benjamin om, at min dag ikke havde været dårlig, men at jeg kunne mærke, at alt det dårlige lurede lige under overfladen. Ulykken og alle tankerne om Noam, som om jeg havde været i stand til holde det nede og gå igennem dagen distraheret fra alt det værste. Det lykkes mig at komme igennem en dag relativt simpelt, når jeg er beskæftiget og ikke får lov til at synke ned i mit eget sind og min egen tid. Det skræmmer mig, at det er beskæftigelse der skal til, at det dårlige hele tiden lurer. Frygten for at falde sammen fylder hele tiden. Jeg er bange for at tabe dagskampen og ikke kunne

finde noget at blive distraheret af. Jeg bliver ked af, at det kræver så meget at komme igennem én dag, at jeg skal arbejde så hårdt for at distrahere mig selv. Jeg er konstant ked af det og bange, min krop er fuldstændig ødelagt af ked-af-det-hed. Det er virkelig forfærdeligt.

Jeg er begyndt at være bange for at miste mere liv. Anker i maven er det vigtigste og største for mig. Han er min fremtid. Han er en bedre kommende nutid, men jo gladere jeg bliver for ham, og jo mere jeg glæder mig, desto større bliver frygten for at miste ham. Jeg overlever ikke at miste flere børn. De her tanker har jeg ikke nævnt for Benjamin eller psykologerne endnu.

29. September 2016

Jeg har sovet fint trods mit ømme bækken. Det er værst, når jeg vender mig.

Inden jeg vågnede, drømte jeg om Noam. Jeg savner ham så meget.

Jeg cyklede med Noam. Vi skulle skynde os hjem, men han skabte sig og var umulig, så vi måtte holde en pause på vejen. Noam stak af fra mig og løb ud på vejen mellem alle bilerne. Jeg løb efter ham for at få fat i ham. Bilerne dyttede af os. Jeg fik fat i ham men blev rigtig ked af, at de alle sammen kiggede på mig fra deres biler og tænkte, at jeg måtte være en rigtig dårlig mor. Min krop rystede, og jeg skulle tisse. Vi skulle op af en trappe, og jeg havde svært ved at gå videre. For hvert skridt jeg tog, blev trappen mere ustabil, fordi min krop rystede. Jeg forsøgte et par gange. Noam var stadig med mig, men ikke fysisk tilstede på trappen. Vi kom ind af en bagindgang med noget hjælp, og jeg gik på toilettet.

Jeg ville ikke afsted i dag. Benjamin blev også hjemme. Han gik efter noget morgenmad. Vi spiste og så TV.

Jeg kan mærke, at min dag er lidt ligesom i går. Jeg har det som om, at jeg kan vende på en tallerken på et øjeblik, men vi hyggede os. Vi har pakket til vores telttur i det svenske i morgen.

Min mor ringede og nævnte til sidst i samtalen noget om erstatning. Alle, hun taler med, er meget overraskede over, at vi ikke som en selvfølge har fået en erstatning. Det gjorde mig ked af det. Fordi det bare er penge, men lige nu har penge en kæmpe indflydelse på, hvad vi har, og hvad vi kan. Vi er begyndt at kunne mærke konsekvenserne af vores tab i dagligdags og økonomisk forstand. Vi har svært ved at passe vores studier, Benjamin især, men det er nok fordi, jeg lige nu har mere frihed, indtil jeg skal skrive bachelor. Vi er på vores studier ca. to gange om ugen, kun få timer. Det løser vi med en eventuel sygemelding eller orlov. Det koster penge. Det betyder, der er længere tid til, at vi kan tjene penge. Jeg kan ikke være alene. Jeg bliver ked af det og utryg. Det løser vi med en hund. Det koster penge. Vi har intet overskud til at lave mad, og vi er begyndt at bo for os selv, så vi bestiller mad. Det koster flere penge. Vi har brug for at komme væk. Lige nu løser vi det på den billigste måde med en telttur i Sverige, til jul tager vi til New York. Det koster penge. Vi har brug for at fornye nogle af baby-tingene, for vi har ikke lyst til at være tvunget til at genbruge alt. Vi kunne godt tænke os en ny barnevogn, en puslepude og en anden babyseng. Det koster penge. Vi har behov for små ture, at komme lidt ud af vores hjem. Det koster også, hver en kop kaffe koster.

Alt koster og koster mange penge. Penge vi ikke har, men penge vi har behov for at bruge for at kunne holde det her lorteliv ud. Vores familier gør hvad de kan for at hjælpe, men vi burde kæmpe for vores sag og for en erstatning, så økonomien ikke også ødelægger vores liv.

Vi tog en tur til Lyngby for at købe ind til vores tur. Jeg kan godt lide at være ude bare mig og Benjamin.

Vi brugte resten af aften på at se TV. Vi bestilte pizza og så Badehotellet til vi sov.

30. september 2016

Benjamin har nævnt, at jeg er begyndt at skære tænder om natten, og da jeg var faldet i søvn i går, vækkede han mig og sagde, "Du gjorde det nu". Jeg kunne godt fornemme det lige der, men jeg har ellers ikke nogen erindring om det.

Jeg drømte noget meget mærkeligt, inden jeg vågnede. Nanna havde et helt hvid klinket værelse i kælderen. På sit værelse havde hun også to meget vrede aber, der bed og rev. Hun havde overtaget dem fra en veninde. De var super ubehagelige og fulgte efter en, ligemeget hvor man gik hen. Vi satte en kasse frem, hvor der begyndte at kravle biller ud af. Det var mig, der skulle bære den ud af rummet, selvom jeg havde prøvet at slippe for at gøre det.

Vi passer ikke vores studier i dag. Vi kører på tur. Min mor kom over for at blive kørt til arbejde, så vi kunne overtage bilen.

Omkring kl. 11 kørte vi afsted mod Sverige. Det var hyggeligt at begynde sådan en tur. Vi hørte Den korte radioavis og handlede i et supermarked, efter vi var nået fint der op af. Vi skulle bare have lidt at drikke til vores frokost sandwich, som vi havde lavet hjemmefra. Vi spiste i bilen.

Jeg havde været tæt på at blive ked af det hele formiddagen også på turen i bilen. I de stille stunder. Jeg tænker så meget på Noam. Jeg tænker hele tiden på døden, alle mulige død scenarier. Jeg ville så gerne have Noam med på sådan en tur her, selvom det havde været benhårdt arbejde.

Kl. 14 var vi fremme ved den destination, Benjamin havde valgt. Det regnede. Vi sad lidt i bilen. Vi gik lidt omkring for at finde det rette sted at slå telt op. Vi var helt ude på en smal vinge, hvor søen var på begge side. Vi fandt et lidt højt sted i kanten af skovstykket med sø på begge sider. Der var en bålplads i forvejen, og vi besluttede os for, at det skulle være der. Vi gik tilbage efter vores ting i bilen. Det regnede hele tiden lidt. Vi slog telt op ved et lille ophold i regnen. Det regnede igen da teltet stod. Jeg gik i teltet.

Vejret har ikke slået os ud, endnu, selvom det har været vådt hele dagen kun med små ophold i regnen. Vi har fået lavet os en lille lejer, samlet lidt vådt træ til brænde og undersøgt hele den vinge, vi er på. Man kan gå helt ud til en lille spids og stå ved søens bredder. Vi har ordnet vores ting i teltet, spillet uno og lavet aftensmad på vores trangiasæt. Pasta med pesto. Og overraskende nok fik vi gang i bålet, men det gik ud kl. 19, da der kom endnu en regnbyge, hvor vi hoppede i soveposerne og løste krydsord. Timerne er gået okay i dag. Nu er der en lang nat foran os, og så krydsrer vi fingre for noget mere tørvejr i morgen. Vi sov kl. 21.30 efter krydsord, kortspil og en omgang ondt i maven fra Benjamins side.

1. oktober 2016

Vi var først oppe kl. 9.30 efter en meget hård nat. Vi har begge sovet, men vi har været vågne mange gange i løbet af natten. Jeg har ondt i kroppen. Især mit bækken er smertefuldt, men jeg klarer mig selvfølgelig igennem næste nat også.

Vi stod op til en flot efterårs formiddag. Ret kølig, men med en masse lag tøj, var det helt fint. Vi satte os på vores stole foldet af vores liggeunderlag og rettet mod søen, lavede vi morgengrød på trangiaen. Det var en helt nede på jorden frisk oplevelse. Vi lytter til fuglene, der bor en spætte i træet over os. Søen var stille, og hvis det ikke var så mega hårdt at sove i telt (på jorden), kunne jeg godt leve med sådanne primitive morgener og en fantastisk udsigt i en længere periode. Når der ikke er nogen af os, der siger noget, er det kun naturen og selvfølgelig menneskeskabte megamaskiner i himlen, vi kan høre.

Vi havde aftalt at bruge tid på at finde noget brænde, fordi vi gerne ville kunne holde gang i vores bål. Alt var vådt og der var kun små pinde og kviste, så vi valgte at køre en tur for at købe noget. Vi fandt en jem og fix, hvor vi købte brænde og nogle kiks.

Da vi kom tilbage, pakkede vi en pose med frokost og fiskegrej, tog vores stole under armen og gik ud på spidsen af vores vinge. Hvor vi satte os, spiste frokost og fiskede. Vi er begge dårlige til at fiske, så vi vidste godt, at oddsene for at fange noget var meget små. Heldigvis havde vi makrel i tomat på dåse. Vi gav op efter en time uden at fange noget. Selv bare at få snøren langt nok ud var en udfordring, fordi det blæste. Vi gik tilbage til vores lejr, hvor der var vindstille og satte os ved søbredden der, for at give fiskeriet en chance. Vi fangede ikke noget. Vi lavede krydsord, spillede Uno og nød, at der var blevet lidt lunere.

Jeg ville gerne ud at bade. Vi nåede at smide alt tøjet, og var friske på at komme i, indtil vi mærkede vandet med fødderne. Det var for koldt for os, så vi soppede bare lidt rundt. Vi forberedte aftensmad. Vi skulle lave noget grøntsagssuppe. Vi spillede endnu et spil kort. Vi fik tændt op i bålet, og vi har egentligt været gode til at være positive omkring stilheden, vejret og naturen. Benjamin havde købt blå gulerødder, så vores suppe endte med at ligne en lilla heksegryde med nudler. Det var en mærkelig relativ smagsløgs men meget fin blå omgang mad. Efter vi havde spist, og vi bare sad foran bålet, sagde Benjamin at hans krop var urolig. Den samme uro der havde holdt ham vågen om natten. Han var ked af det. Jeg spurgte om han havde brug for at vi kørte hjem. Han svarede med samme spørgsmål rettet mod mig, "vil du?, hvilket jeg ikke syntes, jeg var i stand til at svare på. Jeg var med for hans skyld. Jeg tager også gerne hjem for hans skyld, men jeg bliver der også klart for hans skyld.

Jeg spurgte lidt ind til, hvad det er der gør ham ked af det. Det er svært at få ham til at sige, så jeg spurgte med meget specifikke spørgsmål formuleret ud fra mine egne tanker, og hvad der gør mig ked af det. Er det ulykken? Er det tanker om, at vi ikke har ham med på sådan en tur her? Er det tanker om andre ulykkesscenarier for kommende børn eller andre børn? Han sagde, at det var alle tre ting. Ting jeg selv har gået med og som har fyldt lidt ekstra meget her alene på telttur. Forskellen på os og vores tanker, selvom det er de samme ting de omhandler, er at hos mig, der fylder de hele tiden. Jeg har fundet ud af at kunne lave ting samtidig med, at de fylder, og af og til at abstraherer eller ignorerer. Jeg fungerer fysisk på trods af de tanker, mens hos Benjamin kræver sådanne tanker fuldstændig distrahering enten i form af fjernsyn eller telefonen, men ofte kræver det mere. Han har behov for at lave noget helt konkret, at han har en simpel mission, han kan løse, eller noget han kan fikse. Her i Sverige i telt er der stille og kun lidt at tage sig til, så Benjamin har det rigtig svært.

Jeg fortalte om mine tanker om Anker, der kommer. For at få ham på bedre tanker. Hvordan Anker vil lade os opleve den der helt vilde kærlighed, der opstår, når man møder sit barn, og at han vil være med til at give vores tilværelse mening igen.

Vi kom frem til, at det nok var bedst, at vi tog hjem. Så vi kunne undgå en trist og urolig aften efterfulgt af en meget hård og lang nat. Mit bækken er så smadret, at jeg ikke har turde tænke på

endnu en nat på underlag. Vi pakkede stille og roligt sammen og så kørte vi hjem af. Kun med et enkelt stop på vejen for at købe noget at drikke.

Jeg faldt i søvn på vejen og havde dårlig samvittighed over at lade Benjamin køre alene. Vi var hjemme kl. 22, fire timer efter vi havde taget beslutningen om at tage hjem.

Vi så et afsnit badehotellet og sov bagefter.

2. oktober 2016

Søndag på en rigtig søndag. Vi stod op men gik i seng igen. Lejligheden rodede, vi havde ikke noget mad, og jeg ville helst bare flygte ud. Væk fra alle pligterne.

Efter et tiltrængt bad kørte vi ud for at spise morgenmad. Vi endte med en brunch på The Laundromate. Vi burde ikke, af økonomiske årsager, men det var hyggeligt.

Vi fik talt lidt om Benjamins muligheder ift. hans studie. Han har overvejet at undersøge, om han har mulighed for at rykke fra teologi til religionsvidenskab. Jeg synes, han skal gøre, hvad han kan for at finde noget andet, for det engagement, eller mangel på samme, han har for teologi, er alt for lavt.

Vi aftalte, at vi bare skulle tage hjem og lave ingenting, så det gjorde vi. Vi så Prison Break og fjernsyn bagefter, og så sad vi med vores computere indtil kl. 16.30, hvor min far ringede. Han ville gerne køres til centrum.

Da vi havde sat min far af ved Klareboderne, kørte vi fra byen og til Ingolfs på Amager for at spise mormormad.

Oliver C. stod i baren. Da jeg bestilte drikkevare, fik jeg et par kondolence ord med på vejen. Det var fint, bedre end at han tiede.

Henrik, Malene og Mercede kom ind for at spise mormormad med os. Frikadeller med stuvet hvidkål, rugbrød og rødbeder. De er så rare. De er helt rolige og nede på jorden, når de bruger tid med os. Vi drak kaffe bagefter. Halv otte gik Henrik og Malene ind for at skifte tøj. De skulle hører musik i Amager Bio. Det regnede meget, så vi tilbød dem, at køre dem der hen.

Vi gik hjem i seng og så badehotellet.

3. oktober 2016

Vi vågnede før vækkeuret. 06.45. Vi rykkede fra sengen til sofaen med vores dyner. Vi så TV og gjorde os langsomt klar. Vi kørte til byen.

Jeg havde lidt forskellige opgaver på kontoret. Hvilket får dagen til at gå lidt nemmere. Efter mandagsmødet gik jeg hjem.

Jeg købte doughnuts med på vej hjem. Benjamin var hjemme sammen med William.

Jeg skal holde mig selv kørende i toget. Hvis jeg ikke er fokuseret, så flyver mine tanker til det dårlige.

Vi spiste doughnuts sammen, da jeg kom hjem. Bagefter lod jeg dem værre. De sad på altanen, snakkede og røg. Jeg sad foran TV'et, indtil William tog hjem.

Vi pakkede vasketøj og teltgrej og tog det med til min mor. Vi skulle spise hos hende. Det var hyggeligt og stille og roligt. Vi snakkede endnu engang om erstatningsmuligheder. Min mor synes, jeg skal tale med vores eget forsikringsselskab. Det bliver en hård opringning, men jeg har tænkt mig at gøre det.

Vi pakkede alle vores ting fra min mors hjem i poser, så vi kunne få det med til lejligheden. Vi er nu helt officielt flyttet ud fra min mor og ind i vores egen lejlighed.

Vi lagde os i sengen da vi kom hjem, så serie.

Jeg er i uge 18 i dag og har en fin lille mave med en aktiv dreng. 180 gram og 16 cm siger min app.

4. oktober 2016

Planen var at vi skulle følges til byen, men da vi var oppe, i tøjet og nærmest på vej ud af døren, ville Benjamin ikke afsted alligevel. Jeg kan godt forstå ham, men det økonomiske aspekt skræmmer mig. Han må gerne blive sygemeldt, tage orlov, studere hjemmefra, så længe det er afklaret med systemet, og der er en form for økonomi ind over. Han har lovet mig at kontakte en studievejleder.

Jeg tog afsted alene. Toget var forsinket og kupeen, jeg kom ind, i var fyldt med små børn. Det var lidt irriterende.

Jeg nåede helt hen til kontorets opgangsdør, ringede på og blev lukket ind, i det en bekendt kom gående lige ved siden af mig. Jeg sagde lettere overrasket "Hej Simon", og lod opgangsdøren lukke igen. Jeg fik en kæmpe krammer om nogle kondolence ord. Jeg kunne ikke holde mine tårer tilbage. Vi snakkede lidt. Først om mig og Benjamin og bagefter mest om ham. Det er primært sådan samtalerne deles op, men det var fint, og det var dejligt at se ham dér, meget tilfældigt. Han krammede mig, kyssede mig i panden og sagde, at jeg måtte skrive, hvis jeg ville noget, eller hvis han kunne bidrage med noget. Jeg svarede "lad os drikke en kop kaffe sammen, snart." Han gik videre, og jeg ringede på igen og kom 25 minutter for sent.

Jeg holder mig lidt under radaren, holder mig til mine egne opgaver og påtager mig ikke for mange løse opgaver. Selvom der er flere af opgaverne, jeg ved, jeg normalt ville være i stand til at løse. Det er rart at fornemme, at jeg på et tidspunkt vil være i stand til et ordentligt arbejdsliv.

Jeg ringede til min far, for at høre om han ville hente mig. Han samlede mig op udenfor tivoli kl. 14. Vi kørte til Valby. Han skulle købe en fødselsdagsgave til Ian i Harley Davidson-butikken. Vi købte en fed kørejakke. Vi kørte til Albertslund. Jeg skulle ordne lidt for ham på hans computer. Jeg sad og arbejdede i bilen, imens min far var inde og se på noget arbejde hos en kunde. Han kørte mig til Jægersborg bagefter.

Benjamin og jeg kom lidt skævt ind på hinanden, så jeg satte mig ind i soveværelset for at se en film. Jeg havde været på randen til at græde hele dagen. Benjamin var god. Vi startede forfra. Benjamin gik i køkkenet og lavede både dej til boller og aftensmad.

Johanne og Nanna kom kl. 18. Vi spiste stegt flæsk med persillesovs. Nanna havde doughnuts med, og så lavede vi kaffe bagefter. Vi havde aftalt, baseret på Benjamins ønske, at se Twin Peaks, tirsdage, i Jægersborg. Kaffe og doughnuts var passende til første afsnit af vores efterårs seriemarathon.

Jeg var utryg og ked af det. Twin Peaks er en dystre serie, og jeg kan ikke lide at se andre reagere på tab, heller ikke på film. Jeg havde ikke meget lyst til at se med, men jeg holdte ud og kiggede på min telefon. Det blev bedre.

Da de var gået, så jeg og Benjamin lidt på computeren, inden vi sov.

5. oktober 2016

Jeg har været vågen i løbet af natten. Jeg vågnede utryg. Jeg havde ubehag og uro i kroppen. Jeg var bange for noget uden præcist at vide hvad.

Benjamin bagte boller til morgenmad. Han ville ikke afsted i dag.

Jeg tog toget til byen. Jeg havde en del, jeg skulle nå, inden jeg kunne tillade mig at gå kl. 12. Jeg fik lavet lidt forskelligt. Noget på facebook, noget med spis mindre kød, vegetar opskrifter og spurgt på rettigheder på nogle billeder. Jeg gik ned til kanalerne, hvor jeg havde en frokostaftale med Alexander H, en studierejse ven. Vi spiste en burger. Det var hyggeligt at se ham. Vi spiste og snakkede længe. Bagefter tog jeg bussen til Østerbro for at møde Benjamin ved psykologerne. Jeg var nervøs for vores psykolog tid, fordi vi fremover skal arbejde med en terapimetode der hedder EMDR. Vi havde på forhånd fået af vide at ved brug af den metode, skal vi gennemgå alt, hvad vi kan huske fra ulykken.

Jeg havde været på randen til at tude de sidste to dage, så i det jeg satte mig i sofaen, brød jeg sammen.

Jeg var ked af at skulle tænke detaljeret på ulykken, for bare tanken om at tænke på ulykken gør mig utilpas og fremprovokerer billeder. Samtidig er jeg skræmt over at tænke på, at jeg er en person med behov for sådan en slags behandling.

Vi skulle finde min mentale eller fysiske sikkerhedszone, en zone jeg føler mig tilpas og tryk i. Anne sagde, at det var helt forståeligt, hvis jeg heller ikke havde noget sted, jeg nemt kunne sige, at jeg føler mig sikker.

Vi talte lidt om fortiden i stedet, om hvor jeg normalt har følt mig tilpas. Min seng har altid været mit tilflugtssted. Jeg har altid siddet og skrevet, arbejdet, slappet af og bare været i min seng. Både da jeg boede hjemme, og da jeg boede alene, har min seng fungeret som min sofa og af og til som min spiseplads, der hvor jeg allermindst er det menneske, jeg vil være ud ad til, og samtidig allermest det menneske, jeg inderst inde er. Efter ulykken har jeg også søgt tilflugt i sengen, hos min mor, og nu med Benjamin i vores hjem vil jeg helst ligge med ham i sengen, inden vi sover. Min seng er min sikkerhedszone.

Jeg fik to små håndtag i hånden som vibrerede på skift i nogle frekvenser. Jeg skulle lukke øjnene og Anne spurgte ind til ulykkes forløbet.

Det handler om stenen, øjeblikket hvor han dør, hans døde krop, al blodet og den måde jeg kunne vende ham på hovedet på for at tømme hans krop for blod. Jeg har følt det så forkert at vende ham

rundt på den måde, nærmest pinlig over at behandle ham sådan. Men det hele var korrekt, alt vi gjorde var helt korrekt. Vi handlede hurtigt og instinktivt. Anne forsikrede mig om, at det var det rette at gøre, for hvis han stadig havde været i live, skulle han ikke kvæles i alt det blod. Det betød rigtig meget at få den del af forløbet afklaret. Det har fyldt rigtig meget.

Anne bad mig komme videre derfra, men det kunne jeg ikke. Jeg kunne kun komme tilbage til øjeblikket inden, hvor han stadig havde sit liv, og vi havde Noam. Det sidste der skete, var at han i et forsøg holdte hænderne for øjnene, fordi jeg hurtigt skulle ud af hans synsfelt. Det nåede jeg ikke, før han fjernede hænderne igen. Vi fik øjenkontakt. Jeg lagde mærke til de store blå levende øjne, lige inden jeg aldrig skulle se dem igen. Det gør mig så ked af det.

Anne syntes, jeg gjorde det godt.

Min mor hentede os. Vi kørte til Søborg, gik en tur med Flora og kørte lidt på tur langs vandet. Det gør jeg og Benjamin, når vi skal have tiden til at gå. Vi handlede på vejen hjem.

Jeg var helt tung og udkørt. Vi spiste sandwiches til aftensmad og så den nye X-men.

6. oktober 2016

Vi skulle ikke nå ud af døren til hverdagen i dag. Jeg skulle besøge Andreas L. Benjamin kørte mig afsted og satte mig af på Frederiksberg. Han havde lige skåret sig i fingeren, da jeg kom ind af døren, og ømmede sig lidt. Jeg fik en rundvisning i hans lejlighed, og så opholdte vi os ellers bare i køkkenet. Vi spiste noget morgenmad sammen. Jeg fortalte om min graviditet. Han var overrasket og lidt forvirret. Han sikrede sig, at jeg var glad for det. Vi spiste og snakkede. Vi diskuterede almindelige samfundsrelevante emner. Skrækken for mænd i institutionerne. Det var rart bare at debattere om noget mere konkret, frem for at tale om følelser.

Inden jeg gik, sagde han, at jeg virkede gladere, hvilket han synes var rart. Jeg var da også glad. Jeg havde sat mig op til et to timers formiddagsmøde med ham, med mad og snak, men jeg er jo langt fra så oplagt døgnets 24 timer. Jeg er langt fra så glad, som jeg formentligt udviser i sådan et selskab. Måske jeg blot er mere håndteringsdygtig overfor mine dystre følelser, i forhold til sidst vi sås. Jeg er ked af det det meste af tiden. Mit hoved, min krop og mit sind savner Noam, selvom jeg smiler, griner og taler om andet, ligegyldige ting.

Jeg blev hentet af Benjamin kl.11. Vi kørte til vores lægeaftale i Herlev. Vi ventede i 40 min men kom ind til en rolig og flink fødselslæge. Han var sat godt ind i vores sag, og forventede nærmest det værste, at vi var på alle slags piller og helt nede i et sort hul, ude af stand til at komme ud af sengen, med en depression ventende om det nærmeste hjørne. Det var rart at blive taget imod med så stort et hensyn, og forståelse for situationens alvor, også selvom det ikke står værst tænkeligt til med os. Vi er blevet tilbudt al den hjælp, vi kunne tænke os.

Da vi kørte derfra, ringede min mor og spurgte, om hun skulle spørge sin socialrådgiver-veninder, om hvordan en sygemelding i forhold til et studie fungerer, i forhold til Benjamins situation. Jeg synes, det var en god ide, at forhøre sig hos dem. Vi har ikke overskud til at sætte os ind i det.

Vi kørte hjem, lavede pandekager og så serie. Tidligt på aftenen besluttede vi os for at køre på tur og handle lidt ind til aftensmad i stedet for at bestille mad. Vi kørte langs vandet og handlede ind i Nærum.

Vi lavede en pastaret og spiste foran Tv'et.

Min mor ringede med ny info. Man fortsætter med at bruge sine SU-klip under sygemelding, hvilket man senere i sit studieforløb så skal søge dispensation om at få, hvis man løber tør for klip i sit studieforløb. En sygemelding kræver en lægeerklæring hos sin egen læge. Hvilket ikke bør være noget problem for Benjamin i hans situation.

Jeg talte med Benjamin omkring det, og det virker som om, at det vil lette ham utroligt meget ikke at skulle på studie.

Vi gik ind i seng og så lidt Badhotellet.

7. oktober 2016

Vi vågnede og blev liggende lidt for længe. Vi nåede op og ud af døren i tide alligevel. Jeg havde en aftale med Anne på Østerbro. Benjamin tog med, og ventede på mig.

Jeg skulle videre med EMDR-metoden. Vi startede dog med at snakke om Benjamin og de seneste dage omkring vores telttur.

Da vi begyndte, ville hun hører om, hvad det er jeg ser og oplever, når jeg tænker på ulykkesstedet. Det handlede mest om hans døde og helt slappe krop, at mærke hans knuste hoved, se hans livløse halvåbne øjne og al blodet, også vores panik. Panikken kan jeg stadig mærke i min krop, og billederne står helt klart i min hukommelse.

Mine tanker handlede også om ham, den forbipasserende, vi fik til at hjælpe os. Hvordan han oplevede hele situationen og ting jeg gerne ville spørge ham om, hvis jeg mødte ham. Hvad så han? Er hans liv blevet påvirket? Har vi været med til at ødelægge ham, ved at blande ham ind i ulykken? Går han stadig tur på kirkegården? Var det han så lige så slemt, som jeg husker det?

Det samme gælder de billeder, jeg tog under ulykken. Kan de bekræfte mig i, at det var så slemt, som min hukommelse fortæller mig, eller kan de afkræfte det og måske hjælpe mig med at komme af med de allerværste tanker?? Anne synes, vi skal overveje, om jeg skal se de billeder, jeg tog og som politikvinden er den eneste, der har. Også tænker hun, at jeg ville få noget ud af at møde ham, den forbipasserende. Hun foreslog, at det kunne være hos dem, og at de var med til sådan et møde. Jeg synes, det virker som en god idé, men jeg vil have Benjamin med på den først.

Vi har også tanker om at møde politikvinden og politimanden, der afhørte os på ulykkesdagen, men det bliver på et senere tidspunkt hjemme hos os en dag.

EMDR afsluttede med, at jeg skulle tænke på mig og Benjamin sammen, i vores seng.

Efter sessionen kørte vi hen og parkerede i Århusgade og satte os på Laundromaten. Jeg fik en Smoothie, Benjamin drak en kaffe også delte vi en tallerken med pandekager. Jeg ville gerne til kirkegården bagefter. På vejen kopierede vi et par nøgler.

Der var fint hos Noam. Tallerkensmækkerene står stadig rigtig flot, sammen med en masse blandede ting, sat af forskellige personer. Jeg græd ikke som jeg plejer, men sad bare stille sammen med Benjamin. Han blev ked af det. Jeg holdte om ham.

Vi gik forbi min mor på vejen, bare for at hilse.

Vi belsuttede os for at køre på bibliotket for at låne bøger om hunde. Først kørte vi til biblioteket i Gentoftegade og bagefter kørte vi til Gentofte Hovedbibliotek. Vi handlede ind til lidt frokost på vejen tilbage. Jeg havde lyst til spareribs, men det havde Benjamin ikke, så det blev til laksemadder med æg.

Vi spiste dejlig frokost og så serie, indtil Benjamin foreslog, at vi lagde os ind i sengen og kiggede i hundebøger, så det gjorde vi. Vi lå der, til vi skulle køre hjem til Benjamins forældre for at spise aftensmad. Der var lavet flæskesteg med det hele. Jeg havde ikke helt lyst til at være der, men holdt ud og hyggede mig da også.

Vi kørte hjem og så serie i sengen.

Jeg har i løbet af dagen tænkt på, at Benjamin, min lækre mand, laver de bedste børn, og hvor meget jeg glæder mig til at møde Anker og en dag møde vores kommende børn. Jeg fortalte det til ham. Han svarede "teknisk set levere jeg bare en lille del, som du så laver til rigtig gode børn".

Jeg tænker rigtig meget over, om der er ulighed i vores psykiske bedring, hvor stor den ulighed der må være er, og om den ulighed bliver større af, at Benjamin bliver sygemeldt og jeg bliver bachelor.

8. oktober 2016

Vi skulle møde Nanna 09.30 på Mad og Kaffe på Amager til Brunch. Vi kørte derud i bil. Det var lækker mad og hyggeligt at se Nanna. Hun foreslog, at vi skulle blæses igennem på Amager Strand, så det gjorde vi. Bagefter kørte vi hende til hendes forældre i Søborg.

Erik og Mariann var lige kommet hjem fra Barcelona. Det var hyggeligt lige at sidde hos dem. Nanna foreslog, at vi spontant kørte til ud for at hilse på Svend og Johanne, der var i gang med stole renovering, hos Svends forældre i Bagsværd. Vi kørte afsted, uden helt at kende adressen, eller med sikkerhed at vide, om de var der. Hvilket viste sig, at de ikke var, så vi kørte Nanna tilbage til hendes forældre og vi kørte til Jægersborg.

Vi sad foran fjernsynet, med telefonen og med computeren i mange timer.

Vi skulle spise hos min mor og Frank. Inden vi kørte til dem, hentede vi vores cykler på Vangede Station, hvor de havde stået i 14 dage.

Vi tog hjem til min mor og spiste steg fra grillen. Frank har altid historier at fortælle og store armbevægelser til sine fortællinger. Jeg lytter og taler med, så godt jeg kan.

Jeg tænker rigtig meget på Noam, sådan virkelig meget, og jeg tænker på om folk ved, at vi tænker så meget på ham. Når jeg tænker på ham, fortæller jeg samtidig mig selv, at jeg lige skal huske på, at han er død. Alle mine tanker skal være fortid, jeg skal være fornuftig og ikke tænke på fremtid og mirakler, for det er slut, så det nytter ikke noget. Jeg skal være realistisk i mine tankestrøm om Noam.

Jeg vil have ham. Hans selskab, hans ord. Jeg vil holde ham, holde om ham, han skal holde om mig. Jeg kunne godt bare tænke mig at holde hans døde hånd, eller se ham igen. Jeg bliver ked af det, uden at græde. Det eneste der hjælper, er mit kommende møde og livet sammen med Anker.

9. oktober 2016

Vi sov til vi vågnede. Vi skulle rigtig ikke nå det store i dag. Planen var at få afleveret bilen tilbage til min mor, og Benjamin skulle få lavet nogle stikkontakter, sammen med Anders. Jeg havde en aftale med Natasja.

Jeg tog et langt bad og gjorde mig langsomt klart til dagen. Kl. 11.55 gik jeg ud af døren. Jeg skulle til Ørestad. Toget og metroen passede sammen, så jeg var langt hurtigere end hvad jeg først havde regnet med. Da jeg sad i metroen, skrev Natasja, at hele hendes familie var på kort visit, så hvis jeg ville undgå dem, måtte jeg gerne komme noget senere. Jeg var meget tæt på at være der og havde egentlig ikke noget imod at møde dem, men jeg stod alligevel af et stop før, ved Fields. Jeg gik igennem Fields, købte en iste og gik tilbage til metroen. Det er sjældent, jeg bevæger mig i Ørestad. Det er noget helt andet end Jægersborg, men der er alligevel noget over det, at bo med metro, beton og alle de helt nye kæmpe boliger. Alle børnefamilierne man kan se er her på altanerne og med cykler nede foran, der skinner op med deres farver i de meget subtile omgivelser.

Jeg nåede lige at hilse på Natasjas familie. De var på vej ud af døren, da jeg kom.

Natasjas datter havde en veninde på besøg. Casper sad ved spisebordet og havde gang i Virtual Reality på computeren og med tilhørende briller. Jeg sad i sofaen sammen med Natasja. Hun serverede frokost for os alle sammen. Vi fik snakket en del om vores bachelor projekt. Jeg føler mig lidt som en klods om benet på Natasja. Jeg kan ikke nævne en eneste ting, jeg kan udfører, som Natasja ikke ville kunne bedre. Men hvis jeg ikke tager mig sammen og laver den opgave med hende, så gennemfører jeg aldrig den uddannelse. Jeg må gøre en stor indsats. Jeg vil gøre en stor indsats.

De skulle til Virum og spise hos Caspers forældre, så jeg blev kørt hjem. Lige til døren. Det var rart.

Benjamin sad bare foran tv'et. Anders var ikke dukket op, og var ikke til at få fat på. Vi sad stille foran fjernsynet og beslittede os for at bestille en pizza. Det skulle vi ikke have gjort. Halvanden time senere kom der en kold og tør udsuttet pizza ind af døren med helt våde, bløde og kolde pommes frites. Vi besluttede os for at ringe og klage. De var flinke og sendte gerne en ny omgang. Imens vi ventede, endnu en time, spiste vi hver et slattent stykke pizza. Pizza nr. to var værre. Ikke lige så kold, men fuldstændig brændt af, uspiselig, med lige så ligegyldige pommes frites. Vi spiste lidt af den første pizza og smed det ud bagefter. Virkelig skuffende.

Vi så fjernsyn til vi gik i seng.

10. oktober 2016

Mandag, igen. Jeg skulle op og ud af døren. Jeg føler mig lidt ovenpå, og selvom jeg ikke har lyst til at gå fra Benjamin, eller være på min praktikplads, så er der en lille smule overskud til at gøre det, i dag.

Jeg var tæt på at komme i rigtig dårligt humør, inden jeg gik ud af døren. Jeg er tyk og ikke helt klar på den mave, der følger med graviditeten, selvom jeg er helt klar på at få vores dreng. Jeg har bare ikke lyst til at tale om min mave, hvordan jeg har det med det og den. Jeg har ikke sagt noget på min praktikplads, hvilket jeg kan mærke, er det bedste for mig, men mine bukser kan ikke lukkes og min mave strutter. Samtidig regnede det, men jeg gik afsted.

Jeg arbejdede lidt og holdte mig for mig selv. Jeg fik arbejdet lidt på min praktikrapport og lavet lidt forskellige opgaver i photoshop. Min far ringede og spurgte, om han skulle hente mig der inde. Jeg skulle hjælpe ham med noget. Jeg gik lidt i to og blev hentet ved Tivoli. Det regnede stadig.

Da jeg hoppede ind i bilen, blev jeg mødt af et meget trist ansigt. Han var ked af det. Jeg var egentlig i fint humør. Hans humør overraskede mig lidt.

Han savnede Noam. Han havde tænkt på, hvor glad han var for Noam, og hvor tillidsfuld og glad Noam havde været for ham. Hvordan han var blevet kaldt Mosser, fordi Noam ikke kunne sige morfar. Han havde tænkt på ham hele weekenden og var så blevet endnu mere ked af det, når han kom til at tænke på, hvor kede af det jeg og Benjamin er.

Vi sad lidt i bilen. Jeg blev også ked af det, men tørrede mine tårer væk og prøvede at holde dem tilbage. Vi snakkede lidt om Noam, og forsikrede ham, at jeg og Benjamin får så meget fin hjælp og at det er i orden, at han er ked af det, selvom han mener, at jeg og Benjamin har mere ret til det.

Vi kørte til Jægersborg. Benjamin lavede kaffe. Min far blev hængende et par timer. Vi snakkede og jeg arbejdede lidt for ham.

Vi blev siddende i stuen, endnu et par timer efter han var gået, men blev enige om, at vi hellere måtte handle ind til noget aftensmad for ikke at vente længe på dårlig pizza.

Jeg fik overtalt Benjamin til at spise spareribs. Vi købte også ind til onsdagens menu (Twin Peaks tirsdag er rykket til onsdag i denne uge). Vi spiste foran fjernsynet, og sad der til jeg nærmest faldt i søvn, så gik vi i seng.

11. oktober 2016

Vi sov længe. Ingen alarm vækkede os i dag. Jeg havde fri, der var "Ansatte dag" i Århus.

Kort inden jeg vågnede, drømte jeg, at Benjamin var meget ked af det, og jeg så blev helt vildt ked af det, og vi så var kede af det hele dagen. Da jeg vågnede lå jeg med en masse ubehagelige tanker om, hvordan Benjamin skulle gøre alt for at holde vores baby i live, at hvis jeg kommer noget til, skal han redde barnet. Benjamin vågnede. Jeg fortalte ham om mine tanker, også for lige at sige, at det er det, han skal gøre, hvis nu. Han nikkede, men blev stille og trist. Jeg ved ikke, hvad han tænker. Vi blev liggende lidt begge to.

Jeg nævnte også for ham, at jeg havde tænkt på pengene fra Noams børneopsparing, at selvom det ville være fint med lidt ekstra penge i NYC, så synes jeg, at de skal være en del af vores opsparing til vores vielsesringe. For mig betyder de penge noget, fordi det er nogle, vi aktivt har valgt skulle være vores søns penge, til hvad han en dag kunne have lyst til at bruge dem på, og nu er det vores igen. Der gik lidt tid, før vi stod op.

Benjamin lavede dejlig morgenmad. Langsomme foran fjernsynet uden planer for dagen. Vi tog ud for at handle, bare for at komme ud. Vi cyklede til Føtex i Lyngby. Vi købte ind til boller i karry. Vi købte og så to flasker vin og to plader chokolade, som tak til stenhuggerne for at lade os bruge en sten fra deres affald og så indgravere Noams gravsten. Jeg blev helt træt i kroppen og ville helst bare sidde ned.

På cykelturen hjem, kom jeg til at tænke på, at vi har det rigtig godt sammen, men at vi mangler indhold i vores liv. Lige meget hvor højt, vi elsker hinanden, vil vi nå til en form for grænse eller ende, hvis det bliver ved med bare at være os to. Fordi vi ved, hvad det er vi mangler. Hvem der mangler. Der må være en grænse for, hvor længe vi kan sidde ved siden af hinanden i vores sofa og stadig synes, at det er fint. Der må være en grænse for, hvor mange køreture vi kan tage på, uden at have et mål. Hvor mange dage og aftener vi kan være hjemme, bare os to, uden at lave meget mere end at putte og se fjernsyn. Hvornår er vi trætte af hinandens selskab? Hvor går grænsen?

Hjemme ryddede vi op. Bagefter lavede vi varm kakao med flødeskum og så fjernsyn, indtil Anders og Max kom på besøg for at hjælpe med at sætte vores opvaskemaskine til. Det lykkedes desværre ikke.

Andreas kom på besøg. Han tog plads foran fjernsynet sammen med mig. Han så hvad jeg så, imens de andre rumsterede i køkkenet. Da de var færdige, og Max og Andraes var gået, sad vi lidt og diskuterede, om vi skulle bestille pizza eller lave den omgang boller i karry, vi nu havde købt ind til. Det blev til boller i karry. Vi gik alle tre i køkkenet og fik relativt hurtigt lavet et dejligt måltid mad. Andreas havde haft fødselsdag, men vi havde ikke set ham et stykke tid, så vi satte Noams flag på bordet og han fik den lille ting, vi havde købt på loppemarked i løbet af sommeren til ham. Små glas i et læderetui, der er til at tage med sin lommelærke på jagt.

Vi så tv til han gik og vi gik i seng.

12. oktober 2016

Jeg vågnede af mig selv om morgenen. Jeg skulle tisse og gjorde det uden at tjekke uret, og skyndte mig tilbage i seng. Jeg kunne hører at overboen så morgenfjernsyn, og bildørene smække og motorerne starte nede på gaden. Folk var på vej på arbejde. Jeg kunne ikke falde i søvn igen. Hver gang jeg lukkede øjnene, tænkte jeg på, hvad jeg skulle nå at have med mig ud, hvis vores lejlighed brændte. Jeg skal have hans kasse med alle papirerne på ham med ud, for det er et bevis på hans liv og hans død. Jeg ville have hans tegninger med fra væggen, og gerne min computer. Jeg ville ikke prioritere andet end af få Noams ting med ud.

Jeg kom afsted, lidt for sent. Kontoret var tomt. Jeg overvejede at smutte igen, men blev og fik lavet lidt forskellige ting. Jeg tænkte hele tiden på at gå afsted og så gå ind på kirkegården, men jeg kunne ikke se mig selv gå den lange tur, for så at blive ked af det og komme hjem ked af det. Benjamin foreslog på sms, at vi tager derind i morgen.

Jeg tænker meget på Noam og tænker på, at jeg så gerne ville opleve ham blive ældre, tælle hans aldre frem for at tælle måneder siden ulykken.

Jeg gik tidligt.

På vejen hjem ville jeg købe lidt ind til frokost. Benjamin havde spist det sidste der hjemme, men da jeg stod i Netto og hverken kunne betale med mit dankort eller med min mobilepay, kunne jeg godt regne ud, at den spærring af mit Visa kort, jeg i morges havde bedt min bankmand om, nu også var gået ud over mit Visa/Dankort. Opgivende lod jeg mine varer værre og tog toget hjem. Jeg talte med Benjamin, han synes jeg skulle ringe til min bankmand igen og få spærringen annulleret. Jeg havde lidt givet op, men gjorde det alligevel, inden jeg steg af toget, havde jeg et funktionelt kort igen. Jeg gik i Netto i Jægersborg

Vi sad i sofaen indtil kl. 15, hvor vi måtte i gang med at rydde op. Vi ventede gæster kl. 16. Min mor, Kaya, min faster og drengene. Vi nåede det hele, inden de kom. Min faster havde bagt boller og vi lavede en omgang varm kakao. Der var gang i børnene. Energiniveauet var højt. Min mor inviterede også Sussie ind, så huset var fyldt.

Jeg, Benjamin og Sussie diskuterede lidt om vores andelsforening.

Frank kom kl. 18, og Ea kom kl. 18.30 for at hente Kaya, hvor de andre også gik. Vi skulle have set Twin Peaks i dag, men Johanne aflyste først, derefter Andreas, også skrev jeg til Nanna, at hun var velkommen, men også gerne måtte blive hjemme, hvis hun havde ting at se til.

Jeg og Benjamin spiste mad fra McDonalds, foran fjernsynet. Han gik med til, at vi så Bagedysten.

Senere på aften blev jeg ked af det. Tanken om, at Noam altid bare skal være et minde, at jeg altid vil savne ham og mangle ham i mit liv, drømme om ham og ønske, at han var her, gør mig utroligt ked af det. Jeg sad ved Benjamin, han aede mig på hovedet.

Vi gik ind i seng. Benjamin ser Celebrity Jeopardy på Youtube fortiden. Han har set alle klippene gentagne gange, men han griner stadig højt af det. Det er godt han kan grine sådan af noget. Jeg faldt i søvn, men sov uroligt og vågnede et par gange, før Benjamin faldt i søvn.

13. oktober 2016

Jeg vågnede i nat og havde det rigtig ubehageligt i min krop. Jeg havde drømt.

Jeg drømte, at vi skulle flygte. Flygte fra krig. Vi skulle til Tyskland og den eneste måde, vi kunne komme derhen, var ved at svømme. Jeg var sammen med en hel del mennesker. Vi forberedte os hele dagen til tidevande kom. Der var store bølger. Vi gik i vandet, da det blev mørkt. Vi lå i vandet og blev kastet frem og tilbage mellem store klipper. Flere kom til skade. Der kom en sygeplejer cyklende på vandcykel. Vi skulle gemme os bag klipperne og være stille. Bølgerne bragede omkring os, vi var i vandet hele natten, uden at nå nogen steder. Morgenen efter var vi tilbage på landjorden, hvor vi kom fra. Vi var kun tre tilbage. Solen skinnede. Vi gik sådan lidt rundt, uden at foretage os noget, uden at vide, hvad vi skulle gøre og hvornår vi skulle svømme igen. Jeg mødte en lille dreng i nattøj. Drengen fortalte mig, at han havde fået besked af sin mor om, at han skulle lægge sig der, og vente til solen stod der, også måtte han rejse sig og gå ind mod fastland, for der ville vente ham et bedre liv. Han fortalte mig, at moren var taget til Tyskland og at hun græd, da hun kørte væk. Det gik op for mig, at hun havde forladt sin dreng, og ville lade nogle andre hente ham, senere på dagen. Jeg fik overtalt de andre til at hjælpe mig med at binde ham fast på min ryg. De rev noget tøj i stykker og fik ham fæstnet. Der gik folk omkring os, der ikke måtte opdage, at vi var der. Vi var nervøse. Jeg valgte at gå i vandet med drengen på ryggen, for at gemme os bag klipperne, indtil det blev mørkt. Der var helt vindstille og mørket havde lagt sig. De andre var ikke kommet i vandet endnu. Jeg besluttede mig for at svømme afsted, selvom det var usikkert alene med en dreng på ryggen. Jeg sagde til drengen, at der ventede ham et bedre liv på den anden side af det her vand, vi skulle bare svømme og være helt stille.

Jeg måtte stå op for at tisse, mine tanker kredsede lidt om drømmen, men jeg faldt heldigvis hurtigt i søvn, trods ubehag i kroppen.

Jeg kom op og i bad, vi spiste morgenmad sammen. Det var en planlagt kort dag på kontoret, det hjalp mig til at komme afsted.

Jeg fik lavet det, jeg skulle og havde tid til at gå ud og købe noget frokost, inden jeg blev hentet af Benjamin. Jeg spiste et pizzaslice og ventede på at blive samlet op. Vi havde aftalt, hvor jeg skulle stå. Vi kørte til psykologerne.

Siden sidste EMDR session, har jeg virkelig tænkt meget over mine ulykkes-tanker og været opmærksom på, når de var der eller ikke var der. Det føles som om, at ulykken er trådt et lille skridt tilbage, at ulykken ikke er konstant på repeat inde i mit hoved, men det har samtidig bare skabt plads til en masse andre ting. Frygt, angst og Noam, Noam, Noam.

I dag skulle vi ikke lave EMDR, vi snakkede om alt, hvad der foregår, alle mine tanker. Det meste af det hænger også sammen med Anker. En del af det skal vi have arbejdet med og bearbejdet, inden han kommer, og især også når han er kommet. At vi taler om Anker, der kommer og Noam som er død, i de samme sætninger, gør mig bange for at skulle holde et dødt barn igen.

Jeg kan mærke, at det hjælper at være hos vores psykologer. Vi har fået bekræftet, at vi kan gå hos dem indtil sommer 2017. Det er rart at vide, at vi har god tid med dem, men også skræmmende, at det slutter inden for et år, hvor vi skal være i stand til at klare os selv og ikke have behov for at tale med professionelle mere.

Vi græder begge to hos hver vores psykolog. Vi snakker begge to om vores bekymringer på hinandens vegne, til hver vores psykolog. Vi ved, at vi er gode for hinanden, vi er gode til at sige ting til hinanden og så er vi gode til at give hinanden omsorg og plads. Vi er tillidsfulde og overbærende. Det er rigtig rart og trygt at vide, at man har en rigtig god partner ved sin side.

Vi kørte hjem. Jeg satte en film på og havde lyst til søde sager. Alexander kom til kaffe, han havde taget hinbærssnitter med. Vi sad samlet i stuen. Jeg var lidt trist og træt, sådan er jeg altid efter en psykolog tid. Anders og Anette kom også forbi, så huset var fyldt, imens jeg så film.

Da de alle var gået, Alexander som den sidste, var klokken blevet mange. Jeg var splittet mellem at lave mad eller købe mad. Vi købte mad. Benjamin gik afsted for at hente pizzaer. Jeg kom rigtig hurtigt til at føle mig alene. Jeg tænkte på Noam. Jeg kiggede på små film af ham og blev rigtig ked af det. Benjamin var heldigvis hurtigt tilbage og trøstede mig. Jeg ville gerne kunne dele et par små film af Noam med Benjamin, men jeg holder dem for mig selv.

Vi så tv resten af aften, indtil vi lå i vores seng og sov.

14. oktober 2016

Det er fredag. Jeg havde allerede besluttet i går, at jeg ikke ville tage på kontoret i dag, så det gjorde jeg ikke.

Benjamin skulle op og køre min mor afsted på arbejde, med en pakket kuffert, så hun kunne tage direkte fra arbejde til Sverige med tog. Jeg blev liggende i min seng imens. Benjamin ringede. Gearkassen var gået i stykker på vejen fra Søborg, så han måtte tage bus og tog hjem, og min mor måtte tage bus videre. Bilen ville blive hentet i løbet af dagen.

Der gik ikke længe efter, at Benjamin var kommet hjem, før Peter kom. Han havde morgenbrød med. Vi spiste sammen. Jeg endte foran fjernsynet og så endnu en film, imens de talte sammen ude i køkkenet.

Kl. 15 fik jeg fat på Frank, han skulle køre os til Herlev efter bilen. Den var blevet fikset.

Da vi kørte fra Herlev i min mors bil, kørte vi omkring det nye BIG, for at se, hvad det var for noget. Vi var i Elgiganten, i Nike-store også handlede vi lidt i Føtex, det var egentligt et ret ucharmerende sted.

Hjemme sad vi lidt med hver vores computer, indtil vi tog os sammen til at lave aftensmad. Jeg talte i telefon med Ian og med Nanna, imens jeg skrællede kartofler til brændende kærlighed.

Vi spiste og startede på Stranger Things. Jeg kan få sådan en ubehag og uro i kroppen af det dystre i tv og serier, så efter vi havde set et par afsnit, måtte vi se noget mere opløftende, for min skyld, inden vi gik ind i seng.

15. oktober 2016

I dag er det fire måneder siden, at Noam døde. Det virker som lang tid siden, fordi der er sket så meget og fordi vi har arbejdet så meget med tabet, men alligevel er det så tæt på, kun fire måneder siden. Det tynger os hver dag i alle tænkelige situationer.

Det er 17 uger siden Noam døde. Jeg er 19+5 med Anker i dag.

Jeg var oppe før Benjamin. Jeg har en brunch-aftale med en udvekslingsstuderende fra Brasilien, som jeg mødte, da jeg var på studierejse til Brasilien, Murillo. Jeg har mest lyst til at være sammen med Benjamin og tage på kirkegården, men Murillo er her kun i to dage, før han skal tilbage til London, hvor han er på udveksling. Jeg gik afsted.

Jeg mødte ham ved Storkepringvandet. Vi gik på Cafe Norden. Vi spiste dejlig brunch. Han snakkede meget og højt. Jeg kiggede nogle gange lidt rundt, for at se om bordene omkring os lagde mærke til hans stemmeniveau. Han snakkede mest om sig selv af og til var der ophold i hans talestrøm, hvor han spurgte lidt ind til mig. Det virkede mest som ren høflighed. Jeg havde ikke meget lyst til at fortælle noget, så jeg svarede kortfattet og stillede et spørgsmål tilbage. Det virkede, og "samtalen" kørte af sig selv igen. Han havde en tid hos min tatovør Mark, så vi måtte tage kagen i hånden og gå afsted.

Murillo ville have en spøgelses fugl, rimelig psykedelisk. Min tatovør Mark havde haft lidt svært ved at forstå præcist, hvad han mente, så der skulle tegnes lidt, inden de gik i gang. Vi gik tilbage til byen, i stedet for at stå og vente i bixsen. Vi gik ned af Købmagergade igen. Jeg ville gerne væk fra Strøget, så vi gik ud til kanalerne. Der hvor jeg godt kan lide at gå. Jeg viste ham Holmens kirke. Vi gik ind. Vi fortsatte over til Christiansborg og Bibliotekshaven, som er fyldt med folk, der fanger Pokémons, specielt mange i dag, fordi det er lørdag og efterårsferie. Vi gik hen over pladsen til Christiansborg Slotskirke og kiggede ind. Det er en super smuk kirke.

Vi gik tilbage til Mark. Klokkeren var næsten to. Jeg havde aftalt at mødes med Benjamin, men fik ham til at komme til tatovøren i stedet, fordi tiden trak ud. Der skulle endnu engang laves nogle ændringer på Murillos tegning. Jeg var træt i hovedet og glad for, at Benjamin kom. Jeg kunne ikke helt overskue mere snak og socialt. Mark og Murillo gik igang, jeg og Benjamin kørte hjem.

Hjemme blev jeg ked af det. Jeg tænker på, hvor kort tid vi havde Noam og hvor længe vi skal undvære ham. Jeg blev ked af tankerne om vores afsked på hospitalet, hans hår der var blevet stift af

blod, selvom sygeplejerskerne havde tørret blodet af, hans kæbe der ikke kunne lukke og hans helt kolde, livløse krop med en uigenkendelig lugt.

Vi havde en middagsaftale med Nanna og Steffen. Vi skulle spise Sushi på Islands Brygge. Steffen havde inviteret os ud. Der blev bestilt lidt forskelligt til deling, tangsalat, drikkevare og sushi. Da vi havde spist, bestilte vi lidt mere. Det var virkelig lækkert. Det er sjældent, at vi spiser så lækker sushi, og det var hyggeligt. Helt nede på jorden. Normalt når jeg og Benjamin spiser sushi er der mere kvantitet over det end kvalitet.

Vi kørte Steffen hjem bagefter, Nanna cyklede, også kørte vi til Jægersborg. Vi gik direkte ind i seng og så serie.

16. oktober 2016

En søndag uden planer. Vi sov til tyve over ti. Vi blev liggende lidt. Benjamin kørte efter morgenbrød. Jeg gjorde klar ved sofabordet, så vi kunne spise og se lidt serie. Vi så Prison Break.

Vi skulle ind til Noam, nu hvor vi ikke gjorde det i går, så vi gjorde os klar til at gå ud. Jeg spurgte Benjamin, om han ville se en film af Noam, jeg har fundet i min photobooth, hvor jeg synger med ham, og spørger ham om nogle forskellige ting, han svarer på. Det ville han gerne. Benjamin græd meget, allerede inden jeg fik den åbnet og afspillet. Jeg sagde, at det er for at mindes, hvor fantastisk han var. Jeg nød Noam, sammen med Benjamin. Vi græd. Jeg trøstede Benjamin. Da vi var blevet rolige igen, kørte vi om Menu, for at købe et par lys til hans grav.

Det var koldt, men der var en dejlig efterårsstemning på kirkegården. Der er mange på kirkegården om søndagen, i hverdagene er man lidt mere alene. Folk passer sine døde om søndagen. Det gør vi også. Vi gik stille og roligt ned af alleen, mod Noams grav. Vi tændte lys og stod bare stille sammen, kiggede på graven og ud over de andre grave. Benjamin blev ked af det igen. Jeg græd stille. Da vi gik derfra, sagde jeg "Vi ses". Jeg har sådan lyst til at være i stand til at kunne tale til ham, til graven, men jeg kan ikke få mig selv til det. Det giver mig ikke det, jeg gerne ville have ud af at gøre det.

Jeg kørte os hjem bagefter. Jeg har ikke kørt bil de sidste fire måneder.

Hjemme så vi tv. Min mor kom efter bilen.

Benjamin bliver hurtig sur og irriteret. Ikke på mig, men på ting og teknologi. Jeg siger til ham, at det ikke nytter at blive så vred, at det er bedre, at han så går fra det, men han skælder bare ud. Han havde brug for at beskæftige sig med noget, så han gik i gang med at bærer ting fra vores skæve kammer ned i kælderen, og rydde lidt op. Jeg så fjernsyn imens.

Jeg lavede en meget hurtig omgang pasta med pesto til aftensmad. Vi så Stranger Things, efter et par afsnit holdt vi pause og gik i Netto efter chokolade. Vi så videre, da vi kom tilbage. Det er ubehageligt at se børn dø på tv, også selvom det er fiktion. I serien, var de igang med at genoplive en dreng, det lykkedes for dem. Det er ikke rart at se på. Det er ment som spænding, det er spænding for de fleste, vi sidder bare hjemme i vores sofa med en oplevelse af en genoplivning på vores egen dreng, der ikke kunne lykkedes. Det er vores virkelighed. Jeg kunne mærke, at det også påvirkede Benjamin at se det.

Vi gik i seng kl. 23 noget, men var alligevel ikke trætte.

17. oktober 2016

Min mor havde sendt mig en uforståelig besked. Noget med, at hun havde skrevet til HP og at jeg skulle udbyde, den sætning han havde bidt mærke i, "Deres lejlighed og gode nyheder". Hun ringede lidt efter og forklarede, at hun havde skrevet til HP og at han skulle bruge en forklaring på, hvad "gode nyheder" står for, så jeg skrev en meget lang og fin besked til HP om, at vi venter på Hunde Cooper og Baby Anker.

20 uger i dag. Jeg er halvvejs med lillebror Anker Bror. 64 kg. og en tydelig mave.

Vi stod op, spiste lidt brød og ordnede lejligheden. Vi ville få besøg af Amalie i dag, så jeg lavede lidt pandekager, i mens Benjamin gik i bad.

Amalie kom kl. 12. Vi sad ved spisebordet og spiste pandekager. Det var hyggeligt nok, men jeg tænker ofte på at være et andet sted. Jeg mister fokus rigtig hurtigt. Hun havde en pose med lidt forskellige hunde-ting med. Kl. 15 blev hun hentet af sin kæreste, Benjamins gymnasieven Christian, en af drengene. Vi har ikke set ham siden begravelsen og han har ikke set vores nye hjem, men han kom ikke op for at hilse på, han blev siddende i bilen, og ventede på Amalie.

Resten af dagen var det bare mig og Benjamin i vores hjem. Jeg lavede lidt arbejde på computeren, mens Benjamin fortsatte sin oprydning i det skæve kammer. Kl. 18 hentede Anette os, hun ville gerne have os til middag. Vi spiste i Søborg, det var stille og roligt.

HP svarede på min besked "Self, ses :)" Det var typisk ham. Jeg sendte en lorteemoji tilbage. Vi udvekslede lige et par flabede sætninger. Jeg scrollede op i vores samtale og stødte på den videohilsen, jeg havde sendt til ham af Noam på hans fødselsdag. D. 31 maj. 2016. kun 16 dage før at vi mistede ham. Jeg filmer Noam efter en aften i Søborg. Vi venter på toget på Vangede station, han sidder i sit cykelsæde, helt stille og i mens jeg filmer, begynder Noam at spørge ind til, hvor HP er henne, jeg svarer ham, at HP er ude at sejle. Han spørger et par gange. Jeg blev trist. HP havde ikke set ham længe på det tidspunkt og under en måned senere kom han hjem for at være med til begravelsen. Vi sad hos Anette og Anders, så jeg holdt video og følelser for mig selv. Vi blev kørt hjem igen.

Hjemme så vi Zulu og So Ein ding, inden vi gik i seng.

Da vi kom ind i seng, kom jeg til at genspille filmen af Noam inde i hovedet. Jeg blev ked af det. Nærmest dårlig over at tænke på, hvor meget skade den ulykke har gjort på os, hvor meget kærlighed vi skulle have fået fra Noam og hvor meget kærlighed vi skulle have givet. Han skulle have oplevet så meget.

Jeg blev rigtig ked af det, lidt efter. Benjamin holdte om mig, og trøstede mig. Jeg faldt til ro i hans arme. Det hele handler om Noam, jeg vil have ham. Jeg er bange for, at jeg ønsker, at Anker er ligesom Noam.

18. oktober 2016

Det første jeg tænkte på, da jeg vågnede, var Noam. Hvor stolt og glad han ville være blevet for sit nye værelse og for sin lillebror. Jeg tænkte tilbage på en dag, hvor jeg og Benjamin havde sat en lyskæde op med måner ved hans rum. Han var så klog og skøn, jeg mangler den sammensætning af skønhed i mit liv.

Vi stod op, spiste morgenmad. Lidt i 11 gik jeg afsted. Jeg skulle på tur til Fields. Benjamin skulle køre sine forældre til lufthavnen og ville møde mig i Fields bagefter.

Jeg er ikke vild med at køre i tog. Alle de mennesker man skal forholde sig til. På denne togtur sad der en lidt irriterende familie foran mig. En stor storesøster, en mellem søster, en lillesøster og en mærkelig farmor. Først snakkede de om ligegyldigheder, lidt efter blev der spurgt ind til, hvad den mellemste og den mindste søster gerne ville være, når de blev store. Den mindste ville gerne være læge, hvorefter storesøsteren og farmoren straks gik igang med at fortælle om, hvor svært og uopnåeligt det er, med gennemsnittene i dag. Deres tale om lægefaget og dets umuligheder fortsatte. De begyndte at fortælle om alle de voldsomme ting læger oplever og var meget ubehageligt specifikke med blod og legemsdele. Jeg blev ledt tilbage til ulykken. Jeg blev vred indeni, over den måde de talte til pigen om hendes fremtidsdrøm. Det var dem, der spurgte, og så var jeg vred på dem over, at de ingenting ved. Jeg har for meget tænketid på sådan en togtur. Det kræver for meget af mit hoved, at sidde der alene og passe mig selv. Jeg undgår altid børnehaver og skoleklasser. Nu skal jeg fremadrettet også undgå lidt større familiekonstellationer på mine togture.

Jeg ankom til Fields og gik direkte til toilettet. Benjamin ringede lige efter, vi mødtes og shoppede kun lidt rundt. Jeg købte et par graviditetsbukser i H&M, og så gik vi mod bilen og kørte hjem. Vi købte en bruger på vejen, som vi spiste hjemme foran fjernsynet.

Vi sad lidt med hver vores. Jeg arbejder og Benjamin lavede sit.

Kl. 18 mødtes vi i Vangede med min far, hvor vi spiste sushi. Det var hyggeligt at se ham og spise ude med ham. Bagefter kørte vi til min farfar på plejehjemmet og drak kaffe, sammen med alle de andre gamle. Min farfar er skør, men jeg kan meget godt lide ham.

Vi skiltes og kørte hjem.

Hjemme spillede vi Taken 6. Det var sjovt, og Benjamin vinder heldigvis ikke overlegent. Jeg får ondt i tommelfingeren, fordi jeg trykker så hårdt. Vi prøvede at se to afsnit af en ny serie, men det er ikke noget vi skal se mere af. Vi gik i seng.

19. oktober 2016

Vi sov til kvart over ti. Vi skal være langsomme med, hvad vi foretager os i dag, fordi vi skal først noget kl. kl. 14.15.

Vi gik ud af døren omkring kl. 13, efter morgenmad, serie og bad. Jeg bryder mig ikke om at gå i bad. Jeg er for alene med mine tanker. Jeg får ikke de voldsomste tanker i badet, men jeg kan mærke, at min krop er gennemsyret af ulykkelighed. Jeg savner, jeg drømmer og ønsker om en anden virkelighed. Der skal heldigvis ikke så meget til at få mig væk fra de tanker igen, men de kommer bragende i badet.

Vi kørte til Lyngby for at sætte penge i banken, og for at få tiden til at gå med noget, inden vores tid på Herlev, drak vi en kop kaffe imens vi gik langs åen i Lyngby. Det var egentligt ret hyggeligt og naturen er simpelthen så smuk lige nu.

På Herlev Hospital ventede vi en halv times tid. Det gør vi hver gang, vi er der. Det er lidt trættende, Vi blev skannet og så vores helt gennemsnitlige perfekte dreng. Jeg kunne godt have kigget til ham

noget længere, selvom der var meget varmt og jeg lå dårligt, men vi fik set hvad der skulle ses og alt var, som det skulle være. Jeg kan ikke vente med at møde ham.

Jordemoderen der scannede os, havde læst noget om vores historie, forløb eller ulykke. Det var ikke noget hun nævnte, men jeg kunne se det på hende, og hun tog et hensyn, der ellers ikke bliver taget medmindre vi nævner Noam. Jordemoderen målte Anker til ca. 20 cm og 378 gram. Jeg vejer 4,2 kg mere end for 20 uger siden.

Det er altid rart at få af vide, at alt er som det skal være, men vi går altid fra et baby tjek vemodige og berørte, fordi vi inderligt ønsker, at vi kunne dele det hele med Noam.

Vi kørte om Menu for at handle de sidste ting ind til Squash suppe, Min mor, Frank og Nanna ville komme til middag. Efter vi havde handlet, kørte vi lidt omkring i Gentoft

Vi ordnede hjemmet og jeg lavede mad.

Vi spiste sammen, squash suppe toppet med bacon, basilikum og blå ost. Vi spiste og snakkede. Min mor og Frank kørte hjem bagefter. Nanna blev og så Bagedysten. Der var en, der lavede brune kartofler, hvilket jeg fik helt vildt meget lyst til at gøre efter, så kl. 21.15 gik jeg igang med brune kartofler. Det skal man ikke. De blev fine, men til en anden gang skal jeg lade være.

Da Benjamin havde spist chips og jeg havde spist brune kartofler, gik vi ind i seng for at se Dybvads stand up show. Jeg kunne ikke falde i søvn. Jeg sov dårligt til langt ud på natten.

20. oktober 2016

Jeg vågnede tidligt. Bilerne larmede udenfor. Mine tanker larmede inde i mit hoved. Jeg kunne ikke sove mere. 05.50 kiggede jeg på, hvad klokken var. Jeg tjekkede min telefon. HP skrev, han var på vej i seng. Jeg lå lidt og begyndte at blive ked af det. Mine tanker kredsede om Noam. Jeg savner ham. Han havde alle livets oplevelser til gode. Jeg synes, det hele er uretfærdigt. Benjamin vågnede og da jeg først fik en krammer brød jeg sammen.

Vi stod op i mørke kvart i 7 og spiste morgenmad.

Imens jeg børstede tænder, kiggede jeg mig selv i spejlet. Ulykken ruller som en film foran mine øjne. Det hele står knivskarpt. Jeg skjuler mig, vi griner. Vi passere hinanden, han løber videre, stopper op og han bliver knust. Han er død. Jeg bliver fysisk dårlig Jeg tænker på, hvad der er sket. Jeg tænker på, hvad der ikke skulle være sket, hvad andre mener, der er sket. Jeg har lyst til at sætte mig ned og bryde sammen, men det gør jeg ikke. Jeg afslutter min tandbørstning og fortsætter mit liv.

Kl. 10 kørte vi mod Lyngby (Farum). Vi havde en aftale med Frank om at se hans arbejdsplads, Widex. Vi fik en kæmpe og meget detaljeret rundvisning. Han er stolt af at arbejde der, han er glad for sit arbejde, kan man mærke, han kender alle og han kender til alt. Vi så de forskellige afdelinger og hvor mange mennesker, der skal til for at producere et høreapparat, før det er klar til salg. Vi gik og gik og gik og lyttede meget. Kl. 12. spiste vi frokost med Frank i deres kantine, og tog rundturen færdig bagefter. Kl. 14 kørte vi helt udmattede derfra, direkte hjem.

Vi slappede af et par timer, hjemme. Benjamin masede sig ned til mig i vores sofa. I tv var en der sagde sine sidste ord, inden han døde. Jeg blev ked af det, fordi vi ikke kunne sige vores sidste ord til Noam, inden det var for sent. Vi nåede ingenting, inden han døde. Jeg ville gerne have haft bare lidt tid eller en smule håb på hospitalet, men intet. Det var bare død.

Vi kørte en tur, gik ud ved Bellevue, kørte lidt videre, før vi kørte hjem. Jeg skulle afsted med det samme igen. Jeg skulle hjem til Mille. Vi skulle spise aftenmad og bagefter en tur i biffen. Jeg og Mille lavede dahl. Det blev godt. Vi cyklede til Palads og rundede Netto på vejen for at købe lidt chokolade.

Vi havde snakket lidt om Sofies overvejelser om lejlighedskøb med Lucas og om Milles amerikankæreste, som kan finde på at bryde deres forhold, også ikke være til at få fat på. Hvilket er ret problematisk, når man har et langdistanceforhold, der afhænger af onlinetilstedeværelse og kæmpe tillid. Vi kom frem til, at hun snart måtte se ham, invitere ham til Danmark og hjælpe med at betale noget af billetten.

I biografen så vi Snowden. Det var en lang tale film, men okay underholdning. Et skræmmende emne og skræmmende lidt, der er sket siden, når man tænker videre over det. Jeg spiste en masse popcorn og drak en isthe. Jeg havde en super aktiv baby i maven, der ikke synes, der skulle være plads til min blære, så jeg var nødt til at rejse mig for at gå på toilettet, selvom jeg havde meget lyst til det. Efter filmen sagde jeg hurtigt farvel til pigerne for at nå toget. Jeg nåede det.

På Jægersborg station mødte jeg Katarzyna fra mit studie, hun var sammen med sin kæreste på vej hjem med til Nærum med lokalbanen. Jeg kunne se på hende, at hun kendte til min situation. Hun vidste, hvad der var sket. Jeg kunne høre på hendes spørgsmål, omkring min praktik, handlede om jeg var i stand til at gennemføre og klare det trods omstændighederne. Jeg var i fint humør og gad ikke gå i dybden, så jeg var bare smilende og snaksaglige.

Jeg cyklede hjem til Benjamin. Han havde været til ekstraordinær generalforsamling, der havde handlet om økonomi. Det var enstemmigt blevet vedtaget, at foreningen skal omlægge lån og bygningerne var blevet valuar vurderet og vurderingen var steget med 30-40 millioner kr. siden sidste vurdering i 2014. Jeg fortalte lidt om filmen. Vi gik i seng, for sent.

21. oktober 2016.

Jeg sov fint, ikke fantastisk. Jeg vågnede i løbet af natten med helt vildt ondt i maven. Det er som om, at jeg er ekstra modtagelig over for ting, jeg ser og laver om aften. Den sidste del af dagen påvirker min nattesøvn. Min hjerner tager imod ting på en helt anden måde, end den har gjort de sidste mange måneder.

Det var helt vildt hårdt at vågne, da vækkeurede ringede kl. 7. Jeg blev liggende en halv times tid. Jeg havde stadig ondt i min mave. Vi spiste morgenmad og gjorde os klar til dagen. Vi skulle til Randers for at besøge alle hvalpene, mest Cooper og formentligt også for at blive set an af sælger. Vi handlede lidt ind til vores lange køretur og så samlede vi en Gomore passager op ved Jægersborg station.

Vi kørte tre timer. Vores passager sov, det meste af vejen, hvilket gjorde det nemt for os, for vi er ikke vildt snaksaglige. Vi er bange for at skulle svare på spørgsmål. Jeg og Benjamin hørte Den korte Radioavis på podcast og snakkede lidt. Lige så snart, der bliver for stille, så vandre mine tanker. Jeg kom til at tænke på, hvor lidt man ved om andre mennesker, og hvor mange mennesker, man intet ved om, men omgås hver dag. Her i bilen er vi bare et "smilende" ungt par, der er på vej til Randers for at købe hund og venter os et barn. Jeg har en drøm om, at gå side om side med folk, der lider lige så meget som os. Det er en hård tanke.

Jeg tænkte også på, om jeg skulle gøre brug af min dagbog. Lade andre læse, hvad jeg skriver, så jeg kunne sætte fokus på den afstand, der er til sorg. Jeg ville kunne oplyse folk om, hvad det vil sige at miste og kampen videre i livet. Jeg har skrevet min ide i en note på min telefon, men det skal først være senere.

Vi satte vores passager af ved hendes forældre Vi kørte hjem til Per og Heidi med hundene, for at hilse på vores Cooper. Vi havde planer om at spise frokost i Aarhus efter vores møde, men vi endte med at bruge fem timer i Pers. Vi startede med at sidde gulvet og hilse på hvalpene, der blev lukket ned til os. De var utrolig søde og meget små og fine. Per og Heidi fortalte alt muligt om hundene. Vi var i selskab med en kvinde og hendes store datter, der også skulle aftage en hvalp. Per ville sikre sig, at vi synes, at vi havde valgt rigtig, og at hun matchede os, at vi kunne lide hendes sind. Vi var vilde med hende og ville ikke ændre vores valg af hvalp. Der blev serveret frokost, franskbrød med kødpålæg og så blev der snakket derud af. Efter vi havde spist, tog han hvalpene op igen, så de kunne få ro og vi kunne hilse på de voksne hunde, som havde opholdt sig i deres have og bryggers, lukket væk imens hvalpene var til stede. Per åbnede døren og ud kom 13 meget energiske og skønne hunde løbende og hoppende. Det var meget overvældende Der var hunde over det hele. Det var fantastisk med så meget livsglæde og hunde personligheder. Per mener, at det er en whippet hunds ret at sove i sengen.

Vi havde valgt ikke at nævne min graviditet, og jeg havde ikklædt mig noget løst tøj, for ikke at sætte fokus på mave. Jeg tror ikke det havde gjort nogen forskel, på deres lyst til at sælge os en hund, men for en sikkerheds skyld, også handler det også om, at undgå for mange spørgsmål. Vi fortalte, at Benjamin skulle gå hjemme det næste stykke tid og derfor har god tid til at passe hundehvalpen. Vi sagde ikke, at han skulle sygemeldes, og de kender heller ikke vores historie, endnu. Det går lige så fint, uden at dele den. Det bliver så hurtigt så tungt og voldsomt, også ender vi med at blive kede af det.

Vi fik papirer på hende, og betalte. Hun er nu vores hund. Helt officielt d. 11. november, hvor vi skal hente hende ved Odden Havn, sammen med de andre fra Sjælland, der har købt en hvalp.

Kl. 15 kørte vi mod Århus. Vi valgte at gøre et stop ved brugtvarerterminalen i Viby. Vi købte ikke noget. Bagefter kørte vi hjemad. Vi holdte pitstop og spiste en burger, inden vi fortsatte videre. Det regnede og var mørkt. Vi hørte flere podcast. Det var en lang tur hjem. Lidt over otte var vi hjemme. Direkte på sofaen helt udmattede, men vi glæder os til vores november baby-hvalp.

22. oktober 2016

Jeg har sovet fint, men min krop er hårdt mærket af bækkenløsning. Særligt efter sådan hel dags kørsel med stillesidning. Det er også slemt efter en dag med meget stilstand og liggen ned eller dage med lange gåture. Jeg ved faktisk ikke, hvad der ikke gør ondt.

Vores morgener er altid lidt mærkelige, eller bare anderledes. Det er som om, at vi hver morgen endnu engang skal indse vores virkelighed og se sandheden i øjnene, at vores liv skal fortsætte. I stilheden kan jeg mærke min meget stærke kærlighed til Benjamin og mit behov for at være sammen med ham. Jeg kan mærke vores lykke sammen som par, men jeg kan også mærke, at vi mangler noget. Vi mangler liv, noget farve og energi. Vi ved, hvad vi havde og det er det, vi mangler. Vi mangler Noam. Det tærer heldigvis ikke på vores kærlighed til hinanden, men det tærer på vores livslyst, glæde og energi.

Vi lå lidt med hvert vores tech-enhed, før vi stod op. Jeg lavede mig en kop Chai-latte og et karbad og sad der længe. Benjamin spillede X-box.

Vi spiste morgenmad og hang bare i sofaen hele dagen.

Kl. 15 kørte vi efter Andreas, han var på Gentofte station. Vi kørte videre ud for at handle ind. Andreas ville gerne have stegt flæsk med persillesovs, så det købte vi ind til.

Hjemme, måtte jeg ikke sætte Den store Bagedyst på i stuen, for Benjamin. Jeg blev sur og gik ind i vores seng og så det alene i stedet.

Benjamin skulle afsted til lufthavnen, for at hente sine forældre. Imens gik jeg og Andreas i gang med at lave mad. Han ville gerne hører, hvordan vi har det, og han ved, at han får mere ud af at spørge mig, end han gør ved at spørge Benjamin.

Benjamin kom hjem. Han tog flæsket ud af ovnen og blev vred "Hvad fanden har I gang i med det her?". Han var sur over, at risten med flæsket var placeret lidt for langt fra bagepladen, der skulle gribe fedtet, så det havde svinet ovnen til. Jeg blev virkelig ked af, at han kom ind af døren på den måde og kritiserede og skældte ud over ting, der bliver gjort i god mening. Han skælder mig ofte ud eller irettesætter mig, når jeg laver mad, støvsuger, gør rent eller passer hund. Ting jeg gør, uden henblik på at genere. Jeg skal kæmpe for at blive rost, eller gøre mig meget meget umage for at undgå kritik. Jeg bliver så ked af det, når der kun er kærlige tanker i det, jeg gør, og jeg så bliver mødt med vrede. Vi diskuterede. Maden var klar og bordet var dækket. Jeg lukkede mig grædende ud på toiletet. Der gik ikke længe før Benjamin kom til mig for at snakke. Det tog lidt tid, før jeg fik forklaret ham, hvorfor jeg bliver så sur og ked af det. Han sagde undskyld, og vi blev gode venner. Vi spiste rigtig dejlig mad sammen med Andreas.

Bagefter sad vi i sofaen foran fjernsynet. Vi så lidt tilfældige, ligegyldige ting og film fra nettet. Vi havde mundhugges lidt. Det gør vi ofte i Andreas' selskab, hvilket er ret irriterende. Andreas gik 23.30.

23. oktober 2016

Vi sov til kl. 11, og kom ikke rigtig op og igang. På et tidspunkt rykkede vi fra sengen til sofaen, hvor vi så fik spist lidt morgenmad.

Sussie skrev, om vi ville komme op og vælge en drømmefanger, som hun ville forærer os. Det ville jeg i hvert faldet gerne. Det gav os også en anledning til at komme i tøj. Hos Sussie talte vi lidt om beboerne i opgangen, også fik jeg lov til at vælge en drømmefanger ud fra alle dem, hun havde lavet. Hun havde hængt dem op, så jeg kunne se dem ordentligt. Jeg valgte en "omvendt" drømmefanger, med jordfarvede lyse sten og lyse grå brune fjer. Jeg er rigtig glad for den.

Vi placerede den i stuen, fordi der var en krog til den, men den skal hænge i vores soveværelse, måske den kan hjælpe på nattens dæmoner.

Vi endte tilbage i sofaen foran fjernsynet. Der har vi brugt størstedelen af dagen. Benjamin har haft ondt i hovedet hele dagen og været stille.

Kl. 17.20 blev vi hentet af min mor for at spise aftensmad hos hende. Det var meget rart, så skete der lidt i dag, også er det rigtig rart, at vi har en familie, der tager sig af os. Vi blev kørt hjem igen.

Hjemme foran fjernsynet, så vi Westworld. Det er menneske-robotter og der var en af karaktererne, der havde mistet sin søn. Jeg spurgte Benjamin, om han ville kreere en 1:1 robot af Noam, hvis han kunne. Han var stille et stykke tid. Jeg kunne mærke at tårerne pressede sig på hos mig, imens jeg ventede på hans svar, fordi jeg selv tænkte over mit svar. Han svarede, at det ville han ikke. Det samme var jeg kommet frem til med fornuft, men kunne alligevel mærke en tvivl i min krop. Tænk hvis jeg kunne få lov at opleve ham løbe og grine igen, give ham en krammer og dufte til ham igen. Se ham i øjnene og høre hans få, men gode ord. Jeg kom frem til, at jeg ville gå meget langt for at få lov til at opleve ham igen. Jeg lod mine tårer løbe ned af mine kinder, indtil jeg kunne tørre dem væk og fortsætte med at se serie.

Jeg kigger væk, når der er for meget blod, og når nogle bliver skadet eller dør ved slag i hovedet.

Vi savner han, men nævner det ikke, for ikke at gøre hinanden ked af det.

24. oktober 2016

Jeg har drømt mærkeligt. Ian kørte i sine store biler. Vi skulle følge med ham fra det ene sted til det andet. Han kørte voldsomt og ulovligt. Jeg var bange og utryk. Vi kørte på fortovet og vi flygtede fra politiet. Efter vi havde kørt længe, var vi nået til nogle sandklitter, hvor der var en bilforlystelsespark. Ian ville køre op af klitterne, men jeg ville hellere finde hovedindgangen. Benjamin kørte os til indgangen, hvor vi blev placeret på en bil-rutsjebane. Den var kæmpestor og rød. Der blev grebet fat om bilens dæk. Jeg sagde til Benjamin, at vi skulle vente på Ian, men banen tog os med. Vi nåede lige at se, Ian komme kravlende, inden vi forsvandt videre. Det gik hurtigt. Øverst i rutsjebanen kunne vi se udover hele bilparken. Vi kunne se banen fortsætte, men blev smidt af. Vi lå helt bukket sammen i bilen for ikke at få stød, mens den fløj gennem luften. Vi landede inde i nogle gamle forladede tunneler. Jeg havde set stedet før, på et billede på Ians telefon. Jeg var bange og vi manglede Ian.

Vækkeurede ringede. Mit humør var påvirket af nattens dårlige drømme. Benjamin kom hen og gav mig en krammer.

Det er mandag. Jeg vejer 64,8 kg. Jeg er i uge 21 og det er fire måneder siden, at vi begravede Noam. Alt ramler stadig lidt for meget sammen. Gode som dårlige ting, primært dårlige ting. Jeg tog på kontoret, lavede lidt og gik igen.

Kl. 14 mødtes jeg med Benjamin på Østerport. Vi gik til kirkegården. Benjamin bryder sammen med det samme, idet vi står foran graven. Jeg kan godt være der lidt uden at græde. Når jeg sidder der på skamlen, kan jeg mærke min puls, som om den rykker til hele min krop. Jeg tænker på, hvor god en dreng Noam var, hvor meget han skulle have oplevet og hvor voldsom hans død var, også bliver jeg ked af det, når tankerne om tabet overtager. Hvis der intet er, vi kunne gøre imod, at han skulle dø som toårig, så er der rigtig mange andre måder han hellere skulle have taget herfra på. For det var så brutalt og uretfærdigt.

Tænk, at vi står her som forældre uden et barn. Det er det værste tænkelige scenarie nogensinde. Jeg ser frem til fremtiden, om rigtig mange år, hvor vi måske kan leve som en almindelig lykkelig familie. Taknemmelig over det liv mine børn har og den ene har haft, men det er bare utroligt langt ud i fremtiden, især når vi står her fire måneder efter, vi kom ham kold og død i sin lille kiste ned i jorden, foran vores fødder.

Min mor kom kørende på den lille bil. Hendes kolleger havde set os. Vi går ikke ubemærkede rundt herinde. Hun sagde, at hendes kolleger normalt ikke lader sig påvirke af folk, der står foran deres grave, fordi det er hverdag for dem, men at vores tilstedeværelse berører dem meget.

Børnene fra skolen ved siden af kirkegården larmede rigtig meget, de havde frikvarter, men der er noget trykt i, at han ligger i larm fra leg og glæde.

Nogle gange virker det som om, at Anker er vores løsning på alt. Han bliver født og skal bære en kæmpe byrde fra alle omkring ham, især fra os. Jeg er klar over, at vi fortsat vil være kedede af det til foråret, når Anker kommer. Det vil vi altid være, men til foråret får vi en lykke tilbage i livet, som vi har prøvet at have, og som vi mangler rigtig meget i dag. Den lykke kommer til at gøre en forskel i vores meget uudholdelige og triste tilstand.

Vi kørte med min mor hjem. Vi fik varmen i bilen. I Jægersborg gik vi efter vores cykler, som holdte på stationen også gik vi over for at handle ind til aftensmad i dag og til Twin Peaks-tirsdag, i morgen. Vi var sultne, men det var for tidligt at lave aftensmad, så vi spiste et knækbrød og sad foran tv'et indtil vi kunne lave aftensmad.

Jeg har kedet mig en stor del af aften. Jeg synes, vi har siddet nok i stuen foran vores elektronik og bare taget imod, hvad end der nu blev vist og hvad vi kunne scrolle igennem. Benjamin foreslog, at vi lagde os i sengen og så noget, vi vælger sammen. Det hjalp.

Benjamin har fået en sygdomsmeddelelse hos lægen i dag. Det har skabt en kæmpe ro hos ham og hos mig. Lægen havde været super flink. Det er så rart, at der er "styr" på livet. Nu håber jeg bare, at han kan trives okay med, at være hjemme, alene.

25. oktober 2016

Jeg skulle have været i bad, men snoozede for længe og klarede det bare med et hårbånd. Jeg skjuler, eller prøver at skjule min graviditetsmave på kontoret. Ikke at det gør noget, de ved det, jeg har bare ikke lyst til at tale med dem om det. Det samme gælder egentlig mig selv. Jeg har forholdt mig rimeligt neutralt, fordi jeg ikke kan overskue, at de skal lære mig at kende. Jeg kender ikke engang mig selv.

Jeg går afsted i lidt løst tøj, men jeg bliver jo større og større og kan også mærke, at min gang er begyndt at ændre sig lidt mere til noget vraltning.

Jeg kan godt lide København om morgenen. På kontoret var der langt morgenmøde og resten af dagen brugte jeg på at udarbejde en julekalender til deres facebookside om træer og planter. Jeg gik kvart i to og havde en aftale om at mødes med Clara på Jægersborg station ti over to. Hun vinkede fra den anden side af stationen, da toget var kørt. Vi cyklede hjem til Benjamin, hvor vi snakkede og drak kaffe. Det var hyggeligt, at se hende.

Clara var lige gået ud af døren, da Johanne kom. Jeg var gået i gang med at lave mad. Vi skulle have daal i dag. Johanne hjalp til. Lidt over seks kom de andre også. Nanna og Steffen og Andreas. Vi spiste dejlig mad sammen. Efter maden satte vi os i sofaen. Nanna havde brownie med og Johanne havde taget chokolade med. Vi så to afsnit, hyggede og snakkede lidt. Johanne gik afsted, imens de andre blev hængende.

Jeg kan sidde stille og roligt i vores dejlige hjem, sammen med gæster, kigge igennem stuerne og ønske så inderligt, at Noam kom løbende, hen over vores gulv. Når jeg får sådan en tanke, kan den blive efterfulgt af en følelse og en lyst til at bryde fuldstændig sammen, det gjorde den i dag. Det er rigtig svært at beskrive den følelse og det behov, det føles som om et sammenbrud er. Jeg tænker det som noget, jeg burde, som om det ville gøre tingene mere simple. Normalt bliver jeg bare ked af det, men når her er gæster, reagerer jeg inden i, og prøver at få det tid at gå væk igen.

Noam ville have haft det så godt i vores nye hjem. Han ville have passet godt ind i vores omgivelser.

Vi så lidt youtube film fra telefonen på fjernsynet. Jeg delte en film op på skærmen, men i det den var slut, kom min låseskærm på, som er et billede af Noam og Benjamin. Jeg holdte vejret og skyndte mig at få den væk, fordi jeg ved, at Benjamin bliver hylet ud af den og ked af det, af at se billeder. Jeg kunne se, at det nåede at berøre ham, men de andre snakkede hurtigt videre, så han blev distraheret og jeg gav ham et klem.

Jeg gik i seng med ekstrem meget halsbrand og lidt ondt i maven, alt for sent.

26. oktober 2016

Jeg er dårlig til at komme op om morgenen. Utrolig god til at snooze.

Jeg traskede afsted til praktik, tyk med en striktrøje på, som dækker maven. Man ser den ikke, hvis man ikke kigger. Jeg mister pulsen hurtigt og snart mister jeg også synet til mine fødder.

Jeg arbejdede videre på skov-julekalenderen. Jeg skulle færdiggøre de 24 billeder af særlige træer og planter med tilhørende tekst. Når jeg har noget at lave og først kommer i gang, så arbejder jeg effektivt. Da jeg gik fra kontoret manglede jeg kun én, den laver jeg i morgen. Jeg har været positiv overrasket over min koncentrationsevne i dag.

Jeg tog hjem, handlede ind på vejen, til kanelnurre, som jeg vil bage til min sidste dag på kontoret i morgen.

Benjamin var sammen med Peter, da jeg kom hjem. Jeg gik i gang med at bage. Kl. 18 var der kanelnurre klar til bagning. Jeg besluttede mig for at lade dem stå køligt natten over, så de var friske og nybagte i morgen.

Benjamin varmede rester fra i går, som vi spiste foran tv'et. Vi diskuterede og var uenige. Videnskab, medicin vs. alternative behandlinger og ikkegodkendte lægemidler er emner vi altid er uenige med hinanden i. Jeg blev sur og Benjamin blev sur.

Når vi diskuterer sådan noget, kan jeg mærke, at jeg mangler overbærenhed og evnen til at adskille mine følelser og kun arbejde med det vi faktisk diskuterer. Det løber hurtigt over i vrede og ubearbejdede følelser og bliver smertefuldt og sårbart. Jeg kan mærke gråden presse sig på sammen med en masse misforståede følelser, som er ukontrollerbare og dominerende, og som ikke har noget at gøre med, hvad vi diskuterer. Hvorfor skal det være så kompliceret bare at være uenige om et videnskabeligt emne.

Jeg bagte to kanelnurre og serverede dem i stuen til den store bagedyst for at signalere venskab igen. Vi gik i seng og så det nyeste afsnit af West World, stadig irriteret på hinanden. Vi fik ikke set serie.

Det virkede ikke og efter tyve minutter var jeg mere klar til at sove. Benjamin så serie imens jeg sov. Vi var blevet venner igen.

27. Oktober 2016

Jeg har sovet mærkeligt og drømt rigtig meget usammenhængende og underligt. Det startede med at være om mælk fra mine bryster. Jeg kunne fornemme den ubehagelige følelse, fra da jeg ammede Noam i starten. Jeg troede, jeg kunne huske resten af drømmen, men det kunne jeg ikke.

Jeg snoozede lidt for længe, men måtte op og i gang, fordi jeg havde en masse kanelnurre der skulle bages og et kontor jeg skulle nå indtil til tiden. Halvdelen blev rigtig gode, den anden halvdel blev brændte i bunden af remoncen, så jeg pakkede den gode del ned. De duftede hele vejen i toget.

På kontoret fik jeg lavet den sidste del af julekalenderen og kl. 10.30 holdte vi obligatorisk kaffepause med chokoladecake og kanelnurre. Alle var samlet, fordi det var min sidste dag i praktik. Jeg var ikke særlig vild med opmærksomheden, og kunne mærke en varme brede sig i min krop. Min chef Nikolai takkede for min arbejdsindsats og for at jeg kom i praktik hos dem på trods af mine omstændigheder. Han sagde, at jeg var inspirerende og det havde været inspirerende at følge mig fra dag et til nu, fordi jeg allerede virkede gladere med mere energi og bedre til at fokusere, end jeg var for blot 10 uger siden. Jeg modtog et gavekort på 300 kr. til Politikens boghandlen. Der var god stemning. De ville høre, hvad jeg skulle fremadrettet, hvor jeg valgte at fortælle dem om Anker. De blev glade på mine vegne. Alle havde travlt grundet den kommende klimakonference, så folk gik tilbage på deres pladser efter en halv times tid. Jeg fik skrevet logbog, som jeg manglede, hvorefter jeg sagde farvel og tak for praktik og gik ud for at møde Benjamin.

Vi gik lidt rundt, kiggede lidt i butikker, købte bøger i boghandleren for mit gavekort og gik til torvehallerne, hvor vi spiste en sandwich med confiteret and. Vi tog hjem bagefter.

Min far ringede og inviterede sig selv på aftensmad. Han ville gerne have frikadeller og stuvet hvidkål. Benjamin blev irriteret, han kunne ikke helt holde det ud. Jeg blev irriteret på Benjamin. Jeg tør ikke sige til ham, at jeg synes han skal tage sig sammen og finde på noget at lave, som giver ham noget energi.

Det er rigtig svært at diskutere, for det hele virker så skrøbeligt. Jeg er nervøs for vores forskellighed i trivsel og tilstand.

Vi handlede ind sammen, og gik hjem og forberede aftensmaden.

Jeg var gået i gang med frikadeller, Ian kom med hvidkål, for det kunne vi ikke købe i Netto. Der var mange elementer i gang på samme tid, men det gik. Min far kom, da maden var færdig. Det blev helt fint. Jeg kan bedst lide at lave mad på gefülen og klart bedst, når det bliver god gefüle mad.

De er sjove min far og Ian. Hvis jeg tænker over det, har jeg ikke særlig meget tilfælles med dem, men jeg kan godt lide at være sammen med dem, selvom det kræver et vist overskud at bruge tid med dem.

Vi drak kaffe i stuen bagefter. De gik først kl. 21.

Jeg kan mærke at jeg søger en hel del anerkendelse hos folk, jeg kender godt og holder af. Hvis jeg ikke får den når jeg forventer det, så prøver jeg på en eller anden måde at overbevise dem om, at de skal sige jeg er god. Hvilket er noget nyt.

Vi gik ind i seng og så Westworld.

28. oktober 2016

Vi skulle ikke op til nogen bestemt tid. Jeg vågnede af en besked, der tjekkede ind på min telefon og var for udhilet til at falde i søvn igen. Det var lidt irriterende. Det var Benjamins faster der mindede os om at vi skulle huske at sætte kryds i kalenderen til konfirmation til maj. Jeg meldte mig ud af samtalen med det samme.

Jeg lod Benjamin sove, imens jeg stod op, spiste morgenmad og satte mig med min computer for at skrive praktikrapport. Benjamin kom ind i det, jeg havde sat mig. Jeg kom ikke rigtig i gang med at skrive før, jeg rykkede mig fra sofaen til spisebordet, og klokken havde passeret ti. Jeg skrev fokuseret i en time og var ret tilfreds. Jeg lavede noget mad til os, hvorefter vi skulle skynde os ud af døren, for at nå til psykologerne til tiden. Vi kom 7 minutter for sent. Det var første gang vi kom for sent, men det gjorde ikke noget.

Vi skiltes med det samme som vi plejer. Benjamin gik med Palle og jeg gik med Anne. Benjamin skulle arbejde med EMDR i dag. Jeg skulle bare snakke med Anne i dag om de seneste 14 dage. Der sker meget på 14 dage, og 14 dage er langt mellem vores sessioner, synes jeg, men det har der heldigvis kun været, fordi det har været efterårsferie.

Det startede stille og roligt. Jeg fortalte om vores uenighed i går og mine tanker om at Benjamin er blevet dårligere, eller om det er mig der er begyndt at blive bedre. Vi talte om de fleste tanker, overvejelser og hændelser siden sidst.

Vi talte om at mine tanker og drømme om Noam har ændret sig. De er gået fra at jeg ville se ham vokse op, sende ham i skole og være sammen med ham, til at jeg bare gerne ville have haft tid til at kunne sige ordentligt farvel til ham. Taget afsked, siddet med ham, holdt hans hånd og fået sagt de sidste ord, og hørt hans sidste ord. Jeg blev meget ked af det. Jeg kan ikke forstå, at jeg skal sidde her som mor og i stedet for at ønske af min søn var her, ønsker jeg, at han havde været syg, så jeg kunne have sagt farvel i stedet for at miste ham så hurtigt og pludseligt. Jeg drømmer om, at vi havde haft et lille håb. Det er super hårdt og barskt.

Jeg fortalte også om mine tanker om bare at bryde sammen, grave sig ned for kun at svælge i sorg og smerte, men at jeg kun kan tænke det og ikke kunne finde ud af at handle på det.

Anne siger, at jeg er god til at tage mig sammen, hvilket er en fordel, nu hvor jeg skal skrive min bachelor, men det er en ulempe i forhold til at jeg kan holde mig selv i gang for længe. Hun siger at jeg skal passe på, og at det nødvendigvis ikke ville være forkert at bryde sammen. Det kunne gøre noget godt for mig at sænke paraderne og være ødelagt af sorg for en stund. Hun sagde, at det ikke var noget hun ville arbejde på med mig endnu, fordi det vil være for hård og modsigende i forhold til mit studie og hvilket arbejde det kræver af mig.

Det er altid givende at være der og få talt om mine tanker og om mig og Benjamin. Det betyder rigtig meget, men det er også helt vildt hårdt. Mit hoved er altid tungt resten af dagen.

Jeg havde fået bekræftet af Anne at Benjamin ikke har fået det dårligere, men at det er mig der har rykket mig lidt mere og fået det bedre. Det var rart at få af vide og at vi skal øve os på at være på forskellige stadier. Benjamin havde grædt kunne jeg se, da vi samledes. Han nævnte til vores fælles session, at han ikke får samme glæde fra Anker, som jeg oplever ved at kunne mærke ham inde i min krop. Det ville han ønske at han gjorde.

Min mor var flink at hente os i bil. Vi kørte til Søborg, hvorefter vi tog bilen videre til Jægersborg. Jeg satte mig og skrev videre. Jeg tror der er tre timers koncentreret arbejde til jeg er færdig. Jeg mangler to siders skrift.

Lidt i 6 kørte vi til Søborg, afleverede bilen og spiste aftensmad hos Anders og Anette. Det var hyggeligt nok. Nanna var blevet spottet til modeljobs, så vi læste hendes kontrakt igennem. Jeg synes det virker helt vildt spændende og sjovt for hende, men jeg er i tvivl om hvorvidt hun kan slappe af og slippe sig selv løs foran et kamera i andre menneskers selskab, men det kan hun vel lære.

Vi kørte hjem i deres bil. Sad lidt forstenet foran fjernsynet indtil vi gik i seng, meget trætte og udkørte.

29. oktober 2016

Jeg havde sat uret til 8.30 for at være sikker på at komme op og i gang med dagen. Kl. 10 kom jeg videre med min opgave. Jeg besvarede et enkelt spørgsmål, hvorefter jeg gik i bad for at være sikker på, at min lørdag blev til mere en bare slum og opgaveskrivning.

Det er svært for mig at være alene uden at være beskæftiget, selv i badet. Jeg tænker lynhurtigt på ulykken, i historier, scenarier, drømme eller samtaler. Jeg bliver ked af det, men ikke som i et sammenbrud. I dag i badet handlede det om mit ønske om at sige farvel, ligesom jeg havde snakket med Anne om i går. Jeg ville ønske, at vi havde haft muligheden for nogle sidste ord, eller et lille håb om liv. Samtidig med, at jeg har de tanker, er jeg helt klar over, at det udelukkende ville være for min egen skyld, fordi Noam led ikke. Det er os, der er tilbage der lider. Jeg burde være taknemmelig over, at han døde uvidende. Anne siger det er okay, at jeg tænker sådan. Selvom jeg ikke synes det er helt okay tanker, for forældre med syge børn står i sidste ende med et lige så stort tab og en lige så dyb sorg. Jo, de har måske sagt farvel, men deres børn har lidt, og de har selv lidt, måske i en lang periode, og efter døden skal de i sidste ende lide lige så længe som mig.

Men hvad skal jeg gøre for at kunne gå i bad, børste tænder, køre i tog og falde i staver uden at blive overvældet og ked af det. De hændelser sætter sine spor på mit humør i længere perioder, så jeg vil hellere undgå at gå i bad end at blive i dårligt humør. Jeg tissede inden jeg gik i bad, og var så længe i bad, at jeg skulle tisse da jeg var færdig.

Vi kørte en tur til byen. Gik lidt rundt, men det var voldsomt koldt, så vi besluttede os for at vi skulle have noget varmt at drikke. Vi endte med både kaffe og kage, efter en meget lang og ekstrem langsom kø på en café. Vi spiste langt hurtigere end det havde taget os at bestille det. På en måde hygger vi os da okay ved at være ude og spise kage og drikke kaffe sammen, men på en anden måde gør vi overhovedet ikke. Vi er malplaceret, vi kaster maden i os og vil egentligt hellere bare væk fra det sted, vi nu engang selv har valgt at placere os. Når vi sidder sådan et sted, bare os to, så står det helt klart for os, at vi bare er os to. Det var nok også derfor, at vi smuttede hurtigt igen.

Vi kørte hjem, spiste lidt blandet frokost, vi havde i køleskabet og sad ellers bare foran fjernsynet, indtil det var tid til vores biograftur. Vi skulle i Imperial og se Dr. Strange.

Vi kørte derind i bil, hvilket gav os nogle parkeringsproblemer. Vi købte en stor omgang popcorn, som jeg fik spist størstedelen af. Jeg spiste virkelig mange. Det var en god film, imponerende. På vejen hjem købte vi en burger, som vi spiste imens Knæk cancer showet kørte på skærmen, der var ikke noget andet at se.

Jeg synes det er hårdt, at se på andre der taler om at have mistet, fordi vi indenfor så kort tid har fået noget til fælles med andre mennesker, der har oplevet sorg. Jeg ved hvordan dem, der har det værst i fjernsynet har det. Jeg er overbevist om, at der ikke findes noget værre end at miste et barn, måske at miste to?

Vi gik i seng, jeg var træt som sædvanligt og faldt hurtigt i søvn, imens Benjamin så serie. I dag er første gang, jeg har set Anker bevæge sig i maven.

30. oktober 2016

Søndag, og tiden er sat en time tilbage, hvilket var meget rart. I hvert fald i forhold til søvn og til min opgaveskrivning.

Det tager mig altid en lille time, at komme i gang med at arbejde, men jeg fik opgaven færdig i dag, trods lidt forvirring. Den mangler gennemlæsning af stavfejl og korrektur. Det bliver i morgen.

Kl 13. ville Jacob H. komme forbi efter en trøje, som han havde glemt til en fest vi havde holdt i foråret. Benjamin kunne ikke helt overksue kaffegæst, så jeg foreslog ham at tage ud at handle, så da Jacob kom, var Benjamin gået. Jeg kunne heller ikke overskue det, men det gik, for han var berøringsangst over for vores situation. Han kommenterede ikke engang min meget åbenlyse gravide mave. Vi drak te og snakkede om alt muligt, ingenting. Jeg har altid godt kunne lide Jacob, men i sådan en situation bliver det lige meget. Jeg fik dog alligevel nævnt baby og hund. Benjamin kom hjem, hilste kun lige på og gik i køkkenet, hvor han gik i gang med at bruge sin energi på at bage brød og kage, imens jeg fik sendt Jacob ud af døren.

Det er første gang i meget lang tid, at jeg ser den side af Benjamin. Det var helt dejligt.

Vi fik tiden til at gå foran fjernsynet. Benjamin fortsatte i køkkenet med at lave aftensmad, jeg hjalp lidt.

Vi fik startet på en ny sæson af mr. Robot og spiste tidligt. Jeg spiser konsekvent alt for hurtigt og alt for meget. Jeg bliver helt dårlig bagefter. Vi lå stille og lod bare fjernsynet køre og tiden gå.

Det gik op for mig, at jo tættere vi kommer på min terminsdato, jo tættere kommer vi også på Noams tre års fødselsdag. Tre år ville have betydet skift fra vuggestue til børnehave. Det er rigtig hårdt når tanker som disse opstår. At det vi glæder os til, altid vil være kombineret med et afsavn og en påmindelse om, hvad vi skulle have haft og hvor vi skulle have været.

Vi venter ikke kun på glæde, men også på sorger.

Jeg fældede en eneklt tårer i smug, alene, og så må tingene gå videre.

31. oktober 2016

Det er mandag. Det er Halloween. Det er min graviditetsuge nummer 22. Det er den første officielle bechelorsskrivningsdag i hele perioden, men vi starter først i morgen, og så er det meget efterår og koldt udenfor.

Vi blev vækket af vores ure, men uden at skulle noget, så blev vi liggende. Vi spiste Benjamins hjemmebagte brød til morgenmad, og så hjalp han mig med at rette min praktikopgave igennem for fejl og mangler. Den blev færdiggjort og afleveret.

Jeg har det som om, at jeg er nået til en ny fase i min sorg. Jeg får sådan nogle små glimt af sammenbrud og helt klare minder af Noam. I morges kunne jeg tydeligt se ham for mig. Jeg mindes hvordan jeg af og til spurgte, om han ville sove i sin egen seng eller i vores, hvorefter han svarede mors, selvom han var så glad for sin egen seng. Jeg mindes, hvordan jeg puttede ham, og hvordan han i sovende tilstand stadig kunne karte rundt i sin seng, og altid endte helt krøllet sammen nede i det ene hjørne. Sådanne helt konkrete og meget specifikke minder har jeg ikke fået spontant før. For tiden kommer de med forskellige eksempler. Jeg er glad for, at jeg er i stand til at huske ham, men det gør mig ulykkelig at mindes det.

Da jeg børstede tænder, tænkte jeg på vores nytårsaften-plan, at vi ikke skal fejre nytår, men bare være trætte og udkørte efter at være kommet hjem fra rejse, og sammen med vores lille hund igen. De tanker ledte mig videre til vores oprindelige plan, vi havde omkring netop det her nytår, for vi ville holde nytår med Noam, han var stor nok til at forstå fest og knaldperler. Vi skulle have spist et festligt måltid tidligt og haft lidt børne-fyrværkeri, hundeputter og stjerneaster. Putte ham når han var træt og udkørt og så holdt lidt voksenaften bagefter. Tænk vi ikke engang kunne lave en plan et år ud i fremtiden. Jeg bliver så udkørt af de tanker.

Efter mange timers stilstand gik vi ud på tur trods gråvej og støvregn. Vi endte i Lyngby til en omgang kaffe og kage til overpris. Det var fint at komme lidt ud, vi var i fint humør og havde lyst til at tale sammen om ting. Efter lidt tid tog vi toget et enkelt stop hjem igen. På jorden lå noget der kunne være blod. Det sendte mig med det samme tilbage til kirkegården. Jeg tænkte på mit råben på hjælp, personbilen der dyttede for at få ambulancernes opmærksomhed og om jeg skulle have løbet efter hjælp med Noam i armene, i stedet for at lade Benjamin og Noam blive. Min fornuft siger, han var jo død, imens jeg tænker i andre mulige scenarier. Min krop var varm og snurrende. Det er ubehageligt, at det kan komme så hurtigt og er så ukontrollerbart

Jeg spiller spil på min telefon for at fjerne fokus fra alt andet og for ikke at få tanker til at svirre. Pokemon Go, Candy Crush og Wordfeud. De lader ligesom ikke en tænke på andet, end hvad der foregår på skærmen. Benjamin ved godt hvorfor jeg spiller, nogle gange skal jeg bare lige minde ham om det, når han spørger til om det ikke er kedeligt at spille det samme altid.

Min mor kom, vi skulle låne bilen for at kunne køre til min far og spise hos ham. Vi kørte min mor til Søborg, gik kort ind for at hilse på Benjamins forældre og kørte bagefter til Ejby sammen med Ian og min far, som havde sat deres arbejdsbil i Søborg. Der blev mad ala Ian – bøf med løg og bearnaise. Det var fint og hyggeligt.

Da vi kom hjem tog jeg et bad, for at være sikker på at nå ud af døren til tiden i morgen.

1. november 2016

Jeg har sovet nogenlunde, men haft tre drømme.

1. Jeg var på landet. Der var dejligt. Jeg gik og klappede får, og mærkede de forskellige pelse. Kruset, boblet, glat og blødt. Det blev aften og ud af skoven kom en mand. Han stak Benjamin ned. Jeg brød helt sammen.

2. Jeg var i skole, som elev. Vi havde idræt. Den ene halvdel dansede den anden spillede bold. Idrætssalen var fyldt af kaos, for vi manglede en underviser. Efter noget tid tog vi fri fra timen, fordi der aldrig kom en, men på vej ud, kom vores underviser gående. Alle skyndte at gemme sig, men det var svært fordi vi var mange. Jeg sad stille på en brandtrappe ved en svalegang.

3. Jeg stod og ventede på at skulle hoppe i vandet fra badebroen. Vandet var dejligt, og det eneste vi alle skulle være forsigtige med, var at sætte fødderne på bunden, så vi ikke blev bidt af krebs. Der var flere der blev bidt.

Mit vækkeur ringede. Jeg snoozede og endte med at have lidt travlt. Jeg brugte for lang tid på mit hår og måtte kaste morgenmaden ind i hovedet. Det støvregnede, så ideen om at cykle til studie var jeg tæt på at fortryde, men jeg kom afsted på cykel med musik i ørerne.

Jeg skyndte mig afsted, svedende i støvregn. Jeg cyklede 8,1 kilometer på under 30 minutter og nåede det til tiden. Jeg var lidt tilfreds.

Natasja og jeg skulle mødes med vores vejleder, Sjur, og præsentere vores ide til vores bacheloropgave. Han synes vi havde en fin opgave foran os. Vi har taget en mindre lokal ejendomsmægler fra Amager som case. De skal have en ny visuel identitet, både logo og hjemmeside skal gentænkes og udarbejdes ud fra oplysninger, og analyseres ud fra marked og deres målgruppe og brugertests. Natasja kender dem, der har ejendomsmægleren, så vi har en god tilgængelighed til kontakt og informationer.

Vi planlagde vores forløb og har møde med ejendomsmæglerne i morgen. Så vi er vel klar til ca. 7 ugers arbejde. Det bliver hårdt og det er godt jeg ikke er alene.

Min underviser Martin spottede min mave og blev glad. Han ønskede mig tillykke. Natasja bliver rørt. Julia kom også for at ønske tillykke.

Efter mange timers arbejde og snak takkede vi af for dagens arbejde. Jeg var træt og ør i hovedet. Jeg var tilfreds med dagens arbejde og min egen indsats.

Jeg cyklede afsted ned af Nørrebro til Elmegade, hvor jeg skulle mødes med Sofie F. på Laundromaten. Hun sad med en smoothie. Jeg havde set lidt frem til at se hende igen.

Hun hilste og spurgte lidt ind til maven. Jeg svarede og nikkede så mod hendes. Hun venter sig en pige i slutningen af februar. Formentligt Ellen.

Vi snakkede en masse, rigtig meget om mig. Jeg ved, at dem der tør at spørge og tør at høre også rigtig gerne vil. Jeg vil rigtig gerne fortælle dem, hvad der foregår, og jeg svarer rigtig gerne helt ærligt på de spørgsmål, jeg bliver stillet, men der er også rigtig mange ting, jeg ikke kan sige, fordi jeg ikke engang kan forklare det overfor mig selv. Udover det, så er jeg også interesseret i at høre om andet end mit eget meget triste liv. Jeg fik også hørt lidt om hende (dem). Vi aftalte at ses igen, når der er ro på efter bacheloren.

Jeg cyklede hjem af, senere end først planlagt. Det var begyndt at blive mørkt, så jeg tog toget fra ryparken til Hellerup og videre derfra til Jægersborg.

Der ventede Twin Peaks-tirsdag derhjemme. Jeg skrev til Benjamin, om han kunne være klar med en krammer, når jeg kom, så den første kontakt jeg havde var tryghed hos ham, før jeg hilste på de andre. Han stod klar og kunne mærke, at jeg havde været presset og ked af det i løbet af dagen. Jeg var helt udkørt og ør.

Nanna havde været sammen med Benjamin et stykke tid da jeg kom hjem og Johanne var ankommet kort inden. Vi satte alle fire gang i aftensmadsforberedelser og fik lynhurtigt lavet klar til friske forårsruller. Det var lækkert, selvom jeg primært spiste ingefær.

Vi lavede kaffe og fik set to afsnit, hvorefter de tog hjem. Jeg var ufattelig træt og hele tiden på randen til at tude. Jeg så et billede af Noam, hvor han så sød, god og helt blød ud. Jeg tog en dyb indånding og intet andet.

2. november 2016

Vi var dårlige til at komme op, men jeg havde lidt ekstra tid før jeg skulle ud af døren, fordi jeg først skulle mødes med Natasja kl. 10. Til gengæld skulle vi mødes på Amager. Benjamin ville blive hentet af Alex kvart over ni. De skulle lave noget frivilligt arbejde.

Jeg gik til stationen kl. 9. Toget var forsinket, så jeg kørte først fra Jægersborg 25 minutter over. Det var irriterende at starte morgen med at være nervøs for, om jeg ville komme for sent til mødet. Jeg nåede det.

Kl. 10 holdte vi møde med Fokus Mæglerne. Det var et langt møde, men rigtig givende. Vi fik en masse informationer og indsigter, som vi fremadrettet skal arbejde med og bruge smart. Efter to timers møde gik Natasja og jeg over på den anden side af vejen og spiste frokost på en cafe. Vi fik lavet en plan for i morgen, så vi ved, hvad dagen skal bruges på, når vi møder ind.

Jeg tog metroen og toget til Jægersborg. Jeg bliver træt i hovedet af at være på sådan en dag. Når jeg er udkørt, har tristheden lettere adgang til min krop og mit sind og jeg fyldes op af tanker om Noam og uretfærdighed.

Benjamin var hjemme, da jeg kom hjem. Vi lavede ikke rigtig noget, så lidt blandet ligegyldigt TV. Vi snakkede lidt og vi kedede os lidt. Snakken faldt på aftensmad. Vi kom ikke ud for at handle. Benjamin ville bestille pizza, men jeg ville hellere lave noget fra køleskabet. Det blev til stegte nudler med grøntsager. Vi spiste tidligt og fortsatte bare med at lave ingenting.

Jeg føler mig meget plaget af mine tanker om ulykken, hvad der skete versus, hvad jeg gerne ville have, der var sket. Vrangforestillinger og digtede historier fylder op inde i mit hoved. Savnet til Noam. Det hele foregår kun i mit hoved. Det er ubehageligt at have det på den måde. Det er ubehageligt at tænke sådan, ude af stand til at forklare det for nogen, ikke engang for mig selv og føle at ingen kan relatere.

Vi havde siddet lidt hver for sig, og jeg havde lyst til at se Noam for mig. Jeg scrollede igennem mit fotoalbum og kiggede på min tidligere lykke. Den fantastiske start på vores sommer. Min smukke,

glade og dejlige dreng. Så smuk og god. Han var min dag og han var min lykke. Jeg blev ked af det. Jeg græd bare i smug. Jeg gik væk for at pudse næse. Jeg græd videre på toilettet. Benjamin kom ud til mig, satte sig på hug foran mig og trøstede mig.

Jeg er i godt humør, så længe jeg kan holde mig distanceret til min egen virkelighed. Så længe jeg ikke lader tårene trille og min krop fuld af sorg føle, så er jeg i godt humør. Kan det så overhovedet betegnes som godt humør, det jeg er i, når jeg ikke er i dårligt humør?

Benjamin sad lidt med mig i sofaen. Jeg så den store bagedyst. Han læste lidt. Vi zappede lidt og gik i seng kl .22. Jeg var ør, træt og udkørt.

3. november 2016

Op og i gang. Der ville blive slukket for vandet kl. 07.30, så vi skulle lige nå den mest basale hygiene. Vi fyldte et par dunke med vand, så Benjamin godt kunne være hjemme uden de store problemer.

Jeg cyklede afsted til studie. Jeg cyklede en anden vej i dag. Ned omkring motorvejen, forbi ungdomsboligerne og så til Brogårdsvej. Det virkede lidt bøvet, så i morgen prøver jeg en anden vej. Jeg skal finde ud af, hvordan jeg synes, at jeg bedst kan finde til Nørrebro. Jeg synes godt nok, der er langt og det er hårdt. Lidt over 8 km.

Da jeg var nået til Vangedevej, begyndte jeg at blive trist. Der er ikke nok distrahering for mit hoved med cykeltur og musik i ørerne. Lige pludselig er mine tanker vandret omkring ulykken og Noam. Jeg sammenligner ulykker, tænker på sandsynligheder, biluheld, uretfærdighed, mit kendskab til sorg, at have kendskab til sorg, hvad vores liv indeholdte før. Jeg havde lyst til at græde. Jeg havde lyst til at vende om, eller at ringe til Benjamin og bede ham om at hente mig, men jeg fortsatte med at træde frem af i pedalerne. Mine tanker fortsatte også, nogle voldsommere end andre.

Jeg tænker at mine tanker om Noam og ulykken er en form for puls. Tankerne er konstante og bliver hele tiden påvirket af, hvad jeg foretager mig. Alt efter hvilke aktiviteter eller ting jeg gør eller ikke gør, kan min tankepuls om ulykken blive højere, mere larmende og udmattende, så jeg er nødt til at holde pause, stoppe op, måske endda give op for at få pulsen ned igen.

Jeg valgte at blive på cyklen og bare føle mig utilpas. Jeg kan ikke svigte Natasja eller mig selv igennem det her Bachelorprojekt.

På studiet arbejdede vi med de informationer vi havde samlet os i går. Projektet holder mit fokus. Jeg er distraheret og beskæftiget, men jeg synes det er hårdt arbejde og længe jeg skal koncentrere mig. Det er også lang tid, jeg skal være væk fra Benjamin. Officielt har vi aftalt, at vi hver dag arbejder på vores arbejdsstation på studiet fra kl. 09-15. Tiden kan selvfølgelig bøjes lidt, både til og fra, men det er rart at have sat en fast ramme. Det kan jeg nemmere forholde mig til. I vores arbejdstid hygger og snakker vi også om alt muligt andet end projektet. Det er rart at arbejde med en god samarbejdspartner og det er rart at arbejde på noget, der er spændende og som jeg føler bliver et godt resultat

Jeg tog toget hjem.

Det var rart at komme hjem, men vi laver ikke noget. Benjamin sætter sig foran computeren og spiller. Så jeg sætter mig også foran computeren, selvom jeg synes, at det er irriterende efter en hel dags

arbejde foran computeren. Hvad vi ellers skulle lave ved jeg ikke, overskud til faktisk at finde på og lave noget, har jeg heller ikke.

Klokken lidt i seks blev vi hentet af Benjamins forældre. Vi skulle spise hos mormoren og morfaren. Det var ikke det, jeg havde mest lyst til at lave. Det var nu helt okay, men der kommer et tidspunkt hvor vi både har snakket, spist aftensmad, snakket, spist dessert og snakket videre hvor min grænse bliver overskredet efter en i forvejen lang og hård dag. Jeg mangler overskud og det betyder, at jeg ikke trives en torsdag aften i familieselskab. Jeg sad og hang og ville bare gerne hjem.

Da vi spiste kiggede jeg på Benjamin og så stenen vælte over Noam og knuse ham, om og om igen. Det er et billede, jeg har været vant til gentog sig for mine øjne, men det var været væk og er nu kommet tilbage. Jeg ved ikke hvorfor det er kommet igen. Hvad hænger det sammen med? Der blev i selskabet snakket om ulykker og tilskadekommelser, de hver i sær havde været udefor. Der blev blandt andet fortalt nogle forskellige historier om Benjamin. Det gør mig stadig utilpas at høre om andres skadehistorier, også selvom der ikke rigtig skete noget, men det mere bare var en forskrækkelse eller en brækket arm, men måske netop fordi der ikke skete noget...

Vi blev kørt hjem kvart over ni. Jeg var gnaven og træt. Vi sad i sofaen foran fjernsynet indtil det var sengetid.

4. november 2016

Jeg har drømt i dag, to meget mærkelige drømme. Først i drømmen skulle jeg til at have sex med Benjamin, men jeg nåede det aldrig, fordi jeg så skulle på toilettet. På toilettet blev jeg holdt hen af en far og hans meget nysgerrige krølhårede datter. Der var en loop af spørgsmål og jeg kom aldrig videre. Drømmen gentog sig, med mig der skulle på toilettet og den far med sin datter. Jeg vågnede selvfølgelig op og skulle ud for at tisse.

I den anden drøm var jeg sammen med Mille og Sofie. Det regnede meget og det var begyndt at blive mørkt. Vi gik i biografen. Mille surmulede og sad og hang med hovedet. Jeg lod hende surmule og kiggede på min telefon. Vi blev enige om at gå. Vi gik i regnvejrs og endte på en meget mørk, men varm cafe. Thomas sad i hjørnet af sofaen og spiste en burger. Vi hilste ikke. Mille var stadig sur. Kort efter stod jeg alene i tussmørke i øsregn.

Mit ur ringede, jeg snoozede, men kom op. Jeg lod Benjamin sove og gjorde mig klar til dagen. Jeg trængte til et bad, men flettede bare mit hår og vaskede mit ansigt. Da jeg var klar til at gå og ville gå i soveværelset for at sige farvel, var han stået op. Det er svært at forlade sin dejlige varme kæreste alene hjemme, især når det er lidt for mørkt og regnvejr. Men ud jeg skal og ud jeg kom. Jeg cyklede kun til toget i dag.

Jeg føler mig utilpas og forkert placeret. Jeg passer ikke ind i hverdagen med min sorg. Jeg hører ikke til blandt det almindelige liv med mine oplevelser og mine tanker. Hverken i et tog eller i vores hårdtarbejdende, omgangs kørende, jeg-er-altid-klar-og-optimistiske samfund, hvor de færreste ved hvad ondt er.

Natasja og jeg fik arbejdet fokuseret indtil kl. 12. Det går frem af. Dag 4. Vi skal nok nå at få travlt. Jeg håber bare ikke, vi ender med at have for travlt.

Kl. 12 tog jeg bussen mod Østerbro. Jeg skulle møde Benjamin ved psykologerne. Busturen tog næsten en time, hvilket var ret irriterende og jeg var tæt på at komme for sent.

Jeg snakkede med Anne i en time, som jeg plejer. Jeg fortalte hende, at jeg havde set frem til at sætte mig i "hendes" sofa og bare tude og tale om, hvor tarveligt og uretfærdigt mit liv er og hvor hårdt jeg har det. Alt det jeg ikke snakker om i hverdagen med nogen. For hver mand har sine problemer og folk vil helst høre, at vi har det godt. Hvilket vi da også har på en hel del punkter. Det er det jeg deler med folk. Hun siger, at det er bedst for mig at lukke op og græde over de ting, jeg virkelig føler indeni. Hun siger også, at vi har det hårdt og at det er helt naturligt at synes, at livet er uretfærdigt og jeg gerne må synes det.

Vi snakkede også om nogle af mine tanker, men jeg har svært ved at forklare dem, når jeg sidder der overfor hende. Måske jeg skal skrive dem ned i konkrete eksempler, så jeg kan læse det for hende.

Jeg forestiller mig ikke Anker eller vores kommende liv med ham, fordi jeg kan kun se Noam for mig. Jeg tror, at mine forestillinger og tanker om Anker ville være de minder, den viden og det kendskab jeg har om Noam og livet med ham og jeg vil have at Anker bliver sin egen, så jeg vil ikke tillægge ham min ødelagte tilværelses forestillinger om livet med en lille dreng. Det ville dog være fantastisk, hvis han kom til at ligne Noam og dermed også Benjamin. Det var mit største ønske omkring at få børn med Benjamin, det var at de kom til at ligne ham.

Vi samledes til sidst. Både Benjamin og jeg havde hævdede ansigter af gråd og røde øjne. Vi rører lige kort hinanden for at tilkendegive, at vi er okay, og sikrer os, at hinanden er okay.

Min mor hentede os og kørte os hjem. Vi spiste en mad og sad ellers bare i stuen indtil det blev mørkt. I mørke og i regn gik vi en tur i supermarked.

Til aftensmad bestilte vi pizza. Det havde vi aftalt på forhånd.

Vi spiste foran fjernsynet. Benjamin ville gerne se film.

Et øjeblik inden vi startede filmen, sagde jeg til Benjamin, at jeg synes vi for tiden er dårlige til at være kæresten. Vi er rigtig gode til at passe på hinanden og trøste hinanden, men at parforholdet var lagt lidt i baggrunden. Jeg var ked af det, imens jeg nævnte det, fordi jeg godt ved, at det skyldes mangel på overskud fra os begge og fordi vores kroppe bare savner Noam. Hvilket gør det svært at skabe plads til andet end sorg, og vi har endda plads til omsorg for hinanden. Det generer mig, at det fylder hos mig, og jeg blev ked af forlange mere af os. Han svarede så flinkt, at så må vi gøre noget ved det.

Jeg kunne ikke ligge ned pga. halsbrand, så jeg sad op ad Benjamin. Han havde en hånd på min mave, for der var fuld af aktivitet inde i maven. Vi så Batman vs. Superman. Det var en lang film. Bagefter så vi en dårlig film der blev sendt i fjernsynet.

Vi gik ind i seng. Var sammen, inden vi sagde godnat og vendte ryg mod ryg, som vi sover bedst.

5. november 2016

Vi sov til vi vågnede kl. 10. Jeg lå lidt ved siden af Benjamin, og kom til at tænke på det telefonopkald, Peter havde fortaget sig til vuggestuen dagen efter ulykken. Jeg tænkte på, hvor kede af det de var blevet og vores sidste møde med dem i vuggestuen. Jeg tænkte på, om de stadig tænker på

Noam. Jeg tænkte videre på dem, der blev involveret i selve ulykken. Hvem var ham i den sorte bil, der dyttede. Hvem havde lagt blomster ved graven, hvor han døde efterfølgende. Manden i løbetøj der var med Benjamin. Damen med hunden. De to piger på cykel. Kirkegårdsmedarbejderen. Ambulance- og politifolkene. Mit hovede kørte rundt med tanker om menneskene. Indtil Benjamin rykkede på sig og sagde "uh jeg skal tisse", hvorefter han rejste sig.

Jeg kom i bad. Jeg trængte til, at vi lavede morgenmad sammen og spiste sammen.

Timerne gik i stuen. Det var svært at tage sig sammen til at lave noget, fordi det var mørkt og vådt. Omkring klokken 13 bevægede vi os ud i det våde vejr. Vi tog bussen til Lyngby, hvor vi gik i centeret der for at købe et par graviditetsbukser mere til mig. Der var utrolig mange mennesker. Vi kunne ikke rigtig holde det ud. Vi fik købt bukser og fik fik handlet ind til aftensmad, hvorefter vi skyndte os ud og hjem i fred igen.

Hjemme sad vi bare med hver vores computer, imens Tv'et kørte. Jeg keder mig ofte, når vi gør sådan, men jeg ved ikke, hvad vi ellers skulle tage os til.

Jeg lavede hurtigt noget aftensmad. En ret med fyldte pastaer. Det var fint og nemt. Vi er blevet lidt bedre til selv at lave vores mad. Så længe vi kan gøre det hurtigt.

Vi spiste foran fjernsynet og blev siddende til dagen var omme.

Benjamin nussede mig på ryggen, indtil jeg sov. Det er min yndlings måde at falde i søvn på.

----- **Her til**

6. november 2016

Vi sov til vi vågnede. Vejret var okay, så min første tanke var, at vi skulle klæde os godt på og bruge dagen udenfor, gerne hos Noam, men den tanke ændrede sig inden vi kom videre med dagen, fordi det begyndte at regne og regnede resten af dagen. Jeg vil rigtig gerne ind til Noam, men der er ikke meget ved det i regnvejr.

Vi holdte os inde hele dagen. På et tidspunkt efter rigtig meget fjernsyn og computertid var jeg ved at gå ud af mit gode skind, så der blev slukket for det hele, og vi fik ryddet op og ordnet vores hjem, så der blev dejligt og vi var mere klar til en ny uge.

Det var allehelgens aften og der ville være gudstjeneste i kapellet på Holmens kirkegård, min mor ville være der inde på arbejde, men vi kom ikke afsted. Jeg tændte i stedet et lys for Noam i hans håndmalede syltetøjsglas. De få fine ting han har lavet, er meget betydningsfulde. Min mor skrev, at hun havde tændt et lys på hans grav. Det blev jeg glad for.

Min mor hentede os i Jægersborg, så vi kunne komme til Søborg og spise aftensmad. Det var Franks fødselsdag, så vi skyndte os i supermarked for at købe en gave til ham. Vi købte lækre flødeboller, troede vi, men det viste sig kun at være flødebolleskaller. Vi opdagede det heldigvis i bilen, så det endte med, at han ikke fik nogen gave alligevel. Min mor sagde "Det er tanken der tæller".

Frank havde lavet god mad, hans søster kom til middag. Det var hyggeligt nok.

Vi blev kørt hjem igen. Vi så Westworld og så gik vi i seng.

7. november 2016

Jeg kan mærke Anker, og det er vigtigt for mig at kunne mærke ham. Jeg skal kunne mærke ham hver dag. Jeg er i uge 23 og har en helt rund mave, der snart er til besvær. Jeg vejer 66,8 kg.

Jeg nævnte for Benjamin, at jeg føler mig virkelig stor og meget gravid. Han svarede, at det kan have noget at gøre med, at jeg er længere i graviditeten fysisk end jeg mentalt er med. Hvilket han nok har ret i.

Jeg stod op alene, gjorde mig klar og spiste morgenmad. Natasja skrev at hun ville blive forsinket, så jeg blev siddende i sofaen lidt længere, før jeg gik afsted.

Jeg cyklede. Det sneede lidt, men vejret var alligevel mildt. Jeg var en hurtig tur i supermarked for at købe frokost til os. Turen tog lidt over en halv time. Der er flere gange undervejs, jeg fortryder, at jeg er taget afsted og at jeg er på cykel, men i sidste ende er det rart at bevæge sig.

Vi har fået arbejdet lidt. Jeg kan mærke presset, men det er beroligende at vide, at hver gang jeg laver noget og får skrevet noget, så får Natasja lavet tilsvarende på vores projekt. Jeg synes vores projekt er spændende og nu må vi se om vi når vores deadlines. Lige meget hvad, så kan jeg godt lide vores samarbejde.

Jeg tog toget hjem, for når arbejdsdagen slutter, vil jeg bare gerne hjem, også er de 8 km og 40 minutter på cykel ikke til at overskue.

Der var en mor med et barn i en barnevogn i toget. Jeg kom til at tænke på Noam, når vi gik med ham i vogn, hvor nem og god han var og var glad han var for at blive puttet til lur i sin vogn på altanen. Vi snakkede altid om, når det var tid til at sove. På denne tid af året kom vi ham i en masse varmt tøj, om sommeren var det kun en let dyne. Han sov altid udenfor med hans sovedyr. Tøjdyret gjorde ham helt salig. Vi lagde ham til rette, kyssede ham på panden, mens hans øjne glippede, lukkede barnevognen til omkring ham, rettede kalechen, vinkede god lur til ham, hvor vi altid fik et lille vink tilbage fra dyne kanten, og så gik vi ind. Han var altid tryk. Der var ikke noget ondt i hans verden. Det gør mig ked af det, fordi vi viste ham en tryk verden, og så skulle han forlade den så voldsomt og utrygt.

Jeg blev distraheret af togsift og alt for mange mennesker mast sammen i toget.

Jeg kom hjem til Benjamin. Andreas var der, de havde været ude at gå. Vi drak varm kakao og så Netflix, indtil vi lavede aftensmad. Vi spiste foran tv'et og blev siddende. Jeg fik nok af tv kigning og ville gå i seng. Jeg var klar til weekend, selvom det kun var mandag. Der venter mig en lang arbejdsuge.

8. november 2016

Vi skulle til jordemoder i dag, så Benjamin kørte min mor på arbejde, så vi havde bilen. Vi skulle til Herlev og var lidt forvirrede omkring alle ting vi skulle huske, og så var vi ved at komme for sent, men vi nåede det.

Jordemoderen tog imod os, Else J. Hun ville høre om, hvordan vi har det. Det er der mange, der vil, men vi går også igennem både sorg og fødselsforløb, så der er mange mennesker og fagfolk omkring

os. Hun er flink, hun er dygtig til sit fag, hun kender vores situation og hun har mulighed for at handle på de særlige behov, vi kan have i forhold til fødselsforløbet.

Hun lyttede til hans hjerte og mærkede på, hvor han lå, med benene i venstre side og ryggen i højre side af maven, med hovedet ned af. Hun skød hans vægt til at være 600 gram, og så målte hun min livmoder. Hun sagde, at normalvis er livmoderen lige så stor i cm, som antal uger man er i. Min livmoder var 27 cm, så hun spår ham til at blive en stor dreng. Jeg er kun 23 uger henne, men synes også, at jeg har en stor og rund mave allerede.

Benjamin kørte mig til Bispevej 5. Jeg og Natasja arbejder fint. Vi fik lavet lidt og snakket en masse om vores opgave. Det går ikke hurtigt, men det går fremad og jeg er stadig rolig.

Kl. 15 blev jeg hentet igen af Benjamin. Vi skulle aflevere bilen i Søborg, hvor vi også handlede ind til vores Twin Peaks tirsdag. Lasagne og bønsesalat. Vi blev kørt til Jægersborg af Frank.

Kl. 16 kom Nanna og lidt efter kom Johanne. Vi lavede aftensmad og spiste tidligt, da Andreas også var kommet.

Vi lavede lækker mad og hyggede os. Jeg synes ikke Twin Peaks er en særligt opmuntrende serie, men selve ideen om at se serie er god. Alle gik omkring kl. 21.

Det er en god tirsdag vi har fået lavet os, men mit humør bliver anderledes, når Andreas er i vores selskab og jeg så oveni er træt og presset, så har jeg svært ved at styre mine følelser. Jeg bliver vred og strid. Da Andreas var gået, skrev han, at hvis der var noget han gjorde, der var irriterende, så skulle jeg sige til. Jeg svarede, at mit mangler på overskud går ud over dem, jeg er i rum med.

Trods mine spydige kommentarer, som jeg skyder min overtræthed og presset skylden på, så har jeg været ovenpå hele dagen. Frygten for at blive ked af det lurker hele tiden under overfladen, men har ikke været fremme i dag.

Vi så lidt tv omkring det Amerikanske valg inden vi gik i seng. Jeg blev nusset på ryggen til jeg sov.

9. november 2016

Jeg snoozede to gange. Jeg var meget træt og havde meget lidt lyst til at skulle op, men jeg kom op. Jeg tændte for fjernsynet med det samme. Benjamin råbte inde fra soveværelset, at det med sikkerhed var Hillary der havde vundet, men i det jeg tændte råbte jeg overrasket, tilbage "Ej, det er Trump der fører". Benjamin kom hurtigt op, og vi brugte resten af morgenen på at diskutere amerikansk politik.

Trump som præsident, tænk at det kunne ske.

Jeg cyklede til studie. Opkogt, men frossen i hovedet, kom jeg 10 minutter for sent, men det gjorde Natasja også. Vi arbejder rimelig seriøst, men snakker også en masse om ting, der ikke har noget med vores bachelor at gøre. Det er hyggeligt, og så er det svært at koncentrere sig hele tiden. Jeg er i hvert faldet ikke i stand til at producere hele tiden, men jeg bruger heller ikke bare min tid på sociale medier. Vi har ret meget kontakt med underviserne, fordi vi har valgt at have vores arbejdsstation på studiet, men det er super hyggeligt med den kontakt til dem. Vi hygger os, hvilket holder mig kørende.

Jeg cyklede hjem lidt over tre. Jeg stoppede for at pumpe min cykel, i samme øjeblik, tog Clara mig på skulderen. Hun var på vej på arbejde i Gentofte, så vi fulgtes på cykel og snakkede sammen. Det gjorde cykelturen nemmere.

Jeg kom hjem til et tomt hjem. I et kort øjeblik var jeg trist over at komme hjem, uden der var nogen, men jeg havde alligevel lige behov for at dampe af efter cykelturen. Benjamin og Andreas var ude for at gå en tur. Benjamin skrev at de snart ville være hjemme og Sofie skrev at hun var på vej fra DTU, så det var ikke længe jeg skulle være alene.

Vi så lidt tv, drak kaffe og snakkede i stuen, Vi spurgte om Sofie ville spise med selvom det var lasagne med kød. Det ville hun gerne. Så gårsdagens ekstra lasagne blev til fin nem aftensmad for fire i dag.

Peter kom lidt over syv. Jeg bad dem om at sidde ved spisebordet og snakke, så jeg og Sofie kunne se den store bagedyst finale. Hun cyklede hjem til sine forældre da det var slut. Peter og Andreas blev hængende til 22.30. Det var lidt hårdt. Jeg var kun kort med i en samtale om Fe og brugen af sociale medier. Jeg synes, at Peter skal uddanne hende i brugen istedet for at forbyde hende det, for det er en kortsigtet løsning.

Jeg var træt og trak mig tilbage. Jeg sad lige lidt i stuen inden, jeg gik ind i seng. Det var for sent i forhold til normalen.

Jeg har igen i dag haft en dag med følelser af overskud. Jeg føler mig ovenpå, men glæder mig til weekend, og så frygter jeg for nedturens kommen. Jeg ved ikke hvornår den rammer, men frygter, at det sker i en hverdag. Det må ikke ske. Jeg skal være til stede og produktiv.

10. november 2016

Benjamin kom til at slå mit vækkeur fra, så vågnede op med et sæt, nervøs for om jeg havde sovet alt for længe, men tiden var fin. Det havde været det samme, hvis jeg havde snoozet to gange.

Jeg kom hurtigt i tøjet og blev klar, for jeg kan godt lide at sidde 20 minutter foran min computer med min morgenmad.

Benjamin stod op i det, jeg var klar til at gå. Det var mega koldt udenfor, men jeg havde klædt mig godt på, og forberedt mig på en lang cykeltur.

Det går fint med at komme hurtigt væk fra de tanker, der gør mig ked af det på cykelturen. Jeg ved ikke hvordan, måske er det bare fordi, jeg har nogle simplere dage. Det er rart at cykle afsted uden lysten til at stoppe op og vende om på randen til at bryde sammen.

Jeg kom før tid i dag.

Vi får arbejdet fint. Jeg er tilfreds med min egen indsats. Vi får også hygget, i dag lavede vi fællesfrokost i form af pulversuppe. Det var ikke fantastisk, men det er hyggeligt alligevel. Bagefter spiste vi krydere med smør.

Natasja ville gerne gå kl. 14 for at nå en træningstime inden, hun skulle hjem, hvilket var fint for mig, for så kunne jeg cykle hen og møde Benjamin ved psykologen, når han ville være færdig.

Jeg cyklede fra Nordvest i fint humør, men mit humør ændrede sig i det en ligvogn kørte forbi mig. Jeg tænkte på dagen for Noams begravelse, på bildøren der smækkede kisten inde og kørte afsted med ham. Jeg tænkte på låget der blev lagt over ham og skruerne der blev skruet i. Det var sidste gang vi så ham. Jeg tænkte på ulykkesdagen, hvor vi forlod vores døde dreng på riget. Da jeg cyklede forbi hospitalet tænkte jeg på, hvordan jeg ikke kunne lide hans lugt som død, at jeg ikke kunne genkende ham i døden og at jeg skulle opleve mig selv opleve min dreng sådan. Jeg tænkte på tab, sorg og mangel på liv. Alt det vi følte og føler. Tankerne kom hurtigt og forsvandt hurtigt. Min vejtrækning ændrede sig, jeg fik kuldegysninger og var tæt på at græde, men jeg vil ikke cykle og græde.

Jeg ventede lidt på Benjamin. Han havde grædt, kunne jeg se. Vi gik mod Svanemøllen station. Jeg holdte i hans arm. Jeg har behov for at holde ham tæt på mig, når jeg har været trist, eller når han har været trist. Vi handlede lige lidt standardvarer ind, inden vi tog toget. Benjamin tog toget mod sine forældre og jeg tog hjem. Jeg havde en te-aftale med Sara fra Noams mødregruppe. Det var en lidt fjollet omvej hjem fra Nørrebro til Østerbro til Jægersborg, især fordi vi ikke skulle hjem sammen, men alligevel havde det givet mening at være sammen på en kort tur til togstationen.

Kort efter jeg var kommet hjem, kom Sara. Hun havde blomster med. Vi lavede te og snakkede. Hun ville gerne høre om, hvordan det går. Jeg har vænnet mig til at snakke om mig selv. Jeg ved hvilke emner de gerne vil ind over, for at den spørgende er tilfreds. Det jeg siger, er primært positive ting, for det er det, de helst vil hører. Det skal gå godt, og efter en lang snak om, hvad der foregår i vores liv af primært gode ting, er det de færreste der spørger yderligere ind. Der hvor det kræver at jeg svare ærligt, lægger positiviteten væk og snakker om sandheden. Jeg kalder dem, der tør spørge mere ind til livet uden et barn, for de modigste voksne. I sådanne situationer er mit svar, at det ikke går så godt, men at vi i det mindste kommer op om morgenen.

Sara fortalte at hun ofte tænker på Noam og bliver ked af det. Hende og hendes søn Valdemar læser en bog, som Noam gav Valdemar i fødselsdagsgave, hvor der i bogen står 'Til Valdemar fra Noam'. Hun fortalte også, at hun har fotos af dem på hendes telefon og Valdemar godt er klar over, at det er Noam, som var hans ven. Hun blev ked af det imens, vi snakkede om det. Jeg blev også ked af det. Vi snakkede om, at vi havde haft en aftale der i juni få dage efter ulykken, hvor drengen skulle have ses, for at skabe et venskab mellem dem, nu hvor vi ville flytte til Gentofte, hvor de bor.

Det var hårdt at være på og at være ked af det, men jeg har vænnet mig til de triste snakke. Jeg tror, at tårerne og sorgen er ved at være en del af hverdagslivet.

Sara gik efter halvanden times snak. Jeg var utrolig træt, men blev kort efter hentet af Benjamin. Vi skulle spise and hos hans forældre. Jeg var lidt for tung i hovedet til at have lyst og overskud til det, men det var lækker mad og vi kørte ikke for sent hjem, det hjalp også.

Vi sad foran et tændt fjernsyn med hver vores computer. Vi talte om, at vi i morgen på denne tid ville have en lille hund i vores hjem.

11. november 2016

Jeg sover ikke særlig godt for tiden. Jeg ligger ikke vågen, men jeg vågner mange gange i løbet af natten og rumsterer rundt. Jeg har ondt i mit bækken og er træt, når jeg skal op. Det er irriterende, for normalt er jeg en god sover.

Jeg har fået bumser på mine kinder. Det er ikke særlig pænt, men jeg gider ikke dække dem med make-up.

Jeg stod op og gjorde mig klar. Jeg sagde goddag til en dynevarm, sød sovende nøgen mand. Jeg gik afsted og tog toget. Jeg købte to croissanter og kom til tiden.

Vores underviser Martin havde lagt en lille kalendergave til os på vores arbejdsstation i form af noget mal-selv-julepynt. I dag hyggede vi os lidt mere end vi arbejdede seriøst. Vores projektvejleder siger, at vi er godt med, så vi er rolige. Natasja havde medbragt frokost til os. Vi spiste os alt for mætte i tunsalat, men kunne alligevel godt spise kokosmakroner bagefter.

Vi arbejdede indtil kl. 15. Natasja blev siddende og jeg blev hentet af min mor. Vi kørte mod Søborg og talte lidt i bilen om fødsel og dåb. På vej op ad Søborg Hovedgade pegede hun ud på hjørnet ved synoptik, der lå en masse blomster, hun sagde, "har du hørt om ulykken?" Det havde jeg ikke. Hun fortalte om en påkørsel. En kvinde, en mor, der netop havde afleveret sine to børn i skole, hvorefter hun cyklede afsted ned af Søborg Hovedgade og var blevet påkørt af en lastbil, der svingede ind til højre for at aflevere byggematerialer. Hun døde på stedet. Det er så voldsomt sådan noget, også mærkeligt at jeg på en måde ved, hvilket kaos der har været i ulykkesøjeblikket, hvad familien nu går igennem og hvordan andres liv bare fortsætter uden ændring, ligesom mit efter at have fået fortalt om sådan en forfærdelig skæbne.

Jeg kørte alene fra Søborg til Jægersborg.

Vi kørte videre fra Jægersborg med det samme. Benjamin havde været sammen med Andreas, så ham kørte vi til Gladsaxe, hvorefter vi fortsatte mod min Mormor og Kjeld i Holbæk. Der var kø på vejen. Vi var der halv seks. Min mormor havde lavet and med det hele. Brunede kartofler, rødkål og brun sovs. Det var rigtig dejligt, rigtig mormormad. Jeg elsker alt ved min mormor. Både hende og Kjeld var hyggelige at være sammen med. Vi måtte desværre køre derfra lidt for hurtigt igen, fordi vi stadig havde 40 minutters tur til Odden, hvor vi skulle møde Per med hundene.

19.15 holdte vi ved færgen på Odden. Vi holdte lige ved siden af en lille familie, jeg spurgte dem om de skulle hente en hundehvalp, det skulle de. Vi gik alle hen over ventebanerne, hvor Per holdte. Der stod endnu en lille familie. Vi var tre fra Sjælland, der skulle hente whippets fra Randers i dag.

Det var et rigtig spændende og afventende øjeblik. Vi fik udleverede papirer på hver vores hund. Vi fik deres hundetæppe, deres hundelegetøj, jakke, snor og halsbånd. Han tog en hund ud af bilen af gangen og overrakte den til familien. Chili skulle til Holte, Woody skulle til Roskilde, begge familier bestående af to børn og to voksne. Cooper blev overrakt til Benjamin, hun skulle med os. Hun puttede sig i Benjamins arme, indtil vi skulle køre, så sad hun på skødet af mig hele vejen hjem. Hun rumsterede lidt, men sad ellers fint og roligt.

Jeg både følte og tænkte, at det var et stort øjeblik for os og vores lille familie. Vi havde taget en beslutning og fået os et nyt familiemedlem, men jeg ville gerne have delt det med Noam. Jeg ved hun kommer til at tilføre noget godt til vores tilværelse. Selvom min følelse af at kunne elske eller holde af nogen og noget føles svækket, så kan Cooper få os til at føle noget.

Hun var så fin og hoppede, løb, og fulgte os rundt i lejligheden. Vi redte op i stuen, så vi kunne sove samlet tæt på Cooper i sin kurv. Vi så fjernsyn imens hun sov i sin kurv ved siden af os.

Benjamin var nede med hende sent, som det sidste inden vi sov.

Cooper sov i sin kurv ved siden af mig. Jeg blev vækket 6-8 gange i løbet af natten, fordi hun rumsterede og kravlede rundt i vores dyner, så jeg skulle putte hende tilbage.

12. november 2016

Cooper stod op kl. 05.40, hvor Benjamin gik ned med hende, selvom hun havde nået at tisse på en avis. Hun legede lidt rundt og undersøgte vores hjem, hun virker meget tryk og tillidsfuld.

Vi sov lidt videre.

Anden gang vi stod op var klokken halv ni. Jeg skyndte mig i tøjet og bar Cooper ned på græsset.

Jeg lavede morgenmad, vi spiste ved spisebordet, mens Cooper gik omkring. Vi blev i stuen på gulvet, for at nyde vores lille nye hvalp.

Alexander kom på besøg. Jeg blev liggende i stuen og så en film, i mens de drak kaffe. Cooper lå ved min side, når hun ikke sov legede hun og lavede hun ballade.

Vi ville køre en tur omkring min mor og spise.

Cooper og Flora skulle møde hinanden og min Mor og Frank skulle se Cooper. Det gik rigtig fint. Cooper holdte sig til os, men følte sig tryk efter en halv times tid. Vi gik også ind til Benjamins forældre, så de lige kunne se hende, der blev vi kun 10 minutter. før vi kørte hjem til Jægersborg igen.

Cooper trængte til ro og en lur, det gjorde Benjamin også, så vi endte på madrassen i stuen foran fjernsynet, igen. Jeg så fjernsyn, imens de andre sov.

Jeg gik ud med Cooper mens Benjamin kørte efter mad, vi spiste i stuen foran fjernsynet.

Sådan en dag som i dag, kunne der godt være nogle flere af. Vi hygger sammen, slapper af og tager alting i et roligt tempo.

Når jeg ikke tænker på Noam og ulykken tænker jeg meget over, at jeg ikke tænker på Noam og ulykken. Jeg er bange for, at jeg har det godt, fordi jeg tvinger mig selv til at have det godt for at kunne overskue en hverdag med et bachelorprojekt. Så i virkeligheden har jeg det ikke godt, men må lade som om og undertrykke mine følelser og tanker. Glæde er noget jeg bilder mig ind, og hvis jeg først trækker vejret ind og giver slip bryder det hele sammen.

Mit følelsesregister er generelt svækket. Jeg har det som om, at alt hvad jeg føler, er sat helt ned i gear, som om der er lagt låg på alt inden i mig. Jeg er både glad og ked af det, men intet af det i særlig høj grad. Jeg er bare. Jeg er i stand til mentalt at skelne mellem mine sorger og mine glæder, men ikke følelsesmæssigt, der er alt bare en pærevælling af "jeg er okay".

At få Cooper hjem og virkelig have hund har fjernet mine tanker lidt fra graviditeten. Hvilket er rart. Det har dog ikke fjernet belastningen fra min krop. Gravid er jeg heldigvis stadigvæk.

13. november 2016

Vi var virkelig tidligt oppe efter endnu en nat på stuegulvet, fuld af afbrydelser.

kl. 05.00 stod jeg udenfor med Cooper, det var mørkt og koldt, men når hun vågner, skal hun ned, om det er mørkt, koldt eller klokken er virkelig tidligt. Hun legede lidt rundt. Benjamin og Cooper sov videre. Jeg satte en film på. Benjamin snorkede lidt og Cooper lå med alle fire ben i vejret. Det var

hyggeligt og de var søde. Jeg satte mit vækkeur kl. 09.00, så jeg kunne komme op og være klar til at møde Natasja til Åbent Hus med vores ejendomsmæglere.

Jeg tænkte på at gå i bad, men jeg kunne ikke overskue det, så jeg satte bare håret op. Benjamin kørte mig til Gentofte station, fordi der ikke kørte nogle toge fra Jægersborg. Det var lidt hårdt at forlade hund og mand.

Da jeg sad i toget var klokken kun ti søndag formiddag, jeg havde det som om jeg havde været igang en hel dag, og jeg var alt for tidligt på den, så efter jeg var stået på metroen mod Amager, stod jeg af på Kongens Nytorv og gik rundt i Magasin. Jeg osede rundt i boligafdelingen, der var virkelig mange lækre ting. Jeg købte en kaffekande til Benjamin. Jeg overvejede, om den skulle blive til en kalender- eller adventsgave, men så manglede jeg minimum tre gaver endnu, og det ville blive for dyrt, så det blev bare til en spontan jeg-elsker-dig-her-er-en-kaffekande-gave, fra mig. Jeg endte med at komme en smule for sent frem til min og Natasjas fremvisningsaftale. Vi skulle med vores ejendomsmæglere til to af deres åbent hus arrangementer, for at indsamle lidt data til vores projekt. Vi startede på Kastrupvej i en lille lejlighed, og derefter tog vi til Ungarnsgade. Vi observerede, var med og skrev ned.

Halv to var jeg med metroen igen på vej hjem. Benjamin og Cooper hentede mig på Gentofte station. De havde gjort sig klar til tur, så vi kørte til Ermelunden og gik en dejlig tur. Der er virkelig sket meget med Cooper på meget kort tid, hendes mod og loyalitet, hun ved hun høre til hos os, og hun ved, at hun er i sikkerhed hos os. Vi mødte nogle andre der var ude at lufte hund. De kunne genkende en whippethvalp.

Bagefter kørte vi til Maxi-zoo. Der var ekstremt mange mennesker og ingen parkeringspladser – alle bruger deres søndag i Ikea. Vi var alene i Maxi-zoo, heldigvis. Vi havde Cooper med. Vi købte en hundesnor, lidt godbidder og madskåle. Vi kørte hjem for bare at være hjemme.

Jeg var begyndt at tænke rigtig meget over mine “overskudsdage” og alt mit fokus, der lige nu er på vores hundehvalp. Jeg havde brug for at kigge på billeder af Noam, jeg blev rigtig ked af det, men holdte det i smug, for ikke at påvirke Benjamin, men da jeg havde bevæget mig ud på badeværelset for at tørre øjne og pudse næse, kunne han høre at jeg var ked af det, og kom ud for at trøste mig. Han blev også ked af det. Vi var triste sammen, men vi er gode til at passe på hinanden.

Klokken lidt i seks skulle Benjamin aflevere bil til min mor. Vi har ikke købt ind i evigheder, så jeg bad ham om at tage fastfood med hjem, uden at sige til min mor, at det også var vores mad i går.

Vi spiste foran fjernsynet. Vi havde fjernet opredningen, så stuen var tilbage til normalen.

Lidt over syv kom Benjamins forældre og søskende forbi for at se Cooper. Hun blev generet og sov det meste af tiden de var her, men de synes hun er sød.

Da de var gået, faldt jeg i søvn i sofaen med Cooper. Cooper skulle sove i sin kurv alene i stuen i dag, og vi gik ind i seng i vores soveværelse.

14. November 2016

Mandag, men weekenden fortsatte lidt, for Natasja havde sygetjek med hendes datter Haley. Det passede mig fint at kunne blive hjemme med min lille familie.

Cooper stod op kl. 5. og skulle ned. Benjamin tog sin dyne med på sofaen for at være i nærheden af hende, imens hun var oppe og rundt. Jeg fik lov til at sove videre, og blev først vækket lidt i ni.

Jeg er i uge 24. 67,2 kg, kæmpe mave, aktiv dreng, besværet krop, halsbrand og bækkenløsning.

Vi hang lidt foran fjernsynet før vi tog os sammen til at gøre rent og rydde op. Hunden rodede i jorden i potteplanterne.

kl. 12.20 gik vi ud af døren for at nå til psykologerne til kl. 13. Vi havde Cooper med. Psykologerne havde selv foreslået, at vi tog hunden med, selvom der på bygningen står hunde forbudt. Vi havde sørget for, at hun var luftet og leget med. Hun sov fint under hele sessionen. Både Anne og Palle var vilde med hende.

Jeg snakkede med Anne om de seneste dages følelse af overskud. Jeg blev ikke så ked af det, som jeg plejer, jeg havde ikke lyst til at blive så ked af det, så jeg snakkede bare om en masse forskellige ting og emner, som ikke var for følsomme, men fine at få vendt med hende. Tanker om fødsel og dåb.

Benjamin havde været ked af det. Ham og Palle, havde lavet EMDR for 4. gang. Han skulle ikke sige noget, bare tænke forløbet igennem. Jeg ved hvor hårdt det er og føler med ham.

Min mor hentede os, vi skulle være hjemme til klokken 15, hvor der ville komme en masse gæster. Vi havde stuen fuld af højtalende, kaffedrikkende gæster. Min farmor, Margot og Johnny, min mormor og Kjeld, Ian og HP, som var kommet hjem. Min far og min mor. Det var hyggeligt nok at være samlet og vise dem vores hjem, men jeg snakkede mest bare med min far. Vi fik nogle fine genbrugsgaver.

Min mormor og Kjeld kørte som de sidste. Vi skulle hjem til min mor og spise middag og fejre Ians Fødselsdag. HP, Ian og Benjamin hang lidt i vores sofa, inden vi kørte til Søborg. Min mor havde lavet lækker mad.

Cooper var med og legede og larmede rundt.

Efter middagen kørte H-P os hjem igen. Vi luftede Cooper og gik op i vores sofa.

15. November 2016

Det har været en helt vildt hård nat. Jeg tror, der skete for meget for Cooper i går. Hun både spiste, drak, tissede, spurgte om vi skulle lege og spurgte om hun måtte komme op og sove i vores seng i løbet af natten.

kl. 5 gik Benjamin ned med hende og rykkede efterfølgende på sofaen. Da jeg stod op, for at gå i bad og gøre mig klar, sov de sammen på sofaen. Jeg luftede hende inden jeg gik. Derefter var hun Benjamins energibombe.

Jeg gik mod toget. På vej derhen kom jeg til at tænke på, hvad andre mennesker tænker om mig, at jeg som ung og gravid, burde gå rundt og se noget gladere ud. Jeg formulerede et svar til en fiktivt kommentar.

Jeg kom til at tænke på Noams alder. Hvor lille han egentlig var. Jeg tænkte på ham i sin lidt for store angry birds (“angy birbs”) t-shirt, han lige havde fået. Jeg blev lidt ked af det. Jeg tænkte på datoen, og kiggede på min telefon. Den sagde 15. november. Fem måneder siden hans død i dag. Jeg havde ikke lyst til at fortsætte, både fordi det virkede uoverskueligt, men også fordi jeg ikke ville have folk skulle kigge på mig. Jeg ringede til Benjamin bare for at snakke lidt og falde til ro. Han foreslog en hjemmearbejdsdag, men jeg valgte at fortsætte dagen som planlagt. Jeg fokuserede på musikken i mine øre og om at holde mit hoved højt.

Jeg var fremme kl. 09.40. Et godt stykke tid før Natasja, hvilket var meget rart, fordi jeg var i dårligt humør. Jeg fik lavet lidt inden hun kom, men var mest bare umotiveret.

Vi sad begge to og prøvede at lave noget, men hun virkede heller ikke oplagt eller arrangeret. Jeg spurgte ind til, hvordan morgens trivselsmøde på Hayles skole var gået. Det havde været en dårlig oplevelse, hun var ked af de ting, der var blevet sagt. Da jeg fortalte hende, at jeg også var trist i dag, foreslog hun at vi pakkede sammen, og så om vi kunne skrive lidt hjemme fra.

Jeg ville gerne ind til Noam, men vejret var rigtig dårligt, så det ville være kedeligt at stå der inde. I stedet for fulgte jeg og Natasja til Føtex, hvor vi hver især handlede ind til aftensmad. Jeg ville gerne lave skipperlabskovs til Twin Peaks aften. Jeg købte alt for meget ind i forhold til, at jeg skulle slæbe det hele vejen fra Nørrebro til Jægersborg.

Jeg kom hjem til en sød mand og en fræk hund. De havde ligget på sofaen med dyne, siden jeg var gået. Vi sad lidt i stuen, indtil jeg gik i gang med madlavning.

Johanne kom kl. 16, hun legede med hunden, mens jeg fortsatte madlavningen. Nanna kom lidt efter. Maden passede sig selv, så vi var samlet i stuen.

I et uopmærksomt øjeblik hoppede Cooper ned fra Benjamins skød og landede rigtig dårligt, jeg fik et chok og Cooper blev bange. Jeg sad helt stille, for ikke at virke nervøs eller bryde sammen af forskrækkelsen. Jeg kaldte Cooper til mig, og da jeg havde fået hende i armene, gik jeg ud i køkkenet, hvor jeg satte mig på skamlen med hende i armene helt i chok. Efter lidt tid kom Benjamin ud, han kunne godt se på mig, at jeg ikke var helt okay. Han krammede mig og sagde at jeg ikke skulle tage det så tungt, hvilket fik mig til at bryde sammen, i stilhed. De tårer der havde presset sig på, trillede ned af mine kinder. Jeg sagde til Benjamin, at jeg godt ved, at hun er okay, men at det chok der fulgte med det fald, ramte mig så kraftigt, at det mindede mig om følelserne fra ulykken. Jeg blev skræmt af følelsen af at være bange for, at der var sket noget rigtig slemt. Jeg kom til at tænke på mine mulige fremtidige reaktioner på tilskadekomster, store såvel som små ulykker man kommer til at overvære, især med egne børn. Jeg skal kunne se mine egne børns blødende knæ uden at hele verden ramler omkring mig.

Jeg holdte mig lidt i køkkenet, rørte i gryden og gjorde klar til borddækning.

Vi spiste lækker mad. Efterfølgende satte vi serie på. Vi så sæson afslutning. Jeg ville helst holde mig til et enkelt afsnit i dag, så vi snakkede bare sammen og så lidt andet fjernsyn. Johanne har planer om kort hår, så vi kiggede på inspirationsbilleder på pinterest.

Vi havde sørget for at holde os til Coopers rutine og puttede hende med en dyne i sin kurv i stedet for med et tæppe. I håb om at hun sover bedre i nat.

16. november 2016

Benjamin tog Cooper og lagde sig ind på sofaen.

Natasja og jeg havde aftalt at arbejde hjemmefra i dag, fordi vi begge skulle noget om formiddagen.

Benjamin og jeg spiste morgenmad og sad ellers bare i stuen, indtil jeg skulle til lægen, uge 24-tjek. Kl. 10. hoppede jeg på bussen, men den drejede ikke den vej jeg skulle, så jeg hoppede af på stoppet efter og tjekkede rejseplan, som gav mig 5 minutter til at finde til det rette busstoppested. Jeg løb og blev forpustet, men jeg nåede det lige præcis.

Min læge er flink. Hun tjekkede blodtryk og babybule. Hun spurgte ind til, hvordan det står til, og så nævnte hun nogle gamle resultater af mine med små celleforandringer fra nogle gamle udskrabninger, med hensyn til livmoderhalskræft, som jeg havde fået lavet hos min tidligere læge. Hun sagde at der ikke var noget at bekymre sig om, men at hun ville sørge for at jeg kunne blive tjekket igen efter fødslen.

Det er ikke noget, der som sådan skræmmer mig, men det er da irriterende at skulle gå derfra med den information. Jeg bliver nødt til at fokusere på at få børn, og få mange børn. Heldigvis er Benjamin med på at lave et par stykker i rap.

Jeg aftalte med Benjamin at han skulle være klar til gåtur med hunden, når jeg kom tilbage. Vi satte hunden i cykelkurven og trak cyklen afsted ned til hundesømosen, hvor vi gik afsted. Vi slap Cooper løs, legede og trænede hende lidt, hun er allerede dygtig. Vi gik hjem og spiste frokost.

Vi sad og hang lidt i stuen, hvorefter vi besluttede os for at gå i køkkenet sammen for at bage. Jeg lavede kokosmakroner og Benjamin bagte scones.

Klokken 18 kom Alex og Anna, de havde pizza med. De er søde, men jeg var løbet tør for overskud, og havde svært ved at være selskabelig. Så jeg satte mig med min computer og fik lavet på vores Bachelorprojekt, som jeg skulle have gjort hele dagen, og så var jeg med i selskabet, når jeg lige følte for det. Det fungerede fint, nok mest for mig. De gik ikke for sent.

Cooper puttede sig i sin kurv og vi gik i seng.

17. november 2016

Jeg stod op kl. fem, fordi jeg skulle tisse, hvilket vækkede Cooper. Kl. halv seks var der gang i hende. Benjamin gik i stuen. jeg fik lov til at sove til halv syv. Han er god, fordi han gør det.

Jeg ville tage toget til studie, men kom i tanke om, at jeg skulle følges med Clara efter studie, så jeg måtte op på cyklen og afsted. Når vejret er fint og jeg er i god tid, så er det helt okay at cykle. På min cykeltur fantaserede jeg en fortælling, noget jeg altid har gjort, når jeg er alene på farten, men siden ulykken har jeg ikke tænkt på andet end på livet og ulykken, indtil i dag, hvor jeg fortalte mig selv endnu en uhyggelig historie. Jeg cyklede forbi en bunke sorte sække, en af dem bevægede sig lidt, jeg kiggede mig omkring og gik hen for at åbne posen, nede i lå en død krop, det var en kvinde, der var

blevet skåret i stykker og smidt ud, men blandt kvindekroppen, lå et lille barn, som stadig var i live. Jeg måtte handle hurtigt for at tilkalde hjælp, så barnet ville overleve.

Vi arbejdede koncentreret og effektivt i dag. Vi fik færdiggjort nogle passager. Når vi arbejder sådan sammen, så er jeg rimelig fortrøstningsfuld, men jeg er begyndt at glæde mig til, at det er overstået. Vi købte smørrebrød til frokost af den lokale thai-smørrebrødsdame, klappede computeren i og snakkede. Klokkeren 15 pakkede vi sammen og tog hjem.

Jeg mødtes med Clara på Frederiksborgvej. Hun skulle på arbejde og havde spurgt om vi skulle gentage vores cykeltur sammen til Vangede. Det var hyggeligt og at være sammen om at cykle, gør turen mere overskuelig.

Jeg kom hjem til en sovende hund og en afslappet Benjamin. Andreas kom til aften, det samme gjorde Peter med Fe og Falke. Der blev bestilt pizzaer. Vi spiste alle sammen, sammen.

De havde været spændt på at se Cooper. Fe og Falke var oppe at køre, og der gik ikke længe før jeg havde fået nok af selskab og støj. Jeg kunne ikke finde ro, hverken ved spisebordet, hvor mændene sad og snakkede eller i stuen, hvor Fe og Falke opholdte sig. Jeg gik en tur med Cooper, bare for at komme lidt væk.

Jeg sad i sofaen, med en sovende hund på maven og ventede på at folk gik. Familien gik, men Andreas blev hængende. Der blev tændt for fjernsynet. Jeg spillede computer, sådan noget ligegyldigt noget, men det får mit hoved til at koble fra og føle tomhed.

18. November 2016

Vi skulle ikke mødes på vores skriveplads i dag, fordi Natasja havde en tidlig julefrokost med sin praktikplads. Det passede mig fint.

Jeg tog mig af Cooper, da hun vågnede tidligt og lod Benjamin ligge. Det var ikke først i god gerning, jeg tog mig af hunden så tidligt, men jeg lå vågen, fordi jeg ikke kunne få ro fra ulykken og døden. Så jeg kunne lige så godt stå op, og lade Benjamin få den ekstra søvn. Jeg nåede at se to film, før jeg så Benjamin. Han kom ind i stuen omkring kl. 11.

Da Cooper vågnede op igen og var frisk, tog vi tøj på og gik til Hundesømosen.

Hjemme foreslog Benjamin at vi skulle downloade The Sims og spille side om side, det gjorde vi, men Cooper pev og pev, hendes poter gjorde ondt efter gåturen, så vi fik i stedet få hende til at falde til ro, hvilket var rigtig svært.

Min mor kom på et kort uanmeldt besøg. Hun skulle hente Pernille ved Vangede station og ville lige se os.

Benjamin og jeg havde planlagt en hygge-kæresteaften i stuen, med mad og hinandens selskab, men det endte med at vi spillede The Sims alt for længe, til vi måtte bestille noget mad, bare for at få noget. Vi fik dog alligevel lukket computeren ned og sat en mærkelig film på.

Vi var helt udkørte, da vi gik i seng, selvom vi ikke havde foretaget os noget i dag.

19. november 2016.

Jeg stod op med Cooper og lod Benjamin sove, for jeg skulle alligevel op og gøre mig klar til en tur i svømmehallen med Nanna og Johanne. Jeg fandt mit badetøj frem, og kunne heldigvis passe det. Jeg cyklede til Gentofte station, tog toget og metroen videre til Frederiksberg. Vi havde ikke noget morgenmad, så jeg købte lidt at spise på vejen, bare for at få noget i maven.

Jeg havde været rigtig nervøs for at skulle i svømmehallen, for det var normalt kun noget jeg gjorde med Noam, men tænkte at det var fint at få bristet den bobbel og forhåbentligt fjerne det ubehag jeg har omkring at skulle i svømmehallen, og jeg skulle heldigvis være i godt selskab, så jeg kunne være tryk.

Jeg kom til tiden, eller ti minutter før tid. Det gjorde de to andre ikke. Så jeg sad der og ventede ved hovedindgangen til svømmehallen og kunne se den ene forælder efter den anden komme eller gå med hver deres lille lyshårede dreng. Jeg kunne mærke et pres og en uro i min krop omkring situationen, men tog mig sammen, lod forældre være forældre, og ventede bare. Kvart over 10 var de begge to ankommet, og jeg var okay. Det var en rigtig hyggelig svømmehalstur, men jeg kigger virkelig meget på de andre forældre og på deres forhold til deres børn, især drengebørnene. Jeg kan ikke blive distraheret fra det, slet ikke når jeg befinder mig et sted for børn og deres forældre.

Alt foregik stille og roligt. Jeg plaskede mest bare lidt rundt. Jeg er ikke særlig vild med at svømme baner. Vi gik under bruseren og bagefter i sauna. Bagefter gik vi ud for at spise lidt frokost, meget trøtte og udkørte.

Jeg tog metro, tog og cykel hjem igen. Andreas var derhjemme sammen med Benjamin og hund. Andreas foreslog, at der skulle laves flæskesteg med det hele til aftensmad og mit svar til ham var, at jeg ingen planer har om at lavet noget som helst resten af dagen.

Der blev alligevel lavet flæskesteg med det hele. Jeg lavede ingenting, imens Benjamin og Andreas handlede og lavede mad. Da vi skulle spise var Cooper en kæmpe energibombe, det stressede mig og gjorde mig urolig.

Benjamin og Andreas så en film bagefter, mens jeg var på min computer.

Jeg og Benjamin lå nøgne sammen, men mit hoved kørte rundt med tanker fra dagen i dag, og ting jeg gerne ville dele med Benjamin. Han tog det roligt. Han holdte bare om mig og vi snakkede om andre ting for at komme på andre tanker. Benjamin faldt hurtigt i søvn, mens jeg lå med et hoved fuld af minder og tanker. Jeg bad ham om at være nær mig, så jeg kunne falde i søvn. Det hjalp.

20. november 2016

Vi stod op med hunden kl. 07 spiste cornflakes og lavede derefter ingenting indtil kl. 15, hvor min mor kom forbi med bilen. Vi kørte hende til Søborg for at sætte hende hjem, og bagefter kørte vi til Ermelunden med lommerne fulde af godbidder, så vi kunne lufte og træne vores hund.

Det blæste og begyndte at regne, så det var ikke længe vi var ude. Vi kørte hjem igen og satte os i sofaen.

Jeg kan mærke presset omkring bachelorprojektet. Jeg burde lavet noget, eller jeg skal lave noget, men jo mere jeg bør lave, desto mindre får jeg gjort, hvilket frustrerer mig, og når jeg først er frustreret, så laver jeg slet ingenting.

Klokken kvart i seks, kørte vi til min mor og Frank, for at spise aftensmad. Cooper var fuld af Energi, Flora not so much.

Vi blev kørt hjem igen og satte os i sofaen foran fjernsynet og sad der til vi gik i seng.

21. november 2016

Jeg tog hunden med ud kl. 06.30 og lod Benjamin sove. Det er Benjamin, der lægger hende tilbage i sin kurv, når hun står for enden af vores seng om natten, fordi jeg har svært ved at vende mig og komme ud af sengen på grund af mit bækken.

Jeg spiste morgenmad, mens Cooper legede. Vi øvede lidt kommandoer. Jeg kom til at tænke på, hvor brutalt Noam skulle herfra. Vores lille søn, der blev taget fra os så voldsomt. Jeg skulle til at blive ked af det, men der var ingen grund til at sidde og græde alene i stuen og gøre dagen hårdere fra starten af.

Jeg tænker meget på, at jeg, eller en stor del af mig, er blevet en anderledes person. Hvornår får jeg mon lyst til en tur i byen med mine veninder igen, en venindeweekend, eller lyst til at deltage i større arrangementer. Får jeg nogensinde lyst igen? Jeg kan mærke, at det i hvert faldet ligger langt væk. Jeg har absolut ingen interesse i at deltage i festlige arrangementer, men derfor er det rigtig vigtigt, at jeg så tager mig sammen og laver andre ting med mine venner og veninder, så jeg ikke kommer til at trække mig og ender helt uden venner. Denne forandring i mit liv kommer også til at betyde forandringer i mine bekendtskaber. Det er jeg godt klar over. Nogle falder fra, nogle må vælges fra, mens andre, måske nye endda kommer til. Hvilket er en proces, der allerede er igang, og jeg er ved at forstå og have indset, at det er en nødvendig, men hård proces oven i alt andet.

Her 5-6 måneder siden ulykken, tiden efter vi har haft allermest brug for omsorg og omtanke, er der flere, der er begyndt at skrive til mig. Det er som om de tør nu, fordi de måske tænker, at nu må vi have det bedre, og så er det vel nemmere at forholde sig til et menneske, der har mistet for et stykke tid siden, og ikke for nyligt.

Det er de færreste, der tør spørge "Hvordan har du det virkelig?". De fleste undskylder deres afstand med, at de er bange, og holder sig væk, for at beskytte sig selv, at det ikke er på grund af os. Det synes jeg er noget fis. Hvorfor skal de passe på sig selv, når det er mig der har mistet et barn. Jeg er så såret, som jeg nogensinde kan blive, så at jeg kommer til at være ked af det i deres selskab, gør hverken min eller deres situation værre. Det kunne måske endda være en hjælp for folk at se mig ked af det eller høre, hvordan jeg faktisk går og har det, om mine mørke tanker, måske det endda ville hjælpe dem. Om ikke andet kunne de sætte pris på det liv de har uden den mørke, som mit liv besidder.

Jeg tog toget til studie. På vej i toget kom jeg i tanker om vores sag, at der ikke var sket noget længe. Jeg fik lyst til at gøre noget, finde ud af hvor langt vi var. Hvad sker der mellem os og Københavns Kommune? Normalt er det Andreas, der har kontakt med vores advokat, og siden vi takket nej til artiklerne, og ikke helt var klar til at gå i retten, var der ikke sket noget. Jeg valgte at ringe til hende for at få en status. Jeg fik fat i hendes sekretær, som ville lægge en besked, og bede hende ringe tilbage.

Jeg kom for sent, både fordi jeg kom lidt for sent ud af døren, men også fordi jeg stod på en forkert bus, der kørte langt forbi, hvor jeg skulle af. Så jeg måtte gå et langt stykke tilbage til Bispevej.

Natasja og jeg arbejdede ikke længe før min telefon ringede. Det var advokaten. Hun var rasende i røret. Det var et chokerende opkald at få. Det var meget anderledes, end jeg havde regnet med.

Hun lagde ud med at sige, at hun i hvert faldet ikke var vores advokat mere. Efterfulgt af hvor uforkammet vi var, eftersom vi ikke havde takket hende på den ene eller den anden måde for hendes arbejde og indsats. Jeg blev helt overrumplet og uforstående, for min opfattelse var, at vi ikke var i nærheden af at slutte vores samarbejde og at der derudover ikke var gjort det store arbejde i vores sag endnu. Jeg prøvede at forstå, hvad det var der var gået galt, og undskyldte samtidig mange gange imens jeg prøvede at forklare om vores forløb og opfattelse og hun forklarede om sin.

Efter lang tids ret ubehagelig snakken frem og tilbage kom vi frem til, at der måtte have været nogle misforståelser og miskommunikation mellem os og gennem Andreas. Det gik galt, da vi sagde nej til de planlagte artikler om os og ulykken tilbage i August. Hun skyldte skylden på Andreas.

Det var en fejl at bringe en tredjepart ind, for det gør det sværere at kommunikere ordentligt mellem to parter, især når emnet er så følsomt. Men det var vores eneste mulighed, da vi ikke selv var i stand til at rumme den kontakt og alt hvad der fulgte med at informationer og opgaver.

Hun foreslog at vi fik nogle udtalelser omkring vores tilstande af vores psykologer, og at vi derefter ville kontakte Københavns kommune, og sige at vi senere vil vende tilbage med et forlig, eller en indkaldelse til en retssag. Hun tilbød at skrive henvendelsen for os og sende det til Københavns kommune. Vi aftalte, at vi skulle tale videre om, hvad der skal ske fremadrettet og hvornår vi eventuelt skulle begynde at betale, eftersom hun tog vores sag pro bona.

Vi snakkede sammen en hel time, og hun sluttede af med at sige “nogen gange kræver det to kvinder, for at løse trådene ud”

Det var en rigtig hård samtale at have, jeg var glad for, at jeg var i stand til at have den og ikke bare bukkede under for vreden til at starte med.

Jeg kan ikke se, hvordan det kunne gå så galt i kommunikationen mellem en professionel advokat og vores gode ven Andreas. Noget er der gået galt, og det gør mig så frustreret og ked af det.

Jeg er så træt at folk der antager ting frem for at spørge. Dem er der alt for mange af. Jeg ved godt, at alle antager noget, men de kloge antager og stiller dermed spørgsmål frem for at konkludere på deres egen antagelse.

For eksempel forleden dag lavede Andreas en rigtig tarvelig og forkert antagelse. “I er glade når jeg ser jer, så jeg går ud fra at I er glade og har det godt.” Hvis han ville have sandheden, skulle han have sagt “Jeg synes I ser glade ud, har I det godt?”, hvilket kunne føre hans antagelse til en dialog, om hvordan vi har det. Med et enkelt spørgsmål kan sandheden følge, eller i hvert faldet nogle flere informationer, men det kræver at man tør og er interesseret.

Jeg ringede til Benjamin bagefter, han blev også rigtig ked af det. Vi snakkede sammen i en halv time.

Jeg fortalte Natasja om det hele. Jeg havde været væk i halvanden time, og kom tilbage fuldstændig oprevet og hævet i ansigtet. Jeg kunne ikke komme i gang med at lave noget. Vi endte med at hjælpe

underviserne med at uddele nissevenner mellem hinanden. Vi lavede små origamijulemænd og skrev deres navne i en lille kuvert, hver julemand holdte i hånden.

De blev glade og jeg blev distraheret. Det var rart. Mine øjne var trætte og mit hoved var tungt.

Jeg fik skrevet fem linjer og så tog jeg hjem. På vej hjem i toget måtte jeg ringe til min mor og fortælle om min voldsomt lange og ubehagelige telefonsamtale. Hun var forarget, men synes det var flot at jeg havde taget kontakt. Hun foreslog at vi sendte blomster, som en undskyldning for dårlig kommunikation, og en tak for den hjælp vi har fået indtil nu.

Da jeg kom hjem, talte Benjamin og jeg det hele igennem. Vi er enige om, at vi er nødt til at tale om den her situation sammen med psykologerne på torsdag. Vi er enige om, at vi er nødt til at høre Andreas's side af sagen, og så blev vi enige om at sende advokaten chokolade med et håb om godt fremadrettet samarbejde. En kæmpe æske chokolade ville blive leveret til hendes dør i morgen.

Jeg sad bare ned resten af dagen. Jeg havde svært ved at holde mine øjne åbne.

22. november 2016

Vi sov alt for længe, så jeg måtte gøre mig klar rigtig hurtigt. Jeg tog mig tid til at gå med Cooper. Vi gik mens solen stod virkelig smukt op. Benjamin stod op, da jeg gik ud af døren. Jeg havde svært ved at komme afsted, for Natasja var syg, og ville blive hjemme, men jeg ved, at hvis jeg bliver hjemme, laver jeg ikke noget, der har med projektet at gøre, så jeg måtte afsted bare i et par timer.

Jeg fik lavet lidt forskelligt og var fint koncentreret i nogle timer. Jeg vendte også gårsdagens telefonsamtale med Advokaten med Christina. Hun er flink og kunne godt forstå, at vi er kede over situationen.

Jeg tog fra studiet kl. 13 for at komme hjem og spise frokost med Benjamin. Vi spiste pitabrødsrester fra gårsdagens aftensmad.

Ulykken står ofte helt skarp for mine øjne, eller i mine tanker. Jeg bliver ked af det hver gang, med forskellige grader af udbrud eller sammenbrud. Den kommer nok til at være til stede resten af mit liv. Jeg må bare vænne mig til, at de tanker er en del af min hverdag, og så må jeg blive bedre til at takle dem, når de kommer, så min dag kan fortsætte uforstyrret trods ulykkestanker. Jeg er nået et godt stykke vej allerede. Jeg er blevet bedre til at leve med døden, og vi er da glade, men vi er også i dyb sorg. Folk har svært ved at forstå, at det er to ting der kan kombineres. Men det kan vi. Vi lever og har det godt, men vi har det også skidt, rigtig skidt. Vi er kede af det dagligt, enten sammen eller alene. Vi er også glade dagligt, enten sammen eller alene. Vi hygger os, og så klarer vi os. Hvis vi skulle se ud, udenpå, som vi faktisk har det indeni, ville vi være forfærdeligt grimme. Hvis vi ikke var i stand til at kombinere glæden med den gennemtrængende sorg vi står med, så ville vi ikke være i stand til at leve, eller have lysten til livet, men vi har valgt livet, vi har besluttet os for at arbejde for os selv og for vores eget bedste, hvilket betyder, at vi er nødt til at have det godt på nogle tidspunkter af døgnet, og derfor ligner vi helt almindelige unge mennesker, mens vi absolut ikke er helt almindelige unge mennesker.

Vi lavede ikke noget resten af dagen. Vi havde aftalt, at vi skulle ud og spise med min far, så min mor passede hunden, mens vi spiste burger på Halifax. HP var også med. Det var savværkets Louise, der var manager, hun havde inviteret os til at komme og spise. Hun er skøn, og det var rigtig fint at være

ude at spise sammen. Vi kørte min far hjem, hentede vores helt vildt overgearede hund og satte os i vores sofa derhjemme. Der sad vi til vi gik i seng.

23. november 2016

Natasja meldte sig syg endnu en dag. Jeg stod op og gjorde mig klar i et langsomt tempo. Jeg gik ud med Cooper. Vi mødte en sort whippethvalp på 14 uger. De bor, hvor vi bor. Hera hed hunden. Hundene var glade for hinanden, og vi aftalte at de måtte ud og blive luftet sammen.

Da jeg kom op i lejligheden, satte jeg mig i sofaen ved siden af Benjamin, og sagde at jeg nok ikke kom afsted i dag. Han svarede, at det havde han lidt gættet. Det var en hyggelig, men dum beslutning, for jeg fik intet studiearbejde lavet. Vi sad, som vi bedst kan sidde i vores sofa, med hvert vores device, resten af dagen, så det var ikke tid foran computeren jeg manglede for at lave på mit bachelorprojekt.

Klokken 18 kom Nynne og Anne med pizza. Anne er i gang med at læse til dyrlæge, og så er hun kæmpe hundemenneske, hun var helt vild med Cooper, mens Nynne var bange for hende. Vi spiste og blev siddende nogle timer ved spisebordet, til de gik afsted igen kl. 21.

24. november 2016

Torsdag. Jeg fik skrevet lidt på projektet fra morgenstunden. Lidt er bedre end ingenting.

Peter kom med morgenbrød. Ham og Benjamin snakkede og drak kaffe i flere timer, mens jeg fik brugt tiden på projekt.

Jeg har i et stykke tid overvejet at poste et billede af min mave, og "offentliggøre" min graviditet på min instagram, så jeg fik formuleret en fin og ærlig tekst, omkring vores situation, så jeg fik postet et fint billede og fortalt min virtuelle omgangskreds om vores baby på dagen, hvor det er fem måneder siden, at vi begravede vores lille dreng og jeg er seks måneder henne i graviditeten, med en anden lille dreng i min store runde mave. Maven er stor og bliver større, mens ventetiden bliver kortere.

Peter kørte os til vores psykologer. Vi havde Cooper med og bad om at tale samlet omkring vores sag, advokaten og Andreas.

Vi kom omkring det hele. De var forargede, Anne især. Det var en underlig opførsel. Vi skal have defineret vores vi. Vores vi skal omhandle mig og Benjamin, og så skal vi have snakket med Andreas om advokaten. Vi tror på, at han har handlet i god tro, og der er opstået en misforståelse med vores advokat. Advokatens opførsel har ikke været helt okay. Det var rart at få talt grundigt om ugens gang.

Vi blev hentet af min mor. Vi tog selv bilen hjem, efter at have sat hende af. Benjamin kørte selv lidt på indkøb bagefter, mens jeg var hjemme med Cooper.

Vi kørte til Benjamins forældre for at spise. Jeg er begyndt at være lidt træt af aftner, hvor vi skal forholde os til andre, og hvor vi ikke kan være os selv, selvom det er hyggeligt at være hos vores forældre, så er det hårdt at være afhængige af dem for at få ordentlig aftensmad.

Vi kørte hjem. Tvtid. Sengetid.

25. november 2016

Uden at have lavet vildt meget i løbet af ugen er det alligevel endelig fredag.

Det var hårdt at komme op og ud af døren, men alt gik til tiden. Jeg kom desværre til at bevæge min krop lidt for hurtigt fra det ene tog hen i det andet. Det kommer min krop til af bøde for i løbet af i dag, og særligt i nat.

Det er Black Friday, men jeg skal ikke købe noget. Jeg ønsker mig et par lækre bukser og en trøje der matcher, men jeg kan alligevel ikke passe noget, så det kan være lige meget. 7 eleven havde lavet ekstra mange croissanter og solgte dem for fem kroner på vej ned af trappen ved Nørrebro station. Jeg havde en tyver i lommen. Black Friday fik mig.

Christina og Julia fik en hver og Natasja og jeg spiste en hver. Vi er fint med i bachelorprojektet. Vi fik lavet lidt og ellers fik vi hygget os igennem fredagen.

Vi starter designprocess og koncept på mandag. Vi gik kl. 14.

Jeg er blevet meget usikker på vores advokat. Jeg har snakket med hendes sekretær, og afventer at advokaten vender tilbage. Det bliver nok først på mandag. Vores sag skal ikke gå galt på grund af egoistiske mennesker og misforståelser. Den sag skal lukkes. Vi må se om vi kan finde en anden, eller selv køre sagen videre. Jeg trænger til god kontakt og afklaring. Jeg vil have fred fra alle mine åndssvage tanker og teorier.

Benjamin sov inde i sengen da jeg kom hjem, Cooper lå i sofaen og rejste sig ikke engang for at hilse. To dovne hunde. Benjamin havde haft fire små opgaver han skulle løse i løbet af dagen. 1. Få hundeforsikring 2. Få nedsat sin fartbøde 3. Vandtryk 4. skrive til Andreas, hvilket jeg gjorde, intet andet var klaret.

Jeg gik en god tur med Cooper. Hun er blevet rigtig dygtig til at gå og kan godt lide, at vi er ude. På vej hjem fra vores tur mødte vi Hera med sin anden ejer Sine. Vi snakkede lidt, og blev enige om at skulle prøve at lege sammen. Sine fortalte, at hun plejede at slippe Hera lidt løs nede i hjørnet, så det gjorde vi. To hoppende og overgearede hunde fik lov at lege og legede vildt sammen. Jeg er lidt nervøs for at have Cooper løs, især når der er køretøjer indenfor 100 m. Jeg havde en beskidt hund med mig op.

Benjamin havde fikset forsikring og bøde i mellemtiden. Det var rart.

Vi var bare hjemme og havde ikke nogen planer, så vi begyndte at øve alene hjemme med Cooper, nu hvor hun var luftet godt af og havde haft selskab hele dagen. Vi gjorde klar til hende i entreen med ryddede gulve, lukkede døre og hundekurven, sagde vi "Vi kommer om lidt", og så gik vi ud af vores hoveddør, lukkede den og stod helt stille på opgangen i 5 minutter. Hvorefter vi låste op, gik ind, hilste og roste hende.

Vi bestilte burgere og så Suicide Squad. Fede figurer, dårlig film. Vi redte op i stuen, så film og sov med Cooper.

For tiden kører der en reklame fra Tryg i tv. Den handler om en lille pige der får stød, og det er tæt på at hun dør, men hun døde ikke. Den kom på skærmen imens, Benjamin og jeg så fjernsyn. Jeg sagde

til ham, at jeg normalt skruer helt ned, når den kommer på. Han svarede, at han plejer at zappe væk. Nogle gange går det op for mig, hvor skrøbelige vi er.

Advokaten ringede sent, men jeg var glad for at hun ringede. Hun havde to muligheder omkring vores sag. Et, vi indgår et forlig med kommunen, får en undskyldning og et symbolsk beløb, vi kan donere til en selvvalgt organisation. To, vi går i retten og kører en erstatningssag mod dem. Hvis vi vinder, vinder vi måske et beløb på 200.000 - 300.000. Det er op til os, hvad der skal gøres. For mig ville det være rart bare at få det afsluttet, men kommunen har intet gjort, og det virker så forkert bare at godtage et beløb, som vi skal sende videre, men på den anden side virker det fuldstændig uoverskueligt at skulle i retten. Det vil være alt for hårdt. Vi aftalte, at vi skulle tales ved og mødes.

26. November 2016

Lørdag, Cooper er 10 uger i dag og hun er virkelig vokset. Hun er hårdt arbejde, men er blevet en rigtig vigtig del af vores hverdag.

Vi har sovet i stuen. Det er ikke helt optimalt, men Cooper elsker at putte med med os, når hun får sneget sig fra sin kurv over i vores dyner.

Vi tog ind til Noams grav. Min mor havde lagt gran. Det var længe siden vi havde været inde ved ham.

Vi fik lavet et lille hundetegn til Cooper og så kørte videre til Bernstorffsparken, hvor hun gik uden snor. Vi lavede lidt hundetræning. Det var en rigtig fin tur.

Vi kørte hjem og slappede af resten af dagen. Jeg sad stille i stuen og bevægede mig så lidt som muligt, mens jeg spiste en masse appelsiner. Cooper lå ved min side og Benjamin spillede computer.

Først kl. 18 bevægede vi os igen. Vi skulle hjem til Nanna og spise middag. Nanna og Steffen havde lavet hjerter i flødesovs. Jeg var ikke helt oplagt til en tur hjemmefra, men det var rigtig hyggeligt. Nanna og Steffen er så fantastiske. Efter vi havde spist, spillede vi Hint. Et spil, hvor man skal mime, tegne eller tale om et emne med sin makker, som så skal gætte, hvad man prøver at formidle på tid. Jeg er ikke meget til sådan et spil, eller sådan en situation, hvor alle øjne er rettet på den enkelte. Jeg kan ikke lide, når der er fokus på mig og jeg skal præstere. Det overtræder mine grænser og jeg føler mig udstillet. Det er blevet værre efter ulykken. Der er noget der gør, at jeg begrænser mængden af sjov jeg har, eller må have. Hvis jeg skal have det sjovt, så er det uden, at der er fokus på mig. Det gik dog fint at spille hint, for jeg var i trygge rammer omgivet af nære venner, som er gode mennesker. Jeg hyggede mig, men kunne også mærke uroen i kroppen.

Vi havde Cooper med. Hun klarede det så fint. Vi tog først derfra kl. 24. Jeg var så træt og gik direkte i seng, da vi kom hjem.

27. November 2016

Benjamin var nede med Cooper kl. halv syv, men han kom tilbage i seng. Vi sov til kl. halv ti. Det var virkelig rart.

Jeg var på vej ud med Cooper, da jeg foreslog, at vi alle gik tur i Ermelunden. Det var en god tur. Vi købte morgenmad på vej tilbage.

Vi ventede Andreas, vi skulle snakke om vores sag og om vores advokat. Jeg har kigget tilbage i mine dagbøger, for at få et indblik i hvornår hvad er sket. Vi har mødt advokaten to gange. Første gang på ulykkesdagen, anden gang den 17 juli, til en snak om mulige avisartikler hjemme hos min mor. Den 3. august blev vi interviewet af journalisterne, hvor Andreas var med. Den 19 August ændrede aftalen sig og forholdet omkring vores sag og vores fremtræden. Vi takkede nej til at artiklen skulle bringes, og har ikke hørt fra advokaten siden.

Andreas kom og vi tog det stille og roligt, snakkede om alt og om ingenting. Indtil han fik sagt "nå i har talt med advokaten?". Jeg fortalte ham om opkaldet, om den meget sure og skuffede advokat, om alle de ting, hun mener ikke er blevet opfyldt og en kontakt der er blevet afbrudt. Få sandheder, mange misforståelser og flere usandheder. Andreas blev meget overrasket over hendes vrede. Han havde slet ikke samme opfattelse. Han havde været i daglig kontakt med hende, og siden vi takkede nej til journalisterne havde advokaten ikke svaret. Han tilbød at tage kontakt til hende, men jeg tror det er bedst at lade være. Han svarede fint og roligt på alle spørgsmål vi havde.

Det er en forvirrende situation. Jeg tror stadig, der er flere lag og to sider af samme sag, men der har været situationer, hvor Andreas har antaget noget, han ikke skulle. Det sker for alle, det er bare ærgerligt, at vi er endt i en rodet sag med et dårligt forhold til vores advokat.

Jeg er ked over vores situation, og forvirret over de to meget forskellige historier. Jeg er forarget over, at en professionel advokat tilsyneladende kan have så svært ved at skelne mellem privatliv og professionelt arbejde. Andreas foreslog at vi holdte afstand fra hende, og afskære vores kontakt. Jeg har behov for, at der bliver arbejdet på sagen. Jeg har brug for, at det ikke går i stå og derfor må jeg lade mig stole på hende.

Planen er, at vi skal mødes advokaten i løbet af ugen. Hun har tilbudt og foreslået, at hun vil formulere en mail til kommunen, om at vi ikke har glemt dem, men at vi vender tilbage senere, når vi er klar. Vi skal finde nogen der kan vejlede os omkring vores sagsforløb, og så skal vi finde en ny advokat, som kan hjælpe os med at køre vores sag og hjælpe os ordentligt.

Jeg har brug for at vende det med vores psykologer. Jeg er målløs over voksne professionelle mennesker. Jeg håber på, at vi kan komme på rette spor med sagen. Det har jeg brug for.

Der blev set tv. Jeg gik en tur med Cooper. Benjamin og Andreas hentede mad. Det blev til tv-dinner.

Det er tre dage siden, at jeg postede et billede af min gravide mave og en lang tilhørende tekst. Folk har reageret så flinkt, og jeg har fået mange fine ord og kommentarer. De er glade på vores vegne, de tænker på os og ønsker vi får lykke tilbage i vores liv. Det har rørt mig. Der er også noget, der har generet mig, fordi jeg har stillet spørgsmål til, hvor ærlig må man være. Det jeg har jeg fået af respons er, at der også bliver tænkt over det, fra den anden side af skærmen. Der bliver tænkt over, hvor meget de må spørge, snakke og lytte. Det gør mig ked af det når venner, familie og andre tæt på os, ikke kan være ærlige og nærværende, fordi de ikke tør spørge eller fortælle. Det er et af de største problemer i vores sorgliv. Vi mangler venner og familie. Vi har lagt større afstand til og mistet venner og familie, fordi de ikke tør se os i øjnene, snakke om virkeligheden, vores virkelighed. Det de tør, er at give os en virtuel hilsen, når vi bliver husket, eller gør opmærksom på os selv. Det er ikke forhold, der er værd at have i sit liv. Jeg vil have mennesker i min stue til øjenkontakt og ærlig snak.

Det er ikke alle familiemedlemmer og venner der er forsvundet. Dem der har været i stand til at være ved os, og har valgt at bruge tid på os og sammen med os, har vi fået stærkere forhold med. Dog ikke

på det venskabelige plan, mere på sådan en form for plejeplan, fordi vi har brug for hjælp til at fungere.

Mennesker og vores forhold til folk har overrasket mig. Jeg synes altid, jeg har været en menneskekender, og god til at forstå folk, men efter døden er jeg blevet overrasket, særligt på den dårlige måde.

Vi så Rytteriets julekalender som det sidste, og så gik Andreas hjem og vi gik i seng.

Inden vi gik i seng, fortalte jeg om mine tanker omkring den kommentar på Instagram om ikke at henvende sig efter eget valg og frygt for at blande sig. Vi snakkede om, at en stor del af vores venner ikke tør stille spørgsmål, lytte, fortælle os ting og være tilstede. De ved ikke, hvordan man gør eller hvad de skal gøre og derfor har det bare været nemmere for dem at lade være, og så har de nok i deres eget liv. Vores liv er en byrde, ikke kun en periodisk byrde, men en langvarig en af slagsen. Der var flere nærværende mennesker i starten end der er nu. De mennesker der var der i starten, var så gode, og vi er så taknemlige over, at de var der og brugte deres tid på os, men vi har stadig rigtig meget brug for deres tilstedeværelse, men nu er det kun få, men heldigvis meget gode folk der er her for os.

Vi snakkede også om vores familie. Ikke vores nærmeste familie, men dem udenom. Dem man som regel ser på mærkedage en håndfuld gange i løbet af året. Dem så vi sidst til den seneste højtidelighed, Noams begravelse. Jeg ved ikke, hvad vi har forventet eller hvad vi kunne forvente os. Benjamin og jeg er enige om, at de ikke kender os mere og der formentligt kommer til at gå en hel del tid, før vi skal deltage i familiebegivenheder igen. Vi ønsker hellere, at vi har en lille, men god familie. Jeg vil have, at Anker kommer til at have de bedste mennesker i sit liv. Hellere få gode, end virkelig mange, og så må vi gøre mere ud af enkeltpersonbesøg i stedet for fødselsdage og fester.

28. november 2016

Mandag, jeg har sovet virkelig dårligt. Jeg har en hikkende og aktiv baby inde i min mave, der fylder, så jeg har svært ved at vende mig. Jeg har haft mareridt, uro og ubehag i kroppen det meste af natten. Jeg er i uge 26 i dag og vejer 68,5 kg. Jeg har ikke lyst til at blive alt for stor, men jeg ved, at der følger større håndtag med og mit ansigt vil hæve op og blive større, alt vil blive lige lidt bredere endnu. Min vægt øges hastigt, synes jeg.

Det var svært at komme ud af døren. Benjamin tvivlede på, at jeg ville komme afsted i dag. Jeg kom afsted til lidt senere mødetid, men Natasja skulle til en jobsamtale fra morgenstunden, så hun kom også noget senere.

Jeg fik arbejdet lidt inden Natasja kom, sammen fik vi lavet lidt forskelligt. Det var første dag vi arbejdede på konceptdelen.

Jeg blev hentet af min mor. Hun kørte mig hjem. Vi snakkede om den store del af venner og familie, der ikke har været nærværende og slet ikke har taget kontakt til os. Hun fortalte om sine brødre. Hun har haft brug for, at de var der for hende, men det har de ikke været. Hun siger, at de har nok at se til i deres egne familier. Vi snakkede om, at vi før ønskede, at alle skulle være en del af vores og Noams liv, men alle har ikke interesse i at være en del af vores familie. Så vi må sortere i mængderne af venner og familie, dem der har lyst og vælger os til. De rigtige og de gode mennesker skal Anker have i sit liv med os.

Jeg kom hjem til en meget doven mand og en meget doven hund. Vi gik en tur med Cooper, gik i Netto og handlede. Vi ville bare spise rugbrødsadder til aftensmad.

Vi så westworld og bagefter så vi "Et Splittet Danmark". Vi diskuterede omkring programmet. Jeg kan ikke lide at diskutere mine holdninger med Benjamin, for han er hård at diskutere med. Han fejrer alt af vejen og får sine egne meninger frem.

Lettere irriterede på hinanden gik vi i seng.

29. november 2016

Cooper pev kl. 6. Jeg fik Benjamin til at stå op og gå ned med hende, nu hvor hun sagde så fint til. De sov videre bagefter. Jeg stod stille og langsomt op, gjorde mig klar til dagen og gik ud af døren.

Jeg har savnet Noam ekstra meget her til morgen. Da jeg stod og smurte frokost, ville jeg ønske at det var til ham. Da jeg gik afsted ville jeg ønske, at det var for at aflevere ham. Jeg savner min lille dreng, som aldrig bliver stor.

Toget var forsinket og jeg steg ind i en propfyldt kupé. Jeg kan ikke lide at være lukket inde og klempt sammen blandt alle de mennesker. Jeg kom lidt for sent.

Vi arbejdede fint. Vi kommer fremad uden, at det går vildt hurtigt. Jeg er stadig rolig og tror på, at vi når det og at det bliver et fint projekt.

Vores kommende sundhedsplejerske ringede. Hun ville gerne ses inden fødslen. Hun var sat ind i vores situation og derfor tilbød hun sin hjælp. Jeg har det nemmere ved at snakke om ulykken og vores situation, når den jeg skal tale med, er sat bare lidt ind i, hvad der er sket og hvad der foregår. Jeg er mere rolig i sådanne samtaler.

Jeg har spist hele dagen, ikke synderligt usundt, bare meget...

Jeg tog toget hjem. Ian havde spurgt om ham, H-P og min far måtte komme forbi, så vi havde aftalt kaffe kl. 16. Jeg havde aftalt med Johanne, at hun købte ind til aftensmaden i dag. Kødboller med kartoffelmos og tyttebær. Ikea style, bare hjemmelavet.

Min far sad i sin bil på den anden side af vejen, da jeg kom hjem. Jeg vinkede. Han gik med op. Jeg var ikke fuld af overskud, men det var hyggeligt at se dem. De samme forhold gjaldt gæstehold nr. 2. Det er altid dejligt at se dem. Det er altid hyggeligt, og de er altid allesammen velkommen, men jeg havde nul procent overskud.

Vi spiste dejlig mad, så serie, drak kaffe og spiste æbleskiver bagefter. De andre drak kaffe. Jeg havde svært ved at sidde i sofaen. Min krop var urolig, øm og fuld af ubehag. Jeg kan mærke min krops tyngde.

Efter et langt første afsnit i anden sæson af Twin Peaks og en pose æbleskiver, gik de alle sammen, Nanna, Steffen og Johanne. Trætte og mætte.

Jeg er blevet ved med at savne Noam i dag, og så har jeg brug for at være sammen med Benjamin, men med hjemmet fuld af gæster, har det ikke være muligt. Trods en dag med meget lidt kontakt er det ikke hinandens selskab vi søger som det første, når huset er tomt, men fred og ro.

Copper opfører sig altid lidt værre når vi har gæster og hendes energiniveau steg helt vildt, da de var gået.

Vi blev siddende lidt i stuen, inden vi gik ind. Jeg gik i seng med halsbrand.

30 November 2016

Jeg har sovet fint, men ligget højt hele natten grundet halsbrand. Benjamin stod op med mig kvart i syv. Vi plejer ikke rigtig at omgås om morgenen. Vi kører hver vores rutine. For mig handler det bare om at komme ud af døren, men det var rart, at han var med oppe i dag, for jeg havde ikke lyst til at være alene. Han gik i bad og ordnede køkkenet. Jeg gjorde mig klar til dagen.

Jeg tog langsomt afsted mod studie. Natasja havde meldt ud, at hun ville være en halv time forsinket, så det blev jeg også. Vi fik arbejdet fokuseret og intenst indtil frokost.

Efter frokost gik jeg afsted mod psykologerne. Jeg har altid set det at have brug for hjælp som et tabu. Jeg har ikke været stolt af at skulle til psykolog og være afhængig af deres hjælp. Når jeg har talt i telefon i det offentlige og der har været tale om psykologerne, har jeg sænket stemmen eller undgået at nævne dem med titel. Jeg er begyndt at ændre min holdning og opfattelse til det at få hjælp, og til det at få hjælp af psykologer, fordi de har været og stadig er min og Benjamins redning. De hjælper os med at være stabile og fungere fint i vores hverdag. Jeg er ovenikøbet irriteret over, at andre folk ikke tager sig sammen, for ikke at have for mange tabuiserede emner, som at miste. Jeg må gøre mit for at ændre min tilgang til mine tabuemner og være "stolt" af at få den rette hjælp og "stolt" over, at jeg har taget imod det.

Jeg tog bus fra Nørrebro til Østerbro. Jeg mødte Benjamin derhenne, han havde Cooper med.

Vi talte sammen med psykologerne igen i dag og fik en form for afklaring på advokat og Andreas sagen. Vi får hjælp af advokaten til at skabe og bevare kontakt til kommunen, og så skal vi have en anden advokat, når vi skal videre med sagen. Det bliver først i det nye år.

Vi talte også om de folk, som ikke er til stede i vores liv. At folk er forsvundet. Vi kan kun gisne om hvorfor, om det er fordi de er bange, ligeglade, uvidende eller har nok i deres eget liv, ved vi ikke, men hårdt er det. Det er hårdt, at de mangler, også selvom vi har rigtig mange gode mennesker omkring os, så var den gruppe af mennesker bare større før ulykken, inden vi mistede. Vi skal vænne os til at have få men gode mennesker i vores liv fra nu af.

Vi snakkede kort om julen og om vores kommende rejse til New York. Indtil videre ser vi frem til at rejse afsted og væk fra vores og alle andres juletraditioner og julearrangementer. Hvis det bliver hårdt at rejse og være alene i julen, så må vi tage de hårde og triste dage med og passe på hinanden.

Til sidst snakkede vi om strukturen på vores psykologtimer og hvad vi synes om, at der blev lavet nogle ændringer. For mig er alene timen med Anne meget vigtig. Jeg har brug for at få vendt mine tanker og tømt mit hoved for overvejelser og spørgsmål. Det gør noget for mig at få delt mine ideer, drømme, mareridt og alt andet der sker omkring mig, og så har jeg brug for at kunne komme ind, sætte mig ned også bare tude over hvor hårdt og uretfærdigt mit liv er uden at blive dømt, eller trøstet med trøstende ord. Det kan jeg kun hos Anne. Det hjælper på humøret, at vi samles og snakker lidt sammen bagefter, inden vi går derfra. Vi fortsætter med halvanden times sessioner indtil vi rejser. Derefter bliver det en time alene snak og et kvarter sammen.

Min mor hentede os og kørte os hjem.

Vi gik en fin tur med Cooper, Benjamin gik over for at handle og jeg gik op. Jeg endte i sofaen foran fjernsynet med en pose chips. Der blev jeg siddende til vi skulle spise. Benjamin havde haft overskud og havde lavet spaghetti med kødsovs.

Jeg har savnet Noam rigtig meget igen i dag. Jeg har tænkt på hans sind og hans gode humør. Jeg har savnet min rolle som mor.

Vi spiste foran fjernsynet og zappede bare imellem lidt forskellige programmer, indtil vi gik i seng.

1. december 2016

Vi sov til vækkeuret ringede. Jeg snoozede en enkelt gang. Natasja havde skrevet halv to, at hun havde været sent ude og først ville møde ind kl. 11. Jeg overvejede mine muligheder, men valgte at stå op, gå ned med Cooper, gå i bad og bare gøre mig langsomt klar til dagen. Jeg gik hjemmefra lidt over ni. Det var mørkt og det regnede.

Jeg blev ked af det på vej i toget. Det gør jeg stort set hverdag. Jeg sad på Hellerup station og ventede på F toget. Jeg havde mest bare lyst til at tage toget hjem igen, men jeg skal gennemføre det her, og det begynder at spidse til med tid og projekt. Vi skal arbejde hårdere.

Det er hårdt at arbejde, især alene, men det er rart at få lavet noget. Efter Natasja kom, arbejdede vi koncentreret, indtil vi ikke kunne koncentrere os mere. Vi lavede frokost sammen i dag. Nudelsuppe. Det var mørkt kl. 15, da jeg tog hjem.

Efter en aktiv dag, hvor jeg både har været koncentreret og har hygget mig, sker der et skift. Der kommer en sort sky ind over mit hoved. Tilbage på Hellerup station sad jeg og tænkte over, om livet ville være nemmere, hvis livet ikke var i live. Eller om vi skulle lægge vores liv om. Leve et andet liv. Leve et liv, hvor man var ligeglad med det meste, gør hvad man har lyst til. Jeg ville tage til USA, køre rundt, ryge mig skæv, nå ingenting og være ligeglad, lade tiden gå og lade som om, at mit liv var let og romantisk. Ingen sorg, ingen angst, ingen frygt. Ingenting, bare tomhed men i live.

Benjamin skal ud med Andreas i aften. De skal klippes hos Oliver og jeg foreslog, at de skulle gå ud og spise sammen inden. Jeg under Benjamin at komme ud og hygge sig, og jeg ville gerne kunne være alene, imens han er ude, men jeg tror ikke på, at det kommer til at gå godt. Aftenerne synes jeg især er slemme, og det er kun sværere at være alene, når jeg ikke ved, hvor længe jeg skal være det. Planen er, at jeg skal planlægge noget, selvom jeg ikke har lyst til at have planer. Det generer mig, at jeg ikke kan være alene hjemme. Jeg havde lidt håbet på, at hunden ville være min redning og rigelig at have som selskab, men sådan er det ikke endnu, især ikke når det er mange timer om aften.

Løsningen blev, at jeg blev hentet af min mor for at være sammen med hende og Frank. Benjamin tog mod byen.

Frank ville have pizza.

Ved ni-tiden blev jeg kørt hjem igen. Min mor blev lidt hos mig og snakkede. Da hun gik, sad jeg med en sovende hund på skødet og så fjernsyn. Benjamin kom først sent. Jeg havde lagt mig ind i seng. Han var flot og lækker, og han var glad for at have været ude.

2. december 2016

Jeg vågnede i løbet af morgenen med kramper i min læg. Benjamin hjalp med at få det væk. Jeg fik mareridt bagefter.

Vi var samlet et selskab på 7 personer hjemme hos os. Vi boede i en lejlighed blandt kollegieværelser. Jeg havde fødselsdag. Vi sad samlet i køkkenet. Johanne var med, hun var sur og skældte ud. Jeg gik på toilettet for at få fred. På toilettet var der en, der sov i en hængekøje. Jeg kom til at tænde for vandet så voldsomt, at jeg ikke kunne slukke det igen. Jeg udvekslede et par ord med ham i køjen. Han var irriteret over vandet og jeg var vred over Johanne. Noam var død. Han lå på køl. Min mor ville rigtig gerne se ham sammen med sin lillebror. Da jeg kom ud fra badeværelset holdte hun begge drenge ansigt mod ansigt i et tæppe i hendes arme. Jeg kunne kun se det lyshårede baghoved. Jeg begyndte at skribe så højt, mine lunger kunne "Neeej...". Jeg gik tilbage på toilettet, bukket sammen og med hænderne foran øjnene. Jeg blev så ked af det og vred over, at hun synes hun kunne tillade sig det. Jeg ville ikke blive mindet om hans døde, kolde, foreslået, slappe og livløse krop. Mit vækkeur ringede.

Jeg stod op, gjorde mig klar og gik ned med hunden. Jeg kan mærke ømheden i min læg, efter jeg har haft kramper og jeg kan mærke uroen i min krop, efter jeg har haft mareridt.

Jeg ser frem til weekenden. Ikke fordi vi skal noget, bare fordi jeg ikke har lyst til hverdage mere. Fredagen skal overstås.

Vores liv gentager sig, og endnu engang går historien igen. Min mormor skal have kemo efter jul. Da jeg var højgravid med Noam og læste til eksamen, besøgte jeg hende, så meget jeg kunne, imens hun var meget syg og indlagt på riget. Jeg gik og håbede inderligt på, at hun ville leve længe nok til at lære Noam at kende. Det gjorde hun, hun nåede også at opleve ham dø. Nu står vi samme sted i historien, blot tre år senere. Jeg er igang med afsluttende eksamen, venter mig en lille dreng magen til den anden samme tid på året til marts. Barnebarn nr. 2, men alligevel kommer der kun til at være én. Min mormor er syg igen og jeg går og håber inderligt på, at hun når at lære Anker at kende, og opleve glæden ved livet igen fremfor at dø alene med sorgen.

Jeg og Natasja fik lavet en del af det visuelle på vores projekt. Vi sluttede kl. 15. Benjamin og Andreas havde været på tur med Cooper.

Min mor og Kaya kom på besøg for at hilse på Cooper. Vi kørte alle med til Søborg bagefter. Kasper passede Cooper imens Andreas, Benjamin og jeg tog i Biografen. Vi spiste en burger, før vi så "Arrival". Anker var vågen under hele filmen. Jeg var glad for at kunne mærke ham, selvom det kan være hårdt med en baby, der bakser. Jeg glæder mig sådan til, at han er vågen ved min side.

Vi hentede Cooper og kørte hjem.

3. december 2016

Vi vågnede først 9.30. Jeg havde drømt igen i nat, men jeg kunne ikke huske den.

Vi så fjernsyn. Vi så et program, der hed "I følelsernes vold - angsten" på Dr2. Der var flere af de ting, der blev snakket om og sagt, som jeg kan nikke genkendende til hos mig selv. Jeg tror ikke, jeg har angst, og jeg er påpasselig med at bruge labels på mig selv og overfor andre, men der er mange

situationer, hvor jeg prøver at kontrollere mig selv og situationerne, også hvor det ikke rigtig lykkes. Fx i går da min underviser Sjur spurgte ind til min graviditet. Blev jeg helt pinlig berørt, fordi jeg har lært at kontrollere snakken om ulykken, om Noam og om hvordan vi har det. Jeg har ikke lært at tale om det almindelige i mit liv. Jeg kan ikke lide at tale "casual" om mig selv. Det er meget mere kompliceret end en fin graviditet og en termin om tre måneder. Det samme gælder, når det kommer til at være alene. Bare tanken om at skulle være alene hjemme gør mig bange og skaber ubehag i min krop. Sådan var det ikke før ulykken. Der er mange ting, jeg ikke havde problemer med før, og som aldrig har været et problem før i mit liv. Men nu har jeg svært ved rigtig mange ting og kontrollerer situationerne ved ofte at vælge det fra, som at være en del af større forsamlinger, have mange venner samlet, skulle ud, selv biografen kræver forberedelse, opmærksomhed og fokus.

Vi spurgte vores naboer, Sine og Milan, om de ville med på tur med deres hund Hera. Klokkeren 11.30 kørte vi til Bellevue. Det var hyggeligt. De er virkelig søde og hundene nyder at løbe. Vejret var dejligt.

Hjemme besluttede vi hurtigt, at efter sådan en tur, var det det rigtige tidspunkt at øve alene hjemme tid med Cooper. Vi gjorde hendes kurv klar i entreen og lukkede af indtil stuen. Vi tog en tur til Lyngby. Jeg købte til julepynt til Noams træ. Vi kom hjem efter en times tid til en hund, der havde klaret det rigtig fint. Vi trængte til en kaffepause i stuen. Vi endte næsten med at sidde der resten af dagen. Jeg satte "The sound of music" på og da vi nåede aftensmadstid lavede Benjamin mad. Efter maden, hvor vi endnu sad i sofaen, blev jeg rastløs og vi gik en tur sammen. Vi gik rundt på villavejene omkring os og kiggede på husene, selvom det er helt ude af vores league.

Tilbage i sofaen tog vi aldrig rigtig stilling til, hvad vi skulle se.

Jeg tænker virkelig meget på Noam. Det begynder at være en hverdagsting, at tænke på ham, at han skal fylde så meget. Jeg tænker ofte på, at jeg gerne vil gøre noget for ham, og det eneste fysiske sted er jo hans grav. Det er altid lidt mærkeligt, at alle mine ønsker om at handle på noget, fører tilbage til hans gravsted. Det skaber altid en mærkelig følelse inde i mig, når jeg tænker på og særligt taler om hans grav, fordi det stadig er så uvirkeligt og permanent på samme tid. Det er en sandhed og en sikkerhed, der er mere sand og sikker end noget andet i mit liv, i nogens liv. Min lille dreng skal ligge der resten af mit liv. Den evighed skræmmer mig, og gør mig ked af det. Fra nu af indgår den grav som en del af vores hverdagsliv og især alle vores højtider og traditioner. Den er en del af resten af vores og vores ufødte børns liv.

4. december 2016

Vi stod langsomt op. Gjorde os klar til at gå mod kirkegården for at pynte graven med lidt julepynt. Små julekugler, bolche stokke og lys. Jeg var glad for at vi fik det gjort. Det bliver en af vores traditioner. Benjamin blev ked af det, men det er også super hårdt at være der. Jeg prøver bare at tage det ind på en anden måde, især fordi vi er her med et formål i dag. Det betød meget at være ved hans grav og have noget konkret at skulle. Jeg fik det bedre af at være der.

Vi kørte fra kirkegården til Frederiksdal, hvor vi skulle gå tur med Copper sammen med min mor, Frank, min faster og fætre.

Vi gik en hyggelig tur gennem skoven. Cooper spændte af sted rundt med drengene. Det var fint at se dem, men min tålmodighed er ikke særlig stor, så jeg interagerer ikke særlig meget med mine fætre. De kræver overskud og energi, som jeg ikke har mere. Efter tur kørte vi hjem til min faster, hvor vi spiste æbleskiver og lavede juledekorationer. Jeg har altid godt kunne lide vores tradition med at lave

juledekorationer. Min mor står altid for gran og pynt. Det var okay i dag. Nu kommer der da noget julet i vores hjem.

Kl. 16 kørte vi derfra. Vi kørte hjem og sad i vores sofa. Vi sad der kun en time, hvorefter vi kørte til Rolf og Marlene. De havde inviteret på hurtig søndagsmiddag. Vi spiste flæskestegssandwiches.

Rolf og Marlene er hyggelige at være sammen med. De spurgte ind til, hvordan det går. De blev overrasket over, at vi ikke føler meget andet end vi gjorde før. At vi ikke har det synderligt bedre, men egentligt bare at blevet bedre til at håndtere livet og døden og blevet bedre til at leve med det. Vi føler sorg lige så meget, som vi gjorde for fem måneder siden. Sorgen har bare udviklet sig. Det er virkelig svært at forklare, hvad det er vi føler, som vi også følte for fem måneder siden, uden at vi er det samme sted. Benjamin og jeg er også enige om, at det må være svært at forstå for andre, fordi fem måneder er lang tid i manges liv, og der sker meget i løbet af fem måneder for alle. Folk omkring os har haft en almindelig hverdag i fem måneder og deres liv er gået videre, som det plejer. Det gør det bare ikke hos os. Vores liv er gået i stykker og stort set gået i stå.

Vi kørte hjem kl. 21. Så rytteriet og gik i seng. Vi snakkede lidt om vielsesringe.

5. december 2016

Jeg havde mareridt. Jeg blev holdt fanget. Jeg skulle flygte og prøvede, men blev fanget igen. Jeg blev straffet med at få klippet mit hår voldsomt af. Jeg græd ikke, men jeg var nervøs for deres brutale bevægelser og den store saks helt tæt på mit hoved. Da de slap mig, prøvede jeg at rette resterne af mit hår ind. Det lykkedes ikke, men at de havde klippet mit hår, betød at jeg kunne flygte. Da jeg var sluppet væk, fik jeg ordnet mit hår og farvet det mørkt, så de ikke kunne genkende mig igen.

Vi stod op og ordnede lidt. Der kom en vvs'er som prøvede at ordne vores bad. Det lykkedes ham ikke.

Jeg er i uge 27 vejer 69,5 kg. Der er tre måneders graviditet tilbage. Det kan snart kun gå for langsomt.

Kl. 11 kom advokaten. Fuldt gejlet op med pels og højt humør. Hele opgangen lugtede af hendes shampoo og cremer. Vi satte os i stuen og hun snakkede bare der ud af om hendes hunde, datter, opdragelse, foreninger og hendes arbejde. Alt hvad hun laver og gerne vil lave. Der gik mindst en halv time, hvis ikke længere, før noget om vores sag blev nævnt. Der blev kun nævnt noget kort, før samtalen kørte af sporet igen. Jeg havde rigtig svært ved at holde mig fokuseret. Jeg begyndte at koncentrere mig lidt mere om Cooper, der lå ved siden af mig i sofaen.

Der blev dog snakket lidt om sagens gang. Vi skal i en pæn tone overfor Københavns Kommune gøre opmærksom på, at vi stadig er her, afventende. Vi skal meddele, at vi vil henvende os igen, når vi har det noget bedre og mere overskud. Det skal skrives til kommunen inden jul. Advokaten nævnte også, at den juridiske egenvurdering kommunen havde lavet, som fralagde dem "skyld" i, at ulykken kunne ske, har hun ikke fået lov at se.

Hvis vi ikke får svar på vores første henvendelse, er planen, at der før påske vil blive rettet endnu en henvendelse fra os til kommunen, hvor der bliver skruet lidt op for sprog og argumentationerne. Ved blandt andet at citere nogle af de pressemeddelelser, hvori de har sagt, at de vil hjælpe.

Efter det, når vi så er klar, gerne omkring sommeren, skal der sendes en advarsel om en stævning. Hvis der efter den stævning ikke kan findes en løsning mellem os og kommunen, skal vi i retten.

Efter endnu mere historiefortælling gik hun ud af døren kvart over 12. Vi var helt øre i hovedet. Hun virker dygtig nok og hun har styr på vores sag. Hun vil hjælpe os videre med de her breve og den her kontakt.

Det var meningen, at jeg skulle skrive på min Bachelor, men jeg kunne ikke komme i gang, så vi gik en tur i Ermelunden i stedet.

Benjamin kiggede på vores blandingsbatteri i badet, som den var gal med, og fik det til at virke midlertidigt. Han tog et bad og kørte ud for at handle ind til fællesmiddag hos min mor.

Vi slappede af i stuen det meste af dagen. Benjamin lavede steg imens.

Klokken kvart i seks kørte vi til Gladsaxe for at hente Andreas og videre hjem til min mor. Vi samlet til et sammenskudsgilde. Anette, Anders, Nanna, Peter, Frank, min mor, Ian, H-P, min far, Andreas, Benjamin og mig.

Anette kom med et par kommentar om hundepasning, som jeg fandt upassende. Hun ville i hvertfaldet ikke lave hunde - eller babysprog for at kommunikere med Cooper og rose hende med "dygtiige". Det irriterede mig, for vi arbejder så hårdt for, at hun bliver en rar, dygtig og lydige hund, hvilket hos os kræver, at man roser hende. Jeg kom frem til med mig selv, at hvis hun ikke vil rose vores hund, som vi nu synes, at man skal, så skal hun ikke passe hende. Hvilket også gælder i andet tilfælde, hvor hun skulle sikre sig, at vi har forsikringer der dækker, hvis hun nu skulle ødelægge noget.

Både min mor og min far fik mærket Anker sparke inde i maven i dag. Det er første gang. Min far blev rørt.

Vi kørte trætte hjem lidt over ni.

6. december 2016

Jeg har sovet mærkeligt i nat. Det var været en nat fuld af aktivitet. Det føles ikke som om jeg rigtig har sovet.

Først drømte jeg om at flygte. Bagefter en lang og meget gentagende drøm om hundetræning efterfulgt af en tredje drøm/mareridt, som jeg kun kunne mærke følelsen af, men ikke huske fortællingen.

Jeg stod alene op, kom i bad og spiste morgenmad. Jeg kom lidt for sent ud af døren. Benjamin sov.

Igennem toget kom en fuld, glad mundharmonikaspillende hjemløs igennem toget, der spurgte om penge. Han fortalte højt ud i kupeen, at han hed Jonathan og allerede havde fået en togbøde i dag. Han grinede og larmende. Jeg kunne ikke lade være med at smile. Det løfter lidt morgenstemningen i sådan en kupe, når vi alle sidder tavse med hver vores.

Det tog tid før jeg og Natasja kom i gang med arbejdet. Der var meget at tale om efter en lang weekend. Der blev ikke lavet særlig meget, før at jeg skulle gå igen. Benjamin hentede mig ved

studiet. Sammen kørte vi til psykologerne. Vi gik med hver vores psykolog, for første gang i tre uger. Det var tiltrængt. Jeg har brug for at snakke om, hvad der sker hos mig og i mit hoved.

Jeg fortalte Anne om vores aften med Rolf og Marlene, hvor de havde stillet spørgsmål til, hvor godt vi havde det og efterfølgende blevet overrasket over at vi svarede, at vi har det rigtig dårligt, men blot har lært at forholde os til vores egen tilværelse og dermed være i stand til at gå lidt ud og jeg kan skrive min bachelor. Anne sagde, at vi kan det vi kan, fordi vi er så stærke i vores kerne og fordi Benjamin og jeg har et særligt og stærkt bånd, som gør, at vi er i stand til at stå sammen om alt det her. Det var et meget fint kompliment og kommentar. Det gjorde mig nærmest stolt. Jeg følte, at jeg blev bekræftet i, at det ikke er en selvfølge, at vi står strærkt og fungerer i hverdagen, som vi gør. Det kræver stykke og hårdt arbejdet og det kræver samarbejde. Tænk hvis vi ikke havde hinanden. Så ville vores sofa timer være uendeligt lange og ensomme. Jeg ville nok stadig ligge i min lillebrors seng hjemme hos min mor.

Jeg blev sat af hjemme bagefter. Benjamin kørte ud for at handle. Jeg kom hjem til en glad hund, der havde væltet, hvad der kunne væltes, tisset på gulvet og trådt rundt i det, men jeg synes det var flot, som hun havde klaret det.

Jeg var nedtrykt og trængte til ro. Jeg opholdte mig i stuen, imens Benjamin lavede mad. Andreas kom og gjorde Benjamin selskab i køkkenet. Det samme gjorde Nanna da hun kom. Andreas kom ind i stuen og ville diskutere hvorvidt en halvtredsårig mand måtte blive alenefar. Jeg havde ikke lyst til at diskutere, men han lagde ud med at sige, at man skal tænke på barnet og man som 50 årig mand ikke har meget liv at leve som far. Han kom videre til at konstellationen med en enlig forældre ikke er korrekt og kan opfylde et kommende barns behov. Hvilket han mener kun en mand og en kvinde 100% kan sammen, og at man inden man bliver forældre, skal tage stilling til sit sociale og økonomiske ståsted. Jeg var fuldstændig uenig. Jeg synes børn handler om lyst og kærlighed. Børn vil altid være et egoistisk valg, lige meget om man er enlig mand eller et par fra den lavere sociale klasse. Hvis man ønsker det bedste for sit barn og gør sit bedste, så har alle i min optik ret til forældreskabet. Jeg var nødt til at sige noget imod den holdning, men jeg havde ikke lyst til at diskutere fra start af. Det endte med at køre lidt for langt.

Vi spiste lækker kylling med ris. Efterfulgt af kaffe og søde sager til et afsnit Twin Peaks. Jeg havde ikke meget lyst til at sidde samlet i sofaen. Jeg havde svært ved at trække vejret, men holdte ud.

Johanne gik hurtigt efter vi havde set serie. De andre gik kl. 22.

Benjamin og jeg gik ind i seng. Da vi lå i sengen, fortalte jeg ham, at jeg i dag havde modtaget en regning på mail fra Advokaten på 2500 kr. for den times juridisk vejledning, vi fik forleden dag. Jeg var blevet helt målløs. Det virkede fuldstændig vanvittigt, både fordi vi aldrig har aftalt en pris. Hun har givet udtryk for, at hun ville hjælpe pro-bono og vi snakkede max. 15 minutter om vores sag og ufatteligt meget om hendes liv. Jeg gider ikke bruge mere tid på at bekymre mig om hende. Jeg lader regningen ligge og så må vi betale, når det er ved at brænde på. Hun virker som en dygtig advokat, men fremstår gang på gang dybt uprofessionelt og usympatisk. Hun snyder os jo. Det eneste vi indtil videre har fået ud af hendes hjælp, er flere bekymringer. Vi må finde en anden der kan hjælpe os.

7. december 2016

Jeg har drømt en del igen i nat. Til sidst i drømmen var jeg i bad med Johanne. Jeg blev ved med at falde ud og ind af bevidsthed. Da jeg kom til bevidsthed sad jeg på hug sammenkrøllet i badet. Det

var hverdag for Johanne at se mig sådan. Ude af badet redte jeg mit hår. Det var kort, fyldigt og mørkebrunt. Jeg havde glemt at slukke for kakaoen, der stod på komfuret. Kartonen lå i gryden.

Jeg stod op alene. Jeg ville spise cornflakes til morgenmad. Det krævede, at jeg brugte Noams køkkenskammel for at nå pakken øverst på hylden. Den knirkede og jeg kom med det samme til at tænke på Noam og hvordan han skubbede rundt med den larmende skammel og slog stigen ned for at være med. Det var hans skammel, hvilket han altid gjorde meget klart. Det gør mig glad, at jeg har kunnet bevare sådan et minde, og at han kan stå så tydeligt for mig. Det gør mig bange, at det vil fade ud og jeg vil glemme, og det gør mig ked af det, at jeg overhovedet skal mindes min søn.

Benjamin havde tilbudt at køre mig til studie, 5 min før jeg var klar vækkede jeg ham.

Benjamin og Cooper kom med ind for at hilse på Natasja og Christina.

Natasja og jeg er begyndt at kunne mærke presset. Vi er nået langt, men der er langt igen. Dagen bød på meget seriøs arbejdsgang og lange arbejdstimer. Tingene har taget form og vores projekt er godt.

Jeg havde i løbet af dagen i går snakket om, at jeg ville købe en bachelorgave til hende i New York. Hun kommenterede på det i dag, og sagde at hun var blevet meget glad for, at jeg havde tænkt sådan en tanke. Hun havde snakket med Casper om det.

Til frokost havde hun købt pastaretter der skulle varmes i mikroovnen. Jeg får virkelig udvidet min microovns-madoplevelser i denne periode.

Meget ør i hovedet blev jeg hentet igen af Benjamin kl. 17. Vi købte pizza på vej hjem.

Vi spiste foran fjernsynet. Vi ventede på Sine og Milan. De skulle ud og havde spurgt om vi ville passe Hera imens.

De er søde de to hunde, men hårdt arbejde. De spæner rundt og kan ikke lade hinanden være. Der er ikke ro på noget tidspunkt. Hera blev hentet igen 21.30. Sine og Milan var glade for, at vi havde passet hende. De kom lige ind og så hvordan vi boede.

Vi satte os i sofaen og så halvdelen af sænonafslutningen af Westworld, hvorefter vi gik ind i seng. Vi lå og snakkede lidt. Jeg kan særligt godt lide at snakke med Benjamin, når vi ligger i vores seng.

8. december 2016

Vi skulle tidligt op. Jeg havde en tid til en sukkerbelastningstest på Herlev kl. 07.45. Jeg var klar til dagen, da Benjamin kørte mig afsted. Jeg troede, det var bare en hurtig blodprøve og så videre, men det viste sig, at jeg skulle drikke en klam sukkerdrik hurtigt, sidde stille i et mørkt og kedeligt rum i to timer, hvor der lød som om, vi var ude at flyve sammen med 17 andre gravide kvinder. Vi måtte ikke spise, vi måtte ikke bevæge os, vi måtte ikke sove, bare sidde.

Benjamin hentede min computer i bilen, inden han kørte hjem for de to timer. Det hjalp at have computeren på skødet. Jeg fik lavet på vores bachelor projekt. Efter to timers stilstand fik alle taget blodprøve. Hvis der er noget galt, får vi besked i E-boks inden for en uge.

Benjamin hentede mig igen. Vi kørte om Føtex, hvor jeg købte morgenmad, frokost, snacks og julepynt til mig og Natasja.

Natasja og jeg arbejdede hele dagen. Kl. 17.30 havde vi nået en hel del, men der er stadig et stykke vej endnu. Vores undervisere går jævnlige forbi. De er søde og hyggelige. Vi er ret sikre på, at de har det på samme måde om os.

Der bippede et billede ind fra Benjamin af ham og Cooper på sofaen. Det viste sig på min computer. Jeg trykkede højre piletast, og kom tilbage til et gammelt billede, han havde sendt mig. Jeg vidste jo godt, hvad jeg ville komme frem til, hvis jeg blev ved med at trykke, men jeg kunne ikke lade være. Jeg kiggede på billeder af Noam, som Benjamin havde sendt mig. Han er, eller han var så smuk og sprudlende. Jeg kan ikke lade være med at tænke på hans knuste hoved. Jeg kan ikke lade være med at høre hans stemme. Jeg kan ikke lade være med at ønske, at han var her, at han løb, legede og voksede. Jeg ville gerne kunne dufte til ham og passe ham. Jeg var træt efter en lang arbejdsdag, så jeg kunne ikke lade være med at blive påvirket. Jeg blev ked af det.

Jeg glæder mig inderligt til at have Anker i mine arme, men han skulle jo være vores barn nr. 2. Han bliver aldrig Noam, den sprudlende dreng vi mistede, men han bliver vores lykkebaby. De er og vil altid blive forskellige, men jeg har svært ved at adskille mine tanker om min tidligere søn og mit kommende barn.

Jeg holdte mine tårer tilbage indtil, jeg sad med Benjamin i bilen. Jeg fortalte ham, at jeg ved ked af det samtidig med, at mine tårer trillede ned af mine kinder. Han svarede, at det kunne han godt se. Vi krammede lidt.

Vi kørte hjem. Andreas kom gående fra stationen samtidig med at vi ankom til Jægersborg. De kørte ud for at handle ind til Spaghetti carbonara. Jeg havde intet overskud til noget, men maden smagte dejligt.

Der blev aldrig taget stilling til noget efter maden, så vi så random youtube videoer indtil, vi ikke kunne mere. Helt træt og udkørt gik jeg i seng, lidt før Benjamin.

Dagbog nr. 4

Skrevet fra d. 09.12.16

For min største kærlighed.
For at huske en tid, jeg allerhelst vil glemme.

Noam 080314 - 150616

9. december 2016

Jeg har sovet virkelig dårligt. Jeg tænker på advokaten og jeg tænker på vores opgave og at skulle til eksamen. Det generer mig, at det går mig på og påvirker mig om natten.

Jeg stod op alene. Jeg trængte til et bad, men satte mit hår op og tog pandebånd på. Det løste det næsten.

Benjamin havde tilbudt mig at køre mig til studie, hvilket er virkelig rart. Jeg vækkede ham et kvarter før, vi skulle køre.

Vi arbejdede i dag fra kl. 09 - 17. Det er nogle lange dage, men det betaler sig. Vores analysedel er tæt på færdiggjort. 27 skrevne sider. Konceptet er så godt som udarbejdet og i gang med at blive beskrevet. Vi rammer snart de 45 skrevne sider, som vores opgave skal være på. Vi har indtil videre 36, så endnu ni sider indhold samt bilag, kilder og eksempler mangler. Vi har fem dage og weekenderne. Undervejs julehyggede vi med lys og pynt, og så indtager vi rigeligt med mad og søde sager.

Når klokken rammer 17, så har jeg brug for at komme hjem.

Benjamin var flink at hente mig igen. Cooper var hjemme i lejligheden sammen med Andreas, de havde været på en lang gåtur.

Jeg havde mest bare lyst til at hygge med Benjamin og lave ingenting. I stedet ender jeg med at lave intet, men på en anderledes nærmet behersket måde, afventende. Det ender med at blive kedsomhed i stedet for afslapning, fordi jeg bare venter på, at jeg er alene med Benjamin. Benjamin og Andreas havde spist sen fastfood frokost og tænkte ikke på aftensmad. Jeg var fyldt op af skumjulemænd og p-tærter, men blev irriteret over at vente på noget, som ikke ville ske.

Klokken halv ni havde jeg bare ventet på at aften var ovre. Klokken halv ni gik Benjamin og Andreas over for at handle ind til aftensmad. Vi spiste sandwiches og så 'Lille Mand'. Andreas gik ved 22 tiden. Han havde planer om at skulle til fredagsbar på deres studie. Jeg spurgte Benjamin om han havde lyst til at tage med. Han svarede klart nej. Hvilket jeg godt vidste, han ville svare. Han tilføjede, hvis vores omstændigheder havde været anderledes, normale, ville han gerne med. Jeg svarede, at det ved jeg godt, men at jeg ikke tror, at vi nogensinde bliver "normale" igen. Hvis vi bliver noget nær "normale, er det først om meget lang tid.

Vi gik ind i seng, så lidt youtube og snakkede lidt. Jeg lagde mig til at sove. Benjamin ser altid lidt serie på computeren, inden han sover.

10. december 2016

Det er begyndt at være ekstra hårdt at sove på grund af graviditeten. Jeg sover rigtig højt grundet halsbrand, men det giver mig ondt i nakken. Jeg sover med en pude mellem benene, fordi mit bækken falder fuldstændig sammen. Det knækker og gør ondt. Oven i det har jeg svært ved at trække vejret ordentligt, fordi der er pres på mine lunger.

Vi sov til kl. 9. Benjamin kørte efter morgenbrød. Vi så den sidste halvdel af sidste afsnit af Westworld.

Vi ville ud på gåtur. På vejen ud mødte vi vores ældste opgangsbeboer, Clara, og hendes overbo, som stod og snakkede. Min farmor har fortalt, at jeg er i familie med Clara, langt ude. Der blev spurgt ind til min mave, hvornår det skulle være, hvilket køn det var. Hun spurgte om det var vores første barn, hvilket virkede som en mærkeligt spørgsmål at stille, fordi vi vader op og ned af opgangen med en hund, forbi hendes dør i tide og utide. Mon ikke hun havde lagt mærke til, hvis vi havde et barn. Jeg tænker, hun nok havde hørt om vores situation og ville have det bekræftet. Jeg fortalte om ulykken og vores tab for 6 måneder siden. Det er en voldsomt historie at få fortalt sådan en tilfældig formiddag.

Vi kørte til Bellevue, slap Cooper løs og gik lidt op og ned af stranden. Det var rigtig dejligt. Gråt, men mildt vejr og klart vand. Cooper spænedede rundt og hilste på hunde. Hun fulgte efter en stor labrador, som tog springet fra badebroen og ud i vandet. Cooper fulgte uvidende og frygtløs med, og med et var hun hoppet i vandet iført jakke og et meget overrasket og betuttet udtryk. Hun kom direkte ind til os igen, fik jakken af, og så gik vi til bilen.

Vi købte fastfood med på vejen tilbage. Vi hang i stuen, til vi tog os sammen til at rydde op. Vi fik ordnet, støvsuget, vasket gulve. Det var rart at være i gang.

Klokken 17.30 sad vi igen i stuen foran fjernsynet.

Klokken 19.30 spiste vi havregryn og cornflakes. Vi brugte aftenen på sofaen og dårligt tv, men det var også det, vi helst ville. Jeg faldt i søvn på sofaen med Cooper liggende helt oppe ved mit ansigt.

11. december 2016

Jeg vågnede, fordi jeg skulle tisse. Klokken var otte. Jeg prøvede at sove videre, men jeg kunne ikke. Jeg kunne mærke, at jeg havde drømt og haft mareridt. Jeg lå i sengen ved siden af Benjamin og begyndte at scrolle i mit eget instagram feed. Det påvirker mig altid at se billeder af Noam, og det er utrolig hårdt at se vores evigt lille dreng og vores lykkestunder.

Det står så klart for mig, at vi var lykkelige. Det var vores livs forår. Jeg havde det godt, vi havde det godt og vores glæde og kærlighed havde ingen ende, troede vi. Når jeg skriver det sådan, så sort og hvidt, kan det godt virke som om, det er noget jeg bilder mig ind. Jeg idealisere tiden med Noam, foråret 2016, fordi det er en tid, der engang var, og fordi det står i kontrast til vores liv i dag, uden ham, men jeg ved, at det var sådan jeg havde det, også da vi stod i det liv for bare 6 måneder siden.

Lykken og glæden var over os. Vi var der, hvor vi skulle være, på vej derhen vi troede vi skulle. Stærke individuelt, sammen, hvilende i os selv, lykkelige sammen. Jeg ved, at jeg vidste, at vi var lykkelige. Jeg troede at vores lykkestunder sammen, kun var nogle få ud af mange kommende. Det var de største og sidste stunder.

Jeg stod op trist.

Jeg gik i bad. Benjamin fulgte bagefter. Vi spiste morgenmad og gik ud af døren på tur. Der var whippetræf i Bernstorffsparken. Sine og Hera tog med os derhen. Det var sjovt at se så mange forskellige whippets samlet. 12 forskellige hunde, 12 forskellige personligheder.

Vi fik en udkørt og meget beskidt hund med hjem. Hun kom direkte i bad.

Jeg satte mig og arbejdede på bachelorprojektet. Det gav lidt ro at få lavet lidt. Det var rart.

Vi kørte ud for at handle lidt ind til aftensmad. Benjamin lavede mad. Vi spiste i stuen. Vi spiste dessert bagefter.

Vi snakkede om vores tur til New York. Vi glæder os, men tænker meget over, hvordan vi tackler sorgen, men måske vi ikke skal bekymre os for meget om den, fordi vi lever i den hverdag. Den følger med os til New York og det er sådan, at det er. I NYC er der formentligt en masse ting, der kan distraherer os lidt fra sorgen.

Benjamin satte Star Trek på. Første halvdel kørte på tv'et, den sidste del så han på computeren inde i sengen. Benjamin nussede mig på ryggen indtil jeg sov.

12. december 2016

Jeg har sovet elendigt og vågnet flere gange. Først af Benjamin der tastede løs på computeren. Senere vågnede jeg op badet i sved. Klokken halv fem vågnede jeg igen. Jeg havde drømt. Hunden var vågen, Benjamin vågnede lidt op. Anker var vågen, han hikkede og rumsterede. Jeg havde svært ved falde i søvn. Jeg kunne overhovedet ikke finde mig tilrette. Jeg var helt forvirret, da mit vækkeur ringede. I et øjeblik troede jeg, at det var søndag.

Mandag morgen, en uge til vi rejser, og fem dage til vores Bachelor skal afleveres. Jeg er i uge 28 og vejer 70 kg.

Jeg stod op alene uden den store lyst. Jeg er udkørt. Det bliver en rigtig lang og hård uge samtidig med, at det er en meget vigtig uge. Jeg håber sådan, at jeg kommer til at kunne mærke en form for stolthed og tilfredshed.

Natasja skrev, at hun var noget forsinket. Jeg satte farten ned og tog det stille og roligt. Benjamin kørte mig til studie og videre på gåtur med Cooper.

Det er sidste slutspurt med opgaven og dagen i dag og resten af ugens dage skal bruges effektivt.

Vi fik lavet os en oversigt, hvor vi resten af ugen kan krydse af, når tingene er færdiglavede. Det ser uoverskueligt ud. Opgaven er færdigskrevet. Den mangler rettelser og gennemlæsning, bilag og kilder. I konceptet mangler vi en del visuelle elementer.

Natasja blev ringet hjem med barn syg. Jeg blev siddende indtil kl. 18 sammen med Elias, som arbejder på sit eget projekt. Jeg fik lavet alt det, jeg skulle for i dag. Plus lidt ekstra. Det hårdt og nedslidende.

Benjamin hentede mig. Vi kørte hjem til hans forældre og spiste aftensmad. Hans mormor og morfar kom også. Trods min lange dag var det fint og roligt. Vi fik julegave af Inge og Max. Dollars til vores rejse og en lækker kande. Kl. 21 kørte vi hjem.

Vi sad kun kort i stuen, før vi gik i seng.

13. december 2016

Jeg har drømt. Først drømte jeg, at jeg skulle tisse, hvilket jeg skulle. Så jeg vågnede og gik på toilettet. Det drømte jeg også igår, tror jeg. Ellers drømte jeg i nat, at jeg også drømte det i går.

Jeg drømte også om en fest, eller et selskab, hvor der var en leg eller et spil i gang, om hvor det gjaldt om at være højest. Jeg var ikke den del af spillet, men fordi jeg var til stede til festen, kunne jeg ikke undgå at tage del i det, når de andre der spillede henvendte sig til mig. Benjamin og jeg prøvede at snige os væk fra selskabet. Festen blev afholdt i et stort hus på toppen af en bakke. Vi kørte derfra i bil, men blev indhentet. Benjamin bad mig om at dukke mig. Det hjalp ikke. En meget klam skabning bankede på ruden, og bad os om at hjælpe ham til toppen af hierarkiet. Vi havde ikke lyst til at hjælpe ham, men han var farlig og vi var nødt til at passe på min gravide mave, så vi kunne ikke gøre andet en at hjælpe ham.

Sine havde i går spurgt, om vi kunne passe Hera i et par timer her til formiddag, fordi de skulle på Herlev, men vi skulle selv være til jordemodertjek på Herlev kl. 08.20. Jeg foreslog, at vi bare fulgtes i bil og, at Hera så måtte køre med og vente i bilen. Sine fortalte mig, at hun også venter sig, og de har tid til nakkefoldsskanning kl. 08.30. Vi lod Cooper blive hjemme og kørte alle fire afsted. Sine og Milan var nervøse for scanningen. Sine havde aborteret en gang før. Jeg kunne mærke, at det var vigtigt for dem, at det blev en rar oplevelse at blive skannet i dag.

I bilen på vej til Herlev fortalte vi dem om Noam. Vi har gerne ville fortælle dem vores historie. Planen var dog ikke, at det skulle være i bil på motorvejen, men vores samtale blev ledt ind på emner, hvor vi ikke kunne undgå at fortælle om Noam, hvis vi gerne ville svare ærligt. De tog det pænt. De blev berørte. Jeg sagde, at de må spørge om alt på alle tidspunkter. Der er ikke noget, der er hemmeligt og der er ikke noget, der kan gøre os mere kede af det, end vi i forvejen er over at have mistet ham. De spurgte om vi var okay i vores hverdagsliv.

Hos vores jordemoder Else Merete, bare Merete, var der en studerende med, Louise. Alt var fint. Han er stor. Jordemoderen skød ham til at være 1300 gram. Han er aktiv og nem at mærke under hudens overflade. Min livmoder blev målt til 30 cm, hvilket var fint og normalt. Det var et fint tjek. Det der tager længst tid, er hendes navigeren i deres computersystem. Hun er ikke vildt rutineret til det og systemet er langsomt, når hun så først trykker eller taster.

Sine og Milans skanning var gået fint. Hun var 13 + noget uger henne. Termin d. 18 juli. Vi kørte hjem og inviterede på kaffe. De er nogle søde mennesker, jeg er glad for at få sådan et nyt bekendtskab. Jeg behøver ikke en bedste veninde, men et godt naboskab ville være fantastisk.

Da vi var alene igen, satte jeg mig ned for at arbejde. Jeg ordnede kilder og bilag. Det var et langt, langsommeligt og kedeligt arbejde.

Klokken 12.30 skulle vi være hos vores psykologer. Vi havde bare hver vores enetime. Jeg fortalte Anne om vores nye naboer. Anne tror på, at det vil være godt for os at bruge tid med nogen, som ikke kendte Noam, eller som ikke kendte os, som vi var før med Noam. For de vil ikke sørge med os på samme måde, som vores andre bekendtskaber og de vil ikke tage unødigt hensyn. Jeg fortalte Anne, at det er vigtigt for mig, at det går dem godt.

Vi snakkede lidt om New York. Jeg glæder mig mest bare til, ikke at skulle lave andet, end at nyde Benjamin og opleve byen med ham. Vi snakkede lidt om juleaften, fordi den 24. december er halvårsdagen for begravelsen, men hver månedsdag kommer vi igennem. Hver dag kommer vi igennem. Hvis vi var hjemme på juleaften, ville jeg på kirkegården. Vi må finde på noget, vi skal juleaften i New York. Det bliver bare godt at sætte sig i flysædet og komme væk.

Vi snakkede også om bachelorprojektet og hele processen. Vi er godt med. Jeg arbejder hårdt og meget, hvilket jeg lidt gør som en selvfølge og pligtopfyldenhed. Jeg er ikke stolt af min indsats. Jeg ser det som en standard indsats, noget normalt, de fleste mennesker med en uddannelse er gennem. Anne fortalte og forsikrede mig om, at det er mere end en normal indsats, at jeg kan gennemføre mit studie samtidig med at være i den følelsesmæssige tilstand, som jeg er. Hun spurgte, om det var normalt for mig at tænke på den måde om mig selv, at det jeg gør er standard eller middelmådigt. Det er det. Jeg har aldrig følt mig eller været bedst til noget. Anne mener, at jeg er på toppen i forhold til det menneskelige. Jeg er god til mennesker, men det er ikke målbart. Det er kun noget, der bliver lagt mærke til, hvis jeg omgiver mig med folk, der er i stand til at se den evne hos mig, hvilket sjældent er noget, der bliver lagt mærke til eller nævnt.

Det er givende at sidde overfor et klogt menneske, en menneskekender, en menneskegennemskuer, som fortæller mig, at jeg har en styrke som er udover det normale, og at jeg er klog på livet.

Vi snakkede om beslutningen om at gennemføre studiet, nærmest ikke var en beslutning, der skulle tages. Jeg havde ikke noget valg. Det skulle bare gennemføres. Hvis jeg holdte pause, og så barsel, ville jeg aldrig færdiggøre. Jeg ville se mig selv som svag, hvis jeg ikke gennemførte. Hvilket står i kontrast til mit syn på Benjamin, for ham ser jeg på ingen måde som svag. Jeg er så stolt over, at han har kunne mærke efter og tage de rigtige beslutninger for sig selv. Hvilket gør ham utrolig stærk i mine øjne. Min egen opfattelse er, at jeg ville være et svagt menneske, hvis jeg gav op, droppede ud, gik ned med stress, depression, angst eller sygemelder mig. En opfattelse, jeg kun spejler ind af. Den opfattelse har aldrig gjaldt på andre, som er i sådan eller en lignende situation, fordi der altid er en grund til, at man er hvor man er, og har det som man har det. Ligesom med Benjamin. Jeg forventer bare mere af mig selv. Måske for meget.

Jeg er ikke stolt af mig selv, men jeg ved at Benjamin er stolt af mig.

Jeg fortalte Anne, at jeg havde fået 10 i min praktikopgave og mit forløb, selvom det var anderledes. Det var længe siden, jeg havde fået karakteren og jeg har ikke fortalt nogen om den, fordi jeg ikke synes den tæller. Hun var imponeret.

Til sidst talte vi lige om vores umulige advokat.

Benjamin og Palle havde også bare snakket i dag, ingen Emdr. De havde snakket lidt om New York, Anker og tanker.

På vejen hjem i bilen, spurgte jeg ind til hvad de havde snakket om i forhold til Anker. Benjamin fortalte, at han ikke kunne glæde sig endnu, at det hele med en baby, hans ankomst, vores kommende følelser og hvad han potentielt kan ændre er så abstrakt. Han fortalte også, at han ikke kan glædes på andres vegne. Ligesom jeg håber på det bedste og kan glædes over at Sine og Milan, skal have en baby, så føler Benjamin intet. Han udtrykte det selv som, at det kunne rage ham en høstblomst. Det samme gælder, f.eks når en af vores forældre er kede af det. Han bliver ikke bedrøvet, når de er berørte, hvilket jeg i dette tilfælde synes er fint, så bekymrer han sig ikke om det. Han siger, at jeg er den eneste, som han har følelser og medfølelse overfor. Jeg er den eneste han reagere og agere følelsesmæssigt overfor. Mine følelser og mine bedrifter tæller hos ham.

Benjamin satte mig af i Jægersborg, så jeg kunne komme hjem til vores hund, imens han handlede et par ting ind, som vi manglede.

Jeg arbejde i stuen, mens Benjamin lavede mad i køkkenet. Der kom Twin Peaks-gæster. Andreas, Nanna, Steffen og Johanne. Vi spiste Hotdogs og risalamande. Det er sidste Twin Peaks-tirsdag sammen i år. Jeg lavede stadig lidt på bacheloren i mens, der blev set serie.

Gæsterne gik. Vi blev siddende, til vi ikke kunne sidde mere.

14. december 2016

Jeg snoozede og stod op alene, da jeg endelig stod op. Tre fulde skrivedage tilbage. Jeg var langsom, og Natasja havde skrevet, at hun ville møde noget senere. Så det var svært at komme ud af døren til

den rette tid, det lykkedes heller ikke helt. Jeg var på studiet 45 minutter senere en almindeligt. Vi er fint med, men når det er sådan, føler jeg ro og nogenlunde overblik, hvilket betyder, at jeg hviler lidt på lauerbærerne. Det går ud over min arbejdsindsats, som var væsentligt nedsat i de første par timer, indtil Natasja mødte ind. Hun mødte ind halv tolv med mad og nye bekymringer. Hun var bange for, at vores koncept ikke var nok og tilstrækkeligt beskrevet. Det var jeg ikke nervøs for.

Vi fik nået, hvad vi skulle og så fik vi snakket rigtig meget om, hvor langt vi er nået og hvad vi mangler at nå. Vi hygger os heldigvis samtidig. Vi har det sjovt og godt sammen. Jeg var lidt ivrig efter at komme hjem til Benjamin til aftensmadstid. Han havde været alene hele dagen og brugt dagen på at rette vores opgave.

Lidt i seks tog vi hver især hjem til vores familier.

Jeg tog toget hjem. Det gik nemt og hurtigt. Min mor holdte og ventede på mig på Jægersborg, hun havde været og hente vores vasketøj. Der er ikke mere en 700 m fra stationen og hjem til os, men det var alligevel rart, at hun holdte der og ventede på mig. Det var også frostglat, så jeg skulle gå langsomt og varsomt, for ikke at falde med maven.

Min mor og jeg havde snakket sammen i telefon tidligere på dagen. Hun havde snakket om at finde en plads til Noam. Hun vil så gerne kunne definere hans plads, og føle ro med det. Hun ønsker også, at vi kan finde en plads til ham og at vi kan komme til at være hele mennesker igen. Hun snakkede om, at vi var hele mennesker før ankomsten af f.eks Hans-Peter. Vi var en hel familie før mine fætre kom til, hvilket jo er korrekt. Man ved ikke, hvad man mangler i sit liv, før man har fået det, men man kan ikke sammenligne tabet af Noam med børn, der er kommet til. Vi var også hele mennesker før Noam, men nu er vi ødelagte mennesker, fordi vi har mistet ham. Jeg bliver aldrig et helt menneske igen. Mine kommende børn vil hjælpe mig med at hele, men en del af mig vil altid være tabt med Noam for altid. Vi vidste ikke, at vi ville blive mere fuldendte mennesker af, at der blev tilføjet en lillebror til min søskendeflok, at mine fætre kom til. Den opløftende oplevelse af at få tilføjet noget godt, som man ikke vidste ville komme på den måde og gøre familien det mere hel, står i kæmpe kontrast til at få taget en fra sig, som gjorde os hele. Noam fuldendte os. Den fuldendthed han bragte til vores familie, har vi fået taget fra os igen og vi skal nu leve videre så længe vi kan. Velvidende om hvad han tilføjede og hvad vi mangler hver evig eneste dag i resten af vores liv.

Jeg var glad for at komme hjem. Benjamin skulle hjælpe mig lidt mere med opgaverrettelser, hvilket han gjorde imens vi ventede på pizza.

Vi var fuldstændig udkørte begge to. Vi blev siddende i sofaen, bare fordi vi synes det var for tidligt at gå i seng.

15. december 2016

Det er i dag seks måneder siden, at vi mistede Noam. Jeg har de sidste par dage gentaget sætningen "Han blev knust under en gravsten og døde på stedet", inde i mit hoved. Fordi det er så voldsomt og så absurd. Det meste, eller det hele, står stadig helt klart i min erindring. Hans blod, følelsen og synet af hans skæve og forslåede hoved. Hans lugt, hans kulde. Hans slappe døde krop.

Min lille dreng, min evigt lille dreng. Da jeg skrev den sætning brød jeg sammen, kort før jeg skulle ud af døren. Benjamin hørte mit sammenbrud og stod op og kom ind for at trøste mig. Det er så voldsomt at skulle leve med den ulykke. Huske den så klart og tydeligt. Det er så uforståeligt, at det

kun er seks måneder siden og jeg studerer og ligner alle de andre helt almindelige unge mennesker. Lige om lidt er jeg bachelor trods min sorg, men jeg er mest min sorg.

Jeg kom afsted til tiden. Jeg gik mod toget en kold og frostklar morgen. Jeg tog mig bare sammen.

Jeg mødtes med Natasja ved Føtex på Nørrebro for at handle ind til dagen. Det blev til pastaret, karameller og en slikpose. Det er anden sidste dag. Planen var at læse og rette hele opgaven. Det tog hele dagen. Fra 09.00-21.00 Hårdt og trættende, men vi har grinet. Vi har faktisk grinet alle arbejdsdage sammen, blandet med alt andet. Det er godt, synes vi selv.

Mine tanker har været på Noam hver gang, vi har holdt en skærmpause, hvilket ikke har været vildt mange gange, men mit hoved har dvælet ved ham. Jeg modtog et billede fra min mor af et lille hjerte, hun havde lavet ud af grantoppe og stillet på hans grav. Hun skrev "Til vores lille prins."

Kontakten til Benjamin har været meget sparsom i dag. Han skulle have haft formiddagsgæster, men de aflyste. Han tog hjem til sin mor for at være lidt der og tog tilbage til Jægersborg til spisetid, fordi han skulle spise med Alexander.

Christina var forbi vores arbejdsstation og sagde, at det bliver mærkeligt at skulle give slip på det her, efterfulgt af armbevægelser der indikerede mig og Natasja. Natasja mente, det mest drejede sig om mig. Christina sagde at jeg skulle komme forbi med Anker til foråret.

Jeg har ikke nogle større følelser over for at ende det her forløb. Jeg kan dog mærke en glæde over at have været sammen med Natasja og fået vores arbejde og samvær til at fungere. Det er nok mest samværet der betyder noget for mig.

Jeg har kunnet mærke, at jeg gerne har ville sørge over Noam i dag, men at der ikke har været plads til ham og min sorg. Jeg har ikke sagt til nogen i dag, at det er seks måneders dagen for hans død.

Jeg kom sent hjem, sagde hej til Alex, gik med Cooper og så endte jeg med at diskutere om, hvorvidt vi gennemgående skulle skrive it's eller it is i vores rapport. Det generede mig at diskutere det, for jeg havde ingen energi til den diskussion eller lyst til overhovedet at vi skulle være uenige. Det gjorde mig rigtig ked af det.

16. december 2016

Fredag. Sidste dag på studiet inden vi afleverer bachelor, og inden vi rejser til New York.

Benjamin kørte mig til studiet og kørte hjem igen for at sove videre.

Da Natasja kom i dag, startede hun med at sige "Jeg skal gå kl. 16.00". Det pressede os lidt. Vi fik lavet en liste over de sidste ting, der skulle laves, før vi kunne kalde os færdige. Vi arbejdede seriøst, og listen blev hurtigt kortere. Kl. 12 købte vi smørrebrød, kl. 14 blev der bagt pizzaer og serveret drikkevarer i gården. Kl. 16 ryddede vi op, pakkede sammen og tog hjem.

En stille, seriøs og lidt mærkelig dag afsluttede vores bachelorprocess. Natasja ordner layoutet i opgaven i weekenden og uploader den, mens jeg er i New York. Det har jeg lidt dårlig samvittighed over. Jeg håber på at mærke en form for glæde over at være færdig og måske over min professionsbachelor titel. Jeg er tilfreds med det, vi har udrettet, og jeg er glad for forløbet. Det er måske også det vigtigste indadtil, men udadtil tæller karakteren jo allermest.

Benjamin hentede mig, selvom han både havde Andreas og Jacob på besøg. De var igang med et spil Bezzerwizzer. Jeg pakkede lidt til rejsen, før jeg satte mig i sofaen.

Jeg har ikke talt med min far siden sidste torsdag. Idet jeg tog telefonen i hånden for at ringe ham op, ringede han til mig. Vi aftalte at tage på tur sammen i morgen. Vi kommer til at have en rigtig travl weekend.

Jacob havde en vred kæreste i røret, så han tog hjem. Vi andre spillede lidt videre på Bezzerwizzer og bestilte pizza. Jeg er træt af købe pizza. Det er alt for ofte en kedelig oplevelse.

Andreas gik kl. 22. Benjamin og jeg blev siddende i stuen lidt.

Jeg er presset over vores planer for weekenden. Vi skal nå vildt mange ting, og de to ting, jeg synes er vigtigst at nå, er ikke planlagt endnu. Jeg vil på kirkegården til Noam, og så vil jeg ud og gå en rigtig god tur med Benjamin og Cooper, inden hun skal passes de næste 11 dage, mens vi er ude at rejse.

Jeg glæder mig til at komme til New York. Lysene, Byens størrelse og at vi bare kan være til uden nogle forventninger eller planer.

Vi slukkede for dårligt tv og gik ind i seng.

17. December 2016

Min far ville hente mig kl. 09, så jeg havde sat en alarm for at komme op og igang.

Vi kørte på loppetur til Haslev. Det er en 45 minutters køretur. Min far spurgte til hvordan vi har det, og hvordan vores tanker omkring Noam er. Jeg fortalte ham stille og roligt, at det går langsomt fremad. At vi tænker på ham hver dag og mangler ham. Det var svært at tale om uden at blive ked af det. Min far kan slet ikke tale om Noam eller tænke på ham uden at græde. Han sagde, at han synes det var mærkeligt, at Noam ikke blev nævnt med ord, den dag vi alle var samlet i Søborg til middag, især fordi vi var samlet på grund af Noam - eller Noams død. Jeg tror ikke, det altid er nødvendigt at italesætte ham. Vi tænker alle sammen på ham dagligt, og det kan af og til være nok. At vi ikke nævnte ha, da vi var samlet, gør ham ikke til et tabu. Min far kunne jo også bare have nævnt ham, hvis han synes, at det manglede.

Vi gik rundt en times tid. Jeg købte et rødt sæt tøj, som jeg ikke kan passe. Ellers var der ikke noget. Vi købte flæskesvær, som vi spiste i bilen på vej hjem igen. Vi kørte forbi Føtex, hvor han skulle hente post. Han har fået sin første smartphone. Bagefter kørte vi på pladsen efter et juletræ til Rolf og Marlene, og videre ud til dem for at aflevere det.

Rolf og Marlene var igang med lidt forskelligt da vi kom. Marlene var midt i at lave et fotoalbum, som skulle være en julegave. Jeg gik i gang med at sætte min fars telefon op til brug. Det hele var sådan lidt besværligt. Alle hans numre skulle testes ind på ny. Der var ekstremt mange numre. Et overtal af Brian'er, Michal'er og thomas'er. Selv Tonni, var der flere af i hans telefonbog. Min far og Rolf sad bare og snakkede og spiste søde sager. Det var hyggeligt nok.

Klokken 15 kørte vi til Jægersborg igen. Cooper havde været alene siden kl. 12 og blev meget glad for at se os. Jeg fortsatte med at indkode numre og navne fra min fars gamle Nokia til den nye Iphone.

Benjamin, Peter og Falke kom kort efter os. De havde været i biografen for at se Star wars.

De blev alle hængende lidt. Peter havde en julegave med til os. Jeg gav min far et lynkursus i sin nye telefon, før han gik.

Til aftensmadstid var jeg dårlig af sult, fordi jeg kun havde spist flæskesvær og lidt chokolade siden morgenmaden. Jeg havde meget lidt lyst til at handle ind til aftensmad og meget lidt lyst til junk food. Vi kørte til vangede efter salater. Det var nu heller ikke det, jeg havde lyst til. Jeg glæder mig til, at vi får en ordentligt hverdagsrutine igen.

Vi brugte resten af aftenen på at se dårligt TV, inden vi gik i seng.

18. december 2016

Vi havde en lang dag foran os, men vi snoozede alligevel alarmerne en enkelt gang, inden vi stod op.

Vi startede med en gåtur i Hareskoven. Vi købte morgenmad på vej derhen og mødte Rolf i bageriet. Vi gik tur for at få Coopers krudt brændt af og for min skyld, fordi jeg gerne ville nå det, inden vi skulle afsted. Væk fra hende.

Vi kørte fra skoven til kirkegården. Vi havde lys med. Det var vores julebesøg. Årets sidste besøg. Vi blev begge to kede af det. Jeg har tænkt på ham i løbet af dagen, hvordan han var frygtløs, den måde han omtalte Ian, der havde sprunget larmende fyrværkeri af til nytår. Noam havde set på med fascination i stedet for frygt. "BOOM Ian" refererede han til hændelsen. Hvordan han sagde "Iaøøn nøøn", når han talte om Ian og hans bil. Noam var så klog og gav alle, der viste ham interesse, kærlighed. Det skulle have været vores tredje jul sammen med ham. Han elskede det. Han ville have elsket det.

Vi tændte to lys for ham, holdte lidt om hinanden, og jeg tog mit vanlige billede af graven.

Fra kirkegården kørte vi til Sydhavnen for at hente nøglerne til vores Brooklyn lejlighed. Vi låner den af Naja, Rosa og Anders. Turen kom lige pludselig meget tæt på efter at have fået nøglerne i hånden. Vi kørte forbi kaffebaren. Henrik solgte juletræer i gården, Mercedes stod i boghandleren. Malene og Stella var ikke hjemme, men vi fik hilst på de andre og hørt lidt om lejligheden i Brooklyn og om, hvad vi skulle glæde os til. Vi tog derfra endnu mere spændte.

Vi fortsatte dagens gøremål. Vi rundede et supermarked på vej til Søborg, hvor vi skulle til gløgg og æbleskiver hos Mariann og Erik. Det var hyggeligt lige at være der også.

Klokken 16 kørte vi hjem. Jeg havde lidt opgave der skulle laves. Kort efter kom Benjamins familie for at sige god tur og god jul. Vi fik dollars i julegave. Jeg arbejdede ved min computer, mens vi alle sad i stuen. Da de gik, spiste vi rugbrødsmadder til aftensmad.

Klokken 21. Kom min mor og mine brødre. Vi fik også julegaver af dem. Dollars. De er så flinke, og de vil så gerne have, at vi får en rigtig god tur. Vi havde slet ikke regnet med at få penge til vores tur. Det gør en kæmpe forskel. Da de gik tog de Cooper med.

Vi gik i bad efter hinanden for at være helt klar til afgang næste morgen..

Jeg blev ramt af en rigtig ubehagelig følelse, da jeg stod i badet. Jeg havde håret og kroppen fuld af sæbe. Der var ikke så mange tanker i mit hoved, men den følelse, der fyldte min krop, var ubærlig. Tabet og sorgen. Jeg blev ked af det. Tanken og glæden *over* at skulle afsted blev vendt til et fokus på, *hvorfor* det var, at vi skulle afsted. Benjamin hørte mig med sin superhørelse. Det gør han heldigvis hver gang. Det redder mig. Han er god til at trøste mig og få mig på andre tanker.

Vi sad lidt i stuen, inden vi gik i seng. Det blev sent. Vi sov tungt.

19. december 2016

Denne dag har været planlagt længe. Vækkeuret ringede kl. 06.00. Vi fik hurtigt gjort os klar. Benjamin lavede os en solid morgenmad, så vi kunne lægge en god bund for dagen.

Anette kom kl. 07.50 for at køre os til lufthavnen. Vi var klar, rolige, stille og trætte. Min faster sms'ede "god tur". Natasja gjorde det samme og skrev, at hun tænker at uploade vores opgave tirsdag måske. Min mor ringede. Hun ville fortælle, at det var gået fint med Cooper, som var med hende på arbejde og lå fint i en kurv på kontoret

Kl. 10.50 lettede flyet fra København. Mit bækket var allerede ømt fra starten af flyveturen. Ni timer i luften. Vi så to film, kiggede lidt tilfældigt på skærmen, spiste snacks og frokost, kedede os, fik 30 minutters lur. Vente, kede os, vente noget mere og rumstere rundt. Vi kiggede ud da vi fløj over Grønland og Canada.

Da vi landede tog det os to timer at komme igennem security og helt ud af lufthavnen. Med tog, metro og billetkøb, tog det halvanden time fra lufthavnen til Brooklyn. Vi kiggede ud og kunne se byen på lang afstand. Metroen kørte under jorden og kom op igen på den anden side. Vi har Manhattan til gode.

Vi låste os ind i en fin treværelses lejlighed i Bedford. Hyggelig med den klassiske brændtrappe udenfor vinduet, larmende beboer omkring og en trappeopgang, der fører helt op og ud på taget. Vi bor med Johan. Han har været i USA nogle måneder og skal tilbage til Danmark om et par dage. Vi var trætte, men det var stadig ikke sent nok (New York tid) til at gå i seng, så vi holdt os kørende.

Trætte tog vi på tur i Brooklyn for at finde noget aftensmad. Vi endte på en fastfood burger bar "Shake shack". Mens jeg sad og ventede på Benjamin og maden, kom jeg til at tænke på vores tur til Berlin, hvor vi vandrede rundt i frost. Jeg var højgravid med Noam. Jeg tænkte også på vores smuttur til Paris. Benjamin og jeg har altid været gode til at hygge os med hinanden, men jeg kan ikke lade være med at tænke på om vi nu, efter hvad der er sket, er i stand til at hygge os sådan sammen, eller om vi bare kommer til at gå side om side og være lidt triste. Jeg ved ikke om vi er klar endnu, eller om vi har taget munden for fuld. Med ustabile følelser og min belastede gravide krop, er det ikke til at vide hvad, 11 dage alene et stort fremmede sted kan bringe.

Vi blev enige om, at det er den bedste burger vi har smagt, og at vi måtte nå omkring igen, inden vi skulle hjem.

Jeg købte et pandebånd, inden vi tog hjem.

klokken halv ni sov vi. Benjamin var oppe et par gange i løbet af natten.

20. december 2016

Jeg vågnede klokken halv fem, men blev liggende indtil klokken halv syv.

Natasja havde skrevet, at vores bachelor var afleveret. Jeg har ro i mit hoved og intet jeg skal nå for første gang i syv uger. Det har skabt plads til Noam. Han er begyndt at fylde noget mere.

Jeg lå og kiggede på Benjamin og kom til at tænke på Noams lille fine krop. Han havde Benjamins statur. En lille fin drenge krop, der skulle blive til en kæmpe mandekrop. Jeg kom også til at tænke på ulykken.

Vi stod op. Kvart i otte gik vi ud af døren. Vores hovedmål fra morgenstunden var american breakfast. Det bliver nok vores hovedmål for hver morgen. Vi stod af på Grand Central, gik rundt og kiggede på stationen og valgte at fortsætte til fods for at se byen. Vi gik et par kilometer af Park Avenue, hurtigt gik det ikke. Mit tempo er sneglefart samtidig med at vi stoppede for at kigge lidt her og lidt der. Det var isnende koldt. Vi endte på en diner, "Big Daddys".

Deres morgenmadstallerken var overdrevet. Vi skulle selv bestemme æg. Benjamin vil helst have scrambled, jeg bestilte easy over. Så stod valget mellem bacon eller pølser. Valg af kartofler/pommes frites. Brød, pandekager eller frugt? (Pandekager) og kaffe. Benjamin fik bare fyldt kaffe op i koppen, når den var tom. Vi sad et godt stykke tid og fandt ud af hvor vi skulle hen og hvad vi skulle lave. Da vi gik derfra var målet genbrugsshopping og Empire State. Jeg fandt en uldtrøje. Vi gik rundt.

Ved Empire State Building stod vi sammen med forfærdeligt mange andre mennesker, som også ville til toppen. Med en ret høj pris for at komme der op og den lange kø, besluttede vi os for at gå videre. Vi kom til New York public library, hvor vi gik ind. Der hvor Carrie låner sine bøger og skulle giftes med Big. Vi gik rundt i Bryant Park bagefter, hvor der var anlagt en stor jule park, som indeholdte en skøjtebane. Vi satte os foran skøjtebanen og kiggede på folk og is, der blev ordnet. Vi fortsatte mod Trump Tower. Benjamin havde et ønske om at skide på toilettet. Det lykkedes ikke, men vi kørte op og ned af rulletrapperne derinde.

Vi gik rundt lidt forskellige steder, før vi vendte tilbage mod Bedford for at slappe af. Vi købte en doughnut med på vejen.

Advokaten havde sendt mig en mail med et udkast af det brev hun ville sende til kommunen. Hun ringede da vi var i metroen. Jeg tog den ikke. Hun må sende det til kommunen, eller lade være. Jeg gider slet ikke tænke på det.

Andreas skrev og bad os om at sende nogle billeder. Jeg sendte ham et billede af vores morgenmad. Det var han ikke helt tilfreds med. Han ville have billeder af os. Jeg skrev, at jeg ikke havde taget nogle billeder af os. Det synes han var mærkeligt. Jeg kom til at tænke på, hvorfor jeg ikke gider at fotografere os, mig selv eller sammen. Jeg kom frem til, at jeg ser hvordan, vi har det på de billeder, som vi tager. Jeg har ikke lyst til at se os, som jeg føler os. Vi er kun det halve af, hvem vi var. Det er ikke værd at portrættere. En selfie virker malplaceret, når vi prøver at gemme os for verden.

Tilbage i lejligheden gik vi en tur på taget for at se byen fra Brooklyn. Solen var på vej ned og himlen var lyserød. Det var virkelig smukt. Der fik vi taget lidt billeder.

Vi lå i sengen med hvert vores device. Vi prøvede at finde et sushi sted og finde ud af, hvad vi skulle foretage os juleaften.

Jeg ville sende et billede til Anette via messenger, hvor jeg kom ind til de fineste billeder af Noam. Jeg blev lidt ked af det, og fik ikke sendt hende et billede. Jeg ønsker sådan, at jeg kan se noget af Noam i Anker, som i øvrigt sparker og rokere, så jeg bliver helt øm i maven.

Klokken 19 gik vi ud af døren igen, først op på taget for at se manhattan i mørke, og så videre ud at spise sushi. Vi tog til Financial District og spiste på Haru. Det var fint uden at være fantastisk. Vi prøvede at finde ud af, hvad i morgen skal byde på. Klokken 21 gik vi derfra meget trætte og klar til at komme hjem og sove.

Vi har gået 14,5 km i dag.

21. december 2016

Vi vågnede lidt i syv. Vi stod op og tog ud for at finde en diner. Det gjorde vi på 8th Ave. Cosmic Diner. Endnu en kæmpe omgang morgenmad med æg, pølser og pandekager. Vi er vilde med det, men også enige om, at Big Daddy's diner var bedre.

Meget ømme i kroppe og særligt fødder gik vi til MoMA. Dejligt sted. Fantastisk kunst. Benjamin synes også der var fantastisk, mens hans kommentar var "Hvis man ser bort fra, hvor vi befinder os i verden, kunne vi lige så godt være på Louisiana eller Aros" Ment som, at de ting der hænger her, ligeså godt kunne hænge på Louisiana. Han har vel egentligt ret, men nu hvor jeg ikke kan se bort fra, hvor vi er, så synes jeg, at det var ekstraordinært at gå rundt der. Pollock er for vild. Vi brugte nogle timer på at kigge rundt. Vi kikkede i museumsbutikken før vi gik derfra. Der var begyndt at være mange mennesker. Vi gik mod Rockefeller Center gennem NBC's hovedkontor.

Mine fødder var virkelig mærket, og jeg trængte til en pause, så vi belsuttede os for at tage en metro. Vi stod af i Soho, hvor vi gik på en lille hyggelig pub. Det var godt med en pause. Vi fik lidt mad og lidt at drikke. Der var godt stemning. Vores stemning var ikke lige så god.

Jeg ville rigtig gerne finde nogle lidt skæve butikker eller små markeder, i stedet for kun at kigge kendte butikker. Benjamin fandt frem til et, vi gik omkring. Det var et fint julemarked. Jeg købte en pose til vin. Den passede til Natasja og bliver en del af hendes julegave. Der kommer en vin i posen.

Vi kiggede lidt på smykker. Jeg spurgte ind til, om han kunne gå med en ring og om den skulle designes. Han svar var "Det kunne jeg vel godt", hvilket jeg tolker som et ja, og at vi nu har noget at arbejde med. Jeg blev helt glad.

Jeg vil gerne have en lille fin ring, der kan minde mig om Noam, og samtidig være en ring jeg også kan se min fremtid i og som jeg kan bære altid. Der må gerne være sten i. Det er Noam, der har forbundet mig og Benjamin, gjort os tætte og givet os noget at arbejde for. Det er tabet af Noam, der har gjort os helt sikre på, at vi skal være sammen og altid kæmpe for at være sammen og have det godt sammen, også selvom vi har det dårligt.

Fuldstændig udkørte tog vi til lejligheden klokken 17, for at hvile.

Benjamin bookede biografbilletter i en biograf nær Empire. Til filmen "Manchester By The Sea". Vi tog fra Bedford så det passede med at vi kunne nå at spise et pizzaslice inden biografen. Vi gav 2\$ for et slice og spiste stående, nærmest udenfor.

I biografen bestilte vi en lille popcorn, som var stor. Det samme gjaldt sodavandene.

Der blev tappet flydende smør udover vores popcorn, på samme måde som vi kunne fylde et bære med ketchup på McDonalds for mange år tilbage.

Filmisk var det en fantastisk film, men på alle andre måder var det et fuldstændig forkert filmvalg for os. Vi skulle have læst om den før vi satte os i sæderne. Vi må lære at læse om handlingen, inden vi fanger os selv i situationer, vi ikke skal være i. Den handlede om en mand, ved navn Lee. Lee mister sin bror. Broren efterlader sig en søn, som Lee bliver værge for. Lee er en vred og ustabil mand, hvilket viser sig skyldes, at han før i tiden havde en familie, bestående af en kone og tre børn. Børn som alle tre er omkommet i en brænd. En brand startet af deres brændeovn en nat, hvor Lee var fuld og gået ud for at handle lidt ind.

Det var ikke at børnene døde der rørte mig mest. Jeg reagerede på hans reaktion og den måde han blev behandlet på. Forhørt og sendt hjem. Hans vrede, hans tilbagetrækken og voldelighed. Jeg ønsker nogle gange, at jeg var i stand til at reagere på den måde. Vi var ret mærket efter filmen. Helt lammede imens vi kørte ned af rulletrapperne for at komme ud. Det var sent.

Vi valgte at gå en tur om times square. Vi havde ikke været der endnu. Det var virkelig fascinerende, trods tidspunkt på dagen var der gang i den, massere af mennesker, der havde gang i alt muligt forskelligt og så alt det lys. Vi gik i m&m store og købte alt for dyre m&m's.

Trætte gik vi mod toget. På vejen hjem fik jeg det dårligt. Kvalme, hedeure, ondt i maven og plukveer. Jeg blev bange, fordi det blev ved. Men holdte bare ud, i mens vi kørte. Det varede hele turen hjem. Det hjalp heldigvis at komme ned og ligge og slappe af. Vi faldt hurtigt i søvn.

22. december 2016

Jeg kan mærke min meget ømme krop i det, jeg vågner, særligt fødderne. Vi sov til klokken halv ni. Vi gik i bad og fandt ud af, hvor vi skulle tage hen af for at spise morgenmad. Der var flere Big Daddy's diners, så vi tog til Upper West Side for at finde den næste. Helt fint. Meget amerikansk. Vores plan var Museum of Natural History, men vi var sent ude i dag. Klokken var halv tolv, da vi gik gennem Central Park for at komme til museet.

Der var en hyggelig, stille og rolig gåtur gennem Central Park. Da vi nåede frem til museet, var køen så lang, at det virkede uoverskueligt. Den gik langt hen ad fortovet og helt hen til metroen. Vi besluttede hurtigt, at det ikke var i dag, vi skulle derind. Vi ændrede hurtigt planer. Hoppede på metroen og kørte ned mod World Trade One og 9/11 Memorial. Vi kører meget i metro. Det er en rar pause, og vi kan hurtigt komme langt rundt. Vi kigger på mennesker. Det eneste irriterende er, at det hele foregår under jorden, så vi ikke kan nyde byen samtidig. Vi hygger os. Vi er igang hele dagen, men når vi sidder der helt stille og udmattede ved siden af hinanden, kan jeg ikke lade være med at tænke på, om vi har det godt sammen, om vi hygger os, eller om vi er så følelsesmæssigt lammede, at vi ikke har nogen forståelse for, om det er folk omkring os, der sætter en god stemning eller om det er os, der hygger os.

Jeg tænker også på de ting vi tager rundt og laver. Museer, metroer, mad. Det er fint og storslået, men der er hele tiden også en anden side. For enten kan jeg ikke nyde det fuldt ud, ellers lader jeg mig ikke nyde det fuldt ud.

Det var et fascinerende område. 9/11 var særligt. Jeg ved, hvad det vil sige at miste, også i kaos, men jeg kan ikke sætte mig ind i det omfang, det har været der trods størrelsen på mindstedet og alle navnene. World Trade One var enorm. Vi havde modtaget julegavepenge fra Benjamins bedsteforældre. Dem valgte vi at bruge på en tur op. Den tur vi ikke tog i Empire. Det var super turistet og voldsomt amerikaniseret og dyrt. Det var en fin udsigt, men 37 \$ pr. person for guidet elevator tur op til et udkigstårn med speaker og storskærm, var bare ikke os. Vi var enige om, at det skulle vi aldrig igen.

Vi tog til lejligheden for at hvile.

Vi hvilede i to timer i lejligheden på Bedford st. Vi tog ud for at aftenshoppe lidt genbrug i Williamsburg. De har nogle kæmpe thrift shops. Det kan jeg godt lide. Fuld af fine ting og skrammel. Benjamin købte en uldskjorte. Vi gik rundt for af finde et sted at spise. Vi stødte på et par fine butikker på vejen. En inspirerende boghandel. Der købte jeg en lækker grafisk design bog om typografi til Natasja i bachelorgave. Den glæder jeg mig til at give hende.

Vi fandt en sushi restaurant, hvor vi delte et par sushiruller. Helt fint og lækkert.

Jeg fortalte Benjamin, at jeg glæder mig til at vi skal møde Anker, og at jeg håber, at Benjamin bliver helt forelsket i ham og at noget af den forelskelse, kan overskygge noget af sorgen. Benjamin svarede ikke så meget på mine ord. Vi snakker heller ikke rigtig om Noam. Jeg nævner ham ofte, fordi jeg tænker på ham i kontekst med det, vi laver, som f.eks da vi købte m&ms i m&ms store. Hvis Noam havde været hjemme i mens vi rejste, så ville vi have købt m&ms til ham. Jeg når som oftest at stoppe mig selv, inden jeg "hvis vi havde haft en dreng, så ..."

Efter vi havde spist, gik vi hjem af. Vi ville købe ind til morgenmad på vejen. Vi var i to minimarkeder i Williamsburg, deres varer var helt vildt dyre, så vi satsede på at kunne finde noget i bedford i stedet for. Morgenmadsprodukter var lidt billigere i Bedfords minimarked end i Williamsburg, men vi kan ikke forstå, at vi ikke kan finde et supermarked.

Vi har snakket om bryllup. Vi har tænkt om det bare skal være helt småt, og hemmeligt. Peter som præst, Nanna og Johanne, Andreas og Alex som vidner. Til sommer. Måske de slet ikke skal vide, hvad de skal, før vi står i det. Helt low key med en middag bagefter. Jeg vil rigtig gerne, men jeg skal lige følge Benjamin, og føle at vi gør det sammen, fordi vi vil være sammen.

Vi gik hjem i seng. Vores fødder gør ondt, når vi står op om morgenen og ekstra ondt, når vi går i seng om aften. Min krop gør generelt bare ondt. Vi har gået 21.089 skridt i dag (14 km)

23. December 2016

Det er lillejuleaften. Det føles ikke som jul, hvilket er fint.

Vi havde sat uret til at ringe for at vi kunne komme op og ud af døren. Vi spiste cornflakes til morgenmad. Min far ringede via messenger, imens vi spiste. Det var hyggeligt at høre fra ham. Han var på bornholm med drengene.

Klokken ni gik vi ud af døren. Vi tog til Upper East for at gå på Museum of Natural History. Der var ikke vildt mange mennesker i kø, da vi kom fra metroen heldigvis. Det var nemt at komme ind, da de åbnede klokken ti. Vi købte billet til en af deres specialudstillinger "Dinosaures amongst us". Den handlede om udviklingen af dinosaures til fugle. Det var meget fascinerende og spændende. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, at Noam ville have elsket at se de kæmpe dinosaures, eller

bare været vild med de souvenirs vi ville kunne købe med hjem til ham. Det er virkelig hårdt og frustrerende at gå og ønske at kunne dele det med vores lille dreng, som ikke er her mere. Det er ubehageligt at ønske noget, som virker helt naturligt og som en selvfølge, men som overhovedet ikke er muligt. Vi kan først dele sådan noget her med vores kommende dreng igen om tre år.

Vi så også udstillingerne ‘dyr under vandet’ og ‘universet’. Jeg sætter mig ned hvergang, jeg kan komme til det. Min krop er tung og udkørt. Der var mange ting at kigge på, mennesker og børn og udstillingerne.

Efter et par timer på museet trængte vi til pause og til frokost. Vi tog metroen til Chelsea og gik på Chelsea Market i Meatpacking District. Der var mange muligheder og der var virkelig mange mennesker. Vi gik lidt rundt og ventede på, der var plads til os ved den madbod vi havde udset os. Vi satte os ved en af markedets restauranter, japansk. På højstole op ad disken og selve køkkenet. Vi spiste Ramen. Det var helt vildt lækkert og lige hvad vi havde brug for. Efter vi havde spist, gik vi ud og fandt High Line, som er en nedlagt togrute, hvor skinnerne er lavet om til en gårute. Vi gik turen til enden, kiggede lidt rundt i det område vi var kommet til også tog vi hjem af.

“Hjemme” faldt jeg i søvn og Benjamin så Star Wars.

Klokken ni gik vi ud af døren igen for at finde et sted at spise aftensmad. Vi tog metroen et par stop, fandt en pub der serverede mad, selvom det var sent at spise.

Jeg havde brug for, at Benjamin fortalte mig hvordan han har det. Det sagde jeg til ham. Jeg ved at han sørger og jeg ved at han elsker mig. Vi ved begge to, at vi er helt vildt kedede af det, men jeg ville høre det fra ham med hans ord. Mine egne tanker og ord om ham, vores situation og vores forhold er ikke helt fyldestgørende. Vi snakkede lidt sammen om det efter vi havde spist.

Jeg har tænkt på Noam i dag og på Anker. Jeg tænkte på, at jeg glæder mig til at møde Anker. Vi havde snakket om, at vi har nogle gode personligheder i vores liv, Cooper er så sjov og at Noam var en god personlighed, den bedste person af alle. Anker kommer også til at være en god personlighed. I det jeg tænkte på, hvordan Anker mon bliver, så jeg Noams død for mig. Der stod en kvinde med et barn på brystet foran os i metroen. Jeg tænkte på, hvordan vi kan få en lige så god Anker, men være i stand til at passe på ham. Noam var så god, men klarede den ikke.

Vi var tilbage i lejligheden 22.45. Trætte. 11, 2 km i dag.

24. december 2016

Det er lørdag og juleaftensdag, snart er det juleaften. Det er seks måneder siden at vi begravede Noam. Det er gråvejrs og regnvejrs. Det er lidt hårdt og vi er ugidelige.

Jeg snakkede i telefon med min mor tideligt på morgenen. De skulle til at spise noget frokost og så skulle de afsted til jul på Christiania. Hun havde afleveret Cooper til Anette. Efter jeg havde snakket med min mor, facetimedede jeg med min far. Ian havde været ude for at fælde et juletræ på hans grund, Hans-Peter svejsede på noget, og de skulle alle sammen til at gå i gang med at lave middagen.

Benjamin og jeg tog metroen til Manhattan for at finde en diner. Det regnede meget og der var ikke særligt mange mennesker på gaderne. De fleste butikker havde åben. Vi havde ingen faste planer for dagen, så vi spiste stille og roligt. Servicen var ikke i top og så generer drikkepengene os, for man

skal som et minimum lægge 18% i gratitide, hvilket gør det svært at skelne mellem god og dårlig service. Vi gik ud og lidt rundt. Vi var i Barnes and Nobles, Benjamin købte en bog. Videre rundt på gåtur kom vi forbi The Flatiron Building. Vi kiggede lidt i butikker, handlede ind til lidt hygge og tog til lejligheden.

Tilbage i lejligheden slappede vi af, brugte tid foran vores telefoner og computer. Vi var kommet frem til to mulige planer for vores juleaften. Enten skulle vi gøre os pæne, finde en restaurant og spise juleaftensmiddag, ellers skulle vi tage ud for at spise en hurtig burger og så tage hjem igen, se en film og gå i seng. Jeg var til begge ting og ville handle efter, hvad Benjamin havde af ønsker.

Benjamin havde googlet lidt rundt og havde fundet frem til en restaurant der lå her i Brooklyn, som hed Bornholm. De serverede "Dansk" julemiddag, og der var plads til os kl. 20.30. Vi valgte at booke den. Vi blev i lejligheden, tog det roligt, så film til klokken 18, hvorefter vi gjorde os klar, gik i bad og gjorde os pæne. Jeg lagde endda make-up. Vi tog mod restauranten da tiden passede.

Mine tanker er super meget på Noam

Det var selvfølgelig en restaurant fuld af andre danskere. Vi fik pladser ved et lille tomandsbord, foran et større selskab der var i meget godt og højtråbende humør. Det var et hold Joe and the Juice-drenge der fejrede jul sammen. Der blev både sunget den danske nationalsang og den knaldrøde gummibåd. Benjamin sagde til mig, at de opfyldte alle de fordomme, han havde om Joe and the Juice-fyre.

Restauranten hed noget dansk og kunderne var danske, men kokken var ikke dansker, kunne vi fornemme på maden. Til forret fik vi en mærkelig sammensat ret med noget laks. Til hovedret nr. 1 fik vi meget tør flæskesteg med en sovs, der var et dårligt forsøg på en brun sovs. Hvis det overhovedet var brunsovs. Hovedret nr. 2 bestod af and og et meget mærkeligt forsøg på flødekartofler. Desserten var risalamande budding. Det var ikke en fantastisk middag, og vi var blevet overrasket lidt af festniveauet, men vi hyggede os på vores måde. Vi hygger os altid, men på vores måde.

Der var en særlig stemning i metroen, helt stille. Folk der var med var trætte, måske mætte. Vi tog til lejligheden, så lidt film og faldt i søvn.

Vi har gået 7,7 km i dag. Det var godt for vores kroppe at have en form for hviledag.

25. december 2016

Planen var at sove til vi vågnede, men på trods af "forstyr ikke" funktionen, gik min fars opkald igennem. Han vækkede os. Jeg snakkede bare med ham i mørke. Vi blev liggende lidt bagefter. Jeg spurgte Benjamin, om han ikke rigtig har nogen interesse i min mave, han svarede at det havde han, men at den interesse nok havde været anderledes under andre omstændigheder. Jeg svarede ham, at jeg håber på, at det lille nye liv kommer til at give rigtig meget mening for ham, selvom han var ment som en lillebror og lavet under andre forhold med andre ønsker og forhåbninger for fremtiden. Han bliver født med en byrde om at opfylde to voksne menneskers behov for kærlighed og heling af knuste hjerter. Det er en stor byrde at byde en lille baby. Vi lå lidt sammen. Mine tåre trillede lydløst ned i Benjamins hår. Benjamin tårer trillede lydløst ned i min hånd.

Der er ikke noget, jeg hellere ville end at føde et barn uden den bryde og sammen kunne leve et hverdagsliv med Noam.

Nytåret nærmer sig og jeg går og tænker på, at 2016 vil være et år jeg aldrig glemmer. Det år jeg fik ødelagt hele mit liv. Det værste år i mit liv. Hvilket jeg med sikkerhed kan sige, selvom jeg forhåbentlig lever længe endnu.

Fuck julen, fuck mit liv, fuck det her. Det tænker jeg, dog uden at agere.

Der gik tid før vi stod op. Vi spiste cornflakes. Vi så filmen færdig fra i går, imens vi spiste. Klokken blev 11, før vi rigtig rykkede på os.

Vores plan var en tur over Brooklyn Bridge. Vejret var godt. Vi tog metroen til broen på Brooklynsiden og gik hen over. Det var der mange andre, der gjorde, men det var en virkelig fin tur. Da vi var nået til den anden side, tog vi metroen et par stop til Chinatown og Little Italy. De to bydele lå tæt, men med tydelige forskelle. Det var nogle rigtig fine steder. Tonsvis af souvenirbutikker. Kun italienske restauranter i Little Italy. Chinatown var vild og facinerende. Der var store fiskemarkeder, frugtbarer, en masse kinesiske restauranter, virkelig mange mennesker og rigtig mange kinesere.

Vi ville finde et sted at spise i Little Italy, men kunne ikke overskue de ansatte, der stod på gaden for at lokke os ind i deres restauranter. Så vi tog en metro til Uptown, hvor vi fandt en diner, vi spiste frokost på.

Vi købte en kop kaffe og gik en god tur gennem Central Park. Forbi The Mets og ned mod Columbus Circle. Vi går bare og snakker og hygger. Vi har det godt sammen. Vi er gode drømmere. Vi snakkede lidt om Cooper, om Anker, om hvordan vi skal passe sådan to hoveder. Vi var ude på dagens sidste timer, og så solen gå ned fra Central Park. Vi gik lige igennem en seance af violinspiller og rosenblade. Alle der gik der, blev omgående bedt om at gå væk af de forskellige folk, der var en del af hele opstillingen. Der stod en nervøs mand og en flok kvinder førte en ung kvinde afsted. Kvinden blev sluppet og skulle selv gå resten af vejen, de havde belagt med blade til hende. Hun havde ung mand helt tæt på med et kamera. Der var ikke noget han måtte misse. Der var flere kameramænd. Den nervøse mand, ham der ventede på sin kvinde, gik hurtigt på knæ da hun var nået frem til det lille bådhus, hvor violinen spillede fra. Hun sagde ja. Det var ret sjovt at overvære. Lidt overdrevet setup til min smag, især med alt det publikum. Jeg synes, at det mere intime og private er smukkere, men måske de har en særlig tilknytning til det spot, og så kunne vi jo bare lade dem være og have deres privatliv, i stedet for at stoppe og glo, men vi vil vel alle have en del af lykken, også selvom det er andres rosenblade dækkede, violinspillende opstillede materielle lykke. Vi tager, hvad vi kan få. Jeg fik en god oplevelse. Benjamin kastede lidt op i munden, sagde han.

Jeg havde en begyndende krise, fordi jeg skulle tisse. Vi gik mod metroen og kørte hjem. Efter 35 minutters metrotur var ret meget krise på gåturen fra Metroen til lejligheden. Sådan en krise hvor man både griner og græder på sammen tid. Det gik.

Vi var ikke hjemme længe før vi besluttede os for at finde noget aftensmad. Der var lukket de fleste steder, så vi spiste cornflakes og så endnu en film.

Vi sov tidligt. Vi var trætte.

I dag har vi gået 12,3 km.

26. december 2016

Planen var at stå tidligt op for at komme ud og shoppe, vi havde dog glemt at sætte vækkeur, men vågnede af os selv klokken halv ni. Vi spiste morgenmad og gik afsted.

Vi tog metroen til Soho for at shoppe udsalg. Jeg fandt en nederdel i H&M. Der var 50% i Levis butikken. Jeg købte en lækker sort hat til 17,5 \$. Benjamin fandt en jakke. Jeg har lidt svært ved at købe ind til mig selv, jeg ved ikke helt, hvem jeg er eller hvem jeg gerne vil være. Jeg føler mig generelt ikke tilpas, men jeg kan godt lide at shoppe til Benjamin. Han er så flot. Jeg bliver dog alligevel lidt misundelig over hans lækre nye indkøb. Han faldt også for et par fine Dr Martens sko, de var der ikke i hans størrelse, så vi gik på jagt. Jeg købte trusser i Urban Outfitters og en babydragt i en anden butik. Det har været mit mål at skulle gå ind og tage et aktivt valg om at købe noget til Anker. Vi shoppede rundt længe, før vi tænkte på frokost. Vi gik på TGI Fridays. Benjamin bestilte en burger og jeg bestilte en hel række spareribs. Da tjeneren kom til vores bord med vores mad, nåede han dårligt at spørge, hvem der skulle have hvad, før han som en selvfølge havde placeret spareribsene foran Benjamin og burgeren foran mig. Jeg svarede ham, at jeg skulle have spareribs. Han var helt overrasket, måske nærmest chokeret. Vi grinede lidt af hans reaktion.

Vi tog til lejligheden bagefter.

Jeg tænker ekstra meget på Noam, når jeg ser andre drenge. Særligt på hans alder. Når jeg ser dem gå, stå, spise og bare være til, ønsker jeg sådan at kunne se Noam gøre, hvad de gør. Et ønske står sjældent alene, og jeg ønsker sådan at vi skulle dele oplevelsen af en lillebror med ham.

Jeg kan mærke, at jeg er begyndt at se rigtig meget frem til at møde Anker. Jeg er sindssygt bange på samme tid. Vi er så tæt på. Det er lige om lidt, at vi skal møde ham, vi har ventet på så længe.

Vi slappede af i lejligheden indtil spisetid. Vi tog til Williamsburg, kiggede lidt videre efter Dr. Martens, og så spiste vi chicken 'n' waffles. Ret særligt, lidt mærkeligt, meget amerikansk.

Vi har gået 13 km i dag.

27. december 2016

Planen var, at vi skulle tidligt op og ud af døren, så vi kunne være ved Guggenheim før åbningstid, så vi kunne undgå kø og alt for mange mennesker. Planen holdte næsten. Vi snozzede lidt, spiste morgenmad og jeg snakkede i telefon med min mor. Vi var ved Guggenheim kvart over åbningstid. Der var sort af mennesker, vi nåede ikke engang helt hen til bygningen før vi gav op og vendte om. Vi tog på The Met i stedet for. Det var super fint. Lidt ligesom Glyptoteket bare noget større. Vi nåede kun at halvdelen, hvis ikke mindre af udstillingerne, før vi var trætte. Min krop havde det ekstra hårdt i dag. Jeg fik hedeture og havde lidt vejrtrækningsproblemer. Jeg klarede det med en masse bænkpauzer.

Vi fandt en Starbucks, hvor vi holdte kaffepause. Vi sad ved siden af en mand, der hældte sin kaffe ud i sin computer. Vi hjalp med at tørre op omkring ham og faldt i snak. Vi snakkede om New York og om København. Der skete vist ikke noget slemt med hans computer.

Vi gik videre ud og spiste et pizza slice og besluttede os for at udnytte solskinnet og de 15 grader. Vi tog metroen helt downtown til Battery Park, hvor vi gik langs vandet og kiggede på mennesker og Frihedsgudinden. Vi tog hjem inden solen gik ned, så vi kunne nå at se den fra taget i

Brooklynbygningen. Der var meget fint. Vi fik ordnet og gjort pænt og rent i lejligheden, så Naja, Anders, Najas mor og en veninde kunne komme hjem til et pænt hjem i morgen.

Vi har været kærlig ved hinanden i dag. Vi elsker hinanden hver dag, men i dag har vi hele tiden skulle være tæt på hinanden.

Klokken halv syv ville Benjamin ud og kigge på Dr. Martens sko igen. Han fik købt et par sko. Bagefter tog vi hen for at spise på Shake Shack.

Jeg har igen i dag tænkt rigtig meget på Noam. På vej i toget fik jeg lyst til at skribe. For mine øjne kunne jeg se mig selv reagere, som om jeg trådte ud af min krop og overværede situationen, hvis jeg faktisk skreg. Jeg faldt på knæ skrigende. Det er dog mig, der bestemmer, så det sker ikke.

Jeg kigger meget på andre børn, jeg nærmest nyder deres liv, men jeg føler mig bedreviddende, for det er de færreste, der faktisk ved, hvor meget sådan et lille liv er værd. Særligt hvis børnene ikke bliver behandlet helt ordentligt. Jeg overværede en kvinde råbe utrolig højt ind i hovedet på en lille pige, at nu skulle hun stoppe. Jeg blev helt ked af det og havde bare lyst til at give hende et kram.

Vi er "faldet godt til". Vi hygger os og er utrolig meget ude. Vi har fået os nogle gode rutiner og vi nyder at være her og lave alt muligt forskelligt sammen. Vi er utroligt meget sammen, kun adskilt af toiletbesøg. Vi glæder os også til at komme tilbage til Cooper.

Graviditeten går mod enden og jeg kan mærke hvor tæt på Anker er. Benjamin er også begyndt at kunne overskue tiden nu. Han kan se, at det er lige om lidt.

Vi har gået 13,1 km i dag. Ca. 100 kilometer i alt indtil videre. Min mave er stor og rund, den er sunket en smule og der er gang i plukveerne.

28. december 2016

Vi havde valgt ikke at skulle nå noget, så vi sov til vi vågnede. Kvart over ni. Vi gik i bad og var langsomme om at komme ud af døren.

Vi ville gerne se The Cathedral of St. John the Divine, som lå højt ved Upper West side. Vi tog metroen og spiste på en diner deroppe. "Tom's Diner". Dineren havde været med i Seinfeld og formentligt inspiration til sangen "Tom's Diner". Det var et meget hyggeligt sted, noget mere lokalt end kæden "Big daddy's". Vi spiste det vi bedst kan li'. Den sædvanlige morgenmad. Æg, bacon, toast og pandekager. Det er altså godt. Bagefter gik vi til katedralen. Det skulle være den største. Notre Dame fascinere mig mere, men det var godt nok en imponerende bygning. Vi gik rundt, kiggede, snakkede, sad på deres klapstole, brugte deres internet. Jeg var glad for, at vi havde taget den tur for at se den. Vi gik videre for at se Columbia University, nu hvor vi var i nærheden. Det var koldt i dag. 5 grader. Der var blæsende, gråt og koldt, men det var et stort og fascinerende sted. Vi gik ind, hvor vi kunne og lidt rundt. Vi endte i deres University Store, hvor alt kunne fås med deres logo på. Vi tog på Starbucks for at få noget at drikke. Det var lidt en pausedag, var vi enige om. Jeg fik en Is-te. Ekspedienten skrev Baby-Love på min kop. Uden planer tog vi metroen til Columbus Circle.

I et helt fyldt tog sad vi overfor hinanden. Jeg kiggede på Benjamin. Hans krop, han er så stor, bred og høj. Hans kraftige lår. Jeg elsker ham og hans krop. Jeg tænkte på mine egne lår, som jeg ikke er vild med og så tænkte jeg på Noams fine små lår og hans krop. Han havde lidt fra os hver, men han var anderledes, han var så lille. Jeg tænkte på, at vi snart skal møde hans lillebror og få lov at se ham

vokse op. Se hvem han kommer til at ligne. Jeg tænkte på, at hvert barn kommer vil blive sig selv. Vi kommer aldrig til at finde ud af, hvordan Noam ville udvikle sig, hvem han ville ligne og hvordan han ville være. Jeg blev ked af det, og tørrede mine våde øjne i smug. Mit hoved begyndte at gentage minder og mit råb om, at han er død. Det bliver gentaget om og om igen, indtil jeg tvangsdistrahere mig selv, så mit rand til sammenbrud undgås. Det hele foregår der midt i det offentlige rum.

Solen var ved at gå ned imens, vi gik lidt omkring. Vi endte nede af 5th Street på Times Square. Der var sort af mennesker. Vi gik som i en myretue. Det var ikke særligt spændende, så vi fandt os en metro, der gik vores vej hjem.

Benjamin nævnte i dag, at han gerne ville have tatoveret noget for Anker. Det var rigtig rart at høre ham tale om Anker, og at han åbnede sig lidt op omkring nogle tanker.

Vi var tilbage i lejligheden kl. 18. Vi havde ventet at Naja + 4 skulle ankomme fra København. De kom 15 minutter efter os. Naja, kæresten Anders, mor Annie og veninde Amina. Søde mennesker. De var trætte, men ville ud og have noget at spise, så de gik. Vi gik umiddelbart efter dem. Vi ville have sushi igen i dag.

Vi fandt et lille sted ved Spring Street, Nagomi. Maden var fin, men der var én tjener til tretten borde. Det var alt for lidt. Da vi fik serveret vores forret, fik jeg et tydeligt minde om Noam, et minde jeg ikke vidste jeg gemte på. Jeg kunne ikke lade være med at blive ked af det, samtidig med at jeg var glad, for sådan et minde er guld værd. Jeg spurgte Benjamin om han af og til får helt klare minder frem om Noam. Det gør han, siger han.

Jeg lavede aftensmad i rektorparken. Vi skulle have nudelsuppe. Jeg skar tofu ud og Noam gik omkring. Han fik et tern tofu og løb afsted, fræk, glad, lille og lyshåret. Han kom tilbage kort efter og bad om "mer". Tog endnu en tern fra spækbrøttet, der stod på bordet og gik afsted. Det gentog sig mange gange. Jeg kan tydeligt huske, at jeg var glad for at han kunne lide det og lykkelig over han kom og ville have mere, men jeg kan også huske, at jeg synes det var lidt irriterende, at vi manglede en del til suppen.

Jeg tørrede mine tåre væk med servietten. Faren i familien ved siden af os kiggede lidt. Jeg tænkte, at han måske bare tænker, at det er hormoner.

Vi fik hvad vi bestilte, men servicen var elendig. Det var vi ikke alene om at synes. Vi ville gerne have bestilt noget mere, men efter 20 minutters ventetid uden kontakt til tjeneren, med tomme tallerkner foran os, besluttede vi os for at bede om regningen i stedet. Familie ved siden af os var tyske. De havde ventet 20 minutter bare på at tjeneren ville komme med dankortterminalen, så de kunne betale. Vi udvekslede et par ord. Jeg havde følt de havde stirret på os imens vi spiste. Det var et forældrepar med deres unge datter (start tyverne) og hendes "lektor" kæreste (midt fyrrerne). De havde spist en dyr middag, men valgte kun at lægge 20\$ i drikkepenge, fordi det hele sejlede. Vi havde også snakket om hvad vi skulle stille op med de drikkepenge. Tjeneren godtog dog ikke de 20\$. Hun kom tilbage og forlagte minimum 40\$. Vi var forargede. De diskuterede. Vi lagde 10\$ tip til vores regning, hvilket nok skulle have være 12-14 dollars, hvis det skulle have matchet de minimum 18%, men det gad vi simpelthen ikke efter den oplevelse. Trætte, mætte og den oplevelse rigere gik vi derfra. Tilbage i lejligheden var der blevet redt op i stuen til mor Annie og Veninde Amina. Der var sådan lidt lejrskole stemning. Vi snakkede lidt før vi gik ind på vores rum.

Vi har gået 10 km i dag og hygget os.

29. december 2016

Sidste fulde dag i New York. Regnen siler ned og vi har ingen planer for dagen.

Vi stod op stille og roligt op og gik ud af døren. Vi tog metroen et par stop og stod af i Williamsburg. Vi gik selvfølgelig på endnu en diner. I dag Kellogg's diner. Benjamin spiste den sædvanlige morgenmadsplatte. Jeg bestilte æg benedict. Maden var fin, der var roligt på restauranten og alligevel var der en tjener (ham der betjente os), der styrtede forvirret og stresset rundt helt uden grund. Da vi havde spist regnede det stadig meget og vi kunne ikke helt overskue at gå ud og gå rundt, så bare for sjov bestilte vi en vaffel for at blive siddende og lade tiden gå. Vi prøvede at finde ud af, hvad vi skulle, Benjamin foreslog biografen. Det havde jeg ikke lyst til. Vi valgte at tage til Wall Street for at gå lidt rundt der.

Der sker ikke det store i det finansielle distrikt, men der var rigtig fint, selv på sådan en stille regnvejrs torsdag. Vi gik bare lidt rundt. Vi tog metroen lidt videre og prøvede at finde en Bloomingdale, men det lykkedes ikke. Vi tog hjem.

På vejen fra stationen til lejligheden, passerede vi en meget smuk død rød kat. Jeg så den på lang afstand, men da vi gik forbi den kom jeg til at tænke på, at vi har set vores dreng sådan der. Mast til døde. Vi har stået med ham, hans døde krop i vores arme. Al det blod. Jeg følte mig kvalm og blev nærmest fysisk dårlig af at tænke på den måde. Jeg sagde ikke noget til Benjamin, jeg prøvede bare at distrahere mig selv.

Vi valgte at gå hen for at handle til flyturen i morgen. Det hjalp på tankestrømmen.

Vi opholdte os bare i lejligheden nogle timer, indtil vi besluttede os for at få at gå ud for at spise aftenmad. Jeg ville helst bare gå af sted fra lejligheden og spise junk i nærheden. Benjamin ville gerne til Manhattan, fordi det var vores sidste aften. Planen var stadig bare junk. Vi startede med at finde en McDonalds, men ombestemte os da vi var nået derhen. Uden at vide hvad plan B var, gik vi videre. Vi kiggede rundt, men kunne ikke finde noget, og kunne ikke beslutte os. Ved McDonalds nr. 2 besluttede vi os for at lede efter en Burger King i stedet for. Da vi var kommet frem til den valgte destination på telefonen, lå der ikke en Burger King. Vi endte ved McDonalds nr. 3 på Times Square kl. 21.30. Benjamin var negativ. Jeg nægtede at være negativ over det show, vi selv havde kørt.

Jeg holder min negativitet omkring små hverdagsting nede. Jeg er bange for at fejle fuldstændig og føle mig som en fejl i alle aspekter, nu hvor mit liv i stor stil er gået i stykker og har fejlet fatalt. Så må jeg ikke fejle i små hverdagssituationer. Hvis jeg fejler i dagligdagen med ting alle kan klare, så føler jeg mig sølle. Jeg vil ikke være sølle.

McDonalds var fuld af mennesker og rod.

Klokken 22, meget trætte, nb tog vi tilbage mod lejligheden. Vi fucked op i metroen. Vi kom til at køre i den forkerte retning, hvilket gjorde Benjamin endnu mere irriteret. Vi var i Bedford kl. 22.45. Lejligheden var fuld. Vi fik klaret lidt praktiske ting og pakket lidt, så vi er nogenlunde klar til hjemturen i morgen.

Uden at have lavet noget helt konkret, har vi alligevel gået 13,3 km Kilometer, der ikke er lige så hårde at gå, som i starten.

30. december 2016

Sidste timer i New York. Jeg havde sovet dårligt og drømt meget. Det havde handlet om død og om de lastbiler der terroriserer menneskemængder på mærkedage, så flere uskyldige udvidende bliver dræbt.

Jeg drømte, at Benjamin kastede sig ind foran en lastbil der kom bragende for at redde mig og maven. Jeg reagerede voldsomt, men jeg husker det som om, at det var svært at drømme sig til sådan en voldsom og hjertesående reaktion. Jeg kan slet ikke forestille mig, hvordan jeg ville reagere, hvis jeg skulle leve videre uden Benjamin.

Vi stod op, pakkede lidt videre, så vores kufferter var klar til senere. Vi sagde farvel og tak til Anders, Naja, Annie og Amina og gik mod metroen. Vi tog til Manhattan for at spise vores sidste dinermorgenmad. Pandekager, æg, bacon, brød, frugt, juice og kaffe. Vi lagde vores sidste dollars som tip. Tjeneren blev helt vildt glad. Vi er klar til at tage hjem, men det gav os en ro til at nyde det sidste, vejret og omgivelserne.

Tilbage i lejligheden slappede vi af og pakkede færdigt. Vi bestilte en Lyft, som hentede os klokken 14. Dyrere end toget, men nemt og rigtig rart bare at blive hentet ved døren med bagage.

På vej over Brooklyn Bridge kom jeg til at tænke på, hvor glad Cooper mon bliver, når vi kommer hjem til hende. Jeg glæder mig til hendes glæde. Men i samme øjeblik fik jeg fremkaldt endnu et minde jeg ikke vidste, at jeg havde. Jeg kom til at tænke på Benjamins hjemkomst fra en rejse i foråret, hvor jeg og Noam var taget ud for at hente ham i lufthavnen. Jeg kunne huske, hvordan Noam glædeligt, som en lille barnekrop nu kan, løb Benjamin i møde med sin blerøv og sit store smil, imens han råbte "Faaar". Mindet spillede som en lille film foran mig på repeat. Det virker som ufattelig lang tid siden, men mindet er alligevel kun fra foråret. Tænk hvis vi bare havde været på ferie, og skulle hjem og gense den lille fantastiske dreng.

Jeg kiggede ud af vinduet og tørrede mine tårer væk, uden at sige noget. Jeg valgte at skrive mindet ned på min telefon, for ikke at glemme det. Jeg blev ved med at være ked af det, så længe jeg tænkte på det.

Hver gang jeg tænker på et minde om Noam, kommer jeg også til at tænke på ulykken og på hans død. Opkaldet til min mor, hvordan hun svarede, hendes reaktion da jeg fortalte hende, at Noam var død. "NEEEJ, Neeej, Nej...". Det står så ubehageligt klart. Det generer mig, at ulykken skal fylde ind over de gode minder.

Jeg arbejder på, at distraherer mig selv for ikke at blive ved med at være ked af det. Det var en lang køretur. Der var mange biler og vi brugte en del til på at holde i kø.

Vi ankom til lufthavnen en time og ti minutter senere. Det var nemt at komme gennem lufthavnen til vores gate, hvor vi bare ventede.

Vi skulle flyve i syv timer, have serveret to måltider og springe en nattesøvn over. Jeg så to film og lidt andet blandet. Det var hårdt at flyve. Mine ben har svært ved at finde ro. Syv timer var en væsentlig forskel fra de ni derhen.

Da vi landede, var det lørdag d. 31/12 og klokken var 06.30.

31. december 2016

Vi landede i Kastrup lufthavn godt trætte kl. 06.30. Min mor hentede os, hun havde Cooper med.

Det var godt at komme tilbage til Cooper igen. Hun var lidt forbeholdne omkring hele lufthavns situationen. Vi blev kørt hjem. Anette ventede på os i en pæn og ordentlig lejligheden med morgenmad. Det var hårdt, men hyggeligt at komme hjem til. Da vores mødre var gået, gik vi ind i seng og fik sovet et par timer. Helt øre i hoved stod vi op og gik ud for at handle lidt ind.

Resten af dagen og aftenen brugte vi foran fjernsynet. Vi gjorde hvad vi kunne for at holde os vågne til en passende sengetid. Jeg faldt dog lidt i søvn foran fjernsynet. Vi så dronningens nytårstale. Jeg scrollede igennem diverse "Godt nytårs postes" på de sociale medier. Alle så ud til at have en fest og glade dage. Jeg postede en ærlig og lidt negativ post på instagram. Den respons jeg fik, gjorde mig rørt.

Klokken 22 gik vi ind i seng. Kl. 00.15 vågnede vi (18.15, New York tid). Fyrværkeriet bragede udenfor. Vi kiggede lidt ud. Vi vågnede op og valgte at se noget på computeren. Vi var frustrerede over vi ikke kunne sove. Jeg blev ked af det. Vi var var kede af det sammen. Det er et hårdt år at forlade. Det værste.

Jeg havde modtaget et par nytårshilsner. Vi ved at folk tænker på os, men vi mærker ikke rigtig til det i vores hverdag. Det er ikke vores nærmeste som sender os nytårshilsner. Det sætter det hele i et særligt perspektiv. Det betyder da noget at høre fra folk og alt folk tænker på os. Vi får ikke svaret. Vi er dårlige til at svare på sådan nogle beskeder.

Vi lå sammen, kede af det og snakkede om vores tidligere planer om nytår med Noam. Det var første gang han ville være stor nok til at forstå det. Vi skulle have haft en nytårsdag i Noams tegn. Fest, knaldperler, tidlig middag. Vi er enige om, at vi skal fejre nytår på den måde med vores børn en dag. Vi skal prioritere vores børn. Vi vil prioritere vores børn.

Lorte år.

1. januar 2017

Ked)

Jeg var oppe klokken 08.30 for at lufte Cooper. Jeg sov videre bagefter. Benjamin stod op med hunden kl. 10.30 Jeg sov til klokken 13. Nanna ringede for at sige godt nytår. Benjamin hang i stuen. Han var virkelig træt. Jeg sendte ham ind i seng. Satte selv en film på og vækkede ham igen klokken 16.

Vi har intet lavet i dag. Luftet hunden. Hverken spist særlig meget eller talt særlig meget sammen. En kedelig, grå helt igennem træt dag. Nyt år og jetlag er hårdt.

Jeg blev ked af det igen, da vi sent lagde os ind i seng. Jeg tænker på Noam. Jeg savner ham så meget. Oven i det glæder jeg mig så inderligt meget til at møde Anker, og bliver bange for, om jeg har for store forventninger til hans ankomst og tilstedeværelse. Jeg stort set græd mig selv i søvn, mens Benjamin trøstede mig.

2. januar 2017

Vi stod langsomt op kl. 11, kom i tøjet og gik i Ermelunden med Cooper. Det var hårdt, men dejligt at komme ordentligt ud med hende. Hun var glad og fuld af energi.

Da vi kom hjem, kom min far. Han skulle have hjælp med nogle regninger. Jeg kunne ikke hjælpe ham. Vi kørte til Søborg. Benjamin tog en tur til byen.

Da min far gik, lagde jeg mig på sofaen og blev hængende i Søborg resten af dagen. Min mor ville lave aftensmad til os. Jeg og Ian kørte til Jægersborg for at hente Benjamin. Han havde købt en Iphone 7 på afbetaling. For mig må han gøre, hvad der passer ham, hvis det gør ham glad. Hvis han spørger mig til råds eller om lov, siger jeg ja. Ja til alt. Især hvis det bare er et spørgsmål om penge. Vi skal nok komme ovenpå igen en dag.

Vi spiste stegt flæskt. Det var rart at se dem alle sammen, især mine brødre.

Ian kørte os hjem igen. Vi gik sent i seng.

3. januar 2017

Jeg sov til klokken 10 og nåede lige at håbe på, at Benjamin havde stået for morgenmad, købt brød og juice. Hvilket jeg sagde til ham, da han kom ind for at vække mig, han svarede, at det havde han stået for og der var morgenmad nu. Så dejligt.

I går gik jeg ind i uge 32. Jeg vejer 71,3 kg. Jeg er enorm. Jeg får 15-20 plukveer om dagen. Jeg mister pusten ved de mindste bevægelser og føler mig rigtig klar til at føde. Men der er lige to måneder endnu, så jeg må vente.

Efter morgenmaden fyldte Benjamin badekarret op. Der sad jeg i skumbad, længe. Jeg sad bare, uden tanker. For en gangs skyld. Da jeg tømte badet for vand, kunne jeg mærke min tunge krop igen.

Jeg tog en heldragt på, lagde mig ved siden af Cooper og faldt i søvn. Mit ur ringede klokken 13. Jeg skulle ringe til min tidligere læge på Vesterbro. De havde ringet mellem jul og nytår angående de celleforandringer jeg havde i livmoderen. De ville sende mine svar videre til min nye læge. Jeg venter med at få taget endnu en celleprøve til mit 8 ugers tjek efter fødslen. Efter jeg havde lagt på, sov jeg videre. Klokken 14 kom Benjamin ind for at sige, at han ville tage ud for at handle. Vi skulle have gæster. Jeg sov til han kom tilbage. Klokken var kvart over tre.

Jeg kom i tøjet og fjernede alle rejsesager fra vores stole, imens Benjamin forberedte mad. Nanna, Steffen, Svend og Johanne kom. Jeg gik i Netto med damerne for at købe snacks.

Vi spiste dejlig mad og spillede mænd mod kvinder i en omgang Hint. Vi hyggede til de gik klokken 22.

Jeg kan ikke lide at sige farvel, men jeg kan heller ikke lide at tage i mod. Jeg er glad for at være i selskab, særligt med dem, men starten og slutningen på selskabet og begivenheden vil jeg helst være foruden. Måske fordi jeg skal føle noget, glæde, gensynsglæde, noget jeg ikke føler.

Vi blev siddende i stuen et stykke tid.

I sengen lå vi længe. Jeg lå bare og kiggede og tænkte. Benjamin lå med sin telefon. Jeg tænkte på en pige fra Noams vuggestue, så tænkte jeg på, om de mon stadig tænker på ham i vuggestuen, og hvor meget det mon påvirkede forældrene. De sendte fine blomster til begravelsen, men mon de husker på ham i dag. Noam skulle være startet i Børnehaven nu. Så stor han ville have været. Sådan et fantastisk børnehavebarn på snart 3 år han ville have været.

En typisk tankestrøm, der gør mig ked af det lige inden, jeg skal sove.

4. januar 2017

Uret havde ringet, men vi ignorerede det lidt. Jeg drømte. Jeg drømte, at jeg var sammen med Benjamin på en burgerrestaurant formet som en kæmpe milkshake. Vi skulle hjem til min far. Han havde bygget en stor motorcykel til sig selv og en lille en til mig. Planen var, at vi skulle ud og køre i morgen. Planen i dag var, at jeg skulle til undervisning, men Benjamin ville helst have, at jeg blev med ham, fordi der skulle komme nogle og fikse noget i vores hjem. Jeg kørte med min far på motorcykeltur bagefter. Vi stod på en mark og kiggede på en kran, der skulle flytte en container. Imens vi stod og kiggede, begyndte containeren at rykke sig løs. Benjamin var der og prøvede at gøre opmærksom på, hvor alvorligt det var. Han stod med ryggen til mig. Kranen tabte containeren den landede lige ved siden af motorcyklerne, men oven på en andens bil. Kranen tog fat i den næste container, hvor det hele gentog sig. Denne gang ramte containeren min fars hus. Min far fik fat i kranføreren og fik bremsset det hele. Det var kranføreren's egens skyld, sagde han. Han havde læsset det hele med alt for meget vægt. Jeg vendte mig om mod min fars hus, min far tog det roligt. Der var meget, der var ødelagt. Jeg kom i tanke om Cooper. Sidst jeg så hende, lå hun derinde under spisebordet. Jeg begyndte at skrike. Det samme gjorde Benjamin og min far begyndte at reagere. Huset var mest ødelagt lige ved stuen.

Jeg vågnede ved min egen vejrtrækning og nåede ikke at finde ud af, om Cooper stadig var i live i drømmen. Benjamin kiggede mærkeligt på mig, han havde også lagt mærke til min voldsomme vejrtrækning. Jeg bliver trist i kroppen efter at vågne op efter sådan en drøm eller mareridt. Uden at fortælle om noget at det til Benjamin, bad jeg ham bare om at kramme mig, inden vi stod op.

Vi stod op, luftede Cooper, så hun kunne være alene, imens vi skulle til psykolog. Cooper løber glad rundt. Det er dejligt at lufte hende og det er dejligt at dele hende med Benjamin.

Vi nåede kun lige hjem, før vi måtte gå mod toget for at nå vores psykologtid. Vi gik hver til sit, til hver vores psykolog, med det samme. Det var længe siden, at vi havde været der. Det kunne jeg godt mærke. Jeg havde alle mulige forskellige ting at tale om. Det var rart at få delt, men også hårdt. Det er hårdt at dele ud af og tale højt om sine inderste og mørkeste tanker og mareridts.

Vi snakkede om mine mareridt, hvordan jeg mister dem, jeg holder af i alle mulige forskellige ulykker. Alle mine tanker og minder om Noam, der altid ender ud i tanker og minder fra ulykken. Mine tanker om Anker, hvad han kommer til at betyde, hvad jeg kommer til at føle og hvordan vi bedst kan forberede os.

Vi tog toget hjem igen. Vi var hjemme indtil vi blev hentet af Benjamins mor klokken 17.45. Vi skulle spise hos dem.

Efter psykologerne var jeg blevet rigtig træt, nærmest sløj. Det blev ikke bedre af at køre afsted hjem til Benjamins familie, men vi spiste dejlig mad, snakkede lidt og sad stille i stuen bagefter og så lidt fjernsyn.

Vi snakkede om, at vi ønsker os en ladcykle, så vi ikke altid er afhængige af at blive hentet. Særligt med hund og barn (børn). Vi talte også om institutioner. Undersøgte institutionerne i nærheden. Jeg blev helt lettet over, at der var nogle i nærheden. Det er vigtigt for mig, at de er tæt på os, når de skal i institution.

Hjemme sad vi trætte i stuen foran fjernsynet, indtil vi gik i seng.

5. januar 2016

Jeg vågnede kvart i ti. Cooper ville ned.

Vi kom ud til en meget kold morgen. Jeg gik ind i seng igen, da vi kom op. Benjamin var stået op. Jeg lå lidt og kom til at tænke på Noam. Hans lille modermærke på låret. Hans kaffeplet. Vi plejede at fortælle ham, at han havde den kaffeplet, fordi han var fars dreng. Han gentog altid "fars dreng", med stolthed og glæde i stemmen, i mens han pegede på sin plet. Jeg tænkte på hans stemme, hans lyse hud, hans hår og hans små tænder. Hvordan han snakkede og smilede. Han var så dejlig, så inderligt glad og hjertevarm. Jeg blev trist, men havde ikke lyst til at blive ked af det. Men jeg kunne ikke styre mine tanker fra at bevæge sig ind i Noams begravelse. Os der puttede ham for sidste gang i kisten. Noam i sin superheltenatdragt. Med sin dyne med bamse betræk. Det strikkede tæppe fra min mormor. Sangkort, legetøjsdyr, hans puttedyr, og billede af os tre sammen. Hans helt hvide, nærmest blå og iskolde hud. Det er så vanvittigt, at det er vores virkelighed, vores søn, vores liv. Jeg har været meget ked af det på det seneste, så jeg gad ikke blande Benjamin ind i det.

Jeg sov til klokken 12. Benjamin støvsugede, så hunden kom piskende ind til mig. Vi stod op, da han var færdig.

Helt ør, stadig træt og sløj sad jeg bare og hang i sofaen, indtil vi skulle til dyrlægen med Cooper for at få hende vaccineret. Vi skulle være der klokken 15 og tog toget til Bagsværd. Alt fint. Vi skyndte os hjem bagefter, fordi det var så koldt. Benjamin handlede ind på vejen hjem og ordnede vasketøj, mens jeg bare tog mig af hunden. Han er så god.

Min mor ringede og fortalte at Hp var kommet ind forbi hende på hendes arbejde for at besøge Noam. Hun sagde, at han synes det var hårdt at gå der hen og fortalte, at hun havde svaret at det gør vi alle. Det er rart at vide, at han tænker på ham og føler et stort tab ligesom os. Han er ikke så nem at gennemskue.

Resten af dagen opholdte vi os bare trætte og stille i stuen.

6. januar 2017

Vi stod sent op og lavede ikke det store, luftede hunden. Min mor kom klokken 15.50, hun blev kun i fem minutter, hvorefter Benjamin kørte med hjem for at låne bilen. Han handlede ind til aftensmad på vejen tilbage.

Benjamin havde købt ind til Daal, som vi lavede sammen. Vi ventede Marcelle og Damgaard til middag. Det er meget længe siden, vi har set dem, men de er jo søde og rare. De havde lidt julegaver og dessert med. Vi spiste dejlig mad og sad bagefter i stuen. Vi så X-factor med et halvt øje.

Benjamin fortalte om hans forløb med Palle. Han fortalte, at de havde snakket om mål. Benjamin har sat sig nogle mål, han gerne vil nå, inden vores forløb hos dem er slut. Han vil blandt andet gerne kunne høre musik igen uden at blive ked af det. Musik fylder rigtig meget hos ham. Han vil også gerne kunne se på Anker som Anker uden at sammenligne. Jeg var glad for, at han fortalte det, og var i stand til at dele det. Jeg er glad for at vide det, for så kan jeg være med til at hjælpe. Enten ved at gøre noget, eller ved ikke at gøre noget. Efter Marcelle og Damgaard var gået, blev vi siddende i

stuen. Benjamin fandt en App frem, der kunne afspille en masse forskellige landes musik i årtier. Det var lidt irriterende og virkede bare som støj for mig, men jeg lod ham være. Det endte også med at være meget hyggeligt. Han afspillede alt mulig forskellig musik, mens han hyggede sig.

Jeg er sikker på at hans lyst til musik, nok skal vende tilbage og han bliver i stand til at håndtere sine følelser omkring musikken igen. Han kommer til at ville afspille musik for Anker, ligesom han gjorde for Noam. Han havde det på samme måde med at stå i køkkenet til at starte med, som han har det med musikken i dag.

Jeg tror han er bange for at føle glæde, ligesom jeg er.

Vi snakkede om at lidt nyt musik, måske kan gøre det nemmere at starte med at lytte, fordi hans følelser er knyttet til det, han kender. Han må høre noget nyt, som han kan sætte nye følelser på.

Jeg havde kigget på babybilleder af Noam for at se, hvad der muligvis kommer ud og møder os. Jeg så også de seneste film jeg optog af ham. Det er så mega hårdt at se på.

7. januar 2016

Vi stod først op, da vi vågnede sent af os selv. Det var koldt. Selv Cooper ville ikke ud, selvom klokken var 11.

Vi havde en hundelufteraftale med vores bloknaboer Sine og Milan. Vi spiste lidt morgenmad og tog til Ermelunden bagefter. Vi havde snakket om at tage til stranden, men det var så koldt og blæsende, så vi holdte os til skoven.

Vi var ude halvanden times tid og fik et par rigtig trætte hunde med hjem. Sine og Milan er så søde.

Benjamin og jeg satte os i sofaen med en kop kaffe og en kagerest fra i går.

Klokken halv tre spurgte jeg Benjamin, om vi skulle køre til Noam og så handle ind på vejen tilbage. Det gjorde vi.

Vi lod hunden blive i entreen og kørte til kirkegården. Vi havde lys med og pillede julepynten af træet. Vi begyndte begge to at græde. Vi stod der foran graven længe og begyndte at tale om vores "tidligere" liv og om vores venner. Hvordan vores venner og bekendte har holdt sig væk. Hvordan vi har og har haft sådan brug for, at de viste, at de var der for os. Hvordan folk ikke tør at henvende sig, men at de burde. Vi snakkede også om dem, vi har i vores liv, hvor heldige vi er, at de vil være sammen med os på andre præmisser. De giver sig tid til at være der for os. Det er så vigtigt, at de er i vores liv, for at vores liv er nogenlunde velfungerende.

Jeg ville så gerne kunne sige noget rigtig og vigtigt, måske i form af en lille opsang til dem af vores venner, familie og bekendte, der ikke har været på nogen måde imødekommende eller nærværende. Imødekommende og nærværende er også for store ord, det er ikke den forventning jeg har til bekendtskaber længere ude, men bare kaffe. En lille samtale, måske bare en anerkendelse af det her lorteliv vi nu lever, og den her lortesituation vi står i. Anerkend det. Vis at du anerkender det. Fortæl mig, at du anerkender mit tab, men jeg ved ikke hvordan, jeg skal få det sagt. Samtidig tror jeg, at det er bedre, at jeg venter eller lader være, fordi jeg stadig er så sorgfuld, angst, fuld af vrede, ked af det hed og blandede følelser, som vil komplicere mit budskab. Det hele er meget rodet og forvirrende.

Ikke så langt fra Noam ligger der en lille Storm. Storm døde nogenlunde samtidig med Noam og blev næsten to år. Vi går forbi Storm, når vi gå hen til Noam. Benjamin nævnte i dag, at han gerne vil møde Storms forældre for at spejle sig.

Vi handlede ind til burgere og begyndte langsomt på at lave mad, da vi kom hjem. Vi spiste foran fjernsynet, så film. Klokkeren 20 var vi rastløse, det var vi lidt resten af aften. Mine tanker bliver afbrudt af minderne om opkald om Noams død. Det fylder utrolig meget lige for tiden og minderne kan afbryde mig i alle situationer.

Jeg føler nogle gange, at jeg har skulle vokse op for hurtigt i forhold til, hvor brutalt liv skulle blive taget fra os og livet skulle ændres for os. Jeg ville gerne bare leve et andet liv. Sådant et liv, hvor det er muligt at blive, hvem man vil, et liv med almindelige bekymringer i stedet for mit liv med alle de ubærlige minder og følelser.

Jeg var Noams mor før. Lige nu er jeg ingens mor. Om lidt er jeg Ankers mor, hvem er Anker?
- En ødelagt angstfuld ung kvinde, der ikke tør ønske sig noget at livet.

8. januar 2017

Det var hunden der vækkede os, men hun var ikke selv klar til at stå op. Så vi blev alle liggende. Jeg lå lidt og tænkte over det jeg og Benjamin havde snakket om i går på kirkegården. Om det liv og de mennesker, der er gået tabt med Noams død.

Jeg ved godt, at de fleste i vores omgangskreds ikke har vidst, hvad det vil sige at være forældre og have et barn. Derfor ved de slet ikke hvad det vil sige at være forældre til et barn, der er dødt – at miste et barn – men de mennesker var vores venner, om de forstår vores roller og vores situation eller ej, og den titel har de ikke kunne leve op til.

Vi stod op, spiste morgenmad. Jeg gik i bad. Benjamin kørte en tur til Ikea og Elgiganten.

Andreas kom, vi kørte til stranden for at lufte Cooper. Sandet var helt frosset og havet og himlen gik i et, helt gået. Jeg nyder at lufte Cooper, og Cooper nyder at blive luftet. Hun har en ubekymret livsglæde og energi, jeg godt kan lide at kigge på, særligt når hun er sluppet fri på tur. Benjamin og Andreas gik i Netto, jeg gik op i lejligheden. Vi spiste frokost og så fjernsyn.

Sofie skrev, det samme gjorde Jacob H. Jeg tænker, det hænger sammen med min Instagram post i går om de "forsvundne mennesker" i vores liv. Jeg har ikke helt overskud til at svare og lave aftaler. Min eksamen fylder utrolig meget, selvom jeg ikke laver noget. Samtidig har jeg utrolig mange lægeaftaler i næste uge og Sofie har jeg ikke set siden efteråret, så der behøver ikke blive lavet en hasteaftale i denne uge, hvor jeg er presset. Hun må vente lidt.

Benjamin lavede aftensmad til os. Han lavede flæsketegssandwiches på Andreas' bestilling. Efterfølgende sad vi bare i stuen foran fjernsynet, igen.

Jeg kan virkelig mærke, at min krop er presset grundet graviditeten. Jeg har så svært ved at trække vejret, selv bare at sidde ned er ukomfortabelt og hårdt. Jeg bliver mast. Den fødsel, selvom jeg er begyndt at frygte den lidt, må gerne komme hurtigt.

Min mor ringede, hun nævnte Noam, hun siger bare "vores lille dreng, det er ikke til at fatte". Nok fordi jeg havde fortalt hende, at vi havde været på kirkegården. Jeg kan ikke lide når hun siger sådan,

for jeg ved ikke, hvad jeg skal svare til det. Jeg bliver ked af det, og gider ikke græde i telefonen. Selvom jeg nogle gange egentligt gerne vil græde i telefonen. Hun ved ikke, hvor kede af det vi er og hvor meget vi stadig græder over at have mistet ham. Hun sagde, at vi skulle sige til med hvad som helst. Vi har snakket om at rydde ud og op i alt Noams tøj i kælderen. Det vil hun gerne hjælpe med. Hun glæder sig til, at Anker kommer. Hun nævnte at min mormor har strikket et nyt og meget fint babytæppe til Anker. Det glæder jeg mig til at se. Hun fortalte også, at selvom min faster og drengene ikke snakker meget med os og om Noam, så fylder han rigtig meget hjemme hos dem i deres hverdag. De kan f.eks gå og kigge på stjerner, og så pege og spørge om det er Noams stjerne, de kan se. Hvis de går tur i skoven, bliver der sagt, at det er ærgerligt at Noam ikke er med. Det er meget fint og rørende. Jeg er glad for, at min mor fortæller mig sådan noget. Jeg er glad for at vide, at andre tænker på ham og mindes ham. Det har han fortjent, at vi gør. Til sidst sagde hun, at Kaya slet ikke kan forstå, hvorfor vores næste dreng ikke skal hedde Noam.

9. januar 2017

Jeg fik en sms klokken ni, som jeg vågnede af, men jeg stod ikke op. Vi stod først op ti minutter over 11. Det er fjollet, at vi går sent i seng og står så sent op.

Uden planer for dagen var der ingen grund til at komme igang. Vi spiste morgenmad og belsuttede os for at køre ud for at lufte hunden. Vi gik tur i en meget smattet og helt grå Ermelund. Vi mødte to whippetjere med seks hunde. Så fine og rolige. Det er sjovt at se hunde som Cooper.

Cooper og jeg blev sat af hjemme, imens Benjamin prøvede at fuldende sin tur til Elgiganten. Jeg satte mig med computeren i håb om, at jeg kunne få lavet lidt studierelateret, men det var minimalt, det jeg fik lavet. Jeg fik scrollet igennem vores opgave og intet andet. Jeg gider ikke noget, men håber på at mødet i morgen, kan få sat lidt gang i ting og tanker.

Klokken 16 besluttede vi os for at spise sen frokost/tidlig aftensmad, og lave en pandekagedej til senere. Vi sad bare stille i stuen med tv kørende og hver vores device. Kedeligt og ligegyldigt. Jeg kan ikke komme på et bedre alternativ, så der sidder vi.

Jeg kom endnu engang til at kigge mine facebookbilleder af Noam igennem. Jeg studerer ham, hans udseende, husker på, hvad vi lavede og så kigger jeg på datoerne, tænker på hvor hurtigt vi nærmede os hans dødsdag. Helt uvidende. Jeg tænker på, hvor lang tid der skal gå, før vi har en dreng lige så fantastisk på samme alder. Jeg bliver ked af at tænke på det. Jeg bliver ked af at savne så meget. Jeg er træt af at savne. Jeg er træt af at føle al den sorg. Den kan intet godt.

Klokken halv 7 da vi havde hængt længe nok, lavede vi pandekager. Vi spiste og så film, "Into the Wild". Hovedrollen kommer frem til, at lykken kun er ægte, når den er delt. Det tænkte jeg over. Jeg tænkte, om vi har noget lykke at kunne dele med Anker. Både Benjamin og jeg vil ikke anerkende lykke. Vi vil ikke opsøge "lykkelige" situationer. Vi vil ikke have det "lykkeligt" blandt andre end os selv. Men vi er heller ikke lykkelige sammen. Vi er klar over, at vi ikke er lykkelige. Vi er alt andet end lykkelige. Vi er langt fra lykkelige. Jeg elsker Benjamin, vi har det godt. Vi har, hvad vi skal bruge. Ingen lykke.

Jeg håber ikke, at Anker eller nogen af hans kommende søskende kommer til at være mærket af vores sorg, min kynisme og vores manglende lykke.

Benjamin gik i bad. Jeg så fjernsyn.

10. januar 2017

Vi skulle tidligt op i dag. Vores ur ringede klokken 7. Vi havde en tid hos jordmoderen klokken 08.20 på Herlev. Vi kørte afsted til tiden i lars bil.

Vores jordemoder, Merete, tog imod os. Hun er en særlig dame, men jeg har vænnet mig til hende. Jeg kan godt fungere med farmortypen. Det var et kortere møde i dag. Vi snakkede lidt om, hvordan det går og så mærkede hun på min mave. Anker ligger med hovedet godt nede i mit bækket allerede. Hun skød ham til at være 2100 g.

Vi kørte hjem, hvor vi ventede på at skulle møde vores sundhedsplejerske, Pernille, for første gang. Jeg havde mødt hende før. Hun var den sundhedsplejerske, der havde startet mødregruppen op, som jeg var i med Noam. Hun var Sara og Valdemars sundhedsplejerske før. En flink kvinde, der var sat ind i vores situation. Vi snakkede lidt om sorgen og om lykke. Hvordan vi ikke rigtig føler, vi har lykke, men at vi håber på at kunne lade os selv mærke glæde og det gode, der kommer med Anker. Pernille kommer tilbage, når Anker er ankommet.

Vi var trætte og ugidelige, men fik taget os sammen og gået en god tur i Ermelunden med Cooper og købt ind til Spaghetti med kødsovs og pandekager med is bagefter.

Jeg gik i gang med pandekagedejen med det samme, da vi kom hjem. Vi sad i stuen, indtil Johanne kom for at hjælpe til med madlavningen.

Vi begyndte at diskutere feminisme, fordi det er et omdiskuteret emne i medierne. Mette Fugl har kritiseret tre unge og smukke mennesker for ikke at være korrekte feminister, fordi de viser deres numser og bryster. Det blev en voldsom intens diskussion. Nanna og Steffen ankom og kom direkte ind i diskussionen. Den fortsatte under hele aftensmaden. Johanne var alt for radikal, efter min mening. Normalvis er hun en forkæmper for kvinder og for kvindekroppen, men hun mener, det er noget helt andet, når det er på de sociale medier. Jeg tror hendes viden om de sociale medier er for lille og hendes syn lidt for snæversynet, på de kvinder som viser deres krop. Det var en hård diskussion. Den endte fint og der blev snakket videre om andre store emner bagefter.

Der blev gjort klar til serie og Pandekager. Det var hyggeligt. Vi så to afsnit Twin Peaks og aflyste næste Twin Peaks tirsdag, fordi der er eksaminer. Benjamin og jeg blev siddende i stuen, da de var gået. Vi så lidt Golden Globes. Vi rykkede fra sofaen og ind i sengen, mens vi så videre. Benjamin sov først rigtig sent.

11. januar 2017

Jeg havde sat uret til klokken otte. Jeg skulle være hos ejendomsmæglerne, som Natasja og jeg havde lavet eksamensprojekt om, på Amager klokken 10. Jeg kom alt for tidligt, og måtte købe mig en dyr kop kaffe for lige at sidde indendøre i tyve minutter. Jeg var meget lidt oplagt, og blev endnu mindre oplagt, da hun ringede og spurgte om jeg ville præsentere vores svar på de undersøgelser, vi havde lavet, mens hun så ville præsentere vores resultater og vores løsning. Hun gik med til at deles lidt om det, og mit humør og min tilgang til det blev bedre, da jeg mødtes med Natasja. Jeg har på intet tidspunkt været istand til at formulere én sammenhængende sætning om vores projekt, imens jeg har været alene. Det hjalp på det at tale om det med en sparringspartner.

Inden vi gik ind, aftalte vi, at vi ikke ville bruge negative udtryk som “det er dårligt” om deres nuværende løsning, men at vi ud fra undersøgelser og analyse er kommet frem til et nyt udseende. Ingen skal blive sure eller kede af det.

Vi havde en utrolig lang samtale og præsentation med de to damer fra Ejendomsmægleren. Den ene partner var utrolig positiv, stillede en masse spørgsmål og kunne godt se at farver og logo var passende. Den anden var noget mere skeptisk. Hun fik lynhurtigt drejet det ind på personlig smag frem for, hvad erfaringer og undersøgelser havde givet at resultater. Hun var rigtig meget i mod farvevalget og endte med at sidde at google efter logoer for at se om hun kunne finde et magen til, hun påstod at vi havde kopieret det. Det var ret mærkeligt at sidde der overfor dem, som professionelle efter syv ugers arbejde og det hele kom til at handle om personlig smag vs. personlig smag, frem for faktisk at lytte til undersøgelserne og den fakta vi havde arbejdet ud fra. Jeg tog det ikke lige så ilde op, som Natasja gjorde. Det hjalp dog på hendes humør af den ene af parterne, hende der var positiv, skrev tak Natasja og at det var så fint, at det virkelig havde sat nogle tanker igang hos hende om deres visuelle identitet.

Natasja og jeg spiste en sandwich på en cafe bagefter og snakkede både om eksamen og om alt muligt andet. Hun har tårer i øjnene, hver gang jeg taler om Noam. Jeg nævnte kælderrummet med tøj. Jeg fortalte lidt om de ting vi går og bakser med. Mine tanker om folkene der var involveret i ulykken. Vores advokat. Jeg havde også tårer i øjnene, mens vi snakkede. Det føles mere okay at blive berørt, når den person jeg sidder overfor også er rørt.

Sundhedsplejersken ringede. Hun ringede, fordi hun siden vores møde i går, havde tænkt sådan over, at den hjælp jeg havde fortalt om, kun var baseret på vores eget (stærke) netværk. Hun var derfor kommet frem til, at hun ville tilbyde os at blive en del af et projekt de har i Gentofte for skrøbelige familier, der hedder “En god begyndelse”. Det vil betyde, at vi får en sundhedsplejerske (hende), en børnepsykolog og en sagsbehandler tilknyttet til at hjælpe med, hvad der måtte være. Det er første gang, at vi har modtaget et tilbud om hjælp fra systemet, uden selv at have henvendt os eller arbejdet for det. Det var helt opløftende at høre hendes tanker om hjælp. Fantastisk.

Jeg tog hjem til Benjamin bagefter. Jeg nåede ikke min lægeaftale, men jeg nåede at aflyse. Jeg var kun hjemme kort, før vi kørte hjem til Benjamins mor og Nanna. De havde lavet kanelnegle og varm kakao. Vi fik snakket lidt om, hvad vi har af planer og hvad der foregår hos os omkring Noam. Jeg fortalte også om opkaldet fra sundhedsplejersken.

Vi kørte hjem igen. Jeg skulle være sammen med min far. Han ville komme og hente mig, mens Fe og Falke ville blive sat af hos Benjamin. Han skulle passe dem.

Min far og jeg kørte ud og spiste sushi. Jeg havde besluttet mig for at tale helt åbent og ærligt til ham i dag, særligt hvis han spurgte om noget. Jeg er normalt helt ærlig, men det handler oftest om, hvorvidt jeg kan overskue at blive ked af det eller ej. Min egen ærlighed gør mig trist.

Vi snakkede om alt muligt. Vi snakkede om Anker og om savn. Uddannelse, dagpenge, barsel også diskuterede vi om, hvorvidt det skal hedde “religionsundervisning” versus “kristendom”. Trump og homoseksuelle vielser i kirke. Han er absurd i sine holdninger, men jeg kan godt tale noget fornuft til ham. Jeg ved hvordan, jeg skal stille eksempler op for ham, så han lidt kan se, at de ting han siger er lidt absurde. Jeg plejer ikke at ville diskutere sådanne emner med ham. Jeg vifter det altid af vejen ved at nikke, smile eller snakke om noget andet, men jeg kunne ikke bare sidde og nikke i dag, så han fik lidt modspil på hans kontroversielle holdninger. Så meget, at han måtte tysse på mig, fordi han blev lidt pinligt berørt over de ting, jeg kunne remse op. Han snakkede om, hvor kristen han nu engang er,

og jeg kunne lave en lang opremsning om, hvor lidt kristen han egentligt ville være, hvis vi skulle følge religionen lidt mere nøgtern, som det står skrevet i biblen, som hans såkaldte holdninger er bygget på. Det var nu meget hyggeligt, og vi talte frit. Det fungerer kun, fordi det er mig og ham.

Efter vi havde spist, kørte vi til min farfar på plejehjemmet. Han var som sædvanligt skør, men hyggelig og i godt humør, på sin egen skøre, sjove og gamle måde. Han taler volapyk på fransk. Han er meget hurtigt til at tage stilling til ting ved at svare "ja" eller sige min far i mod. Hans umiddelbarhed. Han svarer også bare "nej" til random ting, hvis vi sidder og snakker indbyrdes. Han slæber sine fødder afsted og når min far drillede siger, "så løft dog fødderne gamle" løfter han knæene højt op og går grinede afsted. Han gav mig troligt ret i feminisme. Han sagde, at hvis man vil være millionær, skulle man gøre som ham (han har aldrig været millionær). Han spurgte til, om vi havde været på Virumbakken til frokost hos min oldemor, som har været død i mange år for at få penge af hende. Og så informerede han os om, at der er ca. 6000 tyskerbørn i Danmark. En meget tilfældig blanding. Det er ikke altid, at han er så snaksagelig. I det fleste tilfælde slår han over i volapyk fransk lige i det han, skal afslutte sin sætning, så det ikke er til at forstå, hvad han snakker om.

Jeg blev kørt hjem bagefter. Fe og Falke var der stadig. De så film og spiste is. De blev hentet af Peter klokken 22. Jeg havde en masse at fortælle Benjamin, fordi vi ikke havde set hinanden hele dagen, og det havde været en travl dag.

Vi sad lidt i stuen og snakkede om børneværelse til Anker, inden vi gik ind i seng.

En klog ting min far fik sagt i dag, mens vi spiste var, at hvis vi kan nyde hunden som vi gør, er der ingen tvivl om, at vi også kan nyde Anker. Der kommer en livsglad dreng ud til et par sørgende forældre, som skal sørge for, at hans livsglæde varer ved.

12. januar 2017

Vi skulle op og til psykolog. Klokken ti gjorde vi os hurtigt klar. Vi tog hunden med.

Det var anderledes at skulle starte dagen med psykologtimer, for vi er vant til, at vi går i stå og dagen slutter efterfølgende.

Hos Anne snakkede vi en time om, hvordan det går, om alle mine tanker og overvejelser siden sidst. Mit liv er lidt på standby indtil efter min eksamen, også min behandling med 'emdr' hos Anne. Der kommer først til at ske noget efter den 19. januar, og sådan har det været et stykke tid. Efter den 19. januar skal mine psykologtimer bestå af andet end snak. Vi skal vi forberede os på Ankers ankomst ved at gøre konkrete ting klar. I kælderen. Se sundhedsplejersken. Vi skal finde ud af, om vi skal henvende os til nogle af de involverede personer fra ulykken, vide hvem de er, møde dem. Snakke med en anden advokat. Først efter d. 19 januar og før Ankers ankomst.

Jeg fortalte Anne om sundhedsplejersken, der havde ringet og tilbudt den hjælp, hun kunne give. Anne blev glad.

Det var en blandet samtale. Jeg skulle besvare et traumespørgeskema, igen. Jeg tudede, mens jeg udfyldte det. Hun skal bruge svarende til næste uges 'emdr' og til at sammenligne mine tidligere svar for at se udvikling.

Vi kørte til kirkegården bagefter. Bare lige for at komme derhen og tænde et lys. Vi fortalte hinanden lidt om, hvad vi hver især havde snakket med hver vores psykolog omkring. Vi snakkede igen lidt om børneværelse.

Vi fandt min mor bagefter. Blev kun kort. Vi kørte til Jægersborg, hvor vi gik tur med Cooper i Ermelunden inden, vi gik op for at være dovne og ugidelige. Vi satte os ned og spiste frokost og blev siddende resten af dagen. Klokken halv syv hentede vi fastfood og kom tilbage og satte os i sofaen, hvor vi så film og fjernsyn til vi gik i seng.

Jeg kommer ofte i de dovne timer til at scrolle gennem mine instagrabilleder. Jeg kigger på billeder af Noam og på datoerne. Billeder som er præcis et år gamle. Det er hårdt. Jeg siger ikke noget til Benjamin.

13. januar 2017

Jeg har drømt i nat. Jeg skulle på en rejse alene. Jeg startede med at tage toget stille og roligt til lufthavnen, men det blev hurtigt et kaos. Jeg kom for sent og måtte tage tilbage og starte forfra. Endnu en togtur gik galt. Forfra. Jeg tog en bil mod lufthavnen. Denne gang uden tidspres og kaos, men jeg nåede aldrig frem til lufthavnen. Jeg var uduelig alene.

Benjamin kyssede mig på munden, da han vågnede. Det havde vi aftalt i går aftes, fordi vi kysser ikke særlig meget. Benjamin stod op for at rydde op i køkkenet. Alex ville komme og lave morgenmad med ham. Jeg blev liggende i sengen, men kunne ikke falde i søvn igen, fordi mit hoved startede med at gennemgå ulykken. Hvad ville jeg sige til manden, der var med. Ville vi kunne genkende ham? Tænk hvis jeg passerede ham tilfældigt på gaden. Mine tanker blev ført videre til økonomi. Erstatning. Min manglende forståelse for, at vi ikke har modtaget nogen hjælp. Jeg blev irriteret over, at jeg ikke kan få fred fra mine egne tanker.

Jeg rykkede ned i benenden og bad Cooper om at komme op og ligge hos mig. Vi blev liggende, indtil Benjamin gik ud af døren for at mødes med Alex ved Netto. Jeg stod op og tog hurtigt noget tøj på, selvom jeg rigtig meget trængte til et bad.

Benjamin og Alex lavede morgenmad, som vi spiste sammen. Jeg var ikke oplagt til besøg, så jeg spiste uden at sige meget, eller kigge nogen af dem i øjnene. Ikke særlig flinkt. Efter morgenmad sad vi alle tre i stuen. Benjamin og Alex snakkede, mens jeg passede mig selv.

Klokken 13, da Alex var gået, tog vi os sammen for at komme ud og gå en god tur med hunden. Vi gik i Ermelunden. Det gør noget godt for mit nedtrykte og meget flade humør at komme ud, få luft, og bevæge mig, særligt sammen med Benjamin. Uden de store indtryk og forstyrrelser.

I skoven blev jeg panisk. Jeg mistede kontrollen for et kort øjeblik, fordi Cooper overmodigt sprang ud over en lille skrænt. I det hun landede, lød der et smertefuldt piv. Benjamin var hurtig til at tjekke til Cooper. Min krop og mit sind brændte sammen. Jeg oplevede i det øjeblik at miste. Alle alarmklokker skulle til at starte for fuld udblæsning. Benjamin var heldigvis lynhurtig til at konstatere, at Cooper var fin, at hun kun havde slået poten en smule, og så var han tilbage hos mig for at berolige mig. Han talte roligt til mig om, hvad der var sket med Cooper. Ren fornuft fra Benjamins side afværgede formentligt et sammenbrud fra min side af.

Jeg er så angst for at miste, at jeg ikke kan kontrollere det i uvante og overraskende situationer. Følelsen fra ulykken bruser op i mig, så hele min krop skrider, når jeg bliver forskrækket. Jeg har

snakket med Anne om det før, fordi jeg er nervøs for, hvordan jeg vil reagere over for Anker, hvis han, som alle almindelige børn, kommer til skade. Anne siger, at Emdr kommer til at hjælpe på min reaktion og på de følelser der, opstår i min krop, når jeg oplever sådan noget som i dag, hvor Cooper faldt.

Vi kørte ud for at handle. Vi impulshandlede til aftensmaden. Jeg havde lyst til at lave chokolademousse, så det købte vi også ind til og Benjamin ville lave lemonade, så det købte vi også ind til.

Hjemme forberedte vi hver vores indkøb, og så lavede vi sammen tærte til aftensmad.

14. januar 2017

Benjamin havde sat ur, men jeg vågnede af mig selv en halv time før det ringede. Jeg stod op, pressede en grape og blandede det med lidt vand og så gik jeg i karbad.

Jeg sad i badet længe. Benjamin stod op i mellemtiden. Jeg sad så længe, at vandet nåede at blive koldt. Jeg havde musik i ørerne, hvilket hjalp mig med at holde mit sind distraheret og fri for ubehagelige tanker ved at fokusere på sangteksterne.

Nanna kom klokken 12 for at gå en tur sammen med os og hunden. Vi gik mod Ermelunden. På vej afsted mødte vi Milan med Hera. Vi spurgte om han ville med på vores gåtur. Det ville han gerne, så vi gik alle sammen afsted.

Jeg gik med Nanna i hånden, mens Benjamin holdte styr på Cooper og snakkede med Milan. Vi fik snakket, som jeg sjældent snakker med andre, om vores psykologforløb. Hvordan alting udvikler sig. Det var rart at fortælle hende om vores tanker og planer. Særligt, hvad vi har planer om fra d. 19 januar af.

Hundene hyggede sig. Efter 15 minutters overgearet og ukontrolleret leg, bliver de lidt roligere og nemmere at være sammen med. Nanna gik med op til kaffe.

Efter Nanna var gået, opholdte vi os bare i stuen. Vi spiste frokost, så fjernsyn, sad med vores computere, og lavede intet konkret resten af dagen. Vi spiste morgenmad til aftensmad og så en dårlig film i fjernsynet.

15. januar 2017

Det er syv måneder siden Noams ulykke.

Jeg vågnede klokken 6 og skulle tisse. Jeg havde drømt og kunne ikke falde til ro igen. Min krop var utilpas og mit hoved begyndte at tænke.

Jeg begyndte at tænke på de billeder Noam havde malet i vuggestuen kort inden han døde. Juni 16 står der på. De to malerier symboliserer og betyder virkelig meget for mig og jeg vil gerne have dem op at hænge i vores hjem. Jeg kom frem til, at de skal indrammes professionelt og at det skal være en bachelor gave fra mig selv, til mig selv (og Benjamin). Primært for at have en god grund til den udgift, det kommer til at være. For at have råd til det kan jeg bruge de penge, som vi har tilbage fra Noams børnepenge.

Ideen om indramning og udførsel blev repeteret om og om igen. Der var ikke plads til ro. Jeg fik ændret min tankegang, men det drejede lynhurtigt i en trist retning, så jeg valgte at vende tilbage til tankerne om indramning igen for ikke at ligge og blive ked af det klokken syv om morgenen.

Jeg faldt i søvn igen. Vi sov til klokken 10.

Klokken 10 stod vi langsomt op, spiste morgenmad og sad i stuen. På et tidspunkt tog Benjamin sig sammen og gik i gang med at støvsuge. Cooper forsvandt ind under vores seng, imens der blev støvsuget. Jeg gik igang med at rydde op og lægge ting på plads.

Klokken 14 kom min mor, Frank, Flora og min faster for at gå en tur med os. Flora ville ikke gå. Hun nægtede endda at spise Coopers hundegodbidder. Hun blev båret i en taske, mens Cooper løb raskt af sted i skovbunden. Det var en hyggelig tur og det var rart at se dem.

Min faster fortalte min mor og jeg, da vi var ude at gå, at William havde fået til opgave at tegne sin familie, sin yndlings hobby, hvad han godt kan lide at spise osv. Han havde tegnet sin far, sin mor, sin bror og ham selv, som små mennesker også havde han tegnet en kasse med et lille menneske i, Noam. Det var hans familie.

Hjemme serverede Benjamin kaffe og min mor serverede hjemmelavet honningbrød.

Efterfølgende lavede vi ikke det store. Vi var trætte. Benjamin gik en hurtig tur i Netto. Vi spiste sandwiches til aftensmad og sad i stuen resten af dagen og aftenen.

Benjamin havde ikke tænkt over, at det var syv måneder siden at Noam døde. Jeg nævnte det efter vi havde set Arvingerne i fjernsynet, hvor de lige havde begravet den unge pige Hannah og nu handler serien om sorg over at have mistet. Der var flere af tingene i afsnittet, som jeg godt kunne sætte mig ind i. Det meste af det gav mening, men det jeg følte da vi mistede Noam ville være mere ubehageligt at skildre end det de gør på tv og jeg vil heller ikke sammenligne mit tab og mine følelser med skuespil og en tv-serie.

Efter mange timer i stuen gik vi ind i seng.

16. januar 2016

Vi vågnede klokken 9.15 og stod op. Jeg havde set frem til at skulle indlevere Noams billeder til indramning, så jeg ville igang med dagen.

Vi tog det dog stille og roligt. Vi lavede armeriddere til morgenmad. Vi havde hævet Noams sidste børnepenge og lagt dem i en skuffe, for at de ikke bare blev brugt i vores daglige budget. Jeg fandt pengene frem og vi aftalte, at vi kunne bruge resten på en ny børneseng til Anker.

Vi tog til Gentofte. Rammemanden var flink. Jeg fandt billederne frem og hans første brusende kommentar i sjovt var "Oh that's a famous artist". Han spurgte ind til kunstneren og om hvor gammel han var. Jeg overvejede længe, hvordan jeg skulle svare.

Jeg kunne ikke andet end fortælle ham, at kunstneren var to år og kun blev to år, at det var vores afdøde søn og at de to malerier er det sidste, vi har fra ham. Han håndterede det fint. Det tog noget af hans frembrusenhed fra ham. Han sagde "Oh that broke my heart". Vi talte videre stille og roligt om, hvilke ønsker vi havde. Rammen skulle bare være hvid. Der skulle gerne passepartout omkring, men

Noams navn og malingen går helt til kanten på billedet, hvilket jeg ikke ville have dækket, så han ville løse det uden at skjule kanter. Han forstod billedernes værdi og foreslog en lidt dyre løsning med UV-glas, men var flink at slå lidt af prisen. Han lovede mig et rigtig fint resultat, at de ville være færdige om 10 dage og at de ville koste 1.968,00 kr. Jeg vidste godt, at de ville blive dyrt, men jeg glæder mig utrolig meget til at få dem indrammede tilbage.

Vi havde en plan om at køre videre derfra og købe hundemad. Da vi satte os ind i bilen blev planen udvidet med en tur i Ikea for at se deres babysenge.

Hundemaden droppede vi at købe, da vi stod i dyrehandleren. Vi blev enige om, at vi kunne gøre det væsentligt billigere på nettet. Vi gik en tur gennem Ikea. Vi går og drømmer om at have et stort spisekøkken. Vi er enige om, at vi ikke nødvendigvis drømmer om et Ikea-køkken. De laver pæne ting, men på en eller anden måde kan man altid se, at det er et Ikea-produkt. Alle gode hjem indeholder Ikea. Vi endte med at købe et målebager, en plastikbøtte til opbevaring af hundemad, en tremmeseng og en madras til Anker og sugerør.

Hjemme kunne vi ikke lade være med at ordne lidt, fordi vi havde købt nyt. Vi ryddede ud og vi ryddede op i det skævekammer. Vi samlede tremmesengen. Det blev rigtig fint og det var et stort første-der-kommer-baby,-skridt for os. Det føltes rigtigt.

Vi snakker mere og mere om Ankers ankomst. Det virker dejligt.

Jeg har endnu en dag ikke fået lavet noget, der har med eksamen at gøre. Vi så fjernsyn, lavede et æg og ristede en pølse til aftensmad. Så fjernsyn videre. Jeg faldt over Benjamins profilbillede på facebook. Det er ham og Noam. Begge fulde af liv og kærlighed. Jeg fik behov for at se Noam på film. Benjamin havde forladt stuen, så jeg kunne se dem med lidt lyd på. Jeg blev ked af det, rigtig ked af det. Jeg så ham om og om igen på de seneste få, korte film, jeg har af ham på min telefon. Når jeg kigger på ham i bevægelse, hans mimik, hans øjne, hører hans lyd, hans sprog og hans udtale, er mit savn meget konkret. Det er det der. Alt det der jeg ser og hører. Lige præcis det, jeg savner og mangler. Det er som om, at det er mere flydende at savne ham i dagligdagen, fordi det hele bliver blandet sammen. Jeg savner Noam og alt Noam var og hvem jeg var med Noam. At savne alt hver dag er udmattende og kaotisk. På film savner jeg meget specifikt det, jeg ser og hører.

Benjamin kom ind i stuen og trøstede mig. Vi snakkede lidt om tingene og om filmene. Jeg har altid tænkt, når jeg har filmet en kort film af Noam, at jeg en dag ville sidde med tusindvis af små klip, som jeg skulle lave en sammenklippet version af hans opvækst, måske til hans 18-års fødselsdag. Jeg har tænkt på, hvor stort et arbejde og hvor meget der ville være at vælge imellem, om jeg ville være i stand til at finde de bedste. I dag er de film, jeg har noget af det eneste, jeg har tilbage af ham til mig selv.

Jeg var påvirket og berørt resten af dagen. Vi opholdte os bare i stuen, indtil vi gik i seng. Jeg faldt i søvn med samme ked-af-det-heds-følelse siddende i kroppen.

17. januar 2017

Jeg vågnede og følte mig stadig ked af det. Jeg havde drømt en masse i løbet af natten. Én af dem var om, at der var nogle der havde gjort grin med min chokolademousse, fordi den ikke var særlig mousset.

Jeg stod op og gik ned med Cooper. Vi spiste morgenmad og hang lidt for længe i stuen. Eksamen er begyndt at hænge mig ud af halsen. Jeg er ikke i stand til at gå i gang og arbejde med det alene. Benjamin foreslog, at vi gik en god tur med hunden og efterfølgende satte os ved spisebordet med hver vores computer, så jeg kunne komme lidt i gang med min eksamensfremlæggelse.

Benjamin ville gerne have sin mor og Kasper med på tur, så han ringede og vi hentede dem og kørte til Hareskoven.

Koldt med godt. Cooper elsker det. Vi gik en god runde. Jeg havde dog lidt travlt med forskellige samtaler via facebook. Der var flere fra mit studie, der var blevet færdige og postede høje karakterer. Det generer mig, at jeg er så lidt engageret og interesseret. Jeg vil gerne gøre det godt, selvom jeg ikke kan overskue at gøre noget. Der er flere af mine medstuderende, der siger, at man skal snakke med selvsikkerhed og professionalisme. To ting jeg ikke besidder i dag og to ting jeg slet ikke er i stand til at gøre med fremmede. Jeg kan ikke lide kontakten og opmærksomheden. Fokuset rettet mod mig. Det gør mig så utilpas, fordi jeg er utilpas og følsom hele tiden. Det kommer med sikkerhed ikke til at gå godt på den front til min eksamen.

Vi tankede og handlede ind til god frokost på vej hjem fra tur.

Hjemme satte vi os ved spisebordet. Spiste frokost og blev siddende foran hver vores computer med radioen tændt.

Jeg fik startet op og lavet en smule. Jeg er stadig utrolig frustreret og er nødt til at arbejde virkelig effektivt i morgen.

Benjamin ordnede lidt på børneværkset, rokerede lidt rundt på nogle møbler. Han er begyndt at glæde sig. Jeg tror, han kan mærke, at der kommer noget godt meget snart, selvom det er et ømt punkt.

Jeg blev siddende ved spisebordet indtil klokken halv syv. Så længe brugte jeg ikke på eksamen, men det føltes bedre at sidde der end i sofaen foran fjernsynet.

Jeg farvede mine øjenbryn, for en del af min forberedelse til eksamen er at se lidt frisk ud. Ligne noget jeg ikke er, eller noget andet end jeg er.

Vi sad lidt foran fjernsynet. Ikke vildt sultne, men vi skulle spise noget. Benjamin bad mig vælge mellem om vi skulle lave suppe eller pandekager. Det blev pandekager. Benjamin forberedte dejen, mens jeg bagte pandekagerne. Der blev gjort klar i stuen, så vi kunne se The Crown. Vi så to afsnit og så vi gik ind i seng. Det er længe siden, at vi er startet på en serie. Vi snakkede lidt om, vi skulle have en hundeseng eller kurv ekstra til Cooper og om vi skulle få brugt den Brunch Boks, vi har liggende efter min eksamen.

18. juni 2017

Jeg har sovet dårligt, drømt en del og været vågen en time mellem klokken 4 og 5. Jeg drømte, at jeg skulle finde noget og flygte fra nogle samtidig, uden at vide hvad jeg søgte eller hvem jeg flygtede fra. Jeg vidste ikke engang, hvor jeg var henne. Jeg var kommet dertil via havet. Et ukendt sted i verden i en lille landsby boede jeg i en ussel hytte. Jeg fik ofte besøg. Dem jeg flygtede fra, ville have noget af mig, som jeg ikke havde. Jeg var ofte tæt på at finde det, særligt i svømmehallen blandt kvinderne. Det var et voldsomt sted at bevæge sig hen til. Hver gang jeg var lige ved at få fat i det, jeg manglede, faldt jeg igennem loftet, hvor alle bruserne i svømmehallen var. Brusehovederne lavede

små regnbuer, hver gang jeg faldt igennem. Jeg kunne ikke finde ud af, hvor jeg var og hvad jeg skulle gøre for at komme væk.

Vi vågnede klokken halv ti. Jeg havde brugt en stor del af natten på at tænke på min eksamen. Det er normalt, at jeg ikke kan finde ro op til en eksamensdag.

Jeg havde rigeligt, der skulle gøres, men meget svært ved at komme i gang med noget af det.

Vi lavede en solid omgang morgenmad. Æg, baked beans og pølser. Vi spiste og så noget af et serieafsnit, indtil vi kom i gang med dagens gøremål.

Jeg fik ringet til mit lægehus for at bestille en tid hos den læge, Trine, som jeg havde snakket med før. Sekretæren fortalte mig, at det ikke var muligt at få en tid hos hende, da hun var fuldt booket og stoppede inden for en måned. Jeg forklarede hende, at hun var den læge vi var kommet til, efter vi havde mistet Noam, hun var den eneste læge i lægehuset, vi havde været hos og at jeg meget gerne ville have en tid hos hende, inden hun stoppede. Det forstod sekretæren godt og ville vende tilbage efter, hun havde snakket med Trine. Jeg blev hurtigt ringet op igen og fik en tid, en anden havde meldt afbud til.

Vi gjorde klar til at tage ud af huset ved at placere Cooper i entreen. Vi fik sat vasketøj over i kælderen og kørte til Lyngby. Jeg ville give min underviser Christina en lille gave. Jeg købte ind til Gin og Tonic. Hun er en levkvind og jeg ved, at hun sætter pris på en god drink. Vi kørte om Harald Nyborg for at købe dobbeltklistrende tape, inden vi kørte hjem.

Hunden blev luftet og vasketøjet taget med op. Vi lavede lidt varmt at drikke, delte de sidste pandekager og placerede os ved spisebordet. Jeg kom i gang med eksamensforberedelser klokken 14. Jeg fik lavet mig en powerpointpræsentation, som jeg skal tale ud fra i ca. 10 minutter og jeg fik læst vores konceptdel igennem. Jeg ser ikke meget frem til den eksamen. Jeg ved, at det kommer til at gå dårligt. Det virker som et uoverskueligt show. Tænk at 30 minutter på en dag, skal fylde så meget og lave så meget ravage. Gid det var ubetydeligt, men sådan en karakter er ret vigtig. Jeg brugte kun den nødvendige tid til at blive færdig. Jeg brugte ikke et sekund mere end det.

Klokken halv 7 gik jeg i bad. Benjamin lavede frysersuppe, mens jeg hængte tøj op. Vi spiste foran fjernsynet til The Crown. Optaget af og irriteret over min eksamenssituation ventede jeg bare på at kunne gå i seng. Min krop og min mave har følt ekstra tung i dag. Mange plukveer og manglede pust.

Klokken 22 gik vi i seng. Jeg var nervøs for at skulle lægge mig ned, fordi jeg manglede en pille mod halsbrand. Jeg startede med at ligge mig højt og faldt heldigvis hurtigt i søvn, mens Benjamin nussede mig på ryggen.

19. Januar 2017

Uret ringede klokken 7. Jeg havde eksamenstid klokken 9. Jeg fik hurtigt gjort mig klar med tøj og lidt make-up. Spiste morgenmad og gjorde klar, så Cooper kunne være alene i entreen.

Jeg var nervøs og eftersom, jeg ikke havde lavet det store arbejde, var jeg heller ikke særlig forberedt. Der var ikke mere at gøre nu.

Natasja og Casper sad uden for eksamenslokalet. Det var min tur før Natasja. Min underviser og censor lod vente på sig.

Jeg præsenterede nervøst og lidt for hurtigt, så der gik lidt tid med improvisering. Der blev stillet mange spørgsmål og en 40 minutters lang samtale skulle overstås. Jeg kunne ånde lettet op, da jeg gik ud af lokalet, men følte mig skuffet. De lod mig vente længe.

Jeg fik 4. Det var dårligt. Jeg følte ingen glæde. Ingen lettelse over at være færdig. Jeg følte mig bare dårlig. I tvivl om alt mit arbejde har kunne betale sig. Jeg fortalte ikke Natasja, hvad jeg havde fået, fordi jeg vidste at hun kunne gå ind og snakke sig en karakter op.

Jeg, Benjamin og Casper sad i de røde stole foran eksamenslokalet imens Natasja var inde. Jeg havde svært ved at holde tårene tilbage, og da Benjamin først spurgte mig om jeg var okay, kunne jeg slet ikke holde dem tilbage. Det hele var bare ikke som, jeg synes det skulle have været.

Natasja kom ud og havde fået 7. Det gjorde mig i bedre humør at lykønske hende, end at tænke på mig selv om min egen skuffelse. Jeg gav hende Typografibogen, som jeg havde købt til hende i New York. Natasja gav mig en kaffekop med de "gode" bachelorråd vi havde lavet sammen gennem skriveperioden og skumjulemænd. Det var en rigtig fin og personlig gave. Jeg blev virkelig glad for det.

Vores undervisere Julia og Christina tilbød os alle fire kaffe. Julia sagde, at hun havde tænkt på mig og Benjamin i New York hen over julen. Christina sagde, at hun havde tænkt på os forleden dag, da hun løb forbi Flintholm Kirke. De satte sig ved os i de røde sofaer og ønskede os begge tillykke. De sagde, at de i køkkenet lige havde snakket om, at vi skulle have haft 12, bare for vores tilstedeværelse og indtast. Hun fortsatte med at sige "Jeg giver jer 12". Jeg blev ked af det. Både fordi det hele var overvældende, men nok også af medlidenhed for mig selv. Det var rigtig sødt sagt. Jeg gav Christina min lille drinkspakke. Hun blev glad.

Sjur, vores vejleder, kom ud og sagde tillykke. Han sagde også, at han gerne ville have givet os nogle bedre karaktere, men at han ikke måtte lade sig farve af situationen. Han fortalte også om nogle ideer og rettelser til vores projekt, som han havde tænkt over i løbet af skriveperioden. Noget vores projekt manglede. Jeg og Natasja var enige om, at det var noget han som vores vejleder, skulle have nævnt noget før.

Vi sad et godt stykke tid og snakkede om alt og ingenting der i de røde sofaer.

Klokken 12 gik vi derfra. Benjamin og jeg blev enige om at tage ud og spise brunch for at fejre min afslutning en lille smule og for forhåbentligt at komme i lidt bedre humør. Efter vi havde spist en nogenlunde brunch, havde vi travlt med at komme hjem til vores hund. Hun havde været alene i næsten seks timer.

Hunden havde bare sovet, så alt var fint. Vi havde aftalt at gå tur med Sine og Hera. Klokken 14 kørte vi til Bernstorffsparken og luftede to vilde hunde. Jeg ser dem lidt som de stride piger i klassen, når de er sammen. De driller hinanden og lige så snart, der er andre hunde, der nærmer sig, rotter de sig sammen og driller dem. Vi fik to trætte og møgbeskidte hunde med hjem. Cooper kom direkte i bad.

Vi sad lidt i stuen. Vi fik ordnet lidt og lagt lidt ting på plads. Vi kørte ud for at handle ind til mad og købe halsbrandtabletter til mig.

Hjemme lavede vi en stor omgang juice og så opdagede vi, at vi manglede noget til vores planlagte aftensmad, så vi gav op på den plan og blev enige om takeout. Vi endte med at køre efter takeout, så rationelt kunne vi ligeså godt havde købt de manglende ingredienser ind.

Stadig tung i hovedet, trist i øjnene og resten af kroppen, gjorde Benjamin sig umage med at være sød og kærlig. Ham og hunde gør mig glad.

Jeg ser frem til, at jeg kan se tilbage og være stolt over min præstation med praktik og bachelorskrivning de sidste seks måneder, i stedet for at føle mig som en fiasko. Jeg har irriterende ondt af mig selv.

Jeg frygter hver dag at miste enten Cooper eller Benjamin. Tanker jeg får når jeg ser en "potentiel" fare. Det kommer sikkert til at være det samme med Anker. Muligvis værre. Måske det letteste ville være ikke at sætte flere børn i verden for at undgå frygten for at miste.

Vi spiste en burgermenu foran fjernsynet. Vi blev siddende resten af aften. Vi så deadline om Trump, dagen inden hans første dag som præsident. Vi rykkede ind i sengen 21.30 for at se serie.

Træt og trist faldt jeg i søvn.

20. januar 2017

Vi havde tid hos psykologerne klokken 10. Vi var oppe, i gang og ude af døren så det passede.

Jeg snakkede med Anne om alt det, der kører rundt i mit hoved. Vi snakkede om dagen i går. Hun siger, at jeg er hård ved mig selv. Hun siger, at det er nogle helt ubeskrivelige kræfter. Nærmest urkræfter, som jeg har brugt til at gennemføre mit studie. Hun har aldrig oplevet noget lignende, siger hun.

Vi snakkede lidt om de babyforberedelser, vi var begyndt på. Hvor meget der var sket på bare en uge. Hvordan Benjamin er begyndt at kunne se frem til vores roller som forældre igen. Han hører musik, hvilket er helt vildt godt. Jeg synes, han er så god.

Vi snakkede om min frygt for ulykker og for at opleve døden igen. Hvordan jeg ser for mig, hvordan Cooper kan komme til skade, når hun nærmer sig en skræmt eller andre lignende situationer. Anne mener, at vi skal lave en drejebog omkring hende. Det synes hun også, vi skal gøre når Anker kommer.

Trods min manglende lyst til at deltage til min egen dimension på mit studie i aften, synes Anne, at det vil være en god ide at få en helt konkrete afslutning på hele mit studieforløb og særligt på mit bachelorforløb. Det vil give mig noget at kunne vende tilbage til i mine erindringer. Både Anne og Palle kender os så godt. Jeg lytter til, hvad Anne råder mig til. Palle nævnte i dag, at jeg altid tænker på og overvejer hvert enkelt ting om alting om alle omkring mig. Deres hjælp er uvurderlig og deres med indsigt i, hvem vi er og hvordan vi skal arbejde med os selv, er meget givende.

Efter vores psykologtid kørte vi mod kirkegården. Vi støvsugede bilen på vejen. Vi hilste kort på min mor og vores bededame, Lene. De var på vej i kapellet. Benjamin og jeg gik til Noam. Vi satte os på skamlerne og snakkede om, hvad vi hver især havde talt med psykologerne om. Det er rart at få snakket om hinandens sessioner og emner umiddelbart efter, vi har været der. Det er rart at vide, hvad vi hver især går og kæmper med.

Benjamin blev ked af det. Vi stoppede med at snakke. Det var ikke noget konkret, der startede det. Der løb også en enkelt tåre ned af min kind. Jeg trøstede Benjamin. Jeg begyndte at tale om ideer til, hvad vi skulle gøre på graven. Hvordan vi kan få det til at se pænt ud. Det var fint at sidde og brainstorme sammen foran graven. Vi kom frem til, at der kunne blive lavet nogle forskellige cirkler, hvor der kan blive plantet noget forskelligt. Vi må få det tegnet og målt op, og så vende det med min mor.

Vi snakkede også om pladsen ved siden af Noam. Jeg havde egentligt tænkt at vi med tiden ville tage stilling til, hvem der skulle ligge der, hvis en af vores bedsteforældre kom og spurgte om de måtte blive begravet ved siden af Noam. Benjamin havde en anden, meget klar, opfattelse af, at det var vores plads. Hvilket giver virkelig god mening. Det betyder så at vi skal kremes, fordi der er ikke plads til en kiste mere. Der er massere af plads til urner.

Vi snakkede lidt om at miste hinanden. Hvis jeg mistede Anker og Benjamin, ville der ikke være nogen grund til, at jeg skulle bevare livet.

Selvom det var nogle tunge emner og at det altid er hårdt at være på kirkegården, giver det os noget at få talt sammen på den måde. Det er sjældent vi får sat os ned uden at lave noget og bare tale sammen.

Vi kørte hjem til vores hund bagefter. Benjamin luftede Cooper.

Vi begyndte at forberede aftensmaden. Min far havde bestilt kødboller i tomatsauce med pasta. Hvilket vi skulle nå at lave inden, vi skulle være til dimension på min skole. Vi nåede det hele. Jeg lavede også pandekager og fik gjort mig lidt pænt inden, vi skulle køre.

Jeg havde ikke meget lyst til at være til sådan en sammenkomst på mit studie. Vi trådte lidt akavet ind i et fyldt lokale og holdte os til os selv. Julia kom og hilste på os, hun tog godt imod os og sørgede for, at vi fik et glas et eller andet i hånden og siddepladser.

Det var et fint arrangement. Det var til at holde ud, fordi det primært var taler. Det er ambivalent, for jeg har jo været glad for mit studie. Jeg har været så glad, da jeg gik der. Jeg var glad for min uddannelse, indtil vi mistede. Jeg ville bare så gerne kunne tage glædeligt derfra med min hele lille ubrudte familie.

Vi fik hver især vores diplom. Jeg fik sagt tak og farvel til alle mine undervisere. Christina sagde endnu engang, at der burde stå 12 på mit papir. Det er rigtig flinkt. Der står nu stadig 4. Jeg hilste på og fik sagt tillykke til nogle få; Elias, Christian, Mirella, Sylwia, Josefine og Natasja Selvfølgelig.

Jeg havde ikke hørt fra min far hele dagen. Vi ventede ham til aftensmad og jeg havde lagt en nøgle under vores måtte til ham, så han kunne lukke sig selv ind, hvis han kom hjem til os, før vi gjorde. Klokkerne 19 kørte vi fra studiet. På vej ud af bilen ringede han. Jeg kiggede op på vores lejlighed og kunne se, at der hang amerikanske flag gennem hele stuen. Min første sætning til ham i telefonen var "Vi fejrer ikke Trump". Han svarede mig, som om han ikke anede, hvad jeg snakkede om. Jeg nåede at blive i tvivl om, jeg havde kigget forkert på vinduerne, indtil han svarede "Jamen, skulle vi ikke fejre, at du er blevet færdiguddannet?". Hvortil jeg svarede "Jo, men ikke på amerikansk". Min far flækkede af grin. Det var sjovt og da vi kom op viste det sig, at hele lejligheden var pyntet med store amerikanske flagguirlander. Der var Stars and Stripes over det hele. Bordet var pyntet med små flag og blå chips. Der var Balloner og sprut og min mor og vores overbo Sussie sad i vores sofa og grinede

højlydt over hele situationen, da vi kom ind. Trumps indsættelse som Usa's 45. præsident kørte på fjernsynet.

Det var helt pinligt, fordi det meget amerikanske "Trumptema" var så tydeligt ud mod gaden og vores genboer.

Det var sjovt. Af alle ting jeg havde lyst og overskud til efter sådan en lang og trist dag, var det det her. Åndssvagt og fjollet. Folk jeg holder af og deres spas.

Aftensmaden vi havde forberedt efter min fars forespørgelse (Spaghetti med kødboller i tomatsovs), skulle angiveligt være Trumps livret. Det hele var gennemført, uden vi anede noget om det.

Det hele var min far og HPs ide.

Vi spiste, hyggede og så Trump i tv. Jeg var plaget af en øm krop og nogle trætte øjne, men kunne ikke komme på en bedre måde at fejre min bechelorafslutning på.

Træt med hovedpine, halsbrand og et lår der er tæt på at sætte sig i klemme, fik jeg overtalt Benjamin til, at vi gik ind i seng.

21. januar 2017

Vi sov til vi vågnede. Jeg vågnede lidt op klokken halv syv, men vendte mig om og sov videre til klokken halv ti.

Vi stod op og lavede dejlig morgenmad. Jeg gik på tur med hunden. Jeg mødte Sine og Hera, så hundene fik løbet sammen.

Vi satte os ved spisebordet, spiste pandekager, æg, baked beans, pølse og avocado, imens vi så "The Crown" på computeren. Da vi havde siddet der længe nok, gik vi i kælderen for at finde babytøj og babyting frem. Vi fik slæbt en masse poser med tøj med op.

Jeg gik i gang med at kigge Noams ting igennem. Benjamin vil helst koncentrere sig om at ordne værelset. Det er ikke noget han har sagt til mig, men det kan jeg se og mærke. Min plan var at tage mig af tøjet. Ved første øjekast nede i en sæk fik jeg øje på en blå bøllehat. Jeg genkendte den med det samme og kunne også huske Noam med den på. Sådan var det med alt tøjet. Vi havde brugte det hele før og jeg kunne huske, at vi havde gjort brug af det. Jeg sagde til Benjamin, at jeg hele tiden skal minde mig selv om, at det er forberedelser til at Anker kommer og ikke for at pines med vores mangel af Noam og vores savn.

Det hele gik fint. Jeg fik sorteret tøjet i størrelser, så hver størrelse kan hentes i en ny sæk tøj. Det var ikke en rar og hyggelig beskæftigelse at sidde med alt Noams gamle børnetøj, men det var heller ikke så hårdt, som jeg havde frygtet. Det var bare.

Hele lejligheden flød med tøj og sække.

Det eneste jeg overvejede at gemme helt væk, var Noams blå Angulus-støvler, men jeg fandt kun den ene og kom frem til, at jeg må vurdere om, hvorvidt de skal bruges eller bevares, når jeg på et tidspunkt står med en dreng, der kan passe dem.

Vi blev siddende i rodet indtil vi kørte hjem til min mor for at spise aftensmad. Hun havde lavet pulled pork og inviteret Benjamin mor og søster.

Det var stille og roligt. Jeg fik snakket med min mor i køkkenet om vores første tanker i forhold til gravens udseende. Hun synes det lød som nogle gode ideer, og ville gerne lave det for os. Vi snakkede også om den gravide kvinde, der var blevet stukket ned i Herlev med sin fuldbårne søn i maven. Hun var blevet bisat med sin søn i armene. Min mor fortalte om en ulykke, der var sket, kort før Noams død, med en mor til to, hvor de havde fundet ud af, at hendes lille søn var multihandicappet. Hun havde taget drengen kastet ham ud af vinduet fra Rigshospitalet og derefter hoppet selv. Det havde obduktionen vist. Hun efterlod sig en mand og en datter. Vi snakkede om tilfældigheder, ondskab og ulykker. Ting vi ikke kan ændre på og gøre noget ved. Det er skræmmende.

Vi blev hængende i Søborg. Frank kørte sin drenge hjem, Nanna og Anette gik ind til dem selv. Vi så noget af en Spidermanfilm, før vi kørte hjem igen.

Vi gik direkte ind i seng.

22. januar 2017

Vi stod op klokken 10. Benjamin luftede hunden. Vi havde ikket noget morgenmad i hjemmet. Det tog os lang tid at tage stilling til noget, hvad vi skulle spise og hvad vi skulle lave i løbet af dagen.

Vi gik i netto for at købe ind og blev enige om, at vi intet skulle lave i dag.

Vi ristede brød og satte os som i går ved vores spisebord og så serie. Hunden lå varmt og godt på sin pude foran radiatoren.

Vi var sløve og langsomme. Vi kiggede lidt ind på børneværelset. Rokerede lidt rundt. Vi har altid mange ideer, men de ændrer sig ofte lige så hurtigt, som de opstår.

Klokken 15 besluttede vi os for at gå en tur i Ermelunden. Det var godt vi kom ud, både for Coopers skyld, men også for vores egen skyld. Hun er ren glæde. Efter en god lang tur, kom vi trætte hjem. Cooper røg direkte i bad og tilbage ind foran radiatoren.

Klokken 17 sad vi igen i stuen og havde ikke mere at gøre. Vi så fjernsyn, Benjamin sad med sin computer. Vi spiste rester fra min mors mad igår til aftensmad.

Vi spiste ved spisebordet, mens "The Crown" kørte på computerskærmen. Vi rykkede ind i sofaen, stadig blandt kælderrod og tøjsække. Vi snakkede lidt om det kommende år. Vores plan er at lave en baby, så snart det er muligt, efter Anker er kommet. Vi snakkede om, hvornår Ankers dåb skulle ligge, måske til september. Vi snakkede om, at det ville være fint at kombinere vores bryllup med hans dåb, men alt koster penge og vi ønsker os en ladcykel, hvilket er med i vores overvejelser omkring dåb og bryllup. Oven i det er der alt det uvisse omkring en mulig retssag. Vi må vente noget længere med at blive gift og ellers må vi gøre det meget intimt og spontant. Det vigtigste for mig i det her, at vi vi gør det, som gør os i bedre humør. Lige nu (formentligt altid) er det børn, der gør os glade. Så flere af dem.

Vi så Arvingerne og Spiderman. Vi gik sent i seng. Benjamin sov først klokken 2.

23. januar 2017

Mandag. Jeg er i uge 34. Vejer 74,3 kg. Jeg har ikke fået nogen nye strækmærker på det sidste. De skal nok komme. Jeg er så klar på at føde og klar på at møde Anker. Jeg er allerede begyndt at blande rundt i navnene. Inde i mit hoved tager jeg mig selv i at rette No .. til Anker.

Jeg havde en kaffeaftale med Sofie F. på Nørrebro klokken 11. Jeg havde sat ur for at komme op i bad og lufte hund inden jeg skulle gå. Tiden skred fordi jeg mødte Sine og Hera på tur, så vi luftede hunde sammen. Det blev for presset til at nå det til tiden med det offentlige. Benjamin ved, hvor meget jeg hader at komme for sent eller at rykke en aftale, så han var flink at køre mig, nu hvor vi stadig havde min mors bil, så jeg kunne nå det til tiden.

Jeg kan godt lide at være sammen med Sofie. Vi taler godt sammen. Jeg synes dog, at vi taler lidt for meget om mig. Hun er ikke særlig vild med at dele ud af sig selv, samtidig med at hun gerne vil høre om, hvordan det står til hos os. Jeg gør mig umage for at stille spørgsmål, som ikke kan vendes tilbage på mig, for at tale om noget andet og lære hende at kende. Jeg var på besøg hos hende i et par timer. Hun ved det meste, fordi jeg fortæller hende det meste, hvis ikke alt. Hun var lige så højgravid som mig. Sådant en gravid krop er en meget mærkelig krop. Jeg ser frem til at møde hende som mor. Hun er sat til den 20 februar. 14 dage før jeg er sat til. Hun har lovet at skrive, når hun har født.

Hendes hund brugte det meste af tiden på at få leverpostej ud af en bold.

Benjamin havde foreslået, at vi skulle tage på tur med Cooper, så han hentede mig på Nørrebro og sammen kørte vi til Ermelunden. Det var endnu en dejlig tur. Cooper bliver bedre og bedre til at lystre og løbe fri for hver gang vi er ude.

På vores gåtur i dag og på alle vores andre gåture hver dag, ser jeg Cooper dø foran mig. Hun brækker benene i en revne i jorden, hun knækker nakken ved at ramme ind i et træ, hun bliver trampet ihjel af en hest eller bidt i stykker af en anden hund. Hun dør fra mig hele tiden. Det er rigtig ubehageligt, men samtidig ved jeg, at hun har bedst af at få lov til at løbe fri, hvilket hun elsker, i stedet for at gå i snor lige ved siden af mig hele tiden, fordi jeg er bange for døden.

Benjamin trængte til et bad. Jeg sad i sofaen, så fjernsyn og spiste mad, indtil jeg blev hentet af min mor. Vi skulle til min faster og drengene. På vej til Virum fik jeg købt en gave til Anette, fordi hun har fødselsdag og vi skulle bruge aftenen med dem, efter jeg havde været hos min faster.

Hos min faster drak vi bare te og snakkede. Drengene spillede på deres nye playstation. Inden vi gik, gik vi i min fasters kælder for at finde drengenes gamle klapvogn frem. Den så fin ud. Det var rigtig flinkt, at vi måtte få den.

Vi kørte til Søborg. Jeg gik ind til Anette og Anders. Vi fejrede hendes 51 års fødselsdag. De havde lavet dejlig mad med dejlig dessert. Vi så et afsnit Badehotellet samlet i stuen, inden vi kørte hjem.

Jeg venter meget på et svar fra kommunen, og så venter jeg spændt på at kunne hente mine indrammede Noam-malerier.

Hjemme sad vi kun lidt i stuen, før vi gik ind i seng.

24. januar 2017

Jeg vågnede af, at telefonen vibrerede. Det var Nanna og Johanne, der skrev. Klokken var ni. Jeg blev ked af det bagefter. Jeg kom til at tænke på vores forfærdelige biografoplevelse i NYC med "Manchester by the sea". En fantastisk film, bare meget upassende for os. Jeg tænkte videre på den endnu værre filmoplevelse, vi havde med "The Lobster". En dame i filmen sprang ud fra et vindue og døde ikke helt af faldet, så hun skreg og skreg og skreg. Det fik mig til at tænke på ulykken og Noams manglende lyd. Han skreg ikke. Noget i mig ville ønske, at han havde skreget, bare for at der havde været et håb om liv, så vi kunne have sagt farvel, i stedet for at han døde fra os på et splitsekund på stedet. Hans lyd havde nok været hjerteskrærende og en lyd jeg aldrig ville glemme.

Jeg blev helt dårlig af at tænke på det. Jeg kan mærke det fysisk i min krop. En varme og en form for kvalme. Det sidder lige i brystet og strækker sig ned til maven. Jeg vækkede Benjamin og bad ham om at holde om mig for ikke at blive alt for ked af det.

Vi stod op og blev enige om at starte dagen med en god gåtur med Cooper. Vi gik i skoven og spiste morgenmad, da vi kom tilbage.

Vi satte os i stuen, indtil vi tog os sammen, eller Benjamin tog sig sammen og gik i gang med at rydde op. Han havde generet mig, så jeg var sur og stædig og gik ikke i gang med at hjælpe ham. Han var god og ikke sur, så jeg kom lidt i gang, men der gik fotosession i min oprydning i stedet for oprydning. Jeg undskyldte for min manglende hjælp. Benjamin var okay med det, for han ved, at det ikke er hver gang, der går fotosession i min oprydning.

Andreas kom klokken 15. Benjamin og Andreas gik ud for at handle. Anette kom efter sorteret babytøj. Hun havde tilbudt at hjælpe med at vaske det og lægge det sammen.

Benjamin og Andreas holdte sig længe og alene i køkkenet. Jeg skulle til at blive ked af det og putte med hunden inde i stuen, men jeg blev reddet af Johanne der ringede på døren.

Benjamin havde lavet dejlig chili con carne med alt, hvad der høre til. Vi spiste og hyggede. Vi rykkede til stuen, hvor der blev serveret irsk kaffe og set to afsnit Twin Peaks.

Nanna fortalte, at hende og Steffen ville kigge efter lejligheder, så de kunne flytte sammen. Det er spændende. De er gode sammen.

Jeg gik på gaden med hunden og sagde farvel.

Jeg synes altid, at det er lidt hårdt at være sammen med andre end Benjamin, men Twin Peaks tirsdag er godt i det hele taget og godt for os. Det er de bedste mennesker, vi kender, der kommer hos os om tirsdagen. Benjamin kaldte det ugens højdepunkt, da gæsterne var gået og vi lå inde i vores seng..

Vi sad lidt i stuen og snakkede sammen om vores sag, inden vi gik ind i seng. Vi har fået svar fra kommunen.

Københavns kommune er ikke afvisende omkring vores ønske om erstatning, siger vores advokat. Nu beder vores advokat os om at kommentere på deres henvendelse. Jeg ved ikke, hvad det betyder. Jeg ved ikke, hvad et brugbart svar er. Vi har brug for vejledning. Vi skal indgive et ønske, tror jeg, til vurdering. Det er frustrerende ikke at forstå, hvad der foregår. Jeg og Benjamin fik snakket lidt sammen frem og tilbage om, hvad vi allerhelst ville have som erstatning. Vi ønsker forlængelse hos vores psykologer et halvt til et helt år. Vi ønsker, at de juridiske omkostninger bliver betalt. Så ønsker vi os meget konkret og omhyggeligt arbejde på kommunens kirkegårde med henblik på hele landets kirkegårde, så forholdene bliver tjekket og ordnet. Vi ønsker direkte opdatering omkring, hvad de får

gjort af arbejde på kirkegårdene. Til sidst ville vi ønske et beløb, som kunne løfte vores livskvalitet for en stund.

Jeg snakkede med min mor omkring det. Hun ville ringe til en advokatveninde og få noget vejledning. Benjamin og jeg aftalte, at vi ikke skal lade det fylde i vores hoveder, når vi ikke ved mere.

25. januar 2017

Jeg vågnede i løbet af natten fra et mareridt. Cooper brændte og ilden spredte sig langsomt og fik fat forskellige steder. Den var ikke til at slukke. Jeg kunne ikke gøre noget for at redde Cooper. Jeg så hende bare lide. Jeg stod op for at tisse i håb om, at jeg jeg kunne komme tilbage i seng og falde nemt i søvn, uden at mit mareridt fortsatte. Det kunne jeg heldigvis.

Vi vågnede klokken ni. Stod langsomt op, spiste Müsli og kørte mod lægen. Jeg havde bare et almindeligt ugetjek. Hos lægen spurgte hun mere ind til, hvordan det går i det hele taget frem for bare med graviditeten. Hun er flink min nye læge, Trine, men nu stopper hun.

Det hele så næsten perfekt ud. Der var en smule hvide blodlegemer i min urin, men så længe mit blodtryk er helt normalt, jeg ikke har hovedpine eller flimrer for øjnene, så er der ikke noget at være nervøs for.

På vej hjem handlede ind til en desserttærte.

Hjemme så vi det sidste afsnit af "The crown". Klokken 15 ventede vi Peter, Fe og Falke. Vi skulle gå tur i Ermelunden.

Jeg savner og tænker rigtig meget på Noam. Det føles af og til som om, jeg får sådan nogle små angstanfald ide i mit hoved. De kommer ikke til udtryk andet end i mine tanker og hele vejen gennem min krop. Det sker oftest, når det går op for mig, at jeg aldrig kommer til at se Noam igen. Når det står helt klart, at så længe jeg lever, skal jeg leve med sorgen og savnet til ham. Det er en rigtig ubehagelig virkelighed at leve med. Det gør mig dårlig og utilpas. Det var dumt at lade tankerne løbe af med mig lige inden vi skulle på samlet tur. Jeg fik hanket op i mig selv, inden det kørte helt af sporet og jeg blev ked af det. Vi gjorde os klar til tur og jeg fik kigget på Benjamin. Han havde været ked af det. Han havde siddet med Noams Ipad og ville slette indholdet, men var kommet i tanke om at der måske var nogle vigtige minder, vi skulle gemme. Alt skal gemmes. Det er så vigtigt for mig, at det vi har fra Noam og med Noam bliver gemt. Vi fældede begge to et par tårer, men kun få. Vi trøstede hinanden og blev klar til at gå ud for at møde Peter, Fe og Falke.

Vi gik i Ermelunden. Cooper er begyndt at lægge større afstand til os, når hun går løs. Det gør mig utilpas, når vi går flere samlet har hun svært ved at fokusere sin opmærksomhed på mine kommandoer, særligt når både Fe og Falke kalder på hende samtidig. På et tidspunkt på turen begyndte hun at følge med en anden hundeluffer, der havde godbidder i lommen. Afstanden blev alt for stor, så Benjamin gik efter hende. Da Benjamin havde fået fat i hende, sendte han hende min vej. Jeg kaldte "Cooooooper..." og hun satte fart på gennem skoven. Jeg kaldte indtil det gik op for mig, at hun ikke havde set den kæmpe mudderpøl, som var mellem os. I stedet for at løbe udenom løb hun direkte igennem, eller hun kom halvvejs, hvorefter hun var i til brystet. Hun blev selv meget overrasket og så overrasket ud. Jeg kaldte stille og roligt men meget nervøst på hende. Hun skulle igennem det mudder nu og hun skulle helst selv kæmpe sig op. Det gik, men jeg troede, at hun skulle dø der.

Jeg følte mig utilpas. Jeg bliver utilpas i andre menneskers selskab, når jeg ikke er i stand til at læse situationen og når dem jeg er sammen med, er utilregnelige.

Peter, manden med al tid i verden, havde lavet pandekagedej, som han brugte en times tid på at bage, da vi kom hjem, store tykke pandekager, velvidende, at vi havde en middagsaftale klokken 18. Peter, Fe og Falke gik kvart i seks.

Sine skrev og aflyste vores middagsaftale. Milan var syg. Det lidt ærgerligt, men også okay. Vi havde lavet noget hele dagen. Vi havde bagt dejlig bærtærte, der var ment som vores dessert, og så måtte vi finde ud af, hvad vores aftensmad skulle bestå af.

Vi bestilte burgere med pommesfrites. Sine skrev, at hun havde lagt en plade chokolade i vores postkasse og menuen derovre stod på suppe, nu hvor Milan var syg. Vi startede en film og opholdte os bare i stuen. Cooper lå på mine ben, mens jeg sad i stolen. Det er så dejligt.

Mit hoved kørte videre om Noam. Det gør det mange gange om dagen. Uden at jeg dykker ned i tanker om Noam og ulykken, kan jeg mærke, at det lurur lige under overfladen hele tiden.

Jeg har meldt mig ledig i dag og jeg har været i mailkorrespondance med advokat nr. 2. Hun virker flink og kompetent. Jeg skal ringe og tale med hende i morgen.

Jeg gik i seng klokken 22, sur på Benjamin.

26. Januar 2017

Vi var på en eller anden måde kommet frem til, at vi ingen planer havde i dag, så da vi vågnede klokken 09.40 og jeg som en vane tjekkede min kalender, hvori der stod, at vi havde en lægeaftale på Herlev hospital klokken 09.50 og psykologtid klokken 11. Vi fik travlt. Klokken 09.50 stod vi klar til at gå ud af døren. Jeg ringede til afdelingen på Herlev for at høre, om vi stadig kunne komme til, selvom vi var ti minutter forsinkede. Det var fint, sagde de.

Klokken 10.05 var vi på Herlev hospital. Benjamin blev i bilen og ventede med Cooper. 10.25 kom jeg ind til den ældre flinke og meget garvede overlæge for fødselsafsnittet. Sidste gang vi talte sammen om fødsel og forløb, snakkede vi om igangsættelse, men jeg fortalte ham i dag, at jeg var kommet frem til, at jeg ville føde den dag, min krop var klar, om det så bliver på Noams fødselsdag. Det synes han var den bedste beslutning jeg kunne tage. Han udtrykte bekymring for at vores psykologforløb afsluttes til sommer.

Klokken 10.40 kørte vi fra Herlev til Østerbro. Vi nåede lige præcis ind til psykologerne til tiden.

Vi havde fælles session i dag. Vi snakkede om det nyeste svar fra advokaten. Vi snakkede om, hvordan forløbets afslutning hos dem påvirker os. Vi håber sådan på, at det kan blive en del af vores erstatning, at kunne fortsætte hos dem. Anne og Palle ville tale med deres chefer om en forlængelse, som en plan b, hvis sagen ikke når der til. De er så gode og det bliver så hårdt at skulle gå til psykolog hos dem en gang om ugen indtil sommer, hvor vi så aldrig skal gå hos dem mere.

Vi snakkede også om de forskellige personer der var indblandet i ulykken. Vi ved endnu ikke, om vi skal tage kontakt og mødes med dem eller ej. Hverken jeg eller Benjamin ved, om vi vil se dem. Manden der var på ulykkesstedet sammen med os, er ham der fylder mest. Hvis vi skulle se ham, skulle vi være sikre på, at det ikke gik over hans grænser. Jeg er så bange for, at vi har været med til at

ødelægge hans liv og at hvis vi kontakter ham, så vil det bare komme til at rode op i det hele. Det eneste jeg lige nu kunne forestille mig at sige til ham, ville være "Undskyld", og så tror jeg, at jeg ville græde. Det ville være nemmest at møde politikvinden, men hende ved vi heller ikke, hvad vi skulle sige til. Det eneste vi har til fælles, er oplevelsen af den ulykke og jeg tror ikke, jeg skal kende deres viden og detaljer om Noams død. Jeg har nok detaljer at arbejde med selv. Det eneste jeg ved, at jeg gerne vil, det er at besøge Noams institution med Anker en dag. Måske til december.

Lige meget hvad vi snakker om med psykologerne, er det hårdt at være der.

Min far ringede og inviterede sig selv på kaffe, hvilket var fint, for vi havde en hel skovbærtærte stående, som er lidt for voldsom for mig og Benjamin at spise alene. Jeg ringede til min mor bagefter for også at invitere hende.

Jeg ringede til advokat nr. 2. Vi snakkede om vores sag. Hun var flink. Hun foreslog, at vi gjorde brug af advokatens tilbud om at skrive endnu et brev. Det skulle være et brev om vores erstatningsforløb siden juni 2016, og så skulle det ellers bare være et brev med stærke juridiske fraser og paragraffer.

Det virker som om, at advokat nr. 2 ved, hvad hun taler om. Det virker klart som om, at det er hende vi skal samarbejde med. Hun synes generelt, at det var meget sparsomt med korrespondance, der havde været mellem kommunen og vores advokat, hvis det eneste der var opnået, var de to breve og svar.

Nu skal jeg sende en mail til vores advokat. Det er bare super hårdt at skulle være i kontakt med hende.

Min mor, Flora og min far kom ind af døren til kaffe og kage. Det var hyggeligt at se dem. Det var dejligt at se min mor inden hun skulle på rejse. Min far var i diskussionshumør, så der blev trampet holdninger igennem. Nyheder, Trump, udkantsdanmark blev blandt andet nævnt. Jeg kunne ikke helt overskue det.

Jeg ville på gåtur med hunden, inden det blev mørkt. Så vi gik afsted. Bare mig, Benjamin og hunden. På turen spyttede jeg mit tyggegummi ud. Benjamin kommenterede det hårdt og højt. På en tarvelig måde. Selvfølgelig skulle jeg ikke smide mit tyggegummi i naturen, men det gjorde jeg der. Jeg blev sur og vendte om i skoven. Der gik ikke længe før Benjamin kom slæbende vred med hunden. Cooper var løbet afsted med to løbere, der havde passeret dem, og var nået rigtig langt afsted før de stoppede, så Benjamin kunne indhente dem og tage hende med sig. Turen sluttede der.

Vi var ikke længere sure på hinanden, da vi kørte fra skoven til rammemanden i Gentofte efter Noams malerier. Vi fik udleveret to rigtig fine indrammede billeder. Jeg glæder mig til at få dem hængt op, selvom de samtidig gør mig ked af det.

Hjemme spiste vi lidt mad, så lidt fjernsyn, indtil vi lidt senere igen spiste lidt mere mad.

Jeg scrollede min instagram igennem, derfra hvor Noam kom til, for at se hans udvikling. Se hvad der skete, hvad jeg kunne huske og sammenligne datoer. Jeg drømmer om at få et barn, der ligner ham, fordi han var så smuk og fantastisk. Den følelse af overdrevet ubetinget kærlighed glæder jeg mig til at mærke, når jeg møder Anker. På instagram er det også tydeligt at se, hvor meget der er sket med mig og Benjamin. På få år er vi blevet rigtige voksne mennesker.

Vi gik ind i seng og så Deadpool på computeren. Jeg sov i smug under det meste af filmen. Jeg så kun lige med på slutningen.

27. januar 2017

Benjamins ur ringede klokken 3. Han skulle køre min mor og Frank i lufthavnen. De skulle til Cuba. Han var tilbage i seng igen klokken 5. Vi sov videre til klokken 10.

Efter morgenmaden aftalte vi at køre en tur til Hornbæk strand for at lufte hunden. Vi spurgte om Sine og Milan ville med. Det ville de gerne og de tog Sines bror Rasmus med.

Det var rigtig dejligt vintervejr. Solen skinnede og vandet og himlen var helt klar og blå og virkelig dejligt at gå der. Vi gik langsomt, nærmest alene, nød stranden, snakkede og kiggede på hundene løbe. Vi gik en times tid, før vi kørte til Jægersborg igen.

Kasper havde spurgt om han måtte låne Cooper som selskab. Så vi kørte hen for at aflevere hende til ham. Benjamins forældre skal have hund. En blandings border collie. Det er lidt vildt.

Vi kørte videre til Lyngby for at hente Andreas, han havde shoppet lidt. Vi købte Burger King mad og kørte hjem og spiste. Andreas gik igen klokken 19. Benjamin og jeg blev hængende foran fjernsynet resten af aften. Lidt hvileløse. Vi så X-factor. Jeg redigerede lidt billeder. Vi spiste chokolade. Jeg havde mange plukveer. Jeg har lidt plukveer i løbet af hele dage. Anker maser rundt op under mine ribben.

Jeg er så klar til at møde Anker. Vi har stadig meget, vi skal have gjort klar og forberedt, men min krop er klar, mit sind er klar. Min tålmodighed er sluppet op og jeg vil være mor nu. Jeg vil have mit barn i armene.

28. januar 2017

Jeg vågnede i nat for at gå på toilettet. Jeg følte mig udhvilet, hvilket var irriterende, fordi klokken kun var kvart i 5. Da jeg kom tilbage i sengen begyndte plukkeveer at genere mig. Jeg nåede at ligge og læse om plukkeveer og tage tid. Hver andet minut fik jeg en plukve. Efter 50 minutter valgte jeg at lade være med at tage tid og prøve at sove videre. Det er ikke tid til, at han kommer endnu. Han skal minimum blive inde i maven 14 dage endnu. Selvom jeg virkelig gerne vil holde ham i mine arme.

Jeg vågnede igen 8 minutter over 10 og vi stod op. Benjamin fyldte badekaret til mig. Jeg sad et godt stykke tid. Mit humør var ikke super godt og min mave strammede stadig op.

Vi havde en aftale på Amager hos Henrik og Malene. Vi var hos dem omkring klokken 13. Mercedes og Malene havde forberedt lidt lækker frokost til os. Vi sad bare i deres køkken og spiste. Henrik kom fra cykeltur. Vi hørte om Mercedes forårsplaner om at flytte hjemmefra i en dejlig lejlighed på Amager boulevard. Hun fik besøg af sin kæreste, så vi blev siddende sammen med Malene. Vi snakkede om at gå en tur i det dejlige vejr, men det blev aldrig til noget. Der kom spontane gæster forbi for at hilse på hjemme hos Henrik og Malene. Stella og en veninde kom og snakkede med. Der var både tomt og fuldt hus i de timer, vi var på besøg. Tiden gik bare med at snakke. Vi snakkede lidt om Skam, Shakespeare, Macbeth og alt muligt der imellem. Det blev mørkt. De spontane gæster gik igen. Stella havde lige fået kørekort og kørte sin veninde hjem. Vi tog jakker på, men blev siddende. Malene fortalte om, at hun tager nogle skrivekurser. De lød spændende og som noget for Benjamin. Vi

kørte først derfra klokken 18. Det havde været rigtig hyggeligt og rigtig roligt. De tager til LA om en uges tid og derefter må de komme hjem og se hvordan vi bor.

Vi kørte til Søborg for at hente Cooper. Jonas havde passet Flora et døgn. Det var ikke gået så godt, så hende hentede vi også. Cooper havde pevet lidt hele dagen, sagde Anette. Vi tog den lille gamle vrede hund og den energisk overgearet hundehvalp med hjem. De er svære at passe sammen, men vi gør vores for, at de har det godt hver for sig.

Vi spiste en nem omgang aftensmad og sad trætte tilbage i stuen.

29. januar 2017

Jeg vågner rigtig mange gange i løbet af natten. Jeg ligger dårligt. Jeg skal tisse. Jeg skal vende mig. Jeg får kramper. Anker er vågen og sparker rundt og hårdt op i mine ribben. Jeg tog mig selv i at glæde mig til en fuld nats søvn, men kom i samme tanke frem til, at med en baby ude af maven følger endnu flere afbrydelser i løbet af natten.

Jeg drømte at jeg havde et nyt barn i maven. At barnet havde udviklet sig hurtigere end normalt, så der kun ville være seks måneder mellem Anker og det nye barn. Jeg kiggede på babyen bevæge sig i min mave og bad Benjamin om at kigge efter. Begge barnets arme stak helt tydeligt ud af mit maveskind.

Vores vækkeur ringede klokken 9. Jeg stod først op klokken 10.35. Jeg lå og tænkte på mig og Benjamin. Tanker om et spontant bryllup. Vi kunne blive gift på Bornholm til sommer. Jeg kan ikke lade være med at tænke på al den familie, der ville blive ærgerlige over ikke at være en del af vores bryllup. Særligt hvis vi inviterer noget af familien.

Vi spiste morgenmad og holdte hundene adskilt. Cooper lå på den ene side af mig i sofaen og Flora lå på den anden side.

Klokken 11.30 kørte vi mod Hollbæk med de to hunde. Vi skulle spise frokost hos min mormor og aflevere Flora til pasning, mens min mor og Frank er på rejse. Det er altid dejligt at se min mormor, men det er blevet mere mærkeligt efter Noams død, fordi der er så mange ting, der ikke bliver sagt mellem os, både omkring Noam og hans død, men også omkring hende og hendes kræftsygdom. Når der er ting, der burde blive sagt, eller ting som man bevidst tier, så går der noget tabt i et forhold. Det er det, der sker mellem mig og min mormor, men jeg kender min mormor og jeg ved, at hun ikke vil vise svaghedstegn, selvom hele hendes krop op udseende er et tydeligt tegn på sygdom og svaghed.

Min mormor havde strikket et rigtig smukt tæppe til Anker. Ligesom hun havde strikket et til Noam, som han blev begravet med. Jeg kan så godt lide min mormor.

Vi kørte hjem igen klokken 15. På vejen hjem oplevede jeg, at vi havde en lille ubekymret lykkestund. Vi fjollede og var i et øjeblik tomme for alle dårlige tanker og følelser, mens vi højt og overdrevet mimerede med på R Kelley, Dilemma og Cyndi Lauper, Girls Just Wanna Have Fun, som spillede i radioen og højt ud af vores bil højtalere, mens vi kørte afsted på motorvejen. Jeg genkendte noget af den gamle Benjamin og Anne-Louise i det øjeblik. Lykkelige og ubekymrede. Det varede kun kort og sker sjældent (aldrig).

I det vi kom hjem, havde jeg lyst til at skrike og bryde sammen. Kontrasterne i vores liv er forfærdelige. Den ubekymrede glæde findes ikke i vores liv mere. Det er så hårdt og trættende. Jeg reagerede ikke på min tanke. Jeg satte mig bare i sofaen og tændte for fjernsynet.

30. januar 2017

Jeg har drømt, men kunne ikke huske hvad. Jeg ved bare, at det ikke var behageligt.

Natten er hård. Jeg har svært ved at sove. Jeg var oppe for at tisse to gange og vågen flere gange bare for at vende mig. Anker vågner ofte, når jeg bevæger mig.

Vi stod op kvart i ni. Spiste morgenmad og kørte ind til Benjamins studie i Købmagergade for at tømme hans skab for studiebøger, inden det blev tømt af andre. Vi havde taget hunden med for at kunne gå tur med hende.

Vi valgte at køre til Hornbæk strand trods det totale gråvejr. Det er lidt en lang tur at køre for at gå en tur på stranden, men det er virkelig et dejligt sted at kunne gå og lade hunden løbe frit. Vi gik en lille time, snakkede og hyggede.

Hjemme lavede vi bolledej og pandekagedej. Efterfølgende bagte Benjamin boller og jeg pandekager til aftenens dessert.

Vi spiste en bolle og rørte ellers ikke rigtig på os før klokken 17, hvor vi luftede hund og var efter is i Netto.

Klokken 18 gik vi ned til Sine og Milan for at spise aftensmad. Det var hyggeligt, stille og roligt. Efter vi havde spist foreslog Milan nogle forskellige brædspil. Vi spillede 7 Wonders. Et strategispil. Det var rigtig underholdende og anderledes fra, hvad jeg ellers har prøvet at spille. Sine vandt. Jeg blev nummer to og Benjamin tabte.

Vi spiste pandekager med is, hvorefter vi gik hjem til Cooper. Hun havde været alene en hel del timer i hele hjemmet, men hun havde klaret det så fint.

Vi satte os i sofaen og så lidt fjernsyn imens Cooper sprang rundt og var glad. Vi gik i seng klokken 24.

31. Januar 2017

Ian skrev "godmorgen" klokken kvart over 8. Jeg inviterede ham til morgenmad klokken 9. Benjamin skulle alene til psykolog i dag. Anne havde aflyst med mig i går grundet influenza.

Ian huskede os på en historie om Noam i dag. Ian blev mindet om det, fordi Benjamin havde købt en alt for stærk ost ved en fejl, som var sat på vores morgenmadsbord.

Vi var samlet på Bornholm. Min far, Ian, Hp, jeg, Benjamin og Noam. Min havde købt en alt for stærk ost, som lugtede ud i hele køleskabet og ved morgenmadsbordet, hvor vi samlet sad og spiste. Lidt senere efter morgenmadsbordet kom Noam omkring mig, og han lugtede rigtig ulækkert i håret og på tøjet under armene. Det var min far, der havde skåret og spist stærk ost og efterfølgende løftet på Noam og rørt ham i håret, så han lugtede af stærk ost. Vi grinede af det, men måtte både tørre Noams hår og skifte hans tøj for at kunne være i nærheden af ham. Det var rigtig dejligt at få det minde fortalt

spontant. Altid trist, fordi vi ville ønske, at han var her, men dejligt at vide, at han bliver tænkt på og selv små ting frembringer fine minder.

Ian blev hængende nogle timer. Han har fået tid til hjerteoperation d. 9 Februar, hvilket er lidt irriterende, fordi vores mor først er hjemme den 12. Vi har snakket om at prøve at få ændret operationsdagen, men uden at han skal vente længe igen. Jeg er lidt bekymret for hans operation. Det er som om, livet er blevet mere skrøbeligt, og jeg er ikke klar til at skulle sørge over endnu et uudholdeligt tab. Hvis det hele skulle ende galt.

Benjamin kom hjem sammen med Andreas, vildtkølle og mørbrad til vores aftensmad. Andreas ville have Mcdonalds til frokost, så han kørte efter mad. Benjamin og jeg fik ryddet op, støvsuget og vandet blomster i mens.

Benjamin fortalte, at det havde været ekstra hårdt hos psykologen i dag med EMDR. Han havde gennemgået ulykken. Han havde været meget ked af det. Jeg spurgte, om han var okay nu og om jeg skulle have været med til at følges med ham. Han sagde, at det var fint. Han fortalte også, at Palle var blevet imponeret over resten af dagens planer med tilberedning af vildtkød og gæster.

Vi spiste frokost, afsluttede oprydningen og gik i gang med madlavningen.

Fredericke skrev i dag. Hun var flyttet ind i nærheden, overfor Ikea. Hun spurgte lidt ind til mig og Benjamin og hun var glad for, at vi var sammen og særligt glad for at vi venter os en martsdreng. Hun spurgte om vi skulle ses. Det synes jeg, at vi skal. Det er mærkeligt med mine følelser overfor mine venner. For Fredericke har jeg ikke set eller hørt fra siden begravelsen, men jeg har heller ikke haft en forventning til hende. I modsætning til Mille og Sofie, som jeg skal se i morgen. Dem har jeg haft for store forventninger til og føler mig svigtet. Det er irriterende, at det er nok for mig, at Fredericke i dag skriver, om vi skal ses, men slet ikke nok at Mille og Sofie gør det samme. Jeg er vred på dem inden i, men kan ikke finde ud af, om det er forkert af mig at være vred på dem.

Vi gik en tur i mosen med hunden og fortsatte på maden bagefter.

Nanna og Steffen kom klokken 17. Jeg lavede sovs, Nanna lavede bøttesalat og Benjamin lavede kød og kartofler.

Jeg er ikke særlig vild med vildtkød, men det hele blev super lækkert. Jeg fik det halvdårligt efter maden, både plukveer og ondt i maven. Mest bare ondt i maven. Jeg var ikke dårlig, men utilpas. Jeg kunne ikke helt finde ud af, om det var fysisk eller psykisk. Jeg nævnte det for Benjamin, som gav mig en krammer og muntrede mig lidt op.

Vi så Twin Peaks med iskaffe og Toffee. Folk gik klokken 21.30.

Jeg går med en lyst og en trang til bare at savne. At det eneste jeg skal foretage mig er at savne. Dyrke savnet, også selvom jeg savner hver eneste dag, mange gange om dagen, hvis ikke hele dagen. Jeg går og tænker på sammenbrud, at lade mig selv bryde sammen og ikke være andet en flad og udkørt. Uduelig. Jeg når aldrig til det sammenbrud, jeg altid tænker på og føler er helt tæt på. Det er som om, at jeg har for travlt med noget andet. Jeg kan ikke give slip på det, der holder mig sammen. Jeg går og har lyst til at græde, men mine tanker stopper mig, fordi jeg fortæller mig selv, at jeg har grædt og det må stoppe. Jeg kender ikke mig selv mere. Jeg ved ikke, hvad jeg vil eller hvor jeg vil hen. Jeg fortæller mig selv, at det er nok nu. Nu har jeg grædt, nu har jeg savnet. Nu må det stoppe. Jeg føler det modsatte. Jeg har lyst til at græde. Jeg kan ikke lade være med at savne. Det ender med ingen af

delene. Jeg bryder ikke sammen, men jeg stopper heller ikke med at føle mig på randen til sammenbrud.

1. februar 2017

Jeg sov dårligt. Jeg brugte meget tid på at tænke på den mail, jeg havde modtaget fra min læge om streptokokker. Ingen anden viden eller information. Jeg brugte tid på at søge på nettet. Jeg var vågen længe og jeg vågnede en hel del gange.

Vi stod op spiste morgenmad og gjorde os klar til klokken 11, hvor Sundhedsplejerske Pernille ville komme på besøg med børnepsykolog Bente for at snakke og lære os at kende.

De stillede spørgsmål og vi fortalte. De var her i to timer. De ville høre om vores tanker, bekymringer, vores hverdag, ulykken. De ville høre om det hele for at finde ud af, hvad vi har brug for, som de kan tilbyde os.

Det var rigtig hårdt at bruge to timer på sådan en spørgerunde. Det er altid hårdt at skulle snakke om det hele og at være ærlige. Når vi skal omkring det hele, kommer vi ind på emner, der gør ondt.

De spurgte blandt andet, om vi havde nogle værdier, fra os selv, som vi gerne ville give videre til Anker og tillægge vores familie. Det var et fint spørgsmål og Benjamin og jeg har snakket om det før. Vi vil værne om fællestiden. Vi vil have et hjem, hvor der er plads til sig selv og sit eget, men i fællesskab. Et værelse til hvert barn skal ikke være et must.

Benjamin sagde, at han ønsker vores børn får styrke. Den styrke han har oplevet hos os her i ulykkes tiden, men også den styrke han kendte til hos os i forvejen. Fra ham selv ville han gerne videregive sin åbenhed. Inden han svarede nåede jeg at tænke det samme. Hans tolerance og eftertænksomhed. Han dømmes ikke før, der er noget konkret at dømme ud fra. Det synes jeg er en kæmpe egenskab.

Vi kender hinanden godt og er blevet klogere på os selv de seneste otte måneder.

Fra mig, og sider jeg har fra min mor, er omsorg for andre. Der er altid tid og overskud til at gøre noget godt og hjælpe, så andre har det godt. De skal have færre tanker som overvejer alle situationer og faktorer. Den ting fra mig skal de ikke arve. Jeg vil hellere have, at de er i stand til at tage det roligt, i stedet for at have behov for at kunne forudse situationer og altid være i kontrol.

Min far og Ian havde ringet og Sine havde skrevet i løbet af de to timer. Vi aftalte med Sine at gå tur med hundene i Bernstorffsparken. Min far ville komme til kaffe senere og Ian fortalte, at han skal opereres den 10/02 og at han kommer med min far til Kaffe. Vores mor når ikke hjem fra Cuba inden operationen og jeg har endnu ikke fået kontakt til hende og fortalt hende om det.

Vi kørte på gåtur og fik luftet hunde. Det er altid dejligt at gå og fantastisk befriende at se på hundene løbe vildt og lege.

Min læge ringede. Jeg skal på pencilinkur mod streptokokker b. Benjamin og jeg kørte på apoteket og en tur om banken.

Min far og Ian kom, de havde kage med. De blev et par timer. Vi snakker rimelig meget politik for tiden.

Jeg gik igang med at forberede aftensmaden. Jeg ville lave kikærtegyde til Mille og Sofies besøg. De ville komme omkring klokken 18 og købe manglende ingredienser med.

Benjamin kørte hjem til sin far klokken 19. Vi spiste ryddede op, snakkede. De er hyggeligt selskab, men for mig virker det lidt overfladisk. De ved ingenting om, hvad der foregår og de spørger ikke ind til andet end sikre emner "Går det godt med hund", "Går det fint med graviditet", "har du set mere SKAM". Jeg fortæller heller ikke.

Sidst jeg så begge piger var tre måneder siden, hvor vi var i biografen. Jeg ved ikke, hvad de tænker, men jeg har ikke behov for at se dem, hvis det ikke kan blive dybere. Ud fra vores gennemsnitlige møder, så møder de først Anker når han er to måneder gammel.

De gik klokken 22. Jeg var tæt på at blive utilpas og ked af det, men afveg. Jeg gik ned med hunden og Benjamin kørte fra sin far 22.30.

Vi hængte tøj op, lagde rent på sengen og gik i seng.

2. februar 2017

Noam/ked

Jeg drømte, at jeg skulle finde mig et arbejde, men at jeg intet havde at byde på. Jeg måtte tigge om at få en plads på arbejdsmarkedet.

Jeg har sovet bedre i dag. Tungt og kun få og korte opvågninger.

Vi stod op og spiste morgenmad. Min bøjle tråd bag ved mine tænder i undermundten er gået løs og jeg har først en tid hos min tandlæge den 24 februar.

Vi snakkede om ting, vi skulle ordne, gøre og forbedre. Der gik lang tid, før vi kom i gang med noget som helst. Da vi kom i gang, gik vi lidt videre med børneværelset. Der står nu en seng og et par reoler. Vi har fået fjernet alt det rod og ting der ikke hørte til derinde. Det står nu og roder i stuen. På vores soveværelse fik vi hængt min drømmefanger op og i stuen kom Noams to malerier op. De hænger virkelig fint. Jeg er meget glad for at kunne kigge på dem.

Vi roder, men det går fremad. Vi har lavet en liste over ting, vi gerne skulle få gjort inden fødslen.

Vores økonomi er noget lort. Jeg har for meget overtræk og Benjamin har overtræk. Jeg ved ikke, hvordan vi skal komme igennem måneden. Vores økonomi fylder eller manglen på samme fylder utrolig meget.

Jeg forstår slet ikke, at der kun er 33 dage til termin. Hvordan skal jeg klare de næste 33 dage. Med Noam husker jeg det som om, jeg sov måneden op til hans termin og når jeg var vågen, blev jeg i sengen. Lige nu vader jeg rundt og vi har planer helt op til terminen. Jeg er klar og utrolig utålmodig. Kom nu Anker.

Vi besluttede os for at skulle ud på tur. Vi ville til vandet. Vi skrev til Sine for at høre, om hun ville med. Det ville hun gerne. Det var møg koldt ved vandet og blæsende. Hundene fik brugt deres energi.

Hjemme drak vi te for at få varmen igen. Vi sad bare i stuen og til aftensmad spiste vi rester. Vi brugte resten af aftenen i vores stue og måtte sent sørge for, at der så nogenlunde ud i hjemmet.

Min mor har skrevet en kortfattet sms. Jeg tror ikke, hun har modtaget min meget lange sms.

Vi gik ind i seng. Jeg lå og tænkte på lykke og ulykke. Jeg kom til at tænke på vores overskud, vores glæde, hvor gode vi var, hvor glade vi var, hvor lidt bekymringer vi havde. Vi havde det godt og gik en rigtig dejlig sommer i møde med Noam. Vi var en familie i ro og mag og vi skulle udvide vores lille kerne. Vi prioriterede at gå til vuggestuen med en langsom ubekymret to-årig. Nogle gange på den blå plastikmotorcykel, helst alle tre samlet. Hjem igen siddende i cykelsædet, glad og tilfreds, af og til med en is. Vi havde helt sikkert hårde dage og kedelige tanker, men ikke noget jeg husker som slemt i dag, slet ikke til at sammenligne med i dag. Jeg sagde til Benjamin at jeg var ked af det. Så græd jeg i mens han krammede mig.

Jeg græd over, at det gode liv vi havde lavet os og det gode liv vi var i gang med at videreudvikle, er gået tabt. Jeg græd over, at jeg ikke kan have det sådan, som vi havde det. Jeg græd over, at vi i dag skal ligge og være kede af det, knuste, sammen, alene og mangle den allervigtigste person i vores liv, resten af vores liv. Jeg græd fordi, jeg kan mærke, at der kan komme en lykke, fordi jeg kan mærke kærlighed til mit eget barn igen. Jeg græd, fordi vi altid skal savne, sørge, mindes, huske og mangle vores et og alt og den gode tid, vi havde engang. Jeg græd over ulykken. Benjamin nussede mig i søvn da jeg havde grædt færdigt.

3. februar 2017

Jeg vågnede i løbet af natten med ubehag i kroppen efter mareridt. Jeg kunne ikke huske, hvad jeg havde drømt, men jeg tog mig selv i at tænke, at min drømmefanger skulle have sørget for, at jeg undgik de dårlige drømme.

Jeg vågnede kvart i syv og det første jeg tænkte på var økonomi. Det bliver vi nødt til at få styr på, så jeg ikke også skal bruge energi på det. Jeg faldt i søvn igen, men jeg sov kun kort, før vores vækkeur ringede.

Klokken kvart i ni var vi oppe. Peter kom halv ti med morgenbrød. Vi spiste og snakkede. Lidt over tolv kom Sine og Milan forbi for at låne bilen, og for at aflevere Hera til pasning. Peter gik derefter. En times tid efter kom de tilbage. De havde været til skanning og fået afvide, at de venter sig en pige. Vi kørte alle sammen til Bernstorffsparken for at lufte hundene og gik en god lang tur. De er rare at være sammen med, det synes Benjamin også.

Hjemme igen slappede vi af, så fjernsyn, hang i stuen med hver vores computer og snakkede.

Jeg har svaret vores advokat og jeg har ryddet op på skrivebordet på min computer. Jeg kiggede på billeder af Noam. Jeg fandt et fint babybillede af ham, hvor han var helt ny. Hans profil lignede Ankers fra scanningsbilledet. Deres overlæbe, deres fine lille næse med samme bue og deres helt runde hoveder. De er brødre og børn af os. Jeg blev kun lidt ked af at kigge på billeder. Jeg begyndte at sammenligne billeder, jeg havde taget af min mave med Noam og mavebilleder med Anker.

Jeg glæder mig til at blive Ankers mor. Jeg er meget klar. Jeg glæder mig til at se ham og nyde ham. Se ham vokse op og elske ham. Jeg ville bare så inderligt gerne have Noam med i det billede om fremtiden. Jeg ville gerne være mor til to fantastiske drenge. Følge med i udviklingen af min treårige og hans spæde lillebror. Det er voldsomt hårdt at glædes over liv, der kommer og sørge over liv, der er mistet på samme tid. Det er forvirrende og ubehageligt.

Klokken 17.10 kørte vi til Søborg efter nyvasket babytøj hos Anette og Anders. De snakkede om hundnavne. Benjamin og jeg bød også ind med hundnavne, men vi ved at det bliver et mere klassisk hundnavn. Jeg gættede på, at de ville vælge Rosa, i det jeg hørte de skulle have hund. De snakkede om mange navne, men var indtil videre glædest for Alba eller Rosa.

Hjemme igen lavede vi mad fra fryseren og så x-faktor. Benjamin insisterede bagefter på at se "Det femte element", som blev sendt i fjernsynet. Jeg så nærmest ikke med.

Jeg viste Benjamin et par sammenligninger af min gravide maver. Jeg har større mave i dag, end jeg havde med Noam, men jeg har tyndere arme og mindre hage end under første graviditet. Jeg kom i tanke om ligheden med nyfødte Noam og Scanningsbilledet af Anker. Jeg viste det til Benjamin og kom til at kigge flere billeder af Noam igennem og blev ked af det.

Jeg blev rigtig ked af det, over det samme som i går aftes. Jeg er ulykkelig over, at vi har mistet ham, at vi ikke har ham til at elske og opleve ham blive storebror. Savnet. Sorgen. Benjamin blev også ked af det. Vi holdte om hinanden. Vi sagde ikke noget. Vi har bare hver vores triste tanker, samme sorg. Jeg brød sammen, da jeg kom til at tænke på at vi altid og så længe vi lever, skal vi leve uden ham. Hvordan Noams liv endte og at vi mangler og savner ham hele tiden, altid. Det virker som om, at det er dumt at blive ved med græde over det samme, over noget vi ikke kan ændre på. Noget vi har grædt over i snart otte måneder. Jeg må nok indse, at det er en del af at leve med at have mistet sit barn. Det stopper nok aldrig.

Jeg elsker Benjamin så højt, at vi er sammen i dag og hjælper og støtter hinanden gennem det her er vildt og fantastisk. Jeg kigger nogle gange på ham og drømmer, at jeg kunne spole tiden tilbage.

Vi gik ind i seng omkring klokken tolv.

4. februar 2017

Drøm, anker, Noam.

Jeg har drømt i nat, meget. Jeg drømte, at jeg fik Noam tilbage, at vi mangler ham, var en fejltagelse. Han var bare blevet passet af en af pædagogerne i nogle dage. Jeg mødte dem ude på tur, da han fik øje på mig, råbte han "min mooar". Jeg sagde til ham, at jeg ville komme og hente ham lige om lidt. Jeg var kaldt til samtale i vuggestuen og kunne tage Noam med hjem bagefter. Inden jeg tog til vuggestuen, tog jeg til stranden for at sætte gymnastikredskaber op. Jeg var sammen med et par andre, men de ville hellere se fjernsyn længere nede af stranden. Jeg beslittede mig for at tage til Noam i stedet for at vente på de andre. I vuggestuen var jeg til møde ude på toilettet. Pædagogerne fortalte mig, at han var bagud i forhold til de andre. Jeg var ligeglad. Jeg børstede hans tænder og ville skylle tandpastaen ud, men det kunne jeg ikke. Jeg tørrede det op i stedet for. Vi kørte hjem i en åben sportsvogn. Vi sad helt tæt. Han var helt tæt på mit ansigt. Jeg fortalte ham, at hans lillebror lå inde i min mave og at han snart ville komme ud til os. Vi blev sat af hjemme. Jeg hoppede ud af bilen først.

Vækkeuret ringede. Det vækkede os klokken 09.30. Jeg var trist, da jeg vågnede. Vi skulle op og ud af døren. Vi var blevet inviteret med til en fernisering af Sine og Milan. Det var i Charlottenlund. Det var alle mulige kunstnere, der udstillede deres forskellige værker. Der var ikke rigtig noget, der sagde mig noget. Vi kiggede en halv til en hel times tid, hvorefter vi kørte hjem. Jeg var stadig trist.

Sine havde bagt sunde kannelsnegle. Hende og Milan kom over med medbragt bagværk. Vi lavede kaffe. De blev ikke så længe, de skulle videre i dagens tekst.

Vi tog på tur i Ermelunden med Cooper. Det var meget tåget og havde været det hele dagen, men det var dejligt at komme ud. Vi købte ind på vejen tilbage. Kun det mest nødvendige.

Jeg vralter rundt. Jeg har mega ondt i bækkenet. Jeg har en brændende følelse under mit bryst og halsbrand. Jeg er tung, stakåndet, øm, træt og klar til at føde. Hver dag tænker jeg, at det er dagen, så jeg skal tage mig sammen, fordi der endnu er 30 dage til termin.

Benjamin bagte brød til sandwiches, som vi ville spise til aftensmad og banankage. Det eneste vi købte ind til aftensmaden i Netto var salat. Det er tredje dag i streg, at vi ikke rigtig får købt ind. Vi burde være bedre til det.

Jeg kigger rigtig meget på babybilleder, og jeg kigger på min kalender fra 2014 og sammenligner med 2017. Jeg sammenligner rigtig meget med dengang og nu, før og efter. Både med Benjamin, Noam, tanker om Anker og mig selv. Jeg ved, at han kommer til at ligne sin far og sin storebror.

Jeg kigger rigtig meget på Noams malerier, som hænger centralt i stuen. Jeg tænker på, hvordan de blev til og forestiller ham male dem. Var det med pensel eller fingrene, nok en blanding, med forklæde eller i ble, på badeværelsesgulvet eller ved bordet, fik han hjælp, hvor meget? Hvornår var det præcist de blev malet? Den 1. juni eller den 14? Malede han sammen med Liva? Af en eller anden grund ville jeg gerne kende til situationen og detaljerne. Jeg kom i tanke om, at vi havde fået et usb-stik med billeder af Noam fra vuggestuen. Jeg var tæt på bare at sætte det i for at gå billederne igennem, men inden jeg gjorde det, kom jeg frem til, at jeg nok ikke er helt klar til at kigge på ukendte billeder, fordi jeg ville ende med at studere alle billederne og blive ked af det. Jeg vil huske på, at jeg har det, og så håber jeg på, at jeg en dag kan finde ud af, hvordan og hvorledes de malerier blev til.

Vi så fjernsyn resten af aften.

Jeg har hørt fra min mor. Hun ved nu at Ian skal opereres, mens hun ikke er her. Hun skal snart komme hjem. Jeg kan bedst lide at have hende i nærheden.

5. februar 2017

Jeg har været vågen en del gange i nat på grund af halsbrand. Jeg vågner op, øm, træt og ked af, at det skal være så hårdt at sove, og så har jeg drømt en del igen i nat. Jeg drømte om mange mennesker. Jeg sov i en kæmpe stor seng på en gård, sammen med mine brødre og mine veninder. En del af dem fra min efterskole var med. Luna med sit mørke hår stod på skateboard, mens en anden filmede.

Mit ur ringede kvart i otte. Jeg skulle op og ud af døren. Jeg havde en morgenmadsaftale hjemme hos Nanna. Det betød, at jeg efter lang tids helle fra de offentlige transportmidler, nu skulle bevæge mig alene afsted. Det var ikke noget, jeg så frem til.

Nanna havde lavet dejlig mad, mere brunch en morgenmad. Vi spiste, hyggede og snakkede bare. Benjamin kom til Amager med hund og Andreas. Vi kørte ud og gik alle sammen tur på fælleden. Koldt og vådt, men godt. Efterfølgende blev Nanna sat af derhjemme og vi kørte til Jægersborg og spiste frokost.

Tiden gik foran fjernsynet.

Marlene ringede for at høre, hvordan det går. Vi snakkede en halv times tid.

Klokken halv syv gik Andreas. Vi skulle efter Benjamins søster Nanna, hun havde været på arbejde i Kinopalæet, og vi havde lovet at tage hende med hjem, fordi vi alligevel skulle spise aftensmad hos Anders og Anette.

Der blev stadig snakket om kommende hund og hundnavne. Jeg synes deres "projekt hund" virker lidt skørt, og som en hurtig beslutning i håb om at få det "bedre". De må jo bare vise mig, at jeg tager fejl.

Klokken ni bankede H-P på, fordi han kunne se, at vi var der. Det var rigtig rart at se ham, efter lang tids sejlads. Hans lange usoinerede hår og hans mærkelige humor. Han er så meget sig selv og så er han blevet så voksen. Ian og min far tryner ham lidt, men jeg synes ikke, han skal lade sig tryne af nogen. Hvis han kan lide håret, så skal han lade håret være. Han skal bare være sig selv.

Vi var sent hjemme. Vi sad kun kort i stuen, indtil vi gik ind i seng.

6. februar 2017

Jeg er i uge 36. Mega tung og en mave der er sunket. 75,5 kg.

Jeg har drømt igen i nat. Jeg kan ikke huske det i detaljer, men det var som om, at det gav mere mening end mine drømme tidligere har gjort, ikke hvad jeg drømte, men hvem jeg drømte om. Dem der var med, var folk der er en del af min hverdag.

Cooper har været syg i nat. Hun har sovet under stolen og kastet op på vej ned af sofaen. Det var synd for hende.

Vi sov til klokken ti minutter i ti. Benjamin havde en aftale med sin far 09.30. Så han kom hurtigt op. Jeg havde forberedt mig på at skulle være alene i dag, men det gjorde mig utilpas, at han "løb" ud af døren. Jeg følte mig utryk og nåede heldigvis at fortælle ham det, så han satte farten ned og beroligede mig. Han blev hjemme til jeg var med oppe og igang, så jeg fik lavet morgenmad. Det hjalp.

Jeg går officielt på barsel i dag, og har talt med min fagforening flere gange og Gentofte kommune. De siger alle sammen noget forskelligt. Jeg forstår ikke, at det skal være så svært.

Jeg så serie. Hunden sov. Sådan stod det til, indtil Benjamin kom hjem.

Vi har snakket vores hjem og planer om indretning. Vi overvejer at rykke soveværelse. Hvordan vi skal bo med flere børn, om vi skal sigte efter at købe en større lejlighed inden for kort fremtid, eller om vi skal vente længere. Tanker. Drømme. Planer. Ønsker. Hvad kan vi blive til. Vi drømmer om et godt familieliv. Det er hyggeligt at drømme om fremtidens muligheder sammen, fordi vi vil det samme sammen. Det er frustrerende at ønske noget for fremtiden, fordi vores nutid er så barsk. Fordi drømme ændres og fremtiden afhænger af os, om vi kan nå dertil, hvor vi gerne vil hen. Nogle gange ville jeg gerne kunne leve uden planer om det næste skridt, men jeg er selv meget afhængig af at kende planerne.

Vi aftalte at lave mad ud af, hvad vi havde i køkkenet. Det er femte dag, at vi spiser sådan. I morgen køber vi ind.

Sent gik vi en runde med Cooper. Hun havde sovet og været sløj hele dagen.

7. februar 2017

Vækkeuret vækkede os. Vi skulle op og til psykologerne. Vi lod hunden blive hjemme og kørte afsted, så vi var der klokken 10.

Jeg blev allerede en smule ked af det i bilen på vej derhen. Jeg savner Noam og jeg tænker meget på ham.

Anne og jeg snakkede om, hvad der foregår nu. Mit savn til Noam. Hvordan jeg er begyndt at kigge på billeder og kalenderen for at sammenligne graviditeter og drenge. Jeg fortalte, at jeg ønsker, at Anker kommer til at ligne Benjamin, ligesom jeg ønskede Noam gjorde, ligesom han gjorde. Det blev hun lidt overrasket over og spurgte ind til, hvad det kunne skyldes. Jeg svarede, at jeg synes, at han er en smuk og god mand og fordi jeg elsker ham.

Vi snakkede om advokater og sundhedsplejersken og børnepsykologen, før vi begyndte på EMDR for at bevæge os tæt på nogle af de tanker, der fylder meget.

Jeg skulle tænke på Cooper på tur i skoven, når jeg bliver bange for at miste hende, som jeg stort set bliver på hver lange tur, vi er ude på. I mine tanker skulle jeg komme frem til, at hun vil være okay, også selvom hun slog sig og brækkede begge ben.

Vi snakkede om fødsel og blod, om jeg er i stand til at adskille det fra ulykken. Det kan jeg, men jeg blev rigtig ked af at tænke på det, fordi vi var smurt ind i Noams blod. Jeg kan huske, at det størknede i mit ansigt og på min jakke. Jernlugten. Jeg havde ikke lyst til at fjerne det fra mit ansigt, da jeg blev sat til at vaske mig. Jeg ville ikke ligne mig selv. Jeg ville ikke være mig uden Noam.

At tænke på Noam liggende død og mast, afvasket i undertøj i en seng på Riget efter ulykken. At huske alle detaljer og mærke tomheden og ønsket om livets fortsættelse. At tænke på at komme ham i kisten. Det sidste farvel, hans kulde, hans smukke krop, skruerne der blev skruet i kistelåget, at vi sænkede ham i jorden. Det er pisse fucking hårdt.

Jeg var rigtig ked af det og helt udkørt, da vi var færdige.

Vi kørte hjem og hentede Cooper og gik på tur. Vi gik en rigtig kold tur i Ermelunden. Vi købte ind til lækker tirsdagsmiddag.

Middagen blev aflyst, så vi ændrede aftensmadsplaner for ikke at spise over vores eget budget.

Jeg så fjernsyn resten af dagen. Jeg var træt og med mellemrum blev jeg ked af det. Jeg vil bare have Noam. Det er rigtig følelsesmæssigt hårdt at begynde at arbejde med ulykken igen.

Noam kan aldrig erstattes. Vi savner ham. Vi vil sørge over ham hver dag resten af vores liv.

Jeg har brug for Anker. Jeg har brug for min søn nr. 2. Ikke som erstatning, men som hjælp. Jeg har brug for at have mit eget barn i mine arme og mærke den store kærlighed igen. Jeg var ked af det on and off resten af dagen.

Benjamin drømmer om at bo på Bornholm med en masse børn og dyr. Vi drømmer begge om at kunne ændre retning i livet. Jeg ville ønske at vi havde midlerne til at gå en anden vej sammen i vores liv. Det er ikke muligt, sådan som vi er stillet nu.

Vi blev lidt uvenner. Han var kæk og grinende, mens jeg var træt, ked af det og nærtagende. Han fik mig til at føle mig dum. Jeg hader at føle mig dum, særligt når det er ham, der får mig til at føle det. Vi misforstår hinanden og går skævt af hinanden. Heldigvis bliver vi hurtigt venner igen.

Vi spiste brændende kærlighed foran fjernsynet.

8. februar 2017

Jeg sover så dårligt. Svien, halsbrand, maven trækker og bækkenet gør ondt, alt sammen noget der gør det svært at ligge ned. Jeg var oppe fem gange for at tisse og for at få bugt med halsbranden. Jeg er så træt og vil klart hellere have min søvn afbrudt af amning og Anker. I mellem mine opvågninger drømmer jeg rigtig meget blandet og mærkeligt.

Klokken ni blev vi vækket af, at der blev ryddet sne udenfor. Det havde sneet hele natten. Cooper kom ind og spurgte, om hun måtte komme op. Det gav vi hende lov til, og så puttede vi en time ekstra.

Jeg havde en aftale med Natasja. Jeg skulle være hos hende klokken 12. I går havde jeg mest lyst til at aflyse. I dag var det lidt mere overskueligt. Hun ringede, da jeg var på vej og ændrede vores frokostplaner, hun havde ikke nået at forbedre noget, så i stedet for at mødes hos hende, ville hun mødes i fields, hvor vi kunne spise en Shawarma. Det var helt fint og hyggeligt at se hende. Vi snakkede lidt om alt og ingenting. Bagefter tog vi hjem til hende og drak en kop kaffe. Haley kom grædende hjem med ondt i ørerne, lidt smertestillende hjælp. Benjamin kom for at tage mig med hjem. Han havde hunden med. Hun bragte lidt glæde hos Haley. Vi kørte gennem byen og hen til kirkegården på vores vej hjem.

På graven tændte vi et lys og legede lidt med sne med Cooper. Vi stod lidt, til vi begyndte at fryse også kørte vi hjem

Vi diskutere meget fortiden, selv bare emner fra nyhederne og radioen. Det er rigtig hårdt. Jeg hader at diskutere med Benjamin, fordi han er så dygtig til at formulere sig. Han kan stort set altid få ret, også selvom han i virkeligheden tager fejl. Han er hård og kontant i sin tone, det får mig til at føle mig pilleret ned og belært. I stedet for at vi diskutere emnerne, handler det om, at jeg trækker de forkerte tråde og konkludere forkert. Jeg vil helst lade være med at diskutere, men det kræver at jeg begynder at lade være med at sige, hvad jeg mener. Det ved jeg ikke, om jeg kan. Det kan også ende med at være kedeligt og forkert, hvis vi lægger bånd på hinandens holdninger. Det går skævt hver gang, jeg mener noget andet end Benjamin.

Vi handlede ind til wok. Benjamin lavede mad. Jeg så fjernsyn. Vi så fjernsyn og diskuterede resten af aften.

Jeg har det halvskidt. Ondt i maven, føler mig sløj og træt. Det er svært at skelne mellem, sorg, sygdom og graviditet.

Vi var gode venner, da vi gik i seng.

9. februar 2017

Det har sneet siden i går, så arbejdsmænd med sneryddere og skovle har arbejdet og larmet i løbet af natten.

Ian skal indlægges i dag. Jeg vågnede i løbet af natten og var bekymret. Jeg ser ikke frem til at skulle på riget og bruge en hel dag.

Jeg har ondt i maven on and off.

Benjamin kørte mig til Søborg, så jeg var der klokken 9. Min far, Ian og jeg kørte sammen mod riget udvidende om dagens forløb.

Ians indlæggelse trak ud. Vi sad bare og ventede. Min far var i et irriterende drillede, dårlig humor humør. Det var ikke noget, jeg havde overskud til. Især ikke fordi vi sad der afventende på informationer.

Ian blev undersøgt og testet af de forskellige læger. Hans hjerteoperation kan heldigvis foregå gennem lysken, som de havde forberedt det til sidste gang, han blev opereret, men de kunne ikke garantere for, at operationen kunne lykkedes gennem lysken grundet, noget forkalkning, hvis det ikke lykkes i dag, skal han tilbage og have åbnet brystkassen. Det lettede, at han ikke skulle åbnes fuldt op i brystkassen denne gang. Klokken 14.30 kørte vi alle hjem igen. Ian skal være tilbage i morgen klokken 7 til operation.

Det var ikke så slemt at være på riget, som jeg havde frygtet. Der var et kort øjeblik, hvor jeg kunne mærke en panik, som skulle til at sprede sig og tage over, men det blev afviget på en aller anden måde.

Da jeg kom hjem gik jeg og Benjamin en tur i sneen med Cooper. Det var rart trods min ultra tunge og ømme krop.

Vi kørte til Søborg for at hilse på lille Ella, som var flyttet ind hos Benjamins forældre. Sød og lille hund.

På vejen hjem købte vi en burger. Jeg havde ikke spist noget hele dagen.

Hjemme slappede vi af i stuen.

10. februar 2017

Jeg har drømt i nat, eller haft mareridt. Anker var så stærk inde i min mave, at han stak et ben ud gennem mit maveskind. Det gjorde ondt, men var ikke en unormal ting. Jeg fik bare en blødende flænge. Jeg skulle sørge for at han ikke sparkede ud det samme sted, så det kunne gro sammen. Jeg kørte i tog. Anker blev stærkere og sparkede mere og mere til. Jeg skulle hele tiden proppe mere baby tilbage ind i maven. Jeg panikkede, mens jeg ledte efter et toilet. Jeg fandt frem til et herretoilet, men kunne ikke låse båsen. En kvinde pegede mig videre mod et andet toilet. Jeg holdte et helt spædbarn i mine hænder. Jeg havde blodige hænder og en ødelagt mave. Vi var forbundet af navlesnoren. Han var smurt ind i blod og skulle tilbage ind i maven, før jeg kunne komme videre og for at vokse sig færdig og komme korrekt ud.

Mit vækkeur ringede klokken 5. Jeg skulle være i søborg hos Ian klokken 6, så vi sammen kunne køre til Riget.

Klokken 7 blev han indlagt. Klokken halv ni var han kørt helt til operationsgangen og klar til bedøvelse. Min far var mest nervøs. Ian var rolig, men spændt på om det ville lykkes dem at operere hans hjerte via lysken og få stentklappen monteret. Min far og jeg ventede. Vi gik ud for at spise lidt morgenmad, vi endte i Ryesgade. Jeg holdte min mor underrettet via sms, men på Cuba var det midt om natten.

Vi spiste en lille morgenmad, kaffe, æg, rugbrød. Min far havde noget arbejde han kørte afsted til. Jeg gik tilbage på Riget for at vente på, at Ian kom tilbage til sin stue. Jeg så serie på min computer, mens jeg ventede.

Klokken 11 kom en portør kørende med ham. Det var gået fint uden besvær. Ian var vågen og i godt humør stadig påvirket af bedøvelsen. Som han selv fik omtalt operationen "Det var bare sådan Barde-Bing-Barde-Bum, og så sad den klap der". Det var rigtig rart, at det lykkedes så nemt og hurtigt. Det var rart at kunne fortælle det til vores forældre og øvrige familie.

Han skulle blive liggende. Så jeg sad ved siden af ham og snakkede bare stille og roligt. Han blev træt, da rusen var gået af ham. Han skulle ikke tage hensyn til mig, da han sov, så jeg så serie videre på min computer. Klokken 13 kom vores far. Han kørte mig hjem for at give Ian noget ro.

Hjemme var Benjamin og Andreas sammen. De ville en tur til KUA. Jeg var træt og lagde mig ind i seng, mens de kørte afsted. Jeg lå sammen med Cooper og så lidt serie, indtil de kom hjem igen.

Vi spiste Nachos til aftensmad.

Jeg ville gerne tilbage til Ian på riget. Benjamin og Andreas tog med, så vi kørte alle tre til hospitalet. Vi havde kage og en pose slik med. Det var hyggeligt. Vi så x-faktor uden lyd, på stuefjernsynet. Vi kørte hjem omkring klokken 21.30.

Min mor var rigtig lettet over Ians forløb. Hun skrev tak fordi, at jeg var der for ham og at hun glædede sig til at komme hjem og gøre noget for mig.

Benjamin løb op efter Cooper, så vi kunne gå en runde, hvorefter jeg kom i tanke om, at jeg manglede tyggetabletter mod halsbrand. Jeg forestillede mig, hvor forfærdelig en nat det ville blive og valgte derefter at køre en tur til døgnapoteket i Lyngby. Det endte med at være en tur på 50 minutter. Jeg var så træt, da vi var på vej hjem igen.

Jeg var utilpas. Jeg kunne ikke finde ro i mine ben og mit underliv var uroligt. Jeg tænker hele tiden, nu føder jeg, nu er det nu, men der er tre uger endnu og jeg ved også, at når jeg først faktisk skal føde, så er jeg ikke i tvivl.

Sent og meget trætte lagde vi os ind i seng.

11. februar 2017

Jeg havde håbet på at kunne sove rigtig længe, men vi vågnede klokken halv ni. Jeg kom i karbad og besluttede mig for at tage ind og være sammen med Ian, indtil han skulle udskrives.

Benjamin kørte mig derind. Han skulle alligevel hente William ved bussen i Valby kvart over 11.

Ian havde haft diverse lægebesøg og tjek. Han var stort set færdig, da jeg kom derind. Han manglede en ultralydsskanning af sit hjert, inden han ville blive udskrevet. Vi var bare på hans stue og snakkede sammen. Jeg havde købt to doughnuts.

Han blev skannet, fik fjernet drop og de sidste informationer, hvorefter vi ringede til vores far for at blive hentet. På vejen til Søborg kørte vi en tur om apoteket. Ian var hård i sin tone og min far var i et mere lallende humør. De gik skævt af hinanden hver gang, der var en af dem, der åbnede munden og sagde noget. Jeg bad dem om at tage sig sammen, lade hinanden være og stoppe med at snakke.

Det første lange stykke tid i Søborg, lavede vi ikke rigtig noget. Vi opholdte os mest bare i køkkenet. H-P var hjemme. Jeg besluttede mig for at blive i Søborg og lave aftensmad med min far og mine brødre. Ian og H-P kørte ud for at handle, mens jeg og min far blev tilbage.

Jeg har aftalt med Benjamin, at han skal gøre sig umage med at holde øje med sin telefon. Fordi jeg har brug for at han er til at komme i kontakt med, særligt hvis jeg går i fødsel og vi er adskilt, så skal det gå hurtigt. Jeg ved, hvor uopmærksom og distraet han er med den telefon, særligt når han er sammen med en god ven, særligt sammen med William, så da han ikke havde svaret på min sms i en time og heller ikke tog telefonen, da jeg ringede blev jeg irriteret. Irritationen går heldigvis hurtigt over, når jeg så først har kontakt til ham.

Ian og H-P kom tilbage. Ian lagde sig op for at hvile. H-P, min far og jeg opholdte os i køkkenet og begyndte at diskutere alt muligt. Først noget køkkenrelateret som udviklede sig til en politisk diskussion, som udviklede sig til vanvittige holdningsytringer. Jeg kan ikke fordrage det. Jeg har holdninger, men er ikke interesseret i at diskutere alle de hotte politiske emner. Jeg ikke har nok viden, men i min far og H-Ps selskab er jeg nødt til at svare dem imod, fordi de bringer sådan nogle absurde holdninger. På et tidspunkt i vores diskussion hævede jeg stemmen. De modsiger sig selv. Min far sagde f.eks at grænserne skulle lukkes fuldstændig, men alligevel inden for de samme to timer vi diskuterede, brokkede han sig over, at han bliver stoppet ved grænsen for at vise sit pas. Jeg kan ikke holde min mund i deres selskab, fordi jeg er nødt til at sætte deres holdninger i perspektiv og melde ind med fornuft.

Ians operationsar sidder i lysken og er meget lille. Det er vildt imponerende, at de kan operere ham på den måde for ikke at blive ved med at åbne hans brystkasse og gøre det ar, han har der større og større.

H-P og jeg lavede dejlig lørdagsmiddag. Min far var kørt, da vi skulle spise. Benjamin kom for at hente mig bagefter.

Benjamin havde brugt hele dagen med William. De hygger sig på en måde, kun de to kan sammen. Det indebærer store mængder kaffe, hvad hjertet begærer af søde sager fra supermarkedet og cigaretter i flæng. Den del synes jeg er super ucharmerende og kunne jeg godt være foruden, men så længe, det kun er når de er sammen, og det så samtidig er så sjældent som det er, så går det nok.

12. Februar 2017

Vi stod stille og roligt op. Klokkeren 12 ville William komme. Jeg blev hentet af min far. Vi kørte om bageren og til Søborg for at være sammen med Ian og H-P og vente på at min mor og Frank kom fra lufthavnen.

Min mor ringede, men jeg fortalte hende ikke, at vi alle sammen sad og ventede på dem hjemme hos hende. Det var Cooper, der løb dem først i møde, meget glad. Det er dejligt at have min mor hjemme. Vi spiste kage og hørte om deres Cuba-tur. Det havde været rigtig godt og anderledes. De gik op for at hvile, fordi min faster ville komme forbi senere på dagen.

Drengene og min far sad i stuen. Jeg gik i køkkenet. Nu har jeg været sammen med dem i mange dage og mange timer i streg, så de er begyndt at være hårdt selskab. Særligt min far.

Klokken 15 kom min faster med fastelavnsboller. Vi drak kaffe og spiste mere kage. Min faster blev ikke længe og efter hun var gået, kørte min far og H-P også. Huset blev helt rolig.

Jeg snakkede lidt med min mor. Jeg viste hende og Ian scanningsbilledet af Anker og babybilledet af Noam. Min mor fortalte, at hun af og til uden nogen grund, bare begynder at græde. Hun siger, at det er helt uden bestemte tanker, ren sorg og ked-af-det-hed. Hun sagde, at det selv kunne ske, når de var ude at spise og Frank ville sige "hvad er der galt?".

Jeg blev ked af det. Særligt ked af, at hun er ked af det på den måde og efter et par dage, hvor jeg har draget omsorg for Ian, pressede sorgen hurtigt på, da det begyndte at handle om det. Jeg sagde at vi er kede af det hver dag og tænker så meget på ham. Jeg synes, at det var fint, at Ian var en del af det, fordi at være ked af det i andres selskab er den simpleste måde at "forklare", at man ikke har det godt. Samtidig med at jeg viser ham, at han også gerne må være ked af det.

Jeg skulle selv køre hjem. Det var jeg nervøs for. Det er længe siden, jeg har kørt i bil og min mave fylder det hele. Det gik nogenlunde. Da jeg nåede til Gentofte sø, stortudede jeg. Jeg var udmattet og ked af det.

Benjamin trøstede mig, da jeg kom ind af døren. Vi snakkede lidt om de forskellige ting. Sorg. Hvordan det at have mistet et barn er en kæmpe svaghed, men oftest i talesættes omvendt. "I er stærke". Alt er svært. Hvordan vi ikke har lyst eller overskud til at være blandt for mange mennesker. Hvordan vi alligevel mangler mennesker i vores liv. Hvordan vi ikke er i stand til at se fremad, særligt i forhold til vores kommende familieliv, uddannelse og arbejde, fordi vi bagudset levede et liv uden bekymringer. Hvordan vores glædesfølelse overfor gode ting er dæmpet. Hvordan vores sorg indebærer så mange komplekse elementer. Traume, minder, knuste hjerter, knuste drømme, ændret personligheder, ødelagt liv. Intet har noget med styrke at gøre. Den styrke vi har, kommer af, at vi har hinanden.

Jeg fortalte om en dagdrøm, jeg havde haft. At ligge i sengen, Far, mor, Noam og nyfødte Anker, alle med bare overkroppe. Anker lå på mit bryst og Noam lå mellem mig og Benjamin. Vi fortalte Noam om Anker, og om at små babyer finder tryghed helt tæt liggende der på brystet af sin mor eller far. Jeg tænkte på, hvordan Noam ville have elsket det.

Det var hårdt, men rart at få lukket op for det hele og talt ud om alle de ting, der presser på og hober sig op.

Vi så lidt fjernsyn og gik i seng.

13. februar 2017

Uge 37. 75,6 kg. Møg tung. Meget besværet. Meget klar.

Jeg drømmer rigtig meget og ekstra lange drømme fortiden. Det gør det svært at stykke dem sammen og huske dem, når jeg vågner om morgenen.

Jeg boede på i en gårdhytte ved stranden. Det blæste voldsomt op og vandet steg. Jeg skulle redde min høne, mens jeg holdte fast og balancerede på en meget gyngende bådbrø. Jeg skulle i bad og trådte forkert. Jeg trådte ind til et karneval over en snor i stedet for under, så jeg endte på den forkerte side. Det betød at jeg skulle deltage til karnevalet. Jeg ville ikke, så jeg flygtede væk for ikke at komme til skade. For at komme mod min hytte, skulle jeg kurer ned af en stejl sandbakke. Det var mørkt, koldt og dystert.

Cooper vækkede os klokken 8. Benjamin gik ned med hende. Jeg blev liggende og lå at tænke på, at jeg rigtig gerne vil giftes med ham, og at det måske er en god ide at slå det sammen med Ankers barnedåb. Gøre det i hemmelighed. Måske til September. Drømmen ville være, at jeg så også var blevet gravid igen til det tidspunkt. Jeg sagde ikke noget til Benjamin.

Vi spiste morgenmad, ingen planer for dagen, andet end en god gåtur med hunden.

Benjamin sad med sin computer og så verdens pressebilleder. Han skulle lige til at blive meget ked af det, fordi der var nogle voldsomme billeder. Et af billederne var en mor, der begravde sine fem sønner, efter et jordskred. Han lukkede computeren i og sagde at jeg ikke måtte klikke ind og se dem, hvis de kom frem i mit feed.

Vi kørte på tur med hunden for at udnytte, at vi havde bilen end sidste dag, og for at komme til vandet i det gode vejr. Vi kørte til Hornbæk strand. Der var virkelig dejligt, men det blev en kort og dyr tur, fordi Cooper slikkede på en brandmand, der var skyllet op på stranden og reagerede på det med det samme ved at kaste op. Hun blev ved med at kaste op, til hun ikke havde mere i sig, men kroppen fortsatte med at ville kaste op. Hun rystede og begyndte at spise sand. Vi googlede os frem til en dyrlæge i Hornbæk, hvor hun kom ind og fik noget imod smerter og noget imod opkast. 600 kroners spontan dyrlægetur, men hun fik det bedre med det samme bagefter. Da vi kørte derfra, var jeg utroligt stolt over den måde vi havde håndteret situationen, for vi gik ikke i panik. Det var blot helt almindelige rationelle handlinger. Det gav mig et indblik i, at ulykken har gjort sit, men at den har ikke fået ramt på os på alle punkter. Jeg er mest ramt i forhold til tilfældige ulykker og ikke sygdom. Jeg tror på, at vi kommer til at kunne håndtere sygdom hos Anker, roligt og rationelt.

Vi kørte hjem, holdte hele tiden øje med hunden, købte ind til frokost på vejen. Spiste og kørte hjem til min mor.

Flora var kommet hjem fra ferie hos min mormor. Vi sad bare og snakkede.

Jeg modtog en mail fra vores advokat. Hun sygemeldt sig, afbrød samarbejdet og vedhæftede en faktura på 10.000 kr. Jeg var målløs. Det var fuldstændig vanvittigt, uetisk og umenneskeligt det samarbejde, hun havde udsat os for, eller mangel på samme. Jeg var målløs og frustreret. Tænk hvad hun har kostet os af så mange vrede og frustrerede timer hos vores psykologer, oven i alt det vi ellers står med. Det der komplicerer det endnu mere, det er, at hun er jurist, så hvad kan jeg og Benjamin stille op mod hende, hendes dokumenter og hendes fakturaer. Hun har ikke på noget tidspunkt levet op til de aftaler, vi har indgået, hun tog vores sag pro bono, hvorefter hun skælder ud for manglende henvendelse, Vi undskylder og det fortsætter. Hun afbryder samarbejdet og vedhæfter en regning, midt i den dialog vi har ventet på med kommunen. Hun sender os ikke engang en opsummering af sagen eller vores sagsdokumenter, så vi ville have en chance for at fortsætte arbejdet. Jeg ved ikke,

hvad vi skal gøre. Det gjorde jeg heller ikke før, men nu står vi bare med noget ubrugeligt og en regning på 10.000 kr. Det er sygt.

Benjamin siger, at jeg ikke skal tænke for meget på det. Vi har aftalt at formulere en svar mail, hvori vi anmoder om at få udleveret vores sagsdokumenter, førend at vi anser vores samarbejde som afsluttet.

Vi gik omkring Benjamins forældre. Cooper fik hilst på Ella. Det gik rigtig fint. Vi blev kørt hjem.

Hjemme så vi fjernsyn og spiste rugbrødmadder til aftensmad.

14. februar 2017

Elendig nat. Jeg drømte eller havde bare hovedet fuld af tanker om advokaten. Jeg blev ved med at gentage mailens indhold. De svære meget advokatagtige ord og vendinger hun havde brugt, prøvede jeg at finde en betydning og en helhed i. Jeg vågnede op og kunne ikke falde i søvn igen på grund af tankemyldret om forløbet med hende. Mit hovede gennemgik, hvad der var sket, hvad hun har sagt og gjort og hvad jeg så gerne ville sige til hende og fortælle alle om, hvor forfærdeligt kedeligt et menneske, hun har vist sig at være.

Jeg blev frustreret over at ligge vågen og bruge så meget tid på sagen og på advokaten. Den eneste måde jeg kunne stoppe med at tænke på hende, var at begynde at tænke på Noam. Det gjorde mig endnu ked af det. Efter timers tanker var jeg nødt til at dele det med Benjamin for at gøre noget, så det forhåbentlig kunne give mig lidt ro i mit sind, så jeg kunne sove. Jeg vækkede ham stille og roligt op og vi snakkede sammen om det hele. Det gjorde mig endnu mere ked af det. Jeg græd over al den tid og energi, jeg havde brugt på et professionelt menneske, som skulle have hjulpet os, men har gjort det stik modsatte. Hvordan hun som jurist kan holde to unge mennesker i total krise hen og kostet os mere, end hun har gavnet.

Benjamin foreslog, at vi prøvede at snakke om noget andet, det gjorde vi. Han holdte om mig, til jeg faldt i søvn.

Hver gang jeg resten af natten var bevidst på mine tanker, og de begyndte at handle om advokaten, begyndte jeg at synge inde i hovedet.

Vækkeuret ringede tidligt. Tung og træt skulle vi til jordemoderkonsultation. Merete var der ikke, hvilket var lidt irriterende. Jordemoderen der var der i stedet og hendes praktikant, var rare nok.

Vi kørte om lægen med en urinprøve og luftede hunden, inden Benjamin skulle på tur til byen for at være sammen med Anas.

Jeg var ikke helt klar til at være alene, særligt ikke efter nattens forløb, som stadig påvirkede mig. Særligt heller ikke oven i de seneste dages fokus på Ian og operationen, hvor jeg kun havde været lidt sammen med Benjamin. Jeg under ham de vennestunder, særligt ude af huset, så meget så jeg gjorde, hvad jeg kunne for at tage mig sammen for at være i stand til at være alene hjemme.

Efter han var gået, sad jeg og så lidt fjernsyn, men jeg følte mig så tom indeni. Jeg blev ked af det. Bare virkelig ked af alting. Med meget dårlig samvittighed ringede jeg grædende til Benjamin. Han foreslog, at jeg tog til Søborg for at være sammen med Ian, eller for at besøge hans mor og Ella. Meget ked af det og uden overskud til at tage nogen steder, ringede jeg til min mor. Hun ville komme

med det samme, sagde hun. Cooper kom hen og lå hos mig. 35 minutter senere stod hun hos mig istedet for at være på arbejde efter ferie. Vi delte hendes frokost og gik en rigtig lang tur i Ermelunden. Der var sne og vintersol.

Det var rigtig rart at være sammen med hende. Vi fik snakket om mine seneste dage. Ian, Hans-Peter, min far og hans politiske holdninger, Cooper, alt muligt. Det havde jeg brug for.

Min mor gik ud af døren, da Benjamin kom hjem. Han havde hygget sig og var så glad for, at min mor var kommet hjem til mig. Det havde givet ham ro og lov til at tage det roligt ude. Vi snakkede lidt om dagen. Jeg er stadig meget påvirket. Betuttet, fik jeg en krammer.

Vi nåede ikke at gøre meget, før Nanna kom. Hun hjalp os med at gøre pænt og i orden, indtil resten af Twin Peaks tirsdagsholdet kom.

Benjamin lavede Coq au vin. Jeg havde kun lidt overskud til mennesker, men trods det lille overskud, var det hyggeligt. Johanne og Nanna spurgte lidt ind til alle tingene. Hvilket er rart, fordi de skal vide, hvad der foregår for at kunne følge med og for at kende mig.

Andreas gik som den sidste.

Sidst på aften var det eneste, jeg kunne mærke min gravide mave.

15. februar 2017

Jeg har sovet fint i forhold til mine dumme myldertanker, men jeg sover generelt bare dårligt på grund af min graviditet. Jeg vågner og skal tisse. Jeg vågner og har ondt i maven, jeg vågner og er meget svedig. Jeg vågner med kramper. Jeg vågner fordi Anker vågner og er aktiv. Jeg vågner når jeg skal vende mig, fordi mine ben og mit bækken gør ondt. Jeg er tung, mit åndedrag er tungt. Mit maveskind klør. Jeg er så utålmodig.

Vi vågnede af os selv og stod langsomt op. Jeg trængte til et bad, men havde ikke lyst til at stå derude alene. Jeg var bange for at blive trist og føle mig alene. Jeg fik taget mig sammen og det var fint at bade.

Det er i dag otte måneder siden, at Noam døde. Det er ikke fordi, det fylder ekstra i da. Det fylder hver dag. Jeg tæller tiden siden han døde hver dag. Jeg tæller tiden til, at jeg skal føde hver dag og til at Noam ville have fødselsdag. Der er 19 dage til. Termin og Noams fødselsdag. Benjamin snakkede om, at han ikke tør tænke på, hvilken situation vi havde været i, hvis jeg ikke var blevet gravid lige inden ulykken. Hvis vi skulle have arbejdet for at lave en baby. Selvom det er et ekstremt hårdt forløb af være gravid oven i sorgen, så tror jeg, at det er det bedste for os, at vi om kort tid får lov til at møde Anker. Anker som blev lavet i mens, at vi var almindelige og glade. Måske endda lykkelige.

Vi spiste morgenmad og luftede hunden, inden vi kørte til psykologerne.

Der er sket mange ting på en uge, der skal drøftes. Ians operation, min gang på riget, mit sammenbrud, vores advokat, udmattelse, tanker, overvejelser, Cooper og at jeg ikke kan finde ud af at være alene hjemme.

Anne synes det var så godt, at jeg trods dårlig samvittighed valgte at ringe til Benjamin, efter at han var gået hjemmefra i går og så efterfølgende til min mor, da jeg var ked af det.

Hun synes også, at vi klarede Coopers sygdom og Ians operation rigtig flot. Hun siger, at jeg er i stand til at tage mig sammen til hvad som helst, men at jeg ikke altid bør tage mig sammen til det hele, fordi jeg skal passe på mig selv. Hun siger, at jeg nok skal blive i stand til at tage mig af mig selv, kunne søge et arbejde og sælge mine egne gode evner, fordi jeg stadig er den samme kvikke og gode person. Hun siger, at sorgen skygger for den del af mig, så det behøver ikke være nu, at jeg gør de ting.

Hun mener, at vi ikke selv skal være i kontakt med advokaten. Hun siger, vi skal få en anden advokat til at tage kontakt og bede om sagsindsigt.

Det er gået op for mig og Anne, at den kontanthed og tendens til at presse mig selv til at gøre noget kan skyldes den måde, som min far altid har set på og omtalt "svage" mennesker. Jeg er et svagt menneske i mine egne øjne og jeg prøver at lade være med at være det.

Vi snakkede lidt om Ian og hans vrede. Hun synes, det lyder som om, at han også godt kunne have brug for at tale med nogen om alt, hvad der foregår.

Vi lavede ikke Emdr her op til fødslen. Anne siger, at det er fordi, det forstyrrer rigtig meget i mit indre. Efter fødslen skal der minimum gå 14 dage, før vi må komme til en psykologkonsultation hos dem. Det siger de, fordi vi skal have ro og fokus på Anker. De 14 dage bliver bare lagt til i den anden ende.

Benjamin havde lavet Emdr med Palle, men han havde haft svært ved at fokusere. Minder, tanker og "Supernatural" havde afbrudt hans fokus.

Vi kørte hjem til hunden og snakkede om, hvad vi havde snakket om med psykologerne. Jeg kan godt lide når vi får delt de ting og tanker, som vi har delt med andre. Vi snakkede lidt om den irritation, vi har på vores venner, og så kom vi ind på dåb. Benjamin spurgte, hvad vi skulle gøre med kirke, fordi han nu forbinder Flintholm Kirke med Noams begravelse, men jeg svarede, at vi skulle gøre brug af Flintholm Kirke. Vi har døbt vores søn der, og så har vi desværre også været nødt til at holde begravelse for ham der, men derfor skal vores kommende søn også døbes der. Jeg sagde til ham, at jeg gerne ville giftes med ham på dåbsdagen, som en hemmelighed for alle andre. Han smilede og sagde okay, så det er det vi gør.

Vi blev siddende i bilen og snakkede lidt om, hvordan vi tænkte, at det kunne foregå.

Kun Peter kommer til at få det af vide. Han skal vide det, fordi han er præsten. Ian skal være gudfar for Anker. Vielse først måske, dåb efter, fest i min mors have.

Klokken 16 gik vi tur i Ermelunden. Sine og Hera var med. Det er altid hyggeligt.

Klokken 19 efter at have siddet foran fjernsynet et stykke tid, kørte vi forbi Benjamins forældre. Vi spiste en burger på vejen.

Emilie var der på besøg. Cooper og Ella legede. Vi gik omkring min mor, inden vi tog hjem.

Fjernsynskiggeri og i seng.

16. februar 2017

Jeg vågnede af mig selv lidt over 8. Jeg blev liggende, kiggede på min telefon for ikke at vække Benjamin. Jeg ligger ofte og mærker alt for meget efter fødselstegn fra min krop. Jeg fortæller mig selv, at jeg må være tålmodig.

Vi stod op kvart over ni. Lavede langsomt morgenmad. Lavede ingenting indtil, vi kørte en tur i Ikea. Det eneste vi skulle have, var et stort stearinlys til Noams lanterne på hans grav. Vi spiste en hotdog og kørte mod kirkegården på Østerbro.

Det var gråt og koldt. Vi gik langsomt mod Noam. Satte lyset vi lige havde købt i lanternen og tændte det. Vi stod der lidt, kiggede og gik langsomt derfra igen for at finde min mor. Vi gik lidt rundt sammen med min mor.

Jeg var trist over at være så tæt på mit barn nr. 2 og på vej så langt væk fra mit barn nr. 1.

Vi kørte hjem, lavede fastelavnsboller (fra frys) og varm kakao.

Frank ringede og bad om hjælp med kørsel, fordi hans bil var brudt sammen. Benjamin kørte afsted. Jeg blev hjemme. Det var fint. Jeg så fjernsyn, var på min computer og fik sat et håndaftryk af Noam, han havde lavet med maling i maj måned i ramme. Det skal hænge i vores soveværelse. Vi har også hånd- og fodaftryk af hans fra dødsdagen, men de er anderledes at kigge på. end dem han har lavet, mens han var i live. Jeg har ikke lyst til at have de andre hængende.

Vi spiste rester og gik tur med hunden bagefter.

Benjamin er så god. Han gør ting godt. Han har overskud til mig og til vores hjem, overskud jeg ikke har.

17. februar 2017

Det var utrolig svært at sove på grund af halsbrand og kvalme. Sådan var det, det meste af natten.

Benjamin skulle op og hjem til Alex. Han bagte boller og tog afsted. Jeg spiste morgenmad og så fjernsyn sammen med Cooper. Jeg havde lyst til at ligge ned, så jeg rykkede ind i sengen, men det er ikke særlig rart at ligge ned med min krop. Jeg begyndte at mærke uroen i min krop. Jeg skrev til Benjamin lidt over et, at han gerne snart måtte komme hjem. Det gjorde han.

Vi gik en god tur i Ermelunden. Vi satte hunden af derhjemme og kørte en tur til Jem og Fix for at handle ind til Benjamins drivhusprojekt.

Benjamin kørte mig hjem til Johanne bagefter. Johanne havde købt ind til burger, Nanna havde købt slik til bagefter. Vi lavede mad, spiste og snakkede. Det var hyggeligt bare at være os tre samlet. Vi fik snakket lidt om det hele. Hverdag, forhold, sexliv. Det overraskede Johanne, at vi havde et fint fungerende sexliv siden ulykken. Det har jeg ikke selv tænkt så meget over. Af alle ting vi skal kæmpe med, er det rart, at det ikke er en af dem.

Jeg fortalte dem, at det er så meget værd for mig og Benjamin, at vi ses ugentligt, og at de gider komme til Jægersborg hver gang. Jeg fortalte om venne- og venindeforhold. Det var rart at fortælle nogle sandheder. Jeg blev ked af det på et tidspunkt. Jeg sagde til dem, at jeg hellere vil være sammen med folk, der stiller spørgsmål, som kan få mig til at græde, end nogen der ikke tør sige noget og lades som ingenting.

De glæder sig til, at Anker kommer og de synes vi er fantastiske.

Benjamin hentede mig igen.

Vi sad lidt i stuen. Jeg var meget træt, men frygtede at skulle ind og ligge ned.

18. februar 2017

Min mor kom for at hjælpe mig i kælderen. Vi startede med at spise morgenmad. Hun inviterede Sussie ind til en kop kaffe. Vi sad bare og snakkede, indtil vi tog os sammen og gik i kælderen for at ordne kasser med børnetøj og ting.

Vi har virkelig meget børnetøj. Det blev sorteret, noget sat på plads i kasser, andet blev båret op. Det var lidt hårdt at stå der og være effektiv og praktisk med alt Noams tøj og alle hans ting. Det lykkedes mig at gå i et arbejdsmode.

Sine passerede os i kælderen, hun tog Cooper med op til sig. Hun fulgte glad med.

Benjamin og jeg ordnede selv resten af de ting, vi havde båret op i lejligheden.

Han ville i værkstedet for at bygge drivhus. Cooper og jeg fulgte med. Han byggede, vi kiggede.

Tilbage i lejligheden spiste vi aftensmad og så en film.

19 februar 2017

Jeg drømmer rigtig mange voldsomme og dårlige ting. Det handler ofte om, at jeg bliver jagtet og jeg skal flygte. Jeg dømmes, at jeg bliver kørt ned. I nat drømte jeg, at jeg blev mor til fire piger. Ena, Sia, Lea og Uma. Meget specifikt.

Vi sov til vi vågnede klokken 10. Der var en fold i vores gulvtæppe, som hunden havde valgt at ligge og gnave i, så nu var der hul i vores tæppe.

Jeg har helt vildt ondt i min krop. Mine knæ er ømme, mit bækken gør så utrolig ondt, nogle gange tænker jeg, at det går i stykker. Jeg er imponeret over, at det kan holde sammen om min tunge baby. Mit maveskind sprækker og klør.

Benjamin blev sur. Jeg skyndte mig at tage tøj på og gå en tur med hende, så vi kom væk og i bedre humør.

Efter vi havde spist morgenmad, gik Benjamin i kælderen for at bygge videre på drivhusprojektet. Jeg gik i karbad. Jeg så fjernsyn og var på min computer, indtil min mor hentede mig klokken 15. Benjamin blev og arbejdede videre. Klokken 17 kørte jeg tilbage efter ham, så vi kunne spise samlet i Søborg hos min mor og Frank.

Vi fik snakket lidt om Noams grav. Jeg tegnede et par skitser, for at min mor kan anlægge det, vi ønsker.

Hjemme snakkede vi lidt om bryllup og dåb. Hvordan vi mon skal holde det hemmeligt. Jeg ønsker mig ikke særligt meget andet end en fin ring, så man kan se, at jeg er gift med Benjamin. Ringe må vi nok se langt efter. Det er ikke noget vores budget kan klare nu. Vi har snakket om, at det skal være en simpel havefest med hotdogs og drinks. Benjamin vil gerne være pæn i tøjet, det vil jeg også. Vi tænker om, det er noget, som vi skal skifte til inden vi går ind i kirken. Det skal egentlig allerhest bare ende med at være en rigtig dejlig dag, ikke hypet og uden overdrevne traditioner.

Det blev en sen aften med fjernsynskiggeri.

20. februar 2017

Vi sov først efter klokken 01. Hele min nat var virkelig hård og dårlig. Jeg havde kraftige jag ned i underlivet. Mange plukveer og ubehag. Jeg vadede frem og tilbage til toilettet. Jeg fik mit mundvand galt i halsen i søvne og skulle også gennem et hosteanfald.

Benjamin stod op og lod mig sove, fordi han havde lagt mærke til mit natteroderi. Jeg sov til klokken ti, hvor hunden kom ind og sagde god morgen.

Benjamin havde været i gang. Han havde ordnet, støvsuget, vasket gulv og gået med hunden. Hvorefter han gik i gang med morgenmad.

Vi sad i sofaen og zappede gennem tilfældige fjernsynsprogrammer, indtil Benjamin ville en tur i kælderen for at arbejde videre. Vi pakkede en lille pose med lidt forskelligt – værktøj, højttaler og en sodavand og gik sammen i kælderen. Vi havde hunden med os. Benjamin arbejdede videre og jeg sad og tegnede plantegninger af forslag til Noams grav.

Klokken 14.30 kom Peter på besøg. Jeg opholdte mig i stuen med min computer, mens ham og Benjamin snakkede. Vi blev kørt til Søborg, hvor vi spiste aftensmad hos Benjamins forældre.

Cooper og Ella var vilde og glade.

Vi fik lov at tage min mors bil hjem igen.

Jeg har haft et par gode og rolige dage i forhold til savn og sorg. Jeg kan mærke, at det lurker meget tæt lige under overfladen, men de seneste par dage har det lykkedes mig at holde mig over vande. Jeg spurgte Benjamin, om han havde oplevet det samme. Det er lidt skræmmende, for det kan vende når som helst og tre bedre dage betyder jo ikke, at nu har vi det godt.

Vi så fjernsyn om aften, da vi kom hjem. Vi er begyndt at være alt for længe oppe. Vi gik dog i seng.

21. februar 2017

Ingen børn ved min side, men jeg besidder en krop på 76 kg.

Vi stod op og gik på hundeluftertur med Sine og Hera. Det var rigtig hyggeligt og hundene blev gået trætte.

Benjamin og jeg kørte nogle små ærinder bagefter i Jem og Fix, Ikea, og indkøb til TPT.

Hunden havde været alene og hylet lidt efter os, så nu begynder vi at gå lidt fra hende hver dag, så hun ikke bliver påvirket, når vi faktisk skal gå. Hun skal lære at være alene hjemme helt ordentligt, selvom vi er hjemme hos hende hele tiden.

Jeg blev helt udkørt af en gå tur og ærinder.

Nanna kom klokken 16.30. Vi sad bare lidt, før vi gik i gang med aftensmad. Vi havde købt ind til madpandekager. Johanne kom klokken 17.30. Det blev bare os fire til aften.

De gik efter to bøtter is, kaffe, chokolade og to afsnit af Twin Peaks.

Vi gik sent i seng.

22. februar 2017

Jeg har sovet elendig. Jeg var på toilettet tre gange, inden Benjamin lagde sig til at sove, og sådan fortsatte det resten af natten. Jeg vågnede og kunne ikke falde i søvn igen, fordi jeg havde ondt i maven. Voldsomme menstruationssmerter. Klokken 5 var jeg oppe for at tisse endnu engang. Jeg faldt først rigtig i søvn igen klokken 7.

Vi stod op halv ti, spiste morgenmad og gik i kælderen.

Jeg havde stadig ondt i maven og havde svært ved at koncentrere mig. Jeg tegnede videre på mine forslag til Noams grav. Det er svært, for jeg vil lave det bedste for ham.

Jeg gik op i lejligheden før Benjamin.

Vi kørte ud for at gå tur, og videre til Plantorama. Jeg kan godt lide at shoppe planter, selvom det er hårdt at stå og gå rundt i længere tid.

Vi kørte om Silvan. Benjamin gik ind. Jeg sad tilbage i bilen og blev ked af det. Det havde luret under overfladen. Tanker om Noam, savn, sorg. Det blev udløst af, at jeg så film på min telefon af ham. Han var så meget barn. Så smuk og livsglad. Jeg skjulte det for Benjamin, da han kom tilbage.

Vi kørte hjem, men var der kun kort, før vi kørte videre til min mor, hvor vi satte hunden af, hvorefter vi kørte mod lufthavnen for at hente min far. Vi aftalte i bilen, at vi skulle undgå at diskutere med ham, men at hvis min far kom med noget helt absurd, måtte vi gerne komme med svar og fornuft.

Efter vi havde samlet min far op, kørte vi til Halifax på Vesterbro, hvor savværkets Louise gav og serverede mad for os. Det var helt stille og roligt og hyggeligt.

Vi fik snakket lidt om Noams grav og de muligheder, vi har inden for så lille en græsplet. Benjamin synes ikke, at vi skal tale om sådan noget, men han vil heller ikke have, at vi ikke taler om det.

Vi kom frem til at starte med at plante et lille træ og så lægge tre granit-trædesten (runde) og derfra tage beplantningen lidt efter lidt. Vi kørte min far hjem og kørte selv hjem. Jeg havde det dårligt, plukveer og ondt i maven. Jeg troede, det ville gå over og blive rigtige veer, men det gik i sig selv efter et stykke tid.

Vi gik lidt sent i seng.

Dagbog nr. 5

Skrevet fra d. 23. februar 2016

Til minde om Noam og en tid i dyb sorg.

Noam 08.03.14 - 15.06.16

23. februar 2017

Jeg har drømt i nat om at forældrepar fra Noams vuggestue og deres datter. Jeg var på restaurant hjemme hos Henrik og Malene. Vi havde hygget os og hængt ud i en kæmpestor sofa, der fyldte hele rummet.

Moren kom ind af døren på restauranten. Manden, som var en af dem fra gift ved første blik, kom efter med deres datter på armen. Jeg reagerede voldsomt på deres entre. Gråd, skrig og armbevægelser. Deres datter blev skræmt og de vendte hurtigt om og gik ud igen. Jeg fik dårlig samvittighed og ville gå ud for at undskylde og fortælle, hvorfor jeg reagerede sådan, da de kom ind, men da jeg kom efter dem, vendte moren sig om og skældte mig voldsomt ud. Hun var helt tæt på mit ansigt. Jeg prøvede at undskylde, men måtte råbe højere og højere for at overdøve hendes skælden.

Da jeg først fik sagt undskyld, fortsatte jeg med at spørge, om hun kunne huske mig. Det kunne hun ikke og med svimlende øjne vendte hun rundt og gik videre. Jeg råbte efter dem. "Jeg er Noams mor. Ham fra vuggestuen, der døde. Han skulle være fyldt tre år om et par uger ligesom jeres datter. Jeg savner ham og i mindede mig om ham. Det er derfor jeg reagerede, som jeg gjorde. I var et meget konkret syn på, hvor vi var og hvem vi mangler."

Jeg har sovet langt bedre i nat end de foregående nætter.

Vi stod op halv ti. Vi var langsomme, men kom i gang med at lægge tøj sammen og på plads.

Der var doven og i ugidelig stemning. Benjamin stillede frem til frokost. Jeg foreslog, at vi skulle køre ud for at handle bagefter for at ændre lidt på omgivelser og forhåbentligt følelser.

Vi handlede ind til middag med Sine og Milan.

Klokken 16 gik vi tur med sammen med Sine og hundene.

Hjemme ryddede jeg op og ordnede, mens Benjamin lavede mad. Jeg synes, vi bor dejligt. Det mærker jeg, når jeg går rundt i vores hjem, for eksempel for at lægge ting på plads, så drejer mine tanker sig om hjemmet. Jeg hørte lidt musik imens. Benjamin havde hørt musik tidligere på dagen, hvilket jeg tager som en rigtig positiv ting. Det er godt for ham, når han sætter noget musik på, hvilket sker oftere og oftere.

Sine, Milan og hunden kom tyve minutter over syv til aftensmad. Benjamin havde lavet coq au vin. Vi spiste lækker mad, hyggede og spillede spil. Vi spiste kage og havde to legesyge hunde. De gik først klokken 22.30.

Jeg snakkede med Benjamin om, om han havde tænkt over, at de ikke har spurgt ind til noget om, hvad der skete med Noam. Hvordan vi har det, havde det, klarer os eller bare ind til noget i det hele taget. Om det er mærkeligt, at de ikke vil vide noget mere.

Benjamin synes ikke, at det er mærkeligt, fordi de har ikke kendte os før. Han siger, at det er to kloge mennesker, som ved, at vi kæmper for vores tilværelse. Jeg synes, det er mærkeligt. Nok mest fordi jeg ved, at jeg selv ville have behov for at spørge og vide mere, både af nysgerrighed, men også for at komme tættere på hinanden og på sandheden om det (de) her nye mennesker, man lige har mødt. Jeg kan ikke nøjes med at kende til her og nu. Sådan har jeg det jo også med dem. Jeg vil gerne vide, hvem de er og hvem de gerne vil være. Jeg vil lære dem at kende, hvilket betyder, at jeg spørger ind til, hvad deres datter skal hedde, hvad de har af tanker om fremtiden, ved de hvad de vil, hvad de drømmer om. Jeg spørger selvfølgelig kun lidt ad gangen, når jeg spørger. Måske de gør det på samme måde med os, spørger når de er klar, lidt ad gangen.

Vi gik ind i seng.

24. februar 2017

Jeg har drømt igen i nat. Det handlede om det spil, vi spillede i går aftes, "7 wonders". Det er som om, mit hoved har behov for at arbejde videre med ting, jeg koncentrerer mig om om natten.

Det har sneet i nat, sneryddere har kørt hele natten, så det var hårdt at skulle op, da vækkeuret ringede klokken 8. Jeg gik i bad. Jeg tænkte på Noam. Jeg mindedes ham en dag, han kom gående ind på badeværelset og fik fingeren i en sæbe. Det varede kun kort, før jeg slog over i tanker om ulykken. "Han er død". Det er den sætning og situationen omkring den sætning, jeg tænker oftes på. Som om jeg ikke må glemme det værste og lige skal minde mig selv om det endnu engang, når jeg går igang med et godt minde. Det gør mig trist.

Det er i dag otte måneder siden, at vi begravede ham. Der er ti dage til min terminsdato.

Jeg sad i stuen og scrollede igennem mine sociale medier. Alle insta-mødrene havde postet billeder af deres fastelavns udklædte børn. Jeg tænkte på Noam, som jeg for et år siden syede et lille spejlæg-kostume til ud af et hvidt lagen og en gul stofrest. Jeg fandt billederne af ham på min computer og klikkede igennem dem. Så smuk, så meget personlighed. Jeg blev ked af det. Benjamin kom ind til mig. Jeg fortalte ham, hvad det var, viste ham et billede og så sad vi begge to og græd.

Det gør mig ked af det, at vi skal savne og mangle noget så fantastisk og perfekt vi havde sammen. Det gør mig ked af det, at den fastelavn, februar 2016 var hans eneste og sidste rigtige fastelavn udklædt og glad. Det gør mig ked af det, at februar 2016 er tættere på hans dødsdag, end vi er i dag, februar 2017.

Vi kørte til Farum. Jeg skulle til tandlægen. Flink, fiksedes min bøjle og rensede mine tænder. De ønskede mig tillykke med graviditeten. Den snarligt overstået graviditet. Tandlægeassistenten nævnte min sidste graviditet, som hun kunne huske. Det var nummer to, jeg havde en mere derhjemme. Jeg valgte at sige, at ham havde jeg mistet. De gik i stå. Jeg fik tåre i øjnene og sagde, at hvis de havde hørt om drengen, der døde af at få en gravsten ned over sig, så var det min dreng, de havde hørt om. Det var en voldsom hård sandhed at lukke ud i sådan en situation. Det var rarere end bare at nikke og smile. Jeg tror, at jeg kom til at påvirke deres humør. Hvis ikke for hele dagen, så bare nogle timer. Det var ikke min intention. Jeg fik en krammer, da jeg gik derfra.

Vi gik en tur ved Furesø med Cooper for at få luft og for at nyde det milde vintervejr. Det var virkelig smukt. Vi kørte hjem for at sætte Cooper af, inden vi skulle videre til psykolog.

Jeg og Anne havde en anderledes samtale end vi plejer. Jeg var nysgerrig og havde tænkt over, hvad det egentligt er for et sted, hvor vi er og får hjælp fra. Det er et hus med børne- og unge psykologer, familiepsykologer og traume psykologer. Vi er hos Anne og Palle, traume psykologer, grundet pludseligt opstået død. Andre traume tilfælde er drab eller selvmord.

Vi snakkede lidt om min dagbog. Hun tror virkelig, at det er en god ting, at jeg skriver og så synes hun det er en fantastisk form og fascinerende med mit ikon system. Jeg måtte fortælle hende, at mit ikon system opstod, fordi jeg ikke havde lyst til at skrive at Benjamin og jeg havde haft sex, men at jeg heller ikke ville skrive det ind, så jeg tegnede en lille stjerne. Vi snakkede lidt videre om, at vi aldrig har snakket om mit og Benjamins intime forhold, men at hun var glad for, at det havde været simpelt og naturligt hele tiden.

Hun spurgte, hvordan jeg ellers har det. Jeg fortalte om de sidste par gode dage og de seneste nedture og tudeture. Hvordan jeg savner Noam og føler mig ødelagt i forhold til at skulle byde Anker velkommen. Anne ser os slet ikke som ødelagte. Hun siger, at vi har så meget kærlighed og personlig styrke. Vi er forældre helt ud til fingerspidserne, siger hun. Det er rart at få af vide og det er rart at blive spejlet af hendes viden og indsigter om mig. Hun lader mig ikke definere udelukkende på baggrund af min sorg, som jeg selv ser mig.

Jeg havde tænkt, at hun skulle se Noam på de billeder og film, som jeg selv kigger på på min telefon, når jeg har lyst til at se ham. Hun ville meget gerne se ham. Jeg viste hende lidt forskellige ting. Jeg viste hende også Anker på scanningsbilledet og Noam i spejlæg-kostumet, som jeg havde været ked af i morges. Det var rart at dele ham med hende. Hun kender ham gennem mig og mit tab, men nu kender hun ham også på udseende. Anne sagde tak for, at hun måtte se ham og fordi jeg ville dele ham med hende. Hun sagde, at hun ikke selv har bedt om at se ham, fordi hun har ville vente til, at jeg selv kom og viste ham.

Til fælles snak startede jeg med at udbryde, at vi har besluttet os for at blive gift, uden at folk ved det til Ankers dåb.

Vi kørte til kirkegården for at aflevere bilen til min mor. Vi snakkede lidt om, hvad vi hver især havde talt med vores psykolog omkring. Benjamin havde talt med Palle om endnu en livsomvæltning vi står overfor, når Anker kommer til lige om lidt. Hvordan det hele bliver vendt på hoved igen. Følelser og hverdag. Vi har svært ved at forestille os det liv, et barn vil bringe os og den kærlighed, der følger.

Vi gik omkring Noam, og så gik vi mod toget for at komme hjem til Jægersborg. Vi gik om Lions og Netto før vi kom hjem og gik i kælderen.

Benjamin arbejdede, jeg skrev dagbog og var på computeren. Cooper spiste griseøre og trissede lidt kedsommeligt rundt. Det var dejligt at være beskæftiget og samlet efter en hård og lang dag.

Benjamin synes, at det var burgeraften, så vi bestilte mad, så x-factor og starten af en film, før vi gik ind i seng.

25. februar 2017

Det har været en hård nat med ondt i maven og plukveer, og der er ikke længe til, at vi skal møde lille Anker. Jeg synes, jeg er blevet bedre til at slappe af omkring ventetiden, selvom jeg er utålmodig og min krop er super belastet. Sådan en nat som i nat hjælper ikke på mit afslappede forhold til ventetiden.

Jeg stod op og lavede morgenmad til os. Vi har tidligere i graviditeten væddet om, hvornår jeg føder. Benjamins har satset på i dag, jeg har satset på d. 2. marts. På den ene side ville jeg gerne have, at det var nu, men på den anden side vil jeg helst have et martsbarn. Jeg ved dog ikke helt, hvordan jeg vil have det, hvis det bliver et 8. marts-barn, som Noam, men hvis det er det der sker, så er det bare sådan det er.

Vi har ikke set Andreas et stykke tid og i dag skal han rejse 14 dage til Afrika, så vi havde aftalt at mødes til en kop kaffe inde i byen. Jeg havde ikke lyst til at tage med, fordi jeg føler mig uproportioneret og for tung til at vralte rundt inde i København blandt andre mennesker. Jeg aftalte at gå en tur med Cooper og min mor i stedet, mens Benjamin tog afsted.

Vi gik tur i Frederiksdal. Min mor, Frank, Flora, Cooper og jeg. Det var rigtig hyggeligt.

Jeg var hjemme lidt før Benjamin. Jeg spurgte om, han ville købe fastelavnsboller med hjem. Han tog en tur om Lyngby og kom hjem med to store gode fastelavnsboller.

Vi hængte lidt ting op, ordnede køkkenet og lavede mad.

Vi så to film og hyggede med hund, dyner og popcorn inden vi gik i seng. Min aften var plaget af plukveer.

26. februar 2017

Jeg vågnede af, at der tjekkede en sms ind fra min faster klokken 8. Hun skrev, at de glædede sig til at møde Anker. Jeg sov videre efter, at jeg havde læst den. Benjamins ur ringede klokken 9. Han slog det fra og vi sov til klokken 10.

Vi havde ingen planer og lavede ingenting. Vi bliver hurtigt rastløse og langsomme, når vi ikke har noget at foretage os. Benjamin gik lidt i kælderen. Jeg gik ned til ham en times tid senere. Der var han stort set færdig med dagens arbejde.

I lejligheden lavede vi efterfølgende ingenting. Vi snakkede om, hvor meget vi glæder os til at møde Anker. Få ham i armene, hans små krøllede kyllingeben. Den spidse babynumse.

Vi lavede lidt af hvert vores, fjernsyn, computer, hund, planer. Dagen gik af sig selv. Min mor hentede os klokken 17, så vi kunne spise samlet i Søborg.

I Søborg snakkede vi igen om Anker. Hvordan det ikke kun er os, der er bange for at miste ham, men at alle omkring os bliver bange for at gøre noget forkert. Pylre. Min mor mener, at han kommer til at kræve rigtig meget omsorg, fordi han har været i min mave i dyb sorg. Hun tror, at han får et modermærke (kaffeplet), som Noam havde. Måske i hovedet. Hun har nævnt det før. Jeg har selv

tænkt på, om han kommer ud med et mærke i hovedet. Jeg tror dog mest på, at han kommer ud, uden mærker og helt lyserød. Jeg er begyndt at tro, at jeg går helt til terminen, så Anker kommer ud på Noams fødselsdag. Fordi vores liv skal være fyldt af voldsomme mærkelige tilfældigheder og sammentræf. Sådan er det hele indtil videre.

Vi så film da vi kom hjem, Birdman. Mærkelig.

Benjamin rakte mig sit navlefnulder om aften og uden overvejelser tog jeg imod det. Kærlighed? eller mangel på grænser?

27. februar 2017

Uge 39. 76,3 kg. Kæmpe stor og ondt de fleste steder. Strækmærker på midten af maven og ned af lårene. Utrolig utålmodig for at møde mit barn, selvom jeg mentalt ikke har skænket selve fødslen særlig mange tanker.

Benjamin fik Lasse og Alex til Morgenmad. Han havde bagt boller og vi kogte æg. Det var hyggeligt nok, selvom jeg ikke har den store lyst til at ses med hans venner. De virker så fremmede og som om der bliver spillet lidt skuespil, men samtidig ved jeg, at det er de venner Benjamin har brug for og jeg synes det er godt, at de kommer, så de kan være sammen. Jeg tager mig sammen og holder mig lidt i baggrunden.

Vi var langsomme og dovne, efter de var gået. Vi brugte en hel del tid foran fjernsynet og computeren. Jeg prøvede endnu engang at få styr på min dagpengesituation.

Vi kom ud af døren på tur med Cooper. Det er altid dejligt at gå tur med Cooper, hun nyder det og vi har altid et par gode samtaler på sådan en gåtur, om ikke andet får vi snakket om og grinet af hunden.

Benjamin er lidt irriteret på sine forældre, han synes, de er upædagogiske overfor deres hund. Jeg synes, han skal finde en løsning på sin irritation, for det er dumt at bruge tid og energi på at være irriteret over det.

Vi gik i kælderen for at male drivhus.

Benjamin og jeg har snakket lidt om hvorvidt vi ønskede, at Noam var overlevet og med os i dag, men som en grøntsag eller ej. Noget vi begge to har tænkt over, men ikke helt kan svare på. Det er også et voldsomt spørgsmål at prøve at tage stilling til. For han er jo død. Som grøntsag ville han ikke være den Noam, vi havde, men samtidig ville vi have ham, hans tilstedeværelse, hans duft. Det er hårdt at tænke på, for der er ikke noget andet, jeg ønsker mig, end at han var her med os - at vi havde gået en anden tur den dag.

Sofie F. har født. Jeg modtog et fint billede og blev helt glad på hendes vegne. Jeg glæder mig til at møde hendes datter.

Bente, børnepsykologen, ringede for at høre om tingene stod nogenlunde til. Det var et fint og betryggende opkald.

Nikolaj M. skrev, fordi han havde tænkt på mig. Det mærkelige er, at jeg så ham cykle under Jægersborg station forleden dag. Jeg kunne genkende ham bagfra med sin rød/lilla gamle Fjællræven Rygsæk. Jeg fortalte ham om lillebrors snarlige ankomst. Vi aftalte, at vi kunne ses om nogle uger, når vi var faldet til efter fødsel.

Vi spiste hos Benjamins forældre. Hundene er glade for hinanden.

Jeg har det mærkeligt inden i, fordi spændingen for at møde Anker lidt har taget over, hvad jeg ellers har af følelser. Jeg savner Noam så ekstremt meget hele tiden. Jeg kigger på billeder og producerer minder, samtidig med at jeg glæder mig til et liv med Anker. De tog modstridende følelsesregistre er helt vanvittige at besidde på samme tid. Jeg har så svært ved at kombinere dem og forklare, hvordan jeg har det overfor mig selv. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal have det. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal agere, slet ikke overfor andre. Jeg synes hurtigt, at jeg giver de forkerte indtryk og det forkerte billede. Særligt når jeg smilende siger "det går fint, vi glæder os ..." Noam bliver glemmt i sådan et svar og min sorg underspilles.

28. februar 2017

Jeg har sovet uroligt det meste af natten. Hele min krop var urolig og utilpas.

Jeg vågnede kvart over syv, stod op og gik i bad. Vi var til jordemodertjek 8.50. Hun ville skrive vores fødselsplan. Vi har ikke tænkt over fødselsforløbet og hvad vi ønsker os af det, men vi kom frem til, at jeg som smertestillende gerne ville have lattergas, at Benjamin så vidt muligt gerne må tage Anker det sidste stykke ud og op på min mave, og at vi skal reagere rigtig hurtigt, når jeg får en veer eller vandet går.

Marathe mærkede mig indvendigt og vurderede mig til allerede at være 4 centimeter åben. Hendes bud var, at jeg ville føde inden for et døgn. Hun spurgte, om hun skulle løsne mine hinder, for at det måske ville sætte det hele hurtigere i gang. Jeg takkede nej, fordi jeg havde en lang dag foran mig, jeg gerne ville nå igennem.

Det er spændende, fordi vi glæder os begge to til at møde ham, og nu er det nærmest nu og ikke på et tidspunkt i fremtiden. Mon ikke at han bliver et 1. marts-barn. Min krop har det i hvertfaldet hårdt og den arbejder hele tiden.

Cooper havde hylet og spoleret en plante og bidt i det skridsikre tæppe under vores tæppe, heldigvis. Vi må placere hende i entreen, når vi går, når hun ikke kan håndtere at være alene i stuen. Det er som om, at hun venter på, at vi kommer og siger "Nej". Det er ret irriterende og lidt sjovt på samme tid. Jeg kunne godt tænke mig at være fluen på væggen, når hun går og lusker rundt.

Vi kørte ud for at lufte hunden, inden vi skulle videre til psykolog.

Jeg vidste allerede inden vi kom derhen, at det ville blive en noget roligere samtale, både fordi jeg ikke har haft så mange voldsomme, forskellige tanker og følelser omkring Noam og ulykken, og fordi Anne skåner mig, eller passer på mit sind her op til fødslen. Vi snakkede om de ting, der generelt fylder i min hverdag. At jeg ikke kan være alene. At jeg synes, det er svært at gå i bad, fordi jeg er alene, tvunget til at stå stille, bare mig og mit hoved.

Anne synes, at jeg som det er lige nu, skal sige, sådan er det bare, fordi jeg er så stærk og kan så meget på alle andre punkter. Hun synes ikke, at det er nødvendigt, at jeg tager mig sammen til at kunne være alene hjemme eller trives i badet. Det må jeg gerne have det svært ved.

Vi snakkede om, at mit hoved har været fyldt op med Anker-tanker, fordi vi glæder os. Det siger hun, er virkelig godt, og at jeg skal se min sorg til Noam i en helt anden boks, vide at sorgen er der, den

fylder og gør ondt, men at naturen i mig gør det rigtige ved at gøre mig helt klar til at tage imod Anker med ren kærlighed og holde sorgen lidt på sidelinjen.

Anne siger, at jeg er stærk og at jeg, ud fra hvad hun har stykket sammen af hvad jeg har sagt og hendes egne indtryk, har det fra min mor. Mit overblik, mine tanker om alting og alle aspekter, min styrke og min omsorg.

Benjamin havde også en simplere samtale med Palle i dag. Det synes han, havde været rart. De havde arbejdet med målsætninger omkring hans traumeforløb. Skrevet op under emnerne: Noam, Anker og ham selv. Han vil gerne kunne adskille vores to drenge, men samtidig give Anker den frihed som Noam havde. Noam havde ingen frygt og kunne sagtens lege rundt på en legeplads uden hele tiden at vide hvor vi var, fordi han følte sig tryk. Han var selvstændig og modig. Han var en god og nem dreng, fordi vi gjorde ham til en god og nem dreng, og det skal vi også kunne gøre med Anker.

Vi hentede min mor på kirkegården og kørte til Søborg. Benjamin kørte hjem.

Min mormor, Kjeld og min Farmor kom til boller og kaffe hos min mor. Det var hyggeligt. De venter alle sammen spændt på at møde Anker. Jeg fortalte ikke, at jeg minimum var 4 cm åben.

Min farmor gav mig 1000 kr. i bachelorgave. Det var rigtig flinkt. Jeg har lyst til at købe den rosebroderet cowboyjakke jeg har set, men fornuften siger, at jeg bør gemme dem.

Jeg blev kørt hjem af min mormor og Kjeld, som skulle videre til Herlev.

Benjamin var godt i gang med madlavning. Spaghetti med kødsovs til Twin Peaks-tirsdagsgæster. De venter også i spænding på at møde Anker. Nanna spurgte hele tiden "er det nu?", "er det nu?"

Det er så hyggeligt at have dem på besøg, men da de var gået, kunne jeg mærke, at jeg havde brug for ro. Jeg var så træt. Det er længe siden, jeg har følt mig så udkørt og klatøjet. Min mave og min krop har arbejdet hele dagen.

Vi sad lidt foran fjernsynet, inden vi gik ind i seng klokken 22. Hvilket betyder, at det er meget tæt på at være 100% sikkert, at det bliver et marts barn. Han må meget gerne melde sin ankomst. Nu (00.01).

1. marts 2017

Jeg har sovet dårligt. Første halvdel af natten havde jeg halsbrand, den anden del af natten var afbrudt af toiletbesøg.

Jeg vågnede af mig selv klokken 6.45 og havde en kraftig plukve. Jeg satte mit ur til at tage tid med det samme for at være sikke på, om det var en plukve eller om det var mere end det. Da der efter tyve minutter var kommet to med ti minutters mellemrum af samme styrke som den første, vækkede jeg Benjamin og sagde, "Det er nok nu".

Vi stod op, fik tøj på, pakket en taske til hunden, luftet hende og talte med fødemodtagelsen, som var klar til at modtage os, efter at jeg havde fortalt dem om mine egne og jordemoderens forudsigelser om, at det nok ville komme til at gå hurtigt.

Vi ankom på Herlev hospital ti minutter i otte. Lige til vagtskifte.

Vi blev vist ind til forundersøgelse, hvor en jordemoder tog imod os. Jeg var 5 cm åben. Vi blev vist videre til en fødestue, hvor Benjamin og jeg satte os i hver vores stol. Mine veer var allerede kraftige og kom hvert 3. minut. Jordemoderen, som havde taget imod os, ville også være hende, der skulle tage imod Anker. Hun serverede lidt morgenmad for os. Jeg spiste ikke noget.

Hun spurgte, om jeg ville nå at få lavement inden veerne blev tættere. På det tidspunkt havde jeg lagt mig op på briksen og havde meget ondt ved hver ve. Hun tændte for lattergassen, så jeg kunne trække vejret med det, når jeg fik ondt. Imens skulle jeg ligge og holde lavement væsken oppe i mig. Det var svært at have kraftige veer samtidig. Super ubehageligt. Jeg ved det gavner længere henne i forløbet at have ligget der og holdt væsken inde og efterfølgende ladet det hele løbe ud, siddende på toilettet med tarvelige veer, et diffust hoved, en smerte overmandet krop og blod dryppende fra underlivet. Det er ikke et kønt øjeblik.

Efter lavement kom jeg ud og lå på briksen igen. Jeg fik taget lidt mere tøj af. Hvorefter jordemoderen spurgte mig, om vi havde gjort det her før, sammen med hende. Jeg havde tænkt det samme da jeg sad på toilettet. Benjamin sagde, at han også havde tænkt tanken. Vores jordemoder i dag, tog i mod Noam, for tre år siden. Det var mine tatoeringer på armene og brystet, der gjorde at hun huskede mig, i det jeg tog trøjen af. Anne hedder vores Jordemoder, men det er en anden jordemoder, der står på Noams fødselskort, fordi det var en anden, der afsluttede vores forløb og sendte os ud af døren. Jeg fortalte hende, at ham havde vi mistet.

Anne havde fin med tid. Hun sad hos os imens mine veer blev kraftigere og kraftigere. Jeg skabte mig mere og mere. Jeg var udhvilet og klar i hovedet. Jeg følte, at jeg burde tage mig sammen, men min krop skabte sig på sin egen måde.

Det gjorde så forbandet ondt. Anne tjekkede hele tiden hans hjerterytme og hvor åben jeg var. Hun sagde, at han var stjernekygget og det var derfor, at jeg var så pressetrængende og at mit vand endnu ikke var gået. Hun holdte ned i mit mellemkød i et forsøg på at få ham til at vende hagen ned mod maven.

Hinden på vandet var helt spændt ud. Jeg pressede og hun skrabede med en lille pind for at få hul på. Det sprøjtede ud med vand, ud over hendes kittel. Det var som et kæmpe plask fra en stor vandballon. Han kiggede stadig ikke ned. Hun bad mig vende mig om så jeg havde armene over ryglænet på briksen. Det var meget ubehageligt og smertefuldt.

Lattergas, smerte, svedeture, presseveer, ubehagelige stillinger. Efter noget tid, hvor der var blevet presset fra min side af og baksset med et babyhoved fra hendes, skulle jeg vende mig tilbage i siddende position på briksen. Jeg havde lyst til at græde hver gang, jeg fik en ve. Det var så smertefuldt.

Jeg brølede og larmede. Hun pressede ned, jeg pressede ud. Efter en times presseveer kom han ud. Først hoved og skuldre. Jeg hev ham resten af vejen ud, op på min mave. Klokkeren 10.41.

Benjamin blev ked af det. Han er det bedste menneske, jeg kender. Han er så god. Vi blev begge kede af det, fordi vi ville ønske, at vi skulle dele det med Noam, og at vi kun var fyldt af glæde og ingen sorg.

Anne hjalp med at lægge ham til mit bryst. Der blev ikke gjort andet, før han havde taget fat. Han fik hurtigt godt fat.

Anker Bror. 1. marts 2017. Klokken 10.41. 3785 gram. 50 cm lang. 4 timers fødsel, ingen revner, nul syninger. Vildt smuk dreng. Han er en spædbarns kopi af Noam og han ligner Benjamin.

Anne havde ikke læst min journal, inden hun skulle blive hos os, så hun kendte ikke til vores historie. Jeg havde kun lige nævnt i starten, at vi ikke havde vores første, som hun også havde hjulpet med at tage i mod. Efter fødslen og lidt tid alene på stuen, kom hun ind, helt rørt og satte sig ved siden af os og snakkede lidt om vores situation og spurgte lidt ind til, hvordan vi har det og hvad vi har fået af hjælp. Der havde hun fået læst det hele. Vi snakkede bare lidt. Hun var meget flink. Hun sendte os godt afsted på patienthotellet. Jeg bad hende hilste Marathe fra os, når hun så hende.

Vi er helt betaget af Anker. Han siger små lyde hele tiden, både når han er tilfreds og når han er utilfreds.

Vi blev fragtet ind på en fin stue, som vi fik for os selv. Sygeplejerskerne var rigtig flinke og forberedte. De vidste besked og tog godt imod os.

Vi sendte beskeder og billeder til vores venner og familie om Ankers ankomst. Jeg snakkede i telefon med min mor og blev ked af det, fordi Anker er så fantastisk allerede, men vores liv aldrig bliver det samme, vores glæde bliver aldrig hel, fordi vi oveni i det gode bare savner Noam.

Den lykkelig jeg husker fra Noams fødsel, var ikke lige så overvældende denne her gang. Han er perfekt, han er fantastisk, han er alt, hvad jeg har drømt om at holde i mine arme, men vi kommer til at skulle arbejde med at håndtere det gode og glæden ved siden af det dårlige og sorgen. Vi kommer til at skulle arbejde med glæden og lykken mellem hinanden. Kærligheden er her, men der skal alligevel arbejdes, særligt mellem mig og Benjamin.

Til eftermiddag kom min mor og min far på besøg. De havde is og sodavand med. Det var hyggeligt og dejligt at se dem. Min mor er den bedste. Min far gik da Benjamins forældre kom på besøg. Min mor blev og ventede på Frank.

Jeg var træt, mest udmattet og ødelagt i kroppen, mit underliv og min ryg.

Klokken 20 lagde vi os klempt sammen i min seng alle tre, hud mod hud, foran fjernsynet. Det var rigtig dejligt at ligge sammen.

Anker havde travlt med at blive ammet, skide, tisse og gylpe. Det kørte bare i et loop indtil, der faldt lidt mere ro på klokken 01.00.

2. marts 2017

Vi fik begge sovet et par timer, hvorefter vores søvn blev afbrudt af amning, tis, lort og gylp.

Vi sov et par timer mere efterfølgende. Anker blev ammet og faldt i søvn på mit bryst, hvor han lå indtil det blev morgen.

Jeg kom op og stå, gik ud for at bade og ordne mig. Jeg ryddede lidt op på vores stue bagefter, mens Benjamin lå med Anker.

Benjamin hentede morgenmad til os. Jeg ammede.

Anker siger allerede tydeligt med lyde og kropssprog, at han vil have noget, og hvad han vil have. Han er bestemt og krævende. Dygtig og stærk.

Benjamins bedsteforældre kom på besøg. De var meget glade for at få lov til at komme og besøge os på hospitalet. Inge var helt grædefærdig. De sad lidt med ham og blev en times tid.

Den flinke bornholmske sygeplejerske kom ind for at høre, hvordan det hele stod til. Flink og velorienteret. Vi snakkede lidt om, at vi allerede følte os klar til at tage hjem, fordi vi var trygge. Hun var imponeret over vores ro og sagde, at det var helt op til os. Vi snakkede om de tanker og overvejelser, vi har i forhold til mulige reaktioner og om vores bagland, der hjælper os. Vi er klar til at tage hjem.

Benjamin blev ked af det. Han savner Noam. Det gør vi begge to og Anker vil altid minde os om, at vi mangler en.

Jeg søger efter følelser og ord, der kan beskrive for mig selv, hvordan jeg har det. Overvældet, forvirret, træt, men jeg er mest ret tom for selvindsigt og refleksioner, der kan beskrive, hvordan jeg har det. Jeg er uvidende. Det er for komplekst.

Vi pakkede sammen, efter at vi havde spist frokost. Ryddede op, takkede af og tog hjem. De var lidt overraskede sygeplejerskerne. Vi havde fået lov til at blive så længe vi ønskede, men vi ønskede det ikke længere.

Jeg var glad for at komme hjem til os selv. Jeg havde været i tvivl, men det var den rette beslutning at tage hjem.

Vi sad lidt i stuen. Jeg gør mig umage med amningen. Jeg vil gerne have det til at fungere. Jeg så lidt fjernsyn og postede Ankers ankomst på de sociale medier. Benjamin sov med Anker. Mit hoved havde svært ved at holde fokus og koncentration.

Min mor kom med Cooper. Jeg vil gerne have min mor her. Intet bestemt formål, hun skal bare være her. Det har jeg ikke sagt til hende.

Cooper hilste rigtig fint på Anker. Hun er ivrig og interesseret. Vi skal være forsigtige og opmærksomme hele tiden.

Sussie og Emilie hilste på. De havde passet Cooper lidt i går.

Jeg lagde mig ind i seng med Anker for at amme og ligge hud mod hud.

Peter kom klokken 19 for at møde Anker og spise pizza med os. Anette kom umiddelbart efter med familiens vugge.

Jeg var helt vildt træt og sulten. Vi spiste sent pizza. Jeg blev afbrudt i maden og måtte amme. Da peter gik, gik vi ind i seng alle tre.

3. marts 2017

Han gror på mig, Anker. Han har brug for mig og jeg har brug for ham. Lige meget hvor træt jeg er eller ondt jeg har, så er jeg der for ham og gør lige, hvad han har brug for.

Vi har sovet med mange afbrydelser. Anker skal selvfølgelig have mad, og så vil han ikke ligge alene. Han vil ligge tæt, helst oven på brystet. Jeg har brugt tid på bare at kigge på ham, både i løbet af dagen og i løbet af natten.

Vi vågnede tidligt. Tog tøjet af, lå hud mod hud og sov videre, indtil klokken 10. Det var rigtig dejligt. Jeg stod op, gik i bad og spiste morgenmad med en dreng i armene.

Vi ventede besøg af Mille. Hun kom med fastelavnsboller. Det var fint at se hende, men nok mere et besøg for hendes skyld end for min. Jeg var i et mærkeligt humør, inden hun kom. Jeg følte mig tom, træt og ked af det.

Min mor kom for at hente os og køre os til høre/hæle test.

Det første vi blev spurgt om var, om han var vores første. Vi svarede "nej". Hvorefter der blev sagt "Nå... Men så har i en mere derhjemme". Vi svarede "nej, ham var vi mistet". Der blev stille og de fortsatte testen. Det var først til sidst, at jordemoderen spurgte om vi mistede vores første barn ved fødslen. Endnu en gang måtte vi overraske med vores svar. Vi fortalte, at vi for knapt ni måneder siden mistede vores 2-årige dreng i en ulykke. Mine øjne blev våde af at fortælle dem det. Jordemoderen kender jo baby groenings-regnestykket og spurgte ind til kombinationen af graviditet og sorg. Hvordan og hvorledes. Hun spurgte ind til, hvordan han døde og når nogen spørger, så svarer jeg. Med tårer i øjnene chokerede vi dem endnu engang, ved at sige, at han blev knust under en gravsten. Med massere af tanke og omsorg, sagde jordemoderen et par fine ord og sikrer sig, at vi havde et godt og stærkt bagland, inden hun sendte os ud af døren.

Hans hørelse fejler ikke noget. Hæleprøven var noget mere ubehagelig at udføre, fordi de prikkede et lille hul på hans hæl og blev ellers bare ved med at presse bloddråber ud på et stykke papir af en grædende dreng. Jeg synes ikke, det var rart, men heller ikke decideret ubehageligt. Det var bare, det der skulle gøres. Benjamin synes, det var ubehageligt.

Vi har virkelig oplevet en fin omsorg af personalet på Herlev under graviditeten og her efter fødslen. Deres spørgsmål til os, om vi har et godt bagland og om vi får den hjælp, vi skal bruge, er nye spørgsmål i vores ører. Det er ret fantastisk at blive spurgt om sådan noget. Det er bare spørgsmål, der bliver stillet ni måneder for sent. Heldigvis har vi og har hele tiden haft et utroligt stærkt bagland. Vores bagland er dem som mennesker, der spørger og ikke systemet der siger, de skal, for når alt kommer til alt, ville de nok ikke kunne stille de store op, hvis vi ikke kunne svare at vi har et.

Kede af det gik vi ud af døren og blev kørt hjem igen.

Hjemme kom min mormor og Kjeld på besøg. De havde kage og gaver med. Hjemmestrik, min favorit gave. Det var rigtig dejligt at se min mormor og have hende for mig selv, på tomandshånd, så vi kan snakke ærligt. Sådan som vores forhold er bedst. Vi snakkede lidt om fødslen, Anker, navn, Noam og amning. Jeg kunne se, at hun var glad. Hun sad med Anker længe og synes han var meget fin.

Alex kom også.

Min mælk er løbet til. Mine bryster er stenhårde og meget smertefulde med knuder. Jeg beklager mig over mine store tarvelige mælkebryster. Jeg kan ikke samle armene, uden at det gør ondt. Jeg vil så gerne amme helt fint og korrekt, men er nervøs for, at jeg ikke kan. Mine tanker om smerter under

graviditeten er endt ved fødslen, men efter fødslen følger jo en række voldsomt slemme smerter, som jeg fint havde glemt. Shit det er slemt. Smerterne fra mine bryster bliver kort afbrudt, når der kommer en efterve. Av.

Vi har Anker i vores arme hele tiden. Hvis jeg skal noget, har Benjamin ham og omvendt. Vi kigger på ham, retter tøjet på ham, kysser ham, nyder ham. Han er smuk og fin.

Vi spiste lidt, vi havde i huset og så X-factor.

4. marts 2017

Anker sov på mit bryst hele natten. Vi vågnede klokken 8 og stod op. Benjamin ordnede lidt, jeg ammede. Vi ventede sundhedsplejersken klokken 9, troede vi. Jeg havde fået Anker i tøjet og selv kun t-shirt og trusser, da det ringede på. Benjamin var ude at gå med hunden. Klokken var 8.30 og sundhedsplejersken var klar til at se til os. Vi tog det afslappet.

Hun vejede ham til 3660 g. Han var lidt gullig, men ikke noget vi skulle være nervøse for. Hans navle er lidt udstående, men vil formentlig falde ind af sig selv. Alt så ud som det skulle. Vi snakkede lidt om amning, Anker og fødsel.

Klokken 12 ventede vi Nanna og Johanne. I mellemtiden lavede vi ikke noget. Vi sad bare.

Nanna kom lige til et bleskift, der endte med tis og lort på puslepude, gulv og Benjamins bukser. Det var lidt kaotisk og sjovt. Johanne kom, da vi havde fået styr på lortesituationen.

Vi sad i stuen og kiggede bare på Anker.

Jeg skal vænne mig til at skrive Anker, hver gang jeg skal skrive en sætning om mit barn, siger jeg Noam højt inde mit hoved, men på papiret, får jeg alligevel ændret det til Anker.

Johanne havde fastelavnsskiver med. Vi snakkede om fødselsforløbet. Vi snakkede også kort om Noams fødselsdag. Da vi havde siddet længe nok, besluttede vi os for at gå en tur om Hundesømosen.

Cooper var i et særligt humør, hun gider ikke lytte til os, særligt ikke Benjamin, så vi holder hende mest i snor, fordi vi lige nu ikke helt kan kalde hende til os. Vi slap hende dog og kastede lidt pinde, men hun var fræk og lyttede kun lige til, hvad jeg bad hende om efter megen overvejelse.

Min mor og Frank var kommet, da vi kom tilbage. Vi spiste lidt brød. Min mor er vild med Anker. Efter de var gået, gik jeg ind i seng for at ligge hud mod hud med Anker.

Jeg blev ked af det på en lidt anden måde end normalt. Jeg tænkte på Anker og hvor fantastisk Benjamin er med ham. Det gør mig glad og ked af det bare at tænke på at høre ham kalde Anker for Anker, til Anker.

Min faster skrev for at høre om hun måtte komme på besøg på trods, at jeg var på den følelsesmæssige tredje dag, som hun skrev. Jeg synes ikke, jeg er mere følelsesmæssigt belastet end almindeligvis. Jeg er hverken oppe i skyerne eller i kulkælderen. Jeg føler mig ret neutraliseret følelsesmæssigt. Lammet.

Jeg kommer af og til til at forestille mig Noam i små hverdagsscenarier. I dag kom han i mine tanker ud og afbrød mig imens jeg var på toilettet. Gennem døren på klem, kom han for at sige noget. Det er hårdt. Jeg tænker på ham hver dag. Endnu mere nu, hvor jeg hele tiden kigger på Anker og kan se Noam i ham. Tænk at skulle have delt sådan en oplevelse her med en tre årig.

Min krop er ikke på toppen, men i bedring. Jeg beklager mig, men er fortrøstningsfuld.

Vi bestilte junk og spiste foran fjernsynet. Gik trætte i seng klokken 22.

5. marts 2017

Anker er mest urolig og vågen mellem klokken 21-01, mere end han er på noget andet tidspunkt i løbet af døgnnet. Han nægter at falde til ro liggende alene. Han vil ligge hos en af os. Helst ved mit bryst. Det er nu hyggeligt og vi sover godt, men det er hårdt for kroppen at sove med en baby på brystet.

Vi var oppe klokken 8. Jeg luftede hunden, kom i bad og fik serveret morgenmad. Min mor kom med lidt indkøb og renvasket tøj. Hun blev kun kort. Benjamin gik ud af døren med min mor for at få et lift til skoven, så han kunne gå en god tur med Cooper alene.

Jeg har Noam i mine tanker hele tiden. Jeg kigger på Anker og tænker på Noam, prøver at huske ham i det, jeg ser hos Anker og går og sammenligner dem. Jeg tænker meget lidt på sorg og på ulykken, hvilket er mærkeligt, men nok en god ting lige nu. Jeg får lov til at nyde Anker i stedet for at være forstyrret af ulykken. Jeg vil dog gerne kunne savne Noam og lade mit hoved tænke kun på ham, på onsdag, på hans fødselsdag. Jeg savner ham, men er mere tom end fuld af ulykkelige følelser og tanker.

Anker får den mælk han skal bruge, men mest fra mit højre bryst, som fungerer, som det skal. Det venstre fungerer ikke lige så godt, der er massere af mælk, det kommer bare ikke ud, hvilket er helt vildt smertefuldt.

Dagen gik med det ene besøg efter det andet. Først kom Natasja med lidt hjemmestrikkede gaver. Det var hyggeligt at se hende. Den første marts havde vi haft en formiddagsaftale og midt i min fødsel, havde jeg aflyst ved at skrive "Jeg føder lige", hvilket hun synes var helt vildt sjovt. Efter Natasja kom min mor med Kaya, min faster med mine fætre, Peter med Fe og Falke. Det var mange besøgende, men vi havde valgt at samle dem på en dag, på engang.

Her var gang i den. Alle søde, men jeg havde svært ved at håndtere og overskue støjen. De hilste alle sammen på Anker. Det var lidt grænseoverskridende at lade alle børnene røre, ae og pille. De fik ikke lov til at holde ham, det var jeg ikke tryk nok ved. Det er ikke noget problem med de voksne, der er jeg rolig og tænker ikke dårlige tanker og mulige ulykkescenarier. Alle gik omkring klokken 17.

Marlene og mor Inga kom på besøg for at se Anker og høre til os. De kom også med lidt gaver. Inga havde lavet et fint tæppe og en hue. Marlene gav os lidt penge. De var også hyggelige at have på besøg.

Vi var helt udkørte, da sidste hold gæster for dagen var gået. Jeg fik ammet Anker grundigt (tænkte først Noam, inden jeg skrev det i bogen). Benjamin lavede lidt aftensmad ud af noget af det, min mor havde købt ind.

Vi spiste og så fjernsyn.

Jeg bliver ked af det i løbet af dagen på trods af min følelse af tomhed og mangel på følelser. Jeg bliver overvældet og ked af forvirringen omkring vores tilstand og situation. Det er svært både at tale og skrive om, uden at det får vores kærlighed til Anker og Ankers vigtighed for os til at virke for lille og ubetydelig. Vores kærlighed til Anker er uendelig, men det er vores sorg over at have mistet Noam også. Vi har brug for Anker og vil altid mangle Noam.

6. marts 2017

Det var en hård nat. Anker kan ikke ligge på ryggen uden at fumle og kløjes lidt i mælk og mundvand, så han ligger hos mig, for at vi får noget sammenhængende søvn.

Jeg stod op og ordnede Anker, klædte ham af og rakte en glad og vågen dreng tilbage i sengen til Benjamin, hvorefter jeg luftede hunden.

Vi nyder Anker. Kigger på ham, studerer ham, dufter til ham, nusser ham, kysser ham, taler til ham, taler om ham. Vi kan ikke få nok af ham. Selv om natten, udmattet og træt, kan han få mig til at være glad.

Kirsten fra 1 th kom med en lille gave. Det var flinkt.

Benjamin lavede lækker morgenmad.

Jeg prøvede endnu engang at få styr på barsel og dagpenge, denne gang med endnu et nyt svar. Jeg er først berettiget fra d. 25 februar, min barsel og dagpenge tæller derfor ikke, fra da jeg sluttede på studie, fordi min seneste uddannelse ikke var 18 måneder, men 17 måneder. Det er rigtig irriterende og frustrerende at stå og mangle en måneds indkomst. Jeg blev ked af det, fordi vores økonomi sejler. Min bankmand skriver hverdag og vil gerne have mig til at dække mit overtræk på -11.000 kr. med minimum 6.000 kr. Penge vi ikke er i nærheden af at have. Benjamin har - 5.000 kr. på kontoen.

Vi fik klædt os på og kom ud af døren for at gå en god tur sammen. Det var hårdt, men tiltrængt og rart at få rensset hovedet for dårlige tanker.

Min far var kommet på besøg i mellemtiden. Jeg havde lagt en nøgle til ham, fordi jeg ved, at han altid kommer for tidligt. Min mor kom på besøg lidt senere. Jeg var træt, men det var dejligt at se dem.

Sussie kom ned med en gryderet. Det var super rart og flinkt. Cooper blev alt for glad for at få besøg. Hun sprang op i sofaen, hvor min far sad med Anker i armene. Hun var for voldsomt og alt for tæt på at hoppe ind i Anker. Jeg så for mig, at hun landede lige oven på hans hoved, knuste hans kranie med døden til følge. Min krop fik et chok. Det varede et øjeblik inde i min krop og i mit hoved. Jeg skulle tage mig sammen for ikke at reagere på det. Jeg reagerede først da de var gået med at græde, da Benjamin spurgte, om jeg var okay.

Vi snakkede lidt om, at det er noget vi må lære at leve med. Frygten for at miste. Chok der kan komme ud af små og ofte uskyldige hverdagshændelser. At reagere alene eller senere på dagen, og ikke i øjeblikket, for ikke at lade det gå ud over andre. Det var mit første ulykkesscenarie med Anker. Dem kommer der flere af.

Vi spiste Sussies gryderet og havde en dejlig vågen Anker resten af aftenen.

Jeg har været trist i dag. Jeg kan mærke tristheden og tomheden i min krop samtidig med, at jeg kan mærke kærligheden til Anker. Det er ikke følelser, der modarbejder hinanden inde i mit sind i dag, men de samarbejder heller ikke.

Vi gik ind i seng for at have hud-mod-hud-tid.

7. marts 2017

Natten var noget mere struktureret og lettere at overskue, end den ellers har været. Amning, pusling, putning og tre timers søvn, gentaget.

Vi blev vækket af sundhedsplejersken og børnepsykologen. De ringede på, jeg sov tungt. Det var Benjamin, der registrerede dørklokken. Vi kom op i en fart.

Vi snakkede om Anker, om fødslen og vores følelser omkring ham. Jeg blev meldt til mødregruppe i Gentofte med førstegangsfødende. Jeg kan fortælle om Noam, når jeg synes det passer og de har ingen søskende til deres spædbørn.

Vi spiste morgenmad, da de var gået og sad ellers bare rigtig længe i stuen uden at kunne tage os sammen til at lave noget som helst. Jeg trængte til et bad, Anker skulle i bad og hjemmet skulle ryddes og gøres rent.

Anker kom i bad, hvorefter der gik en hel del tid, før vi kom videre med resten af dagens gøremål.

Klokken halv tre kom vi igang. Vi fik lagt ting på plads, tørret af og støvsuget. Benjamin fik omplantet sine krydderurter. Jeg nåede en amning, inden vi fik Nanna og Sine på besøg.

Sine kom bare for at hilse på Anker. Hun er 25 uger henne og sidder selv snart med en lille en i armene. Jeg gik med Sine ud for at lufte hunden.

Nanna havde købt ind og lavede mad. Johanne og Svend kom også. Vi spiste aftensmad, så lidt fjernsyn, spiste snacks. Det var hyggeligt at have dem på besøg. Jeg sad med Anker i armene hele aften. Vågen, ammende og sovende.

Amningen går fint. Jeg er positiv. Anker vejer, hvad han skal og trods stadig ømme bryster, så nyder jeg tætheden og tiden med ham. Jeg er glad for, at det virker til at lykkes.

Jeg kan mærke, at jeg i løbet af dagen er ked af det. Jeg får lyst til at træde tilbage og græde. Det er når det hele lige bliver for overvældende og jeg kan mærke savnet til Noam. Vi er startet helt forfra med en marts-dreng, mens vi har en anden marts dreng i vores hjerter og hjerner.

Aftenamning og sengetid.

8. marts 2017

Efter en fin nat stod vi alligevel trætte op til onsdag d. 8 marts 2017. Noams tre års fødselsdag. Én uge som mor til "to". Vi havde aftalt at skulle en tur på kirkegården og senere lave vafler. Vi ville sørge for, at dagen ikke bare ville gå med at sidde og være triste.

Vi stod op og arbejdede for at komme ud af døren. Bad, hundeluftning, mad, tøj, amning, putning og pakning. Det tager tid at komme ud af døren.

Jeg havde printet og lamineret to billeder af Anker til at hænge på træet på Noams grav. Vi tog om fakta for at købe massere af lys, for det havde vi lyst til skulle stå og brænde på graven.

Anker sov på hele turen, han var nem. I toget snakkede vi om minder. Hvordan han altid målret gik mod Zoologiske Have hjemme fra, hvor vi boede med ordet "zoo" og en pegende finger i den rigtige retning. Benjamin snakkede om fremtidige ønsker. Om at tage på ture. Han glæder sig til at kunne tage Anker med på ture ud for at opleve ting.

Jeg hængte billederne op, vi tændte lys. Min mor kom forbi og gik efterfølgende til frokost. Vi blev. Vi blev kede af det og sad på de små blå skamler og kiggede på graven.

Vi gik til frokoststuen. Min mor havde skrevet, at der var kage. Anker blev ammet og puslet inden vi tog hjem af igen. Vi handlede ind på vejen.

Hjemme lavede vi vafler og ventede vores forældre.

Jeg havde i løbet af dagen modtaget en hel del beskeder med hilsner fra folk, der tænker på os. Der var en besked der gjorde mig særlig glad og ked af det. Alle vores forældre var på besøg, så jeg trak mig lidt tilbage for at læse og svare. Jeg græd og ammede samtidig.

Noams pædagoger Louise, Semira og Charlotte havde sendt os en fin hilsen. De skrev, at de tænkte ekstra meget på os i dag og håbede, at vi var faldet godt til i vores nye hjem. Det gjorde mig rigtig ked af det, selvom jeg var glad for, at de skrev. Jeg tænker ofte på dem. Jeg sendte et svar, hvor jeg fortalte om Anker og om indramningerne af billerene af Noams malerier. Jeg medsendte lidt billeder. Jeg håber de ser mit svar i morgen, når de har mødt igen. En efter en kom min familie ind for at se til mig. De trøstede mig. Min far blev ked af det. Min mor gav mig en krammer og sagde "Du har været mor i tre år, dit barn er bare kun en uge".

Vi spiste vafler og snakkede. Anker sov i deres armene, en efter en.

Klokken 17.30 var de alle sammen gået og vi satte os i stuen. Jeg har haft tendens til tårer i dag. Jeg er helt vildt ked af det samtidig med, at Anker gør mig glad. Det er så godt, at vi har ham.

9. marts 2017

Jeg havde en dreng i armene, der ikke ville sove, men kun amme indtil klokken 24. Han havde en træet mor. Vi sov til gengæld til klokken 6 sammen. Efter det sov vi længe og stod langsomt op.

Jeg vågnede op og var lidt ked af det. Mine tanker kredsede om Noam. Jeg gentog sætningen "Noam 3 år" inde i hovedet. Det ville have været så fantastisk hvis han havde været her. 3 år.

Jeg er for nyligt, igen, begyndt at gå og fortryde, at vi gik den tur den dag. Jeg ville gøre det om. Jeg drømmer om, at vores dag havde taget en anden drejning.

Jeg er også begyndt at blive bange for tiden. Lige nu har jeg en nyfødt i armene, men om kun to år og tre måneder er han ældre end Noam blev. Jeg kan forestille mig Noam som treårig, for det lå ikke

så langt væk ude i fremtiden, men jeg kan ikke forestille mig ham som 4,5,6 årig ... Hvordan ville hans stemme udvikle sig, hans udseende. Det kommer jeg aldrig til at vide, og jeg har svært ved, at jeg kommer til at kunne forestille mig det, uden at duplikere Anker. Det gør mig ked af det og bange for tiden der går og os der kommer længere fra Noam og hans liv sammen med os. Tænk at vi om "kort" tid lever en normal hverdag igen og vores liv ikke er et stort traumeshow. Det er skræmmende og noget jeg egentligt ikke har lyst til er lige om lidt, for selvom det ville være et dejligt og lettere liv end nu, så vil jeg forblive tæt på det liv, jeg havde med min nu døde dreng.

Vi kigger på Anker og total nyder ham.

Først klokken 14 kom vi samlet ud af døren for at gå en god tur med hunden. Min krop havde det bedre og det var en rigtig god gåtur. Hunden var glad. Vejret var fint og det var hyggeligt sammen med baby og Benjamin.

Vi fik gæster da vi kom hjem. Ea og Kaya. Sofie kom bagefter. Marcelle og Christian og H-P kom. Vi spiste kage og drak kaffe. Jeg ammede det meste af tiden. Hvilket betød, at der ikke var nogen der fik lov til at holde ham, han blev i mine arme. Han spiser meget.

10. marts 2017

Standard nat. Tre timers søvn, én times amning og skiftning og om igen.

Vi stod langsomt op, spiste morgenmad og gjorde os klar til dagen. Det meste af tiden sidder vi tæt.

Halv 12 mødtes vi med Sine og Hera til en gåtur i Ermelunden. Der var forår i luften. Det var en rigtig fin tur. Hundene hyggede, Anker sov. Vi gik halvanden time og snakkede.

På et tidspunkt i løbet af vores gåtur sagde Sine, at hun af og til godt kunne blive nervøs for at Hera i høj fart ville ramme en knækket gren, som ville gå lige igennem hende. Jeg sagde smilende, at det måtte hun ikke sige i håb om, at hun var færdig med at fortælle om mulige ulykkesscenarier og af nervøsitet for selv at få ubehagelige tanker. Hun snakkede lidt videre om det, men jeg lukkede af og responderede dermed heller ikke på det, der blev sagt for at være sikker på, at der ikke skete mere i mit hoved.

Min mor kom på besøg lidt senere på dagen. Hun lavede bolledej og frugtsalat til os. Frank, Jonas og Tobias kom forbi for at se Anker.

Anker producerer fyldte bleer i flæng, men af alt det der kommer ind, skal der jo også noget ud igen.

Til aften havde jeg og Benjamin besluttet os for at spise sushi for det gavekort, jeg havde fået i bachelorgave. Det var dejligt. Vi så film imens.

Jeg instagrammer dagligt, hvilket jeg har gjort i et par år nu. I dag på instagram faldt jeg over en profil, hvor jeg ud fra hundens navn kom frem til, at det var en af Coopers søskende. Vi havde mødt familien den aften vi modtog vores hvalpe ved færgelejet på Sjelands Odde. En familie fra Roskilde fik overdraget en helt beige hanhund, som skulle hedde Woody, da vi fik overdraget Cooper. Det var ham jeg genkendte. Han var super fin.

Det har været en rolig dag. Det betyder, at der hverken er de store tanker om Noam, men heller ikke om Anker. Det er bare livet i nuet, der foregår.

Vi har kigget på institutioner. Det er et svært system. Vi vil have ham så tæt på som muligt og helst i en integreret institution.

Jeg nyder Anker helt tæt på og hele tiden.

11. marts 2017

Fire lortebler, to timers rumsteren. Det endte dog med, at vi sov helt tæt og godt sammen.

Vi stod langsomt op, spiste lækker morgenmad.

Andreas var kommet hjem fra rejse. Han kom klokken 13 for at møde Anker for første gang.

Vi gik en god tur på to timer i forårsvejret gennem Ermelunden.

Klokken 17 kørte vi til middag hos min mor. Alle var samlet.

Mit hoved har larmet i dag. Jeg har tænkt rigtig meget på Noam. Jeg savner ham så inderligt.

Den lyst og følelse jeg har haft før af at være tæt på sammenbrud, hvor jeg normalt ikke bryder sammen, men kan se det for mig. Den er kommet tilbage. Jeg har haft det sådan flere gange for nyligt.

I større selskaber og blandt folk kan jeg bedst lide selv at sidde med Anker. Det er ikke, fordi jeg føler ubehag ved, at andre holder ham, jeg føler bare behag ved selv at gøre det. Det gælder dog ikke overfor min mor.

Jeg oplever dog en rigtig ubehagelig tanke, hvis jeg imens der er andre, der holder Anker, får en tanke om en mulig ulykke. Så er min reaktion på det tab en opgivenesshed. Jeg overbeviser mig selv om, at hvis han skal dø, så er det sådan det er og der er ikke mere at gøre. Det er mit lod i livet. Det er svært at beskrive, men det føles rigtig ubehageligt, at min løsning er at give op. Jeg tror, jeg prøver at beskytte mig selv af frygt for at miste igen.

Jeg har ikke sagt meget i dag. Jeg har mest holdt mig lidt for mig selv blandt alle de mennesker, vi har været sammen med.

12. marts 2017

Vi var inviteret til brunch hos Sine og Milan. Vi pressede juice, som vi tog med lidt over ti, da vi var klar til at gå ud af døren.

Det var rigtig hyggeligt og vi endte med at bruge det meste af dagen på at brunche. Vi gik en tur i Ermelunden. Det er 4. dag i træk, at vi går den tur på ca. 5 km.

Vi var hjemme igen, ca. halv fire med en udhvilet baby og en træt hund.

Benjamins far kom forbi til en snak og en kop kaffe.

Vi spiste madder til aften og is til dessert. Vi så fjernsyn.

Jeg bruger utrolig lang tid på amning. Det går fint, men vi kan sagtens blive bedre. Jeg er hele tiden lidt nervøs for om han får nok. Jeg tror nu alligevel heller ikke jeg ville kunne få ham til at spise mere end han gør.

Benjamin er glad for Anker. Han er så optaget af ham, at intet andet (læs: mig) kan nå igennem til ham, hvis han har fokus rettet mod Anker. Det generer mig lidt, og jeg kommer til at hæve stemmen, når han ikke lytter efter, men samtidig er det også lidt fantastisk, at han er så glad for vores lille baby.

Det har været en væsentlig bedre dag sindsmeæssigt, selvom jeg ikke kan lade være med at tænke på Noam og være ked af det indeni.

13. marts 2017

Natten var hård. Jeg var træt og sov med Anker ved min side. Det er hårdt, men mest hyggeligt.

Vi stod langsomt op, fordi vi vågnede tidligt og skulle ud af døren til psykologerne. Vi gjorde os umage med at beskæftige hunden, så vi kunne undgå hylene i mens vi var afsted.

Vi tog toget.

Hos psykologerne havde vi fælles session, hvilket betød, at det var helt stille og roligt. Det handlede om fødslen og vores reaktioner og tanker omkring det.

Jeg fortalte ikke så meget om dårlige følelser og alle mine Noam-tanker, som jeg har haft. Det venter jeg med til næste gang.

Det var rart, at det var en stille og rolig snak, men det kan føles lidt som om, at vi spilder vores tid med vores psykologer, når vi bruger den til sådan en simpel samtale, fordi vores tid med dem er tidsbegrænset. Det kan måske også være en god ting, for en simple snak kan betyde, at vi begynder at have mindre behov for dem.

Jeg ser frem til at føle, at jeg ikke har synderligt behov for at få en respons og en medvurdering på alle mine tanker. Jeg ser særligt frem til at være æ med alle mine dårlige tanker og have lært at leve med sorgen.

Hjemme kom min far på besøg, efterfølgende kom Andreas. Vi spiste rester.

Sara fra min mødregruppe med Noam kom. Jeg er åben og ærlig omkring hende, særligt fordi hun spørger. Men jeg ved, at jeg ikke kommer til at se hende fremover. Hun skal flytte til Århus, så vores møde virkede ligegyldigt, men jeg kunne ikke sige nej. Det var mærkeligt at snakke om børn med hende, for hun taler om sin treårige og jeg taler om min spæde.

Meget træt, lidt trist gik jeg ind i seng.

14. marts 2017

Det er hårdt at skulle op flere gange om natten, men Anker er så nem, som han kan være.

Dagen startede klokken 4 med, at vi opdagede, at Cooper havde spist undersiden af vores sofa. Der havde været hæftet et stykke beskyttende stof op mod understellet og hynderne. Det var væk. Spredt

og spist. Hun var skamfuld og lidt syg resten af dagen. Vi lo lidt af det, prøvede at gøre hende i godt humør og ellers lod vi hende være.

Vi sov videre og stod langsomt op, da vi først stod op. Benjamin lavede morgenmad.

Andreas L. kom på besøg klokken 12. Det var bare til en snak og en kop kaffe. Det var stille og roligt. Vi snakkede ikke rigtig om os. Han mødte Anker og så snakkede vi om hans kommende vandretur i USA. Ham og en ven skal vandre i 5 måneder. Det virker fantastisk og dumdrigt. Det var spændende at høre om hans planer.

Andreas L. gik og sundhedsplejersken Pernille kom for at se til os og til Anker. Anker målte hun til 54 cm og 3970 gram. Han er vokset fint. Vi snakkede lidt om triste følelser og fødselen.

Kort efter Sundhedsplejersken var gået ringede min mor på døren og lige efter kom Nanna.

Nanna og Benjamin kørte ud for at handle ind til nem pizza.

Nanna, Johanne og Benjamin lavede lækre pizzaer. Jeg og Steffen så et konkurrenceprogram. Jeg ammede imens.

Vi spiste aftensmad og så Twin Peaks. Det er altid hyggeligt, selvom jeg ofte er træt.

Efter en dag med mange mennesker vadende ind og ud af vores hoveddør, var det rart at komme ind i seng.

15. marts 2017

Vi stod op med det samme og var ude af døren før ni for at lufte hunden efter hendes "sofa-sygedag".

Vi kørte til Hareskoven og købte morgenmad i et bageri på vejen, som vi spiste på vores gåtur.

På vejen hjem igen købte jeg ind til kagebagning. Jeg gik igang med det samme, da vi kom hjem for at nå det inden ammepause.

Klokken 14. skulle vi være på Herlev til Ankers hjertescanning. Han var sur, og vi havde glemt en sut. Jeg stak min lillefinger i hans mund for at få en smule ro og med en radiograf der arbejder hurtigt, gik det lige. Alt er fint.

På vejen hjem blev jeg ked af det. I radioen var der nogle der snakkede om kræft og livet med sygdom. Der blev nævnt noget om at fortryde noget i livet. Jeg kom til at tænke på Noams dødsdag. Den 15. juni 2016. Jeg fortryder den dag. Jeg fortryder, at vi skyndte os at hente ham i vuggestue, at vi købte is, at vi havde overskud, at vi var glade. Jeg fortryder, at vi ville på tur sammen. Jeg fortryder, at jeg valgte stedet, viste vej. At vi var der og vi var der med vores barn. Jeg sad og græd i bilen. Benjamin trøstede mig. Jeg fortalte ham ikke, hvorfor jeg græd.

Vi nåede kun lige ind af døren, inden jeg fortsatte med kagen og Benjamin gik i gang med at støvsuge, hvorefter min far kom.

Det var ham, jeg bagte kage til. Han havde fødselsdag og vi ville gerne fejre ham lidt. Min mor og Sussie kom efterfølgende. Det var helt stille og roligt.

Klokken 17.30 spurgte Sine om vi ville med på hundeluftertur, så for at få dagens sidste solstråle med, gik vi ud af døren samtidig med vores gæster.

Vi gik en tur om hundesømosen. Benjamin og jeg kan godt lide Sine og Milan. De er søde, glade og betænksomme. Vi er begyndt at åbne os mere op for hinanden.

Vi bestilte pizza og så film. Jeg var helt vildt træt og fik det dårligt. Jeg så frem til at skulle i seng.

16. marts 2017

Vi vågnede trætte. Vi stod ikke op med det samme. Da vi stod op, gjorde vi os klar til at tage en tur til Lyngby. Vi manglede lidt forskellige ting.

Vi tog "grisen" derud. Vi brugte lang tid i Lyngby, for alt vi foretog os, gik meget langsomt. Vi fik købt lidt forskelligt af det vi manglede, lidt dragter til Anker og nye sutter.

Vi var hjemme klokken 15 og klokken 16 skulle vi hjem til Benjamins forældre. Jeg ammede og så fjernsyn, mens Benjamin badede, inden vi kørte afsted igen for at spise aftensmad i Søborg.

Anette var ked af det. Hun var ked af, at hendes brødre ikke var der for hende eller havde været det på noget tidspunkt, og så var hun ked af, at Benjamin og jeg ikke var blevet inviteret til Benjamins fætter Sebastians 18 års fødselsdag. Hvilket også er rigtig mærkeligt ud fra, hvordan der normalt bliver fejret større begivenheder i deres familie. Jeg ved at vi havde takket nej, men det betyder ikke at en manglende invitation gør indtryk. Det er et ret klart budskab at sende. Vi er ikke velkommen, om det er os eller vores situation. Det er lige meget, for vi er vores situation. Humørbomber er vi måske ikke, men vi er mennesker i sorg, der på et tidspunkt skal leve et almindeligt liv igen. Det bliver sværere, når familie og venner afskærer os og vi begynder at afskære familie og venner.

Benjamin skulle til byen for at blive klippet sammen med Andreas. Så vi blev ikke længe i Søborg. Anker og jeg blev kørt hjem. Benjamin kørte videre.

Jeg sad i sofaen med en sovende baby i mine arme, en sovende hund ved min side og så fjernsyn.

17. marts 2017

Natten var hård. Anker vågner og er svær at få til at falde til ro igen. Mellem 2-5 fik vi ikke meget søvn.

Vi stod hurtigt op, fordi der var lort ud af bleen og op af ryggen. Det var nok det, der havde generet ham i løbet af natten. Sæbespånere tog pletten.

Natasja ville komme på besøg klokken 11.30. Vores hjem sejlede. Der var bunker og vasketøj over det hele, hvilket vi hurtigt måtte rydde om, inden vi fik besøg. Hjemmet blev acceptabelt.

Benjamin kørte til Silvan for at kunne komme videre med sit drivhus.

Jeg og Natasja sad i stuen. Hun har fået sit første job og starter på mandag. Med 28.000 kr i startløn. Hun gik igen efter et par timer.

Det var begyndt at hagle.

Der gik lidt tid før jeg og Benjamin gik tur med hunden grundet vejret. Da vi først kom ud var det dejligt. Koldt, men rart med luft. Jeg har brug for at komme ud på tur ligesom hunden og jeg nyder at være sammen med Benjamin.

Jeg er begyndt at tænke rigtig meget på ulykken igen. Jeg har noget nemmere ved at tænke på den uden at bryde sammen inden i, men det er stadig rigtig ubehageligt.

I Lyngby i går havde jeg købt en ny æske til alle papirerne på Noam, fordi den æske det hele ligger i, nu er gået i stykker, så jeg gik i gang med at ordne og sortere indholdet. Det gjorde mig ikke så meget at flytte rundt på begravelseskortene fra blomsterne, mappen fra vuggestuen eller nogle af alle de andre ting, men jeg læste hans skadejournal, som min mor havde fået udleveret fra traumecentret. Jeg kan huske, da hun overrakte den til mig, var det med ordene "lad være med at læse den." Jeg læste første sætning og blev fysisk dårlig. Jeg skyndte mig at komme den i kuverten igen, men vidste også godt, at mit hoved ville kredse om indholdet af det papir, hvis jeg ikke læste det. Jeg valgte at læse videre for at få det ud af verden. Voldsom ubehagelig læsning. Helt ægte. Det var sådan det var. Det var sådan han var skadet. Han var død. Det var bedre at læse det end at blive ved med at tænke for meget over det, for jeg ved jo godt, hvad der skete. Dog mest med mine egne ord. Jeg græd for mig selv, mens Benjamin skiftede Anker.

Jeg valgte også at kigge på det usb-stik, som Noams vuggestue havde sendt til os med billeder af Noam. Jeg havde ikke kigget på det før. Jeg havde læst det vedlagte brev og lagt det samlet ned i Noams kasse. Jeg havde et lille håb om, at der var billeder af, at han malede de to billeder, vi har fået rammet ind og hængt op, men det var der ikke. Der var andre fine billeder. Fotografier fra hans vuggestuestart til hans "afslutning". Han er fantastisk at kigge på. Fine smukke dreng. Han var noget helt særligt.

Jeg er tung i hovedet og i nakken. Jeg ser Noam for mig som to-årig, drømmer om ham som treårig. Jeg drømmer om at snakke med ham, at være mor for ham. Samtidig med at jeg nyder Anker, kysser på ham, nusser ham, dufter til ham, putter med ham. Jeg tænker kun på Anker i nutid. Han vokser ikke op og ind i fremtiden. Jeg tænker ikke på ham som et gående barn, eller et talende barn. Han er med mig hele tiden og med til Bornholm til påske og til sommer, men som spæd. Jeg er ikke klar over hvorfor. Måske jeg ikke kan, måske jeg ikke vil. Måske er det fordi, jeg ikke tør. Eller fordi jeg meget bevidst holder mine tanker om Noam adskilt med forestillinger om Anker. Jeg ved det ikke, men jeg ville gerne kunne forestille mig Anker og glædes over, at han bliver stor en dag. Måske jeg ikke tør tro på, at jeg skal leve og se ham vokse op, blive uddannet, måske en dag stifte familie selv og jeg dør før ham, som en forældre skal. Jeg har det som om, jeg kun har Anker til låns. Jeg føler, at der kan ske ham noget når som helst.

Benjamin lavede aftensmad og vi så x-factor.

18. marts 2017

Natten var hård. Det bliver den, når jeg helst vil have, at Anker sover i sin seng, for han brokker sig, hver gang han taber sin sut, hvilket jeg skal reagere på. Da jeg ikke havde fået nogen sammenhængende søvn mellem 2.30-4.30, blev jeg frustreret og sagde med irritation i min stemme "Åh Anker, nu skal du altså sove." Benjamin hørte mig og sagde, at han nok skulle tage ham. Jeg blev ked af det. En blanding mellem træthed, irritation, fortrydelse og sorg. Jeg ved ikke helt, hvorfor jeg græd.

Vi sov længe og stod op til en dag uden planer. Da det holdte op med at regne, gik vi en tur i Ermelunden.

Vi lod hunden være alene og kørte ud for at handle.

Vi afsluttede dagen på madras i stuen foran fjernsynet med en sovende baby og en sovende hund. Det var rigtig dejligt. Vi havde fundet en film, vi gerne ville se. "Pianisten". Det viste sig at være en anden film end vi havde regnet med. Den var voldsom og da der efter kort tid var kvinde der græd, fordi hun i skjul havde holdt sin baby for munden for ikke at blive opdaget, og dermed var kommet til at kvæle den efterfulgt af en flok døde børn, skudt af nazisterne, der lå efterladt på jorden, slukkede vi. Jeg blev ked af det. En film af historien. Tænk, at man så sine medmennesker blive skudt. Tænk at se døden på så tæt på. Tænk, at jeg har set døden så tæt på. I nutiden. Min egen søn. Død på så brutal en måde. Hans slappe krop. Hans beskadigede og blodige hoved. Sådan noget jeg kun burde se på film. Det er min triste virkelighed.

Jeg tænker flere gange dagligt på Noam og ulykken. Når jeg starter med at tænke på Noam, kan jeg se ham for mig i korte øjeblikke. Bevæge sig barnligt og glædeligt rundt i vores hjem. Når ulykken tager over, tænker jeg på tiden kort før ulykken indtraf, fortidens glæde, fejlen ved at gå den vej. Tanker om andre udfald af situationen. Hvor forfærdeligt det var. Hvor forfærdeligt det er. Af og til når jeg scroller igennem mit fotoalbum passerer jeg hans dødsdag og begravelsesdagen, hvor jeg har billeder fra. Forleden dag scrollede jeg ikke hurtigt eller langt nok forbi og blev mindet om, hvordan han så ud død. Hans ansigt og kvæstelserne. Det var værre end det min hukommelse fortæller mig og mit sind er ikke mildt.

Jeg tænker også nærmest dagligt på vores sag og advokaten. Fordi sagen ikke er i gang. Det stresser mig, særligt fordi, at ansvaret ligger hos mig. Det er mig, der skal tage kontakt til en advokat førend, at der sker noget.

Jeg føler ekstrem stor ubehag ved, at mit hoved er fyldt sådan op med ulykkestanker. Jeg prøver at finde ud af, hvordan jeg har klaret det det sidste halve år af mit liv. For jeg synes jeg har det hårdt i dag, og kan ikke komme frem til, hvordan jeg har synes, at jeg havde det før. Jeg ved ikke, hvad jeg har følt eller tænkt på tidligere tidspunkter. Hvordan har jeg kunne hænge sammen, hvorfor er jeg ikke brudt fuldstændig sammen. Hvordan har jeg kunne stå oprejst hver dag siden ulykken? Jeg kan overhovedet ikke komme frem til det i mit hoved, men jeg ved jo, at jeg har det i mine bøger.

19. marts 2017

Jeg har lyst til at gøre noget. Jeg ville ønske, at jeg i dag vidste, at jeg vil komme til at gøre noget. Udarbejde og arbejde med noget, der omhandler døden og sorgen. Noget om mit liv. På et tidspunkt vil jeg. Jeg er bare hverken en skriver, en sanger eller en kunstner, og så er der rigtig mange, der udgiver noget om døden, bøger, sange, malerier. Fordi det er et nutidigt og populært emne.

Jeg har lyst til at lave noget, noget brugbart, noget med fornuft, noget ligegyldigt, noget udtryksfuldt, men også noget, der er en hyldest, noget kunst, noget der udtrykker min sorg. Jeg vil gerne lave en fotobog. Noget sammensat, eller et enkelt billede pr. side. Noget der bliver mørkere og mørkere. Bordeaux. Sort. Noget af Noam. Om Noam. Måske det skulle starte som enkelte kunstværker og så samle dem til en fotobog. Måske det skal kombineres med mine dagbøger.

Jeg vil gerne skrive noget, udgive noget, samarbejde med Benjamin, samarbejde med andre. Måske gøre brug af min dagbog. Vores situation og selve ulykken er bare absurd. Måske for absurd. Ville jeg

kunne tilføje noget? Ville andre kunne bruge det, jeg ville kunne komme med? Har jeg været for stærk, for viljestærk, for urkraft stærk til, at andre i sorg og smerte vil være i stand til at relatere til min fortælling, til mig? Skulle jeg være brudt sammen, have skrevet om mine svagheder? Hvordan søger jeg i forhold til andre? Hvordan lever jeg i forhold til andre, der har mistet?

Jeg vil bare gerne gøre noget. Skabe fokus. Vise virkelighed, sårbarhed.

*Fotografierne af Noam er livet før døden. Dagbogen er livet efter døden, uden Noam.
Hvornår kan jeg lave det?

Vi sov længe i dag. Anker startede med at stå op klokken 5, men sov videre. Vi stod først rigtig op klokken 10. Jeg brugte tid på at amme, mens Benjamin ryddede op.

Benjamins bedsteforældre kom på besøg inden de skulle til Fe og Falkes fødselsdag. Vi havde valgt ikke at deltage. De så vores hjem for første gang, mødte Cooper og Anker. De er to dejlige, rare og skøre personer. Jeg er ked af, særligt på Benjamins vegne, at de ikke tør være her og have kontakt til os. De holder sig på afstand og bruger tid på at være bange for at sige og gøre noget forkert. Den mindste kontakt, den mindste anderledes ting, ville være mere rigtig at gøre, end at gøre ingenting. Det overrasker mig lidt at se en pensioneret præst og hans præstekone have svært ved døden. Bent har snakket om døden hele sit erhvervsliv og han har med garanti vejledt om sorg.

Det er ikke kun dem, der gør sådan. Der er rigtig mange mennesker i vores liv, der holder afstand. Hvornår mon vi fortæller dem, at vi har manglet deres tilstedeværelse. Mon vi nogensinde får det gjort, for hvordan siger man sådan noget, særligt når vi har været klar over det så længe. Jeg ville gerne, at jeg var i stand til at konfrontere folk og tage snakken i dag, mens jeg står og mangler dem nu her i min stærke sorg, så de ville have muligheden for at ændre adfærd, så de kunne forstå, hvor vigtigt det er for os, at de ville være her, men hvis jeg får sagt noget til nogen, så bliver det nok først, når jeg selv har accepteret min sorg, lært at leve med døden og alt det, der følger med.

William kom fra Århus for at besøge Benjamin (os). Min mor og min farmor kom på besøg. William og Benjamin gik en lang tur med Cooper, mens jeg var sammen med min mor og farmor. En dag med sofasnak, kage og kaffe.

Min mor og Frank handlede lidt ind til os inden de kørte hjem.

Vi lavede frysermad og så serie. Vi var længe oppe. Anker var vågen, skidende og gylpende nød vi ham og sang for ham.

Vi har ikke haft sex siden fødslen. Benjamin er begyndt at være trængende. Han googlede, hvornår det er okay at have sex efter en fødsel. Jeg er ikke helt klar endnu. Jeg er samtidig heller ikke på noget prævention, endnu. Han må vente.

20. marts 2017

Natten er bedst, hvis jeg bare lader Anker sove ved min side.

Planen var, at vi skulle op og til psykologerne, men de rykkede vores aftale til på fredag, inden vi kom ud af døren. Det var fint. Det er svært at være klar og komme ud af døren og frem til tiden klokken 10.

Vi spiste morgenmad og gjorde os klar til at komme ud af døren. Det tager tid med alting og amning.

Turen gik til Lyngby, hvor vi skulle købe gave til Fe og en lille gave til Sofie Fs lille Ellen.

Vi kørte til kirkegården bagefter for at hente min mor som aftalt. Vi gik omkring Noam og tændte et lys. Jeg tog et billede af os alle sammen ved graven. Det blev lidt et meget personligt og sårbart selvportræt. Jeg har lyst til at dele det på mine sociale medier med en ærlig tekst, men jeg har for svært ved at skrive det rigtige. Samtidig ved jeg heller ikke, om billedet er lidt for personligt.

Vi snakkede lidt om styrke. Hvordan vi har klaret os. Jeg ved ikke, hvad et stærkt menneske er, men jeg ved heller ikke, hvad et svagt menneske er. Benjamin fortalte, at Willian i går havde sagt, at det var meget imponerende, hvordan vi klarede os. Det samme havde Kirsten (mors veninde) sagt allerede til begravelsen. Hun ved, hvad det vil sige at miste et barn. Hende tænkte jeg på, fordi min mor skulle se hende i dag, og fordi vi har bilen, skulle vi assistere med kørsel.

Min mor mødte os ved graven og uafhængigt af min og Benjamins samtale, sagde hun det samme. "I er så stærke og klare det hele så flot, både at tage jer af et barn og have mistet et barn samtidig". Det er rart at få af vide. Blive fortalt, at vi gør det godt. For vi kæmper utrolig hårdt for at det går godt.

Vi samlede Kirsten op på Hellerup station. Kørte på kort visit hjem til os, hvorefter min mor og Kirsten kørte videre. Benjamin og jeg pakkede vogn, tog Cooper i snor og hentede Hera med på gåtur. Vi gik en rigtig god og aktiv tur i Ermelunden. Jeg synes, det er lidt nervepirrende at have ansvaret for andres kærlighed, men det gik rigtig fint.

Andreas kom efter vi havde gået tur. Min mor kom tilbage, Sussie kom ind på besøg. Charlotte (1th) ringede og Benjamins mor kom lidt senere, da vi lavede aftensmad.

Jeg tog et bad og gik ind i seng for at amme. Jeg tænker rigtig meget på amningen. Hvor meget man han spiser. Jeg bliver nervøs, når han sover lange lure. Han gylper utrolig meget. Jeg er også bange for, at jeg ikke kan få flere børn. Jeg er bange for, at mit underliv er gået i stykker. Ikke baseret på noget som helst konkret. Kun tankemylder.

Hver dag oplever jeg at have tanker om ulykker og frygt for, at vi mister Anker. Det kan være lige fra at snuble i et snørebånd eller ned af trappen. At komme til at mase ham, at det er Cooper der masser ham, eller mase sin pote igennem hans bløde punkt i hovedet. Alle scenarier, store som små, absurde eller ej ender med døden. Det ender med at vi mister Anker.

21. marts 2017

Vi skulle tidligt op for at komme til åben konsultation hos lægen med hans stadig lidt gule hud.

Vi tjekkede ind og efter to minutter fik vi besked på, at han skulle have taget blodprøve og at de ikke kunne gøre det. De sendte os videre til Gentofte Hospital. På Gentofte hospital, da vi var kommet til, blev vi sendt videre til Herlev hospital, fordi de heller ikke på Gentofte kunne tage blodprøve på et spædbarn. Vi gav op. Vi gad ikke køre mere rundt og vente på at komme til, hvor det alligevel ikke kan lade sig gøre.

Vi var kun hjemme et øjeblik, hvorefter Benjamin kørte mig hjem til Sofie F og lille Ellen. Ellen hang på Sofies mave og sov. Hun var meget fin med massere af mørkt hår, tydelige øjenbryn og lange øjenvipper.

Det havde været en lang og hård fødsel. Sofies livmoder var stoppet med at gå i fødsel d. 21 februar og Ellen kom først til verden efter mange timer og akut kejsersnit d. 24 februar. De vidste først, at livmoderen var stoppet efter fødslen. Det lød helt vildt, som det havde stået til og det var også gået ud over Ellen.

Jeg kunne godt tænke mig, at hun så mig som et ligeværdigt menneske. Jeg vil gerne være hendes ven. Det virker til at være lidt svært, fordi vores kontakt er baseret på Noams ulykke og før det som lærer/elev. Jeg mødte også hendes kæreste Martin. Flink og nede på jorden.

Benjamin hentede mig igen.

Falkes gave kom med posten, så vi valgte at køre på visit i Albertslund for at give begge Benjamins søskende deres fødselsdagsgaver. Jeg så, hvor de bor midlertidigt.

Vi kørte hjem igen for at lave aftensmad. Det var kun Nanna der kom til Twin Peaks Tirsdag i dag. Hende og Benjamin lavede dhal.

Vi slappede bare af, hyggede og så fjernsyn. Jeg ammede.

22. marts 2017

Vi skulle op og igang. Vi havde besøgstid i Ankers kommende vuggestue klokken 9.

Vi mødte lederen Helle i Solstrålen. Vi blev vist rundt i det lille børnehus. Det var meget anderledes en Noams institution. Men den virkede rar og pædagogerne virkede flinke. Vi fortalte lidt om os selv. Jeg gik derfra med en fin fornemmelse. Anker skal starte til januar. Den ligger godt og jeg glæder mig til at skulle hente ham og gå hjem af villavejene.

Vi kørte videre til Herlev hospital for at få taget blodprøve på Anker. Det gik hurtigt. Børn har fortrinsret. Heldigvis. Jeg havde været lidt nervøs, fordi jeg ikke ville have, at han skulle blive ulykkelig over at blive stukket. Sygeplejerskerne var flinke og dygtige. Det gik hurtigt og nemt. Han stoppede med at græde da de var færdige.

Da vi var færdige, kørte vi et ærinde ind mod byen for at hente en bog jeg havde købt på DBA. Kvinden der solgte mig den, havde flere gode bøger, så jeg gik derfra med mere end én. Det var ikke så godt.

Derhjemme var Andreas kommet.

Jeg kørte efter min mor på kirkegården. Vi skulle til min mormor i Holbæk. Hun er syg, mere syg end ellers. Hun bliver strålet nu, fordi kemoen ikke har gjort som håbet. Hun er trist og havde lyst til at se os.

Min mormor var trist, syg, tynd, grå og med mange smerter. Det var dejligt at se hende og godt, at hun havde sagt, at vi skulle komme.

Jeg bliver ked af, at hun er så syg og har lyst til at give op. Særligt fordi jeg ikke er klar til at sørge over tabet af min mormor. Hun er så vigtig for mig, men min krop er fuld af sorg over Noam. Hun kommer til at dø, og hun kommer til at dø før, hun er rigtig gammel. Vi ved ikke endnu om hun dør af kræft eller med kræft. Jeg ved godt, at hun ikke skal leve meget længe, men selvom jeg ved det, bliver

jeg ked af det. Jeg er også ked af, at hun kom til at opleve Noams ulykke og ikke kommer til at opleve Anker i livet. Jeg er i tvivl om, jeg skal fortælle om mine og Benjamins planer, børn og ægteskab, som ingen andre ved. Jeg må fortælle dem i hemmelighed. Det var rigtig fint at være der sammen med min mor. Min mormor var ærlig og sårbar med os i dag.

Vi spiste havregryn til aftensmad og gik meget trætte i seng.

23. marts 2017

Vi sov længe. Jeg blev siddende i sengen og ammede i lang tid. Jeg er begyndt at blive nervøs for, om det går som det skal. Jeg synes stadig, at jeg skal arbejde hårdt for at det fungerer. Det er ikke vildt spændende, sjovt, nemt eller naturligt endnu.

Der kom to sundhedsplejersker på besøg i dag. De kiggede på Anker, målte og vejede ham. 4,1 kg, 55 cm lang. De blev i tvivl om, hvorvidt han har taget nok på siden sidst, men ifølge min egen beregning har han taget 180 g på, hvilket er fint og almindeligt. Han fik ros for sin evne til kontakt. De siger, at jeg skal lade være med at være nervøs for hans vægt også bare fortsætte som vi gør, fordi det virker og er helt korrekt.

Efterfølgende gik vi tur med hunden i det dejlige forårsvejr også endte vi dagen med Benjamins madlavning, som vi spiste foran fjernsynet. En fin og simpel dag.

24. marts 2017

Jeg tror, at mine dage og mine uger går i bestemte mønstre. Jeg oplever, at have en række dårlige dage, hvor jeg er ked af det, ulykkelig og sørgende. De dårlige dage er efterfulgt af bedre dage, hvor dagene går noget nemmere. Sorgen og tabet er der hele tiden, men på de bedre dage er det til at være i og til at leve med. Efter de bedre dage kommer de dårlige og hårde dage igen. Jeg er i en stime af de bedre dage.

Vi skulle op og ud af døren for at komme til psykolog klokken 10. Planen var en luftet hund, en mæt og træt dreng, ude af huset klokken 9.20 for at nå toget. Klokken 9.20 stod vi klar ude på opgangen, som planlagt.

Vi snakkede med hver vores psykolog hver for sig i dag. Jeg snakkede med Anne om min gode dage og om mine dårlige. Vi snakkede om økonomi. Anne under os, at vores økonomi var i orden, så vi havde økonomi til at leve og ikke kun til at overleve. Hun synes, at vi skal søge nogle legater. Hvilket jeg og Benjamin har talt om, for økonomien fylder utrolig meget, selv når Benjamins bukser går i stykker eller sundhedsplejersken foreslår at vi køber en suttebrik og en brystpumpe, så bliver jeg helt stresset over, hvordan vi skal løse det. Det betyder også, at vi lader være med at løse det. Benjamin får syet sine bukser og vi undværer suttebrik og brystpumpe, så længe vi kan. Jeg prøver at lade være med at tænke for meget over vores økonomi, men det er svært.

Jeg fortalte om min daglige række af tanker om ulykker og frygt for at miste Anker. Anne spurgte ind til, om det var tænkte tanker, eller i billeder jeg oplever ulykkesscenarierne. Jeg er ret sikker på, at det er i billeder, jeg oplever frygten, men jeg vil tænke over det næste gang, jeg oplever det. Hun siger, at selvom jeg godt er klar over, at mit hoved overdriver og dermed kalder dem absurde ulykker, så arbejder mit nervesystem bare så hurtigt, at min fornuft ikke når med ind over den slags tanker.

Jeg nævnte også, at hvis jeg i mine tanker når til, at jeg mister ham til døden, så er min reaktion at løfte på skuldrene og give op. Det var svært at forklare hende det, men hun forstod det og siger at det

hænger sammen med udmattelse. Jeg kæmper så meget med tabet af Noam, at jeg ikke har mere at give af. Ikke engang i min fantasi.

Vi snakkede lidt om advokaten og sagen, hvordan det også fylder hverdag og at teten ligger hos mig. Det er mig, der skal sætte det igang igen, hvis det skal igang igen. Jeg har rigtig svært ved at overskue det, særligt fordi vi bare er blevet fuldstændig røvdreng af vores første advokat og så på grund af det økonomiske aspekt.

Vi talte videre om mine tanker fra ulykken. Jeg tænker stadig ofte på ulykken, men har fået nemmere ved at være i det, men det betyder også, at jeg er begyndt at gå i dybden, lede efter detaljer og ny information om ulykken i min hukommelse og i dokumenter. Jeg fortalte om lægejournalen, at jeg havde læst den og overvejet at finde en læge, som kunne oversætte de dele, der var skrevet i fagsprog. Selvom jeg godt ved, hvad der skete og jeg godt forstår den information, der står på den journal. Jeg ved ikke, hvorfor jeg vil vide mere. Vide det hele. Anne spurgte om det ville gøre nogen gavn.

Anne spurgte om jeg kunne mærke at jeg er mor til to. Det kan jeg ikke. Min krop huser to børn. Min krop har født to børn. Mit hjerte har kærlighed til to forskellige børn og sorg til et, men følelsen af at være mor til to er ikke eksisterende. Jeg er mor til én ad gangen.

Til sidst samledes vi og hyggesnaktede. Anne sad med Anker og vi lærte i dag, at Anne har en biologisk datter og to steddøtre og Palle har to børn på 9 og 12 år. Det er meget rart at vide bare en lille bitte smule om dem, nu hvor de ved alt om os.

Vi tog toget hjem igen.

Klokken 13.30 mødtes vi med Sine og Hera for at gå tur i Ermelunden. I Ermelunden mødte vi Benjamins forældre, der var ude at lufte Ella. De har hænderne fulde med den hund.

Da vi kom hjem var min far, Ian og min mor kommet. Sussie og H-P kom efterfølgende. Vi spiste kage og drak kaffe.

Vi bor et sted, hvor man stopper op på gaden og taler med sin nabo. Hvor man kender den person der står og venter på bussen. Vi bor et sted, hvor alle sladrer og er nysgerrige. Folk vil vide, hvad der sker. Oftest er det gode ting, men vi skal ikke komme i klemme i kedelig slader. Jeg kan nu godt lide at bo i forstaden og at have naboskab.

Alle var gået halv 7. Min far gik som den sidste. Benjamin og jeg bestilte pizza og så X-Factor. Jeg faldt i søvn på sofaen. Vågnede for at amme og gik ind i seng.

25. marts 2017

Det var i går ni måneder siden, at vi begravede Noam. Uvidende om vores liv fremadrettet. Jeg har valgt at dele det billede, jeg tog på kirkegården af os på min Instagram. Jeg gør det fordi, jeg har lyst og fordi jeg gerne vil give indsigt i kontrasterne i vores liv. Jeg har fået søde kommentarer og rigtig fin respons. Det er rigtig rart, at folk tager så fint imod mine triste beretninger.

Jeg blev i dag oplyst om, hvordan en anden instagram-mor, som har mistet sit barn, mistede sin søn for to år siden. Hendes søn døde inde i maven få dage efter terminsdatoen. Efter mistanke blev hun scannet, hvor han ingen hjertelyd havde mere. De blev sendt hjem med den oplysning og dagen efter

blev hun sat i gang med at skulle føde sin døde søn naturligt. Fødslen tog to døgn og ud kom en fin fuldbåren livløs dreng. Det er benhårdt. Tænk, at det skal være muligt at miste børn.

Anker vækkede mig. Han lå på Benjamins plads, uden Benjamin. Jeg og Anker stod langsomt op.

Benjamin ville afsted på tur til Lyngby. Hans mor har foræret ham penge til et par løbesko, som han gerne vil ud at købe. Han tog Anker med i vogn. Imens gik jeg i bad alene. Alene for første gang i tre uger. Det var fint. Jeg trængte til et bad og mit humør var fint.

Jeg fik totalrengjort badeværelset samtidig.

Klokken 13 kom Andreas og Phillip. Vi spiste Benjamins bagte boller og bagefter gik vi på tur i Ermelunden. Philip havde taget sin drone med, som vi fløj med på engen. Vi prøvede at lade dronen følge med Cooper i løb. Det var rigtig hyggeligt. Vi var først hjemme 16.30 og havde fået massere af luft og sol.

H-P hentede os i Jægersborg og tog os med til middag i Søborg.

Benjamin pillede skinnet af en grillpølse for at lave et par godbidder til hundene. Det mindede mig om Noam, fordi han aldrig ville spise sin pølse, uden at vi havde fjernet skindet. Det fik mig til at smile og få tårer i øjnene.

Klokken 21 blev vi kørt hjem igen. Jeg var fuldstændig færdig.

26. marts 2017

Anker stod op klokken 6. Tiden er skiftet til sommertid, så min krop troede klokken var 5. Vi sov delvist videre fra klokken 7-9.30

Vi stod langsomt op. Klokken 12 kom Nanna kørende. Vi skulle ud på tur for at nyde det gode forårsvejr. Nanna kørte os afsted til Hornbæk strand. Himlen var blå indtil vi nåede til Hornbæk. En stor grå masse hang hen over Hornbæk. Det blev mørkere jo længere vi kom mod stranden. Vi stod ud af bilen i kulde og fuld tåge. Vi var omgivet af havgus. Det gik på et øjeblik fra forårsfølelse til vinterstemning. Det var lidt ærgerligt, men også smukt på sin måde og altid hyggeligt at være ude. Vi gik en tur langs stranden i havgus og kulde. Vi mødte den smukkeste langhårede afghanske mynde. Det var som at møde Nanna som hund. Efter vores kolde gåtur kørte vi afsted for at nå til det gode vejr igen, men vi skulle langt, for havgusen havde rykket sig. Vi stoppede ved Rungsted for at spise en is. Vi nåede derhen i solskin, men det varede kun et øjeblik. Dis og kulde trak ind over os og da vi først havde købt os en is, var vejret koldt og gråt som ved Hornbæk strand. Jeg ammede Anker, hvorefter Nanna kørte os hjem igen.

Klokken 19 havde Benjamin handlet ind og Alex kom til Burger.

Jeg gik på gaden for at luften Cooper kort inden, vi skulle spise. Der var forår i luften. Solen var ved at gå ned og hele himlen var dækket i lyserøde pastelfarver. Jeg havde taget mine yndlings blå sko på ned, fordi de var hurtige at komme i, men da jeg stod og kiggede på dem, kom jeg til at tænke på vores bryllupsplaner og jeg blev enig med mig selv i, at jeg vil have dem på til vores bryllup, hvis de stadig er pæne til den tid. Jeg kiggede op på bygningen og kunne se Benjamin i vores køkkenvindue. Han sendte mig et mærkeligt håndtegn, formentligt seksuelt. I det øjeblik af få sekvenser det tog at stå under himlen, kigge på skoene, tænke på brylluppet og få øje på Benjamin var jeg for første gang i ni

måneder glad for mit liv. Det varede kun et splitsekund, indtil jeg kom til at tænke på at Noam mangler. Det gør, at jeg ikke kan være glad og tilfreds.

Jeg lå helt tæt på Anker med min mund mod hans hoved. Han lå og kiggede. Jeg havde sunget lidt for ham, og så begyndte jeg at fortælle lidt om Noam. Noget jeg vil gøre gennem hele hans liv. Jeg fortalte Anker, at han har en storebror, som ikke er her mere, men at han er i alle de ting, vi godt kan lide og at han er i ham, i sin far og i mig. Jeg fortalte ham, at Noam godt kunne lide at hoppe i vandpytter. Jeg fik tårer i øjnene, men det føltes rigtigt. Det skal være normalt for os at tale om Noam.

Vi gik i seng klokken 11 til en dejlig ren seng. Meget trætte.

27. marts 2017

Der gik lang tid før Anker faldt i søvn. Det var en hård nat. Han er hverken sur eller sulten. Han er bare vågen. Klokken 3 da jeg vågnede for at give ham mad, havde Benjamin været i gang med bleskift og sut. Jeg faldt i søvn siddende op, ammende med ham i mine arme. Jeg vågnede efter et ukendt stykke tid for at lægge ham igen. Der gik ikke lang tid før, at han stod op klokken kvart i 6. Så var mandagen skudt i gang.

Vi skiftedes til at have Anker i armene og være sammen med ham. Han sov med mellemrum. Vi sov med mellemrum og endte med først at stå op og komme igang noget senere.

Vi sad i stuen. Anker var faldet i søvn og jeg foreslog Benjamin, at vi tog en lur. Det endte med at blive en lang lur. Vi var først oppe igen klokken 14.

Min konto var i kritisk tilstand, så Benjamin tog en tur til Lyngby for at sætte penge ind, så jeg ikke bliver opsagt af banken, som de har varslet. Jeg gik tur med barn i vogn og hund imens. Jeg gik turen til Ankers kommende institution, rundt på villavejene for at se området.

Klokken 17 kom Benjamins familie med sodavand og så bestilte vi pizza. Det var stille og roligt, på nær hundene.

Klokken 18.15 kørte vi med Sussie til vores forenings generalforsamling. 2 ½ timers møde med snak, og hver mands holdning. Det var noget langtrukket. Folk havde skrevet diverse uduelige forslag. Det viste sig heldigvis, at de uduelige forslag ikke blev bakket op i forsamlingen. Der var mere fornuft i forsamlingen og i tale, end det havde vist sig at være på skrift i forslag og i henvendelserne der var sendt ud før mødet. Typerne der synes, at nye vaskemaskiner, der kan manøvreres med chip i stedet for mønter og reserveres via app, er for radikal en ændring og der dermed ønskes en mere konservativ løsning var der også. De gamle og gnavne er der altid nogle stykke af og det vil der altid være i større forsamlinger.

28. marts 2017

Vi stod langsomt op og lavede absolut ingenting. Jeg brugte hele dagen i sofaen med Anker. Når han sov, var jeg på min computer.

Klokken 15 kom Andreas. Lidt efter kom Nanna og Johanne. Benjamin lavede Spaghetti carbonara. Vi så et enkelt afsnit 'Gift ved første blik', eller "Deet Gift", som vi i vores selskab kalder det efter en talefejl fra Nanna. Det var ikke mange minutter efter programmet var gået i gang, at vi begyndte at snakke om de forskellige par og diskutere deres situationer. Det blev hurtigt en voldsom diskussion.

Andreas snakkede meget objektivt og facit om nogle meget subjektive og personlige emner. Blandt andet om hvordan alle forhold fungerer. Kønsroller og magtfordeling. "I alle forhold er der en, der har mere magt end den anden. Den med mest magt har mindst at tabe." Det synes jeg var noget vås. Det tror jeg, vi alle gjorde. Det passer ikke på vores forhold. Vi har lige meget at tabe.

Jeg blev stødt over nogle af de ting, han sagde og jeg synes særligt at han gik personlig hårdt mod Johanne. Vi sad tre kvinder i sofaen og sagde, at vi blev stødt over hans generalisering om os alle. Hvilket bare gjorde at vores diskussion eskalerede endnu mere. Vi var 4 mod 1, men mod en der velformuleret med indøvede fraser og vendinger. Han påstod, at han kunne læse os og at han absolut ikke kunne se problemet i de holdninger om kønsroller og forhold, som han har.

Han kan ikke læse os. Han er ikke en særlig god menneskekender.

Jeg fik nok. Jeg synes, det var rigtig ubehageligt at være en del af. Jeg gik vred ind i seng, for at amme Anker i fred.

Nanna og Johanne kom ind lidt efter. Hvor vi sammen fik snakket det hele igennem. Efter de var gået, fik jeg og Benjamin også snakket aftenens hændelser igennem. Vi blev enige om, at vi bliver nødt til at fortælle Andreas om, hvordan vi har det. Oplyse ham om vores følelser og tanker, fordi han ikke kan læse. Fordi vi er svære at læse.

29. marts 2017

Jeg skulle op og ud af døren sammen med Anker. Jeg havde første møde med mødregruppen. Vi skulle mødes på Gentofte rådhus og min sundhedsplejerske, Pernille, var facilitator.

Jeg tog toget derhen og ankom klokken 10. Vi var fire kvinder med hver vores babydreng. Sofie med Samuel på 11 uger. For nyligt flyttet til Gentofte i hus med sin mand. Hun er 28 år og ledelseskonsulent. Kristina 29 år. Nordmand. Hun bor i København, men flytter i maj måned i hus i Gentofte med sin mand og deres søn Rasmus. Sophia fra Tyskland har boet i Gentofte i snart et år sammen med sin mand, som hun har Malthe på 6 uger med. Hun går til danskundervisning.

De virkede rigtig søde. Jeg håber på, at vi kan komme til at gøre brug af hinanden. Jeg vil gerne bruge tid med dem og deres børn.

Det var mærkeligt at præsentere mig selv. Det er ikke rart at gå uden om Noam og ulykken, fordi det definerer mig som person. Jeg har været nogens mor før. Jeg er ikke ny i det her fag. Jeg er ikke førstegangsfødende. Jeg kender systemet og ved jo en masse om at have børn i forvejen. Jeg er ikke den "nye mor". Jeg må fortælle om Noam og om ulykken næste gang, alle er samlet. Jeg kan ikke lære nogle nye mennesker at kende før, de kender til det om mig, og nye mennesker kan ikke lære mig at kende før, jeg fortæller om Noam.

Jeg gik hjem fra rådhuset med Anker i vogn. Vi gik en omvej, men det var for at se noget mere af Gentofte og for at få turen.

Klokken 15.30 kom min mor, lidt efter kom min far, Ian og Sussie. Vi spiste kage. Min far gik som den sidste klokken 19. Vi bestilte burger.

Jeg føler en form for ro omkring mig. Jeg holder så ufattelig meget af Anker, hvilket det meste af min tid går med. Bare at elske Anker. Jeg holder så meget af Benjamin, og så tænker jeg på Noam, altid

hele tiden. Det er det, jeg kan holde ved lige nu. Alle andre følelser er pacifisceret lige nu. Det giver en form for ro.

30. marts 2017

Jeg ved ikke, hvor tanken kom fra, men jeg kom til at tænke på en, der gik ind i en lygtepæl. Den tanke ledte mig videre til at tænke på ulykken. Stenen der væltede over Noam. Jeg har stået og kigget på vuggen, vi har fået ind af døren fra Benjamins mor. Alle familiens børn har sovet i den vugge. Undtagen Noam. Jeg tænkte på, om det var derfor, at han ikke skulle være her mere og fordi Anker bruger den, får han lov til at leve, vokse op og leve sit liv. Det ledte mig tilbage på tanken om stenen, der vælter ned over Noam. Jeg fyldes af fortrydelse og afsavn til bare at være glad i et simpelt liv.

Vi skulle tidligt op og ud af døren. Helt systematisk var vi i gang for at nå til psykologerne til tiden.

Klar til tiden og i toget til tiden, nåede vi til psykologerne til tiden. Klokkeren 10. Da vi var ankommet og sad i venteværelset fandt vi ud af, at vi først skulle være der klokken 10.30. Anker vågnede og skulle skiftes, så tiden gik med det.

Jeg havde ikke meget lyst til at skulle til psykolog, fordi mine dage og mit sind er nogenlunde roligt og tilforladeligt, men det afspejlede min samtale med Anne i dag også. Hun er god til stille og roligt, ud fra hvad jeg kommer med og snakker om, at dreje samtalen ind på noget relevant.

Vi skulle snakke om målsætninger for mig og mit forløb med Anne. Hvad vil jeg gerne nå inden tiden med psykologerne slutter. Hvad skal jeg kunne og hvordan vil jeg gerne have det. Det er svært at vurdere selv, for hvor meget "bedre" kan jeg få det? Hvor lidt kan ulykken, sorgen og tabet af Noam fylde? Hvor tæt på kan jeg komme på at tænke og føle som den jeg var før? Skal det overhovedet være målet at blive den person, jeg var engang?

Det føles som om, at jeg er begyndt at være afklaret med, at ulykken fylder hos mig i billeder. Den går ikke væk, filmen kører på repeat, men den er ikke invaliderende mere. Det er som om, jeg er gået fra at se film meget intenst til at have en computer på skødet samtidig med, at jeg ser film. Den er der hele tiden, men det er ikke altid jeg følger 100% med. Men det ville være rart at kunne slukke helt for filmen nogle gange og kun fokusere på computeren eller noget andet. Det må gerne blive bedre.

Jeg fortalte om Benjamins målsætningsarbejde med Palle. Han ønsker at kunne lade Anker vokse op i en lykkeboble af tryghed. Uvidende om vores frygt for at miste ham. Det er et fint ønske, men når min angst for døden og ulykker kan blive tricket af et løst snørrebånd, så er det en meget bred palette af mulige ulykkes scenarier, jeg ikke skal reagere på over for Anker.

Vi snakkede også om, at jeg er nervøs for og frygter at skulle ud på arbejdsmarkedet. Nye mennesker, blandt kollegaer, at skulle sælge mig selv og enten være eller virke til at være tilpas og selvsikker både personligt og fagligt. Jeg tror ikke, jeg kan blive klar. Særligt ikke til vores psykologforløb er færdigt. Anne mener, at det nok skal komme. Jeg skal bare igang med nogle mindre opgaver for at bevise overfor mig selv, at jeg godt kan.

Lige nu kan jeg ikke engang forstå, hvordan jeg for nogle måneder siden klarede mit praktikforløb. Det er fuldstændig væk i min hukommelse. De eneste erindringer jeg har for mit arbejde i den periode, skyldes mine instagram posts. Jeg ved, at jeg vil kunne læse mig til det i dagbøgerne, men det er mærkeligt ikke at kunne tænke sig til det. Anne mener at jeg klarede det, fordi jeg meget tidligt i forløbet efter ulykken vurderede, at det ville være det bedste for mig at fortsætte for at blive færdig.

Hvorefter jeg har været istand til at handle instinktivt og bruge mine "urkræfter" til at overleve. Jeg er i tvivl, om jeg ville tage den beslutning om, hvis jeg sad og skulle vælge det i dag. Måske det havde været bedre for mig at blive sygemeldt og tage det roligt.

Til sidst havde vi en fællessnak. Det var en stille og rolig psykologomgang i dag.

Vi handlede på vejen hjem.

Hjemme tog Benjamin en lur med Anker. Jeg ryddede op og gjorde rent imens. Jeg fik orden på støv og bunker. Jeg hørte musik og hyggede mig imens. Jeg havde haft lyst til at få styr på alle de bunker.

Klokken 16 gik vi igang med aftensmad. Dhal med hjemmelavet Naanbrød. Det var Benjamin, der lavede det meste. Jeg ammede.

Klokken 18 kom Henrik, Malene, Stella og Mercedes til aftensmad. De var smukke, da de trådte ind af døren. De havde fine gaver med til Anker. De havde massere af tid og gav sig god tid til at spise god mad, snakke og hygge med os. Det var virkelig hyggeligt. Det var en dejlig familie af have på samlet for sig selv. De gik igen klokken 21.

Anker gylper virkelig meget. Det er over det hele. Det er surt, lugter klamt og er rigtig irriterende. Det er hele tiden. Hele dagen lang.

31. marts 2017

Jeg trængte rigtig meget til et bad. Gylp, sved, fedtet hår og bare beskidt. Jeg fik det klaret uden problemer.

Benjamins kusine Helene kom med smørrebrød klokken 12.30. Til at starte med var det lidt mærkeligt at se hende, jeg har aldrig været sammen med hende på to(tre)mands hånd, men det gælder om at komme ind på de personlige emner. Det viser at man er interesseret og sårbar og det kan give den man spørger modet til selv at stille spørgsmål. Jeg spurgte ind til hende og hendes Ex Mand. Hvordan det går og hvordan det fungerer med deres dreng. Bagefter spurgte Helene om vi hænger sammen.

Min mor og Kaya kom lidt senere. De havde flødebolle med. Dagen var næsten allerede gået.

Vi besluttede os for at gå en aftentur med Cooper. Fordi solen stadig var oppe og det var 20 grader. Klokken var halv syv. Vi gik en rigtig dejlig tur og hyggede lidt imens. Vi handlede ind på vejen tilbage.

Jeg satte mig for at amme og se x-faktor. Benjamin lavede mad. Vi spiste og sp x-factor finale. Jeg faldt i søvn på sofaen med en baby i armene og en hund mellem benene.

Jeg synes stadig amningen er svær. Det gør ikke ondt, men det er slemt med al den mælk der er ud over det hele og efterfølgende al det gylp.

1. april 2017

Anker sov fra klokken 22 - 2.40. Derefter sov han med to timers intervaller, men det var rigtig rart at få så mange timers samlet søvn.

I dag var vi haft Anker i en måned. Det har været en lang måned, samtidig med den er gået lidt hurtigt af sig selv. Det har været den bedste måned siden ulykken. Meget betydningsfuld.

Anker er så vigtig for os. Vi nyder at have ham helt tæt på. Med næsen mod hans pande sover vi alle sammen trygt. Hans tilstedeværelse giver mig håb og glæde i dele af min krop og mit sind.

Forleden dag til psykolog nævnte Anne, at vi skulle tænke over, hvordan vi ville bruge vores fælles sessioner. Hun foreslog, at vi eventuelt brugte dem på at tale om nogle emner, jeg og Benjamin vælger til hver gang. Jeg synes, det er en god ide og har tænkt over emner. Jeg vil rigtig gerne i fællesskab med vores psykologer og sammen med Benjamin snakke om vores forhold til Noam. Hvad vi kan gøre for, at han bliver en del af vores hverdag. Særligt så vi ikke gør ham til et tabu eller hinanden kede af det, når vi gerne vil nævne ham. Jeg skjuler ofte, at jeg kigger på ham på billeder for Benjamin for at skåne ham for dårlige følelser.

Vi mødtes med Sine og Milan på gaden for at gå en god tur med hundene. Det var dejligt vejr. Vi gik i Bernstorffsparken og nød hundene. Vi snakkede og Anker sov. Jeg vil rigtig gerne lære dem at kende, så uden at være for ivrig, prøver jeg at stille personlige men passende spørgsmål, også for at det ikke kun handler om hundene.

En time efter vi var kommet hjem, kom Mariann og Erik på besøg. Vi sad i stuen og snakkede i to timer. De er så søde og klar til at blive bedsteforældre, siger de.

Efter de var gået ville Benjamin i kælderen for at færdiggøre sit drivhus. Fredericke ringede på samme tid. Jeg satte mig i sofaen for at amme og tale med hende. Hun spurgte, om hun måtte komme forbi med en gave, hun havde lavet til Anker. Hun kom ikke ret længe efter og havde sin bror Benjamin med. Han havde kørt hende herhen.

Fredericke kræver altid energi at være sammen med, men jeg fandt også hendes selskab let og befriende, fordi hun er umiddelbar og ligefrem. Hun er ikke bange for at stille spørgsmål og hun stiller mange spørgsmål. Det er rart at snakke med et menneske, der rent faktisk er interesseret i at høre, hvad vi svarer og ikke antager det bedste fra begyndelsen. Hun var både interesseret, lyttende og oprigtig. Hun havde været særligt bekymret for Benjamin, og så var hun imponeret over at vi holder sammen og nyder Anker. Jeg fortalte hende lidt om mit studie og vores forhold til vores venner og familie. Vores tanker om flere børn, fordi hun spurgte. Advokaten og sagen blev også vendt, og så snakkede vi om Noams begravelse. For som hun sagde "Jeg har aldrig været til begravelse før, og det var jo en fin og smuk dag. Ambivalent" Hun sagde, at da hende og hendes mor havde sagt farvel og tog fra Søborg på begravelsesdagen, havde de kigget på hinanden og sagt "Hvad gør man efter sådan en dag her?" Hvorefter de havde valgt at køre til Helsingør og spise pizza. Som hun kunne sige det trist, men fin dag. Der var noget rart over at høre hendes fortælling. Fordi det er sandheden, fordi det er ærligt og fordi hun fortæller mig det, fordi hun har lyst og ikke fordi hun tror, at det er noget jeg gerne vil høre.

Gaven hun havde lavet til Anker var det smukkeste patchwork vatlegetæppe. Fuld af farver og figurer. Den bedste gave længe. Jeg glæder mig til at tage det i brug.

Benjamin kom fra kælderen og nåede lige at hilse på Fredericke og hendes bror. Han havde slæbt sit færdiglavede drivhus med os. Det viste han frem.

Vi spiste først klokken 20. Vi så dårlig fjernsyn og "spildte" bare vores lørdag aften.

Jeg kan mærke min kærlighed til Anker. Den er enorm. Den gør mine dage nemmere at komme igennem. Den giver en form for overskud, når der er plads til at føle overskud. Jeg kan mærke kærligheden gennemstrømme min krop. Den løber sammen med sorgen og mit knuste hjerte.

2. april 2017

Jeg var udhvilet efter uafbrudt søvn mellem 23-5. Jeg tænker, at vi arbejder for, at det bliver standarden. Det kræver at han får lov at spise virkelig meget og virkelig længe om aften og om morgenen.

Vi var først rigtig oppe klokken 10. Vi lavede ingenting af betydning. En kort hundeluftning, tøjvask, Tv-kiggeri, computertid, mobiltid, Anker tid, Anker, Anker, Anker. Jeg lavede et par fodaftryk af Ankers fødder. Jeg kunne godt tænke mig at lave balletryk af hans lille numse.

H-P kom på besøg. Han havde lille syge Flora med. Vi kørte en tur i Ikea, efter et par småting. Vi spiste en is og kørte bagefter H-P til toget mod Svendborg.

Jeg var glad med overskud. Overskud nok til en tur i Ikea den første søndag i måneden og smilende i det gode vejr. Jeg tænkte for mig selv, at jeg ikke lignede en, der havde mistet et barn og blev i tvivl om mit humør var for smilende, hvis jeg nu mødte nogen, jeg kendte. Jeg har ikke lyst til at blive spottet på afstand og vurderet til at være okay. Sådant en tanke påvirker mit smil og jeg bliver forbeholden.

Frederickes besøg i går fandt jeg meget befriende, så jeg valgte at skrive tak for åbenhed og dejligt selskab til hende. Hun blev meget glad for min besked. Hun både ringede og skrev for at sige tak tilbage. Hun havde brug for at få den anerkendelse, så det var en dejlig positiv ting.

Vi kørte til Benjamins forældre for at spise aftensmad. Hans bedsteforældre spiste også med. Der var umulige hunde og mange mennesker samlet. Det var fint, men jeg oplever, at mine tanker bliver negative og min krop bliver urolig og nervøs for om Anker bliver forstået og hans behov bliver opfyldt, når han går fra arme til arme. Det irriterer mig. Jeg prøver at slippe mine tøjler og gå væk, når jeg oplever ubehag. Det er tanker og følelser, jeg genkender fra Noam, men nu blandes det hele bare med dødsangst.

Da vi kørte hjem, blev jeg ked af det. Jeg blev ked af alt ved mig selv. Det kom af, at jeg kiggede på to stk tøj, jeg havde ønsket mig længe. En t-shirt og en jakke. Jeg havde ikke købt det pga. min gravide mave og manglende økonomi, og jeg følte stadig ikke at jeg kunne købe det på grund af kedelig efterfødselskrop og stadig manglende økonomi. Jeg har alt for meget løs hud på min mave. jeg vejer ni kg for meget. Jeg har virkelig kedeligt hår. Kedeligt tøj. Aldrig noget make-up på. Jeg er grå. Jeg er alt, hvad jeg ikke ønsker at være, og det er både udseendemæssigt, uddannelsesmæssigt, karrieremæssigt. Jeg er doven, trist, indadvendt, angstfuld, ked af det, grå, gammel, kedelig, slap, tyk, sørgende, anderledes og alligevel ikke anderledes nok. Det gjorde mig ked af det. Fordi det er det hele. Jeg kan holde til at være noget af det og føle nogle af de ting, men ikke det hele. Det er det nye overskud, der giver plads til andre tanker end sorg og ulykke. Overskuddet bruges desværre bare på negative tanker om mig selv.

3. april 2017

Jeg har drømt i nat om, at jeg skulle på bustur med min folkeskoleklasse. Det var svært at komme afsted og det var helt umuligt at komme frem til vores destination.

Søndagen startede med overskud på søvn. Vi stod først rigtig op klokken 11. Vi havde ligget og puttet længe.

Benjamin gik over for at handle. Vi spiste og ryddede op bagefter.

Jeg gik en tur i genbrugen for at komme bare lidt ud. Jeg havde lyst til at købe noget "nyt" til mig selv efter gårsdagens tristhed. Jeg købte en rød og blå stribet alt for stor striktrøje med små perlebroderet mærker på. Jeg købte påskeæg i netto til mine fætre, inden jeg gik hjem.

Sundhedsplejersken kom lidt over to for at måle og veje Anker. 56 cm. 4380 kg.

Benjamin synes min trøje var fjollet, men jeg synes den friskede lidt op. Jeg havde mest bare købt den, fordi jeg havde lyst. Jeg blev ked af det og fortalte om mit triste humør og hvordan jeg føler mig utilpas og usikker. Jeg har lyst til at være mig selv, men det kræver tålmodighed, tid og penge. Ting jeg ikke har. Hvis jeg nogensinde bliver mig selv. Han ville gerne kunne hjælpe mig, og synes, at jeg bare skulle købe den jakke, som jeg ønsker mig, men jeg tror ikke, at jeg gør det, for det giver mig bare yderligere tanker og dårlig samvittighed at bruge penge.

Ian hentede os og tog os med til Søborg for at spise aftensmad hos min mor sammen med far, min faster og fætre. Det var hyggeligt, men jeg var ør i hovedet og træt i øjnene efter min snak med Benjamin.

På vejen hjem i bilen fortalte Ian, at en ung bekendt mand af ham på 21 år fra Bornholm var kørt ihjel ud over en kant i et sving på øen. Bilen var totalskadet og han var død på stedet. Forfærdeligt. Jeg tænker straks på forældrene, også på det liv der er gået tabt. Tænk, at han ikke skulle have mere liv.

Vi snakkede videre om andre nylige hændelser, som vi kender til med personer, der mister livet i ulykker. Ian nævnte en ulykke med en anden ung mand, der var holdt ind til siden i sin bil pga. lysende fejllamper. Han havde åbnet kølerhjelm og blev ramt af en ståle brændende varm væske. Han var rykket til siden for at komme væk og havde trådt ud på kørebanen og blev kørt ihjel.

Jeg nævnte, at jeg havde læst, at en mand var blevet mast ihjel under en elevator. Han var død på stedet. Jeg synes, det er så forfærdeligt. Jeg tænker på livet, der skulle leves og de efterladte der nu skal leve uden. Jeg ved, hvad de går igennem. Jeg bliver påvirket af andres dødsulykker. Jo mere absurde og voldsomme de er, desto mere påvirker de mig. Jeg synes ikke om andres triste hændelser, men jeg kan ikke lade være med at "samle" på dem. Det er som om, at jeg gør det for at fortælle mig selv, at vi ikke er alene. Der er flere som os derude.

Efter vores snak i bilen om ulykker, kom jeg i tanke om min drøm i nat. Den var nok baseret på busulykken fra Sverige i går, hvor flere elever fra en 8. klasse døde. Selv i min underbevidsthed bliver jeg påvirket af ulykker.

Min sorg har fyldt mere i dag. Når jeg føler mig trist og jeg kan mærke, at mine øjne er trætte efter gråd, så er mit skjold tyndt og mine parader nede. Det betyder, at der er fri adgang for sorg og ubehag.

4. april 2017

Med overskud til tilværelsen bliver der plads til hverdagsfrustrationer. Utilpashed i egen krop er en af dem. Mit og Benjamins intim forhold, eller manglen på samme. Jeg synes ikke, jeg selv er attraktiv.

Jeg føler ikke, at jeg er helet op og så kaster jeg al min kærlighed på Anker og har så meget nærvær med ham, at jeg glemmer at gemme nærvær til Benjamin. Jeg bliver nervøs for, om det er vores hverdag fremover. Jeg elsker ham så højt og kan ikke leve uden ham ved min side.

Vi stod op og skulle ud af døren og til psykologerne.

På vejen lavede vi sjov med hinanden og med vores forhold. I forhold til fremtidens uvished. Det er meget lang tid siden vi sidst har kunne gøre det. Det var på en anden måde end før vi mistede, men det er sjovt, og så er det bekræftende, for mens vi snakker om et (utroskab), så siger mit indre mig troskab. Jeg vil bare være sammen med Benjamin. Det var en lidt mærkelig ting at tale om på en togtur.

Jeg er vild med Anker og hans navn, men jeg savner at sige Noam højt.

Hos psykologerne tog Benjamin Anker med sig, fordi jeg skulle lave Emdr med Anne.

Vi startede med at snakke lidt om det hele. Hun spørger altid "hvordan går du og har det?". Jeg fortalte om mine frustrationer, som er blevet mere hverdagsagtige. Jeg var ked af det. Jeg var også ked af, at jeg er begyndt at bruge energi og tid på hverdagens problemer. Anne mener, at det er næste skridt i min process og at jeg bør være "glad" for, at jeg er nået helt her til. I stedet for at være vred på mig selv og modarbejde min egen helingsproces.

Jeg fortalte hende, at jeg ikke er den, jeg gerne vil være, og at jeg bare for ti måneder siden trivedes og var lige der i mit liv, hvor jeg gerne ville være. På trods af den kliché, som det lyder at sige, så var jeg lykkelig for ti måneder siden. Jeg var virkelig ked af det imens, vi talte om det.

Vi startede på Emdr. Det har vi ikke lavet siden før mit bachelorprojekt startede. Jeg skulle bevæge mig tilbage til ulykken. Helt fra begyndelsen af, hvor vi gik tur. Tæt på stenen og gennemgå hele forløbet. Det var rigtig hårdt, men det blev hurtigt tydeligt, at detaljerne i forløbet er begyndt at forsvinde. Særligt rækkefølgen på det hele. Jeg kunne huske mere, jo mere jeg tænkte over det, men jeg skulle arbejde for at fremkalde det hele i korrekt rækkefølge og små detaljer. Samtidig var det lettere for mig at være tilstede i mine tanker ved ulykkesstedet.

Det der stod helt tydeligt i dag, var panikfølelsen og telefonopkaldet til min mor, hvor hun uden tvivl tror på, hvad jeg siger og forstår situationen. Da jeg sagde til hende "Han er død", var der ikke den almene optimisme, skepsis eller den rolige mor stemme der normalt ville svare "det skal nok gå". Der lød bare "NEJ, NEJ, NEJ... Hold om ham" Jeg græd i mens. Jeg skulle blive i det og tage nogle dybe indåndinger. Da vi var færdige, skulle jeg tilbage til mit safe space.

Efter Emdr nævnte jeg mine tanker om vores fælles emne: snak omkring Noam og hvordan vi indbyrdes kan lære at tale om ham og lære Anker, at han har en storebror.

Det var rigtig rart at tale i fællesskab om Noam. Jeg har haft en fornemmelse af, at Benjamin oftere end mig har konkrete tanker og minder om Noam. Det bekræftede han. Vi skal lære at åbne op, dele minder og sorgen. Vi skal ikke gå og holde det for os selv. Jeg vil gøre mit bedste, fordi jeg beskytter Benjamin ved ikke at sige noget, som det er nu.

Vi fortalte hinanden, hvordan vi tænker på ham. Jeg fortalte Benjamin, at jeg af og til ser ham hoppe gennem stuen for mig, fordi han aldrig havde tid til at gå. Eller hvordan han afbryder mig, mens jeg er på toilettet. Benjamin blev ked af det. Han fortalte, at han så ham på samme måde og at han for nyligt havde tænkt på Noams vitaminpilleritual. Hvordan han troligt om morgenen, sagde "kun én" med

pegefingeren foran hovedet der viste én, mens han fik sin vitaminpille. Efter han havde tygget den, kom pegefingeren op igen og han sagde lige så troligt "kun én", som betød, at han bad om en til.

Vores session sluttede og vi fik lov at blive siddende lidt for at pusle og amme Anker. Vi gik derfra, da Anker havde spist færdig. Jeg var træt og ked af det. Mine øjne var røde. Tyngden i kroppen og gråden i øjnene sidder i kroppen resten af dagen. Særligt mine øjne er påvirket længe.

Vi tog toget hjem igen. Vi købte brød og frikadeller på vejen for at have lidt godt til frokost.

Først klokken 16 lavede vi noget igen. Benjamins mor kom på besøg. Bagefter gik vi tur. Andreas mødte os ved Ermelundsvej, og så gik vi en langsom tur om mosen. Jeg var lidt irriteret til at starte med, fordi han havde ændret vores palner og aftale om tid og sted et par gange. Benjamin bad mig ryste det af mig og tage det roligt. Jeg gjorde, som han sagde.

Vi gik en hyggelig tur i godt vejr med en glad hund.

Vi snakkede om, hvad vi skulle spise til aftensmad og som forventeligt sagde Andreas flæsketegssandwiches med brun sovs. Jeg ignorerede det. Benjamin fik sagt, at det var der ikke overskud til at stå og lave. Vi endte med at bestille mad.

5. april 2017

Vi skulle ikke tidligt op, men vi skulle op og igang. Jeg skulle ud af døren for at komme i mødregruppe. Jeg kunne mærke, at dagen i går stadig sad i min krop. Jeg var træt og udmattet.

I bad, tøj på, amning og så afsted. Jeg så frem til at mødes, men jeg var også nervøs for at skulle fortælle om Noam. Det havde jeg sat mig for at gøre i dag.

50 meter fra Gentofte sø, der bor Sofie med Samuel og hendes mand Daniel. I et stort og fint hus, som de flyttede ind i oktober. Jeg ville gerne kunne købe og bo i sådan et hus.

Sophia kom med Malte, Kristina kom med Rasmus og en vi ikke havde mødt før, Osas, kom med Luna. Vi tog en præsentationsrunde. Jeg præsenterede mig selv til sidst og fortalte at Anker hedder Anker Bror og hvorfor at han gør det. De tog det alle pænt, men blev kede af det. Sophia sad og græd. Jeg gjorde mig umage med fortællingen om mit tab. Det var vigtigt for mig at pointere, at lige meget hvilke problemer de går og har i deres liv, så er de ikke for små til at fortælle om og diskuterer i mit selskab. Det er ikke min ulykke, der skal sætte barren for andres livsproblemer. Det var også vigtigt for mig at få sagt, at de altid må spørge. Jeg svarer rigtig genre. Jeg er bedre til at svare end jeg er til at fortælle selv.

Klokken 13 gik jeg afsted. Sofie (værten) gik med. Hun skulle have Samuel til at sove og fulgtes med mig på min tur omkring Gentofte sø.

Min mor kom med bilen til os. Vi kørte min mor hjem og videre på tur til kirkegården.

Vi satte blomster ved Noam og stod bare lidt. Vi var der ikke så længe, men det var rart at komme der ind, inden vi skal afsted til Bornholm og være væk i 10 dage.

Vi kørte til dyrehandleren for at købe en køresele til Cooper. Vi spiste McDonalds og kørte til Jægersborg. Benjamin satte mig og Anker af, hvorefter han kørte videre til Lyngby for at klare et par ærinder.

Jeg sad bare tæt med Anker.

Peter, Fe og Falke kom på besøg halv otte. Jeg var igang med at pakke til Bornholm. En masse tøj. Både Fe og Falke sad med Anker og legede rundt med Cooper. Jeg var smilende og interagerende. Jeg både hjalp og svarede uden nogen form for irritationsfølelse. Jeg havde meget mere overskud til dem, end jeg har haft de sidste 10 måneder. Det kunne jeg selv mærke.

Inden de skulle gå, fik jeg nævnt dåbsdagen. Jeg havde svært ved at formulere mig og få fortalt Peter, uden Benjamins søskende hørte det, at vi også gerne vil giftes. Vi stod i hver vores døråbning alle tre overfor hinanden. Benjamin startede lavt med at sige, at vi ønsker at reservere kirken for os selv en dag i sensommeren, og tilføjede, fordi at vi også ønsker, at han skal vie os. Det var vildt at sige højt. Så seriøst. Han blev glad og rørt. Vi aftalte, at han skulle tjekke om den 26. august klokken 11 var ledig. Det er helt vildt. Jeg glæder mig til at skulle giftes med Benjamin.

Vi fik pakket færdigt og ryddet op. Spist is og set tv.

6. april 2017

Anker slog øjnene op klokken 3 og lukkede dem ikke igen før tyve i 5. Vores vækkeur ringede klokken 5, fordi vi skulle op og afsted mod Ystad for at sejle med færgen til Bornholm. Vi var trætte. Mine øjne var helt tørre. Vi blev hurtigt klar til at køre.

Vi kørte ind om tanken og købte nogle smurte boller og en kop kaffe inden vi kørte mod Sverige i solopgangen.

Der var heldigvis ingen problemer med pas i forhold til Anker. Vi er ikke sikre på, at de så ham der på bagsædet blandt alt bagagen.

Med en god og nem Anker og en god og nem hund gik det rigtig fint.

På færgen sad vi foran en familie, hvor deres samtale faldt på begravelse. De var på vej til begravelse på Bornholm. De snakkede om, hvem der skulle bære og hvor de bærer kisten. Under deres samtale om, hvem der skulle bære hvor, begyndte de at joke om, hvad der var tungest. Ben eller hoved. De jokede videre om afdødes vægt og størrelse. Jeg havde lyst til at bede dem om at dæmpe sig og tage hensyn, men jeg kom frem til, at det umiddelbart kun ville være et hensyn til mig og min situation og mine tanker. Så jeg sad bare og var irriteret på dem for mig selv.

Vi ankom klokken ti og kørte til huset. Vi var trætte og det var svært at overskue oprydning, optænding og opredning, når vi mest bare havde lyst til at gå ud på tur og hygge. Jeg var tæt på at give op og tage ned for at bo i min fars hus i stedet for. Benjamin ville helst blive og var god til at tale mit humør op. Der var dejligt omkring huset og vi kan bedst lide at være der, hvor det er vores "eget". Vi fik gjort et par rum beboelige og tændt op i brændeovnen.

Vi kørte ud for at handle.

Benjamin laver klart mest. Jeg bruger lang tid på Anker. Benjamin lavede aftensmad. Vi så fjernsyn. Jeg faldt tidligt i søvn på sofaen og blev vækket, da Benjamin ville op i seng.

7. april 2017

Vi har sovet tæt og varmt sammen. Anker har fået mad et par gange, men heldigvis ikke været vågen i længere tid.

Vi stod langsomt op og kørte om brugsen til Randkløve. Vi kørte en tur om Connie og handlede igen på vejen hjem.

Peter havde vendt tilbage med dato for dåb og bryllup. Det bliver den 2. september.

Min mor ringede og sagde, at det står skidt til med mormor. Hun var gået ind i en dørkarm og var faldet. Hun var faldet og havde ikke kunne rejse sig fra sit fald og havde sovet videre på gulvet. Jeg blev rigtig ked af det. Det er så synd for hende, at hun skal have det så hårdt. Jeg har ikke lyst til at miste hende. Jeg vil have, at hun skal være Ankers oldemor og min mormor, noget tid endnu.

Jeg ringede til hende bagefter. Hun var blevet indlagt på Holbæk sygehus med en revne i ryggen. Hun lød rigtig skidt. Jeg fortalte hende, at jeg var ked af det over hendes tilstand. Hun var optimistisk. Jeg fortalte hende, at Anker skal døbes d. 2 september. Jeg sagde det, fordi så er der noget at se frem til. Jeg vil rigtig gerne have hende med til mit bryllup, men jeg er i tvivl om det kommer til at ske.

Benjamin trøstede mig og det hjalp at tale med hende i telefonen.

Jeg ammede, da vi kom tilbage til huset. Benjamin ordnede lidt. Jeg hjalp til når jeg kunne lægge Anker fra mig.

Min mor, Sussie og H-P var kommet til Bornholm og kom til aftensmad. Benjamin lavede mad. Anker faldt til ro i min mors arme klokken ni. Jeg gik i seng, helt træt og færdig bagefter. Benjamin fulgte hurtigt med.

8. april 2017

Jeg har sovet tungt og haft svært ved at vågne op, når Anker skulle have mad.

Da jeg vågnede om morgenen med Anker sovende under min arm, lå Cooper ved siden af mig i stedet for Benjamin. Han var stået op og kørt afsted efter morgenbrød.

Vi spiste og gjorde os klar til at tage på tur med min mor og Sussie.

Vi kørte til Døndalen og gik i forårets aller smukkeste grønne omgivelser. Ramsløg og anemoner. Vi gik mod vandfaldet. Jeg elsker det sted.

Jeg kom til at tænke på Noam, fordi sidste gang jeg var her, var med med Noam, Johanne og Nanna. Bare os fire på Bornholm en majweekend. Vi gik tur her blandt ramsløg og klipper. Det var sådan en smuk dag. Jeg ville ønske, at vi kunne gøre det igen.

Efter tur opholdte vi os roligt i stuen.

Jeg sidder rigtig meget med Anker. Jeg elsker ham så højt, men jeg glæder mig til, at han har vokset sig noget større. Bare 1 år. Der hvor relationen tydeligere bliver gensidig. Jeg drømmer om den familiekonstellation, det var meningen, at vi skulle have. Jeg kan ikke vente med at få endnu et barn, selvom jeg frygter, at det bliver helt vildt hårdt. Men selv med to små børn, er vi kun fire i familien. Det bliver aldrig nok. Jeg vil have mere liv. Mere kærlighed. Det gør mig trist at kigge på Anker og tænke "Jeg glæder mig til, at du vokser op" og tænke på den næste barn. Min krop er ikke klar til at bære endnu et barn. Jeg frygter, at den aldrig bliver klar igen.

Vi tog ned til min fars hus for at spise aftensmad. Min mor og sussie havde lavet lammekølle med ramsløg pesto og kartofler. Ian, Dorthe og Tea var der også. Det var rigtig hyggeligt. De tog sig godt at Anker.

Jeg og Benjamin havde skændtes lidt i løbet af dagen. Benjamins far havde skrevet en sms, hvor han foreslog, at folk skulle vide, at vi ville blive viet til Ankers dåb. Det irriterede mig, fordi Benjamin og jeg sammen er kommet frem til, at ingen skal vide noget, fordi vi ikke gider alt det gøgl, der følger med et bryllup: Gaver, sange, taler, traditioner, tøj, travlhed – alt det der gør det uoverskueligt, ude af proportioner og opsat. Benjamin ringede og forklarede Peter, at det skulle forblive hemmeligt og hvorfor. Og så bad han mig om at lade være med at blive sur.

Da vi kom tilbage til smølfehuset gik vi direkte i seng.

Efter at have puttet Anker i samme seng, som jeg puttedeputtede Noam, da alt var fint før, besluttede jeg mig for, at jeg vil sætte en ære i, at Anker gør brug af de samme ting som sin storebror, både overfor ham, men også overfor mig selv. I stedet for at dårlige tanker og følelser omkring alle de ting jeg gjorde med Noam og som Noam brugte.

9. april 2017

Jeg har haft mareridt i nat. Jeg skulle nedenunder i smedeværkstedet, vi havde i kælderen, efter noget. Der var mange mennesker på den tid af natten. Jeg gik tilbage op af en lang trappe for at sove. Jeg sov sammen med hunden, Anker, Benjamin og Ian. Vi hørte, at der kom nogen gående. Det var en ukendt person. Jeg tror, han var tyv. Han hørte, at vi var der og blev skræmt væk. Vi fulgte efter ham videre op af trappen til en mørk entre. Der lå en død babydreng. Nyfødt med helt sort hår. Vi gik ned igen til vores rum for at tilkalde politiet.

Han kom tilbage, manden. Jeg havde en kølle i hånden og bevægede mig tilbage mod den døde baby op af trappen. I den mørke gang havde han fjernet babyen. Jeg fandt den bag en kommode, hvor manden havde prøvet at gemme ham. Jeg ville slå ham ned, hvis han nærmede sig. På vej ned af trappen greb han fat i mine ben. Benjamin var hurtig til at reagere og gribe mig, så jeg ikke faldt.

Anker har gylpet meget i løbet af i nat og er fortsat her til morgen. Vi lå alle sammen i sengen. Anker og hunden lå mellem mig og Benjamin. Jeg kiggede på Benjamin og tænkte på, hvilken mand han er blevet til. En mand der sætter sine børn og familie før alt. En familiefar der ønsker sig liv og kærlighed. Han er lidt fantastisk.

Det kan også gøre mig ked af at tænke sådan, fordi en del af den han er blevet til i dag, er kommet efter, eller blevet forstærket af at have mistet Noam. Vi er begge blevet mere klar over, hvad det er, der tæller. Vores kernefamilie. Før var det familie og mange andre ting, rejseoplevelser, image, karrierer, venner og bekendte.. Lige nu er det kun familie. Liv.

Vi kørte på genbrugstur med min far, min mor og Sussie. Anker var spist af og sov på køreturen rundt. Det var en god tur.

Vi kørte hjem for at spise lidt frokost og slappe af. Bagefter kørte vi til Randkløve for at spise aftensmad med dem alle sammen.

Under maden blev der lavet ordspil på Ians navn "Ianterende". Det fik mig til at tænke på Noams version af Ian-sammensatte navne. "Ianøen ønøn". Henvist til Ian og hans store bil. Jeg fortalte det til Ian, som gav mig et andet minde tilbage som svar. Ian havde fyret et kanonslag af i gården, mens vi havde stået indenfor og kigget ud. Hvilket Noam snakkede længe om, hver gang han så eller vi snakkede om Ian ved at sige "Bom Ian bom".

Rolf, Marlene og Inga kom til kage og aftenkaffe. Det gjorde dagen noget længere.

Jeg tænker rigtig meget på Noam i minder, som jeg egentligt normalt ikke gør særlig meget, men lige nu bevæger vi os også steder, hvor vi har haft ham med. Det er de samme ting vi gør nu, som vi gjorde sammen med ham sidste år.

Blandt andre folk der har mistet et barn, oplever jeg, at de alle siger, at trods al den smerte over tabet af sit barn, ville de aldrig have været foruden den tid de har haft med deres børn.

Jeg vil så gerne kunne sige, at jeg ikke ville have været foruden Noam i mit liv. Et eller andet sted ved jeg også godt, at det er sådan, at jeg har det, men lige nu er det svært at mærke. Det er så smertefuldt og pisse hårdt at mangle sit barn, at det hele ville være nemmere, hvis vi havde været ham foruden.

Jeg savner ham helt vildt og mangler en 3 årig, der står op fuld af energi og laver ballade rundt i stuen.

10. april 2017

Vi startede med at være lidt tidligt oppe, Anker og Cooper sov videre. Jeg havde lyst til bare at skulle bruge dagen i sengen, grave mig ned, fordi jeg var i dårligt og trist humør. Det hjælper lidt at kigge på Anker, men den løsning gør jeg brug af hver dag og lige nu savnede jeg bare Noam, uden at det kunne løses.

Sorgen rammer hårdt, når min lille familie- og overskudsboble brister. Det gør den blandt andet af, at folk udefra minder mig om, at de færreste ting i mit liv er godt og fungerer.

Jeg fortalte Benjamin, at jeg tænker meget på levende minder af Noam, fordi vi bevæger os der, hvor vi også bevægede os med ham. Selv soveværelset, som jeg ligger i rummer mange livlige minder. Han stod grinende i sin tremmeseng, om morgenen og lod som om han faldt igen og igen. Bamse og kylling der hænger over sengen, fik Noam af Connie. Jeg tog billeder af ham der i vinduet i morgensolens stråler, samme sted jeg fotograferer i dag. Nu kun solstråler og vindueskarm.

Jeg havde lyst til at bryde sammen, men kunne kun græde kort. Benjamin stod op med Anker og lod mig ligge lidt. Jeg ville gerne kunne sove dagen væk.

Efter lidt tid kom Benjamin op med Anker igen. De gav mig lidt kærlighed. Det hjalp på mit humør. De fik mig ud af sengen og i gang med dagen. Det hjalp også på humøret at komme igang.

Benjamin havde ondt i sin ene visdomstand, så vi kørte til en tandlæge i Østermarie. De rensede tanden og tandkødet for at mindske betændelse og så udskrev de en penicillinur, så han kan holde ud

at gå med tandpinen, indtil den skal fjernes hos en tandkirurg, hvilket ikke findes på Bornholm. Så det må vente til vi kommer til Sjælland.

Sofie havde skrevet god tur og Mille havde skrevet, at hun ofte tænker på os og at hun gerne vil ses, når vi kommer hjem. Det gjorde mig lidt ked af det, fordi jeg også bruger energi på at tænke på dem, om hvordan vores forhold er. Mille havde inviteret mig til hendes fødselsdag med alle hendes veninder. Jeg skal ikke med, både fordi jeg ikke kan overskue at mingle og feste, og så fordi jeg lige er blevet mor. Jeg går ikke fra mit barn endnu. Jeg kan slet ikke forstå, at de ikke har kunne mødes med mig på andre præmisser end vin, mad og mange venner.

Vi kørte til apoteket i Nexø og derefter hjem til Rolf. Min mor og Sussie ville møde os der. Vi kørte fra Rolf og til Randkløve for at spise aftensmad. Så var endnu en dag gået. Den var gået fint nok, taget starten på dagen i betragtning.

11. april 2017.

Om morgenen ligger vi og putter med Anker. Han vokser sådan og er begyndt at pludre. Han smiler mest til sin far og så laver han madmund til mig.

Morgenen startede med, at jeg tænke på min og Noams sidste zootur. Det var et post på instagram af en anden mor omkring zoologiske have. Vi var alene hjemme mig og Noam. Benjamin var i Palæstina. Vi var på legepladsen ved siden af vores hjem. Det var kedeligt og jeg havde svært ved at aktivere Noam. Jeg spurgte ham "hvad har du lyst til?". Han svarede "zoo". Jeg svarede "Fint". Vi hentede det mest nødvendige til tur i lejligheden, og så cyklede vi afsted. Som det første pegede han på isskiltet. Han fik en is og så gik vi langsomt rundt. Han var fascineret af dyrene, men jeg tror, det bare at gå rundt på tur fra dyr til dyr var det han nød. Min tanke om tur med Noam fik mig til at glædes til at kunne gøre sådan med Anker. Men kunne ikke komme på, hvordan vi skulle gøre sådan gentagende gange, som vi gjorde med Noam, nu hvor vi ikke bor ved Zoo.

Da vi stod op, spiste vi noget hurtig morgenmad og begyndte at rokere rundt på inventaret. Min mor, H-P og Sussie kom da vi var godt igang. H-P lagde sig på sofaen med hundene. Min mor og Sussie gik i gang med at gøre rent på førstesalen. Det var effektivt og hyggeligt. Vi spiste frokost. Min mor og Sussie kørte igen. H-P blev hængende.

Efter noget tid kørte vi afsted på gåtur i Almindingen. Blæsende, men dejligt. Vi handlede ind på vejen tilbage og satte H-P af ved min far.

Jeg blev ked af det indeni på en måde, som er svær at slippe igen. Jeg har lyst til at skribe. Kaste med ting. Græde og bryde fuldstændig sammen. Jeg kan mærke ubehag og uro i min krop. Det mærkelige er, at der ikke sker noget. Det hele foregår inden i min krop og i mit hoved. Jeg nævnte det for Benjamin. Han sagde, at det kendte han godt.

Vi lavede mad, fiskefilet med pommes frites og bøttesalat, og spiste sammen med H-P og min far. Det var et hurtigt måltid, med gæster der ikke blev hængende. Det passede os fint. Vi havde mest bare lyst til at sidde alene i vores stue foran fjernsynet.

H-P er lidt indebrændt på min far og på Ian. Han er følsom og nærtagende, hvilket gør ham dårlig til at håndtere dem. Jeg prøvede at mægle lidt mellem dem under maden, men det er svært, for de er begge to svære at tale fornuft med.

Benjamin og jeg indtog hver vores sofa i stuen.

12. april 2017

Det er hårdt og frustrerende at have et spædbarn af og til. Jeg er træt, men det der frustrerer mig mest, er, at jeg bare vil have en til. Det bliver så hårdt. Planen var jo en baby og en treårig. Nu må vi se, hvad vores nye konstellation bliver. Jeg tænker rigtig meget over om nogle i min omgangskreds skal have deres nr. 2. Jeg er misundelig og irriteret. Jeg havde min nr. 1 før, de overhovedet skulle have deres. Nu har jeg min nr. 2, men kun én, en lille baby. Nu har de større børn og jeg har mistet min. Jeg har intet. Ingenting andre ønsker sig, har jeg.

Jeg lå og ammede Anker. Det er når jeg ligger der med ham, at jeg kommer til at tænke over tingene og mindes Noam. I dag tænkte jeg på Noam og hvordan hans putteritual var. Han drak varm mælk om aften. Han elskede det. Først ventetiden foran mikroovnen derefter glædes løb ind i sin seng, hvor han sikrede sig, at han havde sit suttedyr, og så lagt til rette med flasken. Han ville helst bare ligge selv, drikke mælken og falde i søvn. Jeg vil rigtig gerne overføre glæden ved selve putningen til Anker. Jeg håber, han kan blive lige så glad for at blive puttet.

Tankerne omkring Noam og Anker fortsatte. Jeg kom til at tænke på, hvordan Noam startede med at sige sit navn "Moan", og hvordan Anker mon kommer til at sige sit. Hvor længe der går før, at han også lærer, at han hedder Bror, når vi ikke bruger det i daglig tale og hvordan og hvornår han kan forstå betydningen af det navn.

Vejret var gråt og vådt. Benjamin stod op for at tænde op og bage brød.

Vi lavede stort set ingenting det meste af dagen.

Klokken 15 kørte vi på genbrugsstationen med affald sammen med H-P og hjem igen. Vi tømte en pose osterejer. Benjamin lavede mad og H-P kørte hjem bagefter.

13. april 2017

Vejret er kedeligt, gråt og vådt. Det er svært at finde på ting at lave, og det er svært at gå i gang med noget, når man først er kommet frem til, hvad det skulle være. Jeg går ikke engang i bad, selvom jeg trænger.

Dagens gøren blev at købe ind i Nexø. Vi kørte til Rønne bagefter, men havde glemt, at alt er lukket i påsken.

Sidst på aften var vi i Bølshavn for at spille på spillemaskiner hos en af Ians venner. Pinball. Det var ret underholdende. Min far og H-P var også med. Vi kørte hjem, da Anker var sulten.

Vi spiste falafel wraps og så Rogue one.

14. april 2017

Anker og jeg stod langsomt og sent op. Vi kom i bad og gjorde os klar. Klokken 12 blev vi kørt til Randkløve for at forberede påskefrokost.

Benjamin blev i smølføhuset og bagte brød.

Hos min far var der konflikt med H-P. Det var noget med et brød, som han var blevet lovet, men ikke var der alligevel, da han stod op klokken 12. Han var samtidig irriteret over, at han ikke var informeret om, hvad tid der ville komme gæster. Klokken halv to eskalerede det, da han stille sig i køkkenet og klantede vores far for ikke have sørget for "morgenmad". Jeg og min far stod på den anden siden af køkkenet og remsede morgenmadsmulighederne, der var i køkkenet. Rugbrød, ostemad, bananer, chips, nutella, æg. Han var følsom og irriteret på vores far, og i stedet for at fokusere på, hvad der er galt, kommer han til at hænge sig i nogle mærkelige detaljer, så han fremstår åndssvag og forkælet. Han skal forstå, at det er ham, der er blevet voksen og skal sørge for sig selv. Han skal ikke lægge ansvaret fra sig over på vores far, hvis man gør det bliver man skuffet. Han skal selv arbejde for at blive et godt menneske i stedet for at arbejde for at ændre vores far.

Han besluttede sig for at ville hjem i morgen, med ordene "jeg kommer aldrig mere tilbage", hvilket er den dumme måde at tage fra øen og sin far på.

Det er som om, at H-P er der, hvor jeg var, da jeg var teenager. Forskellen er bare, at han er en ung mand i dag og hvad man siger som teenager, kan man vokse fra, mens hvad man siger som et voksent menneske, kan gro fast og blive et princip.

Der kom gæster med med dejlig mad til et stort opdækket bord. De sædvanlige påskefrokostgæster af min fars. Situationen med H-P blev taget op, mens vi spiste. Særligt delen om det brød der ikke var der, da han stod op. Marlene grinede og kommenterede "okay Lucas", henvist til hendes egen søns måde at kunne agere diva på.

Jeg tænkte på, at jeg rigtig gerne vil hjælpe ham, hvis der altså ligger noget større bag, for ellers har han verdens mindste problemer. Tænk hvor meget tid og energi der blev brugt på miskommunikation omkring morgenmad og tidspunkter. Jeg tænker særligt på det i forhold til, hvad vi sidder med.

Det var en hyggelig påskefrokost, men en gentagelse af sidste år og for tre år siden. Hvilket generer mig, for intet er som før hos os. Jeg tror grunden til, at det ikke var helt vildt mærkeligt i selskabet, at vi manglede Noam, var, at vi var her til påskefrokost sidste år uden ham. Ingen af gæsterne havde set ham siden han var spæd, som Anker er nu.

Marlene synes Anker er skøn. Sød, mild, rolig og fin. Samme ting som hun sagde om Noam, da vi havde ham med for tre år siden. Han lagde mærke til vores ro og overskud. Samme som med Noam for tre år siden.

Vi kørte hjem klokken 21. Vi gik sent i seng og sov tungt.

15. april. 2017

Jeg kom til at kalde Anker for Noam, i tale, da vi lå i sengen. Det er ti måneder, siden vi mistede ham. Det virker som lang tid.

Jeg er blevet trist indeni efter have været glad og ikke så bekymret et stykke tid. Jeg fortæller mig selv, at det er forkert at være glad og mindre bekymret, for jeg vil ikke fremstå sådan overfor andre. Det værste der kan ske, er, at de misforstår og mistolker mig og mit savn til Noam. Jeg fortæller mig selv, at jeg er nødt til at vise smerte førend, at folk forstår. Hvis ikke, ligner jeg bare alle andre. Mit hoved fremkalder alle de dårlige ting, når jeg tænker sådan. Ulykken, sorgen, smerten og tabet. Så længe jeg husker, så glemmer andre folk ikke. Hvis jeg som mor kan "glemme" mine sorger over tabet af min søn et kort øjeblik og hygge mig, tænk så hvor længe andre kan være ubekymrede og

ikke tænker på ham. Det er tydeligt i forhold til henvendelser, at andre laver alt muligt andet. Hvis andre glemmer, så vil jeg huske det for altid.

Vi har snakket en del om dåb og fest. Vi vil holde det simpelt i Anders og Anettes have. Hotdogs, drinks og is. Jeg har tøjet i min garderobe, jeg kunne godt tænke mig at få ordnet håret. Jeg ønsker mig særligt også vielsesringe. Vi har en aftale hos Handcraftedcph d. 2 maj. Vi har ikke helt penge til det, men lige med det her, trækker jeg på skuldrene. Ian skal være gudfar, som han var til Noam, og så skal vi spørge vores andre søskende om de vil stå faddere. Det er og bliver svært at holde tæt omkring planerne, men det skal vi. Jeg vil selv lave invitationerne. 25 stk til 50 personer har vi talt frem til.

Vi kørte på tur til Rønne.

Resten af dagen blev brugt i huset. Foran skærme. Vi så en film til aften.

16. april 2017

Vi er kommet ind i en soverutine. Jeg er oppe for at amme klokken 1, klokken 4, og så igen klokken 7. Ofte putter vi videre derfra, indtil Anker vågner op gylper og pludre. Jeg elsker ham så højt, at jeg ikke tror, at man kan elske højere.

Jeg kigger rigtig meget på billeder af Noam, alle steder, på min telefon, på min computer, på facebook og på instagram. Jeg kigger for at sammenligne ham med Anker og for at huske ham fra Anker. Jeg bliver glad af at se på billeder, jeg bliver trist og vred af at se på billeder. Jeg bliver mindet om en lykke og en skønhed, vi ikke har mere.

Efter lang tids overvejelser kørte vi på tur. Først omkring min far og derefter videre til Connie og Strabo for at kigge på pangel. Vi købte lidt.

På vejen hjem lå vi bag to biler. Den forreste bil i rækken slingrede ud i vejkanten tilbage igen, mistede føringen af bilen, slingrede ud i grøften og landede på taget. Det var et splitsekund. Det gik så hurtigt. Vi holdte ind til siden. Det samme gjorde bilen foran os. Jeg var ved at gå i panik. Jeg var meget bange for at skulle opleve døden helt tæt på på tragisk vis igen. Det kunne jeg slet ikke overskue. Benjamin fik hurtigt beroliget mig. Han bad mig blive siddende i bilen, imens han skyndte sig hen til bilulykken. Jeg ringede 112 for at gøre mit. Føreren af bilen kunne næsten selv komme ud af sideruden. Benjamin fik en lille pige ud fra bagsædet. Hun hang på hovedet i sit autosæde. Føreren af bilen kunne hjælpe sin kone ud med hjælp fra bilisten i bilen foran os. Til alarmcentralen forklarede jeg, hvad jeg så der skete og hvor vi var henne. Jeg gav min telefon videre til føreren af bilen foran os, fordi jeg ikke havde været henne ved de tilskadekomne og kunne derfor ikke sige noget om deres tilstand. Jeg fik fundet vores advarselstrekant frem fra bagagerummet og gik et par 100 meter ud af vejen for at placere den. Jeg kunne se, at alle var kommet ud af bilen uden synlige mén. Benjamin signalerede det samme til mig. Alle var ok.

Det var et mellemøstligt par med deres lille datter. De kunne ikke meget dansk. Jeg spurgte morgen til pigens alder, hun svarede halvandet. Jeg var helt rystet og lettet på deres vegne og mine egne. De var rystede. Moren stod med datteren i armene. Jeg gav hende en krammer. Det var jeg nødt til. Anker sov i sit sæde i bilen under det hele.

Der kom to politibiler og to ambulancer. Det var vist gået mest ud over kvinden, der kunne mærke det i ryggen, men trods omstændighederne og bilens stand, så de ud til at være i fint behold.

Vi og personen i bilen foran os blev afhørt. Politimanden der afhørte Benjamin og mig kunne se, at vi var rystede. Jeg sagde til ham, at det nok særligt påvirkede os, fordi vi for kort tid siden, selv havde oplevet at miste et barn i en ulykke. Han tog sig god tid til at snakke. Rolig og flink, og så takkede han for god indsats.

Da vi kørte derfra snakkede vi lidt om, hvad der lige var sket. Benjamin havde ondt i maven. Jeg kunne også mærke, at jeg var fysisk dårlig. Vi fik sagt til hinanden, at det er sådan noget vores psykolog, Anne, vil sige til os, at vi ikke skulle have set. Nu hvor vi så det, hjalp det, at vi var med til at hjælpe.

I det vi havde parkeret bilen i vores indkørsel til huset blev vi kede af det. Vi havde holdt vejret turen hjem. Det handlede om vores eget tab. Hvorfor kunne vi ikke bare slippe med skrækken, da vi var ude for en ulykke. Hvorfor skulle vores ulykke ende så voldsomt i forhold til det, vi lige har set. Hvorfor havde vi ikke en bil, der blev totalskadet i stedet for vores lille dreng. Det skabte en tristhed. Den kendte eller vanlige tristhed, træthed og tomhed.

Benjamin gik ud med hunden.

Jeg talte i telefon med min mor. Benjamin talte i telefon med sin. De sagde begge to til os, at vi er de stærkeste og sejeste, fordi vi handlede i stedet for at køre vores vej.

Vi orkede ingenting. Vi spiste thaibox fra frost og så fjernsyn.

Benjamin var virkelig en stor hjælp ved den ulykke i dag.

17. april 2017

Jeg har drømt i nat.

Jeg skulle til en optagelsesprøve for at komme i betragtning til det arbejde, jeg gerne ville have. Jeg kunne ikke komme frem ved at gå på trappen, så jeg klatrede op af bagtrappen. Under mødet sad der en mand ude foran og holdte øje med det hele.

Vi kom til en opgave om en park. Parken lå mørkt og yderligt. Den var afspærret. Jeg arbejdede længe på, hvad den skulle indeholde. Sport for alle. Gymnastikbanen var sat op. En pige kom løbende for at springe. Hun fortrød mit i sit spring og landede på nakken. Jeg stod et stykke derfra på den anden side af et hegn. Pigen kom selv på benene. Jeg troede, at parken var færdig, men der skulle stemmes om hvilken løsning, der skulle bruges. Min løsning blev nedstemt. Hele området blev lavet til en græsplæne, hvor man kunne spille fodbold. Jeg ville gerne ud af parken, men det vindue jeg var kommet ind af sad alt for højt oppe og var spærret fra ydersiden. Der holdte en Food Truck foran. Jeg sad under vinduet og overvejede mine muligheder. Jeg lyttede til folkene i trucken snakke. Det var nogle ubehagelige mennesker. Hvis jeg hoppede, havde jeg en chance for at komme tilbage, men sandsynligheden for, at jeg skulle blive og leve blandt fodboldspillende mennesker og grønne græsplæner var stor.

Til sidst gik jeg ind i et hus med en fra min folkeskole. Hun var mærkelig. Hun boede i det hus. Der var børnefødselsdag. Det var svært at komme ind i huset grundet alle de børn, der kravlede rundt. Jeg gik ud på badeværelset. Det var svært at komme til pga. et tørrestativ. Jeg kunne ikke vaske mine hænder, for der var ikke noget vand. Jeg rykkede på armaturet. Det væltede og jeg havde svært ved at

få det til at stå igen. Det skulle holdes oppe mellem vasken og reolen. Det lykkedes. Da prøven sluttede, blev jeg vist ud af døren, jeg kom ind af, mens alle de andre gik den anden vej til kantinen.

Efter min optagelsesprøve gik jeg tur med Cooper. Vi ville gerne hjem, så vi begyndte at løbe. Cooper brød sammen. Hun var helt udmattet, udmagret og slidt. Jeg bar hende resten af vejen. Hun var gul og lille. Jeg gjorde alt, jeg kunne for at finde noget vand for at få hende til at overleve.

Det var en virkelig hård nat. Jeg var så træt og havde intet overskud. Hver gang Anker vågnede føltes det som om, at jeg kun havde sovet i ti minutter.

Da vi stod op, var jeg stadig mærket af dagen i går. Dagen går jo alligevel, om jeg er trist eller ej. Det gør den hver gang.

Planen for dagen var, at vi skulle rydde op og ordne i huset. Vi ryddede op, men det tog lang tid. På et tidspunkt gik vi mere rundt og snakkede om, hvad der skulle gøre i stedet for bare at gøre noget. Vi blev enige om, at det ville være nemmere for os at bo i det samtidig, så vi flyttede ud. Pakkede vores ting, rengjorte hele overetagen og tog til Randkløve. Det tog os hele dagen.

I Randkløve lavede vi mad af hvad vi kunne finde i køleskabet. Satte os foran fjernsynet og blev siddende resten af aften. Vi redte seng op i stuen og blev foran fjernsynet.

Når jeg ligger tæt med Anker, dufter til ham og elsker ham så højt, føles det som om, at jeg har ham på lånt tid. Jeg er bange for at miste ham dagen lang. Når han sover, når han er stille, når han bliver kold på hovedet. Når han gylper eller ligger på maven og hovedet lander i madrassen er jeg bange for, at han bliver kvalt. Det er kun meget kort, indtil jeg er overbevist om, at han stadig er i live.

Før vi mistede var jeg ikke bange for døden. Jeg var realistisk. I dag, ligesom i går, gik jeg næsten i panik over at skulle møde døden igen. Det er det samme med min mormors tilstand. Jeg tør ikke tænke på at blive konfronteret med døden, evigheden og afsavnet. Selvom intet bliver hårdere at miste end det, jeg har oplevet at miste.

Vi kiggede på stjerner. Jeg kom til at tænke på, at hver gang jeg i mit liv har set et stjernesud, har mit ønske være at få mange børn. Det kommer til at blive opfyldt, fordi vi har mistet Noam. For Benjamin er det blevet tydeligt, at vores liv er bedst med børn. Børn er livet. Man skal passe på, hvad man ønsker sig.

18. april 2017

Vores dag startede klokken fire. Klokken tre havde jeg ammet Calvin. Efterfølgende fik jeg afsindigt ondt i maven. Jeg kunne slet ikke være i mig selv. Smerten var der hele tiden, men kom i bølger af styrke. Efter et stykke tid, valgte jeg at ringe til 1813. Jeg blev henvist til Rønne sygehus. Vi kørte alle tre afsted til solopgangen. Jeg var skidt og utilpas. Der var ingen andre end os på Rønne sygehus klokken seks om morgenen. De tjekkede urin, blod, blodtryk og mærkede mig på maven. De mistænkte galdesten. Når vi kommer til Sjælland igen, skal jeg henvises af egen læge til en scanning af min mave. De udskrev en recept på smertestillende og vi kørte trætte tilbage til Randkløve.

Benjamin tog op for at slå græs og støvsuge i Smølfehuset. Vi blev og prøvede at hvile lidt. Han kom sløj og træt tilbage. Vi aftalte, at vi skulle en tur om Rønne efter et par ekstra dyner til huset, og så tilbage for at ordne det sidste, for at få huset sæson klar.

Jeg var stadig dårlig med ondt i maven, men tog mit smertestillende og måtte ignorere min tilstand for en stund. Vi fik gjort rigtig pænt og rent.

Klokken 17 kørte vi fra Smølfehuset til Randkløve. Vi blev enige om, at vi skulle nå 20.30 færgen fra Rønne til Ystad. Efter et par timer i Randkløve hvor vi havde pakket, ordnet og "spist", kørte vi mod færgen trætte og sløje, men glade for at være på vej hjem.

Jeg fik spist lidt af en is og lidt jordbær.

Bilulykken påvirker mig stadig. Gennem Sverige holdte jeg meget nøje øje med vejkanterne for at se efter vildt. Jeg var utryk og bange. Mit hovede lavede det ene bilulykkescenarie efter det andet. Efterfulgt af redningsplaner. Jeg havde også gjort det i Rønne havn. Der gik jeg igennem scenariet om, at vi kørte i havnen og hvordan vi skulle få baby og hund ud af bilen og op til overfladen. Hvordan vi skulle sikre Ankers overlevelse. Han skulle have varme. Jeg kunne ikke komme frem til en ordentlig redningsplan. I mine scenarier måtte jeg indse, at selvom vi fik Anker ud af bilen og op til overfladen, ville han formentligt ikke overleve. Han ville nå at blive for nedkølet og vi skulle vente på hjælp. I mit hoved ville vi miste liv igen.

Jeg faldt heldigvis i søvn i bilen over Sverige og vågnede først da vi var omkring Buddinge Rundkørsel.

Benjamin var vildt træt, helt kold og presset. Han skyndte sig rystende i seng. Den time jeg fik sovet i bilen gjorde at jeg havde okay overskud til amning, tøj, bleskift og putning af Anker.

19. april 2017

Stadig ondt i maven. Ondt i maven hele natten. Det var svært at passe Anker. Jeg ville gerne omkring min egen læge, da vi vågnede. Vi stod alle op og kørte derhen. Hun gav mig et recept på noget mod mavesyre/mavesår og sagde, at det kunne være et sammenfald af begge ting, både galdesten og mavesår.

Benjamin var træt og jeg var træt.

Jeg har tænkt over, hvorfor min krop reagerer sådan her. Om sorgen har noget at gøre med det, om ulykken forleden har noget at gøre med det. Men det kan man selvfølgelig ikke vide eller finde ud af.

Klokken 9.45 efter læge, apotek og morgenmad gik vi alle tre i seng. Vi sov til klokken halv to, kun afbrudt af en enkelt amning.

Kort efter vi var stået op, kom Anette på besøg. Hun havde Benjamins morfar med. Han blev kun kort. Vi sad sløje i stuen. Da Anette var gået igen, overvejede vi at gå i seng igen, men min mor havde også meldt sin ankomst.

Min mor gik en tur med hunden og blev så jeg kunne gå i bad, mens Benjamin lå i sengen.

Fuldstændig træt og færdig. Jeg kan ikke lide at min krop er syg på den måde. Det virker seriøst og jeg synes ikke, det bliver taget vildt seriøst af lægerne.

Vi spiste lidt tomatsuppe, og så gik vi ind i seng.

20. april 2017

Det er gået bedre med amningen i nat. Klokkeren et og klokken fem, men da Anker vågnede og ville have mad klokken syv, kunne jeg ikke vågne. Benjamin prøvede at vække mig. Jeg vågnede først, da han begyndte at blive irriteret.

Det første han sagde til mig var "du er helt gul". Jeg svarede bare "ja". Jeg havde lidt set den komme i forhold til min tilstand og min urin.

Jeg var svimmel, svag og fik hedeure. Jeg klædte mig på for at køre til lægen igen, men mens jeg luftede hunden, talte jeg med min mor i telefonen og hun sagde at lægen ikke kunne gøre noget. Så jeg besluttede at blive hjemme og vente til min scanning på mandag.

Jeg fik det værre. Jeg ville gerne have melon og fodre hunden, men kunne ikke overskue det. Der gik lidt tid før, jeg kom i gang. Jeg sad helt slatten på skamlen i køkkenet og skar melon langsomt uden kræfter. Jeg spiste det hele, mens jeg sad der og ringede til min læge. Hun havde sagt, at jeg skulle ringe, hvis jeg fik det værre. Vi aftalte, at jeg kunne få lov at tale med lægen, nu hvor jeg alligevel skulle derhen med Anker klokken 13.

Benjamin var også stadig skidt. Meget sløj med feber og ondt i halsen. Ingen af os kan overskue noget.

Klokken 13 var vi hos lægen med Anker. En velskabt dreng, siger de. Alt er som det skal være. 4,82 kg 59 cm lang. Lidt over middel. Jeg er glad og stolt af, at hans vægt holder med amningen. Vi talte om min gule hud og der er ikke andet at gøre end at vente til scanningen på mandag.

Vi handlede ind baseret på lyst. Sodavand og frugt.

Jeg fik spist lidt forskelligt, da vi kom hjem. Benjamin spiste også lidt imens, vi så Mercur.

Min mor kom tidligt fra arbejde for at gå en tur med hunden. Hun gik i Bernstorffsparken og kom hjem og havde fået ros for Cooper af en anden whippetjejer, fordi hun lytter så fint til kommandoer. Zoes ejer synes, hun var god og afbalanceret, særligt hendes alder taget i betragtning. Det er rart at vide, at vi gør det godt med hende. Det var rigtig godt, at min mor kom og tog hende med. Hun havde brug for det.

Vi lagde os ind for at hvile. Benjamin faldt i søvn. Anker og jeg listede ind i stuen efter at have ligget tæt. Jeg lægger min næse og min mund på hans pande og trækker vejret stille og roligt. Vi slapper begge af sådan. I stuen faldt han i søvn i mine arme.

Jeg fik spist, ammet og set fjernsyn. Benjamin tog et bad. Vi spiste risengrød til aftensmad. Det var været en virkelig lang dag.

Inden jeg gik i seng, fik jeg en meget smuk besked fra en ny følger på Instagram. Hun skrev, at hun havde brugt eftermiddagen og aften på at tænke på os. Hun skrev, at vores liv havde sat hendes liv i perspektiv og at hendes problemer pludselig synede små. Det rørte mig. Jeg gemte beskeden og gjorde mig umage med at svare.

Vi så fjernsyn på computeren i sengen. Sløje og trætte, men meget glade for vores lille baby dreng.

Dagbog nr. 6

Skrevet fra d. 21 april 2017

Til minde om Noam 08.03.14 - 15.06.16

21. april 2017

Nattens rutiner går fint, men jo tættere vi kommer på morgnen, desto sværere har jeg ved at vågne for at amme.

Benjamin var stadig rigtig skidt. Feber og ondt i halsen. Jeg havde det væsentligt bedre. Min hud så bedre ud. Jeg håber, at min krop har klaret det selv.

Jeg ammede Anker helt mæt og gjorde os klar til dagen. Jeg skulle alene afsted til psykolog. Jeg sagde til Benjamin, at jeg havde fem minutter til at spise en mad, mens han hurtigt kunne gå ned med hunden. Benjamin gik med bilnøglen og uden telefon. Jeg blev irriteret på ham, fordi han blev væk. Det pressede mig på tid. Jeg stod med Anker i armene og trippede. Jeg gik på gaden og mødte ham lidt sur. Han havde glemt, at det skulle være en meget hurtig tur.

Jeg kom lidt for sent, men det gik. Anne og jeg havde en lidt anderledes snak i dag. Vi snakkede om Bornholm. Påskefrokosten, hvordan de minder om hinanden, nærmest var ens, men alligevel anderledes. Hvordan vi reagerede og agerede på bilulykken og at vi agerede på samme måde, som ved vores egen ulykke. Ved at handle. Benjamin var handlingsmand på personerne og jeg ringede 112. Hun synes, at vi er imponerende. Jeg læste min drøm op, som jeg havde drømt natten efter ulykken. Hun synes den var fascinerende og siger, at min system arbejder på højtryk.

Vi snakkede lidt om mit Jeg. Hvem jeg er. Hvordan jeg altid passer på andre. Skærmer dem i stedet for at tage hensyn til mig selv. Det er svært for mig at fortælle mine dybeste ønsker og tanker, fordi det ofte er forbundet med fejl og lavt selvværd samtidig med, at det virker egoistisk at tale om. Jeg fortalte hende, at jeg altid gerne ville have været uddannet som kreativ håndværker, men har følt, at jeg skulle gøre som alle andre og tage en høj videregående uddannelse. Nu hvor jeg kender mig selv godt nok til at vide, hvad jeg virkelig gerne vil, er der lovgivning, der gør det umuligt at forfølge. Anne synes, at jeg skal gå efter det. Jeg tvivler. Hun tror på, at jeg kan få et arbejde, hvor min viden og den jeg er, er det bærende. Det tvivler jeg også på.

Jeg fortalte hende mit ønske og mine tanker om at kunne forstå og formulere vores situation. Vores hverdag, hvad vi gør for at klare os. Hun siger, at det er fordi, jeg står i det. Jeg skal nok kunne se det tydeligere en dag.

Jeg viste hende min instagram og fortalte, at jeg af og til deler min sorg. Hun synes at det var rigtig fint og at jeg har fundet en god balance.

Anne kender mig helt vildt godt. Det bliver mærkeligt ikke at skulle snakke med hende igen.

Hun kender os særligt i forhold til, hvordan vi klarer os. Hun forstår det. Hun kender særligt til min og Benjamins kærlighed og styrken heraf. Hun kalder det unikt. Hun har set os være stærke og blive stærkere. Hun fortæller mig, at jeg har en sjælden overlevelsessevne. Ur-kræfter, som driver mig frem, hvor mange andre ofte bliver hængende i det triste og dårlige. Nogle gange ville jeg gerne kunne være den, der blev liggende i sengen i fosterstilling ude af stand til at gøre noget.

Jeg kender mig selv godt, men tror, at jeg kommer til at kende mig selv bedre og blive bedre til at sætte ord på, hjem jeg er og handle ud fra, hvad jeg har lyst til.

Det var en fin og anderledes snak i dag.

Jeg kørte til Holmens kirkegård for at se til Noam og godkende min mors plan med graven. Jeg gik lidt rundt og kiggede på blomster og træer før jeg mødtes med min mor.

Jeg kørte hjemad.

Benjamin kørte afsted i det, jeg kom hjem. Anker vågnede, hunden var rastløs og jeg var sulten, men følte overskud. Hvis jeg havde økonomisk overskud, ville jeg tage ud for at shoppe, hvis jeg havde været rask, ville jeg have taget ud for at motionere, men jeg blev siddende hjemme. Lidt rastløs.

Aftenen gik med, at jeg tog hunden og Anker med hjem til min mor for at spise aftensmad for at give Benjamin lidt ro. Jeg gik tur med hunden i regnvej. Vi spiste sammen – H-P kørte os hjem igen lidt over otte.

Benjamin var stadig skidt. Jeg spurgte ind til, hvordan han havde det. Han havde ikke haft det særligt godt i dag. Både pga. sygdom, men også pga. sorg. Jeg sagde, at sådan noget skal han sige. Særligt sådan en dag, hvor han har været så meget alene.

Vi gik ind i seng.

22. april 2017

Jeg drømte om Noam i nat, eller rettet, havde Mareridt. Det var ikke rart og han var så ægte, men udover den ubehagelige følelse i kroppen, kan jeg ikke huske det. Jeg var for træt til at memorere det.

Min mor skrev tidligt, om hun måtte komme efter Cooper. Jeg havde selv tænkt at gå en god tur, så da hun stod i døren stod jeg op, kom i motionstøjet og tog med.

Vi kørte til Bernstorffsparken, hvor vi intervaltrænede rundt om parken. Et minuts gang to minutters løb. Hele vejen rundt. Det er første gang siden mine cykelture til praktik at jeg bevæger mig sådan rigtigt. Det gik fint. Lidt ømt bækken og garanterede ømme ben i morgen. Men nu kan jeg sige, at jeg er igang. Jeg skal af med minimum 7 kg. Helst 10. Gerne inden September.

Vi ordnede lidt i hjemmet. Benjamin er stadig syg. Vi spiste lidt forskellige ting.

Benjamins mor kom forbi, inden hun skulle på aftenvagte. Emilie ovenfra kom ned og spurgte om hun skulle lufte Cooper, det behøvede hun ikke efter den tur vi havde været på.

Jeg lod endnu engang Benjamin få ro og kørte hjem til min mor og Frank med Anker og Cooper. Frank havde grillet en flæskesteg. Jeg tog lidt mad med hjem til syge Benjamin.

Hjemme så vi serie. Vi er begyndt på Sherlock Holmes. Jeg sad længe med Anker i armene og ammede. Rutinen er, at han får lov at spise så meget og så længe han vil mellem 20-21. Efterfølgende holder han til omkring klokken et. Resten af døgnet spiser han helst hver tredje time. Jeg er tilfreds med den rutine.

Da jeg sad med Anker, som jeg plejer, snakkede jeg til ham, snakkede med ham, smilede til ham, kyssede ham, krammede ham, nussede ham, elskede ham så højt. Det gør jeg hver dag. Jeg blev forvirret. Jeg kom til at tænke på min kærlighed til Noam, som jeg ved, at jeg har i min krop og i mit sind, som engang var den "samme" og kom til udtryk på "samme" måde som nu til Anker. Jeg kan ikke mærke det. Det gjorde mig ked af det, for hvordan kan jeg glemme det. Hvorfor føles det som om, at der kun er plads til én slags kærlighed rettet mod et barn. Mit hjerte sank. Jeg ville så gerne kunne elske begge drenge lige meget her i min favn og aldrig være i tvivl om, at der var plads til dem begge to hos mig.

Udover aftens uro har jeg haft overskud i dag. Når jeg kører alene afsted med babyen og hunden. Løber en tur, får ordnet i hjemmet, får lyst til at shoppe lidt nyt og gøre nogle gode ting, bliver jeg glad og kan mærke, at jeg er i stand til at klare mig. Det er mig. Det er den jeg er – i stand til at klare ting. Mit overskud er genkendeligt, men skrøbeligt. Det kan forsvinde med en enkelt tanke. En tanke om kompliceret kærlighed til begge mine drenge.

23. april 2017

Mille, Sofie og Silja kom på besøg fra morgenstunden. De havde morgenmad med. Silja havde bagt boller og havde hjemmestrikkede og hækede gaver med fra hende og hendes mor. Mille og Sofie havde også en lille ting med. Ankers navn stavet i små blå træ bogstaver. Det var hyggeligt at se dem, men også lidt mærkeligt, fordi jeg blev opdateret på deres liv, men de ved ikke rigtig noget om mig, som de ikke sammen med alle mulige andre kan læse om på mine sociale medier. Mille rejser til USA midt august og kan derfor ikke komme med til dåben og brylluppet. Jeg må se, om jeg nogensinde får fortalt dem, at jeg har været ked af, at de ikke har været der noget mere.

Peter kom til kaffe klokken 14. Ham og Benjamin kan godt være lidt ude for rækkevidde og ekskluderende i deres samvær. I dag sad jeg bundet til stolen mens jeg ammede. Cooper trængte til at komme ned, Benjamin skulle ned med hende og pludselig er der helt stille. Så er Benjamin, Cooper og Peter gået på tur uden at sige noget. De er sådan lidt distræte. Det er ikke fordi, jeg vil være med til det hele, hele tiden, men jeg vil bare ikke forlades i stilhed.

Vi snakkede lidt om dåben og brylluppet. Anker bliver døbt først og så bliver vi viet bagefter. Det bliver hårdt følelsesmæssigt. Jeg er ikke i tvivl om, at folk vil blive glade, men sidst vi sad samlet der i den kirke, var for at begrave vores barn. Nu skal vi døbe lillebror Anker. Vi aftalte, at ved sidste dåbssalme ville organisten spille videre over i brudevalsmusikken og der vil blive rykket to stole hen til alteret, hvor vi så skal bevæge os op at sidde ved Peter og blive viet. Jeg vil gerne have, at vi synger nogle af de samme salmer, som vi brugte til Noams begravelse.

Det er lidt spændende. Jeg har svært ved at holde tæt.

Resten af dagen lavede vi kun meget lidt. Vi så fjernsyn. Jeg ammede. Vi snakkede. Jeg sms'ede lidt med Sine. Hun havde ikke bestået med den opgave hun havde afleveret. Hun var berørt og havde det lidt hårdt.

Når jeg sidder tæt med Anker, føler jeg, at han kender mig rigtig godt. Han er tryk ved mig. Han lytter og reagerer på mig. Min kærlighed er så varm og altomfattende for ham. Igen i dag forvirrede min tydelige kærlighed til Anker mig med min følelse af manglende kærlighed til Noam. Når jeg tænker på Noam, handler det om ulykken og mit tab af ham. Det gør mig ked af det. For jeg leder efter den oprigtige, umiddelbare og varme kærlighed, som jeg havde til ham. Hvis jeg kigger på et billede og mindes ham bliver jeg trist. Det er sorgen, der fylder, fordi det handler om, hvad jeg har mistet. Jeg

ville gerne have, at kærligheden fylder noget mere. Det gør mig rigtig ked af det, at min kærlighed til Noam føles falmet eller ikke-eksisterende ved siden af min kærlighed til Anker. Mit hjerte brister, når jeg tænker på Noam og banker hårdere, når jeg tænker på Anker, efterfulgt af behovet for at tage ham op og holde ham tæt. Jeg ved, at jeg ikke elsker den ene højere end den anden, men lige nu har min sorg over Noam erstattet den kærlighed, jeg havde til ham før. Det er forvirrende. Frustrerende.

Min mor har talt lidt med advokat nr. 2. Jeg skal ringe til hende i løbet af ugen, så vi kan komme videre med den sag.

Anker havde ondt i maven til aften. Han var ulykkelig. Han faldt i søvn i mine arme til natten.

24. april 2017

Anker havde været aktiv fra tidlig morgen af. Holdt os beskæftiget og gjort os trætte. Jeg skulle faste i dag inden min scanning af maven for at se, om jeg har galdesten. Benjamin stod op med Anker. Jeg gik i seng med Anker igen i håb om, at han ville sove. Det ville han ikke, så jeg sov alene til 20 i 11. Jeg ammede og gjorde mig klar. Vi kom lidt for sent ud af døren til vores aftale på Herlev klokken 12. Jeg blev vred over vores forsinkelse. Beregnet ville vi komme ti minutter for sent. Benjamin håndterede heldigvis min irritation godt. Han sagde, at jeg skulle slappe af og at vi ikke kommer hurtigere frem, fordi jeg sidder og er sur over vores ankomsttid. Jeg blev god igen, inden vi ankom, fordi vi kun kom 5 minutter forsent til vores aftale. I det jeg stod i venteværelset mødt sekretæren os med kommentaren "Det var klokken 12, du havde tid". Han lavede bare dårlig stemning. Heldigvis kom jeg ind til en frisk og rar radiograf. Hun scannede mig og sagde "Ja. Du har galdesten som perler på en snor". Hun fortalte mig, at jeg skulle holde mig fra fed mad og skrive ned, når jeg får et anfald. Hvis det bliver slemt eller værre skal min galdeblære fjernes.

Det første jeg gjorde efter vi var kørt derfra, var at spise en burgermenu. Jeg ved, at det var åndsvagt, men når der stilles noget op for mig, så kontant og sort på hvidt som "Du må ikke spise junk", så bliver jeg stædig og gør præcis det modsatte. Det er ikke bevidst, for i det her tilfælde går det jo kun ud over mig selv. Jeg ville klart være bedre stillet uden den burgermenu.

Jeg gik ned til Sine, da vi kom hjem med Anker. Benjamin tog en lur. Vi var sammen fra klokken 13-16. Milan kom hjem klokken 16 og Benjamin kom. Vi bestilte mad, spiste sammen og spillede 500. Jeg vandt.

Anker var god at have med. Jeg sørgede for at holde hans rutine. Han fik lov til at spise fra 20-21, mens vi spillede kort. Der er sket noget med ham i dag. Han har smilet noget mere. Han laver ansigter og siger "gu". Det er meget opløftende at se ham udvikle sig.

I dag er det 10 måneder siden at vi begravede Noam. Jeg er bevidst om det hele dagen, men det har ikke påvirket min dag. Selvom jeg tænker på dagen og på hændelsen. Jeg tænker på datoen og på tabet. Jeg tænker på, at jeg gerne ville reagere på det på den ene eller den anden måde. Jeg har hygget mig det meste af dagen i dag. Det har været en simpel dag. Det gør mig altid lidt urolig, når dagene går hen og bliver simple.

25. april 2017

Ved den tidlige morgenamning begyndte jeg, som jeg har gjort mange gange før, at tænke på, hvordan jeg skulle fortælle og forklare mig, hvis jeg mødte en person ansigt til ansigt, der mente at ulykken var vores egen skyld. Det gjorde mig i dårligt humør. Jeg tænker på, om dem jeg møder og dem, der

følger mig på Instagram, nogensinde tænker, at det var selvforskyldt. Jeg gjorde en indsats for at få det ud af hovedet. Det lykkedes.

Efter amning var jeg vågen og frisk. Jeg blev draget af den helt lyseblå morgenhimmel og solopgangen. Jeg besluttede mig for at tage ud med Cooper. Ti minutter i seks gik vi mod Bernstorffsparken. Der vekslede vi mellem at gå og løbe. Vi var hjemme igen klokken syv.

Jeg gik i bad og i seng igen.

Sundhedsplejersken kom klokken 11. Anker var i rigtig godt humør. Han både smilede, grinede og pludrede. Han var intens, opmærksom og total sød og dejlig. Et perfekt roligt og mildt væsen. 4980 kg. 59 cm. Kun ros fik han.

Anker og jeg kørte på tur med Sine og maven. Vi ville genbrugsshoppe lidt børneting og tøj og jeg skulle et ærinde i Illums bolighus i Lyngby.

Vi kom kun lige hjem, i det Benjamin kom i tanke om sin mormors fødselsdag. Vi blev klar til at gå igen på en halv time. Vi handlede ind på vejen og købte blomster.

Hos Benjamins mormor og morfar var vi på besøg i en lille time med en glad hund og en nysgerrig baby.

Hjemme igen stod der to kvinder på opgangen. Nanna og Johanne. Det var Twin Peaks tirsdag. Jeg snakkede med Nanna i stuen, mens Johanne hjalp Benjamin med at lave lasagne. Steffen kom også. Nanna havde besluttet sig for at spise kød frit sidste tirsdag, men glemt at informere os. Hun spiste lasagne. Det var rigtig hyggeligt at se dem. Det har været et rigtig godt initiativ fra start af. Vi mangler nu kun to afsnit, som vi skal se næste gang. Derefter skal vi vente en måned på den helt nye sæson tre.

Vi var i godt humør, da vi gik ind i seng og glade for hinanden.

Min mor foreslog den anden dag, om vi skulle undersøge muligheden for at holde dåbsfest på hendes arbejdsplads inde på kirkegården. Jeg har ikke turde nævne det for Benjamin, men ideen er groet på mig. For lige meget hvor vi befinder os, også på en dåbsdag, eller hvem vi er sammen med, vil det være hårdt at være samlet på nogle punkter og vi vil være delvist kede af det på den ene eller den anden måde. Så på den måde kunne vi lige så godt være samlet og være triste helt tæt på det vi er triste over. Selve ideen om en fest på en kirkegård er ret trist, men vores liv er ret trist. På den måde kunne det godt fungere. Vi kunne tage vores triste liv ved hornene og vise vores nærmeste kontrasten og hvordan vi er i stand til at leve mellem liv og død. Det værste ville være, at vi havde en fest dag, hvor alle lod som om, at alt er fryd og gammen. Jeg kan godt lide ideen om at "itatesætte" vores livssituation ved at handle stærkt og anderledes.

Jeg fik lagt ideen om fest på kirkegården ud til Benjamin og har bedt ham om at tænke over det.

26. april 2017

Foråret lader lidt vente på sig, men vi skulle ud på tur, trods manglende forårsvejr. Efter en helt standard langsom morgen gik vi ud på tur, mens himlen var blå. Der var pause mellem hagl og regn. Vi gik sammen med Sine og Hera. Hundene var glade.

Hjemme lavede vi ikke det store. Jeg ordene lidt praktisk på computeren. Min mor kom forbi. Vi brugte eftermiddagen på at slappe af. Benjamin sov på sofaen. Anker lå på mine ben og sov efter uroligheder i liften, så jeg var bundet til at sidde i stolen.

Jeg begyndte at bladere igennem mit fotoalbum på telefonen. Nanna havde nævnt, at jeg efter ulykken tabte mig. Det mindes jeg ikke selv, så jeg ville se, om jeg havde nogle billeder af mig, men det var der ikke. Der var til gengæld rigtig mange billeder af Noam. Det begynder at være et år siden med rigtig mange ting. Jeg synes, det er virkelig hårdt at se billeder af ham. Det er ikke fordi, jeg ikke ved hvordan han så ud, når jeg tænker på ham, men når jeg ser et foto, bliver det bare så ægte. Så konkret. På billederne er han i gang. Han lever og laver ting. Det er så hjerteskrærende. Jeg bliver mindet om så stor en lille dreng. Han kunne en masse. Det virker som en større kontrast nu, hvor jeg sidder med en baby i armene. Det var ikke en baby vi mistede. Der var ikke noget baby over Noam. Vi mistede en lille dreng.

Problemet er lidt modsat det, vi hele tiden har italesat. Vi har forberedt os på at være i stand til at kunne se Anker som Anker og ikke Anker som Noam. Jeg er ikke i tvivl om, at Anker er Anker men jeg glemmer, hvem Noam var, for han var ikke Anker. Han var Noam. Det gør mig ked af det, men jeg tørrer bare tårerne væk og lever videre i min voldsomme virkelighed.

Jeg har det som om, at jeg kunne stortude. Bryde sammen og skrike, men virkeligheden er ikke barskere end i går eller end den var for fem måneder siden. Om jeg græder i dag eller i morgen vil det være det samme, jeg græder over, så jeg skubber det foran mig, eller lader helt være.

Det der gør mig mest ked af det, når jeg ser billeder af Noam, det er at blive mindet om det liv, den kærlighed og gode dreng der er gået tabt. Fuck.

Jeg kan intet stille op. Jeg er helt magtesløs.

Jeg sagde ikke noget til Benjamin. Vi gjorde os bare klar til at gå ud af døren. Vi skulle spise hos hans forældre. Vi lod Cooper blive hjemme.

Det var hyggeligt.

Vi kørte hjem klokken 21 og diskuterede hundeopdragelse i bilen. Benjamin er en god hundeejer.

Jeg var træt. Da vi gik i seng, nåede jeg at blive sur på Benjamin uden grund over ingenting. Jeg var gnaven og træt og han var i nærheden.

27. april 2017

Jeg har drømt i nat. Der skulle flytte nogen ind i stuelejligheden i vores opgang. Vi sov, men vågnede, fordi vi kunne høre stemmer. Vi kunne se lys ude fra stuen og skygger af nogen der bevægede sig. Det var de nye underboer, der var i vores stue. Vi lå afventende. Vi ventede på, at de kom ind i vores soveværelse, men det gjorde de ikke. Jeg havde kun trusser på, så jeg tog dynen omkring mig, da vi bevægede os fra soveværelset ind i stuen. De hilste som om, at det var helt normalt. De var lidt på vej ud af døren igen. De havde flyttet fuldstændig rundt på vores møbler. Ændret belysning, farve og stil. Toilettet som lå til højre for stuen, havde de revet væggen ned ind til. Vi blev vrede. Vores nyindflyttede underboer svarede, at vi altid bare kunne gøre det om igen. Viceværtten sagde, at vi var heldige overhovedet at have denne lejlighed, så vi kunne ikke klage. Da de gik, fandt vi ud af, at de også havde ændret alting inde hos vores nabo.

Jeg var vildt træt da Anker stod op. Efter lidt mad gav jeg ham videre til Benjamin og sov til klokken 09.30, hvor han igen skulle have mad.

Hunden skulle ud og jeg besluttede mig for at gå på motionstur. Vi gik om Hundesømosen til Bernstorffsparken. Hun er god at løbe med. Hun holder øje med mig. Hun kommer når jeg kalder. På vej hjem mødte jeg Nikolaj og Tanja, to af mine fars tidligere ansatte fra mange år tilbage ved Grønne Hjem. De kunne genkende mig og jeg kunne genkende dem.

Jeg kom hjem til en irriteret Benjamin, fordi jeg havde været væk i en time og et kvarter. Det havde han ikke regnet med. Han havde lavet morgenmad.

Vi sad i stuen og snakkede om at tage os sammen. Jeg trængte til et bad, men prioriterede oprydning, da vi kom i gang.

Clara var kommet hjem fra mange måneders rejse og havde glædet sig til at møde Anker. Han var vågen og glad. Det var hyggeligt at se hende. Hun blev hængende længe og havde svært ved at slippe Anker og takke af for dagen. Hun synes, at han var sød, smuk og lille.

Vi kastede en hurtig omgang aftensmad i hovedet, hvorefter der kom aften gæster. Alex og Anna. De havde kage med. Anna læser psykologi og havde i sin praktikperiode overværet behandlinger med EMDR. Hun synes, det var interessant at høre om vores behandlingsforløb. Det er sjældent, nærmest aldrig, at folk spørger ind til det, og sjældent vi selv snakker om det. Det er første gang, tror jeg, at jeg har fortalt om, hvad jeg så ved ulykken og være nogenlunde fattet samtidig.

Benjamin svarede på spørgsmål om, hvordan vi har det. Han sagde til dem, særligt Anna, at det er meget sjældent, at vi bliver spurgt ind til, hvordan vi har det. De var hyggeligt selskab.

Vi snakkede om børn og på et tidspunkt i vores samtale, fik jeg sagt "Der er ikke nogen grund til at føde børn, man alligevel ved, at man skal miste". Det er en sætning, jeg ikke helt ved, om jeg kan stå inde for. Det fik mig til at tænke på min tvivl i forhold til at kunne sige, at jeg aldrig ville have været ham foruden. Det er et ømt emne, der gør mig ked af det, særligt fordi det handler om min søn, som var her. Som jeg elskede over alt på jorden, som min krop skriger efter hver dag. Han var det smukkeste og mest fantastiske. Jeg vil aldrig glemme ham. Han gjorde mig lykkelig og han gjorde mig til et bedre menneske. Hvis kærligheden og oplevelserne med ham ikke eksisterede, ville jeg så hellere leve i et liv uden at have mistet, men også uden at have kendt ham? Klart det ville være nemmere uden, men det er så kompliceret. Tænk hvor forfærdeligt det ville være, hvis ingen nogensinde havde mødt Noam. Han var et fantastisk menneske og han fortjente livet. Han fortjener, at vi mindes ham og at vi sørger. Vores liv må være noget lort og vi må kæmpe. Vi må kæmpe for vores Noam og leve bare for at ære ham. Det liv skulle være hans, også selvom det krævede, at jeg skulle føde et barn, jeg skulle miste, men om jeg vil gøre det igen...

Benjamin og jeg er enige om, at det er lidt grænseoverskridende, at få stillet sådanne spørgsmål, men samtidig er det rigtig rart at kunne fortælle frit om os og vores processer til folk, der er spørgende og interesseret.

28. april 2017

Benjamin stod op med Anker klokken seks. Jeg kunne ikke. Jeg fik endda slået min alarm fra, da den først ringede. Jeg sov til klokken halv ni. Anker fik mad og så gik vi i bad.

Vi kørte til psykologerne. Vi havde fællessession. Vi snakkede om Bornholm, om bilulykken, om påskefrokosten, om minder og andre tanker, vi har tænkt, men ikke talt om.

Benjamin og jeg taler ikke sammen om Noam. Vi undgår det for at beskytte hinanden. Jeg ved egentlig ikke hvorfor, men vi husker ham bedst sammen i fællesskab. Vi kan supplere hinandens tanker om Noam og minder. Anne og Palle foreslog os en bog, vi sammen skulle udfylde. "Til minde for?" "Min mindebog". De vil gerne have, at vi til fællessession næste gang starter på den.

Vi snakkede lidt om vores selskab i går. Hvordan vi synes, at det er rart at blive spurgt meget direkte og åbent om, hvordan vi har det. Jeg kan godt lide at snakke åbent, hvis jeg bliver spurgt med ægte interesse. Men jeg skal huske mine forbehold, fordi jeg kan fortælle ting, som andre ikke behøver at skulle arbejde med og kende til.

Det var en hård snak i dag, fordi det handler om nuet. Hvordan vi har det i dag med os selv og med sorgen, som vi arbejder på at blive "bekendte" med.

Hvornår er vi igennem det her? Hvad vil det sige at komme igennem?

Vi kørte i Føtex for at handle og kom sultne hjem. Vi spiste morgenmad til frokost. Vi sad ved spisebordet og så Sherlock. Jeg ammede Anker imens.

Til aften fortsatte vi vores seriesening. Vi hyggede på gulvet i stuen med hund og baby i mellem os. Benjamin faldt i søvn. Jeg synes, serien var lidt uhyggelig. Når jeg føler utryghed eller uhygge, reagerer min krop. Som om mit system ikke helt kan tåle ubehag.

29. april 2017

Vi sov til klokken halv ti. Vi fortsatte, hvor vi slap. På gulvet i stuen foran fjernsynet. Vi så bare DR2 programmer indtil, vi tog os sammen. Det var kun kort inden, vi fik besøg af William, at vi kom i gang med dagen og med at rydde op. I det William trådte ind af døren, knækkede jeg et stort blad på min monstera plante, da jeg var i gang med at støve den af. Han kom for at besøge os inden han skulle til fødselsdag klokken 14.

Peter og Fe kom på besøg i mellemtiden. De havde brød med. Jeg gik og ordnede lidt, fordi jeg synes, at jeg havde siddet længe nok og snakket.

William, Peter og Benjamin sad bare og fordybte sig i samtaler, hvilket er fint, men Benjamin har det med at miste fokus fra alt andet. Jeg skulle passe Anker, Cooper og Fe med Anker i armene. Det synes jeg var lidt irriterende. Ikke uvant.

Sanne og Carsten kom på et kort visit. De skulle til Benjamins fætters 18 års fødselsdag og ville hurtigt sige hej til os og til Anker inden. Huset var fyldt af spontane gæster.

Klokken 16.45 valgte jeg at gå fra det hele. På tur med Cooper om hundesømosen. Hera og Sine gik med.

William gik først klokken 17.

Aftenen brugte vi på hvert vores. Benjamin skildte en cykel ad. Jeg ordnede og sorterede Ankers tøj. Sidst på aften så vi serie. Sherlock. I serien bevæger de sig rigtig ofte rundt på britiske kirkegårde. Jeg synes, det er ubehageligt at se kirkegårde med store gravsten. Det er ikke muligt at undgå. Jeg prøver

at tale mig selv fra at være fokuseret på det og føler, at vi ser og tænker det samme, selvom vi ikke nævner det. Som om vi prøver at ignorere vores ubehagelige sandhed.

I Tv-avisen fortalte de om en 7-årig dreng, der var druknet med sin skoleklasse på en tur i svømmehallen. Mit hjerte bliver tungt, når jeg hører sådan noget. Jeg tænkte på dem, der havde været der og overværet det. Panikken og magtesløsheden. Det foregår i hurtige tanker, indtil jeg tænker på forældrene. Efterfulgt af et spejlbillede tilbage på mig selv. Mit tab, men også min voldsomme frygt for livet. Når jeg hører om børn, der dør på forskellig vis, bliver deres dødsårsag tilføjet til min "liste" over mulige ulykker og dødsårsager. Min liste af frygt. Kvæles af brød, eller vindruer. Vuggedød, bilulykker af forskellige slags. Drukneulykker. Faldulykker. At blive mast. Jeg gør mit for at overbevise mig selv om, at jeg ikke kommer til at miste et barn igen. Men mine tanker er oftest det modsatte. Inde i mit hovede siger jeg "Tænk, hvis jeg skal miste igen." Efterfulgt af "Det er ikke usandsynligt." Døden er sikker. Det er livet ikke. Min irrationalitet overbevises ofte af min rationalitet. Det er ikke altid en god ting og gør i disse situationer ikke tingene bedre.

Jeg er uvidende om, hvad jeg skal gøre, hvis jeg mister et barn. Samtidig med at jeg har mistet et barn, som jeg gennemlever hverdag. Jeg har overlevet at miste et barn. Hvis jeg for 10 måneder siden var blevet spurgt om, hvad jeg ville gøre, hvis jeg mistede mit barn, ville jeg svare det samme. Det ved jeg ikke. Jeg tror ikke, jeg ville overleve. I dag sidder jeg her. Jeg har overlevet. Jeg sidder her og vi laver noget hver dag, selvom vi har mistet vores barn, men jeg har samme svar til samme spørgsmål.

30. april 2017

Som sædvanligt vågnede vi tidligt med Anker. I dag var der bare ingen af os, som stod op. Vi sov videre til klokken 10.

H-P kom forbi. Dagen gik bare med at se serie og fjernsynsprogrammer. Vi havde en plan om at gå på langtur med hunden. Min mor ringede og ville med. Vi gik alle sammen.

Resten af eftermiddagen og aftenen fortsatte med fjernsyn. Vi bestilte pizza.

Dagen sluttede med en tur ud igen med Cooper. Det var bare mig der gik. Jeg klunsede en lampe på min vej og kiggede på aftenhimlen.

Stille og roligt var endnu en dag gået.

1. maj 2017

Jeg havde mareridt i nat. Jeg husker ikke meget, men det stod rigtig klart for mine øjne i løbet af natten. Til sidst i drømmen skulle jeg skulle flygte fra nogle sammen med nogle andre. Vi blev opdaget og måtte løbe afsted. Vi løb på en bred betonsvaleygang. Dem der var efter os, skød mod os med sømpistoler. De sigtede mod vores fødder, så vi hoppede afsted for ikke at blive ramt. De valgte at sigte højere mod vores maver. Vi blev bange. I reglerne stod der, at man kun måtte sigte mod fødderne. Vi nåede til en rulletrappe og lettede lidt op, men vi kunne se, at vi stadig ikke var i sikkerhed. Der stak søm op nede fra rulletrinene. De gik under os og kunne ramme os gennem trappen.

Benjamin skulle være til tandlægen kvart i ni. Han stod op og tog afsted. Jeg stod op med Anker, for at gå i gang med dagen.

Jeg fik vasket tøj, ordnet og ryddet op. Flyttet rundt på ting, luftet hunden og passet barnet. Jeg løb op ned af opgangen og var i gang hele tiden. Alligevel var der ikke klar til kaffe og is-gæster klokken 15, da det ringede på. Anker gylpede ud over sig selv og mig i samme øjeblik, og der lå sammenlagt vasketøj på spisebordet. Jeg fik hurtigt klaret det og ryddet det sidste af vejen.

Min far, H-P, min mor, Sussie, Benjamin og jeg spiste is fra ismageriet. Det var hyggeligt på trods af Benjamins tilstand efter fjernelse af sin visdomstand.

Klokken 17.30 gik jeg aftentur med Cooper, Sine og Hera. Vi gik en tur om Hundesømosen. Det er rart at lære hende bedre at kende. Hun siger, at hende og Milan overvejer at købe en større lejlighed i foreningen, og at der i denne måned er to passende lejligheder til salg. Dog med overtagelse d. 1 juli og 1. august, hvilket vil presse dem lidt i forhold til babyens ankomst. Jeg synes nu, de skal gøre det, hvis de føler, at det er den rigtige passende lejlighed. Jeg tilbød al vores hjælp og gav dem vores lejlighed til rådighed, mens vi er på Bornholm i løbet af juli og august. Jeg fortalte hende om vores kaotiske flytning midt i sorg og krise. Alt kan lade sig gøre, man skal bare planlægge sig ud af det.

Jeg spiste rugbrød til aftensmad og Benjamin spiste yoghurt. Vi så serie.

2. maj 2017

Efter at jeg havde ammet klokken kvart i seks, tog jeg træningstøj på og gik afsted med hunden. Jeg løb en runde omkring hundesømosen og så gik og løb jeg den næste. Det er hårdt at tage sig sammen, men jeg nyder det, når jeg først er ude, særligt bare det at være afsted med hunden. Hun er så god.

Jeg var tilbage lidt i syv. Jeg gav Anker mad og underholdte ham lidt, mens Benjamin sov. Jeg gik i bad, da jeg kunne viderelevere babyen.

Der flytter nye ind i stuelejligheden i dag. De larmede og var i gang fra morgenstunden. Et par med børn. Jeg har hørt, at de har en treårig. Det skræmmer mig lidt. Folk med børn og børn i treårsalderen skræmmer mig, fordi jeg frygter uforudsete følelser, tanker eller reaktioner på at kunne se det, jeg skulle have haft og så fordi jeg er bitter, vred og misundelig over ikke at have det liv, jeg havde før. Jeg kommer ikke til at opleve den familiekonstellation, jeg som udgangspunktet havde. Jeg kommer ikke i den nærmeste fremtid til at kunne introducere en baby til sin forstående storebror. Jeg frygter de nye underboer, fordi jeg er bange for at skulle blive konfronteret med vores triste tilværelse dagligt.

Jeg håber sådan, at noget bliver nemmere og forsvinder med tiden. Jeg håber, de følelser og tanker jeg har, stopper med de treårige, fordi jeg ved, hvad jeg skulle have haft. Det fortsætter forhåbentlig ikke bare op i årene, år efter år.

Vi valgte at tage på tur. Vi tog ud for at shoppe lidt. Det lykkedes ikke. Jeg lignede bare en fed flappet lort i det tøj, jeg prøvede, så vi gik væk fra tøj og gik ind i en cykelhandler Benjamin gerne ville til. Vi hilste på Mark. Han var på arbejde ved siden af cykelbutikken i tatovøren. Fredericke var på arbejde i stof 200, så hende hilste vi også på.

Vi tog hjem med en sovende Anker, uden at have brugt penge på andet end togbilletten. Han er fantastisk. Der sker noget med ham hver dag. Han griner og smiler. Han er bare god.

Vi var hjemme i et par timer, inden vi tog turen til Vesterbro. Vi skulle ind og snakke om vielsesringe. Jeg var spændt. Vi blev mødt af en rigtig flink mand ved navn Anders. Vi kom i fællesskab frem til designet af vores ringe. Jeg skal bekræfte bestillingen, når han har tegnet dem og fundet en pris.

Benjamins bliver en simpel tætsiddende bred mellemmat herrering i 14 kct. Min bliver en smal ring 18 kct. med diamanter, to af mine egne, hvide sten og en sort. Den får en lille kantskæring og stenene bliver placeret forskudt. Lidt fantastisk, synes jeg.

Det var lidt ambivalent at køre til Vesterbro af Enghavevej. Ned på Sønder Boulevard. Jeg kan ikke lide at bevæge mig i det område. Jeg tænker på Noam og vores liv der. Vores liv var noget helt andet. Det var godt. Vi passede ind. Lige nu passer jeg ikke ind nogen steder. Samtidig er jeg igen bange for den mulige uforudsete reaktion. Vi bevægede os i der af en god grund. Det huskede jeg mig selv på. Vi parkerede bilen så tæt på butikken som muligt, da vi kom og gik direkte til bilen igen og kørte hjem, da vi var færdige. Jeg føler, at jeg hver dag oplever situationer, der er ambivalente. Enten gør jeg noget, der gør mig nervøs, ellers lader jeg være med at gøre noget, som jeg egentlig gerne ville. Det er konstante modstridende tanker og følelser.

Hjemme igen, gentog vi aften i går. Jeg spiste rugbrød og Benjamin spiste yoghurt.

3. maj 2017

Fra morgenstunden af fik jeg tilpasset Ankers mad og lur, så det passede med et besøg på mit gamle uddannelsessted. Jeg fik hilst på alle mine tidligere undervisere, eller de hilste på Cooper, Anker og mig. Jeg sad i en sofa og snakkede med Julia og Christina, det var dem, jeg var kommet for at se. De skiftedes til at sidde med Anker. Christina havde inviteret mig til kaffe. Jeg havde ikke haft rigtig meget lyst til at tage derhen, men fik overtalt mig selv, og i dag passede det lige og jeg havde bil. Det var hyggeligt. De er søde. Dejlige mennesker.

Jeg havde energi, da jeg kom hjem. Benjamin havde ordnet lidt og var i gang med at omplante vores planter. Jeg gik igang med at slæbe ting i kælderen og fik brugt min energi på folkene i vores opgang. Først mødte jeg gamle Clara i stuen. Hun snakker derudaf, inviterede mig ind og gav Cooper en masse godbidder. Efterfølgende mødte jeg vores meget gamle nabos svigersøn. Han fortalte, at Fru Fibiger var kommet på plejehjem. Han var i gang med at slæbe ting ud. Jeg tilbød ham vores (Benjamins) hjælp, hvis de skulle have hjælp til at bære nogle tunge ting ned. Jeg kunne se, at det var noget, de formentligt godt kunne bruge. Efterfølgende mødte jeg datteren, altså hans kone. Hun var storsmilende, rygterne havde sagt noget andet, men hun takkede for mit meget flinke tilbud. Jeg fik sagt, at hun var velkommen til at kigge ind i vores hjem og hun lyste endnu mere op. Hun gav, hvad hun havde i hænderne til sin mand og gik med. Hun gik rundt og kiggede, snakkede og hilste på Anker. Jeg kom ind og så Fru Fibigers lejlighed bagefter. Den er magen til Claras. En fed lille lejlighed. Den ligger godt i knækket af bygningen med et vindue i siden af bygningen. Slidt godt ned. På min sidste tur ned, stod døren til stuelejligheden åben. Jeg sagde "Hej" ude fra opgangen og fik hilst på den ene af de to, der flytter ind. Mette med mand og børn på 7 og 3 år. Flink. I fyrreerne. Problemerne med at det var en treårig der flytter ind, forsvandt stort set, da jeg fandt ud af, at det var sammen med en syvårig. For det minder ikke om os. En spæd og en treårig havde været værre.

Da jeg kom op fortalte jeg Benjamin om det hele. Jeg fortalte også, at jeg var blevet klogere siden i går. For selvom det er en treårig vi mangler, så er det ikke hvilken som helst treårig. Det er Noam. En ny treårig i opgangen kommer for mig aldrig til at være lige så smuk og fantastisk som Noam var.

Klokken 17 gik vi tur med Cooper i Bernstorffsparken sammen med Anette og Anders.

Jeg er i et lidt mærkeligt humør eller en form for mærkelig tilstand for tiden. For jeg har det godt. Jeg er glad, særligt for Anker. Jeg har overskud. Jeg kan glæde mig over små ting, som farven på himlen,

men samtidig tænker jeg rigtig meget på Noam og hvis jeg ikke lige har en konkret tanke på Noam, så kan jeg mærke en utryghed og ubehag i min krop. Også selvom jeg går med overskud afsted mod Netto med lyserød himmel over mig og en mild luft, så bliver jeg forfulgt af triste og mørke sider. Jeg savner Noam, selvom jeg ikke tænker på ham, selvom jeg tænker på noget andet, selvom jeg nyder noget andet, så savner hele min krop ham og lader mig ikke glemme det.

Alt hvad jeg foretager mig, føles modstridende og ambivalent. Jeg kan nyde, jeg er glad, men samtidig er jeg trist og sørgende. Det er kontraster, der hele tiden er til stede og kæmper om pladsen i mit sind.

Jeg sad med Anker i mine arme pakket ind i sin dyne. Jeg vuggede ham frem og tilbage. Han kom med et stort smil i søvne. Jeg tænkte på Noam, om jeg kunne huske hans sidste smil. Det kunne jeg ikke. Jeg husker ham kun død, som det sidste. Tænk hvis han havde kunne smile til os inden han døde, men hvis han havde kunnet det, ville han også kunne have skreget og jeg er taknemlig for, at han ikke led og at der ikke er hans lyd med på mine ulykkestanker. Jeg fik lyst til at skribe. Sætte mig helt på hug, sammenkrøllet og gå i stykker. Jeg så mig selv gøre det, men i dag ville det kræve, at jeg slap Anker. Det gør jeg ikke, så der skete ikke mere ved det i dag.

Jeg ser Noam i Anker mere og mere, dag for dag. Nogle gange tager jeg mig selv i at tænke, om han er der inde.

Anker var svær at få til at sove, men da han sov klokken 23.30 sov han ca. til klokken fem.

4. maj 2017

Sundhedsplejerskerne kom forbi klokken 10. De målte og vejede Anker. De filmede en pusleseance mellem mig og Anker, analyserede den og gav feedback. De havde spurgt inden, om de måtte teste det på mig. De screenede vores humør og velvære for fødselsdepressioner. De var hos os i mere end en time, men de er heldigvis søde og rare. Det var spændende at se vores pusle rutine med professionelle øjne. Jeg gør det godt og korrekt.

Naboens datter sagde hej. Smilende. Anderledes, end hvad de andre beboer i opgange vælger at berette. Benjamin fik set Fru Fibigers lejlighed og vi udvekslede numre, så de kunne sige til, når der var brug for hjælp.

Natasja kom på besøg. Det var som altid rart at se hende. Hun er åben, interesseret og ikke nervøs for at høre og spørge. Vi lavede juice og så gik vi en tur i Bernstorffparken. Vi gik en masse og vi snakkede en masse. Til sidst på turen spurgte hun ind til, hvordan vi har det. Jeg fortalte hende om overskuddet og min evne til at kunne nyde små ting, der er vendt tilbage. Jeg fortalte hende også om den konstante skygge af sorg og den følelsesdæmper den har lagt ind over alt, hvad jeg foretager mig. Jeg kan aldrig føle og nyde noget godt 100%. Undtagen Anker. Jeg kan aldrig i mit liv sige sætningen "Det kunne ikke være bedre". Eller "Jeg har opnået og fået, hvad jeg drømte om". Jeg vil altid vide, at det ville have været bedre hvis Noam var her. Min sorg vil ikke gå ud over mit barn og mine kommende børn, men jeg vil altid mangle en, som ville have gjort livet nemmere.

Vi snakkede også om min frygt for "det virkelige voksenliv". Jeg føler mig skrøbelig og bange for at blive såret og blottet. Jeg er bange for at fejle. Natasja ser mig ikke som svag.

Om eftermiddagen gik jeg, Benjamin, Anker og Cooper på besøg hos Sine og Milan. De havde fået lavet 3D skanning af lille (Augusta). Hun ser utrolig fin ud. Benjamin gik over for at handle. Jeg blev siddende.

Klokken 16.30/17 kom der Twin Peaks gæster. Benjamin stod for Dahl, Johanne assisterede. Nanna og Steffen havde medbragt snacks. Jeg havde købt is i isbilen. Det var sæsonafslutning. De to sidste afsnit. Det er helt vildt at vi har set det hele sammen og at de har været med os så mange tirsdage. Det er lidt fantastisk. Fantastiske mennesker.

Til aften inden vi gik ind i seng, gik Benjamin rundt med Anker. Da han kom ind med ham, sagde han, at de havde kigget på månelys-kæden. Han tilføjede, at han havde fortalt Anker, at det havde været hans storebrors. Vi fortsatte snakken om Noam og lyskæden. Jeg kommenterede, at han var glad for den lyskæde, som vi havde købt på et loppemarked og Benjamin respondere med et ja, men at han aldrig ville have den tændt, heller ikke om aften når den hang bag gardinet. Det var rigtig rart at tale om ham i fællesskab og huske på noget, som ellers var glemt.

Det fik mig til at tænke på, at vi kun har ting af Noams til en hvis alder. Vi kan fortælle Anker om, at det har været hans brors indtil, han bliver for stor. Resten af tiden, og det meste af tiden, kommer vi ikke til at beskæftige os med konkrete ting, der har været Noams. Det gør mig lidt trist. Jeg kan godt lide tanken om at kunne referere til Noam med legetøj og tøj, som Anker bruger. Jeg ved, at vi altid kan bruge billeder og minder. Jeg glæder mig til at kunne dele Noam med Anker. Komme ham i Noams flyverdragt og tage ham med ud på tur i vintervejret. Jeg vil stå over for et lille menneske, der vil tage imod min glæde omkring Noam og dele den uden helt at forstå, hvad det drejer sig om. Det ville jeg også gerne kunne gøre med en større dreng, men jeg må finde mine løsninger, fordi han kommer ikke til at passe den flyverdragt til han er syv.

Vi gik ind i seng. Jeg med dagbog og amning, Benjamin med skønlitteratur.

5. maj 2017

Jeg drømte endnu en ubehagelig drøm om at flygte fra nogen. Anker var med.

Planen for dagen blev, at vi skulle en tur til kirkegården. Vi gjorde os klar, puttede Anker til lur i vognen og gik afsted lidt over 11.

Min mor og Joseph havde ordnet Noams gravsted. Det var noget helt andet end det, jeg selv havde startet ud med at tænke, og min mor og Joseph havde også ændret retning, løsning og mening flere gange undervejs. De havde selvfølgelig hele tiden underrettet os og spurgt, om det de gjorde var okay. Jeg så frem til at se det og glædet mig over at gravstedet endelig var lagt. Det gjorde Benjamin ikke, sagde han, men at det var godt, at jeg gjorde. Han var glad for at jeg kan glædes over sådan noget.

Benjamin græd da vi stod der. Jeg undgik tanker om Noam og vores situation og koncentrerede mig om Benjamin. Jeg blev ikke helt så ked af det. Altid trist. Vi satte blomster i granitvasen og gik lidt rundt på kirkegården. Vi gik i en kaffebutik og tilbage til kirkegården ind i frokoststuen. Min mor var der ikke. Vi gik i genbrugen og i Netto på vejen hjem.

Hjemme spiste vi frokost. Min mor kom forbi klokken 16 for at sige hej. Hun fortalte, at hun og Frank skulle flytte fra hinanden. Jeg blev ret overrasket og lidt ked af det. Selvom jeg synes, han kan være irriterende, så kan jeg også godt lide ham. Jeg har kendt ham i ti plus år. Det er en familie, som har været en del af min familie som en selvfølge så længe. Det er altid trist, når noget man kender ændres

og man skal sige farvel til så mange mennesker, der hører med Frank. Det bliver et farvel til Jonas, Tobias, Patrick, Karina + familien, Dorte, Laila, Lasse. Gode mennesker, hvor vi havde Frank til fælles. Min mor fortalte, at de i længere tid ikke havde fungeret og at de havde arbejdet på det, men nu gik det ikke mere.

Måske det er Noams død, der er skyld i det. Jeg er chokeret og trist. Det eneste jeg håber på er, at min mor er okay. At hun er og bliver glad.

Vi spiste rester til aftensmad og is til dessert. Vi så sidste afsnit Sherlock.

I sengen snakkede vi lidt om dagen, om min mor og Frank. Det er dejligt at tale sådan sammen om aftenen. Det er intimt og uden afbrydelser og forstyrrelser omkring os. Det sker sjældent, fordi vi altid er rigtig trætte, når vi først går ind i seng.

6. maj 2017

Denne morgen mindede om de fleste af vores morgener. Stille, rolige, trætte, tøj, bleskift, morgenmad og fjernsyn.

Klokken 11 skrev Sine og spurgte, om jeg ville med til Finderskeepers på Vesterbro. Det ville jeg gerne, så jeg fik ammet Anker og gjort mig selv klar på trods af manglende bad. Lidt make-up, for først gang i meget lang tid, kunne redde det værste.

Benjamin havde tjekket, hvor det lå og sagde til mig, at vi skulle stå af på Dybbølsbro og gå derhen, for at undgå Ny Carlsberg station (Enghave). Hvis vi stod af der, ville vi passere Noams vuggestue. Det var godt, at han var et skridt foran med det. Det er altid ubehageligt at skulle nærme sig. Selvom jeg mindes hele området som et dejligt sted, så er det skrøbeligt, fordi det ikke bare er vores tidligere hjem, men vores tidligere liv. Det er hårdt at skulle forholde sig til den del af byen, fordi det var der, vi dagligt bevægede os rundt med Noam. Det var der, vi levede med ham, men det var også der, vi mistede ham.

Jeg er begyndt at tænke meget over "hvad nu hvis'er" igen. Hvordan vores tilværelse havde været anderledes, lykkelig. Hvis bare vi havde haft ham med ude at se på lejligheden den dag. Tænk hvis vi havde vist ham sit værelse i virkeligheden den dag, så havde han boet her i dag.

Dagligt tænker jeg på, hvordan han ville være hvis han var her. 3 år og storebror til Anker. Jeg bliver nedtrykt og trist. Det sætter sig i min krop. Jeg græder ikke.

Benjamin skulle på tur til byen med Andreas og jeg tog Anker med på tur med Sine.

Jeg kan rigtig godt lide Sine, at være sammen med hende og lære hende at kende, men jeg kan mærke at for meget smalltalk er en udfordring for mig. Jeg når ret tydeligt til et punkt, hvor jeg føler, samtalen er for lige gyldig. Samtidig kan jeg have svært ved at holde fokus, hvis mit hoved fyldes af nervøse tanker, som det gjorde, da vi nærmede os Vesterbro. Jeg kan ikke abstrahere fra sådanne tanker og det overtager mit fokus, selvom jeg var eller går i gang med noget andet. På broen på Dybbølsbro pegede jeg og viste Sine, hvor vi boede før. Jeg fortalte hende også, at vi ikke rigtig nærmer os, fordi det er svært. Hun sagde at hende og Milan synes, at vi klarer det rigtig godt. Det var rart at høre, fordi de må have svært ved at forstå og sætte sig ind det hele, fordi de kun har kendt os som "almindelige mennesker" med Cooper og Anker. De har ikke kendt os med Noam. De har ikke kendt os uden vores sorg. Så for dem er det jo bare sådan, vi er.

Det var rigtig hyggeligt at være på tur. Vi kiggede på en masse fancy dyre ting. Jeg købte to stk. genbrugstøj og en Kelim pude til min mor i fødselsdagsgave.

Jeg ammede i toget på vejen hjem. Simpelt og diskret. Det var jeg lidt stolt af. Jeg ammede færdigt, da jeg kom hjem, hvorefter jeg blev hentet af Ian og H-P.

Der var fuldt hus hos min mor og alle skulle spise med. Benjamin og Andreas kom også.

Det var længe siden, at vi havde set Andreas. Jeg synes det var lidt mærkeligt, at vi efter seks uger, hvor vi var uvenner, nu skulle sidde hos min mor. Jeg prøvede at lade være med at være irriteret, men da hans reaktion på at Twin Peaks tirsdag var slut, fordi der ikke var flere afsnit, var "YES" og en knyttet næve, der kørte ind mod kroppen som en vinderarm, blev jeg irriteret, for Twin Peaks tirsdag har været rigtig betydningsfuldt for os. At være samlet ugentligt om noget med nogle af de bedste mennesker vi kender, som ikke har krævet det store setup, men har fået Benjamin til at nyde at lave mad og ført os alle sammen tættere sammen. Det skal der ikke hujes af, fordi det er slut. Fordi det ikke faldt i hans smag, eller interesse, så har det ikke haft noget værd for ham. Han burde være klog nok til at kunne se det i et større billede, men det har han total misset.

På et tidspunkt snakkede jeg med min mor om, at jeg tror at H-P ville have godt af at tale med en psykolog. Han har mange ting, der går ham på og han har brug for at få problemer løst. Min mor svarede sådan vævende og med sætninger om, at man skal kunne klare sine egne problemer. Hvilket heller ikke er forkert, men samtidig skal man ikke stå alene med sine problemer, slet ikke hvis de skal løses. Det er det der med det svage menneskesyn og tabu om hjælp, særligt professionel hjælp, som jeg også har snakket med Anne omkring.

Hjemme igen snakkede vi om Frank og min mors afsluttede forhold. Alle var jo samlet i dag, men drengene ved det ikke endnu. Hverken Franks eller min mors.

Vi snakkede om Andreas og min irritation. Benjamin blev vred på mig. Han siger, jeg skal tage mig sammen. Jeg fik heldigvis forklaret mig ordentligt med nogle eksempler, så han kunne forstå min vinkel. Han siger, at vi skal fortælle Andreas de her ting. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal stoppe med at blive irriteret af Andreas, men lige nu ser vi ham ikke rigtigt, fordi han dater en dame og har travlt med det.

Vi snakkede og diskuterede længe. Både økonomi og forskelligheder. Vi sov først klokken 1.

7. maj 2017

Fra morgenstunden scrollede jeg igennem instagram, hvilket der ikke er noget nyt i, men her til morgen begyndte jeg at kigge på billeder under hashtagget Vestre Kirkegård. Det første billede jeg så, var af en lille pige, der stod helt tæt på en stor gravsten. Ingen tænker på den ulykke og ingen forhold på kirkegården eller kirkegårde er ændret. Jeg var lidt nervøs for, hvad jeg kunne finde, men der var intet slemt, bare billeder af folk og børn der bruger kirkegården, som vi gjorde. Jeg tror, at jeg havde behov for at undersøge lidt om ulykken efter gårsdagens havneulykke, hvor to Amerikanere var kørt ihjel af drenge på vandscootere.

Jeg gik ud med hunden. Jeg går meget ud med hunden, men jeg nyder det.

Nanna og Johanne kom klokken 11. Benjamin gik afsted. Vi tre damer havde krea-dag. Vi lavede tryk på t-shirts. Vi grinede og snakkede hele dagen. Det var virkelig hyggeligt og trøjerne blev rigtig gode.

Min kreadag var blandet med babytid, amning og frokost. Vi afsluttede projektet klokken 18 og blev enige om, at det skal vi gøre igen.

Jeg og Benjamin gik tur med Cooper og vogn klokken 18.30. Vi gik en god, men lidt grå og kølig tur i hundesømosen. Cooper er virkelig god. Hun lytter til vores kommandoer, hun har styr på at gå løs. Det er meget givende at have sådan en god hund.

Vi spiste en rugbrødsmad til aften og en skål koldskål, mens vi så første afsnit af Matador.

Vi hang lidt, men gik i seng. Jeg skrivende, Benjamin læsende og Anker liggende mellem os. Der foregår rigtig mange ting i mit hovede. Jeg har mange tanker og emner, der kommer igen dagligt og fylder mig op med ting at tænke på.

Ting jeg tænker over dagligt for tiden:

Noam - ulykken (små ubehagelige fragmenterede øjeblikke)

Økonomi - vi ingen penge har.

Barn nr. 3 - (hvornår kan jeg blive gravid?)

Dåb og bryllup

Hvor grimt vores savsmuldstapet er

Vægten - min løse hud på maven

Anker - Anker ligner Noam, Anker skal vokse op

Er der nok mælk i mine bryster?

Anker død

8. maj 2017

Anker sover så fint igennem nu. Ca. 5 timer fra 00-05. Det er, som det skal være. Vi stod op klokken 9. Anker og jeg gik i bad.

Klokken 12.10 gik jeg ud af døren til mit 8 ugers lægetjek. Alt var fint, som det skulle være. Vi snakkede om graviditet, efter graviditet og under amning. Hun sagde, at det ikke altid er lige let at blive gravid, når man ammer. Mit system er ikke begyndt at virke endnu, hvilket er lidt irriterende, men jeg stopper ikke amning. Vi må se.

Jeg stod af bussen et stop før og mødtes med Benjamin ved kasernen. Vi gik tur med vogn og hund gennem hundesømosen og Bernstorffsparken. Det var lidt koldt, men dejligt at gå sammen.

Klokken 18 blev jeg hentet af min far og Ian. De ville have kinesisk. Det var hyggeligt at være sammen med dem. Bagefter tog vi til min farfar på plejehjemmet. Han er skør, men sjov og munter. Han taler stadig fransk volapyk, men ser ud til at have det trygt og godt, der hvor han er. På sit kontor, som han kalder det. Han kan altid huske mig også med navn. Han kunne ikke huske Ian i dag. Da min far sagde "Hvem er det" og tog om skulderen på Ian, svarede min farfar. "Det er ham der" og satte en finger på hans overarm.

I løbet af vores aften fik min farfar også sagt "Dem der har malerierne har magten". Det ville jeg gerne lige citere ham for i min bog.

Jeg var hjemme igen kvart over otte til en dreng, der skulle have mad. Han spiste lidt on and off resten af aftenen, fordi han faldt i søvn.

Benjamin har været lidt hård i sin tone både i dag og de seneste par dage. Han siger, at det er for sjov, og at der ikke er noget i vejen, men når jeg spørger ham om noget, som jeg ikke forstår, svarer han kortfattet og med kort lunte. Han svarer generelt med en hård drillende tone og en fuckfinger, når jeg spørger, hvad det skal til for, svarer han stadig i en drillende tone, at det er fordi jeg er så irriterende. Det gør mig i lidt dårligt humør, fordi der er en hård attitude at blive mødt af.

9. maj 2017

Anker vågnede klokken fem, men der stod vi altså ikke op. Efter en times tid med søvn on and off puttede jeg ham ved mit bryst i min armhule, og så sov vi godt.

Mit vækkeur ringede 8.15. Jeg og Anker skulle ud og mødes med to fra mødregruppen til en gåtur om Gentoft Sø. Jeg mødtes med Sophia og Sofie på Gentoft Torv, og så gik vi halvanden omgang omkring søen. Vi snakkede lidt om påskeferien, dåb, Samuel, sommerferieplaner osv. Det er svært med personer, jeg ikke kender, særligt når jeg samtidig kan mærke, at de ikke vil det her 100%. I dag lykkedes det kun at mødes os tre. Sophia flytter til Valby om lidt med Malthe og manden. Sofie styrter rundt til babysalmesang og svømning. Hun har ikke én ledig dag i ugen til at ses. Jeg vil give det et forsøg, så jeg vil invitere dem hjem til mig, og så må vi se, om det kan blive til en reel mødregruppe.

I mens jeg gik med mødregruppen gik Sine med hundene.

Klokken 16.30 kom min mor hurtigt forbi. Klokken 17 gik vi rundt og så de lejligheder, der var til salg i foreningen. Der var to rigtig fine 4 værelses lejligheder til salg, og selvom de ikke kvadratmetermæssigt er større end vores er de bedre inddelt. Benjamin havde lyst til at flytte til 227. Jeg har ikke lyst til at flytte fra vores lejlighed endnu. Vi må se om Sine og Milan takker ja til den.

Vi spiste wraps. Jeg brugte aften i karbad.

10. maj 2017

Jeg havde mareridt i nat. Der var indbrud i vores lejlighed. Vi vågnede af at kunne høre nogle tale et sprog inde fra vores stue, som vi ikke forstod. Benjamin listede op. Han bad mig tage Anker og gemme os. De var farlige. Jeg vidste ikke, hvor vi skulle gemme os, alle steder ville de kunne høre Anker.

Jeg vågnede og havde det rigtig ubehageligt i kroppen. Jeg ville ikke vække Benjamin, så jeg holdte bare fast i ham. Det er anden gang, at jeg drømmer om fremmede lige uden for vores soveværelse.

Benjamins mor kom forbi klokken 11. Vi drak en kop kaffe, spiste en chokoladebolle hun havde med og snakkede lidt.

Klokken 13.20 kom min mor. Vi skulle en tur til Næstved for at snakke med den nye advokat. Vi skal finde ud af, hvad der skal ske og hvorfor der skal ske noget.

For midt vedkommende er der mange "hvorfor der skal ske noget".

Jeg vil allerhelst køre sagen, fordi der skal opmærksomhed på området. Der dør et barn om dagen i Danmark. Det er potentielt 730 forældre om året, alt efter familiekonstellation, der står uvidende og efterladt i et system, der ellers på alle andre punkter er indrettet til at gribe de "svage". Vi mistede et

barn og intet hjælp blev tilbudt automatisk. Vi skulle selv henvende os på borgerservice, hvis vi ville sygemeldes. Vi skulle selv kende reglerne om SU og økonomi. Vi tilbagebetaler forældretillæg, penge som vi fik udbetalt efter, vi havde mistet Noam. Det var os selv, der skulle ringe til SU kontoret og informere om ændringerne. Det er en mangelfuld procedure, hvis det overhovedet kan kaldes en procedure, når der intet er i systemet omkring at miste børn.

Vores økonomi var hængt op på vores SU, som indebar både forsørgertillæg og ekstra tillæg på Su lån. Hvis man er gammel og mister sin ægtefælle, udbetales der automatisk 3 måneders ekstra pension for at sikre den efterladte tid til boligsifte, eller hvad der skal ske, når økonomien inden for en husstand ændres drastisk.

Et barn død om dagen, burde være en overkommelig procedure at igangsætte. Særligt taget alle de børn der fødes i betragtning. Det hele kører bare automatisk i det et barn fødes. Sundhedsplejerske, screeninger, vacciner, informationer i e-boks osv. Men det ene barn der dør, bliver der ikke taget afsked med. Alt bliver tabt på gulvet, som om livet ikke tæller, i det der ikke er et hjerte der slår mere. Det er ikke særlig medmenneskeligt. Det er ikke særligt solidarisk

Vores sag kan ikke køres på den generelle tilgang til at miste børn i vores samfund, men vi mistede et barn til en gravsten, som der er ingen, der vil tage vedligeholdes ansvaret for på en af Københavns Kommunes kirkegårde. Der er ikke sket noget med reglerne om vedligeholdes endnu. Der er ikke engang meldt ud, om der overhovedet kommer til at ske noget. Københavns kommune havde kontakt til vores advokat i starten, men har aldrig kondoleret eller informeret os. De har lovet forskellige ting, som de har ændret og trukket tilbage. Det er det, vores sag skal fokusere på. Hvorfor kunne det ske. Hvorfor kan det stadig ske i dag.

Advokaten var god at snakke med. Hun vil gerne kører presse og retssag, hvis det når dertil, men hun ville starte med at mødes med Københavns Kommune. Det er svært uden vores sagsmappe fra vores tidligere advokat. Vi skal se, om vi kan få fat i hendes materialer. Jeg har dog på ingen måde lyst til at tage kontakt til advokat nr. 1. Jeg er bange for hende. Det kan være vi må nøjes med de materialer Andreas har. Vi skal også tænke økonomi. Det er den værste del. Økonomien kan være grunden til, at jeg ikke tør køre sådan en sag. Vi må se om vi kan låne i lejligheden.

Benjamin overraskede mig til mødet i dag. Han var så velovervejet og havde virkelig gode indsigter i forhold til sagen. Han fik snakket og fortalt. Han virkede meget opsat og nærmest mere engageret i at køre sagen end mig.

Efter to timers møde var jeg fuldstændig udkørt. Jeg er stadig i tvivl, om vi skal hele møllen igennem med advokat og sag. Men vi går i gang og ser hvad der sker. Første skridt er dialog med Københavns Kommune. Så må vi se, hvad næste skridt er og hvilke følelser og frustrationer, der følger med.

Vi kørte derfra klokken 17. Øre og sultne. Vi bestilte pizza på vejen hjem, som vi spiste sammen hjemme.

Jeg er usikker på den her retssag.

Sine skrev at de havde takket "ja" til lejligheden i nr. 227. Tidligere på dagen havde jeg skrevet med Sine. Hun rendte rundt over i blokkens kælderområde, fordi de var i tvivl. Hun håbede på, at det hjalp på deres fornemmelse. Jeg synes, det var lidt mærkeligt, hvilket jeg også skrev til hende, for det var jo ikke kælderen, de skulle bo i. Hun skrev at hende og Milan er dårlige til at tage sådanne beslutninger. Det er godt med så fin en selvindsigt. Benjamin og jeg er det modsatte. Ikke i forhold til selvindsigt,

men vi har det med bare at springe ud i ting. Nogle gange før det er gennemtænkt. Men de sagde "JA", så de får den nok.

Anker har været med hele dagen og han har været så god. Han spiser godt og sover godt. Han er bare glad og dejlig.

Til aften så vi bare lidt blandet tv og kiggede på vores skærme. Benjamin og jeg snakkede ikke rigtig sammen, vi sad bare sammen.

11. maj 2017

Jeg fik lov til at sove lidt længe, ikke for Anker, der vågnede klokken 6, men for Benjamin, der tog ham.

Jeg stod op klokken ni. Gjorde mig hurtigt klar til dagen. Peter kom med. Jeg spiste hurtigt to skiver og gik ud af døren med Anker. Vi skulle hjem til min farmor. Peter og Benjamin brugte en hel del timer sammen.

Jeg og min farmor spiste hveder. Vi snakkede om det hele. Hun var glad for at se os. Anker sov det meste af tiden. Han fik lidt mad inden, vi gik ud af døren igen.

Jeg tog toget hjem ad, men besluttede på vejen, at jeg hellere ville tage hjem til min mor, hvis hun var hjemme. Det var hun.

Anker var i godt humør. Jeg sad på stuegulvet. Han lå på et tæppe ved siden af. Vi snakkede om hende og Frank. Det er svært, fordi Frank er ked af det. Min mor er mere afklaret. Jeg ved ikke, om hun foretrækker at være alene. Bare hun føler sig på rette spor. Vi spiste lidt mad og drak en kop te. Benjamin kom forbi med Cooper, som vi havde aftalt.

Vi havde nogle indkøbs ærinder, vi gerne ville skåne Anker for. Anker kom til sin farmor og farfar og Cooper blev hos min mor, mens vi kørte til Harald Nyborg, Maxizoo og en hurtig tur gennem IKEA. Vi tog tilbage til Anders og Anette for at spise aftensmad. Vi fik hveder efter maden.

12. maj 2017

Anker og jeg skulle op og ud af døren. Min mor ville hente os klokken 09.30. Vi kørte først til kirkegården. Vi snakkede om mulighederne for dåb. Jeg er ikke helt vild med ideen pga. lokalet. Der er lavt til loftet, så det virker småt og mørkt. Hvis man skal fejre noget på en kirkegård, skal det helst ikke virke trist.

Vi kørte videre til Ingolfs Kaffebær. Vejret var vildt godt og vi startede med at drikke en kop kaffe, hvorefter min mor gik i gang med at lave taghaven. Jeg smuttede igennem den lille låge med Anker, ind til pigerne og Malene. De spiste lidt morgenmad. Vi hyggede og snakkede. Jeg fortalte om dåbsplaner. Hun tilbød at vi kunne bruge cafeen. Ligeså meget som jeg gerne ville holde det på cafeen, har jeg brug for, at det er intimt og kun os og vores nærmeste. Vi blev enige om, at det ikke helt kunne gå op. Hun kunne meget godt lide ideen om, at det ville foregå tæt på Noam.

Klokken 13 da vi var på vej ud af døren, fordi min mor var færdig med hvad der skulle gøres, kom Henrik ind af døren med nyindkøbte planter for 3000 kr. Der gik gartneri i den. Min mor plantede videre på taget og Malene plantede træer i krukker til sin egen terrasse. Det havde hun ikke gjort før,

men var vild med det. Jeg havde lavet lidt forskellige skilte til afgrøderne og jeg opdaterede Ingolfs instagram med et billede af min mor i gang på taget. Vi spiste en kartoffelmad.

Klokken 15.30 afsluttede vi med en iskaffe og kørte mod Holbæk. Jeg var meget glad efter en rigtig hyggelig dag. Benjamin skulle have været med. Anker var god at have med. Han er kun sur når han er sulten. Så det handler bare om, hvor hurtigt jeg kan reagere.

Vi kørte en times tid hen for at besøge Mormor. Lille og tynd. Alligevel i fin nok tilstand. Vi var der i de timer, hun kunne overskue. Hun forbereder sig på at skulle herfra. Hun forærede alle sine smykker til min mor og hun pegede på en Kgl. porcelænsfigur, som hun sagde var til mig, fordi det er Noam. Min mor siger, at hun skriver navn på, så jeg får den når hun er væk. Jeg synes, det er så fint, at hun tager stilling til tingene og beslutter sig for, hvem skal have hvad. Samtidig synes jeg også, at det er helt vildt trist. Det er så svært at tage afsked og indse, at der ikke er mere tid tilbage at være sammen i. Jeg har ikke lyst til at tage afsked med hende over sommeren. Hun vil så gerne leve og være med til Ehms bryllup og til Ankers dåb. Hun var glad for at se os.

Vi kørte til Jægersborg for at hente Benjamin og til Søborg for at spise grillkylling, som Frank havde lavet.

Jeg fik lidt ondt i maven, da vi kom hjem og blev lidt irriteret på Benjamin, så jeg lagde mig bare til at sove.

13. maj 2017

Jeg er så træt om morgenen. Her til morgen lå jeg sammen med Anker, efter Anker og Benjamin havde været oppe i et par timer. Jeg havde ikke lyst til dagen. Jeg ville helst gerne bare have sovet dagen væk, men stod op.

Vores dage er aldrig bare simple. Der skal altid, tænkes, tages stilling til og analysering til af vores situation. Vores hjem rodede helt vildt. Jeg ville gerne bare flygte og hygge mig.

Jeg var nedtrykt det meste af morgenen. Jeg var ikke sulten. Jeg kunne ikke tage mig sammen til noget. Jeg kunne ikke engang svare på de valgmuligheder Benjamin opstillede. Jeg lå i sofaen og stirrede på en dårlig film i Tv. Benjamin købte ind, luftede hund og gjorde klar til morgenmad.

Det hjalp lidt at sidde sammen og spise morgenmad.

Vi satte bøger på reolen, som vi havde fra Benjamins bedstefar. Fredericke ringede og spurgte, om vi skulle gå en tur. Det tilbud takkede jeg ja til. Vi gik en god lang tur i det fine forårsvejr.

Hjemme lavede Benjamin burger, som vi spiste i mens vi så Matador på computeren. Vi brugte resten af aften på at se Matador.

14. maj 2017

Vi stod tidligt op for at tage på loppemarked. Jeg havde lyst til en tur på loppemarked. Min mor tog med. Hun gik rundt med Anker hængende på maven. Gentofte Loppemarked er mere tøj end det er ting, så jeg valgte at kigge på tøj i stedet for ting. Jeg fandt lidt lækre genbrugsting. Det er dejligt med lidt nyt.

Det var kun lige formiddag, da vi kom hjem. Resten af dagen blev jeg overrasket over, at klokken ikke var mere.

Vi spiste frokost, så lidt Matador og ordnede Ankers værelse. Der blev sat ben på den klunsede reol, hængt cirkusuro og globuslampe op. Vi fik ryddet lidt op i vores pulterskab, så det er blevet lettere tilgængeligt.

Til aften gik vi en tiltrængt tur med hunden i Hundesømosen.

Hjemme gik vi alle i bad på skift og bestilte junk. Vi så de afsnit af Matador, der var tilgængelige.

Vi gik tidligt i seng.

15. maj 2017

Det er 11 måneders dagen for Noams død. Vi tæller mere hans tid som død, end hvor gammel han ville have været. Han vil altid være to år og død for altid.

Benjamin skulle tidligt op og ud af døren. Han skulle køre min mor på arbejde og så selv til tandlægen klokken otte. Da han gik ud af døren 07.45, troede jeg, at jeg og Anker skulle sove videre. Det skulle vi ikke. Vi skulle op.

Klokken 10 mødtes jeg med Sine. Hun havde fødselsdag. 28 år. Jeg tog en spirende agurkeplante fra vores vindueskarm og en babyautostol, vi havde ekstra, med til hende, som en lille opmærksomhed. Vi gik en rigtig fin tur med hundene i Ermelunden. Jeg kan ikke lade være med at tænke, at hun har et dejligt liv. Selvom vi i virkeligheden har det "samme", så bliver jeg lynhurtigt misundelig på det simple gode liv.

Benjamin var kommet hjem fra tandlægen. Anne havde aflyst min psykologtid. Det havde givet mig tid til den gåtur med Sine. Anne vil finde mig en ny tide, så der heldigvis ikke skal gå yderligere 14 dage. Det ville være alt for lang tid.

Benjamin og jeg handlede ind i Lyngby. Kort efter vi var kommet hjem, kom min far på besøg.

Benjamin lavede tunsalat og æggesalat til vores rugbrødsaftensmad. Vi snakkede om, at det snart er et år siden, at vi mistede Noam. Jeg synes, det er skræmmende, at vi har levet så længe uden ham. Jeg tror, det bliver en rigtig hård dag at nærme sig. Jeg føler ikke, vi er kommet nogen steder siden, den ulykke kastede alt op i luften. Samtidig ved jeg, hvor langt vi er kommet på nogle punkter siden den dag og det traume. For et år siden i dag, gik vi kun mod gode ting i vores liv. Vi var så glade. Vi havde købt lejlighed. Sommeren var begyndt, varmen var kommet. Barn nr. 2 var vi i gang med. Vi fik kun det værste. Det hænger tungt ved os resten af vores liv. Lykken var kun midlertidig. Ulykken er permanent.

Resten af aftenen brugte Benjamin på at spille computer.

Vi var vildt trætte, da vi endelig lagde os ind i seng.

16. maj 2017

Jeg havde drømt i nat. Jeg skulle hjem til Anna, som boede i en lejlighed i Rødovre. Det var en lang og kringlet vej hjem til hende. Jeg blev rundtosset, men kendte vejen, fordi jeg havde gået den før. Jeg havde Anker med i mine arme. Jeg var hele tiden bange for at tabe ham. På vejen skulle vi ind til en teatermesse. Der var lange sorte og snoede gange og mange børn i udklædning. Vi fortsatte mod lejligheden i Rødovre. Vejen delte sig i to. Jeg gik den rigtige vej. Det gjorde jeg kun fordi, sidst jeg gik den, havde gået forkert. På vejen besøgte vi min mor. Jeg begyndte at have travlt for at nå det, men kunne ikke skynde mig. Jeg tog i mod Anker, som sad på en stor sort rund trappe. Han lænede sig ud over trinene for at falde med i mine arme. Jeg var bange for, at jeg ikke kunne gribe ham.

Vi sov længe.

Min mor kom forbi klokken 16. Kort før Nanna, Steffen, Svend og Johanne kom. Benjamin kørte ud for at handle.

Mændene lavede brugere. Johanne og Nanna sad med Anker på benene og snakkede med ham. Det var lækker mad og hyggeligt selskab. Vi spillede Bezzewizzer. Mænd mod kvinder. De vandt. Der var godt humør og god stemning, som der plejer.

Vi gik trætte sent i seng.

17. maj 2017

Anker sov så fint. Han fik mad 23.30 og så igen 04.45, hvorefter han vågnede klokken 8. Efter jeg havde givet ham mad, besluttede jeg mig for at tage på joggingtur med Cooper i Hundesømosen. Vi løb to runder, lavede lidt hundetræning, og så gik vi hjem.

Efter bad, amning, lidt mad, lidt tv og lidt tullen rundt, sov Anker og vi besluttede os for at tage på tur til Lyngby. Benjamin manglede bukser. Han har manglet bukser så længe. Vi gik i Levis. Ekspedienten var flink og i hopla. Han kiggede ned til Anker og gættede på hans alder. Han fortalte, at han selv havde to børn. En på 1 år og en på 5. Han spurgte om han var vores første. Jeg ved overhovedet ikke, hvad jeg skal svare i sådan en situation. Det blev til et fremstammet "Nej". Efterfulgt af "Nej, han er ikke vores første. Vi har haft en før, som vi har mistet". Han tog det roligt nok. Måske det er mig, der gør situationen svære end den er eller burde være.

Vi gik hjem fra Lyngby mens vi drak en sodavand og diskuterede. Vi diskuterede faktisk hele vejen fra Lyngby til Jægersborg. Jeg er stadig irriteret på Andreas og har svært ved at være sammen med ham. Jeg er ikke ude på at ødelægge ham og Benjamins venskab, men jeg er bare ikke i stand til at håndtere min irritation mere. Benjamin synes, jeg skal tage mig sammen og lade mine tanker og følelser komme Andreas til gode.

Hjemme sad jeg foran fjernsynet og Benjamin foran computeren, indtil han gik på tur med Andreas og hunden. De handlede ind på vejen tilbage.

De lavede pizza. Vi spiste sent. Jeg brugte det meste af dagen på at se Nybyggerne.

Det var hyggeligt nok. Vi spillede Bezzerwizzer og fik snakket lidt. Han nægter dog at fortælle noget om sin "kæreste", udover konkrete fakta og så selvom han gerne sender billeder til os af dem sammen, når de er sammen.

Vi var alt for sent i seng.

18. maj 2017

Jeg har drømt i nat, nok nærmere haft mareridt. Jeg kan ikke huske det hele, men den ubehagelige følelse er blevet i kroppen. Jeg var gået en tur. Langt afsted. Jeg ville gerne hjem igen, men det var begyndt at blive mørkt og der var alt for langt at gå hjem i mørke. Om natten opholdte jeg mig i et hus. Det var mørkt, men der var fest. Jeg var fanget på dansegulvet. Jeg kunne mærke, der lå noget under mine fødder. Der lå et mast spædbarn. Der var en der rakte mig barnet fra gulvet. Det var knap i live. Der var tykt blod over det hele. Det var min baby og dermed mit ansvar. Jeg skulle udfører førstehjælp. Jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle gøre. Jeg stod bare der med et barn, der døde i mine arme.

Ud over mareridt havde vi sovet fint. Vi stod først op klokken 09.

Vi kørte på tur til cafeen. Familien Ingolfs Kaffebar var ikke hjemme. De var taget ud for at fejre Henriks fødselsdag med frokost i byen. Anker fik mad, så han kunne blive puttet og jeg og Benjamin drak en iskaffe. I det vi havde besluttet os for at tage hjem, stødte vi på hele familien. De havde droppet frokosten i byen, fordi de ikke kunne finde en p-plads. Til vores held. Vi brugte dagen i deres have. Vi fik lidt mad og snakkede. Anker sov ikke på noget tidspunkt, selvom jeg af flere omgange prøvede at putte ham. Vi kørte hjem lidt i tre.

Hjemme lavede vi ikke det store, indtil vi kørte hjem til Benjamins forældre for at spise grillmad.

På et tidspunkt under maden blev jeg ramt af totalt underskud. Jeg kunne ikke håndtere smalltalk og havde mest lyst til at forlade selskabet og gå ned til min mor for at være alene. Jeg gik lidt fra bordet og ringede i stedet til min mor for at komme på andre tanker. Efterfølgende snakkede jeg med min far, før jeg gik tilbage til bordet.

Jeg tænker ofte, at jeg er klar til mere end det mit liv byder mig nu. Jeg tænker, at nu kan jeg ikke blive bedre, eller få det bedre. Jeg har udviklet mig det, jeg skulle. Jeg har bearbejdet sorgen som jeg kunne. Jeg er, hvor jeg skal være. Det er primært tanker, jeg har, når jeg bevæger mig i min tryghedsboble. Hvilket jeg gør det meste af tiden. Små ting, ingen store planer, bare Benjamin, Anker, små projekter og familiebesøg. Lige så snart min dag indeholder andet end den plejer, bliver jeg til sidst overstimuleret og indadvendt. Jeg lukker ned og bliver passiv, måske endda også aggressiv. Hvert fald vred. På det tidspunkt fortæller jeg mig selv, at jeg ingen steder er nået. Jeg har ikke udviklet mig til et bedre jeg. Jeg har bare tilpasset mig vores livssituation, vænnet mig til vores hverdag, fuld af sorger. Derfor kan jeg håndtere og styre min dagligdag og mit daglige humør. Intet andet kan jeg styre eller håndtere.

Liste over ting jeg tænker på dagligt:

Hvor meget jeg ønsker at have en treårig - opleve sproget og tilhørende aktiviteter.

Anker skal vokse og udvikle sig hurtigt.

Hvornår kan jeg blive gravid igen/Jeg vil gerne være gravid igen.

Noam

Anker - Død, at vi mister ham, hvor længe har vi ham?

19. maj 2017

Jeg har drømt i nat. Det endte som et mareridt. Vi var hos Benjamins forældre. Deres hund, eller bedsteforældrenes hund var kæmpestor og ulveagtig. Den spænedede om hjørnet og løb ind i stuen. Kort efter kom den skræmt tilbage. Med halen mellem benene. Benjamins mor udbød "Hvad er det". Det lød som om den havde taget noget, men jeg havde hørt forkert, for det hun havde sagt var "Hvem er det". Der var kommet to sortklædte mænd ind. De bevægede sig hurtigt. Vi var rigtig bange. Benjamin var lige gået på toilettet. Han kunne ikke høre, hvad der foregik og jeg kunne ikke kalde på ham. Vi vågnede begge to, fordi jeg havde kaldt på Benjamin i søvne.

Jeg skulle til psykolog i dag. Inden jeg tog derind, gik jeg om Grønne Hjem for at købe lidt planter til Noams grav. Jeg satte planterne i bilen. Benjamin ville hente mig efter psykolog for sammen at tage på kirkegården.

Det var lang tid siden min sidste psykologtime med Anne. Jeg havde prøvet at finde ud af, hvad jeg skulle sige, når hun ville spørge til, hvordan jeg har det. Det er svært, for på to uger sker der mange ting. Bare inden for få dage kører det hele rundt og hele følelsesspektret kan være i spil.

Jeg fortalte hende, at jeg bruger rigtig meget tid på at prøve at forklare mig selv og finde ud af, hvordan jeg helt konkret har det, men at jeg ikke kan. Jeg er både glad og oplever overskud lige indtil, at jeg ikke har det mere og rammes af underskud og dårligt humør. Jeg ville så gerne have et specifikt ståsted, så jeg selv ved, hvor jeg er og så ville det være nemmere at forklare andre det.

Anne fortalte mig, at jeg ikke længere går ind under kategorien PTSD. Ikke at jeg vidste, at jeg gjorde det før, men nu ved jeg, at jeg i hvert faldet ikke gør det mere.

Hun fortalte også hvor fantastiske mennesker jeg og Benjamin er. Hvordan hun aldrig har mødt to mennesker som os, med vores kærlighed, omtanke og handlingsevner. Hvordan vi ikke har gjort noget i det her forløb, som Anne og Palle ville have gjort anderledes.

Jeg fortalte Anne om min mor og Frank. Hvordan forandringerne bekymrer mig, men at jeg er mest bekymret for min mor. Selvom jeg godt ved, at hun sagtens kan håndtere det hele. Det gav Anne mig ret i.

Jeg nævnte også min mormor. Hvordan jeg gerne vil fortælle hende, at vi jager det gode, men at hun ikke ville kunne holde tæt med oplysninger om bryllup og ønsker om børn. Anne foreslog, at jeg bare får fortalt hende, hvor højt jeg elsker hende.

Vi snakkede kort om advokat og sag. Jeg fortalte så meget, jeg kunne huske og om min lyst til at skrive en kronik om vores sorgforløb, eller mangel på samme, til hans dødsdag i næste måned. Anne synes, at det var en god ide, fordi det giver mig styrke og hjælper mig med at bearbejde det hele.

Vi snakkede lidt om mine mareridt og så fortalte jeg hende om mine lister om ting, jeg tænker på dagligt. Vi gennemgik listen punkt for punkt og snakkede lidt om det hele. Vi snakkede mest om mine tanker om Anker. Hvordan jeg ønsker, at han vokser hurtig, hvordan han ligner Noam osv. Hun vil gerne have, at vi skal arbejde på at skille børnene fra hinanden, men hun er rolig omkring mit forhold til Anker, fordi der er så meget omsorg, kærlighed og opmærksomhed. Både fra mig og fra Benjamin.

Jeg nævnte, at jeg ofte tænker på, hvad Anker vil tænke om mig, hvis han en dag læser mine dagbøger. Jeg er bange for, at han vil blive vred over al den tid, jeg bruger på at savne Noam og på sorg i stedet for at fokusere på ham. Anne sagde, at med det fantastiske menneske han kommer til at blive med os som forældre, vil han forstå mig og vores situation. Hun siger, at han formentligt vil få inderligt ondt at sin mor. Jeg tør dårligt at tro på, at jeg har Anker så længe.

Benjamin hentede mig i bil. Han havde Anker og planter med. Vi kørte til kirkegården. Vi satte os på en bænk, så Anker kunne få mad. Bagefter spiste vi boller og lagkage i frokoststuen med hele arbejdsteamet. Min mor havde fødselsdag. Bagefter hjalp min mor os med at placere og plante planter på graven. Der blev rigtig fint. På vejen hjem drak vi en smoothie.

Klokken 17.45 gik vi en tur med hundene sammen med Sine og Milan.

Benjamin og jeg bestilte mad og så film.

Min dag har været hård. Det er rigtig hårdt at være så ked af det hos psykologen og så bare fortsætte dagen og dets gøren. Jeg kan tydeligt mærke det, når vi så vælger at gå sådan en aftentur i selskab. For jeg har intet overskud til smalltalk. Det hjælper dog alligevel på humøret at lave noget.

20. maj 2017

Jeg var meget tidligt oppe med Anker. Jeg håbede på, at den tidlige morgen kunne betyde tidlig loppetur, men da jeg gik rundt med Anker på maven og spurgte til en stol, blev der bare svaret. "Vi åbner klokken 10". Jeg ved, at den stol ikke er der klokken ti. Det var ikke det værd. Jeg gik hjem igen.

Benjamin stod op. Vi valgte at køre til pladsen hos min far for at sortere lidt i vores ting i hans container. Vi brugte et par timer og fik styr på det hele. Noget skal vi bruge, noget kan sælges og noget skal ud. Anker var god at have med. Min mor kom ud til os og Cooper spændede rundt i jordbunker og krat.

Vi spiste frokost hos min far i kolonien. Det var stille og roligt og hyggeligt. Klokken 13 kørte vi hjem. Trætte.

Anker ville ikke sove til lur til trods for mad og putning sammen med mig. Vi gik i karbad i stedet. Helt fyldt, så han flød og spjættede glad og længe.

Klokken 17 kørte vi hjem til min mor for at fejre hendes fødselsdag, i går. Frank havde grillet store bøffer og købt is hos Ismageriet til dessert. Det var som det plejer. Ian var hjemme og Jonas og Tobias var der. Anker var i pludre humør og Cooper var efter Flora. Jeg spiste alt for meget, men jeg kunne ikke lade være.

Godt trætte stenede vi fjernsyn hjemme, mens Anker faldt i søvn i mine arme. Han vil generelt helst være i arme. Mine, Benjamins, min mors, farmors, eller Ians. Det er bedst.

Jeg blev en-enkelt-tåre-ked-af-det, fordi jeg tænkte på, hvor meget jeg gerne ville dele Anker med Noam og Noam med Anker, mens han lå i mine arme. Når jeg tænker sådan, så synker mit hjerte.

Jeg elsker så højt samtidig med, at jeg er fuldstændig ødelagt og ulykkelig indeni.

21. maj 2017

Jeg fik lov til at sove lidt længe i dag. Benjamin tog sig af Anker indtil, han skulle have mad klokken ni. Jeg havde sovet med ham under armen hele natten, så min krop var fuldstændig smadret af at have ligget i samme position så længe.

Hele dagen gik med at sortere og ordne ting til loppemarked. Vi rodede rundt. Benjamin brugte tid på altanen og ordnede planter. Det var rigtig hyggelig og rart at få ordnet noget. Vi nåede meget på sådan en hel arbejdsdag. Vi har rigtig mange gode ting til loppemarked. Nu skal vi finde ud af hvor og hvornår, det skal være.

Peter kom på besøg til iskaffe og blev til klokken 22. Det var så den dag.

22. maj 2017

Morgenamning og så afsted på tur med Cooper. Det er ikke noget, jeg planlægger. Det er om jeg har lyst og overskud. Jeg var frisk og så er det godt for både mig og hunden. Vejret var godt. Fra halv 7 til halv 8 var vi på tur i Ermelunden.

Jeg vejede mig i dag. Jeg vejer 64,5 kg. Jeg skulle helst ned på 59 kg og så få mig lidt stærkere muskler.

Jeg gik i bad. Benjamin lavede morgenmad. Anker havde travlt på legetæppet. Hans ben og arme kører rundt. Han er så glad. Kun sur, når han er sulten.

Vi brugte dagen på hver vores computer. Vi ryddede lidt op. Det tog lang tid, fordi vi først ryddede ud for at få ryddet ekstra godt op. Vi spiste lidt rugbrød til aftensmad. Bagefter mødtes vi med min mor, Frank, Ian, Flora, Benjamins mor og Ella i Bernstorffsparken til en aftengåtur. Det var hyggeligt. Hundene var glade. Anker var vågen på hele turen.

Jeg har gået omkring 12 km i dag.

23. maj 2017

Vi skulle op og færdiggøre vores oprydning. Jeg ville få mødregruppen på besøg.

Vi tændte fjernsynet og det eneste, der blev snakket om i nyhederne var nyheden om et terrorangreb ved en Ariana Grande koncert i Manchester. 22 døde. Unge mennesker. 59 sårede. Jeg fik kuldegysninger. Det er så ufatteligt, at liv bliver taget bevidst af andre mennesker. Tænk, hvordan de familier nu skal leve uden dem, de havde allerkest og uskyldige mennesker der var til en uskyldig koncert, som nu skal leve med traumer og frygt. Jeg frygter den dag, det sker i København.

Sofie kom med Samuel klokken 11. De to andre Sophia og Christina kom tyve minutter for sent. Det var fint nok, men vi er lidt en mærkelig sammensætning af mennesker og personligheder. En nordmand og en tysker, så det kræver kæmpe koncentration at få det hele med. Humøret og stemningen løsnede dog lidt op. Børnene kom på legetæppe.

Benjamin havde været på langtur med Cooper og omkring sin mormor og morfar for at låne deres bil.

Vi kørte på tur til byen for at købe doughnuts til vores Twin Peaks aften i aften. Sæson 3, afsnit 1.

Johanne kom klokken 17.30. Nanna og Steffen kom klokken 18. Vi spiste dejlige rugbrødsmadder. Efter vi havde spist, sagde Nanna, at hun var berørt af, at vi nærmer os årsdagen for Noams død. Hun spurgte ind til, hvordan vi har det og om vi har tænkt på, hvad vi vil lave på dagen. Det var svært ikke at blive ked af det, men jeg kunne snakke mig stille og roligt igennem og kun lige få våde øjne.

Jeg ved ikke, hvad jeg skal svare til "Hvordan har I det?". Jeg mærker efter hver dag, men jeg mærker så meget kærlighed og en simpel glæde hver dag med Anker samtidig med sorgen. Savnet er så stort og min kærlighed er fuldstændig knust. Jeg føler, at lige meget hvad jeg svarer på sådan et spørgsmål, så er det ikke fyldestgørende og lige meget, hvornår jeg bliver spurgt, føler jeg aldrig glæde og sorg lige meget på samme tid. Nu når Nanna spurgte, spørger hun, hvor vi sidder og hygger os med mennesker vi kan lide. Vi har det rart. Der er det nemmere eller nemmest at sige "vi har det fint".

Vi snakkede lidt om dødsdagen. Jeg vil helst bruge hele dagen på kirkegården. Ellers vil jeg gerne finde på noget, så andre der besøger ham på kirkegården, kan gøre noget for ham. Jeg tænker at tænde et lys, lægge en blomst, skrive en hilsen, et eller andet. Noget vi har sørget for, som kan samle os og vide, at vi er flere der er der. Jeg har også overvejet, om vi skal samles, men jeg er kommet frem til, at dem jeg gerne vil se og være sammen med, ser jeg til daglig, mens resten kan jeg se på hvilket som helst andet givent tidspunkt end på dødsdagen.

Jeg fortalte mine tanker om at skrive noget, en kronik eller lign, fordi jeg rigtig gerne vil fortælle om vores situation. Hvor tarvelig døden er, også i systemet. Jeg synes, at jeg og Benjamin har det "godt" taget omstændighederne i betragtning og det er ikke noget nogen kan tage for givet. Vi har nogle af de ressourcer, det kræver at skabe opmærksomhed omkring sådan et emne og forhåbentligt endda debat.

Vi så første afsnit af Twin Peaks sæson 3. Vi spiste en masse doughnuts og drak kaffe.

Vi gik sent i seng. Vi går generelt sent i seng, men jo senere Anker får mad, desto længere får jeg lov til at sove i den anden ende.

24. maj 2017

Benjamin stod op for at køre hen og aflevere bilen. Jeg ville blive liggende med Anker. Han faldt i søvn og jeg ville putte mig sammen med ham, da det ringede på. Jeg overvejer at ignorere det, men tog en kåbe på og åbnede. Helt forsovet. Det var vores sundhedsplejerske Pernille.

Hun målte (61 cm) og vejede (5540 kg) Anker. Han tager lige nu 145 g på om ugen. Det er lidt for lidt siger Pernille. Det skyldes nok alt det gylperi. Hun siger dog også, at så længe han holder sig til de 145 g om ugen, så går det, men det må ikke blive mindre.

Jeg synes, han er så lækker og perfekt. Sundhedsplejersken synes også, at han er helt fantastisk. Dejlig og glad. Han trives som han skal.

Vi snakkede lidt om den kommende dødsdag, advokat og salgsplaner. Vores dag blev skudt i gang, men gik også i stå derefter sundhedsplejerske besøg.

Anker sov de efterfølgende tre timer. Benjamin og jeg sad ved hver vores computer. Indtil klokken 16 lavede vi ikke rigtig andet end det.

Klokken 16.40 gik vi på tur med Sine og Hera i Bernstorffsparken. Vi hilste både på en irsk ulvehund og en greyhound. Så fascinerende.

Kaya kom for at blive passet. Vi spiste hotdogs og lavede folie tryk på tøj bagefter. Hun er sød og umiddelbar, men jeg kan mærke en bitterhed/vrede inde i kroppen, sådan mangel på overskud. Fyldt op af underskud.

Ulykken har passeret min krop tungt i dag. Jeg kom til at tænke på evigheden uden Noam. Det stod helt klart. For altid. For evigt. Så længe jeg lever, kommer jeg til at mangle, elske og savne Noam. Når det står så klart, virker det nemmest at give op, for det er ikke noget, der kan arbejdes igennem. Det er ikke noget, der kan løses. Det løser sig aldrig. Det gør mig så ulykkelig. Det er så brutalt. Evigheden er brutal. Evigheden uden er fuldstændig håbløs.

25. maj 2017

Vi besluttede os for, at vi skulle ud af døren i dag for at lave noget, så vi ikke ville ende med at bruge dagen, som vi gjorde i går.

Vi brugte formiddagen hjemme stille og roligt. Lidt over 12 gik vi til Søborg i solskin med hund og vogn.

Et øjeblik på vores gåtur kom jeg til at tænke på ulykken. Inde i mit hoved så jeg mig selv skribe og reagere på stenens fald og på viden om døden. Hele min krop skriger, når jeg gennemgår det på få sekunder. Mit ydre er roligt og i bevægelse på gåtur som før. Det sker bare, mens vi går der. Upåvirket. Jeg sagde ikke noget til Benjamin. Det var hurtigt ovre.

Resten af dagen brugte vi i min mors have, hvor vi spiste lidt frokost.

Vi tog hendes bil hjem. Vi købte en menu med hjem fra McDonalds til aftensmad. Vi så lidt fjernsyn og hyggede med Anker. Han er så fantastisk, så mild og glad. Så aktiv og snaksaglig. Arme og ben er i fuld sving hele tiden og han pludrer og får skreget nogle høje lyde, når vi snakker med ham.

Klokken 21 gik jeg i karbad med Anker for at udnytte hans energi.

Vi snakker lidt om Noam. En enkelt gang i løbet af dagen bliver han nævnt, hvis Anker gør noget, vi kan sætte i relation til Noam, om Anker gør det samme som Noam gjorde, Anker gør det anderledes end Noam gjorde eller hvis vi tænker på, hvordan Anker kommer til at udvikle sig, hvordan han bliver. Det gør ondt hver gang, men det er rart, at Anker minder os så meget om Noam, for så er vi nødt til at tale om ligheder og forskelle. Vi bliver tvunget til at huske Noam.

Sent snakkede vi om organdonation. Benjamin spurgte ind til, hvorfor vi ikke kunne have doneret Noams organer. Jeg fortalte ham, at jeg meget kort tid efter, at han var død, spurgte min mor om det samme, fordi det ville jeg også have ønsket, at vi kunne, hjælpe nogle, men fordi han døde på stedet, døde hans organer med ham. Vi sad begge to og ønskede, at der bare var kommet den mindste smule godt ud af hans død.

26. maj 2017

Jeg har haft mareridt i nat. Flere forskellige. Dagligt passerede jeg et lille hus i en skov, hvor to børn boede og legede. Huset lå ved en å med en vandmølle. Når jeg passerede blev jeg nervøs for børnenes sikkerhed. Det var som om, at de hver gang lige netop undgik en fatal ulykke, men de var vant til at lege der og jeg gad ikke blande mig i forældrenes forhold til leg og opdragelse. En dag da jeg

passerede, var børnene netop kommet op fra vandet i åen, da der kom en kæmpe vand skylle. Den ville have væltet dem omkuld og skyllet dem med ned af åen. De ville have været druknet. Hver dag så jeg børnene lege og være lige i nærheden af døden. En af dagene blandede jeg mig. Jeg hoppede i vandet efter dem. Vandet var steget og børnene var blevet presset ind under en bro. Da jeg fik fat i børnene for at holde dem over vande og i live greb faren ud efter sine børn. Han stod oven på broen og tog imod børnene, som om intet var hændt. Det var dagligdag for dem.

Jeg vågnede om natten med ondt i maven. Jeg blev nervøs for, om det var et galdestensanfald, men det kom ikke. Jeg var vågen i halvanden times tid. Anker sov heldigvis. Vi brugte morgenen på at ligge tæt.

Hver dag er jeg bange for, at jeg har hørt hans sidste vejrtrækning. Eller at han har åndet ubemærket ud for sidste gang, uden at jeg hørte det. Hvis han ligger på legetæppet og jeg går et smut i køkkenet, eller hvis han sidder på bagsædet i sin autostol eller når jeg har puttet ham i hans seng. Jeg kan på en måde se livet for mig forsvinde og gå tabt.

Klokken 11.30 blev vi hentet af min mor og H-P. Vi kørte alle sammen til Holbæk sygehus for at besøge min mormor. Hun er indlagt. Hun har ikke kunne indtage ordentlig mad i otte uger, hvilket har resulteret i, at de muskler og reflekser der normalt bruges til at spise, er stoppet med at fungere. Hun så meget ussel ud og var helt konfus. Både på grund af manglende mad og mængden af medicin. Hun er kommet på sondemad. Hun har det rigtig skidt. Jeg håber, at det hjælper hende.

Jeg og min mor blev hos hende i et par timer. Benjamin og H-P kørte lidt på tur. De havde købt is med, da de kom tilbage. Benjamin fortalte, at han oplevede, at H-P var blevet ret berørt af situationen. Det er voldsomt at se hende så tynd og så svag. Særligt for H-P, fordi han som mig ikke har set hende løbende blive dårligere. Sidste gang han så hende, var hun mere eller mindre sig selv. Vi kørte derfra klokken 14 og prøvede at lave et par spontane aftaler og stop, som ikke lykkedes. Derefter besluttede vi os for at køre til Søborg for at spise sen frokost. Vi hentede Cooper på vejen.

Efter mad lod jeg og Benjamin baby og hund blive hos min mor, mens vi kørte lidt på tur for at handle.

Hjemme igen spiste vi koldskål og så serie. Vi genså seneste sæson House of Cards, for at være opdateret, til den nye kommende sæson.

Anker har været vågen hele aftenen. Han har ligget på vores lår, så vi har kunne snakke til ham. Han griner næsten. Mest når vi kilder ham. Han faldt i søvn på min mave.

Jeg er begyndt at tænke på, at mine dagbøger ikke længere er til for mig, men de nu er til for Anker og hans kommende søskende. En dag kan de læse om vores liv og måske endda forstå, hvad vi mistede og hvordan, det har påvirket vores liv. Jeg ved, at de børn Benjamin og jeg får, vil vokse op og kende til Noam. Vide hvem han var og at han har været her. Med tiden vil de formentligt også få mere kendskab til ulykken, men jeg tror aldrig, at jeg i et lige så detaljeret sprog, som skrevet her i bøgerne, vil fortælle dem om ulykken. Selv hele efterspillet, alle de tanker og følelser. Det her år kommer til at definere både mig og Benjamin som menneske. Det har det allerede gjort. Det kan mine børn en dag få muligheden for at læse om i de her bøger. Det bliver da formentligt først om 25 år. Hvis jeg selv giver dem bøgerne, eller om 50-60 år, når de skal tømme mit dødsbo. Hvis de stadig eksisterer til den tid.

27. maj 2017

Jeg vågnede af mig selv klokken halv fire. Jeg tænkte på ulykken i en tankestrøm som om, det bare fortsatte direkte fra søvntilstand til vågen tilstand. Det var ubehageligt. Særligt fordi det handlede om detaljerne. Tanker som ellers har været aftagende. Jeg så mig selv, tænkte på, hvordan jeg løb efter hjælp. Mit hår der faldt ud af opsats. Hvordan jeg måtte spørge fremmede om hjælp i min tilstand. De var ikke hjælpsomme. Tænk, at jeg har snakket med fremmede midt i mit livs værste mareridt. Jeg tænkte på, hvordan jeg råbte på hjælp, så højt jeg kunne samtidig med, at jeg bare ville forsvinde, lukke ned, falde sammen og give op. Jeg råbte til der kom hjælp. Til ambulancen fandt mig med hjælp fra endnu en fremmed i en bil. Han dyttede. Jeg kommer aldrig til at vide, hvem det menneske er. Gad vide hvad den person tænkte og om personen efterfølgende er blevet berørt af sagen, da de fandt ud af hvad det handlede om. Ved den person, at den gjorde dagens gode gerning. Jeg tænkte på, om jeg ikke blev lukket ind i ambulancen, fordi de var usikre på, hvad det drejede sig om, om de var bange for mig, eller om jeg ville gøre selvskaade. Jeg tænkte på Benjamin stå ved træet, grædefærdig, smurt ind i blod efter redderen havde taget over. Blod over det hele. Mest i hovedet. Omkring munden. Grundet mund til mund. Smagen, lugten. Han sparkede til træet. Jeg følte tomhed. Politiet holdte os adskilt. Eller hvert faldet bare øje med os. På det tidspunkt ledte jeg efter grunde til at hade Benjamin. For at fjerne fokus. For ikke at være ked af det, men vred. Finde på noget konstruktivt. Nok mere destruktivt. På det tidspunkt ville jeg gerne forlade det hele. Mine tanker blev afbrudt af "Dancing in the moonlight", som spillede højt på repeat fra en have, på den anden side af vejen, i solopgangens fine lys, som stod ind i vores soveværelse. Det hjalp på mit humør. Jeg lyttede til musikken, kiggede på lyset og mærkede sommervarmen fra morgenstunden. Jeg prikkede til Benjamin, så han kunne høre musikken. Det var han ikke særlig tilfreds med. Han sov videre. Jeg faldt i søvn igen.

Anker sov fra 23.00 - 05-30. Vi stod efterfølgende først op klokken otte.

"Sorgen er prisen for kærlighed" siges det.

Damgaard og Alex kom forbi for at tage på tur med Benjamin og Cooper.

Jeg tog på tur til Lyngby sammen med Anker for at købe lidt ind. Det var ikke særlig spændende. Det gjorde mig i dårligere humør.

Midt dagen gik af sig selv.

Til aften kørte vi med Sussie til Søborg for at spise med min mor og Frank. Vi spiste i haven. Det var hyggeligt.

Jeg blev ked af det om aften, efter at have skrevet nattens tanker ned. Benjamin bad mig ligge med ham ved siden af vores Anker.

28. maj 2017

Jeg havde en aftale fra morgenstunden om at mødes med Sofie på Gentofte loppemarked, så jeg tilpassede morgenen, så jeg kunne være på tur i tre timer, mens Anker var hos Benjamin.

Planen var at mødes 09.30, men hun kom tyve minutter for sent. Vi kiggede på ting, mest tøj. Shoppede lidt gode ting og snakkede. Det var længe siden, at jeg havde set hende. For mig er loppemarkeder ikke det mest optimale sted at cache op. Mit fokus er mere på at søge efter ting blandt alle de mange stande og sager. Det tænker jeg umiddelbart er sådan, de flestes fokus er på et

loppemarked. Samtidig var det alligevel lidt det rette element at mødes i, fordi vi er fælles om at kigge og det begrænser talestrømmen. Selvom vi er sammen, er det muligt at gå ind og ud af intimitet og få lov til at passe sig selv lidt engang imellem. Det var nu rigtig hyggeligt. Lidt tøjindkøb og legetøj. Sofie kan ikke komme til Ankers dåb. Mille kan heller ikke. Det er ret ærgerligt, fordi vi glider stille og roligt fra hinanden. Hvis vi ikke ses oftere end vi gør, kommer de ikke rigtig til at være en del af Ankers liv, og jeg ville gerne have dem med til vores bryllup. Det ville dog ikke gøre nogen forskel for deres muligheder for at komme, hvis det lå d. 2. september, så der er ikke noget at gøre.

Anette kom forbi med Ella et stykke tid. Jeg var i kedeligt humør. Udkørt og ugidelig. Efter hun var gået, ville Benjamin ud at gå. Han fik overbevist mig om at det var bedst, hvis jeg gik med, for kroppen og sindets skyld. Han havde ret.

Vi gik længe. Mest bare i stilhed. Der blev kun sagt det nødvendige. Indtil vi gik på en lang sti, hvor Gentofte gusene lå på række med have ud til skoven. Der begyndte vi at dagdrømme sammen, om huse med haver, terrasser, udsigt, Det hele. (Husene dér tør vi ikke engang dagdrømme om, de koster minimum 9 millioner) Det blev til en lang tur i Ermelunden. Vi gik i solens og vindens varme. Cooper elsker det og Anker sov så godt hele vejen.

Aften gik med TV, lidt nem mad lavet af Benjamin. Det er ham, der har stået for det et godt stykke tid nu. Jeg gider ikke, jeg vil nærmest hellere ikke spise noget, end at skulle lave maden.

Vi sad og arbejdede lidt med dåbsinvitationer, men det er svært, når vi ikke endnu ved, hvor det skal holdes henne. På kirkegården eller i have i Søborg. Lige meget hvad så bliver det en dag, der kommer til at minde os om begravelsen. Hvilket jeg synes er irriterende. Vi blev lidt irriteret på hinanden af at arbejde med det, men vi fik endelig lavet lidt.

29. maj 2017

Vi havde psykolog tid klokken ti og skulle time vores afgang med amning, tog- og bustider.

Vi havde fælles session og skulle starte på bogen "Til minde om", men det nåede vi ikke, fordi vi havde alt muligt andet at snakke om. Jeg startede med at fortælle om, hvordan jeg har det. Hvordan jeg føler mig sat tilbage pga. tanker om ulykken. Psykologerne siger, at det er normalt omkring årsdage og særlige mærkedage. Det var rart lige at få talt om, for det havde jeg ikke troet, at vi kunne, nu hvor det var fællessnak.

Vi fortsatte snakken om ulykken. Benjamin og jeg gennemgik ulykken sammen hændelse for hændelse. Vi kom frem til små og korrekte detaljer i forløbet. Hvem sagde hvad og hvornår. Jeg havde sagt til Benjamin, efter ulykken, da vi sad i politibilen med udrykning på mod traumecenteret på hospitalet: "Jeg tilgiver dig aldrig, hvis du tager dit eget liv". Samtidig med at jeg ønskede, at vi aldrig ville nå frem i live. Øjeblikket hvor der var tvivl om, hvorvidt vi nogensinde skulle ses igen og være sammen. Det var rigtig hårdt at tale om, men også rart på sin måde at huske på det, og vide at Benjamin har lige så mange detaljer og erindringer som mig om ulykken.

De spurgte ind til om vi får snakket om Noam. Det gør vi, lidt. Når der er ting, der omhandler noget der minder os om Noam. "Det er ligesom Noam" eller "Sådan gjorde vi også før". Ved Simple situationer kan vi holde det og der falder det naturligt at nævne Noam.

Vi snakkede lidt om min mor og Frank, dåben og mareridt. Benjamin har ingen mareridt.

Vores session sluttede og Anne og Palle lod os være i fred i lokalet, så jeg kunne amme Anker inden vi gik afsted. Vi besluttede os for at gå ned ad Østerbrogade hele vejen til kirkegården. På vejen gik vi ind og fik taget et pasfoto af Anker. Han gylpede ud over hele gulvet, i det Benjamin stod klar med ham i armene til at få taget foto. Bagefter købte vi en sandwich, som vi spiste på en bænk inde på kirkegården. Vi synes, det er lidt hårdt at være på kirkegården, særligt efter sådan en hård psykolog tid. Samtidig synes jeg godt om at være der, særligt når vi alligevel er kede af det. En anden dag hvor vi måske er i godt humør, behøver vi ikke få det ødelagt af at skulle en tur på kirkegården. Graven var fin. Der mangler dog stadig lidt planter og blomster, men det der var, stod rigtig fint. Vi vandede og stod bare og kiggede i et stykke tid, før vi gik til toget.

Vi købte chokolade i Netto, som vi spiste foran hver vores skærm, mens vi drak cola. En tydelig form for trøstespisning.

Resten af dagen brugte vi på Anker.

Benjamin lavede aftensmad igen, igen. Jeg er så imponeret over, at han gider og gør det. Meget uimponeret over min egen indsats.

Vi begyndte på SKAM og bingwatchede første sæson i løbet af aften.

30. maj 2017

Jeg var vildt træt fra morgenstunden, og da vi kom op, blev jeg vred over vores manglende evne til at tage initiativ. Anker er tre måneder nu og vi har vidst længe at han skal vaccineres. Vi har bare ikke fået det bestilt. Oven i det har vi snakket om i evigheder, at vi skulle have fat i vores forsikring. Det har vi heller ikke fået gjort. Ingenting får vi gjort, tiden går bare.

Benjamin gik i stuen med Anker og jeg besluttede mig for at ringe til lægen for at bestille tid til Ankers vaccine, inden jeg gik ud af sengen. Det var hurtigt gjort. 1 minut efter jeg havde bestilt tiden og var på vej ud af sengen, stod Benjamin irriteret i døren og sagde "næste gang du bliver vred over lægetider, kan du så ikke bare huske, at du allerede har bestilt en en tid?". Jeg blev forvirret et kort øjeblik, men så gik det op for mig, at han havde ringet for at bestille tid, lige efter mig. Det var lidt sjovt. Vi fik endelig rykket på noget.

Bagefter besluttede jeg mig for at ringe til vores forsikring og fik en rigtig flink kvinde i røret. Jeg spurgte ind til retshjælp. Det var lidt indviklet, men hun sagde, at de hjælper kun med retshjælp, hvis der er uenighed mellem parter, hvad end det betyder, og så sagde hun, at vores advokat skal sende en ansøgning for at finde ud af, om der kan dækkes noget. Jeg spurgte også, om det var muligt at anmelde de skader, der var kommet på vores genstande ved ulykken, mest fordi vi helst vil have retshjælp og ikke vil gøre brug af vores forsikring til de skader, hvis de på baggrund af det ikke vil hjælpe os med vores sag. Hun sagde klart ja til, at vi skulle anmelde det hele, nu hvor vi betaler til forsikring og vores profil havde en grøn anmærkning. Tingene der gik til under ulykken, er som sådan ikke noget vi tænker over, men økonomisk er det en lille hjælp. Benjamin mistede blandt andet sine værdsatte Ray Ban solbriller og vores tøj blev smidt ud. Jeg vil finde vores sagsnummer og så vil jeg få anmeldt skaderne og informeret vores advokat.

Vi lavede ikke rigtig noget resten af dagen. Vi var hjemme. Vi gik i bad. Min mor kom forbi lidt tidligt fra arbejde.

Klokken 15.30 kørte vi om Ismageriet på vej hjem til Johanne i sine forældres hus i Søborg. Johanne var hussitter mens hendes forældre var væk. Vi var alle samlet. Johanne, Svend, Nanna, Steffen og os.

Vi grillede lam, spiste lækker mad, spiste is til dessert og spillede Bezzerwizzer. Vi kom sent hjem, men skulle lige se SKAM.

31. maj 2017

Jeg fik lov til at sove lidt længe og da jeg stod op fik jeg lidt travlt, fordi Natasja ville komme på besøg og lejligheden sejlede.

Vejret var dårligt, så vi gik ikke en tur som ellers planlagt. Vi drak kaffe og snakkede. Det var roligt og hyggeligt, men jeg kunne mærke den naturlige afstand, der kommer mellem mennesker, man ikke ser så ofte. Den var også kommet her.

Benjamin fik lavet pas til Anker.

Senere på dagen hjemme blev jeg i dårligt humør. Vred. Benjamin dealede med mig og overtalte mig til at gå med på tur. Jeg tog Anker på maven, og så købte vi lidt at drikke og gik rundt i Bernstorffsparken. Det hjalp på humøret.

Fe og Falke kom til pasning klokken 18.30. Jeg havde gjort klar til at lave folietryk på t-shirts. Det var en god beslutning. Vi var alle beskæftiget længe.

Vi gik alt for sent i seng. Klokken blev 1.

1. juni 2017

Anker vågnede klokken 5. Efter jeg havde ammet ham, stod han op. Benjamin stod med ham op. Jeg sov til klokken otte, hvor jeg ammede Anker igen og derefter, sov jeg, Anker og Cooper til klokken halv 12.

Dagen startede ikke rigtig. Det hele gik vildt langsomt og fortsatte sådan foran fjernsynet og sammen med Anker, indtil vi besluttede os for at gå en god lang tur med huden. Umiddelbart efter vi havde gået tur, blev vi hentet af Ian og tog ud for at spise sushi til aftensmad med ham og min far. Det var stille og roligt og hyggeligt. Vi spiste en masse. Anker lå fint i sin lift på et par stole.

Ian havde været til distortion dagen før og min far fortalte at han sad sovende i sin bil, da min far ankom til kontoret klokken ni i morges. Vi drillede ham lidt. Min far siger at han er i lærer som mester i stedet for gartner.

Efter mad besøgte vi min farfar. Vi havde en ny lænestol med til ham. Han er munter. Han snakker fransk volapyk, bevæger sig for lidt og kan kun følge med i dele omkring ham, men han lever i godt humør. Det gør forskellen at kunne være glad.

Jeg har idag fået af vide af min mor, at min mormor har en måned tilbage at leve i. Hun er udsultet og hendes organer er stået af. Helt af. Det er rigtig hårdt at skulle miste min mormor. Jeg kan ikke fortælle hende om vores planer om bryllup og børn. Jeg kan prøve at fortælle hende noget, men hun er konfus, hallucinerende og forvirret. Selv hvis jeg siger noget, er det ikke sikkert hun hverken hører eller forstår. Vi tager hen og besøger hende i morgen.

2. juni 2017

Jeg sov uroligt. Mit hoved var fyldt med forskellige tanker og min krop var fyldt op af følelser. Natten bestod af små korte drømme.

Anker og jeg gik i karbad fra morgenstunden. Anker kan rigtig godt lide at flyde og pjaske rundt i vandet. Benjamin kiggede ud for at se til os. I det han kiggede på en flydende Anker, der hvilede hovedet på mine hænder, kvitterede Anker med en tissetår, så der stod en stråle op i luften. Det fik os til at grine. Vi elsker de små skøre ting. Vi synes, at han er det mest fantastiske og nævner ofte, at vi ikke ved, hvad vi skulle gøre uden ham.

Klokken 10.30 gik jeg på tur med Sine og hundene. Vi gik i Bernstorffsparken. Sine har en stor rund og højgravid mave nu. Jeg fik sagt til hende, at jeg inderligt ikke håber, at hun føder d. 15 juni. Til det svarede hun "Det ved jeg godt". Jeg tror at hende og Milan tænker mere over vores situation og tab, end vi regner med. Benjamin og jeg regner egentligt generelt mest med, at vi er de eneste der tænker på vores situation.

Efter gåtur kørte vi til Holbæk sygehus. Min mor hentede os efter arbejde. Vi havde pakket en weekend taske, så vi var klar til at tage videre til Odsherred i Benjamins forældres sommerhus. Lejligheden var ikke klar til at blive efterladt, den sejlede.

I Holbæk, gik Benjamin på tur med Cooper, mens jeg, min mor og Anker var hos min mormor. Hun var overraskende "frisk" og klar i hovedet. Det havde hjulpet hende lidt at få sondemad. Særligt på hendes glød og udseende, men hun var ked af det. Vi var kede af af det. Tænk at få sådan en besked. Lige meget hvor gammel og syg man end måtte være, så må det var noget af det voldsomste at blive præsenteret for en udløbsdato, sin egen slutdato.

Én måned max. Jeg er ked af at skulle tage afsked. Jeg er ked af, at hun skulle opleve Noams død og ked af, at hun ikke kommer til at opleve Ankers liv. Jeg er ked af ikke at skulle have en mormor. Jeg er ked af, at det virker simpelt, eller simplere at tage afsked med med min mormor. Ingenting bliver nogensinde hårdere end at have mistet Noam. Det står klart og tydeligt i min krop og i mit sind i dag, selvom jeg er virkelig ked af at skulle miste min mormor. Jeg er ked af, at jeg ikke føler, at jeg kan være det mest ked af det jeg kan være.

Det værste ved døden er, at det er en definitiv evighed. Det er den eneste reelle evighed vi kan udtale os om. Hun vil være død for evigt. Døden er ubehagelig og konsekvent.

Jeg holdte hende i hånden. Jeg havde en masse ting og spørgsmål inde i hovedet, som jeg gerne ville spørge om, men jeg gjorde det ikke. Jeg var bange for døden. Det generede mig. Det generede mig rigtig meget, fordi jeg går og både efterspørger og er irriteret over, at alle andre tier, når det kommer til døden, og så sad jeg selv der ved siden af min døende mormor og sagde ingenting.

Der kom et tidspunkt, hvor jeg fik taget mig sammen og spurgt hende om, hvordan det er at have fået en deadline på livet. Hun er modig. Ikke ved godt mod, men tapper synes jeg. Hun siger selv, at hun er bange og ked af det. Tårerne løb ned af mine kinder. Min mor sad ved siden af mig, hendes tårer trillede også, Kjeld sad ved siden af min mor og Anker lå i benenden af min mormors hospitalsseng.

Benjamin og jeg satte min mor af ved toget i Holbæk. Vi kørte om McD og videre mod Odsherred. Vi kom før Benjamins forældre, uden nøgle, men det gjorde ikke det store. Vi satte os på terrassen og så SKAM på computeren, mens vi ventede.

Til aften grillede vi. Hundene spænedes rundt. Vi gik i seng i hver vores seng, på det lille værelse. Det er første gang i et år, at vi ikke sover ved siden af hinanden, dog sover vi i samme rum.

3. juni 2017

Jeg vågnede klokken fem og havde brændende ondt i ryggen og ubehag i kroppen. Jeg kunne ikke ligge ned mere. Anker vågnede og fik mad. Derefter stod vi op.

Jeg havde fundet noget tøj frem fra kælderen og da jeg gav Anker en striktrøje på, som min mormor havde strikket til Noam, var den ikke blevet vasket siden Noam havde haft den på, og den var efterfølgende blevet pakket væk. Der sad havregrød rester på ærmet. Jeg blev rørt og smurte bare ærmet op. Jeg har ikke lyst til at fjerne det.

Benjamin og jeg kørte til Tuskemarked klokken 7. Det var lidt for tidligt, men det var det, der passede ind i vores morgen, som startede skidt. Det var ret hyggeligt på markedet. Vi tog det stille og roligt og gik rundt og så på folk pakke ud. Vi var i godt humør. Jeg så en lang svensk slagbænk og fik sagt noget højt i retningen af "Ej se den bænk, det er sådan en vi en dag skal have stående, når vi engang har fået et langt spisebord op af den væg, vi snakker om at lave". En dame stirrede, men smilede dog til mig. Jeg tilføjede i hendes retning "Ja, der er massere af fremtidsplaner". Benjamin synes, at jeg var skør. Lidt efter stod vi og kiggede ned i nogle kasser af metal bogstaver. Jeg ville gerne købe til at kunne skrive Anker. Det var en gammel far og en søn, der havde staden. Sønnen stod bøjet ved siden af mig, og var i gang med at lægge bogstaver op i ord. Der skulle stå "Skriv dit navn", men da jeg kiggede, havde han kun nået at lægge bogstaver op, så der stod "Skrid" Uden tanke, kom jeg til at udbryde "SKRID", nærmest spørgende. Manden synes, at det var sjovt, nærmest helt flovt. Det var nu dejligt at le af små tilfældigheder. Vi købte bogstaverne, en lille legetøjsbænk og en kæmpe dåse.

Vi kørte om et lille havemarked på vejen tilbage.

Cooper og jeg sov til middag.

Min mormor har det værre i dag end i går.

Vi brugte resten af dagen sammen med Benjamins mormor og morfar. Vi spiste både frokost og aftensmad i haven alle sammen.

Jeg malede den nyindkøbte bænk et par gange.

Vi kørte sent hjem, trætte og ikke snaksaglige.

4. juni 2017

Vi havde en kort og lidt hurtig morgen. Det skyldtes, at vi sov alt for længe. Jeg og Anker kørte efter min mor og videre til Ingolfs Kaffebar. Vi var der klokken halv 11.

Malene og Stella var hjemme. Min mor ordnede taghaven i regnvej. Jeg lånte deres lamineringsmaskine til de hjerter, jeg gerne vil stille ved Noams grav og ellers holder jeg mig indendøre med Anker. Det var hyggeligt lige at se dem og være der på kort visit.

Klokken 13 kørte vi fra Amager mod min mormor i Holbæk. Hun har det skidt. Hun var hårdt ramt, da vi kom på besøg. Hun havde ondt. Det blev lidt bedre med smertestillende. Vi var der bare tæt på hende, tog os af hende. Vi sad i hendes seng. Jeg sad bag hendes ryg og min mor sad i bindenden. Tre generationer af kvinder siddende i en hospitalsseng. Jeg fortalte hende, at jeg gerne vil have hende ved siden af Noam. Hun troede, at jeg var min mor og svarede "Tak, men vil hun gerne have det?" Jeg svarede "Ja, mormor. Det vil jeg gerne have". Der blev stille. Jeg nussede bare hendes skulder, og så sagde hun "Skal jeg gøre noget". Ment som om, det skulle godkendes at hun skulle ned ved siden af Noam, i stedet for på de ukendtes.

Hilda Olsen, min mormors "stue makker" blev flyttet fra stuen. Hun vandrede forvirret rundt og ville helst bare være tæt på Anker. Hvilket var lidt sødt, men hun var ren forvirring og lidt til besvær, fordi vi gerne bare ville være der for vores mormor og mor. Gurli 72 år. Hendes mor døde også som 72 årig.

Gunnar og Anne kom på besøg. Min mormor spurgte efter Kjeld, så vi ringede efter ham.

Vi snakkede bare sammen hen over hende. Hun skiftede mellem vågen og sovende tilstand. Jeg spurgte Kjeld om, hvornår de mødtes. Han fortalte, at de mødtes i 97 på en rejse på Tenerife. De blev kærestere i 99 og flyttede sammen til Holbæk i 2003. Det var hyggeligt, at høre om deres kærlighed. Den har nok været større, end jeg nogensinde havde troet.

Min mormor sagde "tag lige et billede". Så det gjorde vi. Det er et trist liv, der er tilbage på det billede.

Vi kørte sultne derfra klokken 16.30.

Benjamin havde været alene hele dagen med Cooper. De havde ligget på sofaen, han havde spillet computer, men synes det havde været hårdt at være alene.

Vi så SKAM.

Mine tanker handler ofte om min mormor. Jeg tænker på, om hun mon tager sin sidste vejrtrækning. Er det nu. Eller nu. Og så går mine tanker videre til Noam. Mit savn til ham er så stort og konstant. Oven i det er min kærlighed til Anker lige så stor og konstant. Han er så vigtig, og så har han kun været her i tre måneder. Jeg forstår på ingen måde, at vi har kunne leve uden.

Jeg har mange tanker og overvejelser hver dag, om døden. Det er til at blive træt af. Den ting jeg har sværest ved at slippe lige nu, er sikkerheden om døden. Jeg frygter døden og forestiller mig døden hver dag, flere gange om dagen. Jeg ser Anker dø fra mig, nu og i vores fremtid. Jeg føler mig slet ikke sikker på hans liv. Jeg føler mig rigtig usikker. Faktisk føler jeg mig hele tiden sikker på hans død. Det er i virkeligheden den mest realistiske tanke. Det er bare den mest ubehagelige realistiske tanke. Jeg ser hans liv, som mit liv. Jeg overlever ikke at miste endnu et barn. Hvis han dør, så skal jeg ikke leve mere. Det er rigtig hårdt at tænke på og det er rigtig hårdt at føle. Benjamin ville heller ikke leve mere. Vi ville handle egoistisk overfor vores familie og venner, hvis det kom der til. Vores liv er en kamp og i dag er det stadig værd at kæmpe for, selvom det er vanvittig hårdt.

Jeg har endnu ikke fortalt advokaten om forsikring eller tanker om sagen. Jeg kan slet ikke tænke på at anskaffe vores sagsmappe fra vores tidligere advokat. Den tanke gør mig helt dårlig. Jeg har kun skrevet lidt noter ned på telefonen til en eventuel artikel. Jeg må til at tage mig sammen og få nogle ting gjort.

5. juni 2017

Der var fødselsdagsbrunch for H-P i Søborg. Vi stod op. Jeg gik i karbad med Anker, så han kunne bruge sin aktive lille krop i vandet. Han var gnaven og træt, da han kom op, Benjamin skyndte sig at gøre ham klar i tøjet, mens jeg gjorde mig færdig. Jeg besluttede mig for at gå til Søborg med hund og baby i vogn.

En time og 15 minutter senere, ankom jeg. 10.35. Officielt fem minutter for sent, men alligevel lige til tiden. 10.37 trådte Benjamin ind af døren.

Min faster, drengene, min farmor, min far, mine brødre, Frank, Tobias og min mor var alle samlet. Jeg var ikke vildt oplagt. Hver gang jeg blev snakket til i længere tid, stoppede jeg med at lytte. På de tidspunkter nikker og smiler jeg bare med mellemrum og håber på, at andre der er med i samtalen, kommer med respons.

Jeg faldt i søvn i solstolen i haven. Det var bare lige en blunder.

Hjemme lavede Benjamin en simpel pastaret til aftensmad, og så så vi House of Cards til vi sov.

6. juni 2017

Jeg har drømt i nat. Jeg skulle i karbad i en lejlighed ejet af en lyshåret kvinde, mens karbadet blev klar, sad jeg i et klasselokale og ventede. Der var prøve. Jeg var ikke forberedt. Alle andre havde fået udleveret et hæfte omkring politik og politikere, som man skulle have styr på. Underviseren ville pege på nogle af os, en efter en. Den som blev peget på, skulle have en samtale om stoffet i hæftet på fransk. Jeg var så nervøs. Fuldstændig på røven. Jeg var den første underviseren pegede på. Jeg blev kaldt op til tavlen med tiltalen "gartner datteren". Lokalet var helt stille. På min vej op, samlede jeg et tabt hæfte op fra gulvet. Det var ikke det rigtige. Underviseren skubbede det rigtige hæfte hen til mig, men en hentydning til min uforberedthed. Jeg satte mig stille ned, på hans plads og prøvede at komme på noget fransk at sige. Jeg trak tiden, så længe jeg kunne. Det lykkedes mig ikke at kommet op en fransk sætning. Lige inden jeg skulle til at sige, at jeg ikke kunne blev undervisningen afbrudt og underviseren måtte forlade lokalet. Skræmt, men lettet sad jeg tilbage.

Klokken 09.30 kom min mor efter mig og Anker. Vi kørte til Holbæk og planen var at vi ville bruge hele dagen hos min mormor.

Hun lå på stue, men en nyttilkommet patient. Min mormor havde det værre i dag end forleden. Hun sagde ikke meget og det hun sagde var volapyk. "Har jeg yoghurt i håret", Kjeld har dypet næsen i maden". Hendes ryg er brækket, så hun ligger kun på den ene side og er begyndt at få liggesår. Hun ligger bare helt stille, med mellemrum åbner hun øjnene og kigger. Al behandling er ophørt. Ingen antibiotika, ingen blodprøver, ingen blodtryksmålinger, ingen væskedrop, kun lidt smertestillende. Det er ikke meget liv der er tilbage. Det liv der er tilbage sætter pris på vores nærvær og omsorg. Hvis hun ikke kan se os, ved hun ikke at vi er der.

Min mors brødre og deres koner kom. Jeg havde netop fået et galdestensanfald og lå på et tæppe i fosterstilling på gulvet. Jeg håbede på at det ville gå over. Det tog en times tid, så kunne jeg godt være i det og stå på benene, men det gjorde ondt resten af dagen.

Min mormor fik egen stue fordi hun ikke kan nå hjem, med hospitalsseng, for at dø i eget hjem, som først planlagt og fordi vi var mange besøgende i løbet af dagen.

Efter folk var gået, satte jeg mig på hendes sengekant og tog hendes hånd. Jeg fik det største smil, da hun så mig.

16.30, 6 timer senere, kørte vi mod Gentofte og Søborg igen. Det havde været en hård dag, men jeg kan godt lide at være i selskab med min mor.

Jeg kom hjem til Twin Peaks tirsdags gæster. Ikke helt på toppen, men trods træthed og smerter i maven, er det dejlige mennesker at være sammen med.

Anker har været med mig hele dagen. Så god, så mild og nem. Vi (jeg og min mor) hygger os bare med at passe ham og så følger han bare med. Han sover lidt, han leger lidt, pludre lidt, spiser og pusles. Min gode lille dreng. Min mor sagde i dag, at hun absolut ikke mener, at han er påvirket af sorgen, hvilket vi havde snakket om, om han ville blive, da han var inde i min mave.

7. juni 2017

Jeg sov tungt indtil, jeg vågnede med ondt i maven klokken 4. Det var så ubehageligt og forstyrrende. Jeg stod op og tog noget smertestillende. Gav Anker sutten, fordi han bevægede på sig og tilbage i seng.

Anker vågnede klokken seks. Han fik mad. Min krop og mit hoved var træt. Da Benjamin ville putte ham igen, slog han øjnene helt op. Han sov først igen halv otte, da vækkeuret ringede. Jeg blev liggende en halv time ekstra, for jeg var stadig skidt og dagens plan var heldags besøg på Holbæk hospital. Jeg havde svært ved at beslutte mig for, om jeg skulle blive eller tage med min mor.

Jeg besluttede mig for at tage med, selvom jeg var rigtig dårlig. Endnu dårligere, da vi sad i bilen. I panik over at skulle kaste op, fik jeg peget min mor ind til siden på motorvejen. Jeg kastede op ud af bildøren. Jeg nåede ikke engang af få selen af. Det var stenalderbrødet fra min frokost i går, og så var det min aftensmad. Jeg tror stenalderbrødet var skyld i mit anfald i går. Det var fuld af olie og fede nødder. Det hjalp, men jeg var ikke på toppen.

Min mormor var værre i dag, end i går. I dag registrerede hun dårligt, at vi var der. Hun er ved bevidsthed, men hun sover det meste af tiden, og så har hun igen kræfter. Vi var der for at være der for hende. Kjeld, Kjelds datter Christina og hendes søn var der, da vi kom. Christina havde fundet min mormor liggende på hospitals gulvet aftenen før, da hun kom på besøg. Hun var faldet ud af sengen. Hun havde slået hovedet og havde forbindelse på og et kæmpe sæbeøje. Det var virkelig synd. Når hun er så skidt og tæt på døden, behøver hun ikke at lide unødvendigt. Det er blevet besluttet/aftalt at hun bliver på sin stue i sin hospitalsseng. Der er ikke tid til at rykke på hende og hendes tilstand er så dårlig, at det ville være synd at flytte på hende. Jeg spurgte til, hvorfor hun som det mindste ikke fik væskedrop. Han fortalte, at det er normalt ikke at give væske til døende, fordi det ofte skader mere end det gavner. Væsken kan ikke optages i en krop, der er ved at stå af, så det vil i stedet ophobe sig forskellige steder i kroppen. Lægen sagde også, at hun var en sejlivet kvinde. Han sagde, at han oplever, at folk der er syge før, de bliver dødsyge, holder længere i livet, fordi deres system i forvejen var på dupperne og når døden så skal til at indtræde, kæmper kroppens system i mod.

Christina, Kjelds datter, spurgte om Anker var mit første barn. Det er forståeligt, at hun ikke nødvendigvis ved, hvem jeg er, men da min mor nævnte, at Noam var min første og at vi havde mistet ham og ingen klokke ringede hos hende, virkede det helt vildt mærkeligt. Enten har hun ikke lyttet, ellers har hun aldrig fået det fortalt. Kjeld har i princippet mistet sit første oldebarn og det ved Christina, hans datter, ingenting om. Det generer mig, hvorfor har de ikke snakket om det?

Jeg og min mor var bare på stuen hos hende. Vi spiste boller, spiste is, passede Anker, snakkede. Vi strikkede. Jeg kan strikke en kludret ret og vrang, men vi strikkede, fordi min mormor elskede det.

Rikke, min mors kusine, kom sidst på eftermiddagen. Hun blev siddende da vi gik. Vi gik senere end vi havde planlagt, men vi havde ikke lyst til at forlade vores mor og mormor. Rikke sagde, at hun ville blive siddende, indtil Kjeld kom tilbage.

Rikke havde kigget på mig og min mor i dag og spurgt, om jeg var lige så omsorgsfuld som min mor. Jeg svarede Ja. Min mor svarede ja og fortalte, at jeg havde været særlig omsorgsfuld overfor Benjamin det seneste år. Det var fint sagt, men det sagde mig ikke noget. Jeg ved kun, hvor god Benjamin har været over for mig. Min mor fortsatte med at fortælle. Hun fortalte, at hver gang jeg havde haft den mindste smule overskud, havde jeg brugt det på Benjamin. Måske jeg kan læse om det i mine bøger en dag.

Hjemme skulle Benjamin og jeg spise hos Sine og Milan. Benjamin havde brugt dagen i byen med Anas. Jeg var helt smadret og ville helst bare i seng, men jeg kunne overtale mig selv til at være i Sine og Milans selskab. De serverede dejlig ristaffel. Det var rigtig hyggeligt, selvom jeg var utilpas og derfor mere stille. Sine har termin om 14 dage. Det er spændende. Vi gik trætte derfra klokken 21.30 og direkte hjem i seng. Vi snakkede dog en masse i sengen inden vi sov.

8. juni 2017

Ked, uvenner, angst

Da vi alle var vågne klokken otte, havde jeg mest bare lyst til at blive liggende i sengen og sove videre. Set i bakspejlet havde det nok været klogest, for da jeg først stod op, begyndte jeg og Benjamin at diskutere. Jeg antog noget og på baggrund af det, konkluderede jeg noget. Noget jeg reelt set ikke ved noget om, da det var en antagelse fra starten. I stedet for at tale om det, lukkede Benjamin samtalen ned, ved at sige, at det skal jeg ikke udtale mig om og det jeg siger at dumt. Vi råbte af hinanden.

Jeg gik ind i seng igen. Benjamin skyndte sig ud af døren med hunden og med Anker. Jeg var ked af det og da døren smækkede gik det helt galt. Jeg blev ustyrligt ked af det over at være dum og inaktiv. Alle de ting der skal gøres og alle de ting, jeg gerne vil gøre, men intet bliver gjort. Jeg står stille og træder vande. Jeg bliver ikke klogere eller bedre til noget som helst. Jeg skreg og var bange. Det føltes som om, at intet kan lykkes og kampene vi kæmper og som fremadrettet skal kæmpes, er blevet for uoverskuelige og umulige. Det er alt for hårdt. Det virkede simplere at give op. Rystende, skrigende, hyperventilerende ringede jeg til Benjamin, ikke af lyst, men af nød. Jeg kunne ikke være alene på uvis tid. Benjamin skyndte sig tilbage til mig. Helt opkøbt, rystende og svimmel trøstede han mig og sagde, at jeg skulle gå med ham på tur.

Vi kom ud og gik en fin tur om Hundesømosen og i Grønne Hjem på vejen tilbage.

Min mor ville afsted mod min mormor i dag, jeg havde ikke lyst til at se hende dø og følte, at jeg fik taget min afsked med hende i går.

Hjemme lavede vi ikke meget. Kun lidt af hvad vi hver især kunne overskue. Benjamin ordnede planter og jeg ordnede vasketøj og lå på sofaen. Anker brugte vi tid på, når han var vågen. Han er begyndt at hygge sig med at ligge og kigge på ting.

Jeg var mærket af at have været ked af det. Jeg havde lyst til bare at spise. Trøstespise. Vi besluttede os for at lave burger til aftensmad. Jeg gik i Netto for at handle, det kan nogle gange gøre mig i bedre humør og give mig overskud at komme ud og handle, at komme på andre tanker, men ikke i dag. Da jeg var igang med at pakke varer, kom jeg i tanke om, at jeg havde glemt burgerboller og da jeg havde glemt Benjamins kode til hans kort, blev jeg nervøs og bange for at gøre det hele forkert. Jeg følte, at jeg ville blive "opdaget" i at lave fejl. Jeg rystede og det blev ikke bedre af, at jeg skulle slæbe meget tunge varer hjem. Jeg havde lyst til at sætte mig ned og tude. I det jeg nåede til vores opgang, kom Sine og Hera gående op fra kælderens. Af alle jeg kunne møde, var det nok de eneste, jeg kunne overskue.

Vi snakkede lidt. Jeg havde købt to kinderæg, som jeg tog op af min indkøbsposer. Vi satte os overfor hinanden på kantstenene ind til opgangen. Jeg fortalte hende lidt om mit dårlige humør og lyst til at trøstespise. Jeg havde også købt cider og diverse små chokolader. Det forklarede kinderæggene. Imens vi sad der, ringede min mor. Min mormor var død. Jeg havde modtaget en statusbesked fra hende tidligere på dagen. Min mor fortalte, at hun var tæt på at gå fra hospitalet kvart i to, men der begyndte min mormor at ændre vejrtrækning, så hun havde valgt at blive.

Hun døde lidt i tre. Min mor var ked af det. Vi snakkede kun kort, fordi hun ville ringe videre til sine brødre. Sine sagde "det er jeg ked af", og så snakkede vi lidt om bedsteforældre. Hun fortalte, at hun i sidste uge havde mistet sin bedstefar. Hun gav en krammer inden vi skiltes.

Jeg fik også en krammer af Benjamin, da jeg trådte ind af døren. Det skulle ikke have været nu, men nu er hun død. Nu er det sådan og hun havde det ikke godt, så det kunne ikke være anderledes.

Jeg ringede til min mor igen. Jeg havde behov for hendes nærvær. Det blev til, at alle skulle komme hjem og spise burger hos os. Benjamin forberedte burger tilbehør, mens jeg stegte bøffer og Ian, H-P, Frank og min mor hyggede med Anker.

Vi spiste hyggeligt sammen og snakkede lidt om vores mormor.

Min mor fortalte om forløbet op til døden. Hun havde i løbet af dagen sunget for hende og holdt en lind strøm af tale for at berolige hende og hele tiden give hende vished om, at hun var der.

Lidt i to havde hun ændret vejrtrækning og hver gang, at hun trak vejret ind, gik der lang tid før hun pustede ud igen. Hver gang troede min mor at nu var hun død, indtil hun kom i tanke om, at vores farmor havde fortalt hende, at der kommer en form for rallen, når døden indtræffer og man stopper med at trække vejret, så det ventede hun på.

Kjeld kom lidt over to, hans datter ville også komme, hvilket min mor ikke helt kunne overskue. Det endte også med, at hun sad fast i hospitalets elevator og nåede ind af døren til den sidste vejrtrækning og "rallen".

Rallen, som min mor kalder det, er det sidste kroppen gør, når lungerne fyldes af vand. Hun siger, det lyder som om, at man drukner. Min mormor rykkede på kæben et par gange, og så var der stille. Jeg er rigtig glad for, at min mor var der, og så er jeg glad for mit valg om ikke at være der. Jeg er bange for at se noget genkendeligt fra Noams død. Særligt at se et tydeligt dødstegn, som ville vise mig, at Noam tydeligt var død, da vi prøvede at redde hans liv. Så vi i stedet for at udøve førstehjælp skulle have siddet med ham roligt og angstfulde i vores arme og taget afsked der.

Vi gik ind i seng 20 over ni for at se lidt serie. Benjamin faldt i søvn med det samme. Min far ringede, så jeg gik ind i stuen og snakkede lidt med ham. Jeg tændte Noams lys og tog det med ind i soveværelset, så jeg kunne ligge og kigge på det. Jeg har været ustabil og grædende hele dagen. Jeg havde brug for Benjamins nærhed, men han sov. Jeg sagde det til ham. Han rykkede sin hånd hen på mit lår og sov tungt videre. Klokkeren 23 fik Anker mad. Bagefter faldt jeg lidt trist i søvn.

Gurli Christensen 25.10.44 - 08.06.17, 72 år. Søster, mor, mormor, farmor, oldemor, faster, kone og veninde.

9. juni 2017

Jeg har drømt i nat. Jeg har ikke helt styr på handlingen, andet end at jeg var et sted sammen med en masse andre og jeg ville gerne hjem og være sammen med Benjamin, men det var ikke lige til.

Jeg skulle være i mødregruppe hos Kristina klokken 11. I går havde jeg ikke lyst til at tage derhen, men jeg gik afsted med Anker vågen i vogn. Hun boede i det største og fineste hus. Plankegulve og højt til loftet. Lyst, hvidt, venligt, terrasse, have. Bare fedt. Men dyrt. Det er mange millioner. 8 millioner. Vi kommer aldrig til at købe bolig til den pris. Måske halvdelen, hvis vi er heldige, men vi kommer heller aldrig til at prioritere at arbejde så meget, som det kræver at tjene den slags penge.

Vi var kun tre samlet i dag. Kristina, Sofie og jeg. Det var den rigtige beslutning at tage i mødregruppe i dag. Det var stille og roligt. Jeg kan godt lide de to damer og deres børn. Vi snakkede om børnene, selvfølgelig. Når de taler om emner jeg ved noget om, fordi jeg har været mor før, så siger jeg ikke noget.

De spurgte ind til mine psykologtider. Jeg fortalte om formen, forløbet, metoderne, om før og om nu og om fremadrettet. Det var rart, at de spurgte, for så kan jeg fortælle til nogen, der vil lytte. Jeg ved, at jeg oplyser dem og så ved jeg, hvad de går og tænker over i forhold til mig. De spurgte til årsdagen, om vi havde planlagt noget. De tilbød endda deres selskab. Det fik mig til gerne at ville den her mødregruppe. De viste, at de ville mig.

Jeg gik hjem derfra igen klokken 13.

Klokken 15 gik vi tur i Bernstorffsparken sammen med Hera. Hende havde vi med på tur, fordi Sine og Milan havde fremvisning på deres lejlighed. Vi gik en god lang tur i solskin. Vi lavede kyllingeburger, eller Benjamin gjorde. Sine kom og spiste med. Milan skulle ud med sine venner.

Dagen i dag har været meget mere simpel end i går.

Jeg synes ikke, jeg skriver særligt meget om Anker i mine bøger, slet ikke i forhold til hvor meget han fylder i vores hverdag og betyder for vores liv, men han er bare en dejlig dreng. Nem og en helt naturlig del af vores dagligdag, så hver gang jeg skriver om, at vi spiser, snakker, går tur, kører tur, ser tv osv, så er han med og det er ham vi fokuserer mest på. Dagen lang er vores fokus på ham.

Ting jeg tænker på dagligt.

Noam

Ankers liv, hvor længe det varer.

At jeg gerne vil være gravid, men ikke kan.

Dåbsfest og bryllup

årsdagen for ulykken.

10. juni 2017

I det vi stod op gik vi igang med at rydde op. Vi fjernede Ankers vugge. Rykkede tremmesengen ind. Puslepladsen fulgte med. Nu skal Anker sove i sin seng. Der blev pænt og ryddeligt

Klokken 13 fik vi frokost gæster. Rikke og Cecilie fra min efterskole kom. Sussie ringede tilfældigt på. Hun havde købt fisk med fra Hornbæk til os, så vores frokost blev lige en tak bedre.

Det er rigtig længe siden at jeg har set Rikke og Cecilie. De er så søde. Det har de altid været og på et tidspunkt var det os tre, men i dag følte jeg mig utilpas. De kender mig ikke rigtig mere. Jeg ved at de gerne vil hører om det hele, samtidig med at de er bange for at spørge nøje ind og så har jeg ikke lyst til at dele det hele, fordi der kommer til at gå lige så lang tiden siden sidst vi sås, når de går ud af døren igen.

Vi spiste frokost og så gik vi tur med Cooper i Ermelunden. Det var virkelig dejligt vejr og skoven var skøn. Vi var helt alene i skoven. Vi snakkede om lidt forskellige ting og de spurgte ind til hvordan det går. Hvergang vi ikke rigtig havde noget at tale om, talte de om "gamle dage", om efterskolen. Jeg har ikke det store behov for at mindes efterskolen, lige nu, men det er det vi har til fælles.

Hjemme igen drak vi Rosé og de havde en lille gave med til Anker.

Til aften kom min mor og Frank med Pizza. De havde været ude for at shoppe i Lyngby hele dagen.

Jeg har tænkt på min mormor i dag. Jeg har lavet hjerter til Noams grav også har jeg holdt ekstra øje med Ankers vejrtrækning og været meget bange for om jeg eller andre ville tabe ham.

11. juni 2017

Jeg stod tidligt op, ammede Anker, luftede Cooper og mødtes med Sine for at tage på Gentofte loppemarked, mens Benjamin og Anker stod langsomt op.

Lidt over ni var der sort af mennesker, men vi tog det bare stille og roligt, passerede igennem og kiggede på ting. Vi købte begge lidt forskelligt. Jeg fandt et fint litografi i blå farver med en ugle på til 20 kr. Nogle knager til smølfehuset og en cardigan med anker på. Den var virkelig fin. Anker og jeg kan nu matche med ankertøj.

Vi var hjemme igen klokken 11. Jeg var bare oppe for at få noget at drikke, amme Anker og hygge lidt. Bagefter mødtes vi igen alle sammen Sine, Milan og os med hundene for at gå tur i Bernstorffsparken. Det var hyggeligt og varmt. Jeg kan godt lide Bernstorffsparken, jeg kan godt lide vores gåture og jeg kan godt lide Jægersborg.

Til eftermiddag lavede vi hvert vores. Jeg sad ved spisebordet og strøg folie på t-shirts. Min mor havde ønsket, at jeg lavede nogle til Jonathan, William og Kaya. Peter, Fe og Falke kom på besøg. De fik hver et af de hjerter, jeg har lavet til Noams grav, så de kunne skrive en hilsen, vi kan sætte ud på dødsdagen. Fe skrev på sit hjerte, at hun kunne huske første gang hun mødte ham og Falke skrev, at han kunne lide at kravle i træer med ham og at han elsker ham. De havde is med, som vi spiste.

Da vi var alene igen spiste vi rugbrød til aftensmad. Vi så lidt serie, og så gik jeg i et tiltrængt bad med Anker.

Jeg har lavet ca. 30 røde laminerede hjerter på pind til at skrive på. De kommer til at stå i en krukke på graven med et par sorte tuscher til, så besøgende og forbipasserende kan skrive en hilsen her omkring hans dødsdag. Jeg kunne også godt tænke mig at lave en blomsterdekoration.

Til aften begyndte vi at diskutere. Vi diskuterede om, hvad vi skal gøre på torsdag (d.15). Vi startede med at diskutere i stuen, men gik i seng og diskuterede videre. Vi diskuterede videre om, at vi ikke laver noget. Det var ikke særlig sjovt. Jeg synes Benjamin er unfair, når han udtaler sig om, hvad han mener jeg laver eller ikke laver. Han er vred på mig over, at han ikke laver noget i hverdagen, fordi han ikke kan gå fra mig særlig længe af gangen. Han føler ikke, han har nok frihed og siger det vil påvirke hans kommende studiestart. Vi snakkede om det frem og tilbage. Jeg er rigtig ked af, at vores hverdag er blevet sådan her, særligt fordi det ikke er noget, vi selv har valgt. Vi har ikke selv valgt, at vi er hjemme det meste af tiden, inaktive og uproduktive. Sandheden er at vi bare, at vi ikke kan overskue særlig meget. Det er ved at gå op for mig og det er en hård sandhed at indse. Vi går ikke "bare" hjemme på barsel og kan klare det hele i et almindeligt liv, hvis vi ville. Vi er ikke i stand til at opretholde et almindeligt hverdagsliv med alt, hvad det indebærer af studie, arbejde, madlavning, børnepasning, oprydning, vasketøj, motion, sociale relationer osv. Lige meget hvor meget vi ville, er vi lige nu ikke i stand til hele paletten. Vi kan passe vores barn og se vores venner og familie.

12. juni 2017

Benjamin kørte min mor på arbejde, så vi havde bilen til at køre til psykologerne. Vi havde fælles session i dag. Vi skulle snakke om bogen "Til minde om", som vi i fællesskab skal udfylde. Vi nåede kun lige at sidde og bladre igennem dem. Ellers gik tiden med at tale om vores nuværende tanker og følelser.

Vi snakkede om min mormor og ugens forløb. Hvordan jeg brugte energi, jeg ikke havde, men Benjamin ingenting laver for tiden. Han har bare fået dagene til at gå. Psykologerne siger, at det er okay og forståeligt, at vi ikke kan overskue særlig meget af gangen, men jeg er alligevel frustreret over det og fik sagt "Men hvornår er det ikke okay, at vi ikke får gjort noget?". De mener faktisk at det er okay, at vi ikke får gjort noget rigtig længe. De siger samtidig, at nogle af de ting vi gerne vil få styr på som forsikringsag, advokat, artikelskrivning, er nogle ret store ting, som kræver en hel del selv for dem, der har overskud.

Vi snakkede en hel del om årsdagen på torsdag, for den fylder rigtig meget, særligt hos mig. Benjamin siger, at det ikke fylder lige så meget hos ham, men alligevel har han gjort sig nogle tanker og har nogle bestemte ønsker til dagen. I fællesskab kom vi frem til, at vi vil tage på kirkegården klokken 10 og fortælle vores nærmeste, at vi vil være der klokken 10.30, så kan dem, der har lyst møde os derude. Senere på dagen vil der være åbent hus hos os med kaffe og kage til dem, der har lyst. Det kan udvikle sig til aftensmad, hvis der er nogen der bliver hængende. Det er en god plan, synes jeg.

Jeg godt lide vores fælles sæsoner, fordi vi stadig kan lære en hel del om hinanden, særligt i sorgen, men jeg følte ikke, at vi nåede så meget, som vi plejer i dag. Udover det trænger jeg til en ene session, fordi der foregår så meget, jeg gerne vil snakke med Anne om, men at jeg ikke får snakket med Anne hver uge om mine tanker og frustrationer viser mig, at jeg er i stand til at håndtere flere af tingene selv. Jeg kan arbejde med noget af det selv også går det over.

Anker havde sovet hele sessionen igennem. Jeg ammede ham inden, vi gik derfra.

Benjamin satte mig af på Nørrebro. Jeg havde en gå aftale med Sofie F. Vi mødtes på gaden med babyerne i vognene. Planen var en gåtur over søerne og hen til kirkegården. Vi startede med at gå i solskin. Vi nåede ikke langt før Ellen brokkede sig i barnevognen. Vi holdte ammestop ved riget. Det begyndte at regne. Vi fortsatte i lidt solskin. Vi nåede til Ryesgade, hvor vi måtte gå i læ for regnen. Begge børn brokkede sig lidt. Sofie gav kaffe og vi fortsatte turen. Da vi nåede søerne, efter at have bakset med kaffe og vogne, ville Ellen ikke ligge i sin vogn mere. I solskin og blæst blev hun rejst lidt og virkede tilfreds, indtil vi begyndte at bevæge os. Sofie gik i gang med at binde hende på maven. Hun virkede tilfreds med at komme på maven. I det vi krydsede søen begyndte det at blæse op. Vi skyndte os i læ under et af de store kastanjetræer. Der kom en kæmpe skylle ind over os, imens vi stod der under træet. Vi fortsatte i tørvejr til kirkegården. Det var en noget anderledes gåtur. Det tog os en time og tre kvarter at nå fra nørrebro til østerbro, men det var hyggeligt trods vejret. Vi havde været i stand til at holde et positivt overskud humør på hele turen. Vi snakkede selvfølgelig om vores børn. Søvn mønstre. Anker er nem, Ellen er svær.

På kirkegården gik vi lidt rundt. Jeg fortalte og viste hende de grave, jeg går omkring, inden jeg går til Noam. Jeg viste hende Noams grav. Vi stod længe og snakkede stille og roligt foran hans grav. Hun spurgte til, hvordan det er at være der og hvor ofte vi er der. Så snakkede vi lidt om, hvornår folk fik besked om ulykken. Familie, venner, bekendte og vuggestuen. Min mor kom forbi og hilste. Hun gik efter oasis til mig og tog Anker med på tur i sine arme. Min mor gik ind for at afslutte sit arbejde og skifte tøj. Anker trængte til mad, så jeg og Sofie fandt en bænk. I det vi satte os, begyndte det at regne. Vi gik i læ under et af de store træer. Jeg stod op og ammede under et grantræ. Ikke helt i tørvejr, men det gik. Sofie stod ved siden af med Ellen på maven.

Sofie ville gå hjem igen. I det vi skiltes, var vejret blevet bedre. Jeg ville følges hjem med min mor. Vi tog toget til Jægersborg, så hun kunne få sin bil.

13. juni 2017

Sundhedsplejersken kom klokken 11. Vi snakkede lidt om mad, fordi hun synes, at Anker skal starte på grød, når han er fire måneder. Hun målte og vejede ham. 64 cm lang, 5,980 kg. Han kan holde fast i vores fingre og blive rejst op, mere end forventet.

Jeg lå på sofaen det meste af eftermiddagen. Anker sov en god lur og Benjamin spillede computer.

Vi valgte at gå en lang tur ud for at lufte hunden og plukke hyldeblomster. Vi gik den grønne vej til Ermelunden og en lang rute afsted. Vi fik kun plukket halvdelen, så vi valgte at gå fra skoven til hundesømosen. Vi gik halvanden times tid. Det var dejligt vejr og en rigtig hyggelig tur. Vi gik bare og snakkede.

Hjemme gik jeg i gang med at ordne hyldeblomster og Benjamin gik over for at handle. Da jeg stod der i køkkenet, begyndte mit sind at vandre. Jeg kan mærke sorgen helt inde i kroppen og blev rigtig ulykkelig i stilhed. Jeg blev ramt af at tænke på evigheden. Resten af min levetid skal jeg leve uden

Noam og med, at jeg har mistet et barn. Jeg er istand til at holde sammen på mig selv ved at bruge uanede mængder af kræfter og energi. Jeg tror aldrig, det vil gå over, for jeg vil altid være ked af at have mistet mit barn. Det er rigtig ødelæggende at føle sig ked af det helt ind i knoglerne og at være ude af stand til at kunne ændre på situationen. Aldrig nogensinde vil jeg ikke savne.

Nanna og Steffen kom til Twin Peaks tirsdag uden Johanne og uden Twin Peaks. De havde taget burgermenuer med til os, så det var en nem omgang aftensmad. Vi brugte aftenen på at tale sammen og zappe lidt på fjernsynet. De er hyggelige at være i selskab med.

I dag, inden sundhedsplejersken kom, begyndte vi at diskutere og være sure på hinanden igen. Det er ikke særlig sjovt. Vi kommer hurtigt op i det røde felt og begynder at diskutere form og opførsel i stedet for det konkrete emne, der gjorde os sure til at starte med. Vi er tarvelige overfor hinanden og siger grimme ting. Jeg kan ikke lide Benjamin, når vi diskutere. Jeg havde lyst til at sige til ham, at han oftere gør mig ked af det end glad. Jeg gjorde det ikke, for hvis det er sandt, er det noget vi skal tale om, men det er først noget jeg skal tænke over og mærke efter. Det var godt, det ikke var noget, jeg udbrød der i vores vredesudbrud.

14. juni 2017

Anker sov mellem os fra klokken fem indtil halv ni. Vi sov alle tre dejligt længe. Jeg vågnede af mig selv og var udhvilet. Vi lå og hyggede i sengen og tog det stille og roligt. Jeg rullede lidt rundt med Anker, for at han kan lære bevægelsen ryg til mave. Han gylper hver gang med garanti, men han kan godt lide det og siger høje lyde imens. Jeg imitere hans lyde.

Klokken 10.20 gik vi ud af døren. Anker skulle til lægen og have sin tre måneders vaccine. Jeg skulle holde ham hårdt fast, klemme om hans lemmer og så blev han stukket med et stik i hvert ben. Han blev hurtigt god igen. Han er lige så sej, som hans storebror var.

Vi gik ud for at handle. Vi købte ikke noget vi manglede. Kun ting vi havde lyst til at spise til frokost. Vi var sultne, fordi vi sprang morgenmaden over. Benjamin købte allergimedicin og jeg købte en ny bog at skrive i.

Vi tog tog hjem

Hjemme spiste vi frokost og så sæsonens sidste afsnit af House of Cards.

Anker sov en god lang lur efter lægebesøget.

Jeg tænker rigtig meget på i morgen. Ikke på noget bestemt, for jeg ved, at dagen kommer til at gå af sig selv lige meget, hvad vi foretager os og hvordan den går. Sådan er hele året gået. Jeg vil bare gerne være på kirkegården og ikke føle, at der var andet, jeg gerne ville have nået, når dagen er omme. Jeg vil bare gerne være tæt på Noam.

Det eneste der hjælper på det hele, er Anker. Han har reddet mit liv og vil hver dag være mit redningsbælte.

Jeg og Benjamin havde siddet tæt i sofaen og hørt musik.

Min mor kom efter mig, Anker og Cooper. Vi skulle ud for at plukke græs og vilde blomster. Efter et kort besøg ovenpå hos Sussie, kørte vi til Høje Gladsaxe, hvor vi luftede hunden og plukkede græsser til at lave dekorationer af til Noams grav. Vi gik længe rundt med rumperne i vejret.

Mens vi var igang med dekorationerne i min mors have, stod der en høj stråle tis ud fra barnevognen. Anker lå uden ble og ramte fliserne. Vi grinede. Vi fik lavet nogle rigtig fine dekorationer.

Vi gik til Anette og Anders, hvor Benjamin også var for at spise grill burgere. Anker var begyndt at blive pylret og feberagtig.

På vejen hjem klunsede vi en teaktræs daybed. Vi talte om omrokering for at få plads til den, mens vi hang vasketøj op.

Dagbog nr. 7

Til minde om Noam 08.03.14 - 15.06.16

Skrevet fra etårsdagen for dødsulykken til dåb og bryllupsdag.

15. juni 2017

Jeg har ikke grædt endnu, men det er ikke fordi, at jeg ikke er ked af det. Dagen har bare været hektisk og fyldt med mennesker.

Vi vågnede op til den hårdeste mærkedag. Et år er gået siden vi mistede Noam. Et år er gået siden en rigtig god dag, der endte som et mareridt, som vi efterlever hver dag. Solen skinnede som i dag. Vi havde købt vores lejlighed og var ude for at se den for første gang med egne øjne. Der var malere i gang. Den hvide maling pyntede på de nærmest papkasse farvede flader. Vi ville hente Noam tidligere end planlagt. Vi købte is og skulle bare lige skynde os på tur, inden isene smeltede. Vi skulle bare lige tulle lidt rundt på eftermiddagstur, inden vi skulle hjem og forberede aftensmad. Jeg fortryder den dag og de beslutninger, vi tog mere end noget andet. Jeg forbander vores valg til uendelighed og drømmer hver dag om, at dagen bare var gået og blevet en af mange. En dag der hurtigt var blevet glemt, eller husket som dagen vi så vores lejlighed. Vores liv ville være så meget lettere. Tanken om den lykke og kærlighed, der hver dag ville fylde vores hjerter og vores hjem, hvis vi ikke havde mistet vores dreng, får mit hjerte til at synke af længsel.

Vi stod op, gik i bad og gjorde os klar til dagen. Vi brugte mere tid, end vi havde til at gøre os klar og putte med Anker. Jeg stressede lidt over vores plan selvom, der ikke var noget at stresser over, for planen var vores. Min krop var fyldt op af ubehag og jeg følte mig under unødigt pres.

Vi nåede det hele i fin tid. Vi kom med toget og gik til kirkegården. Benjamin blev ked af det da vi ankom. Jeg trøstede ham og spurgte, om det var noget bestemt, der gjorde ham ked af det. Det var det ikke. Han var bare ked af det. Jeg spredte tæpper ud og placerede Anker i liften i skyggen af træet. Jeg ville selv tage plads, i det jeg spottede Natasja. Hun er altid så god og sprudlende. Ikke på den der overilende måde, men på sådan en god ærlig og ligetil måde. Lidt efter kom Inge og Max trillende. H-P kom, Benjamins forældre kom, Peter kom og min mor kom forbi i arbejdstøj. Nanna og Alex kom, og så var vi bare der på græsset, i solen under kastanjetræet. Samlet foran Noams grav, der var fyldt med blomster. På trods af situationen var det ret fint og hyggeligt. Der var stille og roligt. Folk drak kaffe og spiste kage. Kirkegården er så smuk og jeg synes, der er rart at komme der, selvom jeg allerhelst ville leve uden at skulle sætte mine ben der. Vi blev der foran Noams grav nogle timer.

Nanna tog med os hjem. Resten tog hver til sit. Hjemme spiste vi frokost og ordnede, så der blev klar til eftermiddags gæster.

Vi holder åbent hus med kaffe og kage. De fleste blev inviteret spontant i løbet af dagen, som svar på deres sms-hilsner. Min mor havde bagt kage, Nanna havde bagt kage og Sine ville komme med kage. Frank kom med frugt. Vi var 10-15 stykker. Det var fint.

Jeg har holdt igen på mine følelser og havde det lidt på samme måde som i morges. Jeg følte mig under pres. Måske fordi jeg ikke er helt komfortabel i alles selskab og fordi jeg ikke havde lyst til at blive ked af det midt i det hele.

Klokken blev 18 før de fleste var gået. Johanne og Alex kom lidt senere op af dagen, end vores familie, som havde været hos os fra 15/16 tiden. Sussie, Mille, Sine og Milan kom på et kort visit. Sine havde luftet Cooper og medbragt kage. De gik, da vi havde hentet pizza.

Andreas har ikke været til stede i dag, fordi han ikke har kunne overskue det, skrev han. Det synes jeg virker mærkeligt, fordi vi har inviteret vores nærmeste, dem vi ønsker omkring os til en meget lidt overskuelig dag, fordi det er den måde, vi har brug for at bruge dagen. Samtidig er der ikke noget at overskue. Vi overskuer det hver evig eneste dag og har gjort det et helt år nu.

Vi spiste sammen med Alex og Johanne. Vi spiste sent, så aften gik hurtigt. Jeg blev træt og kunne mærke, at det havde været en lang og hård dag.

Følelserne af at være presset, savne, være udmattet, fuld af sorg og lysten til at bryde fuldstændig sammen har presset på her til aften, som om der ikke har været plads til dem i løbet af dagen. Jeg frygter, at de kommer med fuld fart i morgen eller allerede i aften/nat.

Tankerne om ulykkesdagen, hvad der skete, hvad vi så, hvordan Noam så ud, hvad vi gjorde og hvem der var der, er begyndt at melde sig. De ubehagelige minder om at være samlet i det hvide venteværelse i traumecentret. Koldt. Blod, tårer. Chok. Skuffelsen. De andres tab og tilstedeværelsen. Hele efterspillet, som står så uklart, trist, gråt og ubehageligt. Jeg ved ikke, hvordan vi har klaret det. Hvad har vi gjort for at overleve. Hvordan har vi kunnet overleve det tab?

Der er så mange "De værste ting i mit liv" lige der. Det jeg tænker på lige nu, er, at vi skulle se ham og så gå hjem derfra. Hjem til ingenting. Hjem til en kamp om alt. En kamp vi stadig kæmper i dag.

Jeg har lyst til at forsvinde lige nu. Det virker simplere at slutte i dag, end at kæmpe videre i morgen. Sådan er det indtil, jeg kommer på andre tanker.

Alle gæster er gået. Stilheden efter stormen er rungende.

16. juni 2017

Jeg havde det bedre i hovedet efter at have sovet. Ikke at jeg vågnede glad. Jeg vågnede bare lidt lettere. Vi stod sent op, fordi Anker havde sovet uroligt. Han havde været vågen hver 2. time. Klokken blev halv 11, før vi stod op efter vores natteroderi.

Jeg havde drømt lidt om, at jeg skulle starte forfra med gymnasiet. Mens jeg sad til undervisning gik det op for mig, at det også krævede, at jeg gik til eksamen i matematik. Jeg vidste, at jeg med

sikkerhed ikke ville bestå, men det var min eneste løsning for at kunne blive til noget andet, end jeg var i dag.

Vi spiste dejlig morgenmad. For meget med for meget sukker.

Klokken 12 hentede min mor os. Anker og jeg skulle til behandling hos Ea. Hun rettede lidt ud på os begge to. Det trængte vi til.

Vi puttede Anker til lur hos min mor, og så kørte jeg og Benjamin lidt på tur. Vi havde nogle forskellige ærinder, men fik kun købt en madras til vores daybed i jysk og to puder, min mor havde bedt om fra Ikea. Vi gik en tur gennem Byens Bazar. Jeg fandt en cowboyjakke til 40 kr. Det var hyggeligt at være lidt på tur bare os to, selvom Ikea gør mig i dårligt humør og jeg var træt og fjern.

Vi kørte fra min mor hjem efter hunden og direkte videre til Bernstorffsparken, hvor vi satte os på en bænk, så jeg kunne give Anker mad.

Hjemme spiste vi sen frokost/tidlig aftensmad og gik i gang med at pille vores reolsystem ned for at få plads til daybeden. Vi rodede og nåede kun det. Klokken 21 snakkede vi med Sine og Milan. Samtalen endte med en aftale om at spise gulerodskage sammen, som Sine havde bagt. De kom op og vi spiste kage og spillede Bezzerwizzer til klokken 24. Vores plan om at komme tidligt i seng gik i vasken.

Benjamin og jeg gik sent ind i seng. Anker fik mad, og så puttede vi tæt og trætte.

17. juni 2017

En morgen magen til i går. Vi sov alle sammen længe indtil klokken halv 11. Vi vågnede op til et omrokerings projekt, vi ville gerne videre med. Vi bliver sløve af at sove længe og dagen går hurtigt, når man misser morgentimerne.

Vi var i tvivl om, hvad vi havde lyst til og hvad der skulle ske. Det blev til, at Benjamin kørte en tur i Harald Nyborg for at købe polyfilla, og så flyttede vi rundt. Vi fik hængt reolsystem op i hjørnet og placeret daybeden op af væggen. Det blev rigtig fint, men skal lige gøres helt færdigt. Der skal betræk på madrassen og noget på væggen.

Klokken 17 kørte vi til Skovshoved Havn for at samle H-P og og køre ham til Bakken. Vi kørte videre til Bernstorffsparken bagefter, hvor vi gik en lille tur med Cooper. Anker hang på min mave. Vi mødte en Greyhound ved navn Twister.

Til aften spiste vi rugbrød og startede på Making a Murder.

Vi lavede lidt hver for sig, indtil vi gik ind i seng. Vi havde håbet på, at vi skulle putte lidt, men Anker ville det anderledes. Han fik mad og så var han ellers vågen og gnaven indtil klokken halv 1. Han fik bare sutten, da han bevægede sig klokken 4.

18. juni 2017

Klokken seks vågnede vi. Jeg valgte at stå op og gå på tur med Cooper og lod Benjamin sove videre med Anker ved siden side, selvom Anker var vågen.

Jeg skiftede mellem at gå og løbe en times tid i Bernstorffsparken. Det var godt at være ude og det var længe siden, jeg havde løbet lidt.

Jeg tog et langt bad og bagefter tog jeg mig af Anker. Kvart i 11 kørte jeg om Søborg efter min mor og videre til fødselsdag hos Jonathan og William. Min mor havde været til bryllup dagen før og var træt. Hun havde først været hjemme klokken fire.

Der var hyggelig havefødselsdag hos min faster. Benjamin var blevet hjemme. Min far, H-P, Margot og Johnny og min fasters veninde var med. Jeg hyggede stille og roligt, men vælger ret hurtigt ikke at være på, måske er jeg bare ikke på fra starten af.

Jeg havde aftalt med Benjamin, at jeg ikke blev væk for længe, så min mor kørte mig og Anker hjem til ham efter et par timer. Benjamin havde fået besøg af sin far, så det havde ikke hastet at jeg kom hjem. Umiddelbart efter stod Andreas også i døren. Og så gik der ellers over to timer, som jeg fandt utroligt frustrerende. De gjorde intet andet end at sidde ved vores spisebord overfor hinanden og snakke. Jeg følte mig udenfor med det samme. Jeg sad i stuen og så fjernsyn. De sad med Anker, men jeg følte ikke de tog sig af ham. Han sad bare der på deres arme og selvom han ikke siger noget til det, betyder det ikke, at det er det han skal. For i hans vågne glade timer, skal han også passes og snakkes til. Jeg blev irriteret på Benjamin. Jeg forstår ikke, at sådan et selskab kræver så meget fokus. Han får skyklapper på og kan hverken se, høre eller gøre andet. Intet andet eksisterer. Jeg kom hjem fra fødselsdag og ville gerne bare kunne interagere helt almindeligt med Benjamin, men det kunne jeg ikke. Jeg følte mig uden for selskabet og bundet til sofaen.

Anker skulle have mad, rent tøj på og ren ble og hunden skulle ned. Jeg tog mig af Anker og inden jeg havde set mig om, var de alle tre gået med hunden. Der var ikke en af dem, der sagde, at de gik og der var ikke nogen, der meldte ud, hvor længe de ville gå. Jeg sad alene tilbage med en sur og sulten dreng og var lige ved at græde. Jeg ringede til min mor, i stedet for at ringe til Benjamin og skælde ham ud. Hun ringede først tilbage, da de alle tre kom tilbage igen. Jeg gik i soveværelset for at lægge en sovende dreng og snakke med min mor. Det hjalp, men jeg var ked af det og blev liggende, indtil Benjamin kom ind. Vi snakkede lidt om det og han kunne ikke se problemet, eller se at det var særlig slemt. Jeg prøvede at forklare ham det, så godt jeg kunne. Det kommer til at ske igen og jeg må lære at omgås det.

Andreas sad i stuen, da jeg kom ind. Jeg sagde bare, at jeg havde en dårlig dag. Vi hørte lidt om hans kæreste Hannah, fordi vi udspurgte ham. De har snakket om at købe en bolig her i Jægersborg. Det er lidt vildt.

Vi spiste pizza. Jeg er træt af pizza. Klokken 21 gik vi en aftentur i Hundesømosen. Andreas gik først 23.30. Lidt for sent.

19. juni 2017

Halv otte var vi alle tre vågne, men vi stod ikke op. Vi sov videre og blev vækket af vækkeuret klokken 9.

Jeg valgte at cykle en tur til Lyngby. Jeg havde kort snakket med min mor, om at jeg overvejede at give Benjamin et par solbriller, han ønskede sig. Min mor havde ringet og sagt, at der netop var tilbud på de solbriller i Lyngby. Jeg havde været vævende om jeg skulle give ham en gave, men nu havde jeg lyst. Jeg tog afsted for at hente mit ur, som jeg havde indleveret, men sagt nej tak til at få fikset, da jeg fik et tilbud på 700 kr. for at få fjernet et led. 350 kr. kostede det mig for det stykke arbejde jeg havde sagt nej tak til, at hun skulle udføre. I det mindste splittede hun regningen med mig, så jeg ikke

skulle betale 700 kr. Jeg betalte, men jeg går ikke derind mere. For jeg fik heller ikke det 14 kct led som var blevet fjernet med tilbage. Jeg følte mig lidt snydt, men nu har jeg et lille fint dameur fra min mormor, som næsten passer.

Jeg gik i en brilleforretning og købte solbriller til Benjamin. Jeg gik en tur i Søstrene Grene og i Føtex.

Min krop gyser stadig når der passere ambulancer, særligt med udrykning. Jeg tænker på, hvordan Noam blev behandlet. Jeg ved ikke noget om, hvilken behandling ambulancefolkene gav ham, hvis de gav ham nogen. Jeg lagde ikke mærke til hvem de var og hvor mange de var. Jeg tænker på vores kørsel gennem byen med udrykning i politibilen bilen og så tænker jeg at det kunne være en anden Noam, den ambulance med udrykning, er ude for at redde.

Hjemme var Natascha og Amalie kommet på besøg. De skulle nå lidt forskellige ting på deres tur til København. De havde først været på kirkegården. Vi spiste lidt frokost og snakkede lidt.

Da Anker sov, gik jeg i gang med at male børnebænk og Benjamin spillede computer.

Til aften gik vi en runde om Hundesømosen med Sine, Milan og Hera. Jeg gik med op for at se deres nye lejlighed bagefter. Den er rigtig god. Det var hyggeligt at bruge aftenen med dem.

Jeg tænker rigtig meget på ulykken og særligt på Noams udseende. Mine tanker fører mig særligt derhen, hvis jeg kigger på Anker sove og han sover med halvåbne øjne eller hvis jeg ser en lille lyshåret dreng, hvor jeg kommer til at kigge efter noget genkendeligt. Jeg prøver at huske hans udseende, som han senest så ud, inden ulykken. Hans helt hvide og bløde hud og det helt blonde og bløde hår. Mit hoved søger efter minder, og så søger det videre efter løsninger, men der findes ingen.

Det sidste jeg tænker på om aften, hvis det ikke er Noam, er det vores økonomi. Det samme gælder om morgenen. For der er heller ikke nogen løsning på vores økonomi, som det er nu. Vi mangler ca. 2000 kr. om måneden. Vores økonomi er blevet mindre efter at vi mistede. Løsningen er et arbejde, men det virker bare ikke helt som en løsning lige nu.

20. juni 2017

Vi sov længe i dag og havde kun været oppe klokken halv et, klokken halv seks og igen klokken halv ni. Det var rart.

Peter kom med morgenbrød. Det var noget mere hyggeligt end sidst. Stille og roligt og mere inkluderende. Han blev hængende en hel del tid.

Alene lavede vi ikke rigtig noget. Vi tog vores nyindrettede hjørne i brug med daybed og skrivebord. Jeg tog mig sammen og fik kigget på forsikring. Jeg kunne se, at vores sag fra ulykkesdagen stod som åben via vores indbo. Jeg ringede til indbo-afdelingen. Jeg fortalte om sagen, han læste lidt, lagde på og ville ringe tilbage efter vejledning. Han vendte tavs tilbage og sagde, at ulykkesskade dækker kun ved brand, tyveri, eller biluheld og der derfor ikke ville være noget at gøre i forhold til de mistede og ødelagte ting. Jeg begyndte at græde, men gjorde mit for, at min stemme ikke knækkede i røret, for det var ikke hans skyld. Vi fik hurtigt aflsuttet samtalen. I det jeg lagde på, tudede jeg uforstående. Det var bare hårdt og al den modgang.

Jeg klikkede lidt videre rundt på forsikrings hjemmesiden. Min telefon ringede med skjult nummer. Det var Morten fra forskningen igen. Han sagde, at han havde snakket med sin chef, fordi han sad med en forkert følelse i kroppen og havde fået lov at se på, hvor meget tabt det egentligt drejede sig om. Han ville sende et dokument, vi skulle udfylde. Det var virkelig flinkt, men jeg kan ikke lade være med at tænke, at det kun er fordi, at jeg har snakket med en sympatisk mand med stor omsorg, at vi får lidt hjælp. Ellers var sagen stoppet før.

Jeg spurgte ind til forsikring af børn, fordi jeg havde sikret mig, at Noam var forsikret via vores forsikring, da vi fik ham. Han ville sende mig videre i deres kundeservice system for at finde en, der kunne svare bedre på det spørgsmål. Da jeg kom igennem til den næste, var personen allerede opdateret på min sag, min situation. Det var meget rart, for så slap jeg for at starte forfra.

Jeg spurgte igen til, hvordan det kan være, at Noam ikke var forsikret, nu hvor jeg havde sikret mig, at han var forsikret via mig og Benjamin fra fødslen af. Han fortalte, at Noam var forsikret via os som forældre, men at ingen børn er forsikret ved dødsfald. Det skyldes blandt andet, at forsikringsselskaberne gerne vil undgå spekulationer inden for børnedødsfald. Jeg synes, det lød absurd, men det kan jeg ikke gøre noget ved. Jeg spurgte ind til, hvordan man så kunne være sikker, hvis der skete noget. Han ville stille mig videre i deres kundeservice system for at finde en medarbejder, der kunne hjælpe mig bedre med det spørgsmål. Næste medarbejder var også informeret og opdateret på samtalen. Han sagde jeg fik i røret ville sælge mig en børneforsikring. Jeg havde ikke helt overskud til at lytte, men jeg hørte efter. Han fortalte, at det i dag er muligt at forsikre sine børn også ved dødsfald. Det var noget nyt. Jeg sagde ja til en børneforsikring. Ikke at jeg føler mig mere sikker af den grund. Jeg synes, at det er mærkeligt at sikre sit barn fra noget, som er sket for det ene barn og som absolut ikke skal ske igen.

Det meste mærkelige sælgeren sagde til mig i telefonen, var, at han på en måde godt kunne sætte sig ind i vores sorg, fordi han havde lige mistet sin mormor i torsdags. Jeg kondulerede af høflighed, men havde lyst til at sige noget andet. F.eks “det har jeg også...” Men det siger bare mere om, hvor uvirkelig og ukendt vores situation er for andre. Der er ingen der ved, hvad det vil sige at mistet et barn, medmindre man har mistet et barn. Jeg udfyldte papirerne i det jeg modtog dem.

Naboens datter og manden var i gang med at tømme lejligheden, da jeg gik ud med hunden. Da jeg kom tilbage og gik op igen, kom Sussie og nabodatteren slæbende på en stor gammel rejsekuffert, som Sussie havde fået. Jeg spurgte om de skulle have hjælp enten af mig eller Benjamin til at slæbe noget andet ned. Da jeg stod i deres stue, sagde de, at de ville smide det meste af det der var tilbage i lejligheden ud og at jeg måtte sige til, hvis der var noget jeg gerne ville have med mig. Jeg pegede på et lille blåt maleri der stod i sofaen. De sagde nærmest begejstret “JA” og fortalte, at det var et familiemedlem, der var maler, som havde lavet det. De pegede efterfølgende på et mørkt bord med wiinblad kakler på og sagde, at det var til os. Jeg takkede. Jeg kiggede ind i soveværelset og under en stabel af puder, dyner og tæpper stod en stol. Jeg turde næsten ikke at spørge, for jeg kunne se, at det var en safaristol, men jeg kunne ikke gå derfra uden at have spurgt. Jeg fik et “Ja da, den gamle safaristol”. Lettet over at de vidste, hvad det var for en stol og helt høj over hvor smuk en stol jeg havde fået, baksede jeg den ud af lejligheden og hen foran vores hoveddør, hvor jeg ringede på så Benjamin åbnede. Han blev overrasket. Vi fik nøglen, så vi senere kan slæbe nogle tungere møbler ned for dem, uden at de behøver at være der.

Det var en lille optur. Det kan godt betale sig at være flink, imødekommende og hjælpsom. Jeg fik i hvert faldet en stol, jeg havde ønsket mig.

21. juni 2017

Vi havde planlagt at slæbe lidt møbler ud af naboens lejlighed fra morgenstunden. Jeg havde spurgt Sine og Milan, om de ville se, om der var noget, de kunne bruge, inden vi smed det ud. De tog et chatol og en daybed med sig. Jeg skulle mødes med min mødregruppe i Gentofte klokken 11. Inden da skulle vi i bad, så vi havde sat ur og måtte op og igang for at nå det hele.

Klokken fem da Anker vågnede og fik mad, faldt jeg i søvn med ham ved brystet. Jeg vågnede helt svedig siddende op med ham i armene. Jeg fik lagt ham ved min side og vi sov til klokken 08.30 bagefter.

Mødregruppen skulle mødes foran Emmerys i Gentofte. Jeg og Sophie var der til tiden. Kristina kom 10 minutter over og da vi gik afsted 25 minutter over, var Osas stadig ikke kommet. Vi gik en runde om søen. Vi snakkede bare. Halvvejs holdte vi et pitstop for børn, der trængte til mad eller underholdning. Anker sov. De spørger gerne ind til mig. De vil høre, hvordan det går osv. Jeg er glad for, at de spørger, men jeg vil ikke være den eneste, der snakker og fortæller om mig selv. Jeg vil så gerne lærer dem at kende. Jeg ville helst være lige med dem, for de er super flinke. Det jeg primært ved om dem er, at de har super travle mænd og de mangler ikke penge.

Andreas kom forbi. Lidt senere kom min mor sammen med sin veninde Pernille. De drak en kop kaffe og snakkede lidt med Anker og så så de selvfølgelig vores omrøkerede stue med vores to nye fine gratis/klunsede møbler.

Benjamin og Andreas brugte tiden i køkkenet. Benjamin lavede pulled pork burgere.

Benjamin synes, at der er sket noget godt med Anker og hans forhold. Han synes at de er blevet tættere, men han bruger også rigtig meget tid med ham. Anker er nået til sit fjerde spring og kan se flydende sekvenser. Han er en fantastisk unge.

Jeg har pakket en gul Verner Panton lampe ind til Nanna og Steffen i indflyttergave. Lampen er fra naboledigheden, men den er super fin. Jeg har pakket et billede ind af en stregtegnet dame til Johanne i fødselsdagsgave.

22. juni 2017

Anker sov helt vildt mange sammenhængende timer. Klokken halv fem vågnede jeg med helt vildt spændte bryster. Jeg måtte tage Anker op, så han kunne spise og jeg kunne sove videre, men det kunne jeg ikke. Klokken seks stod jeg op. Jeg havde et par sølvrammer, som jeg gerne ville have hvide i hovedet, så jeg fandt maling frem og tog hunden og rammerne med mig i kælderen. De blev rigtig gode.

Jeg spiste og holdte mig i stuen, men efter Anker var vågnet, kunne jeg ikke lade være med at vække Benjamin.

Det meste af dagen brugte vi på at ordne lejligheden. Jeg støvede af, vaskede tøj og malede slagbænk færdig. Vi brugte lang tid med Anker på maven og Benjamin luftede Cooper.

Min mor ringede. Hun havde snakket med Kjeld om min mormor. Hun synes, at han var lidt irriterende.

Twin Peaks tirsdag var rykket til i dag og vi havde glædet os til selskab, men lidt i fem skrev Johanne, at hun var syg og så aftalte vi med Nanna at aflyse helt. Benjamin og jeg sad i stuen og måtte finde på, hvad vi skulle spise.

Jeg gik over for at handle og fik aftalt med Sine og Milan, at de kunne komme til middag. Det var rigtig hyggeligt. Vi spiste mad og koldskål til dessert. Vi snakkede hele aften indtil klokken 23. De er så gode mennesker.

23. juni 2017

Jeg havde drømt i nat. En drøm, der endte ud i et mareridt.

Vi var i sommerhus og der var et puslespil, der skulle gå op, da vi skulle sove. Hvem skulle sove hvor. Hvordan skulle der blive plads til alle. Efter mange forsøg og rokationer foreslog jeg, at jeg lå imellem min efterskoleveninde i en ung pige version og en tumling, som var mig som baby. Alle blev tilfredse med den løsning, for der var plads til alle. Om morgen stod jeg op i mørke. Benjamin fik ansvaret for de to børn i sengen. Jeg stod nede på gulvet og de sov videre oppe på hemsens. Tumlingen begyndte at kravle og i det jeg sagde "Benjamin hun kravler", kravlede hun ud over hemsens. Jeg forsøgte at gribe hende, men hun landede på hovedet ned i gulvet. Jeg tænkte, hun var død med det samme, med et skævt kranie og blod over det hele, ud af munden. Jeg gik i gang med førstehjælp, men det var svært for mig at tro på, at de ville virke. Jeg råbte til min far. "Ring 112". Jeg ville trykke hende på brystet, men det skadede ansigt stod stille for mig. Jeg kunne ikke komme videre i drømmen.

Jeg vågnede med ubehag i kroppen, men sagde ikke noget til Benjamin.

I går havde jeg meldt mig ind i Crossfit Copenhagen, så jeg tænkte at jeg og Anker skulle afsted til vores første træning på mor-med-baby-hold fra 9.30 - 11.00. Det var hårdt at komme op og ud af døren, men nu havde jeg besluttet mig, så afsked skulle vi.

Jeg gik derhen og fortalte mig selv imens, at lige meget hvordan de kigger på mig, hvordan jeg klarer mig, hvad de snakker om eller tænker på, så skal det nok gå. De kan ikke udsætte mig for noget værre end det, jeg har været ude for. Jeg fortæller mig selv, at jeg har det fint og hviler i mig selv, eller jeg som det mindste bare skal lades som om i et par timer.

Ca. 12 mødre med små børn. Det gik rigtig fint. Det var en rigtig hård omgang træning. Meget anderledes end det fintess jeg har gået til førhen. Der manglede en smule hensyn til den enkelte (mig) i forhold til min kondition og styrke. Det er meget længe siden, jeg har lavet noget, men blev presset på niveau med dem, der er helt fit og i form. Anker havde været rigtig god under hele træningen. Jeg tog bussen hjem og kunne dårligt bære liften op af trappen, eller gå op af den selv, så øm var jeg allerede.

Min første tanke med at lægge Anker på gulvet til crossfit træning blandt tunge vægte, stativer, redskaber, der blev slæbt rundt og mennesker i bevægelse handlede om ulykker. Det hjalp at alle børnene lå i et hjørne af træningslokalet på nogle måtter, men hver gang der blev slæbt en kettlebell rundt i nærheden af børnene tænkte jeg på, hvordan den kunne knuse en barnekrop.

Jeg inviterede min mor hjem til os. Hun ville komme forbi efter arbejde. Vi fik ryddet op og ordnet inden. Aftenens plan var middag og Sankt Hans med Andreas og hans kæreste, som vi skulle møde. Da min mor kom, kørte Benjamin afsted for at handle ind til dejlig mad.

Klokken 16 var huset rengjort og ryddet og vi var pæne. Benjamin var gået i gang med middagsforberedelser da Andreas skrev, at hans kæreste ikke kunne nå det alligevel, som i slet ikke. Vi blev lidt irriteret og valgte at aflyse helt, for at det ikke bare var os og Andreas en hel aften. Så kunne Benjamin også undgå den store tur i køkkenet. Vi valgte istedet at bestille burger. Det var fint, men det skulle jeg ikke have spist, for umiddelbart efter fik jeg galdestensanfald og måtte ligge i fosterstilling en times tid. Vi valgte ikke at gå ud og se bål, selvom vejret var klaret op.

Vi gik sent i seng.

24. juni 2017

Min krop er fuldstændig smadret efter træningen i går. Mine arme er vand og hele min krop er øm. Oven i det har jeg det ad helvedes til i maven. Jeg er kvalm, sulten og træt.

Benjamin hjalp naboerne med det sidste, der skulle tømmes. Jeg lå og havde det dårligt på sofaen. Anker lå ved siden af med sit legestativ. Jeg kastede op og fik pakket fødselsdagsgaver ind til Benjamin.

Klokken 11.30 lånte vi Sine og Milans bil for at køre til Kirkegården. I dag er Noams begravelsesdag. Det er i dag et år siden, at vi sidst så og rørte ved Noam. Stiv og kold, gav vi ham batman-natdragt på og puttede ham i sin kiste med sin dyne med betræk, der havde været mit og mine brøders, tæppe fra min mormor, fine legeting der var hans og kærlighed. Det er et helt år siden at 300 mennesker stod bag mig og Benjamin med blomster, da rustvognen kørte væk. Vi var kun på kirkegården kort. Det regnede og Anker skulle have mad. Graven så rigtig fin ud med alle blomsterne der stod pænt og de forskellige fine hilsner på de laminerede hjerter.

Klokken 13 kom William og Anne på besøg. De havde deres toårige dreng med, Elias. Vi havde været nervøse for deres besøg med deres dreng, for han er præcis den alder, som vi mistede Noam i. Vi har bevidst undgået kontakt med børn på Noams alder. Jeg har kun set børn på to år, hvis vi på vores vej passerede en institution på tur og vi ikke kunne undgå at komme uden om dem. Elias var sød og vi havde vores kontakt. Jeg kiggede ikke så meget på hans udseende, men mere på hans højde og hans bevægelser rundt omkring i lejligheden. Hvordan han agerede i forhold til Cooper. Jeg kiggede efter, hvordan Noam ville have løbet rundt og passet ind. Det var helt fint, at de var her, men jeg blev ked af det, da de gik. Jeg blev ked af det, fordi vi skulle have haft vores i dag treårige, som skulle have leget med deres to årige. Noam skulle have holdt Anker og Anker skulle være blevet kildet af Noam, som Elias i dag kildede Anker.

Jeg var stadig rigtig dårlig. Min mor kom på et kort visit og så kom Benjamins mor og Nanna.

Vi nåede hverken at slappe af eller tage stilling til aftensmad før, at næste hold gæster kom til aftenkaffe. Christian og Marcelle kom forbi for at sige hej og hente bordet med Wiinblad-kakler på, som jeg havde fået af naboerne, inden de skulle tre uger til Canada og vi tre uger til Bornholm. De er søde, men jeg var så dårlig, at jeg havde svært ved at sidde og snakke. Halv ni gik de ud af døren og jeg gik ind i seng med Anker og min computer. Jeg har ikke spist noget hele dagen, kastet op et par gange. Jeg har det rigtig dårligt og er gul i huden.

Min mor foreslog, at vi aflyser dagen i morgen, men det vil jeg ikke, for dagen før Benjamins fødselsdag vil altid være en trist mærkedag. Det skal ikke gå ud over Benjamin og sidste år begravede han sin søn dagen inden sin fødselsdag og blev ikke fejret. Han fortjener en dag med fokus på ham i morgen.

25. juni 2017

Klokken tre måtte jeg lave en flaske til Anker. Jeg havde ammet ham så godt jeg kunne, men min krop producerede slet ikke nok mælk og jeg var stadig skidt. Da jeg havde lavet flaske, stillede jeg gave og flag frem på kommoden i soveværelset, så var det klar til når vi stod op.

Klokken ni pakkede Benjamin gave op. Benjamin 26 år. Jeg var svag, syg og gul. Jeg fik givet Anker mælk og tøj på og så fik jeg lavet tunsalat, men mere kunne jeg ikke. Jeg gik ind og sov videre med Anker klokken 11. Vi sov en time, indtil min mor og Frank kom.

Min mor og Frank hjalp Benjamin med de sidste forberedelser og jeg fik gjort mig selv klar.

Klokken 13 kom der gæster for at fejre Benjamin. Min mor, Frank, min far, Nanna, Alex, Andreas, Anette, Anders, Peter, Fe og Falke. De havde alle sammen en fin gave med til Benjamin. Benjamin havde lavet sandwiches og grøntsagsstænger. Min mor havde lavet æblecrumble. Jeg havde rigtig svært ved at overskue selskabet, men jeg holdte ud for Benjamins skyld. Jeg holdte mig i ro og sad sammen med Nanna og min far. De spiste alle Benjamins sandwiches og bagefter gik de en god tur i Ermelunden. Jeg, Nanna og min far gik i Grønne hjem for at købe havtorn til min fars have. Min mor blev hjemme for at gøre klar til kaffe og kage, som vi spiste, da alle var kommet tilbage fra tur.

Klokken 17 begyndte der at være tomt i vores hjem. Alex og Andreas gik som de sidste.

26. juni 2017

Vores vækkeur ringede et par gange, før kom op. Jeg vågnede op til en sms fra min mor, hvor i der stod "Skal i med til Italien i morgen?" Vi skulle svare med det samme. Vi ville gerne med til Italien, så imens vi arbejder for at komme ud af døren til psykologerne, skulle jeg finde ud af, hvem der skal passe Cooper. Min far skal passe Cooper. Det er jeg lidt nervøs for, men han er god til hunde og glad for hende.

Klokken 10 var vi hos hver vores psykolog.

Jeg fortalte Anne, at jeg ser døde babyer, hvis det er, jeg kan ane den mindste smule fare. Det synes hun ikke godt om. Hun lytter nøje til, hvad jeg siger og spørger ind til hvornår og hvordan. Det handler om Anker og så handler det om mit beredskabssystem. Det kører på højtryk og er rigtig følsomt. Anne synes, at jeg skal skærme mig lidt for nyheder. Særligt nyheder, der handler om ulykker, der går ud over børn og unges liv. Hun siger også, at jeg ikke må undgå at gøre bestemte ting og bevægelser generelt og med Anker på grund af frygt. Så ikke flere news på repeat på fjernsynet og ophør med at søge info og detaljer om dødsårsager og ulykker.

Vi snakkede lidt om årsdagen. Jeg fortalte hende, at det var en fin dag, men at der var stille efter alle var gået. Det var som om, at dagen efter var værre. Vi var så forberedte på selve årsdagen.

Vi kom ind på at tale om sorggruppe. Det er ikke noget jeg og Benjamin har talt om. Jeg snakkede kort med Natasja om det på årsdagen. Jeg synes nemlig, at vi er nået til et sted i vores sorg, hvor vi både er i stand til at modtage hjælp, men også give noget igen. Anne synes, at vi skal blive en del af en sorggruppe. Vi tog det op til fællessnak.

Til fællessnak fortalte Palle, at han havde snakket med en koordinator ved navn Susanne fra Forældreforeningen Vi har mistet et barn. Vi blev enige om, at vi skulle kontakte hende selv. Fælles snakkede vi også om, at news skal mindskes og at vi sammen skal holde pause med at læse om dødsulykker.

Anker sov hele sesionen igennem og turen hjem. Vi købte frokost i 7eleven på vejen hjem. På vores tur fra Jægersborg station passerede vi Jonas fra Skam.

Hjemme gik vi igang med at pakke til vores rejse i morgen og rydde op.

Dida, Benjamins faster, kom forbi. En sød kvinde. Hun var med til begravelsen. Jeg har kun mødt hende få gange. Vi drak kaffe, da hun kom. Hun startede med at sige, at hun var nødt til at snakke lige ud af posen – hun havde brug for at høre og stille spørgsmål og at vi måtte stoppe hende, hvis vi ikke kunne holde det ud.

Hun spurgte ind til en masse ting. Helt tilbage fra ulykken, forløbet siden, medicin, psykolog, Noam i forhold til Anker osv. Det var ret hårdt, særligt efter en følsom psykologtime. Det er meget intimt at tale om, særligt med en, vi ikke har kontakt med. Jeg føler nok, at det var mere privat og distanceret end Benjamin gør, fordi det er hans faster. Samtidig er det meget sjældent, at vi møder folk der åbent spørger ind og gerne vil lytte med interesse og omtanke, og så vil vi gerne fortælle. Efter en lang samtale, havde jeg brug for ikke at være med mere. Benjamin og Dida fortsatte snakken om Benjamin og om Peter, så jeg lod dem være mens jeg pakkede videre.

Jeg kan godt blive lidt irriteret og det er ikke Didas skyld, for hun kom på besøg i dag, fordi hun havde lyst, men både hun og en masse andre har slet ikke været her. Det er et helt år siden, at vi mistede og det vi har fået af de fleste folk, der var i vores liv er Likes. Når jeg bliver irriteret over sådan noget, som i dag skyldes, at Dida kom forbi til en meget lang snak, så siger jeg til mig selv, at hvis folk har lyst til at komme her og være her sammen med os, så er det aldrig for sent.

Vi spiste havregryn til aftensmad.

Jeg fik ringet op til Susanne fra Forældreforeningen Vi har mistet et barn. Hun har sorggruppe i Hillerød, som hun gerne vil tilføje os til, til slut august. Hun er koordinator og har selv mistet. Hun fortalte, at hun havde mistet sin 7 årige datter i 2004, til et vognlæs sand, der var hældt ned over hende. Jeg meldte os ind i foreningen. Da jeg lagde på, synes jeg, at jeg havde snakket rigeligt om sorg og ulykke for denne dag.

Jeg har fået aflyst og rykket diverse aftaler, så vi er klar til at rejse i morgen.

27. juni 2017

Hele morgenen, formiddagen og start eftermiddag gik med at pakke og gøre klar. Min mor kom med kufferter og hentede dem pakket igen. Min far kom efter Cooper. Jeg satte hende ind i min fars bil. Hun sad så fint og kiggede efter mig, da jeg gik. Jeg kommer til at savne hende, men tror at hun får en helt fin uge med min far.

Sine skrev, at der var sket noget med slimprop og mens-lignende smerter. Milan har fødselsdag idag, så det ville være en fin fødselsdagsgave at få. Jeg er spændt på at møde hende, når vi kommer hjem.

Klokken 14.20 kørte vi afsted efter lidt travlhed i hjemmet for at nå det hele.

Vi mødtes med min mor og Sussie i lufthavnen og så gik det ellers afsted med de to damer og os. Damerne shoppede lidt rundt i lufthavnen, mens jeg og Benjamin sad ved gaten. Anker fik mad. I det vi havde sat os ned i flyet faldt Anker i søvn og sov hele vejen til Nice.

Da vi ankom delte vi os i to. Benjamin og Sussie gik direkte mod terminal 2 for at finde vores udlejningsbil. Jeg med Anker og min mor ventede på bagage og klapvogn. Vi var de sidste, der fik vores bagage. Benjamin og Sussie havde fået bil. Det havde sparet os en hel del tid, at vi delte os op.

Vi kørte fra Nice mod Italien af motorvejene gennem bjergene. Det gik fint og med kun en smule trafik tog det ikke så lang tid. Benjamin kørte.

Jeg bliver altid så fascineret af at komme til et helt andet sted, et andet land, et andet klima og særligt med bjerge. Varmen, fugten og palmerne gør mig glad. Vi kørte om Ventimiglia for at handle, men det var sent, så supermarkederne havde lukket. Min mor og Sussie gik i en lille lokal købmand og købte det mest nødvendige, og så fortsatte vi vores køretur videre. Vi havde 30 minutters tur tilbage. Vi havde fået en guide, som tidligere ejer af det hus vi nu havde lånt af Henrik og Malene havde lavet. Det var blevet rigtig sent og helt mørkt. Det gik rigtig fint, indtil vi drejede af hovedvejen for at skulle finde op af bjerget af små snævre og snørklede bjergveje. Oven i at det var belævende mørkt, var vi på en stejl bjergside med smalle små og meget snørklede veje, som bilen dårligt kunne komme omkring eller trække os op af og så farede vi vild. Vi kørte for langt, så Benjamin skulle vende på bjergsiden uden at kunne se kanten. Det eneste lys der var udover bilens lygter, der bare ramte en væg af mørke, var dansede lysende fluer. Jeg blev rigtig bange, ked af det. Nærmest desperat, mens vi vendte bilen. Mine trøstende tanker til mig selv var, at hvis vi kørte ud over kanten ville vi i det mindste dø sammen som familie.

På vej ned til start igen mødte vi en lokal, som vi spurgte om hjælp. Han kørte Benjamin til bjergvejens ende, men det hjalp ikke. Det gik der endnu en halv time med. Bagefter startede vi forfra med Henrik i røret og en koncentreret Benjamin bag rattet lykkedes det os at finde frem. Det var der, hvor Benjamin lige havde været kørt op med den lokale. Huset var bare ikke til at se nede fra indkørslen, slet ikke i mørke.

Ved lågen kunne vi ikke få vores lejede bil igennem. Så i nattens mørke gik vi igang med at slæbe madindkøb, bagage og baby op af den lange og stejle indkørsel. Humøret hos alle løsnede op imens vi traskede afsted. Nu kunne vi endelig se en ende på en lang rejse. Efter 500 meter fra bilen op af indkørslen lå der et stort gammelt italiensk hus. Så fint og særligt et hus med en masse fine værelser. Der er terrazzogulve, hvide vægge og mintgrønne vinduer og detaljer hele vejen gennem huset. Vi fik redt op og spist lidt mad. Anker trængte til underholdning. Han havde sovet på hele turen. Han er så mild og god. Det har gået over al forventning at rejse med ham. Klokkeren 23.45 ankom vi til huset. Klokkeren 01.00 gik vi i seng.

28. juni 2017

Anker vågnede halv seks og skulle have mad. Det lykkedes mig for første gang i et godt stykke tid at mætte ham udelukkende på brystmælk. Han sov videre bagefter. Jeg ville også sove videre, men solen stod op og jeg kunne ikke lade være med at træde ud af den mintgrønne dør, med de mintgrønne gardiner på balkonen med et mintgrønt gelænder for at se udsigten, som vi ikke kunne se i nattens mørke, da vi ankom. Det var meget imponerende og smukt. Vi er på et bjerg for enden af alperne. Udsigten er flere bjerge, olivenlunde og små italienske boliger i det fjerne. Luften var frisk, men lun fra morgenstunden.

Jeg gik tilbage i seng og sov videre. Halv syv vågnede Anker og min mor tog ham ubemærket med sig. Benjamin og jeg sov til klokken otte.

Vi stod op, pakkede lidt ud og spiste lidt af den tærte, som blev købt hos købmanden i går. Efter en stille og rolig morgen, blesluttede vi os for, at vi skulle handle ind til hele ugen, så vi ikke skulle forlade bjerget igen, medmindre vi havde lyst.

Min mor blev i huset med Anker, mens jeg, Sussie og Benjamin kørte afsted. Vi brugte tre kvarter på at komme ned af bjerget og frem til et supermarked. Hjemturen op af bjerget igen var ubehagelig. Noget bedre i dagslys, men ekstrem nervepirrende.

Vi spiste frokost og hvilede. Det blæste op i løbet af eftermiddagen og blev til et voldsomt regnvejr med lyn og torden. Vejret var meget omskifteligt.

Jeg synes her er helt vildt smukt og dejligt, men jeg skal lige sætte mit sind op til at være rimelig stillestående på en bjergside i en uge. Vi skal ikke op og ned af det bjerg på ture, som tænkt inden vi ankom. Det er lidt hårdt at tænke på ikke at være beskæftiget, men jeg arbejder på at slappe af, være her og fokusere på det positive i stedet for at lade angsten for et stille og ensomt sind tage over.

Jeg savner Cooper, men er glad for, at vi ikke har hende med. Ligesom jeg er glad for at Anker er en lille baby, der primært hænger på armen, sidder i vognen eller ligger rimelig stille på et tæppe. Det havde været hårdt med et større barn i fuld bevægelse, for her er mange stejle skrænter og høje kanter. Det er ikke et sted for børn.

Vi spiste sent men dejlig hjemmelavet italiensk aftensmad. Vi gik i seng bagefter.

29. juni 2017

Min mor kom ind og hapsede Anker i det, han begyndte at bevæge på sig. Jeg og Benjamin sov til klokken ni.

Sussie stod op og gik i gang med morgenmad. Hun er gået all in på det italienske køkken, men der er heller ikke rigtig grund til andet.

Vi gik alle i haven. Der blev ordnet, beskåret, ryddet, plantet og vandet. Der blev rigtig fint og det var rigtig hyggeligt at være i gang og gå rundt og fokusere på de specifikke opgaver i solen. Jeg gik rundt i badetøj med arbejdshandsker og faktor 50 smurt ud over kroppen. Vi skiftedes til at tage os af Anker, når han ikke sov lur.

Til frokost lavede Sussie risotto, som vi spiste udenfor.

Resten af dagen gik med at tulle rundt. Jeg tager en masse billeder, for her er så smukt og særligt. Jeg har ikke set noget lignende. Jeg kan godt lide at tage billeder.

Vi tog et eftermiddagshvil på værelset.

Dagen i dag har været noget mere simpel. Det er som om, at jeg lige skulle omstille mig selv og mine forventninger fra at skulle på tur i det Norditalienske med Benjamin til bare at blive på "bjerget". Jeg hygger mig og det hjælper mig med at være rolig. Jeg tænker ikke på verden omkring os, på hverdag

eller på hverdagsting. Det handler bare om lige nu og her. Jeg har dog hørt fra Milan. Han skrev og fortalte, at Sine havde haft veer siden i tirsdags og hver gang de er taget til fødemodtagelsen, er de blevet sendt hjem igen. Jeg håber virkelig, at hun får en god oplevelse med at føde.

Vi spiste lidt let aftensmad og sad i køkkenet og snakkede.

Benjamin og jeg gik i seng og så Borgen.

Da vi skulle sove, var jeg rigtig utryg. Jeg følte, at der gik nogen rundt udenfor. Jeg søgte i mit hoved efter mulige løsninger på at beskytte Anker. Følelsen af ubehag fyldte hele min krop. Jeg var tung i brystet og følte mig skidt. Jeg bad Benjamin om at ligge ved mig, men det hjalp ikke til at starte med. Jeg tog min telefon for at få mine tanker hen på noget andet. Hver gang jeg havde lukket mine øjne, havde jeg set kæmpe store kryb og tusindben som flimrer for mine øjne. Jeg lagde mig tæt ved Benjamin igen og der gik heldigvis ikke lang tid derefter, før jeg faldt i søvn.

Selvom jeg hygger mig og slapper af, har mit hoved været fyldt med ubehagelige tanker i løbet af dagen. Jeg ser mulige ulykker og konsekvenserne heraf for mig alle vegne og de spiller for mig som en film på min nethinde.

30. juni 2017

Morgenen gentog sig med, at min mor hentede Anker. Vi sov et par timer mere og Sussie lavede morgenmad. Vi besluttede os for at tage på tur ned til byerne efter, at vi havde spist og gjort os klar til dagen.

Dolceacqua en lille gammel norditaliensk by med en borgruin, en kirke, lidt cafeliv og et par købmænd. Vi gik lidt rundt og kiggede i bjergbyen. Drak en iste på en cafe og købte lidt ind hos købmanden og så kørte vi tilbage op af bjerget. Benjamin er blevet virkelig god til at køre af den snørkelde bjergvej med vores store lejede bil. Jeg synes dog stadig, at det er utrolig nervepirrende og kan ikke undslippe mig dødsulykke tanker på vores vej i bilen. Selv lågen til indkørslen står lidt rokkende monteret på sten. Jeg lægger mærke til det. Jeg tænker over mulige konsekvenser i et kort stykke tid, indtil jeg ikke tænker på det mere.

Anker sov en god lang lur, da vi kom tilbage. Alle lavede lidt af hver sit.

1. juli 2017

Dagen er gået som de andre dage her. Vi spiser lidt, hygger lidt, ordner lidt og er bare til på bjerget.

Vi har taget fat på forhaven. Jeg har haft Anker hængende på maven det meste af dagen. Han nyder det. Han kan godt lide at følge med i, hvad vi går og laver. Han er også begyndt at være mere og mere opmærksom på vores mad, når vi spiser. Så jeg giver ham snart noget mere en blot mælk.

Jeg gik og var lidt utilpas, fordi jeg ikke havde hørt fra Sine og Milan. Jeg blev i dårligt humør og holdte mig lidt for mig selv. Jeg tænkte de værste scenarier igennem og havde skrevet til Milan. Hen af eftermiddagen fik jeg besked tilbage. Alt var gået fint og at Sine i går morges havde født lille Augusta. Jeg blev så lettet. Umiddelbart efter skrev Sine og sendte et par billeder af en smuk lille pige. Jeg er meget glad på deres vegne og glæder mig til at møde hende.

Bjerget gør os godt, også selvom jeg har mange tanker om ulykker og frygt og mit humør svinger. Tankerne ville være til stede om vi er her eller hjemme alligevel. Her bliver de bare tricket af nye og uvante omgivelser.

Efter en hel dag i solen, gik vi alle tidligt i seng.

2. juli 2017

Nu hvor vi godt turde at bevæge os ned af bjerget i bil, var planen en noget mere turistet tur i dag. Vi ville køre til Ventimiglia, for at se vandet. Dagen gik med at sidde på en strandbar fra klokken 11 til en drink og til en frokostrestaurant klokken 13. Vandet var smukt, men at sidde der på en strandrestaurant blandt turister og gå rundt i en by fuld af mennesker for et par timer var mere end rigeligt for os. Det behøver vi ikke mere af. Huset på bjerget er meget bedre. Jeg kunne mærke ubehag i min mave efter formiddagens ene drink og blev nervøs for galdestensanfald efter frokosten, men det blev ved lidt ubehag.

Vi dyppede Anker i havet. Han kunne godt lide det. Han er generelt så nem og god at have med. Hvis vi hygger, hygger han, så længe han får sin mælk.

På et tidspunkt så jeg en lille dreng skikkelse bevæge sig i gaden. Lige efter kiggede jeg på min mor. Inde i mit hovede råbte jeg "Han er død". Den første Sætning jeg fik råbt ind i telefonen til min mor, under ulykken. Det gjorde mig helt dårlig. Den sætning står så klart og jeg tænkte på om det er noget jeg skal spørge min mor om hvordan hun husker det og om den samme sætning sidder i hende. Jeg ledte efter noget at blive distraheret af. Der gik ikke længe, før at det var lykkedes.

Jeg er blevet medlem af gruppen "Forældreforeningen - Vi har mistet et barn" på facebook og er begyndt at læse hvad folk har postet der inde. Jeg får lyst til at høre deres historier. Jeg vil gerne vide hvordan de mistede. Jeg blev også irriteret over nogle af opslagene, for der er flere der sørger voldsomt og inderligt efter blandt andet seks-otte år. Jeg ved godt at min sorg aldrig går over, at mit tab altid vil følge mig, at jeg om 10 år vil mangle og savne Noam. Han vil altid være husket og savnet. Mit liv vil være forevigt forandre, men mit liv skal ikke være et marathon og en daglig kamp om seks år på grund af min sorg. Jeg nægter at leve sådan som vi lever i dag om seks år. Vores liv består af daglige kampe, men jeg oplever stor glæde for Anker, for Benjamin og Cooper. Der er massere af gode dage og fint liv, men det skal videreudvikles. Det skal blive bedre. Det må ikke stoppe her. Jeg blev i dårligt humør. Jeg synes jeg er tarvelig at tænke at de skal tage sig sammen, dem der stadig kæmper hver dag efter seks år, men jeg kender ikke deres situation. Jeg ved ikke om de nogensinde har fået en hjælpende hånd, eller blot en håndsrekning. Jeg fortæller mig selv, at sådan ville jeg ikke tænke hvis jeg først mødte dem, og derfor skulle jeg ikke dømme dem på baggrund af deres opslag, men jeg kunne ikke lade være med at være hård og dømmende. Jeg vil lære mig selv, at jeg ikke elsker eller savner Noam mindre, bare fordi jeg har det fint i dag og bedre i fremtiden.

Jeg brugte længe inde på den gruppe. Jeg leder efter fortællingerne om dødsårsager og folk der har mistet mindre børn. Det gjorde mit humør endnu dårligere. Da vi skulle spise aftensmad, kom Benjamin i kontakt med mig og jeg blev ked af det. Jeg vil ikke savne Noam lige så meget som jeg gør i dag. Det er ubærligt at tænke på at bruge livet på at savne en man aldrig kan se igen. Jeg tænker at min løsning er børn. Flere børn. Massere af børn. Jeg bliver nødt til at være beskæftiget og mærke glæden og kærligheden for at overdøve sorgen.

3. juli 2017

Anker stod tidligt op, så jeg stod tidligt op. Efter et stykke tid kom min mor ind efter ham. Der gik ikke længe før, jeg fulgte efter og lagde mig ind ved min mor og Anker. Jeg gik tilbage til Benjamin og lå lidt ved ham. Jeg prøvede at vække ham. Han vågnede og stod op, da jeg faldt i søvn igen.

Klokken kvart i ti blev jeg vækket til morgenmad. Benjamin og jeg besluttede os for at tage på køretur til Menton i Frankrig. Efter morgenmad skulle vi beslutte, om Anker skulle med på tur eller blive. Hvad talte for og hvad taler imod. Vi besluttede os for, at han blev. I stedet for at tænke dejligt med kærestetur, tænkte jeg fint, så ved jeg at han lever, hvis vi dør i dag. Vi gjorde os klar og kørte afsted.

Bjergkørsel er bestemt ikke sjovt, men det går godt og da vi først kom rigtig afsted, var det hyggeligt.

Menton var varm og fuld af fine farver. Vi gik lidt rundt. Det meste har lukket mellem 12-15. Vi delte en pizza til frokost og spiste en is bagefter. Vi tullede bare lidt rundt og fik et par timer til at gå, inden vi kørte tilbage mod italiens bjerge. Vi snakkede om feriehus i Italien eller Frankrig, mest fordi vi er her nu og synes her er dejligt. Vi plejer at snakke om ødegård i Sverige og kom også frem til, at det nok mest er os med et lille hus i Sverige, frem for et lille hus eller en lejlighed i Italien.

4. juli 2017

Varm nat, rolig morgen lige indtil, min mor og Sussie ændrede planer fra eftermiddagstur til morgen/formiddagstur. Vi gjorde os klar og kom ud af døren. I dag kørte vi videre op af bjerget til nabobyen Rocchetta. Vi fandt frem til en rindende kilde, der kom fra toppen af bjerget. Den leverer drikkevand til byen via nogle rør der er forbundet højt oppe, og så kan man bade i den. Det var helt klart og iskoldt, men virkelig skønt og en fed oplevelse at svømme rundt blandt klipper i rindende kildevand. Benjamin kørte på tur efter en mokka, han gerne ville købe. Vi andre blev og badede. Da han kom tilbage, fik jeg overtalt ham til at komme i vandet. Det var ikke nemt, men han var glad for, at det lykkedes mig at overtale ham bagefter.

Vi spiste frokost på en restaurant i byen. Det var virkelig lækkert. Meget simpelt fik vi serveret salvie pasta. Det har været en virkelig god dag med nogle virkelig gode oplevelser. Helt autentisk og meget unikt.

Benjamin lavede aftensmad til os sent.

5. juli 2017

Det er rejsedag. Vi havde pakket det meste i løbet af i går, så vi skulle bare op for at gøre rent og spise det sidste af alle vores madvarer. Der blev lavet buffet-morgenmad. Vi kørte ned af bjerget for sidste gang i denne omgang lidt i 11.

Alt gik, som det skulle planmæssigt. Vi fik afleveret bil, tjekket bagage ind og fundet vores vej gennem lufthavnen i Nice.

Vi spiste lidt frokost i lufthavnen og måtte vente 30 min ekstra grundet lidt forsinkelser, men det gjorde ikke noget.

Flyveturen var fin. Anker var vågen og hyggede bare. Fra Kastrup tog vi metro og tog hjem til Jægersborg. Efter en halv time hjemme, klokken 20, gik vi over til Sine og Milan for at se deres nye lejlighed og deres lille nye Augusta. Vi skulle alligevel ud for at handle og jeg var ivrig efter at se hende.

En lille bitte baby. Så sød. Det var dejligt at se dem. Benjamin og jeg spiste rugbrød til aftensmad. Sent inde i sengen lå vi og snakkede. Det udviklede sig til, at vi blev uvenner. Benjamin fortalte mig noget, som jeg tog op og responderede på. Jeg havde forstået det, han sagde som en samtale, men han fortalte noget, som han gerne ville have, at jeg skulle lytte til. Han blev vred over, at jeg ikke kunne lade ham snakke uden at sige noget til det. Det blev vi uvenner over.

Det var irriterende, for det var som om at vi indviede vores lejlighed og tilbagekomst til hverdagen med hverdagens problemer. Jeg bliver vred og ked af det helt inde i knoglerne. Selvom det måske er en lille uvenskabelig konfrontation, så sætter det sig virkelig dybt. Jeg føler altid, at det er enden på os og på det hele. Hos mig er det som om, at enten har man det godt ellers har man det ikke. Jeg er meget i nuet og kan kun føle og vurdere situationen ud fra, hvordan jeg har det her og nu. Det er ikke en særlig god ting. Tingene eskalerer hurtigt, når ens system og hoved arbejder sådan.

Jeg gik væk fra rummet og sov første del af natten på daybeden indtil, Anker skulle have mad.

6. juli 2017

Jeg vågnede i natten grædende med voldsomt åndedræt. Jeg havde drømt en drøm, som jeg reagerede på.

Benjamin ville forlade mig. Det var noget han, havde tænkt over et stykke tid og forholdte sig iskoldt til. Det kom fuldstændig ud af det blå for mig. Jeg troede, at vi havde det godt. Vi var på ferie sammen, vi boede på et lille værelse med en køjeseng, over en restaurant. Vi var ude da han fortalte mig det. Jeg kunne mærke, hvordan jeg ikke kunne leve uden, og at mit hjerte knuste fuldstændig.

Jeg løb fra stedet. Så hurtigt jeg kunne, men mine klipklappere gjorde det svært, så jeg måtte løbe tilbage til vores værelse for at skifte sko. Jeg havde kun min telefon med mig. På værelset i panik over at skulle skifte sko, kom Benjamin køligt gående ind af døren. Jeg skyndte mig alt, hvad jeg kunne for at undgå ham, men det kunne jeg ikke. Han sagde helt roligt, at det ikke nyttede noget og at jeg skulle tage mig sammen, for hans belysning var endegyldig og gældende lige meget, hvad jeg gjorde. Jeg græd rigtig meget. Jeg græd så meget, at jeg vågnede af det.

Benjamin trøstede mig. Drømmen blev siddende i min krop.

En sædvanlig langsom morgen. Jeg var en tur i Netto, fordi Anker skulle have grød for første gang. Det gik fint. Han var glad for to skefulde og en tår vand.

Min far kom med Cooper. Det var gået fint med pasning hos ham. Hun var træt og gik direkte i sin kurv.

Nanna og Johanne kom ved 12-13 tiden. Vi skulle have krea-dag med folietryk på tøj. Vi tegnede, klippede og strøg folie på t-shirts resten af dagen kun afbrudt af babypasning og tissepauser. Det var virkelig hyggeligt. De gik først 22.30. Vi snakker om alt muligt. Alt og ingenting. Vi hygger og griner. Det er afslappende på sin måde.

7. juli 2017

Fra morgenstunden havde Benjamin kørt min mor på arbejde og jeg var blevet vækket af et ordentligt kys fra Cooper, som stod hen over mig i sengen. Vi skulle til psykolog og havde heldigvis bil.

Til psykolog havde vi fælles session. Vi havde medbragt vores "Til minde om" bog, men var pinlige over, at vi endnu ikke rigtig har skrevet noget i den. De var tilfredse med, at vi havde tænkt over at den skulle udfyldes til Anker.

Vi snakkede en del om Italien. Jeg fortalte, at jeg følte mig meget forstyrret af dødstanker, særligt efter køreturene i bjergene. Det hjælper rigtig meget at fortælle det og få respons og deres synspunkter på det. Vi kom frem til, at jeg altid har været bekymret og beskyttende, også over for Noam. Det ligger i min natur at tænke frem af. Tænke dårlige og gode scenarier. Det er selvfølgelig noget, der er forstærket grundet ulykken, men det er ikke det hele, der ikke skal være der. Det er dele af det.

Vi snakkede om, hvordan vi har det, og så snakkede vi om sorggrupper. Vi skal starte i sorggruppe den 29. august og håber på, at få noget godt ud af det. Anne og Palle siger, at vi skal kunne give os selv lov til at lukke af og sortere fra og så skal vi gøre brug af hinanden til at tale om tingene.

Til sidst spurgte de ind til, hvordan vi har det med, at vores sessioner med dem slutter til December. Jeg blev rigtig ked af det, fordi jeg har tænkt meget på, hvordan vi kan gengælde deres tid og arbejde med os. De er for mig den største faktor til, at mit og Benjamins liv videre bliver godt. Det er ubeskriveligt og nok ikke konkret, hvad de har gjort for os. Anne sagde, at det var gengældt, fordi vi har været der og vist dem ubetinget tillid.

Vi måtte skynde os afsted derfra, fordi jeg havde en tid til lægen for at tale om mine galdestensanfald. Det var bare en hurtig snak, men lægen var enig i, at de anfald jeg havde, var for mange og jeg vil blive indstillet til nærmere undersøgelse.

8. juli 2017

Klokken ni kørte jeg og Anker hjem til min mor og så videre til Kjeld i Holbæk. Vi skulle gennemgå lidt af min mormors ting. Ting han ville skille sig af med.

Vi gennemgik hele hendes klædeskab. Det synes jeg, var mærkeligt. Jeg fik hendes gulvvase, som hun fik i bryllupsgave, da hun blev gift med min morfar og så fik jeg en lille Royal Copenhagen figur af en dreng, som hun havde købt som et symbol på Noam, da han kom til. Det havde hendes mor altid gjort. Jeg ville hellere have kørt til Holbæk for at besøge min mormor.

Vi kom hjem med en masse tøj og en masse julepynt. De ting, man ikke vil have fra genbrugsbutikken, men jeg er tilfreds, for hvis jeg ikke havde set på det sammen med min mor, kunne jeg være blevet vred og irriteret over, at det bare var blevet smidt ud.

Vi kørte til Søborg, delte tingene op og spiste en mad.

Hjemme fik Anker grød og nøgentid.

Vi delte en thai ret og så Borgen.

9. juli 2017

Vi gik til whippet-hundetræf i Bernstorffsparken klokken 11. Han hundene var lidt for interesseret i Cooper, så vi valgte ikke at gå med gruppen, men gik en tur for os selv. Ved slottet stødte vi ind i Sine og Milan med Augusta og Hera. Vi fulgtes rundt. Efter en tur rundt satte vi os ved svenskerhytten og fik en kop kaffe og en linse, mens hundene legede sammen og babyerne fik mad. Rigtig hyggeligt med sådan en spontan søndagstur. Vi gik først derfra klokken 13.30.

Benjamin og jeg diskuterede videnskab vs. egne oplevelser og meninger. Det gør vi ofte og det er altid et emne, vi bliver vrede på hinanden over. Vi bliver aldrig enige. Det er hårdt at være uenige om sådan noget, for det er en ret markant og grundlæggende forskel i vores tilgange til ting og hvordan vi hver især tænker.

Min mor fik sin bil tilbage.

10. juli 2017

Hele natten havde jeg haft en indre dialog med mig selv om, hvorvidt jeg skulle tage til den ene crossfit time inden ferie. Selv da jeg var klar i tøj og med Anker på armen, havde jeg stadig ikke besluttet mig for, om jeg skulle afsted. Jeg prøvede at afmelde mig holdet på min app, men med under to timer til kunne jeg ikke, så jeg endte med at tage afsted.

Det var mega hård træning. Anker var god. Han sov den ene time og lå på maven sammen med de andre små børn den sidste halve time.

Benjamin og jeg ordnede lidt og så handlede vi ind til ugen.

Mille og Sofie kom klokken 17. Jeg havde forberedt risotto. Jeg havde ris med Safran med hjem fra Italien. Det blev godt.

Det var hyggeligt og de er dejlige at være sammen med, men vi er for sjældent i kontakt. Efter mad drak vi lækker iskaffe og hyggede i stuen. Da de gik, gik vi i seng.

11. juli 2017

Vi prøvede at sove længe, for Anker havde været urolig/umættelig i løbet af natten. Vi stod op halv ti.

Klokken 10.15 kom Pernille, sundhedsplejersken, lige til Ankers grødtid. Han spiste hele sin deciliter grød, mens hun sad ved siden af. Bagefter målte og vejede hun ham. Hun bad os om at lave et gæt på hans vægt. Jeg gættede på 6870 gram, Benjamin gættede på 67-noget gram. Hans vægt sagde 7020. Han har taget 250 gram på om ugen nu i stedet for de 140. Han var steget en vægtskurve, men drengen spiser også konstant.

Han sov lidt, spiste lidt og sov videre.

Min krop er fuldstændig smadret efter træning.

Halv fire kom min mor forbi med bilen. Indtil da havde vi ikke lavet noget særligt. Vi havde i hvert faldet ikke forbrødt noget til, at min mor skulle komme, så da vi skulle ud af døren på tur, kom vi afsted med alt for få ting. Lidt uduelige. Vi kørte til fisketorvet for at købe lidt babysager og et nyt

armatur til vores bad. Det har vi manglet længe. Jeg handlede lidt ind, mens Benjamin skiftede Anker. Han måtte komme ned og hjælpe mig med at bære poserne. Det kunne jeg ikke for min ømme krop.

Vi kørte til Nanna og Steffen på Amager for at se deres nyindrettede lejlighed efter Steffens indflytning. De boede virkelig fint og havde lavet lækker mad. Vi afholdte Twin Peaks tirsdag der i deres nye sofa på en opstillet computerskærm i deres stue. Det var rigtig hyggeligt.

Vi kørte først hjem klokken 22.40.

12. juli 2017

Min krop har det endnu værre i dag efter træning end i går. Det er slemt. Jeg kan dårligt bevæge mig og oveni det synes jeg, at jeg kan mærke min mave hele tiden, så jeg er bange for et galdestensanfald. Jeg har fået tid til tjek på Herlev efter sommeren. Det er nok meget godt.

Sine, Milan og Augusta kom til brunch. Vi stod og gik igang med alt muligt godt, svampe, tomater, pandekager. De kom 10.30 og var endnu engang dejligt selskab.

Benjamins mor kom på besøg og overlappede deres besøg.

Lidt senere kom Andreas på besøg og efterfølgende kom Benjamins far og H-P samtidig. De spiste med. Benjamin lavede Spaghetti med kødsovs til os.

Jeg broderede på papir og hyggede med egne små projekter det meste af dagen, mens Benjamin og gæster tog sig af og hyggede om Anker.

Min øvre del af maven gjorde ondt og generede mig hele dagen. Jeg bruger min tid på at være nervøs for om der kommer et anfald.

13. juli 2017

Vi sov længe, stod op og gik i bad. Anker fik en stor portion grød, som han spiste også gik vi afsted til mødregruppe klokken 12.

Mødregruppen består kun af mig med Anker, Sophie med Samuel og Kristina med Rasmus. De andre er hoppet fra. Det er nogle søde damer og nogle søde drengebørn. Jeg håber, at vi kan udvikle vores forhold, så børnene kommer til at lege sammen.

Hjemme ordnede vi, vaskede tøj og pakkede til Bornholm. Vi havde nok at se til. Klokken fem blev vi hentet af Frank og kørt til Søborg til "lav selv" pizza.

Klokken 20 skulle Benjamin klippes i København med Andreas, så jeg og Anker blev sat af hjemme, for at jeg kunne ordne videre og klargøre mere til vores bornholmertur. Jeg blev utryg alene derhjemme. Jeg hørte ting, som jeg tænkte var andet end det var. Jeg havde det ubehageligt. Jeg ringede til ham for at falde til ro og komme ud af mit eget hovede, inden jeg blev ked af det. Det virkede. Vi snakkede bare lige kort sammen. Resten af aften ordnede jeg så meget, som Anker tillod mig at ordne. Jeg var i gang indtil Benjamin kom hjem.

Vi snakkede lidt i stuen om det at mødes med venner, bekendte og venners venner. Forholdene til hinanden. Hvor mange og hvem ved hvad. Vi snakkede også om, at vi har rigtig mange fælles venner og bekendte, men aldrig har mødtes før mellem dem.

Jeg sagde til Benjamin, at uanset hvor meget der sker mellem om, hvor længe vi ender med at være sammen, så skal vi nyde det nu og være stolte over, at vi sammen har klaret at blive forældre meget unge efter et kortvarigt forhold. Vi har sammen overlevet vores drengs dødsfald og står nu stadig stærkt sammen med Anker. Folk giver op for langt mindre, men vi klarer os stadig.

14. juli 2017

Vi stod tidligt op og gik i gang med at vaske sengetøj og for at pakke færdig. Anker fik mad og huset blev pænt. Med en time tilbage i hjemmet, tjekkede Benjamin vores billet. Tiden vi arbejdede efter, var vores ankomst tid i Rønne og ikke afgangstiden fra Ystad. Der fik vi travlt. Vi var rimelig klar og kunne godt nå fra Jægersborg til Ystad i tide, men det betød, at vi måtte droppe at køre omkring Noam inden. Det var jeg ret trist over, men samtidig var jeg glad for, at vi kunne nå færgen og vi forlod et dejligt rent hjem på trods af fejlvurdering af tid.

I bilen på vej til Bornholm fandt Benjamin en af hans glemte cd'er frem fra handskerummet. Kent. Jeg blev ubehageligt overrasket, da den blev sat på, for sidste gang vi hørte den var på dagen, hvor Noam døde. En virkelig god dag med overskud og glæde. Indtil ulykken. Vi hørte ikke cd'en alligevel og nævnte kort, hvor god en dag vi havde den dag, indtil vi mistede Noam. Der blev stille i bilen, indtil vi kom videre.

Vi kom fint til Bornholm og kørte til min far, hvor vi skulle overnatte inden, vi kunne tage i vores eget hus. Min far havde to venner på besøg fra Sjælland. De skulle alle til fest, så vi havde huset for os selv.

Vi lavede aftensmad af hvad vi kunne finde i hans skabe. Så det blev pasta med tomatsovs, majs og dåse pølser. Vi redte op i stuen foran fjernsynet med hunden i vores benene og Anker ved vores side.

Det var dejligt at komme til øen, særligt på en sommerdag.

15. juli 2017

Klokken 04.40 stod Anker op. Det var til den smukkeste solopgang. Ian havde skrevet en fulde besked til Benjamin, om han ville komme og hente ham efterfulgt af en besked, hvor der bare stod "annulleret". Han var stadig oppe klokken 5 og på vej til Svaneke havn.

Vi sov videre til klokken ni. Vi nåede lige op og igang, da min far og hans to venner kom kørende fra fest med overnatning. Bagstive. Vi troede, at de skulle ind og sove, men det skulle de ikke.

Vi kørte ud for at handle ind til lidt frokost og til aftensmaden. Min faster og drengene ville komme til øen i dag. De har lejet et sommerhus ved Balka. Jeg havde aftalt med hende, at de kunne komme forbi til frokost, inden de kunne overtage deres hus, ligesom vi ventede på at lejerne forlod vores.

Dagen gik med gang i den. Klokken 15 kunne vi køre til Gudhjemvej. Det var rigtig dejligt at komme ind i vores eget. Blomsterne stod flot og huset var lækkert og rent. Det var den helt rette ro og stemning. Lige hvad vi havde brug for.

Vi pakkede lidt ud og kom på plads, hvorefter vi kørte tilbage til min far i Randkløve, hvor vi skulle grille og spise aftensmad. Alle var samlet. Min far, Vennerne, Ian, Dorthe, Tea og os. Det var hyggeligt på trods af Ians stride bemærkninger og korte lunte.

Vi kørte om Gudhjem og spiste is, hvorefter vi kørte til vores hus.

16. juli 2017

Jeg går og tænker på vores ferie her på Bornholm. Jeg tænker, at vi skal være her længe, men indeni stresser jeg over, om vi kan nå det vi gerne vil. Jeg vil nå det hele nu. Mit sind har travlt. Jeg prøver lidt for meget at planlægge mig ud af tre ugers ferie, som om jeg er bange for stilheden og at lave ingenting. Ferien handler jo bare om at være i vores hus og slappe af. Jeg håber, mit sind finder ro.

Klokken ni stod vi op. Klokken 10 var vi til loppemarked i Svaneke. Sådan et marked hvor folk løber ind. De kendte loppe-ansigter stod forrest med spidse albuer og klatrede op af hegnet for at smugkigge ind til alle tingene. Jeg blev irriteret på deres ihærdighed og attitude indeni. Jeg sagde det til Benjamin og måtte fortælle mig selv, at jeg bare skulle slappe af og være ligeglade med alle andre og deres opførsel.

Vi mødtes med min faster og drengene og min far og hans to venner kom også. På loppemarked gik jeg efter blå ting til sommerhuset. Lidt fade, lamper, billeder til væggen og småting. Jeg fandt lidt af det hele. Jeg spiste popcorn og kage med mine fætre. De havde fundet lidt legetøj.

Halv et kørte vi videre mod Connie for at loppe shoppe lidt mere. Vi handlede ind til en sandwich på vejen. Hos Connie købte vi også lidt små blå og gule ting.

Vi var hjemme for at spise frokost og efterfølgende kørte vi videre til Gæsten for at hilse på, men Gæsten var tom og det øsregnede, så der var ikke noget ved at være i Allinge. Vi købte ind til Nachos, som vi spiste til aftensmad mens vi så 'Logan'.

Cooper havde været utryg, mens hun havde været alene hjemme. Hun havde bidt i mine ynglings sorte vagabond sko. Jeg blev vred og ked af det, fordi det ikke er nogen, der er til at købe mere og fordi jeg ikke har råd til at erstatte dem. Det ville ikke hjælpe at skælde hende ud. Heller ikke på mit humør. Jeg kom frem til, at jeg må se om jeg kan finde nogle genbrugt.

Vi skændes lidt hver dag. I dag var det i bilen på vej til loppemarked. Vi går skævt af hinanden. Diskuterer og bliver sure.

17. juli 2017

Jeg er ikke så god til at få skrevet mine tanker og følelser ned i dagbogen for tiden. Dagene går bare og ligner hinanden. Jeg vil ellers gerne skrive de tanker og følelser ned, som afviger fra hverdagen.

Vi hygger i huset. Her er dejligt. Jeg kan bedst lidt det, når vi er i stand til at være i det og bare slappe af.

Vi fik ordnet og ryddet op i huset. Vi fik købt stort ind, så vi ikke skal købe ind hver dag eller flere gange om dagen, som vi ellers har gjort.

Min mor kom til huset på øen om aften og skal være her med os.

18. Juli 2017

Vi brugte dagen sammen med min faster, min farmor og drengene. Vi plukkede bær og fik lavet ribssaft og rødgrød.

Til aften tog Benjamin og jeg på Gæsten, mens min mor var sammen med Anker. Jeg var lidt utryg inden vi tog derhen. Jeg har mange tanker om, hvordan andre tænker om os. Er vi "kendt" som dem der har mistet. Kan de alle sammen overhovedet huske, at vi har mistet, huske os? Til at starte med kunne jeg ikke fokusere på musikken. Det var Folkeklubben, der spillede. Jeg sad bare og kiggede rundt. Efter pausen slappede jeg noget mere af. Jeg blev i stand til at nyde musikken og stedet. Vi fik hilst og snakket med dem alle sammen derhenne. Vi snakkede særligt om vores Italienstur, for huset er Henrik og Malenes og vi er de eneste, der havde været der udover dem. Det var en rigtig fin og hyggelig aften. Vi var først hjemme klokken 00.00.

19. juli 2017

Andreas skulle komme til øen i dag for at være med i sommerhuset. Mens Benjamin hentede ham i lufthavnen, gik jeg tur med Anker, hunde, min mor, min far og hans to gæster. Nær sommerhuset. Vi gik til et smukt vandløb.

Jeg kan godt lide at have min mor her, selvom der nogen gange går lidt meget mor i hende. Som f.eks. når hun spørger, om vi har husket at tisse af inden, vi skal noget, eller fortæller mig de samme instrukser syv gange.

Jeg hygger rundt, men føler mig lidt uden for selskabet sammen med Benjamin og Andreas, selvom min mor er her. Det gør mig vrissen og spydig. Jeg har ikke nogen løsning til mig selv, hvordan jeg skal håndtere det eller kunne være i det på en anden måde. Jeg må bare prøve at være i det.

Jeg valgte at gå i gang med græsslåmaskinen og slå græs. Andreas udbrød "Ej, hvis det er dig, der skal slå det, så skal jeg nok gøre det." Som om jeg ikke var i stand til at slå græsset. Jeg svarede bare "Nej, det vil jeg." og så lod jeg dem være sammen. Det var rart at få sved på panden samtidig med, at man kan se et tydeligt resultat af en græsplæne, der bliver slået stykke for stykke.

Vi hyggede rundt i huset og til aften lavede vi bål i haven. Jeg blev endnu engang irriteret, fordi jeg havde følt mig udenfor hele dagen og det eneste jeg har hørt fra Benjamin, er små tarvelige bemærkninger og en hård tone, med mindre han vil lave sjov med mig og udstille mig i en diskussion foran Andreas. Jeg havde ikke lyst til at være i deres selskab, da vi sad der i haven, så jeg gik ind for at amme og blev inde. Benjamin kom ind og fik mig med ud igen, men mit humør blev aldrig helt godt, men bedre. Primært på grund af det smukkeste solnedgang ud over markerne og træerne.

20. juli 2017

Op af dagen kørte vi til Bobbeå, en lille afsides stenstrand. Min mor gik i vandet. Vi andre gjorde ikke.

Jeg var stadig irriteret, fordi Benjamin og jeg stadig ikke udvekslede andet end hårde og korte kommentare mod hinanden. Hver gang jeg gør noget, tester han det jeg gør og mig ved enten at stille spørgsmål eller selv at gøre det mere, større og bedre. Han stopper aldrig. Han vil have det sidste ord og mere til. Selv på stranden hvor jeg gik og brugte tid på at finde flade sten til at stable, ville han

vælte det. Da jeg havde overtalt ham til ikke at vælte det besluttede han sig for at bygge et større et ved siden af mit, af store runde sten, der lige var i nærheden. Hans tårn væltede min stabel. Han både trumfede, vandt og fik sin vilje. Selve situationen er jo fjollet, men det rammer mig, fordi vi i forvejen ikke kommunikerer særlig godt og det var et meget tydeligt billede på, hvordan han opfører sig med alt omkring sig lige nu.

Benjamin blev ked af det i dag. Han så et billede af Noam på min mors telefon, hvor han så meget fin ud. Det er altid mærkeligt at se et billede af ham, som man ikke kendte til i forvejen. Jeg er også blevet ked af det billede førhen.

Min mor tog en aften til Gæstgivergården med min faster. Vi blev i huset i Gudhjem. Jeg lavede Risotto og bagefter kørte vi ned i Gudhjem Havn og spiste en is og så solen gå ned.

Jeg var stadig i dårligt humør. Jeg føler mig udenfor og jeg er ikke i stand til at ændre fokus og følelser. Jeg svarer igen med en kedelig tone på alle henvendelser, fordi jeg synes de fleste henvendelser er nedladende og ikke ligestillede.

21. juli 2017

Anker har været virkelig hård at have i nat. Klokker 22.30 var han oppe. Klokker 01.30. Klokker 04.30 og igen klokken 06.00. Klokker seks sov jeg fra det hele og Benjamin tog ham og gik i stuen for at give ham flaske. Jeg sov til klokken 10.

Benjamin kom og vækkede mig og var sød. Jeg var ikke så god til at tage imod det, men fik fortalt ham at jeg er vred, fordi vi ikke taler sammen og fordi han ikke ser mig.

Efter dejlig morgenmad tog jeg ud for at løbe tur med min mor og Cooper.

Vi kørte på loppetur og handletur hele dagen.

Der foregår helt vildt meget inde i mit hoved, men jeg får det ikke skrevet ordentligt ned.

I dag da vi kørte på tur tænkte jeg på noget, som jeg ofte har tænkt på. Jeg kan ikke finde ud af om tabet og sorgen har gjort mig introvert og skrøbelig eller om jeg er ekstrovert og stærkere end nogensinde før. Nogle gange føler jeg det ene, andre gange det andet. Jeg bruger min situation til at fortælle mig selv, at intet kan skade mig. Jeg har intet at tabe lige meget hvad jeg gør eller hvordan jeg fremstår, kan jeg aldrig blive udsat for noget der er værre end det jeg har oplevet. Andre gange bruger min situation mig og jeg må bøje mig i støvet for mine sorger og indse hvor skrøbeligt mit liv og mit sind er. Jeg er bange for at en ny, måske simplere, byrde eller udfordring i livet vil knække mig fuldstændig, fordi jeg har brugt mine kræfter på at rejse mig fra sorgens dyb. Det kan også være at jeg lynhurtigt vil være på benene fra det næste slag, fordi jeg er styrket.

Dagen blev ikke bedre på fællesskabs punktet. Efter vores tur, satte jeg mig i stuen og Benjamin og Andreas lavede mad. Jeg glæder mig til at Andreas tager hjem og vi kan genoprette vores situation, selvom jeg tror der skal et skænderi til før tingene løsner op. Løsningen er nok en blanding.

22. juli 2017

Om natten diskuterede Benjamin og jeg vores humør. Vi var irriterende uvenner. Han mener, at det hele kommer an på mit humør. Det kan han til dels have ret i, men jeg mener, at han bliver nødt til at

være imødekommende og inkludere mig i løbet af dagen, fordi jeg føler mig ekskluderet, overflødig og gjort grin af i deres selskab. Benjamin opfatter det helt anderledes. Jeg føler, hvad jeg føler og om mit humør er godt eller dårligt, så føler jeg mig udenfor. Vi diskuterede længe, men faldt i søvn sommer gode venner. Vi fik snakket ordentligt sammen. Det har jeg manglet.

Det var en stille og rolig morgen. Andreas skulle med flyet hjem i dag, men inden da kørte vi på tur om Gudhjem og videre til Rønne, hvor vi spontant endte i en kø til et loppemarked, der skulle til at åbne. Vi fik købt lidt forskelligt pangel. Vi kørte om Rønne by og videre til lufthavnen for at sætte Andreas af.

Benjamin og jeg kørte tilbage til loppemarked, for vi var ikke færdige med at kigge. Min mor grinte, da vi kom tilbage til sommerhuset med bilen fuld af loppeting til sommerhuset. Hun griner ofte af os, fordi hun synes, at vi er skøre.

Min faster kom og satte mine fætre af til bål middag og overnatning. Det var rigtig hyggeligt. De var gode at have på besøg. Vi fik lavet snobrød og pølser over bål og de blev puttet glade og mætte.

23. juli 2017

Jeg og min mor tog til et lille marked på toppen af Gudhjem.

Til formiddag kom min Faster og min farmor efter drengene efter overnatning, men også for at spise frokost sammen med. Min farmor stod for maden. Hun ville lave cannelloni af det pasta, vi havde haft med hjem til hende fra vores tur til Italien. Det var rigtig lækkert. Jonathan var blevet overtræt til frokosttid og ledte bare efter konflikter.

Efter de var kørt slappede vi lidt af hver især.

Op ad dagen kørte vi på en lille turistet tur i Østerlars. Først til sæbemageriet ved rundkirken og bagefter til kafferisteriet Suenos. Det er ejet og startet af en af medarbejderne, jeg arbejdede sammen med i min praktikperiode lige efter, at vi havde mistet Noam. Videre derfra kørte vi til gede mejeriet, men der var lukket. Vores lille tur fik Benjamin og mig til at tænke og brainstorme over, hvad man kunne finde på at producere herover for at kunne flytte her til. Min mor grinede af os. Vi kom frem til Gin. Der er ikke nogen, der laver et niche-bornholmer-gin-produkt endnu. Der er nogen, der laver snaps.

Vi spiste kun lidt let aftensmad.

24. juli 2017

Vi stod op og gik i gang med rengøring. Her trængte og vi bliver gladere af at være her, når her er rent og ryddet. Det var en lidt langsom dag. Anker sov nogle gode lange lure.

Klokken 14 kørte vi på tur til skoven for at finde kantareller. vi fandt nogle gode nogle, men vi måtte stå oven i en myretue for at få fat i dem. Myrerne var sure. Klokken 15 skulle vi være til kaffe hos Lone og Hans-Henrik i deres sommerbolig. De er søde, rare og rolige. De har massere af overskud, eller de udviser i hvert faldet massere af overskud. Lidt på den måde jeg og Benjamin også kan være. Der er altid plads. Tid til kaffe, plads til en aftale og flere mennesker. Sådan nogle mennesker kan jeg virkelig godt lide. Overskud og rummelighed.

Vi drak kaffe og Gin og tonics. Så deres fuldstændig fantastiske og unikke grund og bolig. Vi snakkede om bornholm tendenser og firmaerne med nicheprodukter. Vi fortalte om vores Gin-ide. De var vilde med den. Det gjorde jeg og Benjamin mere ivrige og vi forsvandt ind i vores idé og drømmeverden, da vi tog derfra. Vi har lyst til at flytte til Bornholm. Finde på noget at lave og leve på landet og tæt på naturen. Det der holder os tilbage og skræmmer os mest, er vores behov for vores nærmeste familie og venner. Og så har vi Noam i København. Realiteten er, at Benjamin ikke har nogen uddannelse og vi har ingen penge til at udleve nogle former for drømme. Vi ved heller intet om Gin og eller om at drive virksomhed, men vi drømmer sammen alligevel. Det er noget vi kan.

Jeg lavede kantarel risotto og min mor gav is i Gudhjem bagefter i sommerens efterårsvejr.

Hjemme hyggede Benjamin og jeg og så Game of Thrones.

25. juli 2017

Vi ventede Henrik, Malene og co. til pandekager klokken 12. Inden da tog jeg og min mor ud for at plukke hindbær og klare nogle småting.

Jeg lavede en kæmpe stak pandekager og gjorde klar med en masse forskelligt tilbehør. Der ankom en flok flinke gæster klokken 13. De er søde og det var hyggeligt. Det er uvant at have dem på besøg. Inde for egne døre. Vi er altid hos dem, i deres omgivelser, når vi ellers ser dem.

Efter de var gået kørte vi til Balka for at være sammen med min faster, farmor og fætrene og Ian, Dorthe og Tea. Der blev leget rundt. Vi gik en tur sammen ved vandet og til sidst satte vi os på en restaurant for at spise aftensmad. Det hele foregik lidt overgearet. Benjamin var lidt ramt af larm og træthed, men alligevel lykkes det ham at være med og med overskud. Det gør det altid.

Ved middagen oplevede vi Ian ubehøvlet. Sådant som min far kan være, når han er værst. Min farmor havde tilbudt at give maden til os alle, så skulle vi selv stå for egne drikkevarer. Vi skulle bestille drikkevarer i baren og jeg spurgte til Ian, om han ikke skulle spørge til, hvad Tea og Dorthe skulle have at drikke. Han svarede med en ubehøvlet tone, at vand var fint for ham. Han svarede ikke på mit spørgsmål, men konstaterede bare for sit eget vedkommende at vand var fint for ham, dermed fint for alle. Alle drikker vand og pengepungen er lukket i for alt andet. Jeg prøvede at forklare ham, hvor tarvelig en tankegang det er og han svarede kun lige ubehøvlet igen. Han var ligeglad efterfulgt af undskyldninger om, at det var vores egen skyld og der kunne blive snakket om det på en anden måde. Det skabte ubehagelig stemning og var virkelig en tarvelig opførsel.

På vej hjem købte vi is i Svaneke. Resten af vejen skreg Anker hele vejen hjem i bilen. Det skærer i hjertet, når han er så ulykkelig. Han havde været god og glad hele dagen, på tur og på restaurant.

I løbet af aftenen kom jeg til at tænke på dåb og bryllupsfest. Jeg glæder mig og det har været en god beslutning først at døbe Anker som seks måneder gammel. Det har gjort, at vi alle har lært ham bedre at kende. Vi ved, hvem vi skal døbe og fejre. Anker er Anker og ikke kun af navn, men også at personlighed.

26. juli 2017

Jeg har drømt og drømt og drømt om dåb og bryllup i nat. Alt gik galt. Da jeg skulle have tøj på, var det alt for stort. Jeg gik igang med at finde noget andet, men det lykkedes ikke før næste problem

opstod. Sådan fortsatte det. Huset vi var i skulle sælges, hvilket var en stressfaktor. Hver gang jeg var klar, var ingen andre klar og når de var klar, var jeg ikke. Vi nåede aldrig til ceremonien.

Min mor tog Anker da han vågnede. Hun er så flink og han kan bare så godt lide hende. Jeg og Benjamin fik lov til at sove helt til klokken 10. Vi stod endda op til en omgang hjemmebag. Vi har levet godt, mens min mor har været på besøg.

Vi spillede alle sammen minigolf og hyggede på min mors sidste feriedag.

27. juli 2017

Vi vågnede til godt vejr før første gang længe. Vi besluttede hurtigt, at dagen skulle bruges i haven. Jeg gik i gang med at slå græs. Benjamin beskar træer og lavede et hegn, så Cooper ikke løber væk. Det var rart. Befriende.

Hele dagen gik med at hygge i haven. Anker havde brug for at sove nogle lange lure. Jeg øvede kommandoer med Cooper.

Til aften kørte vi til Gæstgivergården for at spise aftensmad. Forleden, på et marked på toppen af Gudhjem, havde jeg købt en blå vase/kande med hvide stjerner på til Mercedes. Den tog jeg med til hende. Vi spiste dejlig mad og hørte første spillesæt af Duné. Anker sad på min mave. Vi kørte hjem klokken ni, så han kunne få ro igen.

28. juli 2017

Vi besluttede os for at finde enebær i skoven for at lave vores egen gin. Vi snakkede videre om ginproduktion med Lone og Hans-Henrik på gæstgivergården i går. Så det kunne være sjovt at prøve at lave, særligt med bornholmske ingredienser. Vi gik en dejlig tur i Almindingen og plukkede enebær. Klokken 15 havde vi aftalt med Jonathan og William, at de skulle komme og hygge med os. Vi føler at vi har overskuddet til dem og det var på eget initiativ. Vi lavede bål, spillede kongespil og brætspil. Vi spiste nachos til aftensmad og en is i Gudhjem havn bagefter.

29. juli 2017

Vi stod op og tog til det årlige Østermarie loppemarked. Vi købte lidt skåle til sommerhuset og et gammelt tapetserbord, som vi vil have stående i vores garage derhjemme, som ekstra bord til fødselsdage. Anker sad fint på min mave under hele loppemarked. Han endte med at falde i søvn.

Vi brugte det meste af den resterende dag med min far. Han gav frokost i Svaneke. Der gik vi også lidt rundt og kiggede på loppeting. Jeg fandt et solsikke relief i en af butikkerne. Den var lidt for dyr, men helt vildt fin, særligt nu hvor det er blevet et symbol for Noam, så købte jeg den.

Tilbage i sommerhuset gjorde vi klar til at Benjamins forældre og søskende skulle ankomme. De ankom om natten.

30. juli 2017

Benjamins forældre var kommet sent, så vi stod langsomt op og spiste friskbagte koldhævede boller.

Dagen gik i det små havnebyer som turister. Svaneke og Nexø. Sidste stop var netto i Nexø for at handle ind.

Vejret er meget mærkeligt og omskifteligt. Det regner hvert 7. minut.

Vi havde købt fisk på røgeriet i Svaneke og spiste sen fiske frokost, da vi var tilbage i huset.

Jeg kørte lidt frem og tilbage mellem min far og sommerhuset. Han havde passet Cooper, men det var også meget rart, at jeg kunne trække mig lidt.

Alle slappede af hver især, indtil vi skulle spise aftensmad.

Lidt sent på aften, efter et skybrud, kom vi frem til, at vi skulle spille minigolf. Vi tænkte, det var det rette tidspunkt i forhold til at undgå større menneskemængder og køer. Vi havde ret. Vi tog banen slavisk rundt. Bane efter bane, seks mennesker, 18 huller. Det viste sig at være ret underholdende. Det var en hyggelig måde at bruge aften på. Jeg havde ikke lyst til at sidde samlet i stuen foran fjernsynet. Vi har næsten ikke set fjernsyn imens vi har været her, som vi ellers godt kan ende med at gøre.

Anker sov i sin vogn mens vi spillede. Benjamin vandt.

31. Juli 2017

Vi stod op og tog alle sammen til Randkløve får at gå tur og lufte hundene et sted, hvor der ikke går så mange mennesker. Jeg og Benjamin nåede at blive lidt uenige og uvenner i bilen. I dag handlede det om hundeopdragelse.

Efter tur tilbage i huset spiste vi frokost. Efter frokost lavede vi hvert vores. Jeg gik i gang med at slå græs. Jeg havde lyst og lydbog i ørerne. Jeg lytter til Hella Joofs "Papmache Reglen". Jeg ville gerne læse den, men det ved jeg, at jeg aldrig får gjort, så nu prøver jeg at lytte.

Jeg har tænkt rigtig meget på Noam i dag. Det gør jeg hver dag. Lige for tiden er det ikke minder og tanker om ham, men mere tanker om, at han er død og hvordan han døde. Jeg er bange for døden hver dag. På forskellige tidspunkter og måder, ofte lidt absurde tidspunkter. Jeg lærte den dag, da vi mistede Noam, at døden kommer, når man er lykkelig og mindst venter ulykke. Det er en lærdom, som jeg er bange for hver dag. Flere gange om dagen. Døden fylder rigtig meget.

Jeg har set der, hvor jeg lytter til lydbog, at der også er "Min usynlige søn". Jeg har haft den stående på min bogreol lige siden vi mistede Noam. Det var en gave vi fik, men jeg har ikke ville læse den, og jeg har gruet for at lytte, men jeg startede den op. Jeg græd, da Esben fortalte om sit tab, mest fordi jeg ved lige præcis, hvad han har stået i. Jeg har selv været der. Jeg tænkte på Noam. Jeg ville dog ønske, at vi havde haft muligheden for at sige farvel. Tage afsked. Have en form for afslutning. Selvom det ikke ville gøre vores savn mindre og vores sorg mildere, så havde et øjeblik farvel været rart ikke at mangle. Vi nåede ikke til en respirator eller et sidste åndedræt. Han var bare død. Det var bare døden.

Jeg lyttede og lå med tårerne trillende ned af mine kinder, mens jeg holdte Ankers hånd, indtil vi begge sov.

1. august 2017

Anker fem måneder. Mild, bestemt, snaksagelig, smuk, lækker, vildt dejlig og bare glad, glad, glad. Mit et og alt. Mit liv.

Det var store skiftedag fra morgenstunden af. Benjamins forældre og søskende skulle hjem, mens Nanna, Steffen, Johanne og Svend ville ankomme til Rønne med færgen klokken 09.50. Vi var i fuld gang med rengøring og sengetøjsskift, før de ankom. Jeg har glædet mig til at holde ferie med dem.

De kom larmende op af indkørslen med to flasker guld prosecco, til aperol spritz, flagrende ud af vinduerne, "der står et billede af der på mit bord" bragende ud af bilens højttalere og stor glæde. Der var gang i den fra starten af.

Vi fik lavet en indkøbsseddel og mændene kørte ud på indkøb. De var længe afsted. Benjamins forældre blev lidt irriteret og valgte at køre afsted. Jeg, Nanna og Johanne sad i og ved hængekøjen sammen med Anker og Cooper og catchede up.

Vi snakkede en del om her og nu i forhold til sorgen. Det var overvældende og lidt hårdt og samtidig rart, at de vil spørge og høre om det. Jeg giver mig selv lov til at tale åbent om det. Jeg fortalte dem lidt om min begyndende lytning til "Min usynlige søn". Jeg synes, at de skal læse eller lytte til den også. Det er i virkeligheden ikke dem, som har mistet, der behøver fortællinger om at miste, men det gør de pårørende og dem, der står udenfor. Vi snakkede lidt om vores psykologer, at vores forløb snart slutter, hvordan det er og hvor vigtige de har været for Benjamins og min tilstand. Vi talte om Benjamins kommende studiestart og de fik sagt, at de altid vil smide, hvad de har i hænderne for at være der for mig.

Da alle var samlet igen, spiste vi frokost sammen. Efter frokost gik vi i haven for at hygge. Vi spillede strandspil, legede med hunden, spillede kongespil og drak Rosé.

Jeg kan mærke, at det er hårdt at have gæster, selvom jeg kan lide at have besøg. Jeg vil helst være sammen med dem og jeg har glædet mig, men det dræner det mig. Det kræver rigtig meget energi.

Til aften grillede vi og bagefter spillede vi Bezzerwizzer og drak aperol. Jeg og Steffen var på hold sammen og vi vandt i dag.

2. august 2017

Jeg møder døden hver dag. Flere gange om dagen. I dagligdags ting jeg foretager mig. I tanker og i syner. Særligt i situationer med Anker. Når der går for lang tid mellem, at jeg har tjekket om han trækker vejret eller når han kløjes i en tår vand. Jeg holder vejret af frygt eller nervøsitet for ikke at komme til at flippe ud af skræk. Skræk for at miste ham. Jeg er bange for skade, jeg er blevet bange for livet.

Jeg tror, at jeg tænker for meget over det. Over livet og over døden. Jeg kunne godt tænke mig at gøre noget ved det. Bevise for mig selv, at døden ikke altid er så tæt på, som jeg går og tror.

Mit sind er skadet. Min tilgang til livet er skadet. Jeg vil gerne arbejde med det. Få det til at blive bedre og hele mere op. Bump på vejen skal jeg begynde at overvinde i stedet for at gå i stå eller falde over dem.

Når jeg virkelig tænker over det, er det vigtigste for mig, at Anker har livet og Anker lever sammen med Benjamin. Så døden burde ikke skræmme mig.

Vi spiste friskbagte boller og hyggede fra morgenstunden. Vi besluttede os for at bruge dagen på Nordlandet. Vi kørte til Opalsøen. Det var som om, at jeg allerede der skulle bevise for mig selv, at livet ikke er i fare ved at hoppe ned i søen oppe fra klipperne. Der er 7,5 meter ned. Jeg har gjort det før. I mine yngre, mere ubekymrede år. Det er mange år siden. Det hop var et bump på vejen og inden jeg nåede at føle noget som helst omkring det hop, nervøsitet, spændthed eller andet, der kunne have påvirket mig, så tog jeg tøjet af og hoppede. Så var det gjort. Det var ikke rart - men jeg lever.

Vi var også omkring Hammershus. Hjemme hyggede vi med spil og drinks.

3. august 2017

Vi stod op til regn, men tog afsted på tur efter morgenmaden alligevel. Vi ville på jagt efter kantareller i Almindingen. Vi gik halvanden time i regn af skovstierne. Det var en rigtig fin tur. Vi fandt en masse svampe.

Det er hårdt at have huset fyldt af gæster, fordi vi skal være på og fordi vi skal aflæse hinanden og forstå deres internheder. Udefra kan det godt virke spydigt, men det ved jeg, at jeg og Benjamin også kan.

Vi lavede pastaret med halvdelen af kantarellerne.

Efter maden tog vi op for at spille minigolf. Johanne blev tilbage. Benjamin vandt.

4. august 2017

Jeg var ked af det, da jeg vågnede. Jeg åbnede min telefon og kiggede på film og billeder af Noam. Jeg føler, at jeg har svært ved at huske ham, som om at jeg ikke kender ham mere. Samtidig med, at hele min krop og mit sind sørger over, at han ikke er her mere – uden tvivl om, hvem det er jeg sørger over og hvem det er, at jeg mangler.

Friskbagte morgenboller og afsted på tur. I dag loppede vi rundt hos Strabo og Connie. Jeg fandt nogle rigtig fine ting. Særligt hos Connie. Hun sagde lidt i sjov, at jeg og Benjamin kunne overtage hendes biks efter hende. Helt seriøst kunne det var en ret fin ting at gøre og god ting for at flytte herover.

Til aften spiste vi pizza i blæsevej i Gudhjem. Efter vi havde spist, gik mændene langt ud på molen for at fiske. Vi blev tilbage for at sidde ved et lille bålfad og drikke en drink, men Anker var sur og sulten, så det blev bare en dyr drink og ingen fornøjelse. Vi holdte lidt ud, men valgte at kalde mændene ind igen, så vi kunne køre hjem. Vi kørte hjem og spillede Uno og drak større og meget billigere drinks.

5. august 2017

Vi stod langsomt op. Vi havde planer om at skulle til Årsballes årlige loppemarked. Det startede først klokken 12. Så indtil da, tog alle de roligt.

Det er sådan et loppemarked, hvor snorene om de forskellige områder klippes klokken 12 og folk hamstrer. Jeg havde udset mig en lille skål og havde stået stille og roligt foran den opbundne afspærring. Klokken 12, da båndet blev klippet, trådte jeg nærmere på loppestanden for at tage skålen, men inden jeg nåede at få fat i den, rakte en stor mand sine arme hen over mig og lynhurtigt greb han skålen og købte den lige foran mig. Hvis jeg havde været hurtigt, var jeg gået i budkrig med ham, men jeg går kold på sådan en opførsel. Jeg synes, det er så grådigt og anmasende. Efter den oplevelse besluttede jeg mig for at forholde mig i ro. Jeg kunne ikke overskue den opførsel, der skulle til for at nå ind til bordene og få fat i det alle ville have. Jeg fik købt lidt blandet. De andre fik til gengæld købt en masse gode ting. Ting de havde udset sig og ting de gerne ville have hjem til. Det var for deres skyld, vi var der og det var rigtig hyggeligt i sidste ende. Bilerne var fyldt af loppefund.

Hjemme ordnede vi huset. Der blev gjort rent og pakket ned. Jeg lavede svampe risotto til aftensmad af den anden del kantareller. Ian og Dorthe kom forbi til mad. Det var hele holdets sidste dag og aften. Vi hyggede lige til det sidste minut. Helt indtil, at de sad i bilen og kørte ud af vores indkørsel mod færgen.

Jeg har brugt tid på at øve kommandoer med Cooper. Hun er rigtig god. Kortsigtet. De kommandoer der kræver hendes tålmodighed, dem kan hun ikke rigtig.

Vi gik trætte i seng.

6. august 2017

Jeg fik lov til at sove længe og valgte at udnytte det til fulde.

Vi forberedte os til dels på vores nedpakning og hjemtur, men vi brugte længere tid på at tale om, hvad der skulle gøres, end at gøre noget.

Op ad dagen kørte vi lidt på tur og da vi var hjemme igen, skulle vi køre Ian og Dorthe til Rønne.

Dagen gik uden, at der skete det store.

7. august 2017

I dag skulle vi hjem til Jægersborg. Mentalt var jeg klar, men arbejdsmæssigt var der rigtig meget, der skulle ordnes. Vi gav huset den store omgang. Alt blev rengjort. Vi var i gang fra klokken 11 til klokken 17. Det var virkelig hårdt og udmattende, men det gjorde os endnu mere klar til at komme hjem. Huset stod knivskarpt, da vi kørte derfra.

Vi sejlede fra Rønne klokken 20.30 og var helt hjemme klokken 23.30.

Det har været en meget lang og hård dag, men en rigtig rar ferie, vi har været på.

8. august 2017

Vi stod langsomt op og begyndte at rode i og med alle vores ting. Efter vi havde tømt bilen, rodede vi rundt i tingene uden at rydde op.

Vi forlod det der og kørte til kirkegården. Det er virkelig længe siden, at vi har været der. Det gør mig altid lidt trist at være væk for længe af gangen. Jeg vil helst være der ofte. Det er mit eneste synlige forhold til Noam i min virkelighed og i vores hverdag.

Min mor var på arbejde og det var både min bror og far også. Min mor tog Anker med sig rundt. Benjamin og jeg stod bare lidt og kiggede. Vi var ikke kede af det. Tavse. Vi kender det nu, at stå der som forældre foran vores søns grav. Der var virkelig fint på graven med alle de gule blomster. Gul Skovsyre. En citrontagetes, tallerkensmækkere og nogle andre blandede blomster. Jeg kiggede på Benjamin for at tjekke, om han var okay. Mens vi bare stod der sagde jeg "Anker gør forskellen".

Vi har mistet vores søn, men vi er ikke efterladt fuldstændig alene mere. At have Anker at glædes over hver dag gør, at vi kan stå der sammen foran vores søns grav rolige og fattede.

Benjamin var enig med mig i, at Anker gør forskellen.

Jeg fortalte Benjamin om en tanke, jeg havde, da vi havde Noam hos os, som har ændret sig med, at vi nu har Anker. Da vi havde Noam tænkte jeg, at han ville vokse op og komme til at gøre i forskel i vores verden for andre mennesker. Noam var til for at redde menneskeliv, mens Anker er til for at redde vores liv og ikke mere.

Min mor kørte med os tilbage til Jægersborg. Hun rendte frem og tilbage til Sussie. Sussie har købt naboeligheden og rykker væk som vores overbo til vores nabo.

Jeg synes faktisk allerede, at det er lidt hårdt at være hjemme igen. Vores hjem er dejligt, men lige så snart vi trådte ind af døren, er der ting, der skal gøres, som er kommet tilbage i mit hovedet og vi er vendt tilbage til en hverdag, der ikke rigtig byder på noget. Jeg skal lige kunne se mulighederne, og så gå i gang med små projekter.

Jeg gik over for at sige hej til Sine og Augusta. Jeg blev hængede lidt. Det var dejligt at se dem.

Min far hentede mig om aftenen. Vi tog ud for at spise sushi og bagefter besøgte vi min farfar på plejehjem.

9. august 2017

Jeg har drømt og drømt og drømt i nat. Det hele hang sammen og handlede om vores hverdag, men med et mærkeligt twist. Det var noget med at fiske og så var det noget med vores møbler. Anker har været rigtig aktiv hele natten. Han har spist hver tredje time mellem klokken 22-09. Hver gang jeg vågnede for at give ham mad, havde jeg drømt videre og noget nyt.

Vi brugte dagen på at ordne i hjemmet. Vi starter med at ordne det, vi mest har lyst til, detaljerne. Jeg vaskede stole rene og Benjamin hængte lidt forskelligt op. Først til sidst fik vi ryddet vores hjem op.

Peter, Fe og Falke kom på besøg. Vi gik en tur i Ermelunden. Vi havde tænkt at købe pizza med dem, men det endte med, at vi lavede en omgang spaghetti med kødsovs i stedet.

Mit overskud til de to børn er ved at være eksisterende. Det er rart at kunne være sammen med dem på en mere frisk måde i stedet for kun at være sur og vred.

10. august 2017

Dagen startede langsomt og ugideligt. Da vi først tog os sammen, lånte vi bil for at køre ærinder i bygge marked og i Lyngby. Vi manglede et nyt armatur til vores køkken.

Efter ærinder gik vi tur med hundene og vognene og Sine og Milan. De er godt selskab.

11. august 2017

Benjamin har fået arbejde i Zittans boghandler på Amager og skulle til sine første opstartstimer i dag. Inden han skulle afsted, gik vi i kælderen for at finde større tøj til Anker. Jeg tænkte, at det ville være et fint projekt at beskæftige sig med nu, hvor jeg skulle være alene, men jeg nåede at sidde med det inden, han gik afsted, og det var ikke et projekt jeg kunne overskue. Det tøj Anker skal til at bruge nu, husker jeg tydeligt, at Noam brugte. Noam var en lille dreng, så størrelserne brugte han længe. Str. 74 og 80 brugte han til han gik og jeg kan huske ham i sidde i cykelsædet i nogle af sættene. Det er mærkeligt og uforståeligt. I lommen på hans flyverdragt fra vinteren inden han døde, fandt jeg et lille legetøjsdyr, en isbjørneunge hvor der stod Noam under. Der var sand og snotpapir i lommerne. Noam havde været der. Jeg lagde isbjørnen tilbage i lommen og lod projekt tøj oprydning ligge. Jeg fik mest bare lyst til at købe nyt til Anker.

Jeg og Anker var i karbad og efter bad puttede jeg ham i liften. Benjamin var gået. Jeg skal vænne mig til at være alene. Anker holder mig beskæftiget og jeg holder mig beskæftiget med vasketøj.

Klokken 15 fik jeg besøg af Fredericke. En aftale havde jeg også forberedt til mine enetimer. Vi gik på tur i Bernstorffsparken med hund og Anker i vogn.

Min dag har været fin. Overraskende fin i forhold til, at jeg har været overladt til mig selv fra 12-18.30.

Benjamin kom hjem og havde haft en god første dag. Det virkede sådan på ham. Han kom hjem med energi og overskud, selvom han havde arbejdet. Det er rart at mærke. Det er også rart, at min dag har forløbet fint, for så skal vi ikke bruge tid og energi på dårligt humør og utilpashed.

Jeg modtog i dag besked fra guldsmeden om at vores vielsesringe er færdige. Han skrev, at de var blevet virkelig gode og at vi skulle glæde os til at se dem. Det gør vi. De er dyre, men jeg er spændt.

12. august 2017

Jeg har følt overskud. Ikke fysisk, men psykisk. Jeg har kunne være den, der rakte ud for at lave aftaler, aftaler med folk jeg så i min hverdag før, men ikke rigtig har set siden. På mandag kommer Josefine D. hjem til mig for at se Dirch Passer film. Det var en aftale, der opstod via en insta story. Jeg elsker gamle danske film, hvilket Benjamin ikke gør, så det virker som en god ide at se de film med en, som også sætter pris på dem. Jeg føler, at jeg har været i stand til at tage teten. I stedet for at være tilbageholdende og ugidelig har jeg handlet, som jeg ville handle før i tiden. Det er små skridt, men det betyder noget.

Vi stod langsomt op. Min mor kom for at hjælpe Sussie med at flytte videre ind i naboeligheden. Det betød, at hendes bil holdte ved os og vi kunne gøre brug af den. Vi kørte til byen efter vielsesringe. Benjamins var for lille, men det ville de ordne. Min var virkelig fin og jeg glæder mig til at skulle bære den.

Vi udrettede ikke mere en få ting.

Til aften så vi Skull Island. Elendig film.

13. august 2017

William var faldet på løbehjul og havde slået kæben, som skulle sys og en hjernerystelse. Jeg kunne mærke, at jeg havde brug for at se ham, for en foreslået kæbe for mig i mit sind, hænger sammen med døden. Noams slappe og alligevel helt stive og skæve kæbe. Så vi havde aftalt med min faster, at vi ville komme forbi dem fra 11-12 inden vi skulle videre mod Holbæk. Det var rart lige at få de slemme billeder ændret på nethinden og afværget de værste forestillinger. William var frisk og uden mén. Blot med tre sting på hagen.

I Holbæk skulle vi til mindehøjtidelighed for min mormor. Jeg kunne ikke helt overskue det, fordi det var sammen med familiemedlemmer, som jeg ikke har set siden Noams begravelse. Jeg tog mig selv i at være vred. Vi gjorde et stop i en Netto for at købe bleer. I køen var mit humør ikke bedre og mine tanker gik på, hvad jeg skulle svare, eller svare igen, hvis der var nogen, der kommenterede på mit sure ansigt eller kom med andre dumme kommentare. "Her står jeg i kø, forsinket på vej til min afdøde mormors mindehøjtidelighed med familiemedlemmer, som jeg ikke har set eller hørt fra siden vi sidst fysisk var samlet til min søns begravelse for et år siden. Hvor dårlige dage kan man have? Hvor dårlige dage må man have?". Der var ingen, der henvendte sig. Det hele foregik bare i mit hoved.

Vi klare det for min mormor. Jeg følte lidt, at det var et skridt i den forkerte retning for mig, for jeg kunne ikke være mig selv, jeg kunne ikke smile af det, jeg normalt smiler af og være stolt over, hvor vi er nået til, fordi jeg vil ikke mistolkes og lade sorgen være ubemærket. For de kender mig ikke. Min glade side får man først, når man kender min ulykkelige side.

Selve arrangementet var sparet væk. Min mormors mand havde købt knap to stk smørrebrød til hver, og der var ingen søde sager eller kaffe til bagefter. Vi holdte endda et minuts stilhed. Det var ikke i min mormors ånd.

Det bedste ved dagen var, at det var for min mormor. Det var det, der gjorde, at jeg kunne holde ud. Vi gik sultne og i et mærkeligt humør med blandede følelser derfra.

14. august 2017

Jeg sover dårligt for tiden. Varmt og uroligt. Anker sover rigtig fint, han spiser med med mellemrum.

Vi skulle op og være til psykolog klokken 10.

Det var længe siden, at vi havde været der sidst. Vi havde fælles session. Vi skulle snakke om sommeren, hvad vi har lavet, hvad vi har tænkt, følt, gjort og ikke gjort. Det var svært at komme i gang og fælles har jeg altid mere at sige end Benjamin. Han fik fortalt lidt.

Benjamin fortalte, at han først tænkte på psykologtimer halvvejs gennem vores Bornhomerferie og da han tænkte på dem, var det ikke på den måde, hvor han han følte, at havde rigtig meget brug for at tale med dem. Jeg tænker ikke som sådan på psykologtimer, fordi jeg ved, at vi har endnu en tid. Det giver

mig ro. Det jeg tænker over er, at jeg selv skal kunne og ofte godt selv kan klare mine tanker og mine problemer.

Jeg fortalte dem om dagen i går, mindehøjtideligheden og min ide om at se flere af mine og vores problemer, som små bump vi bare skal over.

De synes der er sket nogle store ændringer i vores måde at tænke på og hvordan vi er i stand til at evaluere og se tilbage på forløb og processer.

Jeg var som altid ked af det. Det er det eneste sted, hvor der bliver sat ord på, hvad det er vi går igennem. Det eneste sted, hvor jeg lader mig selv have medlidenhed med os om, hvor elendigt og hårdt vores liv er og hvor stærke vi i virkeligheden er og skal være for at kunne holde sammen på det hele.

Vi talte lidt om advokat og sag. Uden jeg og Benjamin indbyrdes har talt om det, er vi enige om, at vi ikke har overskud til at køre en sag, hverken fysisk eller psykisk og slet ikke økonomisk. Det hænger meget sammen økonomisk. Vi har ikke 100.000 kr. til at gå i retten mod Københavns Kommune. Det ville have store omkostninger for vores livskvalitet lige nu i forhold til, hvor vi er i livet. Jeg ville ønske, jeg kunne sige "Go" til en advokat, der kunne tage vores sag og arbejde for os for at køre vores sag og se hvor langt, vi kunne komme.

Anne siger, at den forbindelse jeg og Benjamin har sammen er utrolig stærk og unik. Hun siger, at vores omsorg for hinanden og for Anker er en stor del af, at vi har det bedre end man ellers ville kunne forvente. At vi elsker Anker så højt, kan kaste al vores kærlighed på ham og bruge så meget positiv energi sammen på ham hjælper os i sorgen.

Resten af dagen brugte vi på oprydning. Vores hjem er dejligt, når vi har gjort en indsats.

Benjamin tog i biografen med Andreas og jeg fik Josefine D. på besøg for at se danske film klassikere. Vi spiste, snakkede og havde Dirch Passer kørende på fjernsynet. Det var rigtig hyggeligt. Så længe jeg ikke leder efter eller forlanger, forståelse og medfølelse i sorgen, så er alt ok.

15. august 2017

Jeg sov længe. Indtil klokken halv 11. Så 12 timers søvn. Formiddagen gik langsomt med mad og bad.

Klokken 13 gik jeg på tur med Sine, hundene og babyerne i vognene i Bernstorffparken. Det var en dejlig varm dag og en hyggelig tur.

Nanna og steffen kom til dejlig mad, som Benjamin havde lavet. Vi så et syret afsnit Twin Peaks. Der var desværre en lang ubehagelig scene, hvor en dreng bliver kørt voldsomt ned. Jeg lukkede øjnene og holdte mig for ørene. Det er ubehageligt, fordi jeg har set det lignende i virkeligheden. Døden på en voldsom blodig måde. Jeg ved, hvad der kommer bagefter af følelser hos forældrene. Selvom det bare er film, er det mit liv, jeg kan relatere til lige præcis med sådan en scene.

Jeg har hver dag lyst til at fortælle nogen, at vi skal giftes, men jeg holder tæt.

16. august 2017

Benjamin havde sin første fulde vagt på job i dag. Han tog afsted klokken 10 og så var jeg ellers bare alene. Til at starte med hyggede jeg bare langsomt med Anker for at få tiden til at gå med ham. Jeg kunne godt mærke, at jeg var alene, men det var okay.

Klokken 13 havde Anker tid til vaccination hos lægen. Jeg valgte at gå hele vejen derhen.

Hos lægen blev han målt og vejjet. 8,16 kg. 70 cm lang. Helt perfekt gennemsnitlig. Han er stærk, siger de. Han blev dog ked af at blive stukket i hvert lår, men var nem at trøste bagefter. Jeg talte med lægen om mit ønske om at blive gravid igen, men at min krop ikke har nogen cyklus endnu grundet amning. Lægen anbefalede, at vi venter med at få endnu et barn. Hun sagde, at det er bedst for parforholdet at vente og at det er bedst for Anker. Hun mener, at barnet minimum skal være et år, før man laver endnu et barn. Jeg svarede hende, at jeg ville lytte til, hvad hun siger, men at vi skal have børn, når vi kan få børn.

Anker blev pylret efter lægebesøg, men i det vi kom hjem, baksede jeg rundt i kælderen med min underbos møbler, fordi jeg sagde ja til at hjælpe hende. Jeg tilbød en hjælpende hånd, hun tog hele armen. Nu hjælper jeg hende som en god nabo med at sælge ud af sine møbler. Svedende og udmattet arbejdede jeg rundt i kælderen med en dreng, der samtidig skulle skiftes og uden flere ekstra bleer på mig, blev han sat med bar rumpe. Hvilket resulterede i at han tissede i vognen og efterfølgende mistede tålmodigheden med at sidde og kigge på mig arbejde. Jeg passede både hund og baby mens jeg baksede rundt for hende med hendes møbler i en time.

Klokken 16.30 gik jeg tur med en stadig pylret Anker og hunden sammen med Sine og Hera. Vi gik en runde om hundesømosen.

Anker pylrede videre i mine arme resten af dagen.

Endelig klokken 19 kom Benjamin hjem. Vi fik puttet Anker og bestilte mad. Vi gik tidligt ind i seng. Benjamin faldt i søvn. Jeg lyttede til lydbog "Min usynlige søn". Jeg synes, der kommer mange gode overvejelser og refleksioner ind i mellem. Han siger, at vi altid vil være en anden version af os selv, end dem vi var. En mørkere nuance. Han bruger maling til at forklare sin pointe. Jeg kan godt relatere til det. Han dyrkede Yoga for at finde sig selv. Jeg skriver dagbog.

Jeg er inviteret til 3x fødselsdagsfest af Mille. Det er hende, Ditte og Nikolaj fra gymnasiet, der holder fødselsdag sammen. Det er den første invitation siden ulykken, jeg har overvejet at svare ja til. Jeg skrev det til Mille og Sofie, at jeg havde følt en lille lyst til at komme med. De svarede, at de rigtig gerne vil have mig med. Nu må vi se, for jeg føler mig generelt som dårligt selskab. Jeg er dårligt selskab i festlige sammenhænge. Det vil jeg ikke være, hvis jeg skal med til sådan noget, så vi må se.

17. august 2017

Vi stod langsomt op. Mit hoved har været fyldt op at ting, der skal gøres og dåbs- og bryllupsfesten. Jeg ved ikke helt, hvad jeg skal stille op med alle de ting, jeg skal ordne.

Peter kom klokken 12. Vi skulle snakke om dåb og vielse. Hvordan forløbet vil være og hvilke salmer og sange vi ønsker. Jeg ville gerne have "Op al de ting som gud har gjort", "Spænd over os dit himmelsejl" og så til sidst for at mindes Noam, hylde vores afdøde dreng i cermonien og bare for at få

lov at tude, skal vi synge “Du kom med alt det der var dig”, som vi også sang til begravelsen. Jeg tuder bare, jeg begynder at tænke på den sang, eller nynne den. Det er også den melodi, vi skal gå ud af kirken som ægtefolk til. Jeg er rigtig spændt. Det bliver bare ærlig kærlighed. Dåb først, bryllup som overraskelse bagefter.

Efter Peter var gået, kom min mor. Anker var stadig pylret efter vacciner i går, men han var glad for at se sin mormor.

Efter min mor, kom Alex. Benjamin lavede mad. Under maden fortalte Alex om deres fælles ven, Morten. Han har det svært for tiden og har lavet noget rod i den mellem vennerne. Hvilket er synd, men den måde Alex fortalte om ham og om hvordan deres vennegruppe holder hånden over ham, sørger for at han får hjælp og støtte. Hvordan deres venskaber nok skal bestå på trods. Han fortalte om fejlene, om tilgivelsen, om håb, støtte og løsninger. Nogle af de andre fællesvenner tager Morten med på rejse for at komme væk fra alt de dårlige og få en god oplevelse sammen. Det gjorde mig ked af det. Det er fint og flot at de kan passe på deres ven, men det eneste jeg kunne tænke på var sammenligninger og paralleller med Benjamin. Samme vennegruppe. Alle de voksne mennesker forsvandt ud af Benjamins liv, i det kisten med Noam blev sænket i graven. Voksne mennesker og venner vi ikke troede var i stand til at være til stede og empatiske, de har bare ikke været i stand til, eller haft lyst til at være til stede for Benjamin, da han havde allermest brug for det. Det kørte så meget rundt i hovedet på mig og det påvirkede mig, så jeg var nødt til at sige noget. Jeg fortalte Alex og Benjamin om mine tanker. Benjamin havde haft de samme tanker og overvejelser. Til sidst grædende sagde jeg, at det var godt at vide at vennegruppen havde sammenhold og var i stand til at støtte op om hinanden, mens jeg måtte indse at livets problemer, økonomi og dårlige dage er overkommelige problemer, mens død og sorg ikke er. Alex blev berørt.

Jeg sagde til Alex, at Benjamin ikke havde eller har haft behov for at hans venner tog ham med på en rejse, men at han havde brug for nærvær, tilstedeværelse og bekræftelse i, at folk ville være der for ham. En kop kaffe og stilhed i stuen havde måske gjort en forskel, men det er ikke lige så sjovt som at rejse og få det bedre.

Jeg blev så ked af det, fordi det er gået ud over Benjamin. Det var rart at tale om det åbent med Alex, fordi han er her som ven, men også fordi han har indflydelse på resten af vennegruppen, og ikke kun at tale om det mellem Benjamin, mig og psykolgerne. Den her snak med Alex ændrer ikke noget, men nu er det nævnt og sat til sammenligning med en anden ven og helt konkret sag, måske det bliver sagt videre.

Ting jeg tænker på dagligt:

Jeg skal giftes.

Hvor smuk og fantastisk Anker er.

Hvor godt det er, at vi har fået Cooper.

Min minus saldo på kontoen.

Jeg mangler Noam.

Hvornår jeg kan gå i seng igen.

18. august 2017

Jeg gik i seng med beslutningen om at skulle overvinde endnu et bump og tage ud og feste med Mille og Sofie. Jeg stod op og ændrede mening en gang i timen.

Klokken 12.30 gik jeg i karbad. Anker sov og Benjamin sad ved sin computer. Jeg sad der ude i over en time og lyttede til lydbog – “Min usynlige søn”. Der er mange overvejelser og tanker, jeg kan genkende. Ting jeg selv har tænkt over eller følelser jeg har følt. Det er rart at kunne spejle sig, samtidig synes jeg det er rart, at jeg har nået at tænke tankerne selv, før han har formuleret dem for mig. Jeg tænker stadig over, at det i virkeligheden ikke er mig, der skal læse den bog men alle andre.

Senere på dagen var vi sammen med Sine og Augusta. Benjamin luftede begge hunde.

19. august 2017

Vi skulle til fødselsdag i dag. Det har været planlagt et stykke tid, for Nanna fylder 18 år. Vi var blevet inviteret til fødselsdag i Benjamins forældres sommerhus. Først fra morgenstunden fandt jeg ud af, at det var en stor havefest med hele familien og tilhørende venner, og ikke bare os og dem til middag i sommerhuset. Det gjorde mig træt. Jeg blev vred og irriteret og var vred det meste af dagen over det og over at intet går min vej, eller fungerer, som det skal. Jeg var sur.

Min far var til kaffe om formiddagen. Min mor, Frank og H-P kom også på kort visit. Efter de var gået kørte vi mod Sjællands Odde. Jeg gad 0%. Jeg havde ondt i halsen, var i ufatteligt dårligt humør og orkede ikke at skulle bruge dagen med familie, vi aldrig ser, eller som aldrig ser os. Jeg var klædt på i sort efterårstøj og følte mig alt andet end pæn og oven på. Benjamin synes, jeg er hård at have med at gøre, når jeg i sådan et humør. Han er god til bare at være der, lade mig rase. Han ved godt, at det hele bliver værre, hvis han bliver vred på mig over, at jeg er vred.

Fra vi kom til vi kørte ville jeg hjem. De eneste personer, jeg synes skabte god stemning, var vennerne af familien og Nanna. Resten, som er familie, skaber ingen stemning. Det er som om vi alle er med til festen blot fordi, vi er familie og ikke fordi vi gerne vil se hinanden. Der er ikke nærvær og kontakt i hverdagen og der er ingen interesse eller tilstedeværelse overfor hinanden. Jeg var fuldstændig frustreret. Nogle har vi set én gang siden begravelsen, de fleste har vi ikke set siden. De kender os ikke og vi kender ikke dem. Vi har intet til fælles. For mig mindede det om min mormors mindehøjtidelighed. Dog i meget mere festlige omgivelser med massere af dejlig mad. Jeg gik og tænkte, at sådan skal vores fest ikke være. Sådan skal ingen fest, jeg nogensinde holder være. Jeg vil gøre op med, at familien skal samles blot fordi, vi er kød og blod. Jeg vil have nærvær og kendskab med dem, jeg skal fejre noget med, om det er familie eller ej. Kender du os og bruger du tid på os og med os, er du velkommen, hvis ikke, så lader vi det ligge der. Jeg og Benjamin har tilvalgt flere venner og folk der har været der for os og fravalgt mere familie til dåben og vores bryllup bevidst. Jeg blev bekræftet i, at det er det rette valg. Jeg håber inderligt, at Nanna havde en god fest!

På vej hjem ringede en veninde fra min gymnasieklasse. Det overraskede mig, men jeg svarede. Det var Nikolaj H. i den anden ende. Han havde lige begravet sin far og sagde, at de sad en håndfuld venner i farens have ved et bål i Lyngby – han sagde, at jeg var velkommen. Af alle steder jeg passer ind og kan blive inviteret til, er det en begravelse og at ingen årsag eller uden nærmere eftertanke, blev jeg sat af på adressen i Lyngby, sent på vej hjem fra fødselsdagen.

Gravøl er mere mit crowd. Det var mennesker jeg ikke havde set meget længe, men de har ikke skulle stå til ansvar overfor mig. Vi har ikke investeret i hinandens venskaber siden gymnasiet, så jeg føler ingen vrede over for dem. De har ikke svigtet som noget familie og nogle venner ellers har.

I det jeg trådte ind af døren, viste mit ansigt og vidste at Benjamin var kørt, havde jeg lyst til at forsvinde. Jeg fortrød.

Jeg hilste på de ca. 10 mennesker der var. Tre personer kendte jeg ikke, resten kendte jeg fra gymnasietiden. Jeg fik en øl og sad ellers bare og kiggede og lyttede til folk snakke. På et tidspunkt valgte jeg at spørge ind til Nikolajs fars død. Jeg vidste, at han havde været syg med kræft og det var det, han var død af, men mere vidste jeg ikke. Nikolaj fortalte om et års hårdt sygdomsforløb og den seneste måned hvor døden begyndte at træde ind. Det hårdeste ved det var, at det er tre unge mennesker der har mistet deres far. Der var stille på terrassen. Jeg havde forventet, at nogle ville spørge ind til Noam eller nævne det, men det var der ingen der gjorde. Der blev spurgt ind til Anker og fremtidens planer. Jeg forstår ikke, at et barns død skal ties ihjel.

Jeg ringede efter en taxa for at komme hurtigt hjem. Da jeg satte mig rynkede han på næsen over min bål lugt og sagde, at jeg havde været dårlig til at holde afstand til bålet. Da jeg så samtidig kun skulle fra Lyngby til Jægersborg begyndte taxamanden at spørge, hvor de andre skulle hen. Han klandrede mig for at bruge en taxa til en kort tur og belærte mig om, at det kan svare sig at dele, selvom der er flere destinationer. De andre skulle til Søborg og jeg havde ikke brug for at køre fra Lyngby til Søborg og videre til Gentofte. Jeg talte ham efter munden, selvom jeg mest havde lyst til at sige, at han ikke skulle blande sig udenom, når jeg nu betaler for den tur han kører. Det var egentligt flabet, at jeg skulle have dårlig samvittighed over at blive kørt hjem. Samtidig med, at jeg var lettet over at være på vej hjem, var jeg ked af, at jeg helst havde været hele dagen og aften foruden. Jeg ved ked af at tænke på, hvor stort et skridt det var for mig spontant at sige ja og tage uforberedt ud til at arrangement blandt folk fra fortiden. Jeg tog det skridt i uvished om, at de ingen ide har om min tilværelse. For dem var det en begravelse, men også blot endnu en fredag aften med øl og venner, hvor jeg i dag bare var en af "vennerne", mens det for mig var min første fredag aften ude i meget lang tid. Jeg overskred mine egne grænser ved at være der. Det skal jeg ikke igen sådan lige. Det er for overfladisk, selv til et gravøl arrangement passer jeg ikke ind.

20. august 2017

Jeg drømte en blanding drøm om de arrangementer jeg har været til, som fylder lidt i mit hoved for tiden. Kjeld var med.

Jeg skulle op og afsted mod byen. Jeg skulle tatoveres af Mark på Vesterbro. Jeg er sjældent glad for at bevæge mig tæt på vores tidligere hjem. Det handler nok mest om kirkegården. Jeg ville ikke i nærheden. Men ned af Istedgade det måtte jeg gå alligevel.

På vej derind var jeg i dårligt humør. Jeg lyttede til "Min usynlige søn", hvilket ikke hjalp på humøret. Jeg overvejede mens, jeg lyttede, hvordan jeg kunne komme fra lydbog og dårligt humør til et noget bedre humør, inden jeg troppede op hos tatovøren. Kort efter blev der givet besked over højtalerne i toget. Jeg pausede min lytning for at høre, hvad der blev sagt og der blev ikke sagt noget som helst tog relateret. Det var en energisk togfører, der blot ville fortælle lidt om, hvad København byder på som by og ellers ønske god dag. Det lettede stemningen hos mig og jeg lod være med at lytte videre på min lydbog, men satte lidt musik på i stedet.

Det var hyggeligt at være i selskab med Mark. Han er en rar mand. Han farvelagde solsikken på benet og heksen på armen. Det var rart at komme lidt videre.

Min far kom til sin tid. Han skulle tatoveres på benet. Klokkeren 16 tog jeg hjem af. Jeg startede med at slentre ned af Istedgade og havde lyst til at shoppe. Jeg købte et par solbriller og cyklede bagefter videre mod toget med en smule dårlig samvittighed over at have brugt penge i dag.

Benjamin var på tur med Peter, Fe og Falke da jeg kom hjem. Jeg lyttede videre til lydbog. Da de kom tilbage, spiste vi pizza.

21. august 2017

Om natten sover jeg uroligt og dårligt for tiden og om dagen går jeg og er vred og ugidelig. Jeg savner Noam.

Min mormors urne skulle sænkes i jorden i dag. Til at starte med var planen, at vi alle skulle afsted, men op ad dagen blev det til, at det bare var mig, der tog til kirkegården. Jeg tog Cooper med som støtte. Det var den rette beslutning at lade Benjamin og Anker blive hjemme og samtidig tage Cooper med.

Jeg skulle mødes med min mor derinde klokken 12. Jeg var der ti minutter før for at være ved Noam lidt alene inden. Ti minutter var ikke lang tid, men jeg stod der lige, kiggede lidt rundt og tog et par billeder, som jeg plejer.

Min mor, min faster, min farmor og min mormors veninde Grethe mødtes på kirkegården til urnenedsættelsen. Der var blevet gravet et hul i hjørnet af Noams gravsted til hendes urne lige bag ved magnolietræet. Jeg fik lov til at sænke urnen. Jeg følte, at jeg havde fået taget rigtig afsked med hende på hospitalet inden hun døde, så at sænke urnen nu ved siden at Noam var trist, men ikke hjerteskrærende. Det virkede mere som en reel afslutning, nu var processen ført til ende.

Min farmor foreslog, at vi bad fadervor, men min mor og jeg afslog, fordi vi ikke havde lyst og fordi min mormor ikke var troende. Vi gik på cafe på den anden siden af gaden og spiste lidt frokost sammen bagefter alle fem.

Min faster ville gerne køre mig hjem. I bilen på vej hjem snakkede vi om religion og tro. Min farmor er kristen troende, lidt på sådan en gammeldags måde. Hun mener, at man har det bedre, hvis man er troende helt ind i hjertet. Jeg snakkede om kulturkristne, hvilket jeg er ret sikker på de fleste er. Jeg er selv kulturkristen og ligger et sted mellem ateisme og kristendommen.

Mit humør og min energi var ikke god da jeg kom hjem. Jeg er opgivende og uden overskud. Jeg gider ikke noget, jeg kan ikke overskue Ankers dårlige humør, selvom jeg nu i to dage mere har passet mig selv, end passet ham. Jeg er vred, men ude af stand til at reagere eller afreagere på vreden og sorgen samtidig med, at jeg elsker Anker og Benjamin uden at kunne få lov til bare at føle mig let, elskende og glad.

Det hele genere mig. Det generer mig, at jeg er irriteret og ikke bare god og glad. Jeg har lyst til at føle mig fri og at livet er lige til, men jeg er ked af det inde i mit hoved. Det skal til at ændre sig.

22. august 2017

Jeg stod op klokken syv og lod de to andre sove i armene på hinanden. Jeg stod op med tanker om at rydde op, men min dag blev brugt på alt muligt, som jeg ikke nødvendigvis havde tænkt på. Jeg hjalp Charlotte med hendes ting. Hendes kælderrum er ryddet ud, tømt, sat til salg og solgt på dba. Alt sammen noget, jeg havde stået for – oprydning, annoncer og kontakt. Da jeg i dagens process havde fat i to trækasser, som skulle sælges, spurgte jeg, om jeg måtte tage dem til legetøj, men hun ville have 100 kr. for dem. Jeg sagde nej tak til at købe kasserne og måtte stoppe. Det var blevet til for

meget arbejde, nærmest udnyttelse af min venlighed. Jeg bliver nødt til at bruge energi på os selv, på mig selv, i stedet for at være den lidt for flinke nabo.

Jeg gik lidt for sent over for at handle. Jeg kom ikke i bad, som jeg ellers skulle have været og jeg tømte aldrig opvasken.

Johanne og Svend stod og ventede på trappeopgangen da jeg kom tilbage fra Netto. Benjamin og Anker kom efterfølgende fra besøg hos hans mor og Nanna, som fyldte 18.

Vi spiste og så Twin Peaks.

Klokken 20.15 gik vi på kort lejlighed kiggeri. Der var et par i nr. 217, der gerne ville bytte deres store lejlighed til noget mindre. Deres er et enkeltværelse større end vores, så måske er vores ikke lille nok i forhold til det, de leder efter, men vi var i kontakt og interesseret. Det skader ingen at kigge indenfor i hinandens hjem og udveksle et par ord. Vi forlod vores gæster et lille stykke tid og vendte tilbage til aftenhygge.

23. august 2017

Jeg er vred for tiden og jeg ved ikke præcis hvorfor, men det kommer særligt til udtryk, når jeg skal noget, som jeg enten ikke har lyst til eller som jeg har svært ved.

Min vrede går ud over Benjamin og Anker, samtidig er det også dem, der primært kan gøre mig glad.

Klokken 14 kom Mille og Sofie. Vi havde aftalt at gå tur. Jeg så ikke umiddelbart frem til at være sammen med dem, fordi jeg synes det ofte kræver mere af mig, end jeg får igen i deres selskab. Men vi skulle ses inden, Mille skal fire måneder afsted til USA, selvom vi lige nu alligevel kun ses ca. hver tredje måned.

De er jo søde og rare og de er mine veninder, men jeg føler mig bare tabt af dem og jeg er ikke i stand til at bede om hjælp af dem til at rejse mig op og de er ikke i stand til selv at se, at de skal trække til for at få mig med og på benen. Jeg svarer på de spørgsmål, de stiller, men jeg stiller ikke nogen spørgsmål tilbage.

Efter gåtur lavede vi spontan aftensmad og så tog de tidligt hjem på aftenen.

24. august 2017

Pernille, sundhedsplejersken, kom på besøg klokken 10.30. Hun synes, at Anker er god. 8,44 kg og 70 cm lang. Hun spørger til, om der er noget, de kan hjælpe med. Vi kan umiddelbart ikke komme på noget, selvom jeg virkelig gerne ville have hjælp til bare at løse et eller andet.

Jeg cyklede til Lyngby for at købe lidt nødvendigheder til dåben. Pynt, servietter og lidt forskelligt.

Til aften mødtes vi med min far, min mor og Ian på en Sushirestaurant i Gentofte. Det var hyggeligt til trods for mine forældres daglige stridigheder. Min far udfører af og til arbejde for min mor og de brokker sig over hinanden til mig.

25. august 2017

Vi tog på tur til byen for at hente Benjamins ring. Vi drak en kop kaffe på Vesterbro og gik bagefter ind til Centrum for at kigge lidt. Vi købte en indflytningsgave til Nanna og Steffens sammenflytning.

Til eftermiddag kom Sine forbi med Hera. Vi skulle passe hende. Jeg besluttede mig for at gå en tur i Bernstorffsparken med begge hunde. Det gør mig godt. Jeg kan ikke helt beskrive den følelse, jeg får af at være helt alene på tur med Cooper, men det er rigtig rart. Jeg føler mig godt tilpas. Jeg gik afsted i halvanden time.

Benjamin havde lavet spaghetti med kødsovs.

Min vrede har været noget mildere i dag. Det gør alting meget nemmere og bedre. Mit forhold til Anker, mit forhold til Benjamin, til omverden og til mig selv er langt bedre, når jeg ikke er vred. Anker må dog ikke kunne mærke den store forskel på mig, om jeg er vred eller ej. Det gør jeg mig umage med, at han ikke kan, men mit forhold til Anker gennem mig selv er bedre uden vreden.

Min lunte er dog stadig kort og mit overskud er ikke på sit højeste. Anker er fantastisk til hver en tid og vi havde haft en hyggelig tur i byen.

Til aften prøvede vi ringe og snakkede om ægteskab og traditioner. Vi glæder os og er lidt spændte. Jeg synes, Benjamin er ret lækker med sin ring på.

Vi så matador til vi gik i seng.

26. august 2017

Stille og rolig lørdag.

Benjamin tog sig af Anker fra morgenstunden. Han gav ham morgenmad klokken ni, gik tur med hunden og lavede morgenmad til os bagefter. Derefter kunne min dag starte.

Jeg gik en tur i Grønne hjem med Cooper. Benjamin tog en tur til Lyngby bagefter.

Ian og Dorthe kom på besøg. De havde sagt ja til at sidde aften/sove vagt hos Anker, mens jeg og Benjamin skulle ud til Nanna og Steffens housewarming. Ian havde lavet andre aftaler og skulle i byen, så det endte med bare at være Dorthe, der skulle sidde i vores hjem. Det var lidt åndsvagt af Ian, men fint for os. Vi lagde et dankort, så hun kunne bestille mad, når hun havde lyst.

Benjamin og jeg puttede Anker og tog afsted mod housewarming på Amager. Vi ankom klokken 21. Der var lavet mislykket velkomstdrink, men det gav selskabet noget at grine af og folk der har lyst til at feste, drikker hvad som helst. Vi hyggede nogle timer og tog bagefter toget hjem igen. Det er første gang siden begravelsen, at vi sammen er taget ud for at feste blandt venner og folk vi ikke kender. Det er første gang, at vi har sagt ja til at deltage i et aften-/festarrangement. Det var det rigtige at gøre, fordi vi rigtig godt kan lide Nanna og Steffen. Det var de rette mennesker at sige ja for. Det har været to store sociale skridt. Familiefest i sidste weekend, trods dårligt humør og vennefest i denne.

23.39 tog vi bussen til hovedbanen for at være hjemme til planlagt tid med Dorthe. Hjemme var det gået fint. Anker havde kun bedt om sutten et par gange og vågnede først op og ville have mælk, da jeg

var klar til at gå i seng. Han minder mig om Noam, når han er så nem og god. Det giver mig helt konkrete associationer.

Vi har i dag snakket lidt om pigenavne, til hvis vi får en pige en dag. Jeg ved ikke, hvad samtalen kom af, men jeg kan altid godt lide at tale om navne. Jeg synes, navne kan rigtig meget. Hvis vi får en pige næste gang, kunne det godt blive en Karen. Det ønsker jeg mig, efter min oldemor. Fælles kom vi frem til, at det også godt kunne være en Ingeborg, så ville Inge være efter Benjamins mormor. Benjamin sagde samtidig også, at navnene ikke er så meget os, hvilket jeg ikke er helt enig i, men nu må vi se. Et navn kræver en baby.

27. august 2017

Søndagen brugte vi hjemme. Anker er begyndt at vågne op og være i verdens bedste humør. Han ligger og laver en masse lyde. Nogle morgener ligger han og hyggeskider. Det er så berigende at have et barn, der bare er i ubetinget godt humør.

Benjamin har ordnet lidt på vores altan. Jeg har forberedt lidt dåb.

Andreas kom forbi til eftermiddag. Ham og Benjamin gik en tur i skoven med Cooper. Jeg blev sat i gang i køkkenet, men gik på besøg hos Sine og Milan i stedet. Jeg ville hen og se til Augusta. Jeg kom lige til en lortebles, som jeg fik lov til at skifte. Det var et kort og spontant besøg, men de er søde og det gav mig overskud. Jeg håber også, at jeg giver dem lidt overskud og ikke kun kræver energi.

Jeg kom tilbage og fik ordnet køkkenet og lavet grød til Anker. Kartoffel- og broccolimos. Han spiste det hele. Han spiser godt. Måltiderne går kun galt, hvis han når at blive alt for sulten inden, der er mad.

Aften blev brugt foran fjernsynet. Jeg har det fint i selskab med Andreas, så længe jeg holder mig lidt tilbage og tager det roligt. Han har fået en ny kæreste. Nyudklækket student.

Trætte, sådan helt udkørt, gik vi i seng.

28. august 2017

Vi skulle til psykolog klokken 10. Når vi skal være der klokken 10 og vi er uden bil, så kræver det noget andet af os end morgner normalt kræver af os, men det går altid. Trods alt.

Vi havde sessioner hver for sig. Det er længe siden og jeg kan ikke huske alt, jeg gerne vil vende med Anne og holde styr på alle de ting jeg har tænkt og følt. Så vi starter altid med det seneste.

Hun startede med at fortælle, at vi kun har seks gange psykologtid tilbage. Jeg blev ked af det. Jeg føler mig slet ikke klar til, at det er slut med hjælp. De er så gode for os. Det er mit frirum, hvor gråd og frustrationer får frit løb. Her må jeg ikke være tapper. Vi snakkede sammen om, at en ny psykolog vil være en løsning fremadrettet. Det er jeg ret sikker på, at det er. Anne vil hjælpe mig med at finde en, der matcher mig og få mig ført videre og startet op et andet sted.

Jeg fortalte om situationen med Benjamins ven Morten. Hvordan hele vennegruppen er i stand til at støtte op og samle sig omkring ham samtidig med, at de har svigtet Benjamin fuldstændig. Det førte videre til min vrede og frustrationer over mine egne venskaber, særligt i forhold til Mille og Sofie. Jeg har haft mere brug for af dem, end de har været i stand til at give. Anne mener, at Mille er blevet

overrumplet af sin egen ubearbejdede sorg, hvilket kan have haft indflydelse på hendes evne til at være der. Anne synes, at jeg skal fortælle dem at jeg har manglet dem. Det ville gøre mig godt, siger hun.

Vi snakkede om ulykken og hvilke behov vi har i forhold til omstændighederne inden, vi afslutter vores forløb. Vi har ikke behov for at se ulykkesstedet. Det vil være for destruktivt for os. Hvis jeg besøgte ulykkesstedet ville det være for at gennemleve og fremkalde detaljer, hvilket jeg ikke har brug for i min process i dag. Vi snakkede om den forbipasserende mand, som blev en meget central del af ulykken. Vi har ikke kunne forholde os til at skulle tage kontakt til ham. Jeg har ikke engang ville vide, hvad han hedder, fordi jeg vil holde mig selv fra at finde ham på facebook. Jeg er bange for, at vi har ødelagt hans liv. Jeg er bange for, at han gerne ville have haft, at vi havde taget kontakt til ham tidligere, og så er jeg bange for, at han vil blive vred over, at vi tager kontakt så lang tid efter, hvis han nu er kommet fint videre og ikke vil tænke på os og ulykken. Anne foreslog os at sende en buket blomster og et kort, hvori vi skriver nogle af vores tanker og overvejelser. Hun mener, at det kan have stor betydning for os begge og at det kan være med til at afslutte noget både for os, men måske også for ham.

Min vrede blev også en del af samtalen i dag. Anne siger, at det er helt normalt og forståeligt. Hun sagde, at hun godt har kunne mærke på mig i dag, at jeg er vred og at der er ting der trykker.

Vi havde en lille fællessnak til sidst. Vi fortalte lidt om, hvad vi hver især havde talt om og hvad vi skal fokusere på de kommende tider. Jeg fik en ekstra session, så jeg har syv gange psykolog tid tilbage.

Resten af dagen var jeg træt og ked af det.

Vi gik ned af Østerbrogade, købte blomster og lys til Noams grav og et lys til Storms grav. Jeg kan godt lide vores rute rundt på kirkegården.

Vi ordnede og gjorde graven fin. Der er massere af grønt og blomster. Vi satte lys hos Noam og hos Storm. Storm havde haft fødselsdag dagen før.

Jeg var ked af det resten af dagen. Vred og ugidelig. Jeg har lyst til at spise. Jeg ved, at jeg trøstespiser. Jeg spiste kage.

Benjamin lavede aftensmad, men smed det hele på gulvet. Vi lukkede døren til køkkenet og bestilte pizza. Vi så Game of Thrones.

29. august 2017

Vi havde ordnet tøjvask og lagt det sammen, før vi spiste morgenmad. Det var meget uvant at stå op og gå i gang med praktiske ting. Men i dag havde vi bare en masse, der skulle ordnes.

Jeg valgte at farve hår for at friske lidt op på mit udseende.

Min far kom klokken 13.30. Han skulle have hjælp med noget forsikring, så jeg agerede sekretær, som jeg altid gør for ham.

Vi hyggede rundt og legede med Anker. Han kan godt lide, at vi ligger på gulvet ved siden af ham. Han reagerer med smil og høje lyde, når vi laver spas. Det gør vi rigtig ofte. Det hjælper også på vores eget humør, at han bare er glad.

Min mor kom klokken 15. Hun skulle være sammen med Anker i mens, jeg og Benjamin skulle en tur til Hillerød. Vi skulle til vores første sorggruppe møde med Forældreforeningen - vi har mistet et barn. Mødet var først 18.30, så inden da fik vi tiden til at gå i Hillerød. Jeg brugte et gavekort, som jeg havde fået af Sussie i fødselsdagsgave på en fin brændt-orange skjorte. Vi købte et par lune frikadeller og en salat i Bilka, hvorefter vi kørte ned til søen ved Fredensborg Slot og spiste vores mad på græsset. Vi hyggede os. Det var som en rigtig dejlig simpel date. Vores date skulle bare ende ud som ingen andres dates med en aften i sorggruppe sammen med andre forældre, der har mistet børn på tragisk vis. Vi kørte om Plantorama inden, vi kørte til Hillerød bibliotek.

Vi havde på ingen måde lyst til, at det skulle være vores aften. Det virkede dumt og uoverskueligt at skulle høre om andres meget hårde tilværelse og sorg, men frem kom vi.

Vi mødte Susanne. Sorg gruppens koordinator. Hun fortalte sin historie. Hun mistede sin 7 årige datter, Emilie, for 13 år siden. Emilie blev begravet under et læs sand, der blev læsset af af en lastbil oven i en sandbunke hun legede i ved deres bolig, som skulle bruges til noget vejarbejde. Derefter kom Ole og en anden Susanne, pensionister. De havde sidste år, februar 2016, mistet deres 38 årige søn Jakob til et tilfældigt hjertestop lige efter en løbetur. Han efterlod sig også sin kone og en datter på tre. Jackie og Ivar, mit bud på alder er slut fyrrerne. De mistede deres 17 årige søn, Hans, til meningitis tilbage i Januar. De har siden arbejdet og kæmpet for fejlbehandling.

Vi fortalte vores historie. Hvem vi mistede, hvordan vi mistede og hvornår vi mistede. Det var mig der førte ordet og det var rigtig hårdt, fordi vi sjældent snakker om selve ulykken. Det er endda længe siden, at vi har talt om det med psykologerne og ingen andre spørger.

Det var faktisk rigtig hårdt at tale med andre og lytte til deres dødshistorier. Samtidig står vi også i en noget anden livssituation, aldersmæssigt, økonomisk og på alle mulige andre aspekter. Vi er blevet tabt i systemet. Vi føler mange af de samme ting, men grundlæggende har vores problemer forskellige rødder.

Alt i alt var det fint, men meget hårdt. Jeg håber, at det kan komme til at fungere lidt som et frirum i sorgen og alt, hvad der følger. Benjamin sagde stort set ingenting, men hans hals snører sig sammen, når han bliver ked af det. Han skal bruge tid og tilløb til at formulere sig og det var der ikke plads til i en gruppe med så mange mennesker, et tidsbegrænset rum til at tale sammen, hvor alle har viden, følelser og noget på hjertet. Han skal nok komme til at sige det, han gerne vil. Det kommer bare til at tage tid.

Jeg tænker ofte "Fuck mit liv", "Hvorfor skal vi det her." Anker redder dagen, altid.

30. august 2017

Vi skulle op og ind til Peter i Flintholm kirke, for at gennemgå vielsen. Jeg kan ikke lade være med at smile når vi snakker om det.

Vi kørte til Søborg for at handle med Anette til dåben. På vejen blev Benjamin kaldt på arbejde i boghandleren, så de fleste af dagens planer blev rokeret, men det var fint. Jeg havde overskud til ændringer.

Vi købte ind uden indkøbsliste, for den havde vi glemt. 100 pølser til grillen og 100 pølsebrød.

Vi har styr på det meste omkring den dåb og det bryllup nu. Jeg ved ikke om der er nogen der har luret det endnu.

Anker blev passet hos Anette bagefter, mens Benjamin kørte mig til Herlev og videre til arbejde selv. Jeg skulle til samtale om mine galdestensanfald. Det gik heldigvis nemt og hurtigt. Jeg takkede nej til operation her til september og blev enige med dem om at se hvordan det udvikler sig. Helst hen over et år. Inden jeg stod på bussen, for at køre tilbage til Søborg ringede jeg til min far. Han var i nærheden og samlede mig op i stedet og kørte mig til Søborg, så fik jeg set ham i 10 minutter. Jeg brugte nogle timer i Søborg med Anker.

Ian kørte kun mig hjem. Anker blev lidt hos min mor, så jeg havde tid til at rydde lidt op og forberede mad til i aften, hvor Sine og Milan ville komme. Desværre havde Benjamin det meste af maden i bilen og det begyndte at være lidt presset på tid.

Alt gik op og Anker kom hjem. Vi spiste dejlig mad og spillede spil til sent. De er hyggeligt selskab.

Mit humør har ikke været på toppen. Jeg savner Noam så inderligt og selv de mindste ting kan minde mig om ham, eller minde mig om at jeg har mistet ham. Da vi sendte Sine, Milan og Augusta ud af døren, kiggede jeg på Augusta og tænkte bare om Sine og Milan, at de kommer ikke til at miste.

Al den overskud jeg startede dagen ud med at føle jeg havde var væk. Den ro jeg synes jeg gik med i kroppen var ikke eksisterende igen. Jeg brød sammen klokken et da vi var gået ind i seng. Jeg synes ikke umagen og al det arbejde jeg gør, for at holde sammen på mig selv og alt omkring mig vejer op. Jeg er træt af at være ked af det også er jeg samtidig træt af at holde igen og aldrig rigtig lade mig selv være ked af det. Benjamin holdte om mig.

31. august 2017

Jeg vågnede helt ophævet i ansigtet af træthed og gråd. Jeg var vred og trykket.

Jeg havde drømt i nat. Jeg og Benjamin var på tur i Lyngby Storcenter. Vi havde hygget rundt på tur sammen. På vej videre gik vi ned af trapperne mod udgangen. Der var rigtig mange mennesker og politi samlet. De guidede os ud og folk følte sig sikre. I det vi kom ud, var folk stoppet op. Terroraktionen var i gang og folk stod og kiggede på det som en koncert. Panikken spredte sig. Jo flere der skreg jo mere panik. Politiet begyndte at skyde hen over hovederne på os. Terroristerne rettede deres våben mod menneskemængden. Jeg blev skudt i benet. Jeg skreg så meget, mine lunger kunne. Jeg var bange og folk styrtede rundt. Der blev ved med at blive affyret skud. Benjamin blev ramt. Han døde og jeg måtte flygte fra stedet gennem skoven.

Jeg trænger til at føle mig glad, tilpas og let ubekymret. Det synes jeg, er lang tid siden. Jeg vågner op som en standard bedrøvet og vred.

Jeg har svært ved at udfolde mig. Jeg kan ikke finde ud af at være kreativ. Når jeg har det sådan, føles alt uoverskueligt og jeg ender med bare at gå i ring om mig selv.

Jeg kan heldigvis altid hygge mig med Anker og fjolle, danse, synge, kilde, kysse, putte og hygge. Han er det gladeste, jeg kender og når jeg har brug for en pause, er Benjamin der altid til at tage over. Det har været så godt at være to. Anker ved ikke, at vi kæmper. Anker skal ikke vide, at vi kæmper.

Jeg har vasket og strøget tøj til vores dag. Benjamin har syltet rødløg og agurker.

Benjamin tog afsted for at blive klippet. Jeg var alene med hunden og Anker. Jeg puttede Anker til natten og var alene tilbage med hunden i stuen. Efter en hel dag med dårligt humør, kunne en aften foran fjernsynet ikke muntre mig op. Jeg åbnede for mine film af Noam på computeren. Det er hårdt at se ham på film, for han var i live. Han var så skøn og dejlig og det er så ufatteligt hårdt, at vi har mistet ham og vi skal leve uden ham hver dag. Det er også dejligt at se ham på film, at blive mindet om ham glad og livlig erstatter mine egne tanker for en stund af ham som død og i jorden. Jeg trængte til at se ham i live i et øjeblik. Jeg græd ikke, jeg smilede lidt. Det virkede klart for mig at se på ham på film for at mindes og ikke for at længes. Længes gør jeg hver dag af mig selv. Jeg længes helt vildt og tanken om, at han er væk og at jeg aldrig kan optage bare endnu en lille film af ham, knuser mig.

Det værste ved at scrolle igennem mit fotoalbum er billederne af ham i live på kirkegården der i ét skifter over til ham død i kisten. Gløden er væk. Jeg bliver fysisk dårlig af at se de billeder, at se hvor ødelagt han var, men jeg fjerner dem ikke fra mit album. Jeg scoller bare hurtigt hen over.

1. september 2017

I dag har handlet om i morgen. I går synes jeg, at det virkede til, at der var lang tid til lørdag, men i dag er det lige om lidt. Lidt ligesom med juleaften, da man var barn.

Vi har brugt hele dagen hos Anders og Anette, pyntet op og gjort klar.

Jeg kørte et smut til Vesterbro med min far. Han skulle bruge en skjorte og videre efter min mor på kirkegården, hvor vi fik et køleskab og blomster med og tilbage for at ordne videre.

Svend var kommet forbi for at hjælpe. Haven blev fyldt med borde og bænke og stuen blev klargjort. Det sidste pynt, guirlander og papirpynt til udenfor, skal op i morgen. Jeg tror, at det bliver rigtig godt. Da jeg fik skubbet mine tanker væk fra min helt konkrete perfektionistiske version, blev det meste rigtig fint.

Til aften satte Benjamin mig og Anker hjem. Jeg spiste med Anker, puttede ham og gik i bad. Benjamin kørte nogle ærinder.

Fredericke kom forbi til aften for at aflevere Ankers dåbsgave. Den var hjemmelavet og lidt for uhandy at have med sig på dagen. Det var nogle rigtig fine skumelementer til leg. Hun blev hængende, så jeg fik ikke ordnet andet end mine negle. Underboen ringede på med en flaske vin i armene til Benjamin, som tak for hjælpen med en reol i går. Jeg åbnede i nattøj. Jeg og Fredericke lignede nogle, der havde pyjamasparty. Det er lidt mærkeligt, for hver gang jeg taler med vores underbo tænker jeg på, at hun ingen ide har om vores historie, men jeg tænker også på, om det er nødvendigt og om det ville gøre nogen forskel, hvis hun gjorde. Forleden overvejede jeg kort at smide brevet, vi havde modtaget fra Forældreforeningen - Vi har mistet et barn ind i deres postkasse som om, at det var fejlliveret. Jeg gjorde det ikke og hvorfor ville jeg dog det? Jeg misunder dem deres treårige dreng.

2. september 2017

I dag er dagen. Mit hår fik jeg sat i første forsøg. Min make-up blev god med det samme. Vejret var godt. Det gør mig nervøs. Jeg tør ikke tro på, at vi får den dag, som vi har ønsket os. Det er ret stort at blive gift. Det er ikke helt gået op for mig endnu.

Festen er tilrettelagt i Noams ånd. Vi synger for ham i kirken, "Du kom med alt det der var dig", som er fra hans begravelse, samt de andre salmer og sange, vi sang til hans dåb. Samtidig er det mine yndlings. Vi mindes ham i valg af blomster. Solsikker og blomster plukket fra hans grav udgør min lille brudebuket, som ingen ved er en brudebuket, blomsterne står på alteret til at starte med. Vi mindes ham i maden, hotdogs og is, og så mindes vi ham i Anker og ved at holde fast på hinanden. Alt imens vi fejrer Anker, hans liv, den glæde han har givet os og fejrer os samlet. Noam er med os i det hele i dag.

Klokken 09.34 kom min far. Han skulle køre os til kirken. Vi var stadig ikke i tøjet, for ikke at svine på det, og så havde vi netop sat os i sofaen med en kop kaffe og et blødkogt æg. Min far var helt stresset, da han ankom og blev han kun mere stresset af, at vi sad der her afslappet. Han blev tilbudt en kop kaffe og et æg og forstod slet ikke vores ro. Han tog et billede af os og sendte til min mor. Hun stressede også over os derefter. På invitationen havde vi skrevet 10.30 uden nogen bestemt grund, men vi, mig, Benjamin og Benjamins far, Peter, vidste som de eneste, at det var klokken 11. Derfor var vi rolige og alle andre meget stressede. Min far forstod ikke, at det først var klokken 11, selvom vi prøvede at forklare ham det, imens vi drak kaffe.

Først i bilen, på vej mod Flintholm kirke, forstod han, at det var klokken 11, da vi begyndte at tale om bilvask. Klokken 10.20 havde vi bilen i bilvask. Der var god stemning blandt os, mens vi stod der og ventede på bilen blev ren. Vi kunne nå det hele.

Klokken 10.45 ankom vi til en åben kirke og en kirkeplads fyldt med vores gæster. De stod helt rolige, men alle havde inden da skyndt sig afsted for at nå det til klokken 10.30. Hvilket de synes var lidt sjovt. For flere af dem ville være kommet lige præcis for sent, hvis det havde været klokken 10.30. Jeg havde ikke skænket det en tanke, at vi havde skrevet på invitationen, at det var en halv time før, at selve dåben begyndte. Det var sjovt. Der var god stemning over det hele.

Vi fik hilst på alle og kom Anker i sit sæt tøj. Helt til arrangementet startede, kunne jeg mærke en nervøsitet. Vi gik op af gulvet sammen med Ian, som skulle være gudfar til Anker, ligesom han var gudfar til Noam. Efter det var startet, kom sorgen. Benjamin sad ved siden af mig på kirkebænken og var rigtig ked af det. Jeg holdte så meget sammen på mig selv som jeg kunne. Det lykkedes ikke helt. Jeg kunne ikke holde tårerne tilbage da der blev sunget "Du kom med alt det, der var dig, og sprængte hver en spærret vej, og hvilket forår blev det! Det år, da alt blev stærkt og klart og vildt og fyldt med tøbrudsfart og alting råbte: lev det!". Anker blev døbt med vores søskende som faddere og efter dåben spillede organisten musik, der gik over til brudevals. Folk blev forvirrede. Min mor udbrød bag mig "Ej, de skal giftes". Min far var bare mæg forvirret. Min faster sagde "Hvem skal giftes?" hvortil min farmor svarede, at det måtte være en fejl. Benjamin blev siddende på bænken, selvom jeg godt vidste, at vi forleden havde talt om, at vi skulle op og sidde på stolene ved Benjamins far, når musikken spillede, men vi blev siddende. Peter gik i gang med vores vielse og afbrød sig selv ved at bede os om at komme op og tage plads ved ham. Der lød et grin fra hele rummet. Folk var rørte. Det var nervepirrende at sidde der foran alle dem, men det var også magisk at sidde der overfor Benjamin og føle sig vigtig og glad. Glad for hinanden.

Peter havde skrevet en lang tale til os. Den var fin, men flere gange i løbet af talen, følte jeg ikke at han talte til os, som om han kendte os. Jeg havde svært ved at holde fokus. Han snakkede blandt andet meget om sætningen "jeg elsker dig", om hvor vigtig og bærende den sætning er i et forhold, men for mig og Benjamin ligger styrken ikke i, hvad vi siger til hinanden, men meget mere i vores handlinger. Dernæst snakkede han om lykken som en vej og ikke en destination, hvilket er reelt nok, men fejlen i forhold til mig og Benjamin er, at blot fordi vi bliver gift i dag, betyder det ikke, at vi er på lykkens vej. Vi er lige nu i en proces, hvor vi arbejder på at finde den gode og forhåbentlig lykkelige vej igen en dag. Jeg synes, han manglede noget ægte, det dystre om os, og så manglede der noget ægte optimisme. Vi er ikke et almindelige par, der er blevet gift i dag. Talen var bygget op om tre citater, som han synes om. Den tale var skrevet i bedste mening til os, men den manglede personlighed og indsigt. Måske han har var berøringsangst. Jeg blev faktisk lidt ked af, at jeg havde det sådan, fordi jeg havde forventet en tale fra Peter til os, fra en far til sin søn, fra en svigerfar til sin svigerdatter, fra en bedstefar til børnebørnenes forældre og fra en præst til sin familie, men det var mere en tale fra en præst til et ægtefolk i en kirke. Den tale var rigtig meget ham, ikke særlig meget os. Det gør mig ked af det, fordi jeg ikke troede, at han manglede indsigt. Det er ikke noget, jeg vil gå og tænke over fremadrettet, men det skal lige processeres.

Vi blev viet og gik glade ud af kirken. Alle var glade efter dåb og bryllup. Vi fik taget et fællesfoto på trappen foran kirken, og så fik jeg, Benjamin og Anker taget et par hurtige ene billeder. Vi var de sidste, der kørte fra kirken mod Søborg. På vejen i bilen sagde min far, at det var lige i hans ånd den måde, vi havde gjort det på. Nede på jorden uden opreklamering, simpel kærlighed. Han var rigtig glad. Han følte lidt, at han havde givet mig væk, fordi vi havde siddet ved siden af hinanden på kirkebænken under dåben og inden brylluppet. Vi var de første, der ankom til Søborg. De fleste havde været forbi en blomsterhandler eller en chokoladebiks for at købe os en bryllupsgave.

Det hele gik fint og nemt. Der var plads i haven til alle. Der blev grillet pølser, folk blandede drinks og der blev serveret kaffe og kage.

Anker var god.

Min mor havde gået og pønset på noget. Noget med ris vidste vi, men op af eftermiddagen overraskede de os med, at Svend begyndte at spille brudevals på trompet. Ham og Johanne havde været hjemme og hente den efter vielsen. Jeg blev iført et brudeslør og et strømpebånd, som Christian, Marcelle, Anas og Serena havde været forbi en brudebutik og købe til mig. Gæsterne dannede en kreds om mig og Benjamin og vi blev "tvunget" ud i en brudevals. Der blev kastet ris og Benjamin blev løftet op og fik klippet sokkerne. Det var så fantastisk fint, ægte og sjovt. Vi havde ikke bedt om noget af det, men vi fik det fordi de andre planlagde det.

Der blev snakket hele dagen om, hvordan vi tog røven på alle. Først med fremmøde klokken 10.30 og derefter med vielse. Der var ikke nogen, der havde set det komme.

Der blev drukket drinks og dagen var rigtig dejlig. Det var også hårdt at være vært og midtpunkt, men jeg fik et indtryk af, at alle var mere end glade og hyggede sig. Det betyder alverden.

Klokken 19 hentede jeg og Nanna 11 pizzaer til de resterende gæster. Havehyggen fortsatte til klokken 22. Der kunne jeg og Benjamin ikke mere. Anker var blevet puttet for natten i vognen og han havde været en rigtig god og social dreng hele dagen. Han har underholdt og charmeret alle, der har siddet ham ham. Han er det mest elskelige, kærlige og overbærende menneske, som jeg kender. Han havde klaret dagen så flot, men var også helt udkørt til sidst.

Vi takkede af og kørte hjem. Vi sad i stuen og snakkede lidt om dagen og om det hele. Anker vågnede og fik mad. Da han sov igen, gik vi i seng. Så lå vi der. Mand og kone. Gift. Vi har valgt hinanden og ægteskabet.

3. september 2017

Dagen derpå.

Vi stod op og aftalte at spise morgenmad hos Anders og Anette, så vi samtidig kunne få overstået oprydningen fra gårsdagen hurtigst muligt.

Da vi ankom, var der rent og ryddet. Benjamins forældre havde klaret oprydningen. Vi spiste morgenmad i en ryddet have. Kun græsset viste tegn på, at der havde bevæget sig 50 mennesker rundt dagen før.

Der blev kørt en masse blandede ting hjem til os, inklusiv gaver. Hjemme kunne vi bruge resten af dagen sammen. Vores sidste dag på barsel sammen. Benjamin starter på studie i morgen.

Sine og Milan havde hængt et tillykke-banner op til os i deres køkkenvindue, som vi kan se fra vores stue. De er skøre.

Jeg er glad for dagen i går og min fornemmelse af, at alle hyggede sig, stemmer over ens, når jeg taler med folk. Jeg selv tager glæden og festen på som en jakke. Lige under overfladen ligger det trykkede og svingende hverdags humør, men lige for nu prøver jeg at beholde jakken på.

4. september 2017

Mandag morgen. En helt anderledes mandag end alle andre mandage.

Benjamin er startet på studie igen. Nu på Amager i stedet for på Købmagergade. Det betyder også, at jeg nu er alene på traditionel barsel. Jeg synes det er hårdt, fordi jeg ikke ved, hvad jeg skal stille op med mig selv.

Efter Ankers morgenmad, og min egen, klædte jeg os på til tur. Jeg valgte at gå tur i Bernstorffsparken for at lufte hunden. Vi var to timer på tur i gråvej.

Mit humør er trist og ensomt, når jeg er alene. Jeg kan ikke komme i gang med noget. Heldigvis har jeg Anker. Han skal nusses, pudses og passes hele tiden, så noget laver jeg.

Jeg har villet finde mig et babyrytmik hold for at have noget at lave fast minimum én gang om ugen, men den følelse jeg fik, da jeg tilmeldte mig holdet var fuld af ubehag. Tanken om at skulle et nyt sted hen, være blandt ukendte nye mennesker gør mig nervøs. Det hele gør mig utilpas og bagefter jeg har følt sådan, bliver jeg vred på mig selv. Jeg bliver vred over at sidde som ung kvinde og have sådanne komplekser og føle sådan en ubehag over selv en lille ting som rytmik. Trods frygten for det ukendte, tilmeldte jeg os til babysalmesang i Gentoft kirke. Det starter først midt oktober, så jeg foreslog Sine at gøre det samme.

Benjamins første dag var heldigvis kort, så han var hjemme klokken 14. Resten af dagen gik som de fleste andre velkendte dage. Roligt i stuen.

Dagbog nr. 8

Efter bryllup og tiden tilbage til hverdag.

Til minde om Noam og tiden efter
08.03.14 - 15.06.16

5. september 2017

Hverdagsdøgn nr. 2.

Benjamin tog tidligt afsted. Jeg fik nusset Anker i søvn og udnyttede tiden til at gå i bad. Jeg havde en aftale med Sine, så jeg havde ingen bekymringer for, hvad dagen skulle gå med.

Jeg og Anker spiste havregrød og da jeg gik ud af døren, var han klar til sin første lur.

Jeg og Sine gik med vogne til Lyngby. Jeg byttede et par gaver i Babysam, vi osede hurtigt rundt i centeret og så drak vi en iskaffe og spiste en croissant mens, vi havde to søde vågne babyer.

Vi gik en omvej om skoven hjem. Hun er hyggelig at være sammen med. Cooper havde i mellemtiden været på gåtur med Milan og Hera, og så havde hun ødelagt mine klipklappere i den tid, hun havde været alene.

Benjamin var kommet tidligt hjem igen i dag, mens jeg havde været væk.

Det går fint med hverdag indtil videre.

Vores Twin Peaks tirsdag foregik hos Johanne og Svend. De har fået indrettet sig et dejligt hjem sammen.

6. september 2017

Jeg vågnede op liggende alene i sengen. Der var støj fra stuen. Klokkeren var tyve minutter i ni og Benjamin var stadig hjemme. Han var i gang med at give Anker mad. Jeg havde dårlig samvittighed over at have sovet fra dem, men jeg vågner op udmattet og uden energi, som om at søvnen ikke giver mig noget. Jeg blev liggende lidt. Jeg har det som om, at jeg halser efter min "original version". Jeg hænger i med nød og næppe for at leve op til forventningerne fra omverden og fra mig selv. Jeg kan ikke give slip på higen efter at være som før. Hvis jeg slipper, ramler det hele. Vores "normale" hverdag hænger sammen, fordi vi kæmper for det og så alligevel føles det som om, at omverdenen er ved at give op og give slip på os. Det vi netop med nød og næppe hænger i ved, vil slippe os og lade os klare os selv. Vi bliver tabt og ved ikke, hvad vi skal gribe efter.

Vores hverdag virker normal. Benjamin på studie og jeg på barsel. Min barsel føles som et dække, for hvis jeg ikke var på barsel, ved jeg ikke, hvad jeg skulle gøre af mig selv. Min barsel ophører til januar, vores psykologer ophører til december. Hvad så? Så skal vi bare være normale og fungere normalt igen. Vi skal kunne være os selv. Vi skal kunne løbe så hurtigt, som hverdagen kræver. Hænge endnu bedre fast, hvis vi ikke vil miste os selv og tabes endnu mere. Der er nogle urimelige forhindringer med job, studie, vuggestue, økonomi, indkomst og hverdag. Jeg bliver opgivende og trist af at tænke på det, for lige nu er min vigtigste kamp at komme igennem dagen på barsel med min baby uden udsving og sammenbrud og den kæmper jeg faktisk en god kamp med lige nu.

Benjamin kom ind med Anker. Anker faldt i søvn i min armhule. Jeg listede ud og spiste morgenmad med Benjamin i stuen foran nyhederne, inden han skulle afsted. Vi spiste bare havregryn med mælk. Nyhederne handlede blandt andet om unge og sorggrupper og om Prins Henriks demens.

Benjamin luftede Cooper og jeg satte mig til at google babyrytmik. Jeg fandt et hold via Fof i Gentofte. Det koster bare mere end vi umiddelbart har at give, men det er min hverdag. Jeg bliver nødt til at investere i min og Ankers dagligdag sammen. Trods økonomiske overvejelser, tilmeldte jeg os.

Jeg blev siddende i sofaen, efter Benjamin var taget afsted. Jeg prøvede at tage mig sammen til at rydde op, men endte bare med at gå i ring om mig selv. Derefter vågnede Anker. Han fik mælk og gylpede derefter på gulvet det næste lange stykke tid.

Jeg satte en Lana del Rey plade på pladespilleren. Klokken var 12.30 og jeg kom i gang med oprydning.

Min mor tog tidligere fri fra arbejde for at være sammen med os. Hun spurgte, om vi ville med i Ilva for at kigge på sofaer. Der var mange fine sofaer, men jeg blev helt rundtosset af at gå rundt og kigge på ting.

Hjemme luftede jeg Cooper og gjorde klar til at smøre en mad, mens min mor badede Anker.

Benjamin kom hjem. Min mor gik ind til Sussie og jeg sad igen i stuen. Min mor kom tilbage og blev hos os, indtil Anker havde fået mad og var blevet puttet.

Jeg og Benjamin sad i stuen og snakkede om studiestart. Det er længe siden, at vi har siddet og snakket så længe sammen om, hvordan det går. Han synes, at det er hårdt at være igang igen efter 15 måneders fravær, og at det er hårdt at alle hans studie omgivelser er nye på KUA og at han ingen mennesker kender. Samtidig er han lettet over at komme videre i systemet og gå mod en færdig uddannelse.

Klokken var ni før vi spiste lidt aftensmad og så lidt fjernsyn.

7. september 2017

Benjamin var blevet syg i løbet af natten og blev hjemme. Vi fik intet udrettet i løbet af dagen. Vi fik snakket en masse om, hvad dagens planer var. Det er vi rigtig gode til, men vi fik ikke udført noget.

Min far og Ian kom uanmeldt på besøg. De var på vej til Bornholm og endte med at tage Cooper med sig.

8. september 2017

Jeg sover med Anker i min armhule. Det er lidt hårdt, men det er også vildt dejligt, men han skal til at vænnes af med at spise om natten. Jeg skulle op og til psykolog alene. Benjamin skulle lave nogle lektier, så jeg tog Anker med mig.

Vi tog afsted i regnvejr. Jeg var ked af det, da vi tog afsted. Jeg havde tilmeldt mig babyrytmik som arbejdsløs og ville derfor få nedslag i prisen, men fordi jeg havde en måneds karenstid, da jeg meldte

mig arbejdsløs, godtog de ikke mine papirer, da jeg efter den måneds karens gik på barsel og fik udbetalt barselsdagpenge og ikke arbejdsløshedsdagpenge. Det gjorde mig ked af det, fordi det har været et stort skridt for mig at melde mig til, både personligt og økonomisk, og så fordi jeg hele tiden synes at blive mødt af et system, der behandler personer dårligt. Jeg snakkede med Anne om det, da jeg kom til min session. Hun siger, at babyrytmik, crossfit og alt andet der gør mig og os glade og giver os energi, er så vigtigt for vores process, så den faktor med at vi ikke har råd, synes hun virkelig er forkert. Hun foreslog mig at skrive til det team, vi har i forhold til Anker i Gentofte Kommune, måske de kunne hjælpe os med at gå til babyrytmik, crossfit og psykolog. Jeg skrev til Pernille med det samme bagefter.

Anne nævnte, at hun har fundet en psykolog til mig, som lever op til hendes krav. Hun vil mig kun det bedste.

Jeg fortalte hende om de følelser og tanker, jeg har om alt det, jeg kæmper for og holder fast i snart bare slipper mig og lader mig være.

Vi snakkede om lørdagens dåb og bryllup, hvor rigtigt og fint det hele havde været. Hvor dejlig en dag vi havde. Jeg fortalte også om Peters tale og mine tanker omkring indholdet. Anne mener, at det kan skyldes egen beskyttelse.

Vi talte om sorggruppen. Jeg fortalte om parret Ole og Helle, om hvordan de fortalte, at de altid fortæller, hvordan de har det, bare kort, når de hilser på folk. Jeg fortalte om, hvor fascinerende og hvor rare folk var, hvordan jeg havde lyst til at bruge tid med dem. Hun synes, jeg skulle bruge min tid med dem.

Anker sad hos mig under hele sessionen. Han havde sovet fem minutter på vejen, så det var nok til, at han holdte sig vågen hele formiddagen. Han var heldigvis sød, rar og nem. Anne synes også, at han er sød. Hun siger, at han allerede er et rigtig godt menneske.

Jeg synes, at Anne er så god. Hvad skal man gøre uden sådan en Anne i sit liv? Hvad skal jeg gøre uden Anne i mit liv?

I regnvejr tog vi hjem til Benjamin igen.

Jeg var trist resten af dagen. Vi spiste kage, som jeg har gjort hele ugen.

9. september 2017

Vi ryddede op og ordnede fra morgenstunden. Det var tiltrængt og det tog mange timer, men vores hjem blev pænt og rart.

Klokken 14 brugte vi tiden med det par, der gerne vil finde en lejlighed at bytte med. Vi har sagt ja til at ville bytte med dem, hvis de vil med os. Vi har også sagt, at vi har al tid i verden, så de behøver ikke tage en hurtig beslutning.

Min mor kom efterfølgende. Vi skal have en stand på et loppemarked i morgen og har pakket en masse. Benjamin tog til en folkeskole reunion. Jeg drak te med Sussie og min mor og spiste aftensmad alene med Anker. Bagefter gik vi i karbad. Han elsker det.

Der sker virkelig noget mellem mig og Anker lige for tiden. Vores bånd til hinanden er blevet rigtig stærkt og jeg føler mig ikke længere kun som en plejer og ammemaskine.

10. september 2017

Søndag og det er tørvejr for første gang i fire døgn, heldigvis. Vi havde planlagt og klargjort til loppemarked i Farum. Jeg var rigtig tidligt oppe og ude af døren. Benjamin blev hjemme med Anker for at have en rolig morgen og formiddag hjemme, inden de ville komme til loppemarked. Jeg og min mor kørte afsted med alle tingene.

Vi fik sat en fin stand op ved siden af min faster og drengene. De havde fundet en masse legetøj frem, der skulle sælges. Min mor kørte afsted på arbejde klokken 10. Benjamin og Anker overlappede. Drengene gav hurtigt op med at sælge ting, og brugte dagen hos min farmor i stedet.

Klokken 14 kom min mor tilbage. Vejret havde været godt, Anker havde været god. Vi havde solgt lidt forskelligt, men havde mange ting, der skulle pakkes ned og køres hjem igen, men nedpakningen gik fint og hurtigt. Modregnet standpladsen tjente vi 1700 kr. Vi tog hjem til min farmor for at spise kage og drikke kaffe.

Vi kørte trætte hjem for at tømme bilen. I vores loppesager havde der været en karaffel-penis. Benjamin sagde, at han havde placeret den på min farmors reol. Det er sjovt. Nu må vi se, hvor lang tid der går før, hun ser den.

Når vi kører afsted i bil, ud i et kryds f.eks forestiller jeg mig, at vi bliver påkørt. Jeg ser for mig, hvordan en bil lynhurtigt brager ind i os og hvordan vi flyver afsted og alt omkring os smadre. Tanken forsvinder lige så hurtigt, som den kom. Det tager bare et splitsekund og forestillingen er væk i det vi er ude af krydset og videre på vores vej, men den kommer ofte.

Hjemme planlagde vi ugens indkøb og middagen til min fødselsdag. Anker fik aftensmad imens, og så kom han i nattøj, hvorefter vi kørte hjem til min mor. Anker blev sat af hos hende og jeg og Benjamin klarede indkøb. Vi købte stort ind.

Jeg var helt færdig bagefter. Jeg havde været igang hele dagen siden klokken 5. Vi lavede noget nem aftensmad og så fjernsyn.

11. september 2017

Jeg kunne ikke overskue at være alene hele dagen. Benjamin tog afsted til studie klokken 8. Jeg valgte at skrive og høre, om jeg måtte komme over og sige hej til Augusta. Sine svarede med det samme, at jeg var velkommen.

Anker var stået meget tidligt op og havde allerede spist, så vi var klar til at gå med det samme. Sine serverede kaffe og havde planer om pandekager. Vi bagte pandekager på deres lille blus på deres spisebord. Det var ret hyggeligt.

Klokken 11 havde Anker kun sovet 20 min siden han var stået op, så han trængte til en lur og jeg havde en cheesecake, der skulle laves til min fødselsdag i morgen, så det passede med, at jeg gik der.

Imens jeg var igang i køkkenet, kom jeg til at tænke på scenarier, hvor jeg kom til at skade Anker ved en fejl. Ved at spilde kogende vand over ham eller andre slemme skader. I mine tanker prøvede jeg

også at finde den rette løsning på at redde situationen og ham. Jeg tænkte på, om jeg ville give op eller gøre skade på mig selv i stedet for at handle og løse situationen. Hvad hvis jeg ringede til Benjamin i sådan en situation, hvor slemt ville det lyde og hvor længe skulle jeg vente alene, særligt hvis jeg var bange for mig selv. Det var slemt og jeg kunne ikke komme frem til en løsning.

Benjamin kom hjem klokken 14. Vi fik ordnet og ryddet op. Han lavede dejlig aftensmad til os. Vi sad alle tre ved spisebordet og spiste spaghetti bolognese.

Resten af aftenen brugte vi foran fjernsynet.

12. september 2017

25 år, shit. Jeg er lidt ked af det. Jeg føler tiden løber fra mig, selvom jeg godt ved, at det ikke er sandt, men hver gang jeg fylder år, har jeg været mor længere end det er synligt for andre. Jeg var en ung mor, og selvom der følger mange tabuer med at være ung mor, så var jeg stolt af os som ung familie. Det gik så godt. Vi var gode forældre lige fra starten af. Vi var en god og velfungerende familie lige fra starten af. I dag er jeg 25 år og "bare" en mor.

Trods mine triste tanker vågnede jeg op i godt humør. Benjamin stod op med Anker og bagte boller. Vi blev enige om at invitere Sine og Milan over til morgenmad. De kom.

Vi spiste hyggelig morgenmad sammen.

Min mor kom på besøg efter morgenmadsen og brugte tid sammen med Anker. Jeg brugte lang tid i køkkenet, hvor jeg bagte over 50 stk. pandkager. Min mor luftede Cooper, mens Benjamin begyndte på aftensmadsen. Vi skal have osso buco.

Klokken 15 kom der gæster til kaffe og pandekager. Min mor, min far, Frank, Ian, min faster og drengene og min farmor. Benjamins mor, Anders og Nanna. Min farmor havde samlet sit sølvstøj, som hun forærede mig og Benjamin i bryllupsgave. Jeg fik et par fine gode gaver i fødselsdagsgave.

Klokken 17/18 tiden kom hold nr. 2. Nanna, Steffen, Svend, Johanne, Andreas, Sine og Milan med Augusta. Total favorit mennesker. Steffen havde bragt en Champagne, fordi han synes, at vi manglede at poppe en champagne på vores bryllupsdag. Så det gjorde vi samlet i dag.

Vi hyggede og spiste rigtig dejlig aftensmad og cheesecake. Jeg varmt og træt efter en hel dag med madlavning og gæster. Jeg brugte min sidste energi på at hygge mig.

Vi spillede bezzewizzer. Mit hold bestående af Sine og Andreas vandt.

13. september 2017

Benjamin stod og op tog afsted mod studie. Vi var meget tæt på at blive uvenner inden, han tog afsted. For få dage siden blev vi enige om, at vi sammen godt kunne deltage i Benjamins farfars 80 års fødselsdag, hvor der kommer en masse familie. Her til morgen fortalte Benjamin så, at familien var blevet enige om, at det kun var den nærmeste familie bestående af børn og børnebørn, der kan deltage, for ikke at forvirre en gammel mand unødigt, hvilket er reelt nok, men da jeg tænkte videre over det, kom jeg frem til, at det var mærkeligt. I virkeligheden har de "kun" skåret Anker og mig fra i den konstellation. For det første er Anker hans eneste oldebarn. For det andet er Benjamin, udover hans kusine på 17, der er i fast forhold. For det tredje er vi gift og har børn sammen. Hvis jeg og Anker

ikke tæller i ligningen “nærmeste familie”, så ved jeg ikke, hvem der gør. Det generede mig, for én ting er at tage stilling til, hvem man vil se af sin familie, ligesom jeg og Benjamin gør, noget andet er sortere fra ved at bryde op i konkrete familiekonstellationer. Jeg, Benjamin og Anker er en enhed. Man kan ikke pege på mig og sige, jeg vil se dig som en del af familien, men jeg vil ikke se din mand og din søn. Sådan hænger det ikke sammen. Vi blev ikke uvenner, fordi Benjamin kunne godt se min pointe og jeg kom frem til, at jeg havde det fint med ikke at skulle tage stilling til den del af familien, vi ellers ikke ser.

Det pis øs regnede da jeg gik afsted mod mødregruppe klokken 12. Jeg skrev og spurgte, om hunden måtte komme med, for så kunne hun få en god lang tur til Gentofte.

Dar var hyggeligt nok, men mit fokus var dårligt.

Jeg gik hjem i pis øs regnvejr igen.

Benjamin var kommet hjem, da vi kom tilbage. Det var rigtig rart. Resten af dagen blev brugt sammen bare os tre indendøre.

14. september 2017

Vi startede morgenen med oprydning. Der trængte stadig efter fødselsdagen. Der kommer hurtigt til at ligge ting over det hele. Der blev pænt inden, Benjamin tog afsted.

Anker tog en lur efter Benjamin var gået, og efterfølgende hyggede han sig på gulvet, så jeg fortsatte oprydningen.

Klokken 11.30 kom Sofie F og Ellen på besøg. Vi snakkede, mest om børn, spiste lidt frokost og brugte ellers tiden på at kigge på vores afkom på legetæppet. De er sjove. Det er især sjovt at se, at de har forskellige og tydelige personligheder. Jeg kan godt lide Sofie, men jeg ved også, at hvis jeg ikke tager initiativ til at ses, så kommer vi ikke til at ses. Jeg vil gøre op med mig selv om, hvorvidt jeg skal blive ved med at tage initiativ.

Benjamin kom først hjem klokken 16. Det generede mig, for jeg havde ikke hørt fra ham hele dagen og han havde ikke svaret på, hvornår han ville være hjemme, da jeg skrev til ham klokken 15. Han har taget det lidt for seriøst med ikke at skulle give mig en hjemkomst tid, han ikke kan overholde. Nu siger han bare ingenting og det er værre. Der skal være balance.

Vi brugte aften i stuen og spiste rester.

15. september 2017

Benjamin var hjemme med os i dag. Det er altid rart, selvom vi sjældent får udrettet noget.

Vi havde en langsom morgen og en generel langsom dag.

Fredericke kom til Fredagsburger og for at se Vild med dans. Benjamin tog til fredagsbar på sit studie. Det var hyggeligt at være sammen med Fredericke, men jeg skal tage mig sammen, for jeg synes, at det er nemmere bare at være sammen med Benjamin. Der skal jeg ikke forholde mig til noget. Ikke at jeg skal forholde mig til meget i Frederickes selskab, men det er alligevel en gæst. Hun havde efterskole minder med på dvd. Vi satte den på. Hun synes, at det er fantastisk at se. Jeg nærer ikke

samme entusiasme og kærlighed for de minder. Sådan er det generelt med ting, der var gode i min fortid. Jeg er vred på mit "nemme" liv og min glæde. Jeg kan ikke glædes over min fortid siden, min nutid gik i stykker. Det er mærkeligt, for selvom det ikke har noget med Noam at gøre, så har det også påvirket min fortid og mit forhold til min fortid.

16. september 2017

Vi vågnede op til arbejdsdag i foreningen. Klokkeren 10 mødtes andelshaverne udenfor til oprydning og rengøring. Opgange blev rengjort, områder blev ryddet. Jeg gik i vores bytterum og fik ryddet helt op. Benjamin og Milan tog sig af sandkassen. Der skulle nyt sand i. Efter oprydning i bytte rummet, gik jeg og Sussie afsted til Lions med de ting, der var brugbare og synd at smide ud. Jeg faldt over et brunt retro sæt skitøj, som jeg købte for en halvtredser. Nu kan vinteren komme an.

Klokken 12.30 var der fælles frokost på græsset, inden arbejdsdagen sluttede.

Eftermiddagen brugte vi sammen hjemme.

17. september 2017

Anker var hård i nat. Han forlanger mælk og nærvær hele natten, side om side. Helst under armen. Benjamin stod op klokken 6 med ham. Jeg sov videre. Selvom Anker vækker os om natten og gør os frustreret og trætte, så er han samtidig grunden til alt godt. Vores kærlighed til ham gør dag for dag. Han giver os mere og mere. Han er så god og smuk.

Det er som om, at jeg befinder mig på min bølge af optimisme lige nu. Efter at have været på en længerevarende bølge af mørke og negativitet. Jeg har faktisk taget mig selv i at være glad for det, vi har sammen, selvfølgelig med rigtig mange ting i mente. Vi har det godt, indtil jeg kommer til at tænke på og sammenligne os med vores tidligere jeg. Når jeg tænker på, hvor godt vi havde det, hvor let, ligetil og lykkeligt vores liv var og hvordan det ville være lige så fint og nemt i dag, hvis vi bare havde vores to små drenge her i Jægersborg, så bliver jeg trist. Jeg arbejder på at holde mig til tanken om, at vi har det godt i nuet på trods og uden sammenligning. Det er nemmere for mig at bevare fokuset på det gode, når jeg ikke er under pres eller når jeg ikke skal leve op til noget. Måske jeg er meget svagere end jeg nogensinde har givet udtryk for.

Klokken 10 blev vi hentet af min mor. Frank skulle flytte og vi skulle hjælpe til.

Klokken 12 stod hele flyttelæsset på gaden. Klokkeren 12.15 begyndte det at regne rigtig meget. Skybrud og tordenvejr. Alt stod under vand og flyttebilen kom først 13.40. Frank var stresset og ked af, at alle hans ting var udsat.

Vi kørte ud for at handle ind til hele ugen.

Benjamin gik tur med hunden, Peter, Fe og Falke. Jeg lavede lasagne imens. Jeg lavede en ekstra lasagne til Sine og Milan. De har revet køkken ned hele dagen.

Benjamin har et ønske om at skifte studie. Han trives ikke. Jeg ønsker så meget for ham, at han får en succesoplevelse. Han fortjener at livet bliver lettere og rare for ham.

Cooper er blevet et år i dag.

18. september 2017

Den der skod reklame fra Tryg, hvor der sidder voksne og fortæller om, hvordan den her lille pige blev reddet efter nær at have været død af stød, er begyndt at kører på fjernsynet igen for tiden. Vi zapper hver især væk, når den kommer på. Sammen og uafhængigt af hinanden.

Endnu en hård nat. Anker forlanger mad klokken 22-23 tiden. Klokken 2-3 tiden og igen 6-7 tiden. Det er en gang for meget. Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre for, at han ikke vågner klokken 22-23 tiden og vil have mælk. Klokken 2-3 tiden passer fint.

Benjamin stod op til en lang dag på studie efterfulgt af arbejde. Han er først hjemme klokken halv syv. Det er en virkelig lang dag og en al for lang dag for mig at være alene. Min mor har heldigvis fri i dag, så hun henter Anker og jeg klokken 10.

Dagen gik med at tale om hendes hjem og indretning. Hun skal nok få sig et fint hjem. Jeg gik en tur i genbrugsbutikkerne i Søborg. Lions på Søborg torv mindede mig om tiden efter ulykken, da vi boede hos min mor og langsomt var begyndt at bevæge os ud. At gå i Lions på Søborg torv var noget af det første og eneste, jeg kunne gøre alene. I dag hyggede jeg mig faktisk ikke, som jeg ellers havde håbet på. Det hele var for organiseret og der stod en mand med for meget overblik. Han skabte en kedelig stemning.

Min mor kørte os hjem igen klokken 14. Jeg tog Anker på maven og gik lidt på tur. Jeg gik hjem til Sine og Milan bagefter. Jeg havde ikke lyst til at være for meget alene og Benjamin var stadig mange timer afsted endnu.

Det har været en hård dag alene, selvom jeg ikke har været alene. Det værste ved det er, at det skal gentages igen i morgen.

19. september 2017

Endnu en hård nat. Benjamin stod op 5.30 med Anker også tog han tidligt afsted på studie.

Jeg stod op og kunne ikke rigtig overskue hjemmet. Jeg havde lyst til at rydde op, men vidste ikke, hvor jeg skulle begynde og den ene lorteble efter den anden, efterfulgt af gylp i lange baner, leg og rumsteren, gjorde ikke min oprydning nemmere.

Benjamin ringede klokken 10 og sagde, at han var på vej hjem. Han kunne ikke koncentrere sig om sine lektier. Han tog morgenmad med hjem.

Da Anker tog en lur, kom jeg i gang. Min mor havde klunset et koskind til os, som vi lagde ud. Efterfølgende brugte vi tid på at drømme om et landsted på Bornholm. Benjamin kigger på huse på nettet. Vi drømmer om et liv der. Det er ikke noget, der kan realiseres nu. Vi er ikke i stand til at flytte væk fra vores nærmeste, fordi vi er meget afhængige af dem. Måske en dag. Når vi tænker på det så meget, som vi gør, så tror jeg, at det er en reel drøm, vi har og ikke bare en flygtig tanke. Nu må vi se.

Dagen gik i hjemmet.

Der kom tirsdags gæster som sædvanligt. Benjamin lavede Daal. Det var rigtig hyggeligt og lidt som om, at jeg havde glædet mig mere, end jeg normalt gør. Jeg var i godt humør, endda i et fjollehumør.

Steffen var blevet restaurantchef og Svend havde løbet et halvmaraton. Det er nogle seje mænd, vi omgiver os med.

Jeg og Benjamin har snakket lidt sammen om ulykken i dag, fordi jeg nævnte ulykken med pigen, der under en gennemkørsel af en port, rejste sig på den store maskine, hun sad på og altid havde siddet på, mens hendes far kørte den. Hun blev knust mellem maskine og port. Jeg ved ikke, hvorfor jeg nævnte det i dag, men det gjorde, at vi snakkede om, at vi "glemmer", hvor voldsomt det var at se Noam dø på den måde og vi glemmer, hvordan han så ud efter ulykken. Vi snakkede om, at vi gerne ville have haft mulighed for at sige farvel i mere trygge omgivelser på børneafdelingen i stedet for i traumecentret og at de eneste billeder, der er blevet taget af ham i døden, er dem, vi selv har taget, der var ingen der tilbød at gøre det for os. Det var hårdt at tænke på, men rart at tale lidt om det med Benjamin.

20. september 2017

Onsdag. Endnu en hård nat og endnu en dag alene. Det går fint med at passe Anker, men jeg kan bedst lide, at vi er to om det. Det er snart Benjamins tur til at tage en lorte ble.

Jeg ordnede mit tøj i skabet. Gik tur med vogn og hund og ordnede videre, da vi kom tilbage.

Da Benjamin kom hjem tog han sig af Anker, mens jeg lavede aftensmad til os og Sine og Milan. Vi skulle have blomkålspizza.

Jeg og Milan tog til generalforsamling efter maden. Jeg morede mig over foreningens nye økonom. Han fremlagde vores budgetter og var bare lige sådan en, som jeg ville beskrive en økonom. Kejtet, meget klog, sjov humor, i godt humor og umiddelbar. Der var noget i den situation og ved de tanker, der fik mig til at føle mig helt normal og ovenpå, fordi jeg hyggede mig, men samtidig sad i en forsamling, fordi det er det, man bør, når der afholdes møder, når man er en del af en forening. Det er svært at beskrive, hvad det var, men jeg var der i det øjeblik og min verden handler kun om årsbudgetter præsenteret af en økonom og de mennesker, der havde forskellige holdninger, nogle af dem meget dumme, men det er, hvad det er. Og om tiltag, der i fællesskab skulle tages stilling til. Jeg følte mig helt normal. Der blev vedtaget, at vi skal have nye vindues- og dørpartier ud til vores altaner i foråret 2018.

21. september 2017

På kirkegården lufter Adam sin hund, Cooper. Han bor lige overfor. Han er kreativ filmmager og er faldet i snak med min mor. Han vil gerne lave et projekt om efterladte for pårørende. Han vil gerne lære, hvad det vil sige at være efterladt og han vil gerne lære om døden og sorgen. Min mor havde henvist ham til mig, så i dag skulle jeg møde Adam på kirkegården klokken ti.

Benjamin og jeg fulgtes ud af døren. Han tog på det kongelige bibliotek for at læse og jeg tog til kirkegården med Anker i vogn.

Jeg var fem minutter forsinket. Adam stod og ventede ved indgangen til kontoret. Jeg havde medbragt to gravlys og ville vise ham de tre grave, jeg går omkring, når jeg er der inde. Først den unge pige Claudia, der døde af kræft. Derefter gik vi om den lille dreng Storms grav. Jeg fortalte, hvad jeg vidste om dem. Storm havde været født syg og blev næsten to år. Hans grav er meget fin belagt med sten fra stranden. Vi gik videre mod Noam. Alle gartnerne var i gang med dagens arbejde og vinked, når de fik øje på mig. Adam fortalte om sit projekt og sine ønsker for projektet, mens vi gik rundt. Han havde

ikke defineret et "Hvorfor", men havde en klar holdning til, at vi som samfund er for dårlige til at håndtere døden. Hvilket han synes, vi skal være bedre til for de efterladtes skyld.

Jeg synes, at det var svært at svare. Jeg kender til spørgsmålene og har mange af svarene ud fra mine egne erfaringer, men det føltes lidt som en prøve. Jeg synes, jeg havde svært ved at formulere mig ordentligt, men fortalte om alt, hvad jeg vidste og ville gerne fortælle om mine oplevelser med venner og familie både dem, der har været nærværende og dem der har været fraværende. Jeg fortalte ham om, hvordan systemet svigter og hvordan man skal være i stand til at klare sig selv. Jeg fortalte ham om, hvordan vi fra ulykkesdagen på hospitalet til igangsættelsen af undersøgelser af kirkegårdenes sten, ikke er blevet rettet henvendelse til om det ene eller det andet. Det er nu meget rart at fortælle vores historie til en, der vil lytte. Jeg ved godt, at det ikke kommer til at ændre noget, men hvis der kan laves et projekt, ændrer det måske på nogle ting for nogle andre. Det var en fin samtale med et rart menneske om et spændende emne. Han vil prøve at gøre en forskel og jeg ville være stolt af at være med til at udvikle sådan et stykke arbejde.

Jeg drak en cola med min mor i frokoststuen, gav Anker mad og ren ble på, før vi gik afsted mod toget.

Resten af dagen var jeg ked af det.

Jeg trøste-handlede random spiseligt i Netto, før jeg gik på besøg hos Sine og Milan. Det var rart, at jeg kunne gå der op, for jeg havde ikke lyst til at være alene. Vi spiste mine indkøbte kager og sager og drak kaffe.

Til aften hentede vi lånebil hos min faster.

Min nat var søvnløs. Ikke på grund af Anker. Til at starte med havde jeg en sang på hjernen. Moments med Gorillaz. Den larmede. Og da jeg var kommet af med den, var det Adele, der fyldte mit hoved sammen med tanker om retssag. Jeg tænker på, at vi er nødt til at gøre noget, i stedet for at købe den El-cykel vi har sparet op til og ønsket os penge til i Ankers dåbsgave, så må vi bruge dem og lave en crowdfunding. Vi må bare åbne op og fortælle hele vores historie fra ulykke til nu og få hjælp til at køre en sag.

Jeg lå vågen fra klokken to til klokken fire og rykkede fra seng til sofa i håb om, at jeg kunne falde i søvn. I det jeg faldt i søvn vågnede Anker. Han fik flaske.

22. september 2017

Klokken 13 skulle vi være til psykolog. Inden da havde Benjamin kørt sine forældre til lufthavnen og luftet Cooper i Bernstorffsparken.

Vi tog både barn og hund med på tur til psykologerne.

Hos psykologerne startede vi med at tale sammen samlet. Cooper lå i sofaen og Anker legede på gulvet indtil, at han blev træt og faldt i søvn på min mave. Vi nåede aldrig at splitte op og have samtale hver for sig, for vi havde så meget at tale om sammen. Først skulle Palle høre om dåben og vores bryllup. Jeg tænkte, at Benjamin skulle fortælle om dagen, fordi jeg havde været alene hos Anne og fortalte hende min version. Benjamins version var overordnet, lidt kedelig og handlede om dagens forløb i stedet for hyggelige detaljer, folks reaktioner og følelserne. Han er dårlig til at fortælle spændende, når han bliver "tvunget" til at sætte ord på sin situation. Han holder igen på følelserne.

Jeg blandede mig i hans fortælling, fordi Palle var nødt til at høre om stemning og ikke kun “Først kirke, så Søborg og så...”

Kort inden vi tog hjemmefra, fortalte jeg Benjamin om mine tanker om vores sag. Jeg fortalte ikke så meget andet end, at jeg havde tænkt meget på den og at jeg ville nævne det for psykologerne. Vi brugte en del tid på at tale om vores sag og vores situation. Jeg fortalte, at det kom fra min snak med Adam. Når vi sætter ord på vores forløb er det så absurd en sag, at der virkelig burde blive gjort noget. Jeg fortalte om, hvordan mit hoved hele tiden kører omkring den sag og at jeg synes, at vi bør gøre noget. Vi bør sætte alt ind på at køre en retssag. Benjamin var uenig. Hvilket var rigtig fint i den her situation. Han kom med nogle rigtig gode synspunkter, andre vinkler og gode ideer. Meget mere rationelt end mine følelser og mine vredesudbrud. Benjamin sagde, at der højst sandsynligt ikke er en sag. Der er ikke noget økonomisk at vinde. Det, der ville blive afgjort, ville være om det var vores skyld eller om det var kommunens skyld. Det ville ikke med sagens gang medføre ændringer på området. Han synes, at vi i stedet for at bruge penge på en personlig retssag burde bruge energi på andre fremtidige forældre, der mister deres børn. Ved at bruge vores egne oplevelser og erfaringer. For at nå bredt ud, ville det kræve kontakt til systemet, politikere og nøglepersoner.

Drømmen ville være en pakke, politisk pakke, bestående af forskellige hjælpe elementer. Psykologhjælp, økonomisk hjælp, orlov eller mulighed for nedsat arbejdstid. Støtte og omsorg. Livet skal være lettere i en periode. Det er det, vi burde kæmpe for, men som Benjamin siger, så er der ikke en deadline, som den der er på vores retssag. Sagen her ville blive bedre, jo længere vi arbejder på den.

Det var en anderledes samtale i dag. Meget mere konstruktiv og nærmest kraftfuld. Det var en anden form for klarhed og optimisme. Jeg er vildt imponeret over Benjamins tanker og overvejelser.

Hjemme fik vi besøg af Benjamins faster, Dida, og hendes piger. Jeg satte gang i noget kreativt for den yngste, Esther. Jeg synes, at det var hårdt at blive optaget til kaffe og kage i tre timer. Jeg synes, at det er længe at sidde, særligt når der er ting, der skal laves. De er søde og siger, at de gerne vil være en del af vores liv. Sådan noget tror jeg først på, når det er sket, for det kræver, at man har tid til hinanden.

Senere lavede jeg en cheesecake og Anker var udkørt af leg.

23. september 2017

Jeg har været i Netto i dag. Manden før mig havde glemt sin mayonnaise for enden af båndet. Først overvejede jeg, om jeg bare skulle pakke den ned i mit net, men kom lige så hurtigt frem til, at der ikke var nogen grund til at være et kedeligt menneske, særligt ikke for en glemt vare på et bånd og så slet ikke for en mayonnaise. Inden jeg nåede at tænke videre, råbte jeg “Undskyld” efter manden, fulgte et par skridt efter og rakte ham hans mayonnaise. Han takkede og gik ud. Det var først, da jeg vendte mig rundt igen mod båndet, at jeg kunne se, alle folk havde løftet deres hoveder og rettet deres øjne mod mig. Jeg blev ikke forlegen, for jeg havde gjort det rigtige, men da jeg gik derfra, kom jeg til at tænke på, at det var noget nyt, jeg kunne i sorgen. Det var en ny ting, at jeg ikke før mit “undskyld” havde tænkt på alles øjne. Normalt gennem supermarked eller hvilket som helst andet sted, har jeg følt, at de har kigget uden at have gjort noget. Oven i det havde jeg konfronteret et fremmed menneske med en stemme i normalt toneleje. Det kunne jeg på ingen måder for seks måneder siden. Det kan jeg heller ikke hver dag endnu, men det kunne jeg dér.

Klokken 8 var vi ude af døren og i Virum. Vi ville på loppemarked, men det var et kedeligt loppemarked, så vi tog hurtigt hjem igen. Vi kørte til Bernstorffsparken og luftede hunden. Hun er i begyndende løbetid, så der skal vi ikke hen igen lige foreløbigt. Det var hyggeligt med tur før morgenmaden.

Vi dovnede mest rundt derhjemme. Klokken 15 kørte vi til min mor. Anker og Cooper blev afleveret til pasning og overnatning sammen med Kaya. Det er første pasning med overnatning for Anker.

Benjamin og jeg skulle ud. Phillip havde inviteret på middag i sit kolonihavehus. Andreas ville også komme. Jeg havde lavet cheesecake på Benjamins opfordring til dessert og Phillip havde sammensat en stor god menu, mest bestående af kød og sovs.

Det var rigtig hyggeligt. Der var god og lidt drillende stemning. Vi blev alt for mætte og lidt fulde. Mest Benjamin. H-P var flink at hente os i bil klokken 24.

24. september 2017

Det er søndag og jeg er mega træt på trods af en nat med uafbrudt søvn. Jeg vågnede klokken ni af mig selv. Mine bryster var så fyldte og ømme af mælk. Jeg trængte til at amme ud. Min mor kom og afleverede en gylpende overtræt dreng og en plet blødende og plagende hund. De var noget at et arbejde, da de kom hjem efter pasning.

Sofie og storesøster Anna kom på besøg. Det er to søde mennesker, men jeg føler lidt, at vi træder vande. For vi sidder der overfor hinanden i min stue og taler sammen, men jeg venter lidt på, at de spørger om det, de virkelig gerne vil vide noget om, eller om det der gør lidt ondt at spørge om, men det gør de ikke. Heller ikke selvom jeg leder lidt op til de personlige snakke og Anna lige om lidt er færdiguddannet psykolog og har et job i en praksis. Det er uforståeligt for mig. Jeg bliver ved med at kunne blive overrasket over folks manglede interesse eller indsigt. Hvad er det de frygter? Der mangler noget, for det virker mest som om, at de giver en fuck.

Søndag er indkøbsdag til ugen. Så vi planlagde ugens madplan og kørte i Netto. Det er et stort projekt, men det er rigtig rart i ugens forløb både at vide, hvad vi skal spise, men også at spare penge på ikke at sjat indkøbe os gennem ugen.

Jeg tog Anker med op til Sine og Augusta bagefter. Bare en halv time. Milan og Milans far lavede køkken.

Hjemme spiste vi aftensmad os tre samlet. Det er vi blevet bedre til nu hvor Anker også spiser mad. Det synes jeg, er det mest hyggelige.

25. september 2017

Benjamin stod op og tog på studie. Min dag havde ingen planer. Det synes jeg, var lidt hårdt, så jeg ringede til min far og inviterede ham på formiddagskaffe. Det endte med at vi tog på en lille indkøbstur til Lyngby. Klokken var 13, da vi kom tilbage. Det var rart at se ham og at få dagen til at gå med noget.

Jeg og Anker spiste frokost sammen, da han var gået. Efterfølgende var Benjamin på vej hjem.

Vi er blevet bedre til at tale lidt om Noam, hvis vi støder på noget, der omhandler ham. Jeg havde hentet tøj i kælderen og var blevet trist over, at Noams tøj kun er i små størrelse, sådan så han ikke kan bruge det, når han er tre år og på sin vis er i stand til at "forstå", hvis tøj det er, at han bruger. Jeg ville gerne komme ham i Noams flyverdragt og fortælle Anker, at det er Noams flyverdragt, som han bruger og hører Anker gentage "Noams flyverdragt", ligesom Noam gentog, hvad vi fortalte ham, på den der umiddelbare børneglade måde. Jeg havde håbet på at kunne gøre Noam synlig og italesætte ham på den måde over for Anker.

Jeg snakkede med Benjamin om besøget i søndags med Sofie og Anna. Han havde ikke tænkt over det på den måde, som jeg havde, men kunne godt se, hvad jeg mente. Jeg tænkte selv videre.

Jeg tænkte over, hvordan det overhovedet kan falde folk ind at holde sig væk og holde afstand ved at lade være med at spørge ind. Jeg forstår ikke, hvorfor det ikke falder folk ind at spørge, eller tænker, at vi har brug for selskab og folk der vil os. I forbindelse med mine vrede tanker, så jeg noget om en succeshistorie, og det må være det, der er galt. Vores historie har ikke haft muligheden for at blive en succeshistorie. Hos os kan alt det dårlige ikke vendes til noget godt. Døden kan aldrig overvindes, lige meget hvor mange penge vi har, hvor mange børn vi får eller hvor godt vi lever og har det. Døden kan aldrig blive en succes og derfor har folk sværere ved at forholde sig til os, for de kan ikke fikse det. Vi kan ikke fikses.

Det hele er sort og det så så sort ud, men tænk alligevel, hvor vi er nået til i dag. Tænk, hvor vi kan nå til om endnu et år. I to år skal folk omkring en dedikere sig til at skrive, ringe og komme forbi. I to år skal de spørge ind til, hvordan det går. Nogle har gjort det i seks måneder, få har gjort det i et år, men det er nu vi er begyndt at lægge mærke til dem, der mangler. Vi er evigt taknemmelige over Johanne, Svend, Steffen og Nanna, som har dedikeret én dag i deres ugen til os hver uge. Vi er ikke nogen succeshistorie og jeg føler mig ikke som en succes inde for sorgen, men jeg føler, at vi klarer det godt.

Min far havde lavet en bæk til Marlenes spisebord, som han skulle ud for at aflevere i hendes lejlighed. Vi fulgte med og inviterede os selv på middag. Hun havde lavet en kæmpe omgang mad. Lækker gryderet og is til dessert. Hun bor fint der i sin nye lejlighed på Frederiksberg. Hun virker glad.

Anker var god indtil, han blev overtræt. Jeg puttede ham ind til min krop, så han fandt ro. Vi kørte hjem klokken 21.

26. september 2017

Benjamins ven, Morten, vi ikke har set i et år, fordi han har haft sine egne problemer, havde kontaktet Benjamin og aftalt at komme forbi her til formiddag. Benjamin var ikke helt oplagt og hvis det ikke havde været for de problemer, han selv havde stået i, havde han ikke sagt ja til en aftale. Morten startede som de fleste starter deres sætninger, med "Hey, hvordan går det?" Hvilket er et spørgsmål vi kun kan svare "fint" til, for det sandheden om, hvordan det virkelig går, tager tid at åbne op omkring og vil den som spørger, egentligt gerne vide det?

Vi sad overfor hinanden i stuen, snakkede lidt løst om forskellige ting. Mest om Mortens gøren. Vi fik taget hul på snakken om, at Benjamin følte sig svigtet af ham. Morten var trist over, at Benjamin havde haft det sådan og trist over, at han ikke har kunne være der. Benjamin var tavs. Det var mig, der førte ordet og fik skubbet lidt til Benjamin, så han kunne fortælle lidt om, hvordan han har følt og tænkt. Det skabte ikke god stemning, men det var en vigtig snak og en længe ventet snak. Ikke opløftende. Vi snakkede lidt videre. Jeg spurgte ind til, hvordan han klarer sig i dag og hvordan han

fremadrettet skal arbejde med sine ting. Han svarede. Jeg håbede, han ville spørge tilbage. Særligt når det var så oplagt.

Efter kaffe gik Morten og Benjamin på tur med hunden. Benjamin fortalte, at de heller ikke på turen rundt fik snakket om, hvordan Benjamin har det i sit liv. Jeg forstår det ikke. Jeg er vred og frustreret over, at ingen af dem der sidder overfor os spørger. Jeg ved, at det er svært at spørge, men er det fordi, det er alt alt for hårdt, er det fordi, folk ikke er interesseret, fordi de antager, at de kender svarene. Som det mindste må de da være nysgerrige. Det ville jeg være.

Benjamin synes mest, at det havde været en hård formiddag, men følte sig mere afklaret efter at have talt med Morten. Han vil gerne se ham igen, men hellere ude af huset. Væk fra stilheden og intimiteten. Der var meget galt. Der er generelt meget galt, men vi er også nået til et sted, hvor handling er begyndt at få konsekvenser. Vi er blevet meget konsekvente og kontante over for den opførsel der har været og den opførsel, vi gang på gang oplever, når vores venner og familie sidder over for os. Vi undres.

Klokken 17.30 kom min mor. Hun skulle se efter Anker, mens vi skulle til Sorggruppe i Hillerød.

Vi havde nået at sørge for, at der var aftensmad til min mor og Anker og at der var pænt og rart at være i lejligheden. Vi nåede ikke at spise selv.

Susannes, vores sorggruppe-koordinator, datter, der døde af at få læsset et læs sand over sig, var den gang hun døde, blevet kørt til Hillerød. Vi havde snakket med Anders og Anette om der hjemme hos dem en dag. De havde været der. Anders er hospitals fotograf og fotograferer skader og han tager billeder til forældre, når børn dør. Anders havde taget billeder af Emilie, dengang hun var død. Det ville Benjamin gerne fortælle hende. At hans forældre havde været der dengang. Han fik fortalt hende det inden vores møde startede, inden der kom flere ind af døren.

Jackie og Ivar var med igen denne gang. De var mere stille, også i deres udtryk end sidst. De havde siden vores sidste møde kæmpet videre med deres sag om meningitis. De havde fået svar på de fejl, der var sket i Hans' tilfælde og på papiret havde det stået sort på hvidt, at hvis Hans havde fået korrekt lægelig behandling, ville han have overlevet. Det var viden, de havde i forvejen, men de havde syntes, at det havde været rigtig voldsomt at læse det så simpelt på sådan et papir. Det forstår jeg godt. De havde været inde på hans værelse igen for at rydde lidt op og ordne. Det var rart at møde dem igen.

Helle mødte vi for første gang i dag. Hun var mor til firlinger. Tre piger og en dreng. Den ene af hendes piger, Josefine, havde for over to år siden taget sit eget liv. Hun sprang ud foran et tog en tidlig februar morgen. Efter flere anorektiske sygdomsforløb. Datter nr. to havde været stofmisbruger, men var blevet clean efter hendes søsters død. Datter nr. 3 var født handicappet. Helle fortalte, at hun altid har vidst og fået at vide, at hun skulle miste en af sine firlinger før tid, men det har altid handlet om hendes multihandicappede datter, som ikke blev spået mange leveår, men hun lever den dag i dag og er 25 år. Det var Josefine, hun mistede.

Helles historie er så barsk og tragisk, men hun var så fattet og åben omkring sig selv. Hun virkede til at være nået rigtig langt på de to et halvt år, der er gået siden, hun mistede. Jeg fandt det nærmest ubehageligt og skræmmende så afklaret hun var med døden. En fin og god kvinde. Hun fortalte, at hun havde brugt de sidste fem uger af Josefines liv sammen med hende, hun var rykket fra sit kollegieværelse ind til Helle. Hun fortalte, at hun godt kendte til Josefines plan, men ikke ville spørge ind til tid og sted. Der kom rigtig mange spørgsmål op i mit hoved.

Vi talte lidt om vrede. Benjamin fik fortalt lidt. Det han siger, er så fornuftigt og klogt.

Det er hårdt at være blandt triste skæbner og at være ærlig og sårbar.

På vej hjem købte vi en burgermenu, som vi spiste, da vi kom hjem, mens vi så Rita for at lette humøret lidt.

27. september 2017

Det har været en urolig nat. Dem er der mange af. Benjamin stod ikke op og tog afsted til den enkelte undervisningstime, han skulle have haft. Jeg var glad for at have hans selskab. Han lavede pandekager og vi holdte os bare hjemme uden at gøre noget. Det er fjollet, at vi ikke får udrettet noget, når vi nu er hjemme, sammen og uden planer. Det gør vi bare ikke.

Vi tog på tur til Elgiganten, Ikea og til sidst dyrehaven. Dyrehaven var dejlig i efterår og med alt hjortevildtet. Ikea gør mig i utrolig dårligt humør.

Benjamin tabte sin telefon og totalsmadrede skærmen. Det var det, dagen bød på.

28. september 2017

Jeg havde mest lyst til, at Benjamin blev hjemme med os igen i dag, men han havde ting, der skulle læses, og tog til det kongelige bibliotek for at få ro. Jeg blev hjemme med Anker.

Anker er hårdt arbejde, særligt når han kun sover 40 minutters lur og vågner op pylret og morsyg. Han er samtidig skøn og vi hygger os rigtig meget sammen, særligt med frokost og leg. Han er blevet så stor på det seneste. Der sker så meget med hans bevægelser og lyde. Vi er tæt knyttede, og så synes han, at jeg (og hans far) er de sjoveste. Vi er i hvert fald dem, der kan få ham til at grine mest.

Han minder mig ofte om Noam og samtidig er han så meget sig selv. Madglad, snaksaglig og nærheds søgende.

Jeg aftalte med Benjamin at mødes i byen. Vi mødtes klokken 14 for at finde bukser til mig. Det blev jeg i rigtig dårligt humør af. Både fordi jeg ikke kan holde butikker, deres omklædningsrum og folk omkring os ud. Samtidig med, at jeg ikke kunne finde noget, der passede og lige meget, hvad jeg gjorde, lignede jeg bare en stor slasket flodhest i spejlene. ØV. Det var lige før, at jeg blev ked af det og den tilfredshed jeg normalt har omkring min krop, bliver skrækket af ligeså snart, jeg står i foran et spejl i et prøverum. Vi gik hjem uden at købe noget.

Vi lavede aftensmad til Sine og Milan og spiste sammen.

29. september 2017

Benjamins far kom på besøg fra morgenstunden. Han havde haft fødselsdag og medbragte morgenbrød.

Jeg gik i kælderen for at finde legetøj til Anker, der passer til hans interesse og alder nu. Vi har virkelig meget tøj og virkelig meget legetøj af Noams, som vi kan gå ned og hente. Vi har så desværre bare ikke et særlig godt overblik, hvilket er lidt ærgerligt. Jeg rodede lidt rundt i tingene, fandt en kasse kun med bamser. En kasse med Brio og en kasse med Lego. Jeg glæder mig til at pakke det op

med Anker en dag, når han har alderen til det. Jeg glæder mig til at tage det op og bygge en kæmpe togbane eller legohuse. Når jeg er dernede og leder rundt i alle tingene, tænker jeg på, at det letteste ville være at sætte mig ned i midten af det hele og bryde sammen, men det er kun en forestilling, jeg har inden i hovedet og en tanke om, at sådan kunne det foregå. Der er langt fra tanke til handling, når det kommer til at bryde sammen. De ting jeg tog med op, satte jeg pænt på en række på gulvet, så Anker kunne vågne op til det fra lur. Jeg husker tydeligt alt Noams legetøj og jeg tænker på Noam, når jeg ser det.

Benjamin tog til byen for at snakke med SU-kontoret. Jeg blev hjemme med Anker. Vi var i stuen, indtil jeg syntes, at jeg ville bage en gefühle-chokoladekage ud af, hvad vi havde til det i skabene. Den blev okay. Lidt over bagt, men den var spiselig, så jeg bagte og spiste kage alene.

Min mor kom på besøg og Benjamin kom hjem. Han forberedte aftensmad. Hans forældre og hund kom på besøg.

Bare os to sad vi i sofaen. Jeg så vild med dans, mens Benjamin var på computeren. Vi overvejede at gå i seng, men satte Amadeus på. Vi holdte kun til at se halvdelen. Lidt fredag aften i stuen blev det til.

30. september 2017

Jeg fik lov til at sove længe, men Benjamin stod op med Anker og kørte ud for at aflevere min fasters bil, efter vi havde lånt den i en uge, mens hun havde været på ferie.

Jeg sprang forvirret op og ud af sengen og kom i tøjjet i troen om, at det var søndag og jeg var for sent på den til min aftale med Mark, men det var jeg ikke, for det var kun lørdag.

Jeg går og har det rimelig roligt i mit hoved og i min krop. Jeg tænker dagligt på Noam, særligt i forbindelse med Anker. Det gør mig ikke ked af det. Det gør mig mere stolt over, hvor skøn Anker er og hvor skøn han kommer til at blive, men jeg er vred på folk. Jeg synes, at de skal tage sig sammen. Dem og deres små narcissistiske problemer. Deres dårlige valg i livet. Jeg bliver irrationelt vred på folk og deres historier. Det er lige fra en kvindes beretning om et voldtægtsforsøg, da hun var 12. Det blev heldigvis aldrig et seksuelt overgreb, men det betyder alligevel, at hun i dag som voksen ikke kan gå alene hjem fra en fest. Jeg synes, at hun skal tage sig sammen eller få noget hjælp. Til Benjamins forældre, der ikke kan finde ud af at have den hund, som de har købt sig, fordi de ikke rigtig undersøgte krav og race. De skal tage sig sammen.

Benjamin skulle til sin farfars 80 års fødselsdag. Endnu en ting jeg har været vred over. Familien har valgt at skære deltagende ind til benet, hvilket betød, at de har skåret mig som kone til Benjamin og Anker som barnebarn fra. Jeg er uforstående. Benjamin tog afsted.

Jeg havde heldigvis sørget for at lave en aftale med Natasja og hendes lille nye hund Solvej. Hun kom til en kort kaffeaftale, men det var hyggeligt at se hende.

Benjamin kom hjem klokken 16 efter utallige lortebleer og babymåltider. Han fortalte, at det havde været et fint arrangement, men at han også synes, at vi skulle have været med. Han ser på det som en uigennemtænkt beslutning.

Vi så filmen fra i går færdig og gik tidligt i seng.

1. oktober 2017

Vi har ikke den bedste periode sammen. Benjamin er negativ. Det kommer til udtryk ved en meget kort lunte og grimme ord. Jeg har det egentligt okay i mit hoved, men jeg har intet overskud. Det kommer til udtryk ved meget sløve dage, som medfører store mængder vasketøj, rod, støv og snavs. Alle ting tager lang tid for os og når noget skal gøres, skal vi virkelig tage os sammen, for at det kommer til at ske. Vi er okay, men vi er ikke ovenpå. Ting der skal gøres, hober sig op, hvilket gør det hele endnu mere uoverskueligt.

Jeg stod op og tog afsted mod byen. Jeg havde en tid hos min tatovør, Mark. Jeg skulle møde ham i en biks på Istedgade. Jeg ville have en rose med en kniv igennem. Det var lidt hårdt at blive tatoveret, men det var hyggeligt på trods. Jeg kan godt lide Mark. Tre timer og så var den der permanent på armen. Jeg er vild med den.

På vej hjem cyklede jeg mod hovedbanen. Jeg er ikke særlig vild med at være på tur i byen og slet ikke i toget, men jeg har det heller ikke ubehageligt mere ved at være der. Jeg er der bare, selvom det ikke er der, jeg helst vil være. Jeg har lagt mærke til, at jeg endda smiler og interagerer med folk omkring mig, hvis der er noget at reagere på. Jeg virker helt normal.

Jeg var glad for, at det "kun" havde taget tre timers tid i dag. Jeg var glad for at komme hjem til mine to hoveder igen.

Andreas kom til kartoffelpizza.

2. oktober 2017

Anker vågnede første gang klokken 03.40, men så desværre igen klokken fem, hvor han synes, at dagen skulle starte. Det var rigtig fint, at han ikke havde brug for mere mælk og det vil jeg gerne have fortsætter på den måde, men rigtig hårdt at blive pillet i ansigtet og sparket i siden fra klokken fem af. Benjamin stod op med ham. Jeg kom op, da Benjamin skulle afsted på studie.

Det var virkelig trist vejr og med for lidt søvn, som førte en pylret baby med sig, var det rigtig svært at følge dagens rutiner og i det hele taget komme rigtig i gang med dagen.

Klokken 13.30 skulle vi være til vores første times babyrytmik. Det var tæt på, at jeg ikke kunne overskue det, men vi kom afsted.

Jeg kan godt lide, at der bliver sunget for ham. Han nyder det og er underholdt. Han minder mig så meget om Noam, for han er energisk og på, hvilket Noam også altid var. De er de børn, der ikke er bange for at lægge afstand til deres forældre, undersøge området de er i og meget hurtigt skaber tillid til dem, der viser dem interesse og opmærksomhed. Noam var den der raslede mest med rasleægget, slog hårdt på trommen og grinede højlydt ved kildning. Anker er det samme. Så fantastiske væsner. Ikke generte.

En af de andre mødre på holdet spurgte mig til sidst, om jeg havde andre børn. Jeg svarede nej, men at jeg havde haft en 2 årig dreng før, som jeg mistede sidste år. Hun fortalte, at hun havde sin mands barn på 15, sin egen på ni og nu deres fælles barn på ni måneder. Jeg tænkte videre over mit svar, og tænkte over, om hun tænkte videre over mit svar, eller om det bare er som al anden smalltalk, der

hurtigt er ude at systemet igen. Jeg var tilfreds med det, jeg havde sagt, men også i tvivl om det er for meget information at give på sådan et spørgsmål ved et førstegangs møde.

Jeg tog bussen hjem igen. Benjamin var kommet hjem i mellemtiden.

Min mor kom og hentede mig og Anker klokken 15.30 Vi skulle lave aftensmad og spise sammen. Ian, min mor, Anker og jeg. Ian kom ikke lige hjem fra arbejde og min mor tog ud for at løbe en tur, så der stod jeg alene i køkkenet med mit pylrede barn, jeg skulle tage mig af og aftensmad, der skulle laves. Jeg følte mig lidt forladt, hvilket jeg ligeså godt kunne have gjort derhjemme i stedet. Det var hyggeligt da de først begge to var omkring os og det var hyggeligt at spise sammen.

Under maden, mens jeg var gået i køkkenet for at fylde vand i kanden, fik Anker noget galt i halsen. Min mor sad ved ham og jeg kunne høre hende inde fra stuen sige "Er du der?". Jeg blev stående i køkkenet og fortsatte, hvad jeg havde gang i. Jeg kontrollerede mine følelser og bevægelser. Hele mit system var på overarbejde. Mine tanker handlede om døden. Min mor løftede ham op i det, jeg trådte ind i stuen og han kastede det op, som han havde fået galt i halsen. Jeg kommenterede ikke på situationen, for jeg var bange for at miste kontrollen. Jeg bevarede bare roen udadtil.

Efter maden blev jeg kørt hjem med en træt dreng. Jeg havde holdt ekstra øje med ham og var opmærksom på hans tilstand.

Senere på aften da jeg gik forbi hans værelse, tænkte jeg "Hvis han er død, skal vi ikke leve mere". Jeg tænkte på, hvordan hans krop være helt slap og tung, når vi løftede ham livløs op af hans seng. Jeg tænkte på, hvordan jeg og Benjamin mon ville ende vores liv sammen. Om jeg ville ringe til min mor først for at tage afsked. Måske for at give hende en chance for at redde os. Jeg tænkte på, om vi ville skære i os selv, for at mærke noget først, eller om vi ville tømme et glas piller og så bare lægge os sammen med vores dreng og sove ind.

Det gør mig utilpas og i dårligt humør. Jeg kan mærke, at den rolige periode der lige har været i mit hoved vender.

Oveni at mit humør var trist og tungt, var nyheden i dag, at en mand i USA (Las Vegas) havde skudt løs. Dræbt 58 og såret flere hundrede personer. Det hjalp ikke. Derefter så vi en dokumentar om misbrug. En ung fyr var vendt hjem fra udstationering og havde fået PTSD. Det havde ført vold og alkoholproblemer med sig. Han var helt ude at skide. Nogle gange tænker jeg på, at det også kunne have været vores vej og kun at føle ubehag og selvmedlidenhed. At give op. Nogle gange virker den vej mere tiltalende og simplere end det normale voksenliv og kampen om at have det godt og være glad hver dag.

3. oktober 2017

Benjamin stod tidligt op og tog afsted. Jeg havde haft en hård nat med Anker. Vi arbejder på mindre natamning, hvilket han ikke er helt tilfreds med, men trods tid og manglende søvn, så lykkedes det, at han først spiste klokken fem.

I går aftes havde Benjamin forberedt en bolledej, så jeg bagte boller og gik over til Sine og Milan for at spise morgenmad med dem. Jeg blev hængende hos dem, indtil Anker skulle have frokost.

Hjemme styrtede jeg rundt for at forberede resten af dagen, for at ordne, lave mad og pakke tasker. Vi skulle til Amager til Twin Peaks-tirsdag. Jeg puttede Anker til lur og endte med at blive utålmodig,

fordi vi havde en aftale om at mødes med Benjamin i Zittans boghandler på Amager, inden vi sammen ville gå hjem til Nanna og Steffen. Anker sov længere end jeg regnede med og jeg vidste, at det ville tage en times tid med det offentlige helt der ud og inden, vi rigtig kunne komme afsted, skulle hunden også luftes.

Da vi endelig stod helt klar, med alt overtøj og alle pakkede ting sked han, så det krævede et bleskift før, vi kunne gå. Jeg så ikke frem til den lange transporttid. Anker var vågen og udhvilet, så han skulle holdes glad og fornøjet samtidig med, at det var i myldretiden og turen gik helt til Amager med tog, metro og bus. Jeg kunne ikke finde en vej udenom det, andet end at skulle aflyse, hvilket jeg ikke helt synes var en mulighed. Så afsted med os.

Første ubehagelige udfordring var elevatoren, der var ude af drift på Jægersborg st. Jeg måtte bede hjælp til at få båret barn i barnevogn op af trapperne. Det gik heldigvis lige til.

Vi tog toget til Nørreport. Jeg holder hovedet lavt, for jeg kan ikke lide de menneskemængder, men det gik også. Anker kom kun med lidt brok på vejen. Videre med de store menneskemængder i metroen. Vi stod af på Amagerbro og gik til 5c for at stå af ved Smyrnavej og komme hen til Benjamin. Anker var blevet overstimuleret af turen og var blevet træt.

Benjamin stod pænt i biksen. Han lukkede stille og roligt butikken ned, mens vi var der. Malene og Lone var der også. Vi tog hjem til Nanna og Steffen bagefter.

Der var lavet lækker mad og vi så et afsnit Twin Peaks.

Jeg var blevet træt og negativ. Jeg var sur og kunne slet ikke overskue turen hjem igen. Det havde været en alt for lang dag med alt for meget arbejde, alenetid og udfordringer. Det gjorde mig vred og det gjorde mig vred, at det i morgen ville starte forfra. Jeg var sur og trist. Min hoved kørte derud af og jeg sagde ingenting på vej hjem i toget.

Jeg var blevet vred på det hele. På mig selv, på den jeg er. Den jeg var og den jeg gerne ville være. Jeg var vred over, at det skal være så svært at være "normal". At folk giver en fuck og har så travlt med sig selv og deres.

Benjamin besluttede sig for at lave endnu en bolledej klar til morgenen efter og at han ville blive hjemme hos os i morgen. Det hjalp lidt.

4. oktober 2017

En enkelt amning i løbet af natten og en masse tæt samsovning. Han vil gerne have, at min næse er trykket mod sin pande, mens vi sover, så det gør jeg.

Benjamin lavede morgenmad. Boller og juice. Det var rigtig dejligt. Jeg og Anker gik i karbad bagefter. Jeg var nu stadig i lidt dårligt humør. Det gik ud over Benjamin.

Vi tog omkring lægen for at tale om Ankers konstante gylp. Han siger, at der ikke er noget at gøre. Han er et gylpebarn og stop af natamning kan måske gøre en forskel.

Hjemme var vi bare stille inden døre. Vi var ikke uvenner, men heller ikke glade og gode venner. Vi fik hygget os sammen som kæresten, mens Anker sov til lur. Det hjalp på humøret. Jeg gik en tur til Genbrug og ellers blev vi indendøre resten af dagen.

Thomas H. fra gymnasiet har unfollowed mig på Instagram. Vi har jo ikke kontakt mere, men i forhold til det venskab, vi havde og hvem, der ellers følger med i mit liv, er det lidt mærkeligt, at han ikke vil. Det er et ret personligt medie for mig og når en nær ven af fortiden vælger mig fra der, bekræfter det mig bare i, at de har nok sig selv og deres og det bekræfter mig i, at mine "facebookvenner" ikke tæller som venner. Han er har ikke unfriended mig på facebook, men der er jeg heller ikke aktiv. Gad vide om han ville hilse, hvis han mødte mig på gaden. Jeg vil nok altid sige hej, men venner stoppede vi med at være for lang tid siden og i dag er vi heller ikke følgere via sociale medier.

5. oktober 2017

Benjamin spurgte, om han skulle gøre torsdag og fredag til to mellemlange dage, eller om hans skulle holde fri i dag og bruge hele fredag ude. Han endte med at blive hjemme i dag.

Det blev til endnu en dag uden at udrette noget. Mit hår sad, som det gjorde, da jeg vågende og jeg havde ikke skiftet undertøj. Jeg bagte en elendig chokoladecake, for vi havde ikke noget sukker.

Benjamin synes, at vi skulle tage os sammen. Vi fik ordnet lidt derefter og sorteret noget vasketøj.

Jeg kan ikke rigtig holde mig selv ud for tiden.

Natasja skrev, at hende og Casper skulle have være ude sammen i dag, men at Casper var blevet syg. Så hun ville høre, om jeg kunne overtage hans plads. De havde billetter til en oplæsning med Jørgen Leth akkompagneret af musiker Rasmus Bro. Jeg sagde ja uden at tøve. Det fik mig op og igang. Jeg havde tyve minutter til at ligne noget andet end en, der ikke var stået op og kommet i tøjet efter en hel dag.

Vi skulle spise hos Anders og Anette først. Jeg tog derfra klokken 19 mod Nørrebro.

Det var rigtig hyggeligt at være sammen med Natasja. Vi drak et glas vin og var underholdt. Arrangementet var fint, men salen var fyldt op af den del af den kreative klasse, som føler, de har fat i den lange ende. Alle lignede hinanden siddende der side om side.

På vejen hjem skulle jeg lige orientere mig. Jeg skulle med 8 A og derefter toget. Jeg faldt i snak med en herre, som også havde været til Jørgen Leth arrangement. Han matchede crowded. Vi snakkede mere end normalen for hvad smalltalk ved et busstoppested ellers er. Han skulle også med 8A og med samme tog som jeg. Han var Jørgen Leth fan og beruset. Jeg fortalte, at jeg ikke var der, fordi jeg var fan, men jeg var der grundet en afbud som ven. Længere inde i vores samtale havde jeg netop fortalt ham (Michael hed han), at jeg havde afsluttet en uddannelse, som jeg var i tvivl om, hvorvidt jeg ville bruge til noget alligevel. Hvorefter det viste sig, at han var grundlægger/stifter af netop den uddannelse. Min uddannelse havde han været med til at starte. Han kendte mit team af undervisere meget godt. Det var lidt særligt. Han stod af på Hellerup st. og jeg fortsatte hjem.

Jeg ringede til Benjamin da jeg gik lidt utryg, men glad fra stationen og hjem.

6. oktober 2017

Vi sover tæt Anker og jeg. Helst så tæt, at jeg får hans små strithår i næsen. Klokkerne fire begyndte han at rumstere rundt en times tid. Benjamin rykkede fra soveværelset til daybeden, for at få de sidste timers søvn med, hvorefter han stod op og tog afsted på studie.

Jeg lagde Anker til leg på gulvet, men der går ikke mange øjeblikke, før han ligger og leger rundt oven i sit gylp. Klokkerne ti lagde jeg ham til lur på altanen. Det er så godt for ham at få en god lang formiddagslur derude. Jeg er også glad for at have lidt tid for mig selv, selvom jeg ikke bruger tiden til noget. Jeg drak en kop kaffe og spiste en plade chokolade. Jeg bruger faktisk ofte tiden på at sidde og vente på, at han vågner igen fra lur, for så ved jeg, at han er i live. Jeg tænker af og til på, hvad der ville ske, hvis han ikke vågnede op fra lur igen og hvor lang tid der ville gå, før her kom nogen for at hjælpe.

Jeg har fået min første menstruation, siden jeg blev gravid med Anker, så nu er der en reel mulighed for at lave en baby mere. Mit ønske er, at vi laver en baby inden året er omme.

7. oktober 2017

Jeg blev vred ret tidligt i løbet af dagen. Det var efter morgenmaden, hvor jeg sad i sofaen. Der blev jeg rastløs. Hver dag gør jeg bare det samme. Jeg er hjemme. Jeg kan ikke gøre meget. Alt man gør, koster penge. Benjamin synes, at jeg er åndssvag. Han synes, at jeg skal være ligeglad og gå ud, men hvis jeg bevæger mig ud, bliver jeg sur på mig selv over at have brugt penge. Jeg har lyst til at bruge penge, men jeg har ikke lyst til at skulle forholde mig til at have brugt pengene.

Benjamin overbeviste mig om at tage på tur. Så vi kørte til Byens Basar. Genbrugsjagt kan jeg altid lide. For hver gang jeg stod med noget, overvejede jeg det og inden vi gik ud, genovervejede jeg det, jeg havde fundet. Vi brugte 174 kr. Hvilket jo ikke var det store.

8. oktober 2017

Der var loppemarked i foreningen. Jeg gik afsted for at opstille min egen bod. Jeg var den første og der gik et godt stykke tid, før der kom andre og stillede deres boder op. Der var et tidspunkt, hvor jeg var ved at sige "Fuck det" og droppe dagen, men jeg holdte ved.

Klokkerne 10 var der mere gang i den. Der var bedre stemning. Det blev aldrig et stort loppemarked, men det var rart at møde de andre, vi bor tæt op og ned med. Folk var flinke og det, der blev handlet, blev mest handlet internt mellem os, der boede her. Nanna kom forbi og brugte dagen på græsset ved min bod med mig. Jeg købte ind fra naboerne. Jeg købte et fad, et gevir, to hylde og så fik jeg en bogkasse og en smuk Le Klint lampe. Jeg brugte 225 kr. og jeg tjente 225 kr. Jeg forærede min nabo den meget fine lampe og så forærede jeg geviret til en dreng, der bor i en af blokkene, han så det hos mig og ville meget gerne have købt det til sit værelse. Jeg sætter pris på genbrug og loppefund og jeg kan godt lide, når unge mennesker og børn kan se det skønne i loppefund og brugte sager, så der var ikke nogen grund til, at jeg beholdte det, nu hvor han var så vild med mit fund. Det var en kold, men hyggelig dag.

Andreas kom til aftensmad.

9. oktober 2017

Om mandagen går vi til rytmik, så hele formiddagen går med at få alt planlagt og tilrettelagt, måltider og lur tid. Jeg vil have ham glad, udhvilet og mæt uden at være gylpe mæt med mig til rytmik klokken 13.30. Det er hårdt arbejde, men det går fint og Anker er glad for det. Han er god. Så højtråbende, grinende og kontaktsøgende. Han bevæger sig mere og mere og er begyndt at møve/kravle sig hen til mig når jeg er i nærheden og han gerne vil op.

Til rytmik er vi glade. Lidt utrygge, men glade. Jeg sørger for at holde fokuset på Anker. Det handler om mig og ham. Jeg synger fra mig til ham. Han kan lide det.

Til aften gav Sine og Milan Take away.

10. oktober 2017

Sundhedsplejersken kom 10.15. Anker var træt. Han havde været tidligt oppe og hang på min arm. Jeg måtte gå udenfor for at holde ham vågen, efter gulvvask og gang i den fra morgenstunden, men han skulle holdes vågen til besøget, selvom det var lidt synd.

Han blev målt og vejjet. Hun var imponeret over hans motorik. Han kan mere end de forventer som standard.

Hun kom med svar på vores sidste snak angående hjælp. Vi kan ikke modtage mere hjælp, heller ikke økonomisk, fordi vi har det "godt" og er ikke en "sag". Vi snakkede lidt om, hvad mine planer er fra januar af, men jeg synes, hun mangler indsigt i, hvad det er for en situation vi står i, for når jeg siger, at jeg ikke matcher min uddannelse mere og ikke har lyst til at gøre brug af den, kommer hun med forslag til, hvordan jeg kunne bruge min uddannelse.

Anette ville gerne passe Anker, så jeg tog på Ikea-tur med Johanne op ad dagen. Vi gik gennem det hele og spiste to pølser, da vi kom ud på den anden side. Johanne købte en sofapude og et betræk. På vej hjem kørte vi i Grønne Hjem og købte en plante hver. Det var hyggeligt at være ude med hende.

Benjamin var kommet hjem, da vi kom tilbage. Vi bagte kanelnegle og gjorde klar til aftensmad. Jeg var træt og mit begyndende underskud satte ind med dårligt humør.

Nanna og Steffen kom. Vi spiste græskarsuppe og så Twin Peaks.

11. oktober 2017

Det går rigtig fint med Anker om natten. Han får aftensmad klokken 18, mælk at sove på klokken 19 og så sover han til 4/5 tiden, hvor han begynder at rumstere og skal have sutten hundredevis af gange, indtil jeg giver op og lader ham sove tæt på mig, så sover han til ved syvtiden.

Benjamin stod op og tog afsted. Han var skidt og utilpas og havde egentligt ikke lyst, men han skulle fremlægge og måtte afsted. Han skrev til mig efterfølgende, at det var gået fint og at det nok havde været på grund af fremlæggelsen, at han havde haft det dårligt.

Jeg og Anker stod op sammen. Jeg ville gerne på kirkegården, inden vi skulle til Bornholm, hvilket så skulle ske inden psykolog tid, men det skulle nås. Jeg kunne mærke, at det havde været for længe siden, at vi havde været der og at jeg havde brug for at komme derind, inden vi skulle på ferie.

Jeg tog toget med Anker derind. Jeg hader at være en normalt udseende kvinde med et barn. Jeg hader, at jeg ser ung-og-nybagt-mor ud. Jeg vil ligne en med to børn og massere af kærlighed. En erfaren mor.

På kirkegården valgte jeg at filme live via instagram. Det var første gang, at jeg viste graven frem. Jeg fortalte lidt mens jeg høstede tallerkensmækkerfrø. Bagefter var vi lidt sammen med min mor. Jeg græd ikke mens vi var der. Jeg var ikke mest ked af det der. Jeg er der, fordi jeg har behov for at komme der.

Jeg gik om søen og via Østerbrogade med en sovende baby i vogn. Der var fint, gråvejr og efterårsfarver.

Klokken 12.30 var jeg ankommet til psykologerne. Jeg faldt i snak med en mor i venteværelset. Hun var der, fordi hun havde angst. Benjamin mødte mig derhenne.

Vi havde fælles session i dag, men jeg havde mest lyst til at snakke med Anne alene, hvilket hun godt kunne se på mig, så efter vi havde talt sammen om vores sorg gruppemøde og de personer i gruppen, foreslog hun, at vi splittede os op.

Hun sagde, at hun kunne se på mig, at jeg var trykket. Jeg sagde ja, fordi jeg har lyst til at give op. Vi har det så fint, fordi vi kæmper og arbejder for det hver dag, men alt det hårde arbejde virker oftest bare voldsomt hårdt og det er svært, at det ikke virker til at blive anerkendt. Tværtimod det modsatte. For hver gang vi kan noget nyt eller kan noget igen, forventes det også, at vi kan det næste. Jeg fortalte om den hjælp, vi ikke kan få fra kommunen, fordi Anker trives, og om mine tanker om dagpenge og jobcentret. Hvordan det forventes af mig, at skulle søge to jobs om ugen på lige fod med alle andre og gå til samtaler. Hvordan vi ville kunne få mere hjælp, hvis vi satte os ned og gav op og kunne ingenting, men nu hvor vi faktisk kan noget, forventes det, at vi kan det hele. Jeg tænker ofte på at give op, fordi vores sorg ville være nemmere at anerkende udefra, hvis jeg altid lignede en sorgramt, som man tror en sorgramt ser ud, når det er værst.

Anne foreslog en sygemelding for at kunne tage tingene med ro og finde et job på mine egne præmisser. Det føltes helt lettet, da hun sagde det. Det havde jeg ikke tænkt var en mulighed selv. Hun vil undersøge det for mig.

Hun sagde også, at hun var bange for, at jeg tog ting på mine skuldre, som ellers ville kunne vente. Hun er bange for, at jeg fra nu af til vi slutter i vores psykologforløb vil dele mindre, tage mig sammen og afrunde mine emner for at lave en form for afslutning på vores snakke, fordi jeg ved, at det ender og derfor vil lave os en "korrekt" afslutning. Hun vil arbejde med mig, så det vi får afsluttet er det rette og ikke af nød.

Jeg var vildt træt og ked af det, da vi tog derfra.

Min far ville komme på besøg og havde ønsket mad med sovs, men det kunne hverken jeg eller Benjamin overskue at lave, så det blev til pasta carbonara.

Min far var der allerede, da vi kom hjem. Han var træt og irriteret over at have ridset sin bil. Lidt hårdt selskab. Han forventer, at vi servicere, fordi han har været på arbejde hele dagen, henvist til os barslende og studerende uvidende om vores dages forløb og det hårde følelsesmæssige arbejde, vi har lavet. Oven i det kaldte han vores mad for studentermiddag, hvilket normalt ville prale af, men jeg følte i forvejen, at alt vi gør bliver underkendt, så hans kommentar hjalp ikke på det.

Efter mad og familie, skulle der pakkes og ordnes til Bornholm. Vi skal være køreklar klokken 6 i morgen tidlig.

12. oktober 2017

Vores efterårsferie startede tidligt morgen. Vi kom op og afsted til Bornholm. Jeg følte mig mere klar til ferie på Bornholm i dag, end jeg gjorde i går.

Benjamin havde sørget for dejlig morgenmad til os på køreturen. Vi havde håbet på at se solopgangen mens vi kørte, men det var der ikke noget af grundet gråvejr. Til gengæld var der massere af blæsevejr, så båden gyngede og alle ombord var dårlige. Anker fik morgenmad og så lagde vi os til at sove sammen i sædet. Det var en hård overfart, men vi klarede os heldigvis igennem uden opkast.

Det var rart at ankomme til huset. Det bliver godt lide at falde til og falde til ro. Resten af dagen var vi øre i hovedet, men kom lidt på tur i alligevel. Vi kørte om Connie og så fik vi handlet ind til ugen, tændt på i brændeovnen, så huset blev dejligt varmt at være i.

13. oktober 2017

Vi stod op og fik hurtigt varmet huset op. I varmen blev vi lade. Vi hang i stuen foran vores skærme, længe.

Anker sov en lang lur udenfor. Efter hans lur og frokost kørte vi lidt på tur.

En langsom og måske mere afkoblet end ugidelig dag.

14. oktober 2017

Natten var hård. Anker var urolig. Han sover kun, når vi ligger tæt, hvilket besværliggør min søvn.

Formiddagen gik som i går. Langsomt i varmen fra brændeovnen i stuen foran vores skærme. Forskellen fra i går var bare, at det i dag gik mig på. Det gjorde mig træt og utilpas. En dag med ingenting var fin, to er for meget. Utilpasheden gjorde mig vred.

Vi løste det med at gå ud af døren og tage på gå tur i skoven. Vi gik afsted for at plukke enebær, vi vidste voksede et sted. Det hjalp på humøret at komme ud.

15. oktober 2017

Benjamin er god hver dag. Det starter fra morgenstunden, hvor han bager boller.

Vi har fundet vores ferie rutine. Vi spiser morgenmad sammen. Klokken 10 får Anker mælk og bliver puttet til en lang lur udenfor i vognen. Vi slapper af mens han sover og når han vågner spiser vi alle tre frokost, hvorefter vi køre på en tur. i skoven, på loppejagt eller hvad vi kan finde på og har lyst til.

I dag var vi i skoven.

16. oktober 2017

Det meste foregik som i går. Lidt tungere, lidt mere træt og noget mere ugidelige, men med dejligt vejr. Så vi skal bare fokusere på at komme ud på tur. Det løfter os op.

Efter vi har fundet os lidt mere til rette med rutiner, feriestemning og stilhed er vi begyndt at hygge os noget mere. De første par dage tænkte jeg meget på at jeg egentligt helst bare gerne ville hjem og at ti dage væk hjemmefra ville være alt for længe, men det går meget bedre nu. Det er blevet okay ikke at have noget for dagen, andet end bare at være sammen.

17. oktober 2017

Samme som i går. Vi laver så lidt og alligevel går det fint. Jeg gider ikke engang at skrive dagbog om det.

18. oktober 2017

I dag gik vores tur til Almindingen. Vi var på jagt efter grandis træer. Lone og Hans Henrik, fra savværket, havde peget os i en retning. Så vi kørte til Rytterknægten og gik derfra. Det lykkedes os at finde træerne. De har store blærer med harpiks indeni. De dufter fantastisk.

Vi er ret utålmodige begge to, så når vi har sat os for at finde f.eks et bestemt træ, så er det en særlig god oplevelse når det lykkes os inden alt for lang tid.

Vi prøver at lave en baby. Det er en reel mulighed nu, efter jeg kun ammer et par gange i løbet af et døgn.

19. oktober 2017

Andreas kom til Bornholm i dag. Benjamin hentede ham i lufthavnen. Der var blevet bagt boller fra morgenstunden, som vi spiste samlet da de kom ind af døren.

Formiddagen gik som de andre formiddage. Anker sov en god lang lur udenfor og vi gik først ud af døren efter lur. Vi kørte ud for at handle og om Strabo for at kigge på genbrug.

Jeg sad foran min computer.

Til aften spiste vi burgere og befandt os bare i stuen.

Da jeg havde lagt mig for at sove, stak mine tanker af og mit hoved løb med mig. Jeg tænkte på Noam. Jeg tænker generelt meget på Noam. Jeg bliver mindet om ham hver gang jeg ser på Anker. Når jeg tænker på Noam, tænker jeg også hver gang på at vi har mistet ham. Det fører til tanker om hvordan vi mistede ham. Det er en ond cirkel, for jeg vil gerne tænke på Noam, men jeg vil ikke tænke på ulykken og ulykken dukker op hver gang jeg tænker på Noam.

Jeg fik sagt til Benjamin at mine tanker var stukket fra mig, og at jeg havde brug for hjælp til at komme på bedre tanker. Han puttede om mig. Det hjalp.

20. oktober 2017

Det var første dag i vores ferie, at vi stod op, og gjorde os klar til at gå ud af døren i takt med at Anker skulle sove lur.

Vi ville i skoven, men havde ikke en bestemt destination. Vi kørte mod Almindingen, ind af skovveje og endte tilfældigt ved starten af Bisonskoven. Så der parkerede vi og gik afsted. Vi holdte os på stierne med vogn, som vi skulle. Vi kiggede efter Bisonokser i tågen og det lykkedes os at finde dem. Vi så tre styks stående i kanten til skoven.

Anker sov på hele turen.

Vi kørte hjem igen for at slappe af og spise frokost.

Jeg og Benjamin er gået i gang med at lave en baby, jeg er omkring min ægløsning, men det har ikke lykket mig at teste positiv på en ægløsningstest. Så vi prøver os frem. Jeg håber virkelig at det lykkes inden jul, men mit system er meget ustabil med min fortsatte amning.

21. oktober 2017

Dagen er gået med oprydning og pakning. Jeg er ikke klar til at tage hjem, men jeg kan heller ikke se, hvorfor vi skulle blive, for vi laver absolut ingenting. Vi har ikke engang været i stand til at tage stilling til, hvad vi har skulle se i fjernsynet, mens vi har været her. Jeg havde haft planer om at lave takkekort til gæsterne for deltagelse i dåb og bryllup og så ville vi gerne have set den serie på DR om Danmark, men ingen af tingene har vi fået gjort. Jeg er blevet mere lad af at være lad og ikke skulle noget bestemt i løbet af en dag.

Jeg føler mig lidt svimmel for tiden. Det er nok bare mit lave blodtryk.

Vi holdte pause fra nedpakning og rengøring og tog en tur om Gudhjem. Det var endnu mere tåget i dag, end det var i går.

Tilbage i huset fik vi pakket færdigt og kørt afsted i en overproppet bil.

Andreas havde taget et par billeder af mig og Anker i dag, stående ude ved vores græsmark. De var smukke, dem hvor jeg ikke kiggede ind i kameraet. Jeg stod med ryggen til på en del af billederne og så var det Anker man kunne se, men dem han havde taget af mig, hvor jeg kigger ind i kameraet, gjorde mig ked af det. Man kan se at mit ansigt ser forkeret ud på grund af mit øje. Jeg er helt skæv i hovedet. Jeg blev ked af det på mine egne vegne over, hvordan jeg ser ud og over, at det er som om, at man ud fra billedet kan se, at jeg har ondt og at jeg ved, at jeg har ondt. Jeg bad ham slette dem, hvor mit ansigt er på.

22. oktober 2017

Tilbage i Jægersborg og dagen gik med en masse besøg. Ian og Dorthe havde holdt ferie i vores lejlighed, mens vi havde været væk. De var rykket til min mor, men kom og sagde hej. De havde været glade for at bo her. Min mor og H-P kom forbi. Sussie kom ind på kort visit. Anette kom og Alex kom.

Dorthe og Ian havde efterladt sig lidt ting. Blandt andet en rødbedejuice. Anker var vild med den. Han havde munden og hele ansigtet fuld af rød juice. Jeg tænkte med det samme på Noam. Jeg kiggede på Benjamin og spurgte, om han tænkte på det samme som mig. Jeg sagde til ham, at jeg normalt ikke fortæller ham eller spørger, når der er noget der minder mig om ulykken og hvordan Noam så ud for at skåne ham fra mine tanker og impulser, men jeg var nysgerrig på, om hans hoved fungerer som mit midt i sådan en ellers meget harmløs situation med en lille dreng, der drikker rødfarvet juice. Han

sagde, at han tænkte på det samme med det samme, da han så den røde farve om Ankers mund. Han fortalte også, at selv bestemte ord som blandt andet knuse eller mase, får hans hoved til at styre direkte tilbage til ulykken. Vi er to voksne mennesker, der ikke engang kan drikke rødbedejuice med vores søn uden at tænke på død og ulykke.

Dagen gik med gæster og med at holde Anker væk fra pladerne på hylden og planternes jord.

23. oktober 2017

Planen var, at jeg og min far skulle hente nogle møbler ved min farfar, men da min far først kom forbi mig og Anker, ændrede vi planerne. Vi blev bare inde. Jeg hjalp ham med lidt arbejde på computeren i stedet.

Klokken 13 tog jeg og Anker til babyrytmik. Jeg var ikke helt oplagt, men nu har jeg betalt for at gå til det, så skal det ikke være mig, der aflyser bare på grund af lyst. Oven i det havde jeg min mors bil, så det var nemt at komme derhen.

Jeg nyder at lave ting med Anker, men han er stadig så lille, at han bliver hurtigt træt og overstimuleret. Min lyst til at være til babyrytmik kom ikke til mig og da Anker først gav tegn på ikke at gide mere, havde jeg slet ikke lyst til at være der. Det var som om, at sorgen ramte mig i samme øjeblik. Jeg tænkte rigtig meget på Noam og havde lyst til at græde. Jeg tror, at det kunne ses på mig, at al min energi og mit humør var forsvundet, for underviseren sagde til mig, at jeg så træt ud på den smukke måde. Hvis man overhovedet kan det.

Klokken 15 tog jeg til hovedbanen og mødtes med min mor. Vi skulle hen til min tatovør Mark. Det er første gang i hendes liv, at hun har overvejet en tatovering, så nu skulle hun mødes med ham og snakke om hendes tanker, mens jeg havde en tid til at blive tatoveret hos ham.

Jeg var først på vej hjem klokken 21 og togene kørte efter ændrede planer. Det var alt for sent for mig at være ude. Jeg kan ikke lide at være så sent ude. Jeg havde det hårdt og skulle også lige omkring Netto for at handle.

24. oktober 2017

Vi havde en hård nat. Anker vågnede klokken 22 og sov efterfølgende tæt ved siden af mig. Han vågnede mange gange og ville putte tættere og have sin sut.

Benjamin var stået op og taget afsted. Vi vågnede først rigtigt klokken 07.30. Jeg kan ikke lide de morgener, hvor Benjamin er rigtig hurtigt og tidligt ude af døren.

Anker er begyndt at være et stort arbejde, et konstant arbejde, for når han er på gulvet kravler han rundt og roder i alle ting, han kan nå. Der er ikke ro og tid til at sidde ned på noget tidspunkt mere. Jeg skrev til Benjamin rimelig tidligt med et ønske om, at han havde en kort dag på læsesalen. Han skrev at han ville komme tidligt hjem, fordi han var træt.

Vi brugte dagen sammen i rod. Vi fik først ordnet og gjort noget ved det hele, kort inden Nanna og Steffen kom. De havde pizzaer med. Vi så ikke Twin Peaks i dag, fordi Johanne ikke var med. Vi snakkede bare, hvilket var rigtig rart og hyggeligt. Nok lige det, vi havde brug for efter sådan ti dage stort set alene på Bornholm.

25. oktober 2017

Jeg har psykolog tid alene i dag med Anne. Jeg tænker meget over, hvad vi skal tale sammen om inden, om der er noget, jeg skal sige eller spørge om for mit eget bedste.

Jeg tænker f.eks over, at jeg bliver vred på mine minder fra fortiden. Når mine venner og veninder bringer fortidens "gode gamle tider" på banen. De føles ikke gode for mig mere og jeg kan ikke glædes ved det.

Jeg lagde Anker til at sove og gjorde klar til at komme ud af døren. Med barn og hund i toget til Svanemøllen. Der mødtes jeg med Anette, som havde taget toget fra Vangede. Hun overtog vognen med Anker, mens jeg gik videre mod psykolog med Cooper. Vejret var kedeligt, men jeg føler mig godt tilpas med Cooper ved min side.

Det var anderledes at skulle alene til psykolog og samtidig vide, at jeg skal igen på fredag.

I det jeg sætter mig i sofaen overfor Anne, bliver jeg ked af det. Jeg græder og vi taler sammen.

Den opgivendhed jeg havde ved vores sidste session, har ikke fyldt særligt meget siden, til gengæld har jeg bare følt mig helt tom på Bornholm. Jeg fortalte om Bornholm, om hvordan vi ingenting lavede, at jeg bare sank ind i min egen verden. Jeg synes, at det er en dårlig ting, at jeg bare kan forsvinde sådan hen og lade alting være. Anne synes, at det er fint.

Vi snakkede om Noam. Jeg tænker rigtig meget på ham, særligt fordi Anker minder mig så meget om ham og fordi jeg ville ønske, at Noam var her for Anker.

Vi snakkede om sygemelding og den kommende tid. Anne synes, jeg fortjener ro og tid til at tage det næste halve år hjemme i mit eget tempo og fokusere på, hvad jeg gerne vil, men jeg føler, at jeg skal forberede mig lidt på det.

Jeg fik fortalt hende om mine frustrationer omkring fortidens fortællinger og mine veninders minder om det, der var godt. Hun synes, at jeg skal sige de til dem, når det sker, at jeg ikke har brug for at mindes fortiden lige nu. Hun mener, at det handler om, at de ikke har været til stede nok i nuet, og derfor mindes fortiden for det er det, de tør. Der var tingene nemmere.

Vi kom også ind på, at jeg ikke føler, at jeg ved, hvem jeg er. Jeg kender ikke mig selv. Anne er sikker på, at jeg kommer til at bruge min viden om livet og menneskekenderen i mig i min fremtid, måske som min fremtid. Det vil jeg gerne, men kan ikke lige se det for mig.

Der er en del emner, vi skal tale fælles om på fredag.

Jeg og Cooper gik afsted af Østerbrogade. Jeg købte blomster til graven. Det var min mormors fødselsdag i dag. 73 år og det er et år og fire måneder siden, at vi begravede Noam. Så de skulle begge to have blomster. Jeg nød turen med hunden.

Jeg kørte hjem sammen med min mor. Jeg var lidt hos hende, indtil jeg gik ind til Anker og Anette.

Benjamin kom der hjem. Vi spiste aftensmad samlet og så den store bagedyst bagefter.

26. oktober 2017

Jeg og Anker skulle være til babysalmesang i Gentofte kirke, så alt skulle passe og rutinerne skulle modarbejdes.

Vi mødtes med Sine og Augusta på gaden ca. tyve over ni. Vi trillede afsted med vognene så børnene kunne sove på vejen.

Det var hyggeligt at se Sine. Det var ambivalent at være til babysalmesang. Kirke minder mig om Noam og der blev sunget "spænd over os dit himmelsejl". Bagefter blev der serveret kaffe inde ved siden af. Jeg, Sine og to andre deltagere gik ind for at drikke kaffe med underviseren og præsten.

Præsten fortalte om sit arbejde. Hun er præst der i kirken og så er hun hospitalspræst. Jeg kunne ikke helt holde ud at høre hende fortælle om liv og død og respiratorer der skulle slukkes. Liv der ikke var der mere og afsked der skulle tages. Jeg overvejede, om jeg skulle takke af og gå hjem, men i stedet for at rejse mig og gå, fortalte jeg, at jeg havde mistet. Den ene af mødrene, moren til Anton, der var gået med, græd mens jeg fortalte min historie. Jeg græd også lidt, mens jeg fortalte om Noam og om Anker. De var gode at fortælle til. De var gode til at lytte og det var folk, der faktisk forstod sig på livet, på døden og på at have børn og så var de gode til at stille spørgsmål.

27. oktober 2017

Jeg drak kaffe hos Sine og Milan, inden jeg skulle ud af døren og til psykolog. Jeg gik afsted med Anker i vogn og med et autosæde.

Jeg mødtes med Benjamin ved Nordhavn station. Han havde bilen. Vi var ved psykologerne til vores tid klokken 13. Vi havde fælles session. Det føltes lidt anderledes, fordi jeg lige havde været der to dage forinden.

De vil have, at vi skriver et afskedsbrev til Noam, inden vi slutter hos dem, fordi det har været planen hele tiden, men vi har udskudt og fordi de har erfaret, at det gør noget godt at tage afsked på skrift. De vil også have, at vi skal skrive et afskedsbrev til dem, fordi vi har stillet spørgsmålstegn til, hvad vi skal gøre for at vise vores taknemmelighed. En æske chokolade virker så ligegyldig i denne situation. Jeg kunne godt tænke mig at gøre det ordenligt, få skrevet to meget fine breve og tage fint afsked, men det kræver utrolig meget og det er ikke sådan lige at tage sig sammen til at tage afsked med sin afdøde søn.

Vi snakkede lidt om en fremtidig sygemelding og hvordan vi går og har det sammen. Vi har det fint. Hvis det ikke var for ulykken, var jeg lykkelig sammen med Benjamin. Jeg elsker min mand og vi har en fantastisk søn. Tænk, hvis det var så simpelt.

Vi fortalte om vores dynamik derhjemme og om vores hjem. Anne blev overrasket over, at vi roder og særligt at det er mig, der kan holde mest rod ud længst tid. Det er sjovt, når de lærer noget nyt om os, som ikke stemmer overens med deres tanker og forestillinger om, hvem vi er. Det er særligt, at vi kan være fremmede på nogle punkter, fordi de kender vores følelser, tanker og vores sind ud og ind. De kender ikke vores ydre på samme måde.

Jeg havde lyst til at give dem en krammer, da vi skulle gå.

Vi kørte hjem. Jeg synes, at det har været en helt vildt hård uge. Mine øjne har bare været røde og hævede det meste af tiden.

Benjamin tog ud for at blive klippet om aftenen og Fredericke kom til mig for at se Vild med dans. Hun havde gaver med fra sin tur til LA. Der var hyggeligt. Hun er støjende og god.

28. oktober 2017

Vi kørte Anker til sin farmor, så hun kunne være lidt sammen med ham og han kunne få en god lur. Jeg og Benjamin kørte videre. Først kørte vi til Frederiksberg. Der var en efterskoleveninde, der gerne ville give os lidt arve tøj og legetøj til Anker. Efter vi havde hentet ting der, kørte vi til Harald Nyborg efter maling. Videre derfra kørte vi til Peter, Fe og Falke for at sige hej og til sidst kørte vi til Ballerup efter nogle litografier, som vi havde købt på nettet af en mand. Til sidst kørte vi hjem efter Anker.

Min mor kom lidt senere op af dagen for at være sammen med os og Anker. Vi gik igang med projekt soveværelse og inden aften var gået, havde jeg og Benjamin malet "Lyng" på to vægge. Det blev ikke godt, men det havde været en rigtig hyggelig dag og aften.

29. oktober 2017

Vi startede dagen med at male videre, men i stedet for at male Lyng anden gang, ændrede vi valg og malede Fjord to gange. Fjord var bedre end Lyng, men det var stadig ikke godt. Vi ændre det ikke nu. Nu er det sådan.

Andreas kom og var sammen med os i vores rod.

30. oktober 2017

Det blå værelse er en øjebæ. Det er virkelig ikke godt. Det ligner et ungdoms fck-værelse fra 90'erne. Jeg har lyst til at rive savsmuldstapetet ned og og starte helt forfra. Jeg synes endda jeg sov dårligt i nat pga. det blå værelse.

Jeg stod tidligt op og tog til lægen. For at få kigget på mit øje. Det har været ekstra hævet, rødt, ømt og irriteret de seneste par dage. De gav mig et recept på øjendråber.

På vej hjem igen købte jeg morgenbrød i bageriet. Det tog mig irriterende 45 minutter at komme fra Charlottenlund til Jægersborg.

Benjamin havde afleveret Anker hos Sine og Milan, for at kunne tage på studie klokken 8. Jeg tog morgenbrødet med der op og spiste med dem.

Efter at have stresset lidt rundt og over at skulle nå til babyrytmik, tog jeg Anker på maven og gik afsted mod rytmik klokken 13. Jeg havde endnu engang ikke vildt meget lyst til at tage afsted, men jeg gør det for Anker og jeg gør det for ikke at blive ulidelig derhjemme.

Det var fint nok. Det er særligt at være i et selskab med folk der ikke kender til Noam. De ved ikke noget. Jeg føler mig ligegyldig, som om jeg ikke er mig selv når jeg kun er mor til Anker og ikke til Anker og Noam.

Benjamin hentede os ved rytmik i bil. Det var rigtig rart ikke at skulle fra Charlottenlund endnu en gang i dag. Vi luftede hunden sammen.

31. oktober 2017

Dagen går med at tænke på, at vi skal i sorggruppe, fordi det er hårdt og fordi det hele skal gå op med planlægning i forhold til pasning af Anker, lån af bil, mad mm. Men jeg havde en aftale med Andreas L, så fokuset fra sorggruppen blev overskrevet.

Andreas har vandret i USA i et halv år. The Pacific Trail. Hans krop var trimmet og håret og skægget stod vildt. Jeg havde set frem til at se ham. Han er et rart menneske. Jeg og Benjamin stod for lidt morgenmad til os, hvorefter jeg og Andreas tog barnevogn og hund med på tur i Ermelunden. Vi snakkede en masse. Jeg hørte om hans tur, og var meget interesseret. Jeg hørte om hans oplevelser, hans tanker, hans følelser og hans fremtid. Det var rigtig rart at høre om, og en del af mig er misundelig over det vilde liv og friheden i at kunne pakke sine ting og kæmpe sig gennem en gåtur på et halvt år. Der kom desværre et tidspunkt, hvor jeg synes at vores samtale gik i stampe, fordi det kun handlede om ham. Jeg fik ikke nogle spørgsmål igen. Det er åndsvagt at gå og tænke sådan, for alt skal ikke handle om mig, men efter tre timers snak mellem to individer, må det også godt handle om, hvad der sker hos mig, i mig, med mig. Det handlede om mig, da jeg selv valgte at fortælle om mig, eller sammenlignede min uddannelsessituation og fremtidsplaner om arbejde med hans. Jeg vil rigtig gerne se ham igen, men jeg må skruer ned på forventningerne om åbenhed og interesse. Min mor kom på bagefter for at passe Anker. Hun var blevet tatoveret. Tre små fodspor på sin arm. Ian kom også forbi.

Jeg og Benjamin kørte til Hillerød.

Det er vores tredje gang i sorggruppe og det er tredje gang at vi møder nogle nye i sorggruppen. Helle og Simon. Helle var Simons forlovede. Simon havde mistet sin datter og Helle havde han mødt efter. Det var Helle, der havde fået ham i sorggruppe, så hun var med som støtte.

Simon mistede sin 4 årige datter Freja for 2,5 år siden. Hun var hos sin mor og en aften efter puttetid havde hun kravet rundt i køkkenet og faldet ud af vinduet fra 2. sal. Simon var blevet ringet op efter ulykken og kørte afsted mod Østerbro med et håb om liv, men der var ikke liv. Hun var død og lå under et hvidt lagen. Han fortalte at han lå sammen med hende den dag og at han efterfølgende så hende end del. Han arbejdede på Riget på det tidspunkt og hun lå i fryserummet på hans arbejde.

Jeg spurgte, om hun var ødelagt. Både af nysgerrighed, men også fordi jeg ved, hvordan et ødelagt barn ser ud og jeg ved, hvor altoverskyggende det kan være. Det var hun. Hun havde kraniebrud. Det var et ubehageligt spørgsmål at stille, hvilket jeg også godt vidste, da jeg gjorde det, men jeg havde brug for at spørge. Fordi jeg havde brug for at vide, om der er flere end mig, der har set deres børn helt knuste. Freja 4 år.

Helle og Ole, ægteparret med den 35 årige afdøde søn, havde meldt sig ud af sorggruppen. Jeg synes ellers, der var noget over dem.

Ivar og Jackie var med i dag og Helle. (De hedder alle sammen Helle). Vi skulle også fortælle om Noam og ulykken, fordi der jo var nye med. Det er hårdt at skulle fortælle sin historie, men det er blevet simplere siden første dag. Benjamin startede med at fortælle.

Vi snakkede lidt om, hvordan det går hos os hver især. Ivar og Jackie arbejder meget med meningitis og er i medierne. Helles mands ekskone har kun få måneder tilbage at leve i og hendes børn bliver alene, men Helle har selv sine problemer blandt sine børn, så hun kan ikke være der for den anden ekskones børn. Simon og Helle er forlovet og bor sammen. Det går stille og roligt hos dem. Simon er

ikke særlig god til at tale om tingene. Han synes, sorgen er meget privat. Han nævnte dog noget om nogle tanker om børn fremadrettet.

Vi fortalte om Ankers dåb og vores bryllup, om Benjamins studiestart og vores "opgør" med venner og familie.

Vi kom også ind omkring emnet jul. Det er lidt et emne blandt folk, der har mistet. Vi har det svært ved at forholde os til den meget traditionelle jul.

Det var hårdt at skulle i sorggruppe i dag. Det var hårdt at være i sorggruppe i dag, og det var hårdt efter sorggruppe i dag, men det var også godt. Det forløser nogle frustrationer og det er rigtig rart at være blandt folk, man er i samme synkende skude med. Oven i det lægger det op til nogle snakke mellem Benjamin og mig. Ikke at vi kan overskue at tale om noget, når vi køre hjem igen, men det giver os stof til eftertanke og emner vi må tale om de kommende dage.

1. november 2017

Benjamin er gået igang med projekt nyt kamera. Han sælger ud af vores fotoudstyr for at få råd til at købe noget nyt.

Han blev hjemme i dag, og det var først da min mor kom efter arbejde at for at være lidt sammen med Anker, mens jeg og Benjamin skulle ud på tur, at der skete noget og vi kom i gang med noget konkret. Vi havde booket en rundvisning i PHs hus som ligger i nærheden af hvor vi bor.

Det var et fascinerende hus. Jeg elskede farverne der stødte op mod hinanden. Det overbeviste mig endnu mere om at vi skal igang med at få det savsmuldstapet af og have farver på væggene.

2. november 2017

Klokken 13 skulle jeg og Anker være til babysalmesang i Gentofte kirke, sammen med Sine og Augusta. Vi skulle mødes inden da og gå derhen. Jeg kom ti minutter for sent ud af døren og blev irriteret over det. Sine kom endnu senere. Vi nåede det dog alligevel lige til tiden på trods af vores forsinkelse.

Anker tonser bare rundt i kirkerummet. Han er vild med det. Rasle æg og alt hvad der kan larme og lave lyde er et hit. Vi gik hjem igen da vi var færdige.

Benjamin var hjemme igen i dag. Jeg kan bedst lide når han er hjemme, men vi laver ikke meget. Vi er bare sammen i vores hjem med vores dreng.

Til aften kom Sine og Milan for at spise aftensmad. De kom for sent, så vi spiste dejlig aftensmad senere end planlagt.

3. november 2017

I dag har vi lavet alt for meget uden egentligt at lave det store.

Dagen startede med, at Peter kom til morgenmad. Efter vi havde spist og Benjamin og Peter bare sad og snakkede, som de er gode til, gik jeg i gang med at ordne det sofabord, jeg har fået fra min farfar. Det skulle renses for maling. Jeg sleb det på altanen.

Efter Peter var gået, havde vi få timer til at ordne hjemmet og gøre klar til Dida og hendes familie ville komme på besøg. De kom klokken 15 og skulle blive til middag. Jeg fik dem sendt ud på gåtur, så det ikke endte med at blive til syv timers sofa hængning.

Jeg havde brug for at trække mig fra selskabet og gik i køkkenet for at forberede burger til aftensmad. Esther, den yngste, kom ud og var lidt med. Imens jeg stod der i køkkenet med hende, kom jeg til at tænke på, hvor lidt overskud jeg havde til Fe og Falke bare for ni måneder siden, og nu er jeg i stand til at stå der i køkkenet og aktivere en ung pige uden at føle mig presset.

Det var en lang dag med folk på besøg. Jeg synes, det var hårdt med gæster alle de timer, men jeg ved at Benjamin godt kan lide at have sin familie på besøg og fordybe sig i snak på den måde.

4. november 2017

Min lørdag bød på Louisiana Tur med Nanna og Johanne. Jeg havde set frem til det, men var samtidig også nervøs, fordi jeg vidste, at det ville blive en lang dag med mange indtryk og mennesker omkring mig.

Nanna og Johanne er dejlige at være sammen med. Oveni det var det nogle gode udstillinger, vi kom igennem. Den ene af dem, Rineke Dijkstra, fangede mig på en særlig måde. Det er så hyggeligt som det kan blive, og alligevel er der dog også noget, der går mig på ved at være sammen med dem. Det kan være ved ting, de siger eller antager om mig eller om andre ting. Hvor jeg i mit hoved glider lettere irriteret hen over det, mens jeg siger til mig selv "Ja, ja, men du kender ikke mine tanker eller følelser". Hvilket jeg jo godt ved, at de ikke gør, og at jeg i stedet for at sige sådan inde i mit hoved, burde fortælle dem, hvad jeg tænker og føler, når de siger noget, som rammer mig eller rammer forkert.

Der var et tidspunkt, jeg overraskede mig selv på. Det var da vi ankom til museet, stod i kø et godt stykke tid og da det var næsten vores tur, sprang en dame os over i køen. Jeg påpegede for hende, at vi stod i kø og at det vist var vores tur. Hun gik om bag i igen. Det er noget særligt, at jeg går ind i konflikter igen, at jeg henvender mig til fremmede og at jeg blander mig, men det var det rigtige at gøre og jeg gjorde det på en ordentlig måde.

Vi brugte hele dagen på Louisiana. Kiggede på kunst, spiste frokost, snakkede og drak kaffe.

På min hjemtur sagde jeg ja til, at jeg og Benjamin og Anker skulle med ud at spise sammen med min mor, Ian, Frank, Jonas og Tobias. Det var lidt meget efter sådan en lang dag væk fra Anker og med så mange indtryk, men det var hyggeligt, fordi det var spontant, roligt og uformelt.

5. november 2017

I dag skulle vi ud og samle ind til Dansk Flygtninge Hjælp, men jeg havde intet overskud. Jeg gjorde mig mine tanker og overvejelser, om hvorvidt jeg skulle finde energien til at hjælpe andre, når jeg ikke engang har energi til at hjælpe mig selv. Jeg kunne ikke få det til at gå op, så jeg spurgte til hvordan Benjamin havde det. Han havde det på samme måde. Vi kom frem til, at det ikke var os der skulle samle ind for at hjælpe andre i dag. Det gav mening ikke at gøre det.

Vi gik ud på tur alligevel, bare ikke den planlagte indsamlings tur. Vi gik til Benjamins mormor og morfar i Lyngby. Vi er begyndt at tale om nyt spisebord. Vi kiggede i ruden på FDB butikken. Vi snakker godt, når vi går sådan afsted sammen.

6. november 2017

Babyrytmik var aflyst. Benjamin kom heldigvis tidligt hjem. Andreas kom umiddelbart efter. Vi spiste frokost sammen, brugte dagen sammen og spiste igen aftensmad sammen. Der blev diskuteret tro og kristendom. Jeg bliver irriteret, fordi de i deres holdninger, viden og meninger kan få mig til at føle mig forkert. For jeg passer ikke ind i det de siger. Særligt Andreas er meget fast i sin form af rigtig og forkert. Baseret på hvad han selv synes. Det er ikke særligt opmuntrende at være en del af sådanne snakke med dem.

7. november 2017

Benjamin var hjemme. Han havde fået ondt i ryggen. Han var sengeliggende og jeg kunne ikke lade Anker være med ham, som ellers planlagt, mens jeg skulle en tur til øjenlægen for at få kigget på mit øje.

Fra at have en stille og rolig planlagt dag med Benjamin hjemme for at ordne hjemmet og komme til et enkelt lægebesøg, stod jeg nu med det hele selv og en hårdt ramt Benjamin. Rengøring, oprydning, indkøb og madlavning er ikke vildt nemt med en baby på armen. Jeg fik assistance af min mor og min faster kom spontant forbi i løbet af dagen.

Øjenlægen sagde ikke meget. Han lavede en henvisning til Glostrup hospitals øjenafdeling, ligesom han gjorde sidst jeg opsøgte ham for tre år siden, men det vidste jeg godt. Det var det der var planen. Jeg skulle have kontakt til Øjenafdelingen igen.

Senere på dagen kom Nanna, Svend og Johanne.

8. november 2017

Jeg har kort lunte for tiden. Jeg er sur på verden. Jeg tænker selv at det er irrationelt, en dum vrede og dumme tanker jeg har mig, men min opmærksomhed på min vrede, fjerner ikke vreden. Jeg er bare klar over at den er der.

Jeg går og venter på min menstruation, men jeg tester ikke positiv på en graviditetstest. Det er bare min krop og mit system der er ustabil. Det frustrerer mig også.

Klokken ni gik jeg en tur om Gentofte sø sammen med Sophie og Samuel fra mødregruppen.

Op ad dagen kørte jeg og Sine Spontant til Molo lagersalg. Jeg brugte 900 kr jeg ikke havde.

9. november 2017

Benjamins ryg er blevet bedre. Han kørte mig og Anker til babysalmesang. Sine og Augusta skulle ikke med i dag. Der var en del nye ansigter. Benjamin hentede os igen bagefter. Vi tog på tur med hunden efterfølgende.

Det er dejligt at han er hjemme. Jeg trives bedst med ham i hjemmet. Vi laver ikke noget. Vores hjem sejler og lige nu er vi ikke kun dovne sammen, vi er også negative og i dårligt humør sammen.

10. november 2017

...

11. november 2017

Vi stod op og kørte mod Jylland inden klokken var otte. Klokken halv 11 var vi i Århus. Vi skulle besøge William og Anne, overnatte der også videre til Augustas barnedåb i morgen, hos Sines forældre et stykke uden for Århus.

William og Anne var ikke hjemme da vi kom. Heldigvis var Williams bror der, igang med at forberede sin fødselsdag. Vi ventede til de kom tilbage og tog derefter, meget trætte, på tur, for ikke at være en del af familiefødselsdagen hele dagen. Vi kørte om brugtvare terminalen og gik en tur i gågaden inde i Århus. Det var koldt og lidt ligegyldigt. Det var fint at mærke at det var ligegyldigt, men jeg er i tvivl om hvorfor. Benjamins første studieår var her, vi var langdistance kærester til at starte med. Vi brugte meget tid sammen og vi har et forhold sammen og hver for sig til Århus, men i dag virkede det ikke nostalgisk og godt.

Min menstruation kom.

Vi tog tilbage til William og Anne, deltog lidt i brorens fødselsdag og spiste kage.

Senere på eftermiddagen spiste vi aftensmad, bare os sammen med Anne, William og Elias.

Jeg kigger efter genkendelige Noam tegn, bevægelser og udtryk hos Elias, men jeg kan ikke finde nogen. Jeg finder dem mest hos Anker.

Anker var blevet forkølet, og vi sov alle elendigt, eller sov ikke. Jeg havde lyst til at tude.

12. november 2017

Vi stod op og spiste lidt tidlig morgenmad med William, Anne og Elias. Vi skulle videre til barnedåb i Hammel. Augusta skulle døbes. Vi havde mest lyst til at køre hjem, efter en hård dag i går efterfulgt af en hård nat, men vi kørte afsted mod kirke og arrangement.

Vi havde en aktiv baby i kirken, og der gik lang tid før at han gav op og tog sig en lur. Efter kirken var der tapas tag selv bord, hjemme hos Sines forældre, i deres gildesal. Der var mange mennesker, men vi sad stille og roligt, spiste og snakkede ved et af bordene med Sine, Milan og Sines far. Mens vi sad og spiste sammen med Sine og Milan, tænkte jeg på at det var lidt fjollet at tage så langt og holde sådan en stor fest, for bare at sidde ved siden af sine naboer, så jeg sikrede mig at vi ikke holdte dem ved os. I løbet af dagen fik vi hilst på de to respektive familier, det var også første gang at familierne var samlet. Vi var det eneste vennepar blandt alle familiemedlemmerne.

Med mellemrum passede jeg Augusta. Jeg sørgede for at hun havde ren ble på, og kom tilbage Sine hvis hun havde brug for det.

Meget trætte og helt udkørte efter fest og en hård weekend, kørte vi mod Jægersborg ved 17-tiden. Jeg startede med at køre, for at Benjamin kunne få en pause. Jeg kunne ikke køre særligt længe. Mit øje genere mig og mørket gør det svært for mig at navigere, men jeg havde taget et lille stræk med kødannelse og Benjamin havde nået at få en lur, så han tog det lange stræk bagefter. Under hjemturen holdte vi både ind for at tanke, efterfølgende for at skifte en lortebles og over fyn var der fuldstændig stillestående kø. Inden vi var hjemme efter at have hentet Cooper var klokken 22.30. Fuldstændig smadrede, nærmest kede af det gik vi i seng.

13. november 2017

Vi skulle til psykologer i dag med dårlig samvittighed over ikke at have skrevet afskedsbreve til Noam. Jeg måtte også droppe dagens babyrytmik.

Min mor og hendes veninde Kirsten, kom for at være sammen med Anker, mens jeg og Benjamin var afsted.

Vi var lidt flove over ikke at have gjort som de ønskede i forhold til at skrive afskedsbreve, men det blev selvfølgelig ikke sure. Det er kun forstående, men fortæller os også at de har rigtig gode erfaringer med dem der har gjort det.

Vi snakkede om weekenden og meget om hvordan vi fremadrettet skal kunne komme af med vores dårlige følelser og frustrationer. Vi skal vælge nogle i vores netværk der får en bærende rolle og sætte dem ind i/vejlede dem i at spørge ind til os, så vi kan få afløb fra alt der fylder. Benjamin vil gerne gøre brug af Dida. Hvilket jeg synes er helt fint. Hun vil kunne være god i den rolle. For mig tænker jeg, at det skal være Johanne og Nanna. Det er klart mest oplagt, men jeg har ikke lyst til at fortælle dem det, og jeg er bange for at det vil ændre noget i vores forhold. Det er meget at bede om, samtidig med at det er mig der er den "stærke". Det gør mig rigtig frustreret og ked af det, at jeg har brug for at finde nogle jeg kan vise mine svage sider overfor.

Vi snakket lidt om min vrede. Jeg har en vred periode og lige nu handler det særligt om folk der får børn, dem der får hvad de drømmer om, samtidig med at jeg ikke gør. Jeg synes selv at det er en irrationel vrede og er pinlig over at den fylder i mit hoved med tarvelige tanker. Psykologerne siger at det er forståeligt og helt i orden at jeg gør mig sådan nogle tanker.

Jeg kan godt mærke at vores tid hos dem snart slutter. Jeg ved ikke hvad vi skal gøre uden at tale med dem. Jeg ved ikke hvordan vi skal klare os og få ting forløst. Vi kommer til at gå med ting der bare ophober sig. Jeg føler lidt, at vi har travlt fordi vi skal nå en hel del inden vi slutter.

Jeg har lært rigtig meget at at gå hos dem, men der er stadig ting, som kun de kan hjælpe mig med.

14. november 2017

I dag tog jeg og Anker ned for at besøge den vuggestue, han skal gå i. Solstrålen.

Noam nåede aldrig at starte i børnehave, så mens vi var på besøg i vuggestuen, kiggede jeg på alle børnene. Jeg ser efter ligheder. Jeg kigger for at se, om jeg kan genkende min lille dreng i de andre små drenge. Bevægelser, udtryk, udseende, et eller andet. Det kan jeg aldrig rigtig.

Jeg blev spurgt, om jeg havde flere børn og fortalte, at vi havde haft en dreng før. Jeg kunne fornemme, at de ikke tænkte det som noget særlig alvorligt, så jeg fortalte, at vi havde haft en

storebror, der blev to år. Først dér tog de det noget mere seriøst, som om at det som en selvfølge havde været et spædbarn, vi havde mistet og som om det at miste et spædbarn ved fødsel, eller inde i maven ikke rigtig tæller som at have haft et barn før.

Alt i alt var det et fint besøg, ikke sådan overvældende. De var flinke, men jeg er ikke så vild med den traditionelle form for institution, hvilket formentligt er kommet af at have Noam i en idrætsinstitution. Det var virkelig en god institution, som Noam gik i. Jeg har svært ved at passe ind i en helt almindelig en af slagsen og så jeg har svært ved at lade være med at sammenligne Noams sted med Ankers kommende sted. Det skal nok gå. Jeg skal nok vænne mig til det.

Det næste jeg skal gøre er at ringe for at aftale startdag og opstartsforløb.

Jeg holdte Anker vågen på vej hjem, så han kunne blive puttet på altanen og jeg kunne have lidt kreamig-tid.

Vi var på kort visit hjemme hos min mor for at fejre Ian. Inden vi skulle hjem til tirsdagens Twin Peaks-aften. Som sædvanligt havde vi en hyggelig aften med Twin Peaks-holdet.

15. november 2017

Jeg og Sine gik en god lang tur i Bernstorffparken med hunde og med babyer i vogne.

Benjamin kom tidligt hjem, så dagen gik bare sammen med ham.

I dag er det et år og fem måneder siden at Noam døde og den ulykke blev en del af vores liv. Noam ville have været 3 år og 8 måneder. Lille dreng.

16. november 2017

Jeg og Anker stod op og tog til babysalmesang. Det er begyndt at være okay hyggeligt. Jeg kan klart bedst lide at komme sådanne steder, efter et par gange, hvor vi har været et sted regelmæssigt. Når jeg ved hvad det er jeg går ind til, i forhold til at vide hvad jeg kan forvente og hvad jeg skal give af mig selv.

Jeg puttede Anker bagefter og gik ind til kaffe i kirke lokalerne ved siden af. Det er nu fint at være lidt ude, mingle og møde andre mennesker. Samuel fra mødregruppen går til salmesang med sin far. Energisk type. Han var også med inde og drikke en kop kaffe. Til kaffen fortalte han at Sofie var gravid med deres andet barn. Jeg kunne ikke smile, eller sige tillykke. Det lod jeg de andre om. Jeg blev så ked af det og vred indeni. Jeg har fortalt hende om mit ønske om at få to børn hurtigt efter hinanden, hvor hun ikke har sagt noget om deres planer. Samtidig sås vi forleden, hvor hun kunne have spurgt til hvordan det gik i forhold til flere børn og så selv fortalt mig om sin graviditet. Nu hvor manden et par dage efter kan sidde i en kaffestue og sige det ud til alle.

Jeg havde lyst til at tude, da jeg gik derfra. Jeg ringede til Benjamin og snakkede lidt med ham. Jeg skal ikke se Sofie mere. Jeg har brug for ærlighed og tillid. Jeg har ikke brug for hemmeligheder. De såre mig.

17. november 2017

Jeg havde aftalt med min mor, at vi skulle ordne Noams grav, gøre den klar til vinter med gran. I mens Benjamin var hjemme med Anker, tog jeg Cooper med på tur til kirkegården.

Jeg kan mærke, at jeg har et behov for at komme derind. Være til stede ved hans gravsted. Når der går for lang tid mellem mine besøg, hober sorgen sig op og trænger sig på. Det hele forløses lidt ved at besøge hans sted, som om jeg har brug for det fysiske sted til at fortælle mig selv, at jeg gør noget for Noam.

Jeg kom i tanke om, at Andreas før har nævnt, at han gerne vil på kirkegården sammen med mig og Benjamin, fordi han ikke kan gå derhen alene. Så jeg valgte at skrive til ham, at hvis han havde tid, var jeg derinde med min mor, igang med at ordne gravsted. Han kom med det samme.

Min mor lavede det meste af arbejdet. Hun ved lidt mere om det, end jeg gør. Jeg lærer fra hende. Det blev fint. Det er som en stor juledekoration.

Det løsner op at gøre noget for Noam.

Benjamin havde i lang tid haft planlagt, at vi skulle ud på date. Først ud at spise (Ramen), efterfulgt af teater i Skuespilhuset (Maskeraden).

Anker sov hos min mor.

Vi grinede og så et virkelig godt og underholdende stykke. Det var hyggeligt og en rigtig god aften.

Efterfølgende skulle vi mødes i byen til en drink med Andreas og hans nye kæreste Sophie. Der var lidt med kommunikationen om tid og sted, der gik galt, men da vi først mødtes var det også rigtig hyggeligt.

Vi var sent hjemme.

18. november 2017

Benjamin stod op og tog på arbejde. Anker kom hjem fra overnatning hos min mor klokken 10. Jeg brugte hele dagen på at rydde op, sortere og ordne. Der var så meget at gøre, at det var svært at se hvor meget jeg havde ordnet, da jeg først stoppede.

Frank og Jonas kom forbi. Frank havde haft en spirituel oplevelse, som han ville dele med Benjamin, fordi det handlede om Benjamin. En kaffe læser havde fortalt ham om en han kendte der havde rejst i mellemøsten og var kommet tilbage forbandet. Den forbandelse skulle løses. Frank mener at det er Benjamin kaffe læseren talte om.

Andreas og Sophie kom forbi bagefter. Sophie tog til fødselsdag nogle timer, mens Andreas blev hos os. Da Sophie kom tilbage sad vi samme sted i stuen, hvor hun havde efterladt os. Foran fjernsynet.

Jeg synes hun er flink og sød.

19. november 2017

Både jeg og Benjamin havde planer i dag. Jeg havde aftalt med Natasja og Fredericke at møde dem i Sjællandsgadebadet for at tegne croquis. Fredericke kom med tømmermænd og blev kun meget kort, hun kunne ikke holde ud at tegne og fokusere. Jeg var glad for at jeg havde inviteret Natasja, efter selv at være blevet inviteret af Fredericke, for jeg ville ikke synes om at blive efterladt alene et nyt

sted, på en uforudsigelig måde. Jeg og Natasja blev og tegnede. Vi hyggede os og jeg var helt vild med det. Det var en fed måde at få lov til at sidde i sin egen verden, fokusere, være kreativ og alligevel få instrukser. Det vil jeg helt klart gøre igen.

Mens jeg var der, var Benjamin til Carpark møde og Anker var hos sin mormor.

Jeg har en generel usikkerhed og nervøsitet omkring at møde verden, men når jeg så er der ude, oplever jeg at det faktisk går fint. Jeg henvender mig til fremmede folk uden frygt og jeg kan være rolig og føle mig okay tilpas i nye omgivelser.

20. november 2017

Jeg har nogle gange lyst til at skringe af verden. Flippe ud og forsvinde. Jeg gad godt at vide om min sorg ville være lettere at se eller forstå, hvis jeg ikke levede det almene liv. Et liv med en hverdag, faste rytmer, nok søvn og familie. Hvis jeg i stedet tog afsted til Californien, lod mig drive med. Blaffe, ryge mig skæv, være høj, bruge mine dage på stranden, lave ingenting, føle ingenting. Bare forsvinde.

Planen var babyrytmik. Benjamin var hjemme og tilbød at køre os til Charlottenlund, men vi kunne ikke komme ind i bilen, da vi først stod på gaden klar, så vi kom ikke afsted. Den ændring tog jeg ikke så pænt. Jeg blev vred og sur. Det gik ud over Benjamin, som ikke håndterede mit humør skifte særlig godt. Han tog Anker med sig ud for at handle.

21. november 2017

Jeg har via min instagram fulgt en kvinde, en anden instagram mor længe. Hun tager billeder og har startet et projekt hun kalder "Women and their children". Hun har spurgt om jeg vil være med. Det betyder at hun tager portrætter af kvinder og deres børn og skriver lidt om dem. I dag som nr. to deltager i hendes projekt skal jeg have taget billeder sammen med Anker. Hun ville gerne tage billeder af os i kødbyen. Benjamin blev hjemme og ville heldigvis gerne køre mig, med Anker, barnevogn og Cooper ind til Kødbyen.

Vi mødte Freja der inde. Meget sød. Lidt uforberedt, måske mere spontan. Vi gik rundt for at finde et sted der passede hende. Jeg føler mig ikke tryk foran et kamera, slet ikke når det går helt tæt på. Der blev taget billeder og efterfølgende skiltes vi igen.

Det var valgdag i dag. Så vi var henne for at stemme. Samtidig var det Tirsdag, så vi skulle have Twin Peaks holdet på besøg. Vi lavede valgflask i dagens anledning. Vi hyggede.

Vi arbejder stadig på en baby og vil rigtig gerne have at det lykkes.

22. november 2017

Det er gået op for mig, at jeg har det bedst med sorgen, når jeg tillader mig selv at arbejde produktivt med tabet af Noam. Når jeg producere noget der har med Noam at gøre, hans liv der var, graven der er der i dag. Det der forbinder mig med ham, så trives jeg. Det behøver ikke være i for store doser at jeg beskæftiger mig med at producere ting der har med hans død at gøre, men så længe jeg ikke glider væk og ind i et sort hul af sorg, så hjælper mig mig med at få afløb for sorg, der eller kan ophobe sig og gøre mig bitter. Det samme gælder egentligt også andre ting og folk omkring mig. Hvis jeg tager reel stilling til tingene, så løsner det op for tanker og frustrationer.

Jeg og Sine tog børnene med i svømmehallen. Det var en succes og virkelig hyggeligt.

I vores kalender stod der at vi skulle skrive vores afskedsbreve til Noam. Det fik vi ikke gjort.

23. november 2017

Om torsdagen går vi til babysalmesang. Så endnu engang gik jeg afsted med Anker, sammen med Sine og Augusta. Jeg kan ret godt lide konceptet med sang og leg og kaffe bagefter. Det er meget rart at se andre kvinder og børn.

VI havde aftalt at have hjemme date i dag, så Benjamin lavede dejlig mad (osso bucco) og der var købt ind til dessert. Oven i det skulle vi holde os vågne, fordi Benjamin havde udset sig et kamera han gerne ville købe når tilbuddene til black friday startede.

24. november 2017

Vi er lidt inde i en ugidelig periode. Al vores energi går til at være glade og give massere af kærlighed til Anker. Det betyder at der ikke bliver vasket tøj eller støvsuget, hvilket vi så går og bliver lidt småirriteret over.

Min mor kom og afleverede Flora tilpasning. Hendes gulve skulle lakeres. Hun ville komme tilbage senere, spise aftensmad med os og sove hos Sussie.

Fredericke skrev og spurgte om jeg ville med på tur. Jeg takkede ja. Vi gik en tur i genbrugen og en runde med Cooper om hundesømosen.

Min mor kom tilbage til aftensmad. Hun blev hængende lidt. Sussie kom kort forbi og så sluttede vores dag.

25. november 2017

Jeg brugte hele dagen med min far. Vi tog til byen. Shoppede lidt rundt og spiste frokost. Vi fik snakket lidt personligt, om sorgen og vores kamp om det "normale liv". Et liv der ikke er ødelagt, selvom vores liv er ødelagt.

Klokken 16 havde Benjamin afleveret Anker ved sin farmor, også mødte han os inde i byen ved Savværk Louises nye sted Stäuen (Bornholmsk for stuen), der var åbningsreception. Det er et udefineret sted, for det er ikke decideret en cafe eller en restaurant og det er heller ikke en bar med natåbent, men fint var der. Det var Hans Henrik, hendes far, fra savværket der havde lavet alt interiøret til kældercafeen. De smukkeste bænke, paneler og borde. Helt overdrevet træarbejde. Det var hyggeligt at være lidt ude. Det var hyggeligt at være lidt ude.

Vi kørte min far hjem, hentede Anker og tog en menu med hjem fra Mcdonalds.

26. november 2017

Der var planlagt kreadag med Johanne og Nanna. Jeg havde også inviteret Sine. Hun kom først et par timer senere.

Det var bare virkelig hyggeligt. Jeg er vild med at kunne forbyde mig og få lov til at holde fokus på noget. Vi lavede både julepynt, tryk og t-shirts med folie klip.

Jeg fik åbnet op og fortalt Johanne og Nanna om at jeg har brug for dem til at kunne åbne op og lukke tanker ud, nu hvor vi slutter hos psykologerne. Det var hårdt, men også rart, det var noget der skulle have været sagt for længe siden. Det tog imod det, finere end jeg kunne tænke mig. Det sagde at det nærmest ville være rart at blive lukket ind og blive en del af mit indre.

Vi hyggede resten af dagen.

27. november 2017

Jeg følte mig lidt sløj i løbet af dagen, men for Ankers skyld tog vi til rytmik. Han var pjevset da vi endelig var der. Han søger rigtig meget mit nærvær og tigger mig om mælk.

Julen genner mig og jeg har gået og tænkt over hvorfor den mon fylder som den gør. Jeg har lyst til at springe julen over og undgå at pynte op. Jeg er kommet frem til at en af grundene til det kan være, at ved hver tanke om julepynt jeg har, tænker jeg på hvordan der skal pyntes på Noams grav, hvordan jeg kan lave jul for ham og ikke for os. Noam skal have jul. Han kan ikke få andet end pynt på sin grav til diverse højtider. Det kan vi andre.

28. november 2017

Efter Anker havde sovet lur gik vi over til Sine og Milan for at spise frokost. Benjamin kom lidt tidligere hjem fra studie for at være sammen med Anker, mens jeg skulle en tur til lægen. Jeg skulle tale med dem om en mulig sygdomsmedde. Jeg var lettet efter at have talt med lægen, for det virker ikke som et problem at jeg har brug for en sygdomsmedde. Det virker til at de er forstående og godt kan se at det er det, jeg har brug for. Jeg blev ikke sygdomsmeddet i dag og selvom jeg blev mere lettet omkring situationen, blev jeg ked af det. Når jeg er ked af det, har jeg det med at spise søde sager. Jeg startede med at passere bageren, men jeg vendte om og endte med at spise en julebolle på vej hjem og en træstamme hjemme sammen med Benjamin.

Min mor kom og spiste med. Hun passede Anker, mens vi tog til sorggruppe i Hillerød.

Det var kun os, sammen med Ivar og Jackie i dag. Susanne var der sammen med en der hedder Leopold, som skal til at starte sin egen sorggruppe. Leopold havde for fem år siden mistet sin 12 årige datter ved en ulykke i en svømmehal. En træningsmaskine var væltet ned over hendes hoved og havde dræbt hende på stedet.

Det var en anden oplevelse at tage i sorggruppe i dag end det tidligere havde været. Vi frygtede det ikke og det føltes for første gang ikke som en byrde, men mere som en del af hverdagen. Sorggruppe hører nu til.

Vi fik snakket om hvordan det går. Benjamin fortalte om sin studie situation. Han trives ikke. Susanne vil virkelig gerne hjælpe og tilbød hjælp, til hvad som helst, selvom der ikke er noget hun kan gøre.

Ivar ville gerne tale om skyld. Vi er rimelig afklaret omkring skyldsspørgsmålet. Det var vi arbejdet en hel del med hos vores psykologer., for ikke at føle skyld. Inderst inde gemmer der sig nok en følelse af skyld, men i sindet er vi afklaret og ved at det ikke var vores skyld.

Der var meget tid i dag, da vi kun var to par, så vi hyggesnakkede også en del. På et tidspunkt i vores samtale kom jeg til at vise min hårdere og kontante side. Hvilket forargede Jackie lidt. Det handlede om ældre mennesker og Jackie arbejder med ældre og ved nok mere end jeg, om hvordan man er som gammel. Vores snak faldt på at 80 årige er begyndt at henvende sig til foreningen for at komme i sorggruppe, når deres børn dør før dem. Jeg havde svært ved at se at de kunne passe ind i en sorggruppe som her. Det vil altid være hårdt at miste sine børn, det er jeg ikke i tvivl om, men de har haft børn der har levet og udlevet det de skulle i deres liv. Kynisk fik jeg sagt, at når man er over 80 er man ældre end gennemsnittet og så må man jo lægge sig til at dø, hvis man ikke vil opleve at folk omkring en dør. Jeg fik undskyldt min tone overfor Jackie. Hun tog det heldigvis pænt.

Anker sov ikke da vi kom hjem og han sov dårligt og uroligt resten af natten.

29. november 2017

Anker var småsyg og jeg var ultratæt, men jeg havde aftalt med Anette at hun skulle komme, for at være lidt sammen med ham. Det havde hun lyst til. Så på trods af træthed aftalte jeg med Benjamin at møde ham inde i byen og tage rundt på fototur med hans nye kamera. Vi startede med at spise en Shawarma også gik vi en tur i Botanisk Have efterfulgt af en tur på Kirkegården. Inden vi tog hjem til Anette og Anker.

Min far kom på kort kaffe visit om eftermiddagen.

Til aften spiste vi bare risengrød, os alle tre samlet. .

30. november 2017

Vi er blevet bedt, af vores psykologer, om at skrive et afskedsbrev til Noam, som en del af vores sorgprocess. Vores psykologer har haft god erfaring med afskedsbreve, fordi det er vigtigt at være afklaret med situationen. Det betyder ikke at vi ikke må tænke på Noam. Det betyder ikke, at vi ikke må savne og mindes. Det betyder nok bare at vi inderst inde skal være helt klar over at han er død og at han ikke kommer tilbage.

Brev til Noam. *(Læs højt for Benjamin og psykologerne d. 4 december 2017)*

Noam. Der går ikke en dag, uden at jeg tænker på dig.

Jeg savner dig med længsel, helt som du var. 2 år. Temperamentsfuld. Fuld af kærlighed, selvstændighed og mod på livet. Lyshåret, Mumlende med ord og små sætninger. Syngende med tilhørende fagter. Din fart. Dine blå øjne og din varme.

Jeg savner med tabt mod din fremtid. Vores fremtid sammen. De små sætninger der skulle blive til hele samtaler om store og små ting. Se dig blive og være storebror, lærer dig hvordan man bliver den bedste af slagsen. Børnehavestart, skolestart og alt der følger med. Fritidsinteresser, skoletandlæge, navneskilte, yndlingsfarve, bandeord og kærester.

Jeg savner dig med knust hjerte det du gjorde ved mig. Hvordan du fyldte mig med stolthed over at vi var hinandens. Hvordan jeg følte mig hel og lykkelig sammen med dig.

Jeg mindes dig i vores hverdag. I de lege og vendinger du har lært os, og som vi nu bruger med med Anker. Jeg mindes dig når jeg ser på Anker. Dit blik, din lyd. Din tilstedeværelse giver genlyd gennem ham. Gennem din lillebror, som jeg ville ønske mere end noget andet, at kunne dele med dig. Jeg vil altid mindes dig gennem hver en tid og jeg vil altid savne dig med hele min krop.

Du vil altid have været her, haft indflydelse. Vores førstefødte. Vores møde med kærligheden. Vores livsændring på godt og ondt.

Din mor.

Anker var sløj, så vi tog ikke til babysalmesang. Vi brugte i stedet dagen med Benjamin. Vi gik en lang tur i Ermelunden med Cooper.

1. december 2017

Vi lavede dejlig brunch til os selv.

Vi er ikke til julen i år og fra ikke at gide den eller kunne overskue det, er jeg gået hen og blevet decideret sur op julen. Jeg har overvejet at pynte op i vores hjem, bare for at modarbejde mig selv lidt. Gå imod min vrede. Min mor har delt min mormors julepynt ud mellem os, så jeg har en kasse med kitch julepynt, sådan noget der aldrig rigtig bliver kønt, men jeg har tænkt om det skulle op. Lidt i hendes ånd og mod min. Jeg ville dog langt hellere kunne komme hjem til hendes hjem forklædt i julen.

Jeg har været på Glostrup hospital i dag efter henvisning fra min øjenlæge, præcis som for 3/4 år siden da jeg startede mit første øjen tjek forløb. Så jeg er startede forfra. Jeg skulle være der klokken ni, tog ud af døren lidt i otte og var først hjemme igen halv to. Det tog fuldstændig energien fra mig og de sagde intet nyt. Der skete intet nyt.

2. december 2017

Benjamin tog afsted på tur til Dybbølsbro, for at mødes med Alex. De skulle handle ind i Føtex til et asyl arrangement. Jeg fulgtes med ham noget af vejen mod byen. Jeg tog til Frederiksberg for at besøge Sine og Milan, i Sines onkels hus. Sine og Milan passede hus og hunde, mens onklerne var på rejse. Jeg og Anker brugte hele dagen i huset på Frederiksberg. Vi spillede Matador og hyggede. Benjamin kom senere op af dagen.

Sammen tog vi hjem, inden aftensmaden, for vi havde selv en hund vi måtte hjem til.

3. december 2017

En kvinde fra mit instagram univers, Susan, havde inviteret til et familie juleevent i hendes hjem. Jeg havde sagt ja til at vi ville deltage. Klokken 12 kørte vi mod Amager. Hele vejen derud havde jeg lyst til at vende om, men vi kørte videre og trådte ind af døren til et hus fuld af kvinder, deres mænd og børn. Der var god stemning, men ingen af os var helt oplagte til at mingle med fremmede. Jeg trak mig lidt tilbage ind på et af børneværelserne for at aktivere børnene og Benjamin holdte sig lidt for sig selv. Vi fik snakket og hygget med lidt nye mennesker også var vi der, hvilket i sig selv var en succes .

Jeg så det lidt som noget vi skulle, nu havde jeg takket ja, og hvis vi kunne klare sådan en dag i dag, et event, et hus fuld af nye mennesker, så er vi tættere på at kunne klare det næste. En jobsamtale f.eks.

Vi kørte trætte og lettede hjem.

4. december 2017

Jeg og Anker tog til babyrytmik. Da vi var færdige, blev vi hentet af Benjamin og kørte direkte til psykologerne. Min mor ventede hos os udenfor og tog Anker med sig på gåtur, så jeg og Benjamin kunne have session uden forstyrrelser.

Det er vores næstsidste gang. Det er meget uvirkeligt. Det er som om, at jeg lukker ned for ikke at lade mig gå på og have nye emner at skulle starte på. Anne ved godt, at det er det jeg gør, men hun kan ikke hjælpe mig mere.

Vi havde fået til opgave til at skrive hver vores afskedsbrev til Noam og vi havde endelig fået det gjort. Vi splittede op, så vi hver især kunne læse det op privat. Benjamin gik med Palle og jeg blev siddende tilbage med Anne.

Jeg læste mit brev op, grædende for Anne. Det var meget sårbart, men rart at dele. Hun synes, at det var meget smukt og at jeg fik tegnet et meget smukt billede af hvem Noam var og hvad vi havde sammen. Hun siger, at jeg skriver godt, og at jeg burde formidle den sorgprocess, som Benjamin og jeg har været igennem.

Jeg vil gerne formidle om sorgen, men der er virkelig mange om buddet. Sorg er et populært emne. Benjamin og Palle kom tilbage. Vi skulle læse vores afskedsbreve op for hinanden nu. Benjamin startede. Han synes, at det var svært. Han havde det som om, at han skulle til en eksamen, der blev ved med at trække ud, men han fik det læst højt og det gik fint. Vi nævnte de samme ting. Hans hår, hans lyd, hans varme og hvordan han går igen i Anker. Jeg har gemt begge vores breve.

Da vi begge havde læst vores breve op, fik vi ros. Både Palle og Anne var rørte. Palle fortalte os lidt om vores process. Hvordan vi har kæmpet og stadig kæmper for vores hverdagsliv, vores indre liv og vores samliv. Det var så fint af ham. Det var særligt at høre, fordi det virker som om, at det er meget lang tid siden. Det er svært at fremkalde, hvor langt nede vi var. Han roste os for vores gå på mod og vores skridt tilbage til livet, med Cooper, med vores rejse til New York og så Anker.

Jeg ville egentligt gerne have hørt mere om, hvordan de har oplevet os, men vores tid var gået.

Inden vi gik, bad jeg om en krammer. Vi havde tidligt i vores forløb aftalt at hilse goddag og farvel ved bare at sige "Hej" og "Tak for i dag". Efter jeg havde bedt om en krammer, sagde Anne, at jeg, da vi lavede vores goddag/farvel aftale, havde sagt, at krammere ville vi komme til. Det punkt var så nu.

Vores sidste opgave til vores sidste session, næste gang, er at skrive et afskedsbrev til dem.

Inden vi kørte hjem, kørte vi om kirkegården og satte et lys i mørket.

På vej hjem lykkedes det os at løbe tør for benzin. Det var lidt et show, men vi fik skubbet bilen ind til siden, fik hentet benzin og klarede det inden, vi gik i panik.

Anker var pylret, da vi kom hjem.

Benjamin ville have æbleskiver. Det fik han. Vi var trætte og kede af det.

Anker var pylret hele natten.

5. december 2017

Benjamin var kommet tidligt hjem fra studie.

Klokken 13 kom Sofie F på besøg med Ellen. Anker ville tage imod Ellen ved at give hende et stort kys, men det blev til at han gik lige ind i hende, uden at kunne styre sin klumpede tumlinge krop, så i stedet for et kys fik hun et puf, så hun væltede og slog sit hoved. Vi brugte bare tiden på at snakke og passe vores børn.

Vi overtalte Johanne til at komme til Twin Peaks aften i dag, på trods af forkølelse. Benjamin lavede tomatsuppe og vi så to afsnit af sæson tre.

6. december 2017

Benjamin kom ikke ud af døren. Hans undskyldning var, at det regnede. Han fik dog lavet lidt studiearbejde da Anker sov. Jeg fik lavet lidt kreativt.

Vi bruger rigtig meget tid på at lege rundt med Anker, altid. Vi synger, danser, fjoller, larmer og jagter ham rundt. Han er vild med det. Han danser med, stikker af og laver ballade. Så fantastisk og livsglad et lille væsen.

7. December 2017

Jeg og Sine gik til babysalmesang.

Benjamin ville køre til studie, men det ville bilen ikke, han nåede kun til Herlev og tilbage til Søborg, hvor han brugte dagen.

Jeg og Sine lod hundene løbe sammen efter vi havde været til rytmik. Efterfølgende brugte jeg bare tid alene sammen med en glad lille dreng, indtil vi blev hentet af min mor og kørt til Søborg. Vi skulle lave julesmåkager hos Anders og Anette.

På det tidspunkt, var hverken jeg eller Anker i særlig godt humør, slet ikke i forhold til tidligere på dagen, hvor vi var glade og med overskud.

Om aften inden jeg sover, kan jeg gennemgå alt muligt i mit hoved. Til aften startede det med at handle om hvad jeg skulle skrive til psykologerne. Midt i mine tanker om afskedsbrev brasede tanker om ulykken ind. Ofte er det sætningerne jeg sagde til min mor der afbryder, "han er død", men i dag var det situationen hvor jeg vendte Noam på hovedet for at få hans mund og lunger tørt for blod. Jeg prøvede at se, om jeg kunne fremkalde hvor tung han var, hængende der i mine arme livløs med hovedet ned af. Jeg tror at mine tanker var blevet fremprovokeret af min mors fortælling tidligere på dagen, om en kollega der fik noget galt i halsen og min mor klemte så hårdt hun kunne om hendes liv, så det røg op af halsen. Det var et korn der havde sat sig fast.

8. december 2017

Jeg modtog en mail fra vores tidligere advokat om betalingspåkrav. Det var en velformuleret mail, som bad os betale de 10.000 kr. hun mener at hun skal have for vores sag, som hun tog pro bono. Den mail gjorde mig så vred og ked af det. Jeg valgte ikke at ringe til Benjamin med mine frustrationer og mine følelser, fordi jeg vidste at han sad med gruppearbejde på sit studie og ville ikke ødelægge hans eventuelle arbejdsflow og samvær på sit studie. Jeg ringede i stedet grædende til min mor.

Hun sagde at vi kunne samle lidt penge sammen og så engang i Januar betale vores advokat de penge hun forlanger, også samtidig skrive vores side af sagen til hende. Det er os op imod en advokat, hvilket gør det hele rigtig uoverskueligt. Jeg kan ikke lade være med at tænke på at hun tog vores sag for at hjælpe og så har hun fyldt os med så mange dårlige følelser og bliver ved med træde på og gøre os kede af det. Hun har skabt flere problemer end hun har løst, hvilket hun ønsker betaling for. Det skaber en kæmpe ubehag i min krop.

Trods dårligt humør gik Anker og jeg over til Sine og Milan for at spise frokost. Det hjalp på humøret. Benjamin kom hjem og foreslog en bøf bearnaise tv-dinner. Det forslag tog jeg imod.

Inden vi holdte hygge aften, gik vi en lang tur med begge hunde og en sovende Anker.

9. december 2017

Jeg tog på tur med min far fra morgenstunden. Vi kørte til den blå hal i Haslev. På vejen snakkede vi lidt om hvordan det går. Han har fået en kæreste, og han tror virkelig på deres forhold. Det vil jeg også rigtig gerne, så jeg håber at han har ret.

Jeg købte et spejl, som det eneste, også spiste vi lidt frokost i cafeen. Efterfølgende klare vi julegaveindkøb i City 2.

Benjamin var sammen med sin far og Anker, da vi kom tilbage.

10. december 2017

Jeg blev kørt hjem til Johanne med alle mine kreating pakket i kasser og poser. Der brugte jeg hele dagen sammen med Nanna og Johanne.

Vi lavede t-shirts med tryk og spiste søde sager dagen lang. Jeg var ikke i mit bedste humør, fordi jeg havde fået min menstruation. Det var bare rigtig trist. Jeg kunne tude, og vil virkelig bare gerne lave endnu en baby med Benjamin, men det var rigtig hyggeligt og nok det der skulle til for at jeg ikke blev helt nedtrykt.

11. december 2017

Jeg startede dagen med at køre til Glostrup for at få CT-skannet mit øje. Jeg havde lånt Sine og Milans bil, for at det kunne gå lidt hurtigere, end det gjorde sidst med det offentlige, men det var ikke vildt rart at køre i mørke og myldretid.

Op af dagen kom jeg og Anker ud af døren i en fart mod babyrytmik. Det var ikke med den største lyst, men vi nåede ud og afsted med bussen i rette tide. Desværre forgæves. Vi endte med at stå og

vente på rytmik udenfor i kulden, sammen med Herman og hans farmor. Der kom ikke nogen underviser. En time senere tog vi bussen hjem igen. Det var ret bittert.

Benjamin havde William med hjem. Han skulle overnatte.

Klokken 16 kom min faster og drengene. Hun havde mad med.

Glostrup gav mig besked om at jeg skulle MR skannes torsdag d. 23 december.

12. december 2017

William havde overnattet. Ham og Benjamin tog tidligt afsted indtil Benjamins studie. De kom også tidligt hjem igen.

Jeg tog en tur til lyngby efterfølgende, mens de tog på tur til byen. William tog videre derfra.

Til aften bestilte vi pizzaer med Twin Peaks holdet og så de sidste to afsnit af sæson 3.

Der blev diskuteret efterfølgende. Der var en smule dårlig stemning blandet ind i vores diskussion. Jeg bliver frustreret over mig selv og mine følelser i sådan diskussion. Jeg vil så gerne deltage med min viden og min mening, men har svært ved at formulere mig ordentligt og fattet, når jeg bliver påvirket følelsesmæssigt. Når jeg så endelig får sagt noget og det hele bliver mødt af modstand og, så bliver jeg sur, stædig og ked af det i kroppen. Jeg er ked af at jeg er så ustabil og jeg er ked af at jeg bliver vred på mine venner over en lille aften diskussion.

13. december 2017

Jeg spiste frokost med Sine, Milan og Augusta.

14. december 2017

Der var babysalmesang afslutning. Jeg fulgtes afsted med Sine, vogne og en veninde på gåben i snevej. Jeg havde aftalt med Benjamin at han skulle møde os i kirken, for at få et indblik i hvad vi havde lavet og for at se hvad det var for noget jeg godt har kunne lide at komme til. Jeg har godt kunne lide det fællesskab der har været på en meget rolig og uformel måde og præsten, som har drukket kaffe med os efter hver salmesangs time. Vi kikkede.

Jeg og Benjamin brugte resten af dagen hjemme sammen med Anker. Vi er meget sammen og meget hjemme. Vi har nærmest hjemme søndag hver dag. Vi hygger os. Vi leger rundt og fjoller med Anker. Han er så god og han forstår så meget. Han kommer kravlende og siger "bøh", hvis vi gemmer os og siger "kukkuk". Han danser til hver en tone og lyd han hører, om det er musik spillede fra højtalerne eller om det er kaffekværnen der kværner kaffe, så rykker han rytmisk med.

Vi fik skrevet vores afskedsbreve til psykologerne.

15. december 2017

Klokken 13 skulle vi være til vores afsluttende samtale hos vores psykologer. Vi havde lavet en lille personlig gave og købt Anker chokolade. Anker afleverede vi til pasning hos Kasper.

Det var fælles session. Vi satte os for sidste gang ned ved siden af hinanden i sofaen overfor Anne og Palle i deres stole. Jeg var berørt af situationen, men havde forberedt mig i processen med afskedsgaver.

Vi snakkede lidt om hvordan vi har det med ikke at skulle komme hos dem mere. Benjamin har det okay. Han er mest bekymret for mig og min tilknytning. Jeg er noget mere tvivlende. Jeg kan ikke forstå hvordan de mener at vi er i stand til at klare os selv og vores problemer, særligt ikke når der er så mange derude med langt mindre problemer end vores, som de ikke kan finde ud af at håndtere på egen hånd, og nu skal vi håndtere vores tanker, vores følelser, vores liv og alt andet, som ikke bare er småting. Samtidig kan jeg godt se at vi har det ret fint, alt taget i betragtning. Jeg græd fra starten af. Palle har førhen arbejdet meget med at sige farvel og hvilke procedure der er gode at gøre brug af. Derfor var vi, ligesom til Noam, blevet bedt om at skrive et farvel brev til dem. VI havde hver især lavet et og blev bedt om at læse dem op.

Benjamin startede og hans afsked og tak var så fint. Det handlede om vores rejse fra at være intet til at være menneske igen. Og at vi er her som mennesker på grund af deres hjælp. De kommenterede begge på hans brev, meget berørte, da han var færdig med at læse.

Jeg læste mit op bagefter. Det var en tak for deres oprigtighed og vores intense forløb. Jeg gav mit brev til Anne bagefter og Palle fik Benjamins. Både Anne og Palle var rørte og vi var rørte. Anne fældede en tåre.

Palle fortalte os lidt om vores proces. Hvordan vi har arbejdet med dem, og gjort et fantastisk stykke arbejde. Han nævnte hvordan vi startede af vores forløb, var bange for at Benjamins liv var i fare og at han ikke måtte køre alene på sin Velo Solex, af den grund fra Vesterbro til Jægersborg, men det var det han havde lyst til, så vi alle andre måtte give efter og lade ham køre. Han fortalte om alt vores arbejde med at skulle elske Anker, som Anker, hvilket et en selvfølge for os nu.

Alle de situationer og processer vi har været igennem, tænker jeg ikke over. Jeg husker dem dårligt nok, men når Palle fortæller om dem kan jeg sagtens fremkalde det.

Til sidst skulle vi sætte os en af gangen over for hinanden. Kigge hinanden i øjnene og sige farvel. Benjamin satte sig overfor Palle først, den ene sagde farvel med et par fine tilhørende ord. Hvilket den anden gjorde efterfølgende. Benjamin gentog det overfor Anne. Benjamin fik kærlige ord med på sin vej. Ros for sit fantastiske og naturlige faderskab. Begge parter fik sagt til hinanden at de skulle være stolte af hvad de har opnået. Benjamin med sin tilværelse og Anne og Palle med deres resultater i deres arbejde.

Jeg skulle igennem det samme bagefter. Jeg synes at det var grænseoverskridende. Siddende overfor Palle takkede jeg ham for det arbejde han havde gjort sig sammen med og for Benjamin. Jeg fortalte ham at han havde en helt særlig plads i mit hjerte. Overfor Anne synes jeg, at jeg manglede ord. Hun har været så god og vigtig for mig i halvandet år. Hvis det ikke var fordi vi var nødt til at stoppe vores psykolog gang, og vores forhold, ville vi have været veninder. Hun har været min ven lige fra starten af. Hun kunne se hvem jeg var og har fået mig til at se hvem jeg er, da jeg ikke selv kunne. Hun har analyseret mig, gennemskuet mig, lyttet til mig og været med til at definere mig jeg igen. Anne sagde farvel til mig og sagde at jeg fra starten af havde krævet hendes personlige side, og at det på intet tidspunkt havde været svært for hende at give mig den, selvom det ikke er noget hun normalvis gør. Hun sagde at det var det hårdeste farvel hun har skulle gøre sig, i hele sin tid som psykolog. Det betød

rigtig meget for mig at høre, for det betød at min tilknytning til dels har været gengældt og min forståelse af vores forhold har været ægte og rigtig.

De fortalte os at de har lært rigtig meget af os, som de fremadrettet kan gøre brug af med andre. Af samme grund, gav vi dem også vores afskedsbreve til Noam.

Til sidst fik de vores gaver og vi gav hinanden en krammer og sagde vi ses om et år, til et møde igen. Vi gik derfra. Fra det rum, fra de mennesker, fra den bygning og fra vores hengivenhed til kun at tale om os selv og vores problemer.

Inden vi kørte hjem efter Anker, tog vi omkring kirkegården. Om aften tog Benjamin i biografen med Peter og Falke for at se Star Wars. Jeg spiste chokolade mens jeg så Bænken, alene hjemme i sofaen.

16. december 2017

Vi brugte hele lørdagen på at gøre rent i køkkenet og på badeværelset. Alt var ude af skabene og det hele blev ordnet.

Anker brugte først lidt tid med sin mormor og efterfølgende med sin farmor.

Der var 50 % på alle stueplanter i Grønne Hjem, så jeg gik afsted og kom hjem med en bambus palme.

Klokken halv seks tog vi ham med hjem til Anas familie, hvor vi var blevet inviteret på palæstinensisk middag. Det var rigtig hyggeligt og en rigtig god oplevelse, selvom en ni måneders baby i sådanne middagsselskab situation godt kan være lidt stressende.

17. december 2017

I dag stod stuen forskud for rengøring.

Min mor og farmor kom til kaffe op af eftermiddagen.

Jeg går og er lidt fortvivlet. Jeg føler mig presset og alene. Jeg er presset over at min barsel ender. Jeg er stresset over at jeg ikke ved hvad jeg skal stille op med mig selv og over at vi ikke har nogen penge. Oven i det, kan jeg ikke komme til Anne og tale med hende om det.

I løbet af natten havde jeg et voldsomt galdestensanfald. Det varede rigtig længe og gik op og ned i smerter. Heldigvis som Anker fint.

18. december 2017

Jeg skulle havde været til babyrytmik med Anker, men det havde jeg fuldstændig glemt.

Fredericke kom på kort visit og jeg lavede vafler til os.

19. december 2017

Klokken 10. kom sundhedsplejersken for at tjekke op på Anker. Hun synes at han er fantastisk. 10,5 kg. Glad, livlig og snaksaglig. Et pragteksempel, som hun formulerede sig.

Jeg fortalte hende om mine frustrationer i forhold til min afsluttende barsel og manglende indsigt i hvad min fremtid skulle bruge af arbejde og økonomi. Jeg fortalte hende at jeg havde fået tilbudt et piccoline job, som først havde gjort mig glad, men efterfølgende mere ked af det, fordi jeg er færdiguddannet og egentlig burde lave noget der har med mine evner og uddannelse at gøre. Hun mindede mig om min plan med en sygemelding, for at få ro på og netop have tid til at finde ud af hvad jeg skal og sagde at jeg derfor på ingen måde skulle presse mig selv ud i et piccoline job. Det var rart at høre, sort på hvidt, for hun har ret. Jeg skal på rolig vis finde ud af hvad jeg skal. Hvilket først kræver en sygemelding.

Efter sundhedsplejersken var gået blev jeg ringet på at Dr. Toft fra Rigshospitalet. Han ville ikke vente på at jeg var blevet MR skannet d. 23, før at han så mig. Han ville helst bare opererer det, som de nu har fundet, ud ved mit øje. Han bad mig møde ham klokken 13 på Riget. Jeg fik aftalt med min mor, at hun tog med til det møde.

Vi ventede en del tid i venteværelset, først på Dr. Toft, der fortalte mig, at der sidder en knude ved min tårekirtel. Som han gerne vil fjerne om to dage. Han siger at det er sjældent med sådan en tumor, men at den er godartet, og der ikke er noget at frygte. Han vil fjerne den ved at skære mit venstre øjenlåg op på midten. Han satser på at den er til at fjerne uden at skulle brække mit kranie op, hvilket vil gøre healings processen noget nemmere. Derefter vil han sy mit øjenlåg sammen igen og jeg vil kunne komme hjem samme dag.

Efter at have talt med lægen, ventede vi endnu noget tid på at tale med en narkoselæge, så jeg er klar til på torsdag.

Dr. Toft sagde at 1% af dem der bliver opereret på den måde kan gå hen og blive blind på øjet. han sagde også, smilede, at når statistikken er så lille, behøver han faktisk ikke at informere omkring sådan risici. Da vi gik derfra sagde jeg til min mor, at den der, det sker aldrig for dig ene procent. Den køber jeg ikke mere.

Hjemme havde vi pludselig lidt travlt i forhold til juleferie, pakning, gaver og vores planer. Vi skal til Bornholm d. 22 og nu med operation d. 21, skal vi være klar allerede i morgen med det hele.

Dida kom forbi til kaffe, trods vores travlhed. Vi aflyste med vores sorggruppe. Benjamin var sløj og selvom jeg egentlig gerne ville have set folk inden jul, så havde jeg heller ikke overskud til det.

Det var en travl dag.

20. december 2017

Benjamin skulle læse og senere være sammen med Morten og Christian. Han stod op, ordnede og tog afsted, for at få sin dag til at hænge sammen.

Jeg stod op og tog hjem til Freja fra Instagram. Hun ville gerne, endnu engang, fotografere mig og Anker. Denne gang tæt på hinanden. Vi havde en aftale klokken 9, men tog hende på sengen, uforberedt, trods min besked om at vi var på hjem. Hun åbnede kun iført skjorte og en dreng siddende på hoften i body fuld af havregrød, efter endt morgenmad.

På vejen derhen havde jeg tænkt på det "sande jeg", hvordan vi udstiller og fremstiller os selv på de sociale medier. Hvor dygtige de meget populære instagrammere er til at udstille deres bolig, børn, mad, liv og gøren, både som noget simpelt, men samtidig ekstraordinært og luksuriøst i deres hverdagsliv og dagligdag. Freja er instagrammer. Hun er utrolig sød og venlig og altid dygtig til at tage billeder. Hendes liv er bevidst langsomt, simpelt og lækkert på de sociale medier. Det lattede mig lidt at se hende som menneske. Den boligblok hun oftest fotografere sine børn ved, er ikke den blok hun bor i. Hendes mest fotograferede vugge med tilhørende sengehimmel, kunne jeg skimte i hjørnet at børnenes værelse under stakke af skum, puder, sengetøj og legetøj. Det stilrene hjørne med vinduet, som hun placere sine børn i, for at få det perfekte billede, kræver at man fjerner billeder fra væggen og skubber til spisebordet før at der er plads og helt stilrent. Det var også der jeg skulle placeres. Billederne pillede hun hurtigt ned. og bordet blev rykket. Det hele var almindeligt. Et almindeligt liv og ikke det liv vi bliver præsenteret for på instagram. Sød, venlig og ydmyg. Vi snakkede godt.

Hjemme ventede min far og Ian på mig. De havde luftet hunden og tog videre på arbejde, umiddelbart efter jeg kom.

Jeg fik handlet ind til aftensmad sammen med Anker. Nanna og Steffen ville komme og være med til at lave mad. Jeg puttede Anker og fik ordnet de sidste julegaver. Først kom Steffen. Han gik i gang med aftensmaden, efterfølgende kom Nanna og var med.

Vi hyggede. Jeg fik pakket min taske til Riget torsdag og lagt tøj frem til juleferie på Bornholm til fredagen.

Det havde været endnu en travl dag.

21. december 2017

Jeg stod op, gik i bad, drak et enkelt glas æblejuice og gjorde mig klar. Vi kørte Anker hjem til Anette.

Jeg var nervøs. Mest for narkosen og så for mit fremtidige udseende.

Vi var på Riget klokken ni. Klokken 11.15 blev jeg kørt afsted i min seng. Folk var flinke. Jeg fik noget beroligende. Jeg følte mig fuld og så blev jeg lagt i narkose. Det gik lynhurtigt. Jeg drømte lidt om at gå tur med Cooper. Klokken 13 var jeg tilbage til opvågning.

Dr. toft kom op, glad og tilfreds. Han roste sig selv med selvironi og fortalte at det ikke kunne have gået bedre. Det var en blandingstumor, som han havde fjernet fra min tårekirtel. Han fik den ud hel og uden at springe et blodkar eller brække knogler. Han fortalte mig at den var 2 cm i diameter og så viste han mig billeder af tumoren da den fra frilagt i mit øje og da den lå på operationsbordet. Han fortalte at den ville blive sendt til undersøgelse som en standard procedure. Han fortalte også at det er sjældent med sådan en tumor, det er en - to personer om året i Danmark der har sådan en. Efter et par timer kom min mor, og da jeg var i stand til at stå på benet valgte jeg at vi skulle hjem.

Jeg kom hjem og lå på sofaen. I løbet af aften hævede mit øje mere og mere op og blev blåt. Jeg blev lidt kvalm og følte mig utilpas.

Peter, Fe og Falke, samt Sine, Milan og Anette kom forbi for at se til mig og ønske og glædelig jul. Jeg var ikke meget værd.

Anker havde brugt hele dagen hos sin farmor og skulle overnatte hos sin mormor.

Jeg sov overraskende fint i løbet af natten.

22. december 2017

Vi stod meget tidligt op og klokken 6 var vi på vej til Bornholm. Vi satte min mor af i lufthavnen, hun skulle flyve over, og Anker sov rart og roligt i bilen det meste af vejen. Jeg var ikke på toppen. Jeg havde et meget stort, blåt og helt sammensyret øje. Det var så hævet at jeg ikke kunne se ud af det.

Folk kiggede på færgen og vi snakkede om hvad de mon tænkte. Måske nogle gav Benjamin skylden for mit udseende.

Turen gik fint og da vi kom frem tog Jeg og Benjamin på tur med min far. Det var lidt for lang en tur i forhold til min tilstand og at jeg ikke havde været sammen med Anker døgnet forinden. Vi loppeshoppen og var omkring Savværket. De var bekymret og imponeret på samme tid, over min tilstand og mit øje. Vi inviterede dem på middag.

Til aften lavede vi fiskefileter i lange baner.

Efter maden delte vi os på på gammeldags maner. Mændene gik ovenpå til romsmagning og cigarrygning mens kvinderne blev nedenunder og snakkede.

Anker sov hos min mor, indtil han vågnede om natten og bare skulle have sine forældre, så sov han i min arm, indtil jeg gav ham videre til Benjamin ved femtiden.

Vi er enige om at vi gør vores for at lave den baby, også selvom det betyder at vi skal have sex i et hus fuld af familie og kun med et øje.

23. december 2017

Der har været den forventelige postyr i dag. Min far er irrationel og egoistisk. Han basere alt på hvad han synes og opfører sig som en dum teenager. Jeg og min mor prøver at skabe et overblik over hvad vores forbrug er de kommende dage, i forhold til hvad vi skal købe ind. Min far nægtede at anerkende vores "stor" forbrug og vil hellere købe ind lidt af gangen. Hele balladen handlede mest om ost. for han spiser ikke ost hver dag, ergo skal ingen af os spise ost hver dag.

Benjamin og Jeg tog Anker med ud for at finde of fælde et juletræ på min fars grund. Vi kørte også om smølfehuset, mest for at få lidt luft og fred fra postyret.

Da vi kom tilbage i huset havde min mor og min far haft endnu et sammenstød. Hun sagde til mig, at hun ikke skal med på den her måde mere. Det skal jeg og Benjamin heller ikke. Min mor gør så meget for os, og alt hvad hun gør, for os i forhold til Anker, i forhold til mad, i forhold til rengøring, oprydning osv. Det skulle nogle af os andre gøre hvis hun ikke var her, for min far gør det ikke. Det er lidt surt, men forventeligt, for sådan er han.

Jeg lavede jeg æbleskiver og varm gløgg. Min far tilføjede en hel del ekstra alkohol.

Dagbog nr. 9

Til ære for Noam og vores fremtid.

Sidste bog med sorg og sygdom. Udfaser.

Noam 08.03.14 - 15.06.16

24. december 2017

Juleaftensdag. I går var lidt mærkelig. Ikke på grund af savn og sorg, men på grund af min far. Jeg kan ikke forstå at han ikke selv kan se hvor åndsvagt han opfører sig. Han kan være så virkelighedsfjern, men Bornholm god ved os. Her er dejligt og det er hyggeligt at være sammen med min mor, så vi hygger os, så godt vi kan i lidt dårlig stemning. Vi må fokusere på at hygge os og lade min far være.

Dagen var stille og rolig. Vi holdte os inden døre hele dagen. Anker sov nogle gode lange lure, og julemiddagen havde været i gang siden i går. Så den proces var også helt rolig.

Jeg forsvandt ned i min telefons univers. Det gør jeg ofte når jeg er lidt emotionel ustabil, men jeg kan mærke at instagram universet er begyndt at gå mig på. Det er for perfekt. Selv dem der slår sig selv op på at være ægte og uperfekte deler bagateller og alle klør hinandens rygge. "Årh det er så hårdt. Er jeg ikke god nok. Jeg gør det så godt jeg kan. Jeg er usikker. Kender i det" Respons "Du er god, åh, ih, arh. Bla bla bla..." "Svar tilbage "I synes jeg er god, tak, af hjertet tak. Alt er godt igen". Færdig. Det er for nemt.

Mit øje er stadig voldsomt hævet og meget blå, men jeg kan mærke at den daglige fornemmelse af en syl i min tinding, som jeg havde inden operationen er væk. Hvilket jeg virkelig havde håbet på.

Vi fortsatte madlavningen og fik gjort helt klar til aftenen.

Vi spiste tidligt. Anker var vild med menuen. Mad er generelt bare godt, synes han, men sovs og kartofler er en favorit. Han sidder bare og siger høje nydelses lyde, mens han spiser med alle sine sanser. Vi spiste rimelig hurtigt.

Efterfølgende satte vi os i stuen og pakkede gaver op. Det var hyggeligt at Anker stadig var med. Der var rigtig mange gaver og det var for engangs skyld hyggeligt at være samlet. Jeg gjorde mig hvert faldet umage med at træde varsomt og gå uden om emner, der kunne skabe ballade. Jeg ved ikke om de andre gjorde samme indsats.

Efter vi havde pakket op, spurgte min far ind til vores advokat og vores regning. Det gjorde han fordi Frank havde givet Benjamin og mig en kuvert med 500 kr. hvor han havde skrevet god jul og tilskud til advokatregning. Hvilket generede mig, fordi hele sagen går mig på og jeg gider ikke tænke på advokaten og den sag. Hver gang jeg gør bliver jeg vred og ked af det indeni. Advokaten popper ofte op i mit hoved, så jeg behøver ikke at blive mindet om det, særligt ikke juleaften, som i sig selv er en tid og en aften vi arbejder for skal være rar at være i, også slet ikke i mine julegaver. Jeg fortalte min far om sagen og mine frustrationer. Helt fra starten af. Hvordan advokaten mødte op på traumecenter på Riget, ivrig og tog vores sag med ordene om, at mennesker som os, selvfølgelig skal have hjælp, når situationen er så slem. Vi stolede på hende og vi troede på at hun havde styr på sagen. Vi tænkte at en advokat er en advokat, men hun var dårlig til at arbejde med os som mennesker og håndtere os som de nedbrudte mennesker vi var, i den sårbare situation som vi stod i. Hun havde sagt at hun normalt arbejder med virksomheder, så hun skulle i stedet have vejledt os og hjulpet os med at finde den rette advokat, som normalt arbejder med mennesker og sager som vores.

Jeg fortalte min far om at det ikke var os der havde haft kontakt til advokaten. Jeg og Benjamin var ikke i stand til at håndtere og tage stilling til de papirer og sag-sting der var. Derfor havde vi fra starten af givet vores fuldmagt til Andreas, som havde stået meget fint for det hele. Det hele havde fungeret, indtil hun seks måneder inde i sagen ringede mig op og gav mig en kæmpe skideballe for ikke at takke for hendes arbejde. Hun ville have mig til at takke for noget jeg ikke opfattede som afsluttet. Hvordan jeg grædende i telefonen på mit studie, under bachelorskrivning, måtte undskylde for noget jeg ikke vidste var et problem, eller som jeg følte lå hos mig. Hvordan vi i samme telefonsamtale blev enige om at hun ville udarbejde tre breve til kommunen, for at rykke videre med sagen og lægge op til en retssag, som vi så skulle betale hende for at køre eller finde en ny advokat til. Efter jeg havde lagt på, gik jeg ind og sendte for 500 kr. undskyld chokolade og tak for fremadrettet samarbejde til hendes hjemadresse. Det næste vi så modtager udover et møde der handlede om hende og hendes problemer var en mail med en vedhæftet regning på 10.000 kr. for udført arbejde, samt besked om at hun sygemelder sig og derfor ikke arbejder videre. Vi stod uden noget og en stor regning.

Min far synes at jeg skal skrive hele forløbet ned, sende mine ord til hende og sige at jeg ikke har tænkt mig at betale den regning. Min mor og Sussie har samme holdning. Andreas, da vi snakkede med ham om det, synes bare at jeg skal betale regningen, uden at sige noget for at få hende helt ud af vores verden og aldrig have kontakt med hende igen. Jeg har prøvet at formulere noget, men det er svært, fordi jeg er vred og særligt fordi hun er advokat. Hendes ord vil altid veje stærkere end mine. Jeg ved stadig ikke hvad vi skal gøre, men jeg prøver ikke at tænke på det og lade det ligge lidt endnu.

Senere på aften blev jeg ked af det. Jeg følte uretfærdighed. Følelsen af at vi fortjener godt, at tingene bør gå vores vej, men at der bare ikke er noget som helst der går vores vej. Jeg kæmper. Vi kæmper hele tiden for de gode ting vi har. Intet kommer nemt. Vi giver så meget af os selv, og jeg trænger bare til noget reel anerkendelse for vores hårde og kontante arbejde. Jeg trænger til at kunne se at det vi giver af os selv, får vi igen, eller at folk fortæller mig at de godt kan se, at vi gør os et kæmpe stykke arbejde, for at have det godt. Jeg trænger til at livet et lettere.

Det hele blev lidt for meget og mine følelser, koblet med tanker, koblet med aften, koblet med det hele blev noget rod. Jeg endte med at fokusere min vrede og mine frustrationer ned i gaverne som jeg havde fået og som jeg havde givet. Jeg blev ked af at jeg følte, at jeg havde givet meget af mig selv og gjort mig umage med at give gaver, uden rigtig at få nogens umage tilbage. Jeg talte med Benjamin om det, vel vidende at det var noget fis, men det fyldte rigtig meget hos mig.

Hele mit sammenbrud kan jeg godt se som et tegn på, at vi er pressede på sådan en aften som i aften. Det er en højtide, som vi har tænkt meget på og arbejdet meget med. Det var en helt fin aften, men det er ikke en aften jeg favoriserer. Julen er hård i sorg.

Det er halvåret for Noams begravelse. Det er halvandet år siden at vi sænkede ham i graven.

25. december 2017

Vi lavede dejlig morgenmad og holdte os ellers indendøre. Vi fik pakket vores ting. Så fjernsyn og legede rundt med Anker. Der skal hele tiden være en på ham, fordi det absolut ikke er et børnevenligt hjem. Så vi skiftes til at gå rundt efter ham. Min mor, Benjamin og jeg.

Til Ankers lur nr. 2 kom vi ud på tur, mens han sov i barnevognen. Det var rart at komme ud i luften med hunden.

26. december 2017

Vi stod op og fik pakket det sidste sammen. Bilen var fyldt til randen.

Vi lavede endnu en dejlig morgenmad. Ian, Dorte og Tea kom forbi på besøg og spiste med. Tre voksne, to hunde og en baby i en punto proppet med julegaver og massere af bagage kørte afsted mod færgen efter morgenmaden.

Jeg var ikke helt frisk på vejen hjem, men Anker sov heldigvis.

Vi kom hjem til et dejligt rent hjem. Anette havde været over og give det en overhaling, mens vi havde været væk. Det var rart at være hjemme. Vi pakkede ud og jeg gik i gang med at rykke lidt rundt på ting. Jeg har lyst til at der skal ske noget nyt.

Benjamin og jeg er enige om at vi ikke skal fejre jul på den måde igen. Vi skal ikke føle os indespærret og vi skal ikke lade os være afhængige og forvente noget af min far. Bornholm er rigtig god ved os, så vi må håndtere tingene anderledes fremadrettet.

27. december 2017

Jeg havde aftalt at ses med Nanna og så skulle have fjernet mine sting fra mit øjenlåg. Så jeg valgte at kombinere de to ting.

Vi havde aftalt at mødes på Østerport st. klokken 12.

I dag, som det er nu, kører jeg i tog, som om at alt er normalt. Det er simplere. Jeg ligner alle de andre. Jeg står på. Sætter mig afslappet og kigger ud af vinduet på byen. Lige meget hvor simpelt jeg føler, at jeg har det, eller hvor simpelt jeg ser ud til at have det kan jeg altid mærke min egen melankoli. Min grå tilstand. Jeg kan mærke at mit liv er ikke som det skal være. Min sorg er aldrig glemt, den er bare ikke altoverskyggende mere. Jeg kan være i min sorg og med min sorg, uden at være hysterisk. Jeg føler ikke at andre folk kan se min sorg mere, som jeg følte i starten og jeg er ligeglad med deres blikke hvad de tænker. Selv blikket rettet mod mit gule og lilla foreslåede øje er jeg ligeglad med. I øjeblikket lader jeg mig endda forsvinde ind i tabet, savnet og sorgen. Jeg tænker på Noam, hans tabte liv. Livet uden ham, mens byen passere og toget køre afsted med mig og alle de andre passagerer. Mine øjne bliver våde, af de tanker, men mere sker der ikke. Også vender min opmærksomhed og mit fokus tilbage til Anker.

Nanna ventede på mig og Anker på Østerport. Vi gik til kirkegården, for at se til graven. Vi var der bare, sådan som jeg normalt besøger ham. Anker spiste lidt frokost, mens jeg sad på skamlen. Jeg fortalte Nanna, at jeg ikke kom der for at være ked af det, men at det giver mig noget ro og en form for forløsning at være der, se til stedet, gøre lidt. Jeg kan mærke at jeg har brug for at komme der.

Jeg hilste på kvinden med bænken på mandens grav på den modsatte side af hækken. Jeg ved at hun kommer der meget ofte.

Vi fik en mad og en sodavand hos min mor også gik vi videre til riget, hvor jeg fik fjernet mine sting og en ny tid til kontrol. Vi tog til Jægersborg sammen bagefter.

28. december 2017

Natasja kom forbi med hunde Solvej. Efter Ankers lur gik vi tur for at lufte hundene. Jeg kan godt lide Natasja selskab. Vi kan tale sammen om det meste og er ret ens på mange punkter. Kolde og kontante.

Inden hun tog hjem, gik vi en tur i Grønne Hjem, men der var næsten ikke flere stueplanter tilbage til 50%, men til gengæld var der 50% på julepynt.

Jeg fik pudset det sølvtøj Benjamin og jeg havde fået af min farmor i bryllupsgave, for at kunne bruge det til vores nytårsaften.

29. december 2017

Jeg kan godt lide forberedelsen til nytårsfesten, fordi det gerne må være festligt, men småt. Jeg kan godt lide at kunne gøre brug af al det stel og service jeg har i gemmerne.

Svend kom forbi med ting til vores nytårsaften, så de ikke behøver have det med på cykle, på dagen.

30. december 2017

Benjamin blev hjemme fra studierne. Vi brugte dagen på at gøre hjemmet pænt og rart. Hp kom forbi og satte en diskolampe op i vores stue. Efterfølgende kom Alex på kort visit.

Vi har ikke set Andreas i evigheder, men han vil ikke være sammen med os i selskab med andre, hvilket udelukkende er hans valg, også er han samtidig nyforelsket, så han bruger al sin tid med sin kæreste, hvilket er helt forståeligt.

31. december

Jeg havde lavet et lille skema for min dag, for at nå det hele. Dagen startede med at jeg skulle lufte hund. Jeg tog Hera med, for at lufte hund for Sine og Milan også. Så fik jeg også sagt godt nytår til dem.

Benjamin brugte tid i køkkenet, men jeg ryddede op. Alt blev lagt væk eller lagt på plads. Jeg ville af med alle bunker og småting. Det tog lang tid, men her blev pænt.

Jeg fik dækket et fint bord, med sølvtøj, juleplatter som frokost tallerken og blå blomst som hovedret tallerkner og en masse pynt.

Peter Fe og Falke kom forbi. Anker blev hentet af min mor.

Jeg kom i bad og i festtøjet, efter en mindre tøjkrise, jeg fik for første gang i flere år lagt en fuld make-up, trods mine mørke lilla mærker omkring øjet og forældet og udløbet produkter og rustne hænder. Så var det fint, for det var uden svien og smreter ved øjet.

Mellem klokken 17 og klokken 18 vores sædvanlige gæster. Nanna, Steffen, Svend og Johanne. Alle meget pæne i tøjet og klar til en hyggelig og festlig middag og aften.

Med diskolys i stuen, chips og dip i skåle og Champagne i glassene, så vi dronningens nytårstale. Jeg synes at det hele er lidt opreklameret. Vi klapper i vores små hænder, lige meget hvad hun siger. Særligt fordi det hun siger i sine nytårstaler er nemt og ligetil. Hun er mere bare en del af en tradition, end en vigtig kommunikation kilde.

Steffen og Benjamin serverede dejlig forret med kammuslinger.

Nanna stod for aftenens indslag. Hun startede med en sølvpapirshat konkurrence.

Benjamin havde haft steg i vores ovn i 22 timer, som blev serveret som vores hovedret. Hvorefter Nanna kom med flere indslag. Hun havde forberedt nogle quizzer.

Klokken tyve minutter i tolv, da vi så 90-års fødselsdag på fjernsynet, havde jeg lyst til at aften sluttede. Det havde været rigtig hyggeligt, men jeg var træt og tænkte mest på Anker. Men jeg holdte ud og holdte ved og det endte med at være hyggeligt og en festlig aften helt til klokken 04.00 sammen med Steffen og Nanna. Johanne og Svend var kørt klokken 02.

1. januar 2018

Vi havde sovet tungt og vågnede af dørklokken. Det var min mor med Anker. Klokken var 10.

Dagen foregik stille og roligt. Vi lod rodet fra nattens fest stå og gik en god tur med hunden og barnet i vong i stedet på årets første dag.

2. januar 2018

Nytårsroddet stod stadig. Benjamin tog til Eksamen og jeg tog Anker med til vuggestue start. Vi var der bare sammen en halv time.

Jeg er ikke nervøs for at være væk fra ham, men jeg var ikke synderligt vild med stedet, men jeg tror bare at jeg skal vænne mig til det. For den er meget anderledes end Noams sted, som jeg ønskede mig.

Vi fik ordnet hjemmet, så der blev pænt og rart igen.

3. januar 2018

Anker skulle være alene på sin stue en halv times tid. Jeg sad i personalerummet og ventede i mens. Han klarede det så fint.

Jeg er begyndt at tænke på hvad jeg skal lave i min alene tid. Gerne noget kreativt. Ankers værelse måske og Bænken til Noams gravsted er to projekter jeg kan gå i gang med.

Jeg omkring genbrugen på vej hjem med Anker. Jeg kan godt lide den simple hverdag, at være uden større bekymringer og gå i genbrugen på den måde sammen med Anker, uden at skulle nå meget andet.

4. januar 2018

Benjamin gik med mig ned for at aflevere Anker. Anker skulle være alene i institution i tre kvarter. Vi gik tur i Bernstorffsparken med Cooper imens. Vi gik tilbage efter Anker og gik hjem og puttede ham.

Jeg blev ringet op af Dr. Toft. Han startede med at sige, at han havde dårligt nyheder. Det viste sig at den tumor, som han havde fjernet, var blevet undersøgt og at det var ondartede celler og ikke godartet,

som først antaget. Det er kræft og jeg skal i strålebehandling. Jeg begyndte at græde. Han gentog det hele til Benjamin. Han spurgte om vi kunne møde ham på Riget klokken 15. Det kunne vi.

Jeg følte at jeg fik min dødsdom. Jeg havde det som om at han sagde at jeg ikke vil være her om 5 år. Jeg kunne se syg processen for mig, hvordan jeg langsomt men sikkert gennem tiden vil bliver mere og mere syg og nedslidt og til sidst dør jeg fra min familie.

Jeg kom hurtigt frem til at det vigtigste for mig er at Benjamin skal kunne klare sig som efterladt. Han skal være i stand til at passe på sig selv og på Anker. Jeg sagde det til ham på vej til Riget. Han svarede det, som jeg helst ville hører og så sagde han. "Selvom det lyder hårdt, så kan jeg godt overleve uden dig, når jeg overlever uden min søn". Det gjorde mig rolig og tryk.

Dr. Toft kunne ikke tilføje så meget andet, end det han havde fortalt mig i telefonen. Han Sagde at jeg skal i strålebehandling i en måneds tid, hvilket er standard procedure og jeg at jeg vil få en henvendelse fra onkologisk afdeling.

Min mor blev ked af det og bekymret. Hun kom hjem til os kort efter vi var kommet hjem.

Det er svært for mig at forstå. Er det en god tumor med lidt dårlige kræftceller eller er den ren ondartet. Har jeg kræft? Det ord. Den sygdom. Jeg føler mig for første gang i fire år ikke syg, men nu er jeg syg. Bliver jeg syg af kræften eller bliver jeg syg af strålerne.

Vi ringede rundt til lidt forskellige, for at fortælle hvad vi nu vidste, selvom der ikke er så meget konkret at sige. For vi ved ikke meget om behandlingen, tumoren, sygdommen, konsekvenserne og fremtiden.

Vi spiste pizza hos min mor.

Jeg drømte rigtig meget i løbet af natten, men husker desværre ikke handlingen. Jeg kunne kun huske at der var rigtig mange mennesker jeg kender med. Jeg blev afbrudt af Anker mange gange i løbet af natten. Han ville ikke sove i sin egen seng og kartede rundt ved siden af mig.

5. januar 2017

Benjamin tog på studie. Jeg havde meget lidt lyst til at være alene. Med mellemrum bliver jeg ked af det. Jeg bliver ked af situationen, sygdommen, dommen, men jeg bliver også ked af at min sorg og Noam nu skal vige pladsen for mig, min sygdom og personlige følelser herom. Jeg kan ikke lade det dårlige med sygdommen overskygge det gode der er. For det gode er nødvendigt og meget vigtigt for Anker. Det dårlige, mørket vil jeg allerhelst bruge på Noam.

Jeg tog Cooper med på tur ned for at aflevere Anker, for at se om lysten til en gåtur ville dukke op, men på vejen til vuggestuen, så jeg et par ting der var sat til storskrald, som jeg valgte at klunse på vejen tilbage. Der var et par poser med retro glas og porcelæn. Blandt andet Kronjyden "Relief" kaffestel, Bømske champagne fløjter og en lysekrone. Det var møg tungt og jeg slæbte hjem. Men det fik mig på andre og bedre tanker.

Jeg hentede Anker ikke så længe efter og mødtes med Benjamin i Lyngby, for at komme lidt ud og for at ændre på humøret. Ikke fordi at Lyngby storcenter løfter ens humør, men ens tankesæt bliver helt automatisk noget andet ved at gå sådan et sted hen og ved at bytte en trøje i H&M. Det kræver ikke

den store energi og ingen følelser. Det løfte er ikke humøret, men det distrahere for en stund.. Sammenlignet med den tunge stemning der kan opstå derhjemme når vi begge er i dårligt humør. Den meget opgivende tilstand og vores energi der bliver helt flad er Lyngby storcenter nærmest opløftende.

Vi brugte aften på madrassen i stuen foran fjernsynet. Jeg sov tidligt. Benjamin så lidt film og nussede mig på ryggen. Han faldt i søvn til filmen.

6. januar 2018

Vi lånte min mors bil og tog imod den invitation vi havde fået om at komme op og bruge en dag sammen med Andreas og Sophie i Sophies forældres sommerhus i Veddinge Bakker.

Vi havde pakket alt til en enkelt overnatning og kørte afsted. De havde forberedt dejlig frokost da vi ankom. Efter frokosten var planen at vi skulle gå en tur på stranden. Inden vi rejste os fra bordet, valgte jeg at fortælle om min tilstand og vores situation. I det jeg startede med at fortælle, gættede det med en indskudt sætning på at jeg var gravid og at det var det jeg ville fortælle dem. De var ked af det da vi rejste os og jeg følte ikke selv, at jeg var på toppen. Jeg svingede meget i mine følelser. Fra nogenlunde til ked af det. Primært trist. Det var dog rart at få det fortalt til dem og de var glade for at jeg fortalte det.

Jeg bandt Anker på ryggen og gennem haven, gik vi ned af trappen og direkte ud på stranden. Jeg ville ønske at jeg kunne gøre det hver dag. Kigge på havet, samle sten og gå der i min egen verden. Anker faldt i søvn.

Vi spillede spil, snakkede og hyggede. Sophie lavede aftensmad på Andreas bestilling. Den stod på flæskesteg med det hele. Det er det eneste måltid hun har lavet for ham, men til gengæld har hun gjort det 10-12 gange, så det kan hun fint finde ud af.

Vi slappede af og hyggede. Jeg fik talt lidt alene med Sophie. Lærte lidt om hende og fortalte lidt om mig selv. Meget sød kvinde. Ung. Hun kommer til at vokse meget de næste par år, hvis hun holder sammen med Andreas, ikke fordi han er den mest modne jeg kender, men han er lidt ældre. Måske de kommer til at vokse og udvikle sig sammen.

7. januar 2018

Benjamin tog Anker med sig ind i stuen, da han vågnede, tideligt. Jeg fik lov til at sove videre. Jeg vågnede med solen og gik som det første ned på stranden med hunden i den kolde vintermorgen og solensopgang. Stranden, kulden og vintersolen gav mig noget.

Dagen gik stille og roligt. Jeg svinger mellem forskellige følelser. Jeg kan mærke tristheden over at være syg. Jeg er ked af at skulle kæmpe på ny. Jeg er mest bare stille og tænkende.

Vi kørte hjem med solnedgangen. Min mor lavede aftensmad til os, hos os. H-P og Sussie kom og spiste med.

Jeg har ikke hørt noget fra Riget omkring mit behandlingsforløb. Jeg venter.

8. januar 2018

Jeg afleverede Anker i vuggestue. Han er god til at blive afleveret. Han bliver lidt påvirket inden afhentning. Pædagogerne siger at han holder øje med døren engang i mellem, også bliver han lettet, berørt når jeg henter ham igen.

Jeg tog selv kontakt til onkologisk afdeling i dag, fordi jeg har oplevet at blive glemt før. De sagde at de ville vende tilbage.

Jeg lavede, eller prøvede at lave noget fint til Noams grav, af sten jeg havde fudnet på stranden i weekenden med hul i. Det blev ikke godt.

9. januar 2018

Efter at jeg havde afleveret Anker i vuggestue, tog jeg til Østerbro, forbi kirkegården og så hjem til Adam. Adam, som jeg jeg snakket med før, fordi han var interesseret i min viden om at leve med døden. Adam er filmand og forfatter, også bor han lige ved siden af kirkegården. Hvis jeg skulle flytte tilbage og bo i byen, skulle jeg bo hvor han bor. Jeg ville gerne kigge ud på Kirkegården hver dag.

Adam vil gerne undervise efterladte og efterlattes omgangskredse om hvordan man håndterer sorgen og hvordan man kan være der for de efterladte. Han vil gerne gøre det ved at komme med nogle helt konkrete og håndgribelige råd. Det var det vi skulle mødes for at tale om i dag. Han vil gerne have mig med i sit projekt. Jeg skal komme med nogle konkret råd, Hvilket jeg rigtig gerne vil. Første råd jeg er kommet frem til er, at man som pårørende til en efterladt ikke nødvendigvis skal henvende sig med noget brugbart og hjælpsomt, det vigtigste er bare at man henvender sig og er nærværende. Andet konkrete råd er at man som pårørende ikke skal tage det personligt, når man ikke får svar på sendte sms'er. Alle beskeder bliver læst og det er ikke i dårlig eller ond mening, at de ikke bliver besvaret. Det vigtigste er at man som pårørende bliver ved med at henvende sig. Der kommer et tidspunkt hvor man som efterladt er i stand til at svare igen. Tredje ting jeg synes skal med, skal handle om systemet. Hvordan man ikke kan regne med at få hjælp. Det svigter og det er derfor vigtigt at man som omgangskreds bakker op om den efterladte.

Siden sidst vi talte sammen har jeg fået mig en kræftdiagnose, hvilket jeg informerede ham omkring. Hele mit sygdomsforløb vil starte op, inden for en måned og jeg ved ikke hvad det vil komme til at have af konsekvenser for mig.

Vejret var rigtig dejligt og jeg valgte at gå fra Kirkegården og fra Adam ned af Østerbrogade. Min mor havde fået noget fra Body Shop, som skulle byttes og hun havde sagt at jeg bare kunne bytte det til noget, til mig selv. Bagefter gik jeg i Picco og købte to hårbånd til mig selv, for at kunne gå ud, uden at have mit forfærdelige ammehaar strittende op i luften.

Benjamin havde hentet Anker været sammen med ham og Peter
Jeg gik på et kort visit hos Sine og bagefter kom Dida for at spise frokost.

Jeg er gået to dage over tid, i forhold til min menstruation i dag. Jeg fortalt det til Benjamin og sagde, at det ville passe ind i vores mønster, at skulle have et barn mit i en krise.

Jeg har været noget mere positiv og opløftende, omkring min behandling i dag.

10. januar 2018

Jeg afleverede Anker og gik hjem. Benjamin tog på studie. Klokkeren 11 gik jeg tur med hundene og Sine og Augusta. Vi gik en god lang tur i Bernstorffsparken i gråvej. Jeg havde fortalt hende om min sygdom, så vi snakkede bare lidt om tanker og drømme. Vi snakkede om børn. Jeg nævnte ikke at jeg var gået over tid, for jeg ved endnu ikke om det er fordi jeg er gravid. Jeg har ikke taget en test endnu. Sine vil også gerne have flere børn, men Milan vil gerne vente lidt. Hvilket jeg synes er fornuftigt nok. Min og Benjamins oprindelige plan var børn med tre års mellemrum, men det er blevet ændret efter at vi mistede Noam. Lige nu ønsker vi bare at kunne have to børn i vores favn. Sine siger at Milan taler om bil, mens hun taler om bryllup. Jeg sagde til hende, at det var de sjoveste jeg kender. Hun sagde tilbage til mig, at jeg var den stærkeste hun kendte.

På vej hjem fra gåtur hentede jeg Anker.

Jeg havde fået tid på onkologisk afdeling klokken 13.30. Så min mor kom for at passe Anker, da vi var kommet tilbage fra tur klokken 12.40 og jeg tog afsted mod Riget med det samme, for at mødes med Benjamin og tale med en læge.

I venteværelset var jeg klart den yngste. Der duftede af gammel dame parfume. Der var et køleskab med forfriskninger, som patienter kunne tage. Sandwiches og drikkevarer. For mig indikerer det at man er rigtig syg, når man har fri adgang til et køleskab på riget. Jeg passer ikke ind der.

Vi blev kaldt ind. Det var sygeplejerske Lise der tog imod mig. Jeg blev målt og vejede. 160 cm høj og 60 kg. med alt tøj på. På vejen ind. De så seriøse ud, af vi trådte ind på kontoret.

Min onkolog Lena, fortalte os, at de efter undersøgelser kunne se at tumoren havde brudt sin membran og sat spor uden for tumoren, som de havde fjernet. De var uvidende om hvor meget den havde spredt sig. Men de var vidende om at den type af kræft det er, er kendt for at sprede sig til lungerne. Så de var lidt bekymrede og vil få mig undersøgt ved en PET-CT skanning. Jeg vil få sprøjtet radioaktivt sukkervand i blodet. Kræftcellerne vil tiltrække sukkeret, som derfor vil lyse op ved en skanning. Hvis der altså er et område på mere end 0,5 cm der er ramt af kræft, sådan et område indeholder minimum 50.000 kræft celler samlet et eller flere steder i min krop.

Udover forundersøgelsen skal jeg i behandling. Jeg fik to behandlingsmuligheder. Nr. 1 er at de kan udgrave mit øje, fjerne alt det der har været i kontakt med kræftceller ved og bag mit øje. Det betyder at jeg mister mit øje. Min venstre side af mit hoved vil blive en hudlap. Behandlings mulighed nr. 2 er at jeg bliver stjålet i ansigtet. fem dage om ugen af 33 gange, med strålingsstyrke af 66 grey. Øjet kan ikke tåle så meget stråling, så jeg vil formentligt miste syn, blive blind på siden af øjet, og med årene få grå stær. Grå stær kan man operere for, sagde Lena. Ved hver stråling, vil jeg blive spændt fast med en speciallavet maske på ansigtet.

Jeg koncentrerer mig om at få det hele med, men jeg bed mest fast i lungekræft og at det ville gå ud over mit syn.

Jeg fortalte dem at jeg var gået tre dage over tid, og vi i de seneste par måneder havde arbejdet for at lave en baby, og at vi for blot 5 dage siden, ikke vidste eller havde mistanke om at det kunne være noget ondt, som jeg havde i kroppen. Det blev taget meget alvorligt og jeg blev sendt til blodprøvetagning med det samme. Onkologen råde mig til ikke at gennemføre en graviditet nu. Det ville hun ikke selv ture, hvis hun var i mit sted. Hun afsluttede med at sige at jeg heldigvis var ung.

Vi gik fortvivlede derfra. Chokeret. Alvorligt syg og gravid med et ønskebarn, to ting der ikke går godt sammen.

Hjemme fortalte vi min mor det hele. Vi siger ikke noget til andre om mulig graviditet. Vi vil være sikre først. Jeg har aldrig ønsket så meget, at jeg ville få min menstruation.

Vi er kedede af det. Vi er chokeret. Det er uvirkeligt. Jeg er syg. Jeg er alvorligt syg. Det kan vise sig at jeg er dødeligt syg. Det er svært at forstå, for jeg føler mig ikke syg. Min krop har det fysisk godt. Udover galdestenene selvfølgelig. Jeg kan mærke at jeg prøver at overbevise mig selv om at jeg er syg.

Sussie kom ind, lige så målløs som os andre.

Under maden kom jeg til at råbe af Benjamin. "Jeg er fandme syg og det er voldsomt". Jeg følte at han negligerede min tilstand og det udfald der på den ene eller anden måde kommer til at ske. Det stoppede hurtigt.

Jeg talte i telefon med Nanna, og så bad jeg min mor om at tale med min far og mine brødre. Uden at nævne graviditeten. Jeg sendte et par informerende sms'er med konkrete info, til dem der fulgte med.

Til aften sad vi i sofaen og så serie. Lige nu, ser vi miniserien Alias Grace.

Anker sover stadig uroligt om natten, han vil ligge helt tæt på mig, så det gør vi, men samtidig karter han rundt og ligger på alle mulige forskellige mærkelige måder.

11. januar 2018

Det første jeg gjorde da jeg vågnede, var at tage en graviditetstest. Den var negativ. Derefter loggede jeg ind på sundhed.dk for at se resultatet på min blodprøve, men der var fejl i systemet. Så jeg fik ikke noget svar.

Jeg afleverede Anker i vuggestue. Min far ringede. Han var sammen med Ian og de var kedede af det. Det var jeg også sagde jeg. De ville komme forbi.

Min mor ringede efterfølgende. Hun ville komme efter arbejde. Jeg fortalte hende, at jeg ikke var alene. Benjamin var hjemme med mig. Hun sagde at hun havde taget fri de sidste to uger af min kommende stråling periode, for at være der og hjælpe til, og at hun på sit arbejde har fået lov at komme og gå som det passer hende, i hele perioden. Hendes kolleger vil dække ind for hende.

Da jeg kom hjem havde jeg misset et skjult nummer opkald. Jeg vidste at det var onkologisk afdeling. Jeg gik på sundhed.dk for at finde svar. Svaret var positivt. Jeg er gravid med stigende HCG niveau. Selvom jeg læste det og jeg forstod det, var jeg alligevel i tvivl om hvad det betød.

Jeg og Benjamin tog til Lyngby for at spise noget morgenmad. På vej til toget ringede sygeplejersken Lise Hun fortalte at svaret var positivt og at Lena ville ringe mig og op i morgen. Lise foreslog at vi rykkede min forundersøgelses skanning til den kommende uge, så vi lige har tid til at tænke os om og finde ud af hvad der skal ske. Jeg havde mest lyst til at sige til hende, at jeg bare vil fortsætte, men der er en tvivl i min krop, så jeg kludrede lidt i mine svar og sætninger til hende.

Jeg var rigtig meget i tvivl. Jeg ændrede mening hvert andet øjeblik. Mit ønske, min lyst, mine følelser, mit håb, mit hjerte vil havde det ønskebarn nr. 3 til september. Mit og Benjamins barn. Ankers søskende. Noams søskende. Min fornuft siger behandling, fordi lægerne siger behandling. Mens vi ventede på vores mad ringede jeg til min egen læge, for at bestille tid til abort og sygemelding.

Det virker så absurd. Det er uvirkeligt at vi endnu engang skal stå i en situation, der ikke bare er virkelig hård og trist, men også vanvittig absurd. Det hele er bare altid lidt voldsommere, end man ellers kan tænke sig til i vores situation.

Jeg beregnede terminsdag. D. 16 september. Jeg er selv fra d. 12. Cooper er fra d. 17. September er en god måned. 18 måneder (og 15 dage) efter Anker. Måske en pige, måske en dreng til. Jeg tror kun at jeg får drenge.

Vi spiste og snakkede om valg. Mest det fornuftige valg. Vælge denne graviditet fra og blive behandlet med det samme. Vi kan prøve at lave en baby igen fra midt marts. Så vi laver bare et december, januar, februar eller endnu et marts barn i stedet for et septemberbarn.

Jeg ringede til min mor på vej tilbage fra Lyngby. Hun synes at det hele er så forfærdeligt. Det gør alle, men samtidig har jeg svært ved at finde ud af hvordan hun faktisk har det med det hele. Hun siger hele tiden at vi er så stærke.

Jeg havde behov for at tale med nogen der kunne vejlede mig lidt. Lægen jeg havde haft i røret tidligere på dagen var kold. De hører sikkert mange triste skæbner, så der var ikke meget empati at hente. Der var i hvert faldet ikke nogen personlig side. Jeg tænkte på præsten fra Gentofte kirke. Hende jeg kom godt ud af det med, da jeg gik til babysalmesang med Anker. Jeg kom frem til at jeg måtte tale med Anne. Jeg skrev til hende, om hun ville ringe mig op i løbet af dagen. Det ville hun gerne. Også skrev jeg til Sofie F. Hende skal jeg se på mandag.

Natasja har jeg hele tiden været i kontakt med. Hun har sagt at hun slipper hvad hun har i hænderne, hvis jeg siger at hun skal.

Jeg ringede til Benjamins mor og fortalte hende om det hele. Hun vil have at jeg passer på mig selv og tænke på hvad Benjamin også synes er vigtigst.

Min far og Ian kom og drak kaffe. Vi var mest bare stille.
Min mor kom lidt senere. Det samme gjorde Benjamins mor.

Jeg bevæger mig mest bare trist rundt. Jeg ændre inderst inde stadig mening hvert andet øjeblik. Jeg er klar over at det ender med en abort, men jeg tror jeg godt kan lide tanken om at jeg har et valg.

Jeg gik i karbad med Anker inden sengetid.

Anne ringede. Hun siger det bedste ting. Mens alle andre siger. Du er ung. Du har tid. Du har nemt ved at blive gravid. Siger Anne, at jeg skal beskytte min familie. At det handler om at Anker, som vi har hos os, skal have en mor så længe som muligt og at Benjamin skal have sin hustru. Selvom hun ved at jeg drømmer om familie. Så er jeg nødt til at være her, for at kunne have den familie jeg drømmer om.

12. januar 2018

Jeg tog bussen 07.20 til lægen for at tale om abort. Jeg var ked af det, men fattet.

Jeg har hele tiden en masse hvis'er. Hvad nu hvis. Hvad nu hvis det var blevet opdaget nogle af de første gange jeg var på hospitalet med mine gener. Så havde jeg ikke haft smerter i årevis. Hvad hvis det ikke var ondartet dengang, til at starte med, så krævede det ikke strålebehandling i dag. Hvad hvis jeg havde været kræftsyg for to år siden. Det havde ændret hele vores sti, så havde vi ikke mistet Noam. Hvad hvis jeg får en abort og det viser sig at der er kræft i hele min krop, så kommer jeg aldrig til at få flere børn. Hvad hvis det sidste jeg burde opleve i mit liv er at give liv til endnu et barn, dø af kræft og efterlade Benjamin med vores børn.

Min mor ringede mens jeg sad i venteværelset. Hun ville bare sige at hun ikke var taget på arbejde og at hun var til rådighed, hvis vi havde brug for det. Da jeg fortalte hende hvor jeg var, var hun trist og svarede "hvor hårdt".

Lægen kunne ikke gøre noget. Jeg skal til en gynækolog. Jeg gik derfra mere trist i morgens mørke. Der var lang tid til bussen gik tilbage. Så jeg gik til næste bus stop, mens jeg prøvede at få fat i en gynækolog, men alle gynækologer har enten lukket om fredagen, ellers svarer de ikke telefonen fredage.

Jeg ringede fortvivlet til min mor efter en hel del forsøg på at få fat i diverse gynækologer. Hun ville hjælpe mig. Efter en del flere forsøg var det lykkedes min mor at få tid hos en gynækolog i bagsværd klokken 11.50.

Benjamin var nede for at aflevere Anker, da jeg kom hjem. Lena ringede, for at høre om vi skulle fortsætte behandling og forløb. Hun blev glad, da jeg fortalte om vores valg om abort. Hun mente at det var det bedste. Jeg fik en tid til skanning og maske støbning på tirsdag.

Gynækologen var flink, men kunne ikke hjælpe mig før på torsdag.

Jeg sagde til min mor, at jeg for kort tid siden netop havde tænkt at mine dagbøger var begyndt at være kedelige og "kun" indeholdt almindelig hverdag. Hun synes at det var lidt barsk og sort humor.

Vi hentede Anker på vej hjem igen.

Jeg snakkede med alle mulige i telefonen i løbet af dagen. Folk er kede af det og tilbyder deres hjælp. Vi skal bare sige til og sige hvad. Også trøster de fleste mig ved at sige at jeg tilsyneladende har nemt ved at blive gravid.

Til aften skulle vi hjem til Johanne og Svend, sammen med Nanna og Steffen. Vi skulle have sushi og Anker skulle overnatte hos min mor. Cooper satte vi af hos H-P.

Hver gang Benjamin havde sagt noget til mig i dag, havde jeg ikke hørt det. Hvis jeg havde svaret ham, havde jeg svært med Mhh. Han var ikke sur på mig, han var forstående. Han synes dog det var frustrerende. Særligt sidst på eftermiddagen, da vi skulle ud af døren. Jeg forsvandt ned i min telefon og koncentrerede mig om at spille wordfeud.

Hjemme hos Johanne og Svend spiste og hyggede vi. De er noget bedre til at balancere det kedelige med det sjove. Det er rart ikke at føle det dårlige bliver glemt, og så er det rart at det ikke kun handler om det dårlige.

På et tidspunkt i løbet af aften kom vi ind på at tale om fremtiden. Hvad vi vil, hvornår folk er færdiguddannede og har et job. Jeg kunne se på Benjamin at han blev utilpas. Han vil ikke tale om det. Han føler sig fortabt og trives ikke i sit studie og samtidig vil han bare gerne blive færdig og blive til noget. Nanna er færdig med bachelor til sommer. Johanne er til Vinter. Det samme er Svend. Jeg synes også det er et hårdt emne. For jeg føler ikke jeg har en fremtid nogen steder lige nu. Jeg var begyndt at hvile i at min fremtid krævede tid. Jeg skulle bruge tid og vejledning på at komme frem til hvad min fremtid skulle byde på, også var planen at vi skulle have flere børn og passe på dem, men når jeg nu ikke engang kan lykkes med få børn på det rette tidspunkt, så de kan få en plads i livet, hvad fanden kan jeg så? Jeg ville gerne hjem. Hvilket jeg sagde til Benjamin. Han sagde at vi lige skulle blive og prøve at hygge os, i stedet for at flygte.

Vi kom til at hygge os. Vi spillede spil. Jeg drak min egen vægt i danskvand. For ikke at overspise is eller chokolade.

Vi kom begge trætte og triste hjem, men dyrkede sex. Vores lyst til hinanden og vores sexliv hænger ikke sammen med vores sinds liv. Jeg blev ked af det efterfølgende, fordi jeg inderligt ønsker mig at være gravid og jeg i samme tanke kom til at tænke på at jeg jo var gravid, men at det skulle afbrydes.

Jeg drømte i nat. Der var mange ting. Et mørkt sommerhus. Jeg kunne ikke finde Benjamin og Anker. Jeg bevægede mig rundt på nogle stier. De var fyldt af skodder, som folk havde smidt. Af og til trådte jeg på et skod der ikke var gået ud. Jeg kørte bag på en motorcykel og blev sat af i Paris foran en kæmpe stentrappe, med alt for store trin. Jeg kunne ikke komme op af den, men det skulle jeg, for mit barn var på toppen. I siden var der et reb, som jeg kunne gøre brug af, men i samme side stod en masse smukke drengebørn og kastede med papirflyvere, som skar huden, når ramte i deres forbi passering.

På vej op af rebet, faldt det. Jeg vidste at der ville komme et kæmpe ryk. Jeg holdte fast med alle mine kræfter mens jeg faldt med ryggen først. Væk fra mit barn på toppen.

13. januar 2018

Vi sov længe. Jeg vågnede op i trist humør klokken halv 11. Vi spiste lidt mad og kørte til min mor efter Anker.

Han havde som sædvanligt sovet uroligt, men vågner altid glad og tilfreds op.

Benjamin tog Anker med ind til Anders og Anette og jeg tog til Bernstorffsparken med Cooper og min far. Vi gik en god runde.

Min far er ked af det. Han siger at han ikke vil lægge mig i graven. Jeg svarede ham, at det regner jeg heller ikke med at han skal. Han blev glad for at høre mit svar, men jeg afsluttede det med at sige, at jeg i det mindste ved hvem jeg skal ned ved siden af. Så græd han. Sådan noget måtte jeg ikke sige. Sort humor, som min mor sagde i går. Da vi havde gået tur kørte vi om Rolf og Marlene. De var igang med at forberede Scotts 18 års fødselsdag.

Jeg har måtte skrive en svær og vred sms til Mille og Sofie i dag. Vores aftaler bliver hele tiden lavet om og rykket, og efter jeg i går skrev at jeg var syg og og har svært ved at overskue ugen, men ikke fik nogen former for respons. Skrev jeg at jeg ikke synes at de har været der. Jeg beskrev min sygdomssituation og skrev at de måtte henvende sig, som de vil. De snakkede sammen og henvendte sig efterfølgende. De kommer på besøg i morgen klokken 14.

Jeg har længe skulle snakke med dem, og fortælle dem at jeg har følt mig svigtet. Når jeg tænker tilbage på de få gange vi har ses, synes jeg oftere at det har krævet mit overskud, frem for deres.

Vi havde en aften blandt mange af i vores stue. Jeg har svært ved at holde fokus, koncentrere mig og lytte. Jeg forsvinder ned i min telefon. Jeg spiller, for jeg kan ikke holde instagram ud. Jeg ved ikke helt hvordan jeg skal håndtere det. Alle har deres små hverdagsproblemer. Alle klør hinanden på ryggen, mens jeg har liv og død problemer. Jeg føler ikke at jeg passer ind. Jeg poster ikke rigtig noget der fortæller om noget og jeg prøver ikke at bruge tid på at scrolle igennem det hele. Jeg dropper det ikke. Jeg venter på at jeg ved hvor jeg står i forhold til den her sygdom og kender til forløbet, og på at jeg er i stand til at formulere mig om min situation. Jeg har det som om at jeg har spærret mig selv inde i en lille lukket bobbel. En bobbel jeg ikke passer ind i, men jeg heller ikke kan finde ud af. Samtidig med at den bobbel er en del af min hverdag.

14. januar 2018

Jeg havde en aftale med Natasja i dag. Vi ændrede vores planer, som blev til lidt mad i byen, frem for kaffe hjemme og en gåtur. Hun foreslog Mad og Kaffe på Vesterbro.

På vej afsted satte jeg podcast i ørene, for at lytte til andet end musik, men samtidig lukke verden ude. Jeg mødtes med Natasja ved hovedbanen. Vi gik afsted mod vesterbro og brunch, men der var alt for mange mennesker. Vi startede ved Mad og Kaffe, men der var kø ud på gaden af folk der ventede på at komme til. Der var ingen af os der havde skænket søndags vandringen af brunch gæster i byen en tanke. Vi gik videre rundt på vesterbro for at finde et sted vi kunne spise. Det var dejligt at se hende. Hun siger hvad hun tænker, uden at være dum. Hun er åben, rar, betænksom, og befriende. Vi snakkede det hele igennem og så snakkede vi om alt muligt andet. Hvilket er nemmere at gøre, når man kender hinanden godt og når man er opdateret på hvad der sker i livet hos hinanden. Når jeg griner med hende, ved hun godt at alt ikke er okay.

Vi fandt et sted, og blev hurtigt enige om at den brunch vi havde fået serveret var lidt ligegyldig og blev enige om at vi holder os til planen om bare at gå tur næste gang. På vejen tilbage mod hovedbanen shoppede vi lidt på Istedgade Jeg købte et par grønne velour bukser og en grøn trøje. Jeg tænkte lidt på det som mit superhelte sæt og gjorde hvad jeg kunne for at ignorere den dårlige samvittighed over at bruge pengene.

Jeg måtte skynde mig da jeg først stod af toget i Jægersborg, fordi jeg havde presset aftalen med Mille og Sofie ind i dagen klokken 14. Jeg var først hjemme kvart over og de var kommet. Benjamin havde heldigvis taget imod dem. De så betuttede ud i stuen. Jeg kom hjem med energi fra en hyggelig tur med Natasja.

Mille og Sofie fortalte at de var virkelig kede af at høre at jeg er syg. De sagde at det var godt, at jeg skrev. Jeg fortalte dem alt hvad jeg selv vidste om min sygdom og mit kommende behandlingsforløb. Det var lidt svært med Anker om benene.

Vi fik også snakket om at jeg synes at de har været fraværende og at vi ingen kontakt har haft. De sagde at det var fordi, at de ikke vidste hvad de skulle gøre, og så er det hver gang endt med, at de ikke har gjort noget. Hvilket de godt selv var klar over var det mest forkerte, særligt når vi nu sad der overfor hinanden og talte om det. De ville gerne gøre deres for at gøre det bedre. Jeg vil også gerne gøre mit.

Det gjorde noget godt hos mig, at jeg fik fortalt dem, at jeg havde regnet med deres tilstedeværelse og omsorg, når livet lige pludselig var rigtig hårdt. Nu må vi se. Jeg rimelig afklaret. Det ville være så dejligt hvis vi kunne have noget mere kontakt, men hvis ikke der er muligt, så klarer jeg mig uden.

Sofie hjalp mig med at lægge det ene bukseben op på mine nye velour bukser. Jeg klarede selv det andet da de var gået. Benjamin så Vikings.

15. januar 2018

Jeg prøver lige nu at detoxe. Min mor siger at jeg skal slippe mel, mælk og sukker. Det er svært. Jeg prøver så godt jeg kan, så det er begrænset hvad jeg indtager af de tre ting lige nu.

Jeg havde en aftale med Sofie F. Jeg afleverede Anker, gik hjem med Cooper og videre til toget. Ellen sad i entreen da jeg kom ind med sine store grå-brune øjne. Hunden var bare glad.

Vi snakkede hele sygdoms emnet igennem. Hun spurgte lidt ind. Hun synes at det er uvirkeligt at jeg nærmest har levet tre liv på mine blot 25 år og at vi ikke fortjener så meget smerte og besvær.

Jeg fortalte hende at jeg er meget frustreret over min manglede fremtid. Ikke fordi jeg har tænkt mig at dø, selvom det er en mulighed med den sygdom. Min fremtid i livet er ikke eksisterende, fordi jeg endnu ikke har haft en hverdag efter endt studie. Jeg er ikke noget. Jeg er ikke sygemeldt fra noget konkret. Før skulle jeg sygemeldes for at finde min vej. Nu er jeg sygemeldt med en alvorlig sygdom. Jeg har ikke noget at vende tilbage til. Jeg ved ikke hvem jeg er, eller hvem jeg skal være, eller hvad jeg skal være. Noget i mig havde dannet en tanke om at jeg bare skulle leve for mine børn, men lige nu fejler det også.

Da jeg gik derfra ringede Nanna. Vi aftalte at mødes i Jægersborg. Jeg tog først omkring centrum og gik forbi barbershop, for at få hjælp af Jonas til at fjerne mine piercinger til min skanning i morgen.

Nanna mødte mig i Jægersborg. Hun ville gerne bare give mig selskab. Vi gik efter Anker sammen.

Benjamin havde William på besøg. Vi spiste frokost og brugte nogle timer sammen.

16. januar 2018

Jeg skulle være på riget klokken ni. Benjamin afleverede Anker, mens jeg tog alene afsted. Min mor mødte mig der inde. Vi gik forkert til at starte med. Vi skulle i kælderen. Der stod stråling på skiltet.

I den underste kælder finder man stråleafdelingen. Jeg synes der var ubehageligt, selvom de har gjort sig umage med at gøre det til rare omgivelser, med malerier, planter, kaffe og sandwiches. For hver gang en patient passerede os, blev jeg mere og mere utilpas. Jeg føler stadig ikke at jeg passer ind. De mennesker jeg ser er primært gamle og grå og kan ikke selv gå. Der er folk med store sår, mange folk uden hår. Der kommer folk langvejs fra. Jeg tænkte på om de havde overvejet om den behandling og de mén der kommer af behandlingen er det værd. Hvor mange af dem har taget stilling til om ingen behandling måske var en bedre mulighed.

Jeg var fastende og ventende. Jeg havde mest lyst til at spise en sandwich fra køleskabet.

Der blev lavet en maske efter mit hoved. Den skal holde mig i præcis samme position ved hver stråling. Det er et grønt net der sættes over mit hoved og dækker ned til mine skuldre. Det hæftes fast

på lejet jeg ligger på. Det var ubehageligt. Jeg havde lyst til at bryde ud og det er svært at synke, mens den var spændt på. Det kan jeg godt få en smule panik over. Det er godt jeg normalt ikke lider af nogen former for klaustrofobi. Efter nettet var formet efter mit hoved ventede vi længe. De var forsinkede.

Da jeg blev kaldt ind til skanning, aftalte jeg med min mor, at hun bare kunne gå tilbage på arbejde, så hun ikke blev alt for længe væk. Jeg fik det radioaktive sukkervand i kroppen og skulle ligge stille uden at sige noget i 45 minutter. Der var ikke engang signal på min telefon. Jeg fandt frem til at jeg havde set et enkelt Mads og mono-polet afsnit downloadet og selvom jeg normalt ikke gider at høre om andres folks problemer om forhold, sexliv, naboer, venner som skaber sig, svigerfamilier og fester, så var det bare godt at det var der. For ellers havde det været mig i et kedeligt rum med fugle klistermærker på væggen og et ur lige foran mit ansigt med sekundviser. 45 minutter går nemmere med noget i ørerne, også selvom det er i selskab med Mads og mono-polet.

Jeg blev spændt fast med mit nyreformede net om hovedet og blev skannet i 30 minutter liggende helt stille, næsten uden tøj på. Det gjaldt om at holde ud, så skannings tiden ikke blev forlænget. Det var ikke særlig spændende. Jeg fik pillen droppet ud af hånden da jeg var færdig og så blev jeg tatoveret. En enkelt sort prik på brystkassen. I forhold til alt hvad jeg har fået lavet af tatoveringer, føltes det helt forkert ikke at kunne vælge selv. Jeg følte mig stemplet. Nu er jeg en "synlig" del af en klub jeg ikke gider at være medlem af. Kræft Klubben. Lidt det samme som med sorgen. Jeg mangler bare et helt synligt stempel fra sorgen. Jeg føler at jeg er blevet placeret i en vogn og jeg har ingen medbestemmelse over hvor vi køre hen. Det er faktisk ret grænseoverskridende. De bestemmer over mig. Du skal have det her i din krop. Få dig en abort. Fjern dine piercinger. Lig stille. Mød op. Lev.

Jeg var færdig tog jeg to sandwiches i køleskabet og drak en juice, selvom det gik mod min detox ting. Min mor siger at det er vigtigt for mit liv at spise ordentligt. Hun siger at jeg skal leve. Hvilket jeg skal. Jeg vil gerne leve ordentligt. Det kan kun blive bedre for min krop, i stedet for de chokolademuffins jeg ofte bare spiser til frokost.

Jeg gik fra Riget mens jeg talte i telefon med Benjamin. Jeg gik til kirkegården først og bagefter videre til The old barbershop, for at få hjælp af Jonas til at sætte mine piercinger i igen. Jonas er altid så sød ved mig.

Jeg gik i genbrugen på vej hjem.

17. januar 2018.

Jeg har blødt i dag. Det kan være at jeg abortere af mig selv. Måske gårsdagens undersøgelse har noget at gøre. Det ville være simplere end piller. Selv om ingen af delene er rare.

Vi afleverede Anker sammen og tog til Riget derfra. Vi skulle være der klokken 09.40 og mødtes med min mor. De var begge tog med, for at høre hvad lægen, eller professor Lena har at sige.

Lena havde ikke nået at kigge skanningsbillederne et nøje igennem, men det hun kunne sige var at kræften ikke havde spredt sig til lungerne, hvilket var en rigtig god nyhed i alt det her dårlige. Hun gentog lidt af det hun sagde sidste gang. Informationer omkring bivirkninger, der kom lidt flere specifikke detaljer på. Midt syn vil blive beskadiget, men i midten, hvilket mit andet øje kan hjælpe med at gøre op for. Jeg vil miste hår alle steder strålerne rammer. Bryn, vipper og noget på hovedet.

Min mor var glad for at være der, for selv at hører alle informationerne.

Til sidstnævnte Lena Protonstråling. Hun siger at de vil kigge lidt nærmere på placeringen af min tumor og vurdere om det er den form for stråling jeg skal have. Det er ikke en metode man kan blive behandlet med i Danmark endnu, så hvis de finder det nødvendigt vil hun sende mig (Anker og Benjamin) seks uger til Houston, Texas, for at blive behandlet der.

Sygeplejersken Lise, tog os med videre til et lillebitte mødelokale, Der stod konference på skiltet, vi kunne netop sidde tre personer der inde. Lise fortalte om alle mulige praktiske informationer. Hun havde foldere til det hele. Kost under behandling, familieliv, sexliv, hvordan man er en god pårørende, Inden hun rigtig havde noget at sige særlig meget, stod der en meget energisk kvinde i døren ind til det meget lille konferencerum, som vi havde placeres os i. Maiken. Projektkoordinator for unge med kræft. Nærmest forpustet introducerede hun sig selv og sit arbejde i Kræftværket på 5. sal opgang 5. Kræftværket er til for, at man som ung kan føle sig mere tilpas i sin sygdom og møde andre unge med kræft. Hun sagde at hun altid er til rådighed og hjælper til med at søge legater, fordi det er hårdt at være ung og syg, hvilket penge kan hjælpe lidt på.

Det konferencelokale indeholdt lige pludselig alt hvad vi har stået og manglet og efterspurgt i sorgen. Alt hvad vi selv har skulle have overskud til i sorgen, har vi nu fået overdraget og leveret med det samme i sygdommen. Det var bemærkelsesværdigt opløftende og helt uventet, så på trods af alle mulige tunge følelser og informationer, gik vi derfra stabile og ved godt mod. Her var der nogen til at hjælpe med noget. Her er der nogen der vil hjælpe med at give mig en bedre hverdag, end jeg vil kunne skabe alene for mig selv.

Vi gik fra Riget til kirkegården og bagefter hentede vi hunden hjemme og hentede Anker i vuggestue og kørte videre til Cafeen. Malene gav lidt brød og kaffe.

Fra Amager til Bagsværd, for at få hunden til dyrlægen. 1300 krs ondt i maven, men det var godt hun kom til lægen, for hun var blevet tynd og har haft det skidt.

Johanne, Svend, Steffen og Nanna kom til Vegansk spaghetti bolognese. Det er altid rart at se dem, på trods af en lang dag. Vi er rolige i deres selskab.

18. januar 2018

Jeg havde en aftale hos min egen læge. Jeg havde mest bare lyst til at lave ingenting og blive hjemme. Jeg synes der har været rigeligt at lægebesøg på det seneste. Jeg kom ud af døren, men med den forkerte bus og da jeg først opdagede det, kunne jeg ikke nå til lægen til den rette tid. Jeg stod af bussen ved Gentofte station og kunne tage toget tilbage til Jægersborg. Jeg ringede for at aflyse lægen, men de tog ikke telefonen. Det endte med at jeg var på en ligegyldig rundrejse med det offentlige i Gentofte, torsdag morgen.

Hjemme lavede jeg ikke andet end at se fjernsyn og spise tomatsalat.

Anker skulle være i vuggestue til efter anden lur, så det var en lang dag uden ham. Jeg brugte hele dagen på sofaen. Anker klare det så godt i vuggestuen. Pædagogerne siger at han er et livsstykke. Glad hele dagen og tidsindstillet til sine lure og spisetider.

Alt det her med sygdom skal nok gå på den ene eller den anden måde. Jeg kan blive rask. Jeg kan blive mere syg. Jeg kan få tilbagefald på et tidspunkt. Jeg kan dø. Hvis jeg dør, ved jeg hvem jeg skal ned til. Den tanke skræmmer mig, men selvom den skræmmer mig, så gør den mig også mere rolig.

Hvis Noam kan, så kan hans mor også klare at det at dø. Anker ville jeg efterlade med den bedste mand og far man overhovedet kan forestille sig, så de to kommer også til at klare det.

19. januar 2018

Jeg tog ikke til Gynækologen i dag. Jeg har blødt så meget, at det må have været en spontan abort. Jeg ville også helst bare blive hjemme, uden at skulle noget. Jeg er allerede træt af lægetider og jeg ved at det er alt for tideligt i denne process.

Min krop har vidst hvad der var bedst i denne situation.

Jeg og Benjamin spiste fredagsburger uden boller.

20. januar 2018

Jeg havde planer i dag og jeg har planer i morgen, så Benjamin havde besluttet sig for at tage op og besøge sin mor og Anders i deres sommerhus sammen med Anker. De skal overnatte der. Hvilket betyder at jeg skal være alene og sove alene for første gang i evigheder. Jeg kan faktisk ikke huske hvornår jeg sidst har sovet alene. Det er ikke fordi at jeg ser særlig meget frem til det.

Jeg vinkede farvel til dem allerede klokken 8 om morgenen. Benjamin ville gerne når der op inden Ankers lur.

Jeg gik igang med det skæve kammer. Det var fuld af rod. Det minder om et pulterkammer og er et kæmpe oprydningsprojekt, men så var jeg sikker på at være beskæftiget. Hele lejligheden rodder.

Nanna og Johanne hentede mig i bil klokken 12. Vi kørte til Bagsværd Sø for at gå en lang tur, sammen og med hunden. Vi gik i skovens mudder, blandt en masse fældede træer og snakkede. Vi gik fra Ro stadionet til Sophienholm. Ved sophienholm satte vi os på en træstamme og drak en kop medbragt kaffe og spiste en snegl.

Vi snakkede om kræft. Vi snakkede om mødet med hjælpen på Riget. Hvordan jeg blev taget imod af Maiken og sørget for at sygeplejersken Lise. Jeg oplever at sygdommen ikke er et tabu på samme måde som døden og sorgen er. Folk vil gerne hjælpe. De vil være med til "kampen mod kræft". I denne sag er der noget at vinde. Livet er prisen. Den største pris af alle, for den bedst kæmpede kamp. Her kan min historie blive en succes. I sorgen er der intet at vinde, for man har allerede tabt til døden. I sorgen kæmpes der ikke for at leve, men der arbejdes for at overleve. Sygdommen har allerede vist mig åbenhed. Folk har håb. Der er tilbud om hjælp. Det mangler sorgen, ikke håbet, men tilbud om hjælp. Hjælp mangler der hvor det er allervigtigst at få den og allersværest at bede om.

Hvis jeg ender med at få noget ud af al den hjælp jeg bliver tilbudt, så kan det være at sygdommen kommer til at være vores redning tilbage til et mere almindeligt og stabilt liv.

Der er noget særligt ved at være medlem af gruppe nr. 2, som igen gider at være medlem af.

Vi gik 8 kilometer i alt. Jeg kunne mærke det i mine ben.

Johanne tog hjem til Svend. Nanna tog med mig til Jægersborg. Hun hjalp med at rydde lidt op og indrette det skæve kammer, til Ankers værelse. Det blev rigtig godt.

Vi spiste en pizza, så lidt fjernsyn og så tog hun hjem. Jeg gik ind i seng. Så en halv film på computeren og så sov jeg, lidt uroligt, men sammen med Cooper.

21. januar 2018

Jeg vågnede ti minutter i ni, til en besked fra Sine, om vi skulle luften hunde sammen klokken ni. Jeg skrev at jeg var klar når de var klar. Vi gik en tur om hundesømosen. Sine inviterede mig op til morgenmad bagefter. Milans far og Milans fars kæreste var der. Jeg blev hængende et godt stykke tid. Så længe at jeg endte med at skulle skynde mig, for at nå til Croquis sammen med Fredericke.

Jeg tænkte på at jeg var alene, men ikke rigtig havde været alene.

Jeg kan godt lide at tage til Croquis. Der er noget rigtig rart ved at sætte sig lidt uformelt i bade omgivelser i en rundkreds sammen med en masse andre mennesker, der sidder i samme rundkreds kun for at tegne et nøgent menneske. Alle er fokuseret på det enkle nøgne menneske tilstede. Det handler ikke om nøgenheden, men om linjerne i kroppen og det udtryk den enkelte ønsker og kan få frem på papir med sin blyant. Jeg er ikke en dygtig croquis tegner, men jeg får tegnet noget, som jeg synes jeg kan bruge og arbejde videre med.

Fredericke er altid energisk og rar at være sammen med. Hun havde synet en skjorte, som hun ikke var tilfreds med. Jeg var vild med den, den passede mig og hun var så flink at forære mig den. Jeg sætter så stor pris på sådan noget. Jeg elsker selv at kreere og forærer til dem der vil det jeg har brugt tid på. På samme måde elsker jeg at modtage fra folk der selv kreere og vil forærer til en der sætter pris på det der er lavet.

Benjamin og Anker var kommet hjem, da jeg kom fra Croquis. De havde haft det godt og hygget sig. Anker tager altid imod mig med det største smil og tilhørende glædes lyde. Han er begyndt at kysse. Han åbner sin mund og rykker tættere på og vil have at vi kysser ham. Hvis man ikke reagerer hurtigt nok, når han at komme fra det og går til noget andet.

Alex, Christian og Marcelle kom til eftermiddagskaffe. De havde kage med. Sidst vi så Christian og Marcelle var til vores bryllup. Før brylluppet kan jeg ikke huske hvornår vi har set dem. Jeg var ikke vildt oplagt til deres besøg. De er så søde, men jeg var træt og ville bare gerne være sammen med min familie, også er der noget irriterende ved at spise kage klokken 17 (én time før vores aftensmad) med flok vi ikke har set i fire måneder og mere, men de er søde, rare og rolige, hvilket gøre det mere irriterende at vi ikke har ses. De kom nok primært for at se til os og høre om kræften.

22. januar 2018

Benjamin har svært ved at komme ud af døren til sit studie. Han blev hjemme i dag. Vi snak ned og havde brug for at have et ærinde, for at kunne komme op og igang. Vi endte med at gå til Ikea. Jeg skulle bruge en pude og ville også gerne kigge på sengetøj.

Vi snakker godt sammen når vi går.

Benjamin skulle hjem til Alexander, så jeg spurgte min mor om hun ville spise med mig og Anker. Sussie kom også og spiste med til "Hvad vi havde i køleskabet middag". Det var mest bare kål.

Jeg delte min sygdom på de sociale medier i dag. Jeg har fået rigtig mange hilsner. Det er rigtig fint, men jeg gider egentlig ikke opmærksomhed på dårlighed mere, men jeg bliver ved med at dele når

jeg selv har lyst og på mine egne præmisser. Jeg har desværre ikke meget andet end dårlighed lige nu.

23. januar 2018

Anker er i vuggestue fra 9 - 15 nu, og han klare det rigtig fint. I de timer han er der, sover han 2x2x timer og spiser tre måltider. Han er glad og velstimuleret. Han er et livsstykke.

Jeg brugte dagen på kreating. Jeg rodede mere end jeg producerede også var jeg lidt gnaven og spydig overfor Benjamin.

Vi gik en lang tur med Cooper og tilpassede det så vi kunne hente Anker på vejen hjem. Efterfølgende tog jeg og Anker hjem til min mor for at spise aftensmad sammen med Ian, H-P, H-Ps ven og Ehm. Benjamin ville helst blive hjemme.

24. januar 2018

Jeg har første dag i stråling i dag. Benjamin skal med mig. Efter at vi havde afleveret Anker i vuggestue tog vi til Lyngby hvor vi spiste en bolle og drak en kop kaffe. Vi havde et par småindkøb, som vi ordnede inden vi gik til Benjamins bedsteforældre for at låne deres bil. Der lå også en genbrugsbutik på vejen, som vi kiggede lidt rundt i.

Vi kørte til Riget. Klokkeren 12.30 skulle vi drikke kaffe med Maiken i kræftværket på 5. sal. Jeg gik derop, mens Benjamin fandt en p-plads.

Maiken er ungdoms koordinator for kraftværket, som er et rum hvor unge med kræft kan mødes. Maiken var lige så energisk, som ved vores første møde. Hun vil os det godt. Jeg og Benjamin fortalte vores historie. Hun blev helt forarget over at høre, at vi ikke havde fået tilbud om hjælp efter ulykken. Hun havde lyst til at vi kørte sagen mod Københavns Kommune. Hun sagde "Jeg ved godt at i er et andet sted i det her nu, end jeg er, men jeg bliver helt vred indeni".

Jeg og Benjamin er også vrede og kede at hele sagen, og særligt at det aldrig blev en sag, men det har ikke på noget tidspunkt virket overskueligt. Det sted her, den hjælp og de tiltag der er til at få hjælp, som en selvfølge, gør mig mere sikker på, at der skal ske nogle ændringer i proceduren og mangel på samme, når man mister et barn.

Klokkeren 14.45 havde jeg tid i underste kælder. Jeg har ikke hørt mere fra Professor Lena, men jeg blev mødt af en sygeplejerske, som fortalte mig lidt hvad hun vidste og jeg fik udleveret alle mine 33 stråletider. Hverdag, men alle forskellige tidspunkter i løbet af dagen, hvilket jeg synes er lidt ærgerligt. Det gør det svære at lave en rutine ud af dagen.

Jeg blev bedt om at fjerne alle mine piercinger. Jeg gør det, som en selvfølge, men vil rigtig gerne finde en løsning på at kunne beholde dem, for det er en del af hvad hvordan jeg "klæder mig". Det er en del af mit udseende. Det er noget jeg er glad for, og når jeg tager dem ud, er det endnu en ting i rækken af ting, der ændre på hvem jeg er. Det er nemt for en sygeplejerske eller en læge at sige, at de "kun" skal være ude i 6 uger, men efter 6 uger, kommer mine piercinger højst sandsynligt ikke i igen.

Jeg er ked af at det er alle mulige andre faktorerne der bestemmer over mig. Jeg er ked af at det hele har så mange personlige konsekvenser. Jeg gør alt hvad jeg kan for at holde sammen på mig selv, men

jeg bliver pillet fra hinanden stykke efter stykke. For hvert skridt i den her process bliver det hårdere og hårdere.

Mine piercinger er fjernet, så må jeg se hvad der kan komme i om 6 uger og så må jeg se om der er noget der skal laves igen.

De spændte mig fast på glas båren. Jeg fik nettet over ansigtet. De tegnede, snakkede og placerede forskellige ting både på mit hoved og på min krop. Det var rigtig ubehageligt. Jeg var ude af stand til at gøre noget. Jeg kunne mærke at Benjamin var utryg. Han kunne ikke lide at se mig sådan. Da jeg endelig lå rigtig tog de billeder. Det er en del af den daglige process. Bagefter blev jeg strålet.

Der var mange der gerne ville høre hvordan det var gået og hvordan det gik. For at få svaret alle, skrev jeg en standardtekst, jeg kunne sende afsted med små redigeringer i til de fleste. "Det er gået fint, folk er flinke, men det er ikke særlig sjovt".

Endnu et kapitel i mit liv der er med til at redefinere og definere mig som person er begyndt i dag.

Nanna, Johanne og Steffen kom til middag.

25. januar 2018

Vi havde stadig Benjamins bedsteforældres bil, og jeg havde en tidlig stråletid. Så Benjamin kørte mig til Riget, satte mig af, kørte selv om kirkegården, for at hente mig igen bagefter. Jeg kom ind lidt før tid og i dag tog hele proceduren kun 20 minutter, fordi alt var installeret og klar. Jeg har fundet en plastik piercing hjemme i mine gemmer, som jeg har valgt at sætte i ved øret, for at bevare den, det var heldigvis okay med dem. Jeg er stadig ked af at mangle den i nakken. Min tungepiercing føler jeg, at jeg godt kan leve uden. Min næsepiercing tager jeg bare ud ved hver stråling og sætter den i igen bagefter, det er simpelt nok, så længe den ikke bliver generet af det.

Lisjan som er socialrådgiver på Riget ringede. Hun vil også gerne hjælpe med legatsøgning og hvad hun ellers kan hjælpe med. Jeg fik også et opkald fra Dagpenge. Min sagsbehandler der var overraskende flink. Jo flere jeg taler med, desto flere søde mennesker i systemet finder jeg ud af der er. Det er ret overraskende. De er rørte og de vil hjælpe. De er forargede over at der ikke er andre der har hjulpet før. Ung med kræft er nok bare mere relaterbart, end ung mor uden barn.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på, at der skulle kræft til før at vi får hjælp og førend at vi ved at der faktisk er hjælp at få.

Når jeg børster tænder kigger jeg ofte på mig selv i spejlet. Jeg kan falde i staver over at kigge på mit eget spejlbillede. I dag så jeg anderledes ud. Tyndere, mere ligeglad, pæn, men også grim på samme tid. Ældre, slidt. Træt. Tidens tand har allerede sat sine spor. Jeg tænkte på hvornår jeg mon mister hår og hvor meget jeg vil miste, om det er så meget at det hele skal af. Jeg gider ikke sådan en lappeløsning. Jeg tænkte også, tænkt at jeg kan stå her helt roligt, efter alt hvad der er sket og med mere der skal komme, kigge på mig selv i spejlet, børste mine tænder, som jeg altid har gjort og tænke på det hele. Tænke på Noam. Hvordan vi mistede ham, at være en del af den ulykke, også stadig bare forholde mig roligt. Børste videre. Spyttede ud, skylle min tandbørste og gå ud og gå videre. Ikke som om intet er hændt, for det er det. Jeg er mærket, men jeg kan gå ind i seng og sove. Hvordan kan jeg sove om natten? Hvordan kan jeg synge og danse med Anker på armen om dagen. Have tålmodighed til hans måltider og putning. Hvordan kan vi grine og elske? Vi kan alle ting alle dage. Vi gør det bare. Der er ikke nogen grund til ikke at gøre det. Det nytter ikke noget at bryde sammen og gå i panik.

Det sværeste lige nu er at finde plads til mig selv. Holde mit hoved højt og få mig selv ud i livet. Jeg er derude med min søn og jeg er derude med min mand, men jeg ved ikke hvad jeg skal stille op med mig selv.

Jeg blev spurgt i dag om jeg er bange for døden. - Selvfølgelig er jeg det, men jeg er ret afklaret med døden og jeg er helt klar over at jeg skal dø.

26. januar 2018

Jeg afleverede Anker og tog videre til stråling klokken 10.20.

Noam har fylder meget i mit hoved. På mit skærbillede på telefonen og alle andre billeder jeg ser af ham er han to år. En alder Anker nærmer sig. En genkendelig størrelse. Noams fødselsdag nærmer sig også. Han ville være fyldt 4 år. 4 år og være storebror til Anker. En stolt storebror. Jeg var tæt på at blive ked af det i bussen på vej til Riget. Sara, som har Valdemar, som jeg var i mødregruppe med Noam med har fået en datter, Aya. Hun skrev til mig, og sendte et billede af næsten 4 årige Valdemar med sin lillesøster. Det var fint nok at modtage det, for jeg ville aldrig ikke modtage noget. Jeg ville bare ønske at vi havde Noam og kunne få alt det liv med. Jeg holdte sammen på mig selv, og stod af bussen ved Riget, uden en mine.

Efter Stråler gik jeg til Kræftværket på 5. sal. Der var planlagt fælles frokost med pizza klokken 12. Jeg havde taget min dagbog og min computer med, så jeg havde noget at tage mig til, men da jeg kom ind i det lille rum, mødte jeg Clara. Clara sad og strikkede. Vi begyndte at snakke. Clara fortalte om sig selv. Hun er 21 år og kræftfri efter et brystkræftforløb med kræft i begge bryster. Hun er den yngste hidtil med brystkræft i begge bryster. Hun var netop kommet i gang med sit rekonstruktionsforløb, som er en årelang process. Det virkede til at hun synes at det var lidt uoverskueligt, så lang tid det ville tage at få to ens bryster igen. Hvilket jeg godt kan forstå, når man står efter et års sygdomsforløb uden bryster som 21 årig. Hun var sej. Det kunne jeg se på hende. Hun ved hvem hun selv er.

Jeg hilste på en anden ung kvinde, som også ved præcis hvem hun selv er. Christiana. Christina fortalte mig sin historie. Hun er uheldigt syg. Hun har en tumor i hjernen, som hun skal leve med resten af sit liv. Tumoren har grebet fast i hendes øjne nerver, så hendes ene øje var ikke funktionelt og hun gik med klapp. Hendes tumor tager ikke imod stråler og ved operationer har de kun kunnet fjerne den delvist. Lige nu er den ikke i vækst, så hun går til tjek. Hun kan godt få et langt liv af den, måske dør hun med den en dag som gammel, ellers dør hun af den.

Hun sagde noget om, at hun ikke kan se nogen grund til at lukke sig selv inde og være ked af livets tilstand. Livet det skal leves. Det kunne jeg rigtig godt lide ved hende. 18 år. Så meget smerte og så meget livserfaring og stadig fuld af optimisme. Jeg vil også altid stå på mine ben.

Iqra deltog også i dagens fællesfrokost for unge med kræft. Hende observerede jeg mere end jeg talte med hende. Hun var sprudlende og oprigtig sød. Lidt forvirret eller bare dårlig til at holde fokus.

Louise var med for gammelt venskabs skyld. Fri for kræft i Centralnervesystemet. Hun havde fri fra arbejde om fredagen og kunne derfor deltage. Hendes frustrationer efter et kemoforløb gik blandt andet på hendes hårvækst. Hun synes at det voksede alt for langsomt. Hun havde planer om en New York tur og videre rundt i USA. Hun har boet der før og så frem til at se gamle venner. Jeg kunne

mærke at jeg også gerne ville rejse, da hun fortalte om sine rejseplaner. Det er godt med de livshistorier og al den styrke, så det hele ikke bare er triste skæbner.

Der kom en grædende kvinde ind til frokosten. Hun kendte de fleste og de kendte hende. Jeg kunne komme frem til at hun var ked af situationen med sin mand, Bjarke. Han har Leukæmi og skulle have haft en transplantation, men blev indlagt meget dårlig tirsdag, hvilket han måtte i voldsom behandling for, som så udskyder planerne om transplantation.

Jeg blev hængende længe. Jeg havde svært ved at rejse mig op og gå. Det var først da min mor ringede og spurgte om hvor jeg var, og om jeg skulle hjem.

Jeg gik over søerne til kirkegården.

Jeg hører så ofte at jeg er stærk, men hvor stærk kan man egentligt være og kan man være for stærk. Er det det værd at være den de kalder stærk. At være den stærkeste. Kalder de mig det kun fordi det er nemt. Fordi det er trøstende, tænker de. Eller tænker de mig også som stærk?

27. januar 2018

Benjamin fik William på besøg.

Jeg tog med min far på tur. Vi shoppede bare lidt rundt i Lyngby og spiste frokost sammen. Han skal rejse på tirsdag, så vi skulle lige nå at se hinanden.

Jeg var kort for hovedet. Jeg ved ikke helt hvad jeg vil, når jeg bliver spurgt.

William skulle blive og overnatte. De satte computere op og holdte spilaften. Jeg tegnede, skar i linoleum og lavede tryk, indtil jeg havde ondt i fingrene.

Det var rart at se Benjamin så afslappet og drengerøvet. Det er noget han har trængt til. Det er kun William der kan få det frem i ham på den måde. Jeg er begyndt at kende William meget bedre og føler mig tilpas i hans selskab/med hans tilstedeværelse.

Aften sluttede alt for sent.

28. januar 2018

Jeg stod op med Anker. Han sover dårligt i sin egen seng og kommer til mig, hvor han klart sover bedst med sit hoved helt oppe i min ansigt og ofte fødderne ved Benjamin. Benjamin blev liggende.

Jeg fortsatte lidt på mine tryk, også lavede vi morgenmad.

Min far ville have mig med til min farfar, så jeg kørte med ham til plejehjemmet. Det var frokosttid. Der er noget helt roligt og kærligt over frokosttid på et plejehjem. Der blev serveret, serviceret, skåret ud og nogle blev madet. Jeg sad bare og kiggede på, på Jens, Jørgen, Grethe, Karen, Marie og plejerne. Jeg følte mig fjern fra mig selv og kort for hovedet, men der til plejehjem frokost, skulle jeg ikke noget som helst, andet end bare at sidde og være til i et rum fuld af gamle mennesker.

William var taget hjem, da kom tilbage.

Jeg var meget træt, men vi skulle til fødselsdagsmiddag hos Anette. Vi blev hentet.

Det var som vanligt fint, stille og roligt med dejlig mad. Jeg var stadig helt ør i hovedet, så jeg var ikke meget værd, men jeg gjorde mit bedste.

29. januar 2018

Anker var afleveret i vuggestue. Benjamin var taget afsted til studie og Nanna kom for at besøge mig klokken ni.

Vi spiste lidt morgenmad og lavede lidt impuls krea. Jeg gik igang med et fastelavnskostume af hvad jeg havde i gemmerne. Det blev til et blæksprutte kostume.

Nanna tog med mig til stråling i dag. Sygeplejerskerne var virkelig flinke. De viste og fortalte, så imens jeg lå der hvor jeg plejer, spændt fast, var Nanna med ude bagved, sammen med sygeplejerskerne og dem der styremaskinen. Hun overværede min behandling på skærmene og så mit indre.

Vi gik til min mor på kirkegården bagefter. Min mor havde købt en hylde på Dba hun skulle hente, også ville hun prøve sofaer i sofakompagniet. Vi kørte med hende på tur. Nanna gik hjem efter vi havde kigget på sofaer i deres showroom på Amager. Min mor kørte mig til Nørrebro og satte mig af ved Ravnsborggade.

Jeg havde besluttet mig for at blive klippet korthåret og Pernille, fra mit gymnastik fra mange år tilbage, havde tilbudt mig at blive klippet af hende i den salon, som hun arbejder i. Hun startede med at klippe min 30 cm lange hestehale af. Jeg har tænkt mig at donere det. Jeg fik klippet kort pagehår med kort pandehår. Det er pænt og friskt, men jeg skal vænne mig til det, og det skal lige sætte sig efter en omgang ny klip.

Da jeg endelig kom hjem var jeg fuldstændig færdig, efter en lang dag. Jeg er rigtig meget ude for tiden.

30. januar 2018

Vi hygger os sammen om morgenen, når vi først har fået vores kroppe ud af sengen. Anker får serveret en kæmpe portion havregrød, som han spiser. Vi sætter lidt musik på, inden vi går ud af døren, som han danser til. Han er dygtig til at blive afleveret. Nogle gange bliver han ked af det, men han bliver hurtig glad igen.

Jeg tog Hjem til Freja på Østerbro og hyggede lidt med hende og lille Fridthjof. Hun har på sin måde en ophøjet ro, når man er i rum med hende, en ro jeg også kender fra hendes instagram, selvom det ikke er den samme ro, for på instagram er roen stilren og iscenesat. Hjemme hos hende er der ro i kaoset. Hun er sammensat. Jeg tror, at jeg har et girl crush. Ikke på instagram-Freja, men på personen Freja.

Hun fulgte mig på vej til Riget i vintersolskin, med Fridtjof i vogn.

Der var fælles frokost i kræftværket i dag. Rummet var fyldt. Der var nogle af de samme fra sidst, også var der nogle nye.

Sabrina var der sammen med sin stadig indlagte og meget syge mand Bjarke og deres søn Elias på 4 år. Jeg tænkte på Noam. Ikke fordi han lignede ham, men fordi han ville have haft samme alder. Bjarke var meget træt af at være syg. Han får noget der hedder It-behandlinger. Jeg kender ikke til omfanget af hans sygdom, eller hans udsigter. Det ser sort ud, men jeg håber på det bedste.

Jonas og Jonas mor var med.

Iqra fortalte om alle de bivirkninger binyrebarkhormon behandling giver hende. Hun viste mig billeder af sig selv før sygdom. Hun var meget slank. I dag er hun ked at hun har taget sådan på.

Julie, kræftfri og sygeplejerskestuderende i dag.

Maiken er her altid. Altid hjælpsom og glad.

Jeg tænker ofte på hvad mit lod i livet er. Jeg tænker på held, på lykke og på kærlighed. Mine tanker vil altid bevæge sig hen mod at fortælle mig, at jeg har held i kærlighed, men inden jeg når til den tanke og konklusion, at jeg har held i kærlighed, fortryder jeg og stopper tanken. Jeg har min enorme kærlighed til og med Benjamin, men det er ikke kun held. Det er også et arbejde. Et samarbejde. Min kærlighed til Noam er alt andet en heldig. Den er brast, men måske det stadig hedder held i kærlighed, selvom det er ulykkelig kærlighed, for kærlighed er der massere af. Held i ulykkelig kærlighed.

Jeg kørte med min mor hjem fra Riget. Hun skal passe Anker, mens jeg og Benjamin skulle i Sorggruppe. Vi kom alt for tidligt afsted, og blev helt forvirret over det, fordi vi normalt er sent på den, når vi skal i sorggruppe. Vi kom frem til at det måtte skyldes vores nyere rutine med Anker, hvor vi alle spiser sammen klokken 18. Før havde vi ingen rutiner. Vi kørte en hurtig tur om Lyngby.

Jackie og Ivar havde meldt afbud, hvilket var lidt ærgerligt, for jeg ville gerne have set dem og hørt om deres rejse til Australien, henover nytåret og Hans' dødsdag. Simon og Helle var med i dag. Det var den anden Helle også, og Gruppe koordinator Susanne.

Vi fortalte hver især om hvordan vores jul havde været. Jeg synes at julen lå så langt væk. Selv min sorg var negligereret i forhold til min sygdom. Sygdommen fylder det hele lige nu.

Helle fortalte, at hun havde taget sig sammen til at passe på sig selv, hvilket havde betydet at hun var kommet til et brystkræft tjeq, efter hun for flere år siden havde været i strålebehandling for brystkræft. Noget hun aldrig havde delt med sin afdøde datter Josefina.

Hun fortalte at frygten for at miste et af sine andre børn sad i hende. Hun føler at det ikke er utænkeligt at endnu et barn skal dø fra hende. Det forstod vi alle sammen. Hun har en åbenhed jeg respekterer. Hun er skarp og måske endda skrap, men det er en skarphed jeg er begyndt at vænne mig til. Jeg kan godt se hendes bløde side igennem den der skarpe kant. Hun er en ultra sej kvinde og på det hun fortæller os i sorggruppen, tror jeg at der er rigtig meget liv levet og rigtig meget hårdt liv levet.

Simon og Helle havde holdt jul bare de to, selvom deres oprindelige plan havde været at tage til Helles familie.. Simon var glad for den jul de havde holdt bare dem.

Simon fortalte lidt om forløbet op til Frejas død. Hvordan der havde siddet til møder med kommunen, grundet Frejas trivsel og forældre forhold. Kommunen lyttede ikke til Simon og hans bekymringer. Måske Freja havde været her i dag, hvis kommunen havde lyttet til en mand og en far i systemet.

Jeg spurgte om han siden Frejas død havde hørt fra kommunen, men det havde han ikke. Vores sager minder på sin vis om hinanden, bortset fra, art Simon blev forladt alene til sorgen.

Benjamin siger ikke meget under sådanne et møde. Han sidder bare og lytter.

Simon fortalte om en forestilling eller et syn han af og til har inden han sover. Han ser Freja falde, han forestiller sig hvordan det foregik. Han siger at han aktivt skal afbryde sin tankestrøm

Jeg ved at hans tankestrøm vil forsvinde, eller kan forsvinde. Jeg har dem selv med vores egen ulykke. Mine kommer sjældnere og sjældnere og detaljegraden bliver mindre. Det føles altid lige slemt, så længe det vare.

Jeg fortalte Simon og de andre om vores traumebehandling. Simon får ikke nogen behandling, for da han lige havde mistet Freja, skulle han selv få fat på hjælp. Han sagde at han ringede et par psykologer op og fortalte om sin situation, om og om igen, men der var lang ventetid, så han har aldrig fået professionel hjælp. Tidsmæssigt er vi lige langt i vores sorg, men process mæssigt er vi meget langt foran i vores sorg.

Tænk hvis jeg og Benjamin ikke havde haft sådan et ressourcestærkt netværk, så havde vi ikke fået hjælp. Tænk at man kan blive efterladt i chok, sorg og en livsændrende situation. Tænkt at man ødelagt og usammenhængende selv skal sørge for at finde og få den rette hjælp. I sådan en situation burde der være hjælp som en selvfølge. Hjælp burde ikke være et tilvalg, men et fravalg. Lidt ligesom kirkeskatte, sundhedsplejersken og diskussionen om organdonation. Vi skal vælge sorg hjælp fra. Simon skulle have haft tilbudt hjælp. Hjælp gør en forskel. Føj.

Det har har nærmest været en fysisk hård dag i dag. Jeg har brugt så meget energi på at snakke med en masse nye mennesker også efterfulgt af sorggruppe. Først kræftværket og så sorggruppe. To steder, to hold af smerte og steder man egentligt helst ville undgå.

Jeg har i dag fået svar på min indsendte klage til patienterstatningen, omkring fejlbehandling af mig og mit øje. Den læge der har behandlet mig gennem tiden på Glostrup, har medgivet at der er sket en fejl. Der står i dokumentet, som jeg har modtaget at man på mine CT skanning fra 2014 og 2016 kan se at der er sket en vækst i det, som de kaldte inflammation. De har glemt at sammenligne de to scanninger. Jeg blev ked af det, men også lettet over at de nu erkender at der var noget galt fysisk inde i mig og ikke psykisk som de sagde til mig dengang. De havde taget fejl af mine gener i kroppen. Jeg blev ked af at de har begået en fejl. Den fejl ville jeg gerne have været foruden.

Jeg var virkelig træt og gik direkte i seng, da vi kom hjem.

31. januar

Anker stod op klokken fem. Min krop var lige så træt der, som da jeg gik i seng. Benjamin gik ud for at tisse. jeg satte Anker på gulvet til ham. Benjamin tog det ikke så pænt, at Anker alene var hans klokken fem. Han vrissede noget med en bitter tone, som jeg svarede okay til. Han kaldte mig røvsyg og smækkede døren i. Jeg kunne ikke sove på sådan en bemærkning. Jeg stod op og blev ked af det. Så vi var alle tidligt oppe.

Jeg skulle være på onkologisk afdeling, hos Lena klokken 09.40. Hun holder øje med strålernes bivirkninger. Mit øje er begyndt at blive rødt. Det svier og er tørt. Jeg gik i til stråling bagefter. På

sådan en dag, som i dag, svinger min tro på mig selv og min mod på livet. Får hver gang jeg så mit eget spejlbillede ændrede mine tanker sig. Ved første blik tror jeg på mig selv og vil ud i verden. Næst efter tænker jeg, at jeg ikke kan noget.

Jeg har svært ved at formulere mig, også om ting jeg faktisk ved noget om. Jeg hakker mig gennem sætninger og jeg mangler ord. Jeg føler mig dum.

Nanna og Steffen kom til middagshygge. Jeg kunne næsten ikke rumme det. Jeg kunne kun holde sammen på mig selv, ved at holde fokus i min telefon.

Da de var gået, fik jeg dårlig samvittighed over ikke at være i stand til at være til stede. Jeg tænkte på alle de twinpeaks tirsdage, vi har brugt sammen, hvor jeg har brugt min telefon som flugt. Det er fordi jeg ikke kan rumme det omkring mig, men det er komplekst, for jeg kan heller ikke undvære det. Det er frustrerende og irriterende at være klar over egne handlinger, uden egentligt at være i stand til at kontrollere dem.

Halv ti gik jeg i seng og sov.

1. februar 2018

Jeg mødtes med Mille og Sofie på Nørrebro til kaffe. Det er godt at se dem. De vil gerne, hvilket er rart at mærke. Jeg har selv mere overskud til at sige ja, end jeg har haft tidligere i sorgen.

Efter kaffe med pigerne, mødtes jeg med Andreas L. ved Riget. Vi gik i kræftværket snakkede lidt, inden jeg skulle stråles. Iqra kom ind på et tidspunkt. Hun havde fået dårlige nyheder. Hendes tumor i hjernen var vokset. Jeg ville ønske for hende, at hun var foruden, og kunne have en nemmere og almindelig ungdom.

På vej hjem tænkte jeg på, at jeg er "ude i verden". Jeg begår mig blandt andre mennesker og har en form for hverdag, selvom det er en noget anderledes hverdag. Det er længe siden at jeg har bevæget mig ud på den måde, dag for dag og har haft noget der ligner en hverdag, med ting der skal gøres. Det er særligt længe siden at jeg har gjort det med et noget mere åbent sind. Jeg ser på mennesker. Jeg møder mennesker. Søde, smukke og friske mennesker, men også tarvelige og triste. Jeg interagerer og interessere mig mere end før. Jeg er ligeglad med hvad folk tænker, bare jeg ikke skal høre på dem. Mit sind er nok i virkeligheden ikke så åbent endnu.

2. februar 2018

Vi afleverede Anker sammen, hvorefter Benjamin gik til toget og jeg gik tur med Cooper, godt klædt på. Vi gik en time.

Hjemme kom jeg igang med legatansøgninger, indtil jeg skulle afsted mod riget.

Jeg skulle mødes med Oliver. Ham har jeg ikke ses med i flere år, men vi har været lidt i kontakt og for nyligt snakket lidt frem og tilbage, grundet min sygdom. Han har også haft kræft.

De fleste dage bliver jeg strålet omkring klokken 14, så jeg laver alt muligt før, så jeg kan tage hjem til min familie bagefter.

Jeg gør mig ikke så mange tanker under strålingen. Jeg søger mest bare for at være rolig i min krop og i mit sind, for ikke at få det ubehageligt eller gå i panik fastspændt i nettet.

Vi skulle have fredagsburger hjemme. Sophie og Andreas spiste spontant med, selvom vi først havde aftalt, at det bare skulle være os, så var det hyggeligt og vi inviterede dem selv til at blive.

Min sundheds app på telefonen sagde, at jeg havde gået ti kilometer i dag. Jeg har tænkt en masse i dag. Det er når jeg bevæger mig rundt alene, at mine tanker får frit løb og højt til loftet. På det seneste har jeg ikke kunne lade være med at tænke på om de ting jeg har ønsket mig at få i livet, har kostet en for høj pris.

3. februar 2018

Efter at vi havde spist morgenmad dovnede vi den. Der gik lidt tid før vi fik taget os sammen, men vi fik taget os sammen og gik på tur i Bernstorffsparken sammen med Sine og Milan.

I timerne efter gåturen, lavede vi ingenting. Selvom vores hjem trængte til en kærlig hånd. Ting og tøj overalt, men vi kan ikke overskue det. Jeg er helt ugidlig.

Vi skulle heldigvis spise hos Sine og Milan, så vi behøvede ikke at tage os sammen til at lave aftensmad. Jeg havde desværre ikke rigtig nogen appetit, da vi først sad til bords, men selskabet var godt. Vores blikke var rettet imod vores to små hoveder, som sad ved siden af hinanden til bords og spiste rodfrugter.

Anker er desværre blevet lidt sløj, men han har heller ikke været syg siden han startede i vuggestue.

4. februar 2018

Fredericke kom om formiddagen, for at lave tryk på tøj. Jeg havde lavet linoleumssnit med motiver fra de croquis tegninger jeg havde lavet, som vi brugte, sammen med stofmaling. Op af dagen tog vi til Croquistegning på Nørrebro. Der er begyndt at komme rigtig mange mennesker, men jeg kan alligevel virkelig godt lide det. Der er noget fællesskab over det, uden at man behøver at integrere med de andre. Man er bare sig selv og sine tegninger, sammen med en masse andre.

Min mor havde taget Anker, så Benjamin kunne være lidt alene, imens jeg nu lavede mit.

Københavns kommune har lige nu en sag, som de køre for deres egen vindings skyld. Det generer mig, for jeg troede ikke at en kommune kunne være så egoistisk. De sager hvor kommunen har noget at tabe, fejer de tavs ind under tæppet. Det er rigtige ægte personer, der står som taberne i de sager, mens kommunen som institution fortsætter ufortrødent. Ligesom vores sag, som Simons sag og som rigtig mange andre personers sager. Vi er få små til at stille noget op mod så stor en institution.

Jeg fik i dag sat mig ned og kigget på alle de dokumenter jeg havde modtaget fra patienterstatningen, så jeg kan få svaret og kommenteret på det, så sagen kan komme videre. Det er egentligt lidt utroligt hvor meget drama der er i mit liv. Jeg synes ikke selv at jeg skaber de store dramaer.

5. februar 2018

Anker var syg, så ham holdte jeg hjemme. Jeg ville ud og gå, så Anker kunne få en lang lur og Cooper en lang tur.

Anker hylede i al den tid det tog mig at komme ud af døren med ham og hunden. Hunden kastede op i entreen to gange og jeg nåede kun lige at lyn koge et æg, så jeg bare havde lidt at bevæge mig ud på. I farten tog jeg ægget i lommen, fordi jeg skulle have dyne, tæppe, hundesnor, nøgler og Anker i armene ned af trappen. Det var knust da jeg kom i tanke om det igen, da Anker var placeret i sin vogn. Der var æg ud over min telefon og mit dankort nede i min jakkelomme. Jeg havde lyst til at smide det hele på gulvet og gå op igen, men jeg holdte ved og vi kom ud på langtur. Jeg slentrede afsted i to timer. I solskinsvejr og frost. Anker sov på hele turen og Cooper løb afsted.

En af de bedste ting jeg ved er at se Cooper gå tur foran mig. Vi interagerer ikke særligt meget, jeg siger kun noget til hende, når jeg har brug for at hun adlyder og jeg så hilser jeg af og til på folk vi passere. Andre hundeejere. Vi går primært bare i stilhed. Sådant en gåtur rydder op og ud i dårlige følelser og tanker.

Sophie havde hentet Andreas og Benjamin på KUA og kørte til os. De havde 10.000 kr med til os. Line fra Rektorparken havde taget initiativ til at samle penge ind, blandt folk der kender os, for at hjælpe os. Der er også kommet donationer fra folk der ikke kender os. Der var donationer fra over 200 mennesker. Det er helt vildt og også lidt underligt, men det er penge der i den grad kan gavne. Det er overvældende, og lidt ubehageligt med den fokus, men indsamlingen har været lavet på en meget fin og diskret måde.

Andreas og Sophie kørte mig til Riget bagefter.

Jeg hilser på Teamet. Vi udvæksler lidt ord, også går hele maskineriet i gang. Jeg fastspændes. Det hele indstilles. Jeg stråles. De drejer mig. Der indstilles og jeg stråles igen. Jeg spændes op, køres ned. Siger Vi ses i morgen og går ud og tager mit tøj på igen i det lille rum. Det er det. 15 minutter.

Jeg mødtes med Mille. Vi gik afsted for at spise en fastelavnsbolle, men endte med at spise frokost på California kitchen først, også en fastelavnsbolle hos lagkagehuset. Sofie mødte os ved Lagkagehuset og spiste en fastelavnsbolle med. Det er hyggeligt at være sammen med dem. Jeg kan mærke at de prøver og jeg prøver virkelig selv.

6. januar 2018

Jeg havde en aftale med Nanna om at tage en kulturel tur rundt i byen, men vi ændrede. Jeg tog hende med til Fælles Frokost i kræftværket i stedet. Vi tog Anker med. Der var mange med til frokost i dag. Nogle havde jeg set før, andre kendte jeg ikke og en enkelt helt ny. Henriette. 24 år med brystkræft. Hun havde langt bølget hår og havde grædt. Maiken havde lige hjulpet hende med hendes fagforening. De regnede med at hun kunne få 150.000 kr. grundet kræftsygdommen, så de var følelsesladet over den gode nyhed, blandt alle de dårlige. Det er sjældent at det sker i kræftværket, at der bliver penge udbetalt, fordi vi er unge og uden/under uddannelse og uden fast arbejde. Som ung under uddannelse er der ingen økonomisk støtte at hente ved sygdom. Måske dispensation for SU, eller forlænget SU lån i den anden ende. Jeg skal have haft et job til næste gang jeg bliver syg. Sabrina var der også i dag, eller stadig i dag. Bjarke er meget syg.

Efter Frokost og stråler gik jeg og Nanna ud for at drikke en kop kaffe. På vejen kunne jeg indlevere mit lange afklippede hår til donation.

Hjemme laver jeg tryk, for hver gang jeg har mulighed for det. Jeg roder over det hele og vores håndvask er fuld af maling. Benjamin er heldigvi overbærende. Måske hvis jeg skal udgive en bog eller noget en dag, kan jeg selv lave omslaget, med tryk.

7. januar 2018

Jeg skulle være på Riget i dag 08.15. Jeg kan ikke huske hvornår jeg sidst har skulle noget, der krævede at jeg var ude og i tøjet så tidligt.

Anker kom i vuggestue i dag, på trods af en dårlig nat med mange vågne timer.

Det var en rigtig flot frostklar morgen.

Først var jeg hos Dr. Peter. Min øjenkirurg. Han kiggede på mit øje og sikrede sig at jeg var okay og at alt forløber som det skal. Det gør det.

Jeg ventede i kræftværket, indtil jeg havde tid på Onkologisk afdeling hos Professor Lena. Lena var i dag suppleret af overlægen. Her blev jeg også kigget på og de sikrede sig, at alt forløber som det skal. Efter "normalen" og efter forventningerne. Det gør det.

Jeg ventede igen i Kræftværket indtil jeg havde stråle tid.

8. januar 2018

Mit øje var meget hævet og smudset dag jeg vågnede. Jeg vågnede med ondt i halsen og følte mig ikke helt frisk. På trods af at Anker for første gang maget længe, har sovet næstenen hel nat i sin egen seng, indtil klokken 5. Det ville være så godt hvis han sov sådan hver nat.

Jeg afleverede Anker, gik tur med Cooper og gik efterfølgende hjem til Fredericke. Vi skulle sy. Hun ville hjælpe mig med at lave en skjorte kjole. Jeg var noget mindre rutineret til at sy end hun havde regent med, men hun var en god underviser og jeg kan godt lide at udfolde evner, eller mangel på samme, selvom det satte min tålmodighed på prøve.

Jeg tog bussen til Riget fra Fredericke af. Der var forsinkelse i strålekælderen. For første gang var det en belastning og en afbrydelse af min dag, at skulle ind og stråles frem for en almindelig del af dagens planer. Jeg følte at jeg ikke havde tid til at sidde og vente på at blive strålet. Sådan må det ikke være, for det gør mig urolig og i dårligt humør. Det er meget bedre når min stråletid er en flydende del af min dag, frem for en afbrydelse. Det skal jeg huske. Jeg skal fremover ikke planlægge dage der kræver afbrydelse.

Jeg var stadig sløj. Mit humør var tungt, mit øje irriteret og rødt og så var det et helt andet team end det plejer. Jeg kendte ingen af dem. Det hjalp ikke på noget.

Jeg var ked af det, uden at vise det, da de spændte mig fast. Det hele føltes lige som om det faldt sammen. Mit øje bliver værre og værre af det som jeg frivilligt lader min dag afbryde og spændes fast af, dag for dag.

Jeg skulle bare ud og væk så hurtigt som muligt da det var ovre.

Jeg tog bussen tilbage til Fredericke. Vi syede videre. Jeg er kommet frem til at jeg er noget mere til impuls kreationer. Min tålmodighed holder ikke til helt rette linjer og nøje mål. Mønstre, nåle, søm, mål, presning, stryging, overlock, hæfte ende. Så sirlige en præstation passer mig ikke lige nu. Mit fokus holder ikke til det, men jeg fortsatte på min skjorte og ser frem til det endelige resultat.

9. januar 2018

Jeg og Benjamin tog ud for at drikke kaffe og spise lidt morgenmad sammen. Vi gik i synoptik, hvor jeg fandt mig et par lækre solbriller, som vil hjælpe mig med at bestykke mit meget lysfølsomme øje.

På trods af min erfaring fra i går, omkring ikke at lave noget som skal afbrydes af min stråling, tog jeg alligevel hjem til Fredericke igen, for at sy videre sammen med hende.

Vi fortsatte hvor vi slap. Fredericke syr ting til sit portfolio, til hendes ansøgning om optagelse på designskolen.

Jeg tog derfra og indtil Riget. Min tankegang var bedre end i går. Jeg var rolig og regnede ikke med at ville løbe fra strålekælderens igen i dag. Det var meget bedre.

Jeg satte mig og drak en kop kakao i mens jeg ventede. Det var stadig et helt andet team. Det er mærkeligt at det betyder så meget. Jeg har det lidt som om at det andet team har svigtet mig. Jeg skal klare at stå der hver dag, og det kan de helt naturlige grunde selvfølgelig ikke, men alligevel synes jeg godt at de kunne, nu hvor jeg skal. Det er deres arbejde som indeholder fridage, sygdage og røkeringer. Jeg er syg og i behandling, men det betyder rigtig meget at føle sig i trygge hænder og være blandt kendte ansigter i rare omgivelser. Det er trods alt en ret alvorlig sygdom jeg bliver behandlet for hver dag med ret kraftige midler. Hvis det stod til mig lod jeg ikke hvem som helst stråle mig i mit ansigt. Det hele går heldigvis fint og nemt. De er dygtige, erfarne og søde.

Jeg tog retur til Fredericke, men blev kun kort. Hvorefter jeg gik hjem til Benjamin og Anker. Benjamin havde Dida på besøg.

10. januar 2018

Jeg blev ked af det om formiddagen. Jeg tænker rigtig meget på hvad jeg skal blive til. Jeg vil rigtig gerne søge nye veje, en ny eller anden uddannelse, men jeg er ramt af uddannelsesloftet. Det eneste jeg kan søge vil være en kandidat indenfor mit felt. Hvilket jeg er i tvivl om jeg vil, samtidig med at jeg ikke tror at jeg kan komme ind, hvis jeg først søger. Min bachelor karakter trak mit ellers rigtig gode gennemsnit ned fra min professionsbachelor og mit gymnasie snit er dårligt, middel. Jeg blev ked af det fordi uddannelsessystemet er så rigtigt, og fordi jeg føler mig fortabt og frustreret over at være i denne situation. Der hvor jeg vil gøre noget, siger reglerne i systemet at jeg ikke kan.

Jeg er fanget i min egen usikkerhed. Jeg føler mig presset og står i en situation, som jeg ikke ved hvordan jeg skal kunne løse. Jeg er ikke i stand til at sælge mig selv og de egenskaber jeg har på papiret føles meget langt væk. Jeg har noget at byde på, jeg ved at jeg er en god arbejdskraft. Jeg er en god kollega, men hvor jeg skal være den gode arbejdende kollega har jeg ingen ideer om.

Benjamin blev irriteret. Han kan ikke lide når jeg synes alt ser sort ud. Han er selv ked af sin egen situation. Han ved heller ikke hvor han skal hen og hvad han skal blive til. Han vil bare gerne være færdig med sin uddannelse, men kan ikke se sig selv komme i mål. Jeg vil bare gerne være igang med noget.

Vi lavede hvert vores det meste af dagen. Peter kom på besøg. De gik tur. Anker tog en lang lur, men jeg passede mig selv.

Til aften kogte vi en kylling og baksede en salat sammen. Vi spiste foran fjernsynet, da Anker var puttet.

11. januar 2018

Jeg og Benjamin brugte nogle timer alene sammen i byen, hvor vi tussede rundt, mens Anker var hos min mor. Jeg fik mig to kasketter til at beskytte mit ansigt og mit øje. Vi spiste frokost på Halifax.

Anker er helt vildt glad for sin mormor. Jeg har været lidt bekymret for om min mor kunne blive så tæt med Anker, som hun var med Noam, men de bliver tætte. De er tætte.

Vi ryddede lidt op, så vores hjem var klar til en ny uge. Der bliver hurtigt rodet igen.

12. januar 2018

Anker var igen sløj. Benjamin har nogle travle uger foran sig, så Anker følger med mig. Mine dage bliver ikke til barns sygedag, men til dag med barn syg. Jeg vil gerne have at han bliver frisk.

Anker sov igennem i nat, hvilket er helt vildt rart, men nu hvor han sov, var jeg vågen. Jeg brugte en del tid i løbet af natten på at lytte efter om han trak vejret og var i live. Jeg står ikke op og går ind til ham, for så vågner han, men jeg lytter efter nattens søvn lyde. Jeg ligger bare og venter på at mine livløse tanker forsvinder og jeg falder i søvn igen.

Ian kørte mig og Anker til Riget. Vi brugte en halv time i Kræftværket sammen med Maiken.

Radiografen og sygeplejersken tog sig af Anker mens jeg blev strålet. Det gik helt fint. De var så søde og Anker var rolig, selvom han var træt.

Min mor kørte os hjem igen.

Benjamin lavede mad mens jeg ryddede op og støvsugede med Anker. Vi har hygget os i dag mig og ham. Han er begyndt at tage et par skridt uden at holde i noget.

13. januar 2018

Jeg gik en lang tur med Cooper og Anker i vogn. Bagefter tog jeg Anker med til fælles frokost i Kræftværket. Der var mange unge mennesker. De fleste havde jeg mødt og hilst på før. Nogle havde jeg ikke.

Sygeplejersken tog sig af Anker under strålingen. Efter stråling mødtes jeg med Line. Line havde lavet en indsamling for min og Benjamins skyld, så jeg ville gerne se hende, for at takke hende og få talt lidt. Vi havde aftalt at gå en tur fra Riget af. Uden at have aftalt hvor vi skulle gå hen, gik vi min rute til kirkegården. Hun blev rørt, da det gik op for hende, at vi gik derhen.

Vi nåede aldrig rigtig at lære hinanden at kende særligt godt, inden Noam døde. Hun sagde på vores tur, at hun gerne vil være lære mig at kende og være min veninde. Det var en slags kærlighedserklæring.

Vi mødte min mor på vejen rundt på kirkegården også viste jeg hende Noams grav. Vi drak en kop kaffe og så skiltes vi ved toget.

Jeg og Anker kom sent hjem. Benjamin lavede mad til os og Twin Peaks teamet. Anker er blevet helt vildt glad for dem alle sammen. Han viser sig sådan når de kommer og kysser på dem.

14. januar 2018

Prins Henrik er død. Jeg er ikke den store royalist og han var oppe i alderen, så min sorg over det er ikke til at spore, men det er sørgeligt. Det er døden altid, men jeg kan ikke holde det her "landesorg" ud. Det virker så overfladisk, men det hører åbenbart med, når en royal dør. Der er samtidig erklæret hofsorg, hvilket giver rigtig god mening, men samtidig er det også et rigtig godt eksempel på hvad alle vi andre, almindelige mennesker, mangler, når vi mister en der står os nær.

Hofsorg betyder at kongehuset ikke skal deltage eller gøre noget i en periode, som varer indtil d. 14 marts. De er fritaget for al arbejde og alle pligter. Da vi mistede skulle vi alt det hverdagen krævede af os. Skulle vi melde os syge, blev vi bedt om at møde op på borgerservice. Hvis ikke vi havde haft vores venner eller familie omkring os til at gribe os, sørge for os, der hvor vi ikke selv kunne, så var der ingen der havde taget hensyn til vores sorg. Vi skulle selv alt det praktiske og alt det almindelige i en situation hvor vi ikke var i stand til noget som helst. Der var ikke nogen steder vi kunne melde vores hofsorg, som fritog os fra hverdagens praktik.

Kongehuset går klædt i sort. Det gjorde vi også, men i hverdagens bybillede er sort bare standard. Vi var standard, mens kongehuset skiller sig ud. Garderne skal bære sørgebånd. Det ønskede jeg også at jeg kunne. Jeg har manglet et tydeligt tegn på at vi var i sorg. Jeg tænker stadig på at gøre det af og til.

Lena var forsinket, så jeg måtte gå til stråling og så tilbage til hende bagefter.

Jeg er begyndt at genkende dem der er i behandling. Ansigter jeg ser af og til. Dem der bliver strålet i hovedet kan man genkende på, selvfølge det obvious, sår og manglende hår, men ellers på de aftryk masken vi spændes fast med giver, sådan lidt reptil skæl ligner huden i de første 10 min efter behandlingen.

15. februar 2018

Der var en kvinde der græd højt i venteværelset ved strålerne i dag. Jeg så hende ikke, men jeg kunne tydeligt høre hendes sammenbrud. Jeg tænkte på hende imens jeg selv blev strålet. Jeg tænkte på hvad hun mon græd over. Måske havde hun fået dårlige nyheder, måske var det behandlingen der ikke virkede som den skulle, og så havde kræften spredt sig yderligere. Skulle hun dø, eller var hun pårørende og skulle en hun har kær, så dø fra hende? Det ville være et mærkeligt sted at få sådanne nyheder, men man kan jo aldrig vide i denne verden af sygdom og behandling. Det kan også være det var et sammenbrud af følelser og afmagt. Måske hun havde hun fået nok af alle de smerter og bivirkninger der følger med strålebehandling. Ellers var hun overvældet over sin første dag i strålerne og ked af, at hun nu skulle bruge de næste mange uger, dage og timer hernede i kælderen på rigshospitalet blandt alle os andre syge... Jeg ved ikke hvad hun græd over.

Oftentimes tænker jeg kun på to ting imens jeg bliver strålet. Et: kan sygeplejersken køre lejet, jeg ligger på helt op i strålekanonen, så hun kan mase livet ud af mig imellem lejet og strålekanonen. Hvis hun kan, vil jeg så kunne komme fri fra min fastspændte maske i et flugtforsøg? To: Træk været og lad være at gå i panik.

16. februar 2018

Jeg spiste frokost med Natasja.

Vi snakkede bare. Især om mig og min situation. Hun vil mig det godt. Jeg har bare ikke erfaring og mod til at tro på mig selv. Selvom vi har samme uddannelse, så føler jeg at vi er mile fra hinanden. Hun sagde at jeg sagtens kan, og så sagde hun at jeg heldigvis er sød, så min manglede erfaring går nok. Vi gik omkring hendes job og drak en kop kaffe med Josefine D, som også arbejder der. Jeg tog videre derfra til stråling.

Min mor møder en masse mennesker gennem sit arbejde på Holmens kirkegård, som har mistet. Hun deler ofte sørgelige skæbner og familiernes situationer med mig, særlig hvis det stikker udenfor normalen, ligesom min og Benjamins historie. Måske fordi hun har brug for at fortælle om det, måske som en trøst, til mig og Benjamin. En form for anerkendelse og information om, at vi er ikke alene i sorgen og alene med en absurd livs og døds historie. I går fortalte hun mig om et møde med en familie hvor de havde mistet deres ufødte barn. Den ene dag kunne hun mærke hende sparke i maven, den næste dag vidste hun, at hun var død. Det var deres barn nr. 4. Hun fortalte at familien skulle i Lalandia, så efter hun havde født sin dødfødte datter, tog de på tur til Lalandia med de tre andre børn.

I dag har hun fortalt mig, at hun har mødt flygtningefamilien der mistede to børn efter de havde spist giftige svampe, som de havde fundet i skoven. To af deres andre børn, som også havde spist svampene, vil nu være evige dialysepatienter på Riget. Derfor er familien, efter lang tid, kommet frem til at de døde børn skal begraves på Holmens kirkegård, for så ligger de tæt på Rigshospitalet, som de nu vil være knyttet til for altid. De ved ikke mere end det. De ved ikke om de reelt har tilladelse til at kunne få begravet deres børn og de ved ikke hvordan de skal betale for det, fordi de er flygtninge. Jeg har lyst til at hjælpe. Jeg vil så gerne have at forældre der mister børn kan få det de ønsker sig. Den familie skal have en fin gravplads til deres børn. Jeg ved hvor meget det betyder. Jeg tænkte på det på vej til stråling, men ved indgangen måtte jeg gøre mig umage for at slå tanken væk og sige til mig selv, at det ikke er en opgave for mig lige nu. Jeg har ikke ressourcerne til at hjælpe dem. Jeg håber at det lykkes for dem. Jeg håber de får hjælp på anden måde. Jeg vil tilføje de børns grav til min rute på kirkegården, hvis det ender med at de bliver begravet der.

Vi kørte om Ikea på vej hjem, fordi Anker stadig sov i vuggestuen.

Hjemme brugte jeg 40 min i kælderen på at kigge i kasser med tøj. Al Noams tøj. Jeg ville gerne finde nogle sutsko, som Anker kan bruge. Det lykkedes ikke. Det var ikke særlig sjovt, at gennemrode det hele i dag. Vi nærmer os hastigt al det seneste tøj som Noam brugte. Jeg har så mange minder i meget af det tøj. Jeg kan se ham for mig. Jeg kan huske hans ord og hans bevægelser. Jeg kan huske hvad jeg tænkte om ham, når han var klædt i noget af det.

17. februar 2018

Anker blev sat af hos sin mormor til en dag med pasning og overnatning.

Vi brugte hele dagen sammen med Henrik og Malene, på Amager. Vi har været omkring Mercedes nystandsatte lejlighed, som hun så småt er flyttet ind i. Jeg har overdraget mine skrevne dagbøger til

Malene. Det er ret særligt, for hun kommer til at lære mig at kende, som ingen kender mig. Hun kommer til at læse om hele min sorg. Jeg har givet hende dem, fordi jeg overvejer at bruge dem til noget. Jeg har gjort mig tanker om at lægge dem hele ud til læsning. Men lige nu er det overvældende at hun bare skal læse dem. Læse mig.

De siger at jeg er smuk. De siger at jeg kan bærer strålernes virken på min hud.

Vi har fået lov at tage til Italien og låne deres hus.

Jeg og Benjamin har overvejet at købe en ny sofa og i dag valgte vi at købe den, som vi havde kigget på.

Efter en lang dag på Amager, skulle vi videre hjem til Johanne og Svend i Vanløse. Jeg var ør i hovedet. Vi havde snakket hele dagen. De hørte om overdragelse af mine dagbøger, og jeg fortalte om mine tanker omkring projekt med dem.

18. februar 2018

Vi sov længe og kørte til min mor efter Anker,, da vi stod op. Benjamin hentede den Sofa vi netop havde købt på Dba sammen med H-P og Jeg gik fra Søborg og hjem med Anker i vogn. Der stod en ny sofa da jeg kom hjem. Lidt dårlig samvittighed over alle de penge, men vi forkæler os selv. Vi bruger rigtig meget tid i vores stue, og det er en sofadrøm jeg har haft længe. Nu udlever vi den, til vi vil noget andet.

Vi ordnede hjemmet omkring vores nye brugte sofa. Til aften lagde vi os i sofaen og blev liggende.

Jeg tænker meget på Noam. Så meget, at jeg bliver ved at sige hans navn i hovedet. Jeg siger Noam for mig selv før, jeg høre mig selv sige Anker. Det hænger nok sammen med at hans fødselsdag nærmer sig. Mit hovede og mine tanker spore sig ind på Noam gør, før jeg selv helt er bevidst omkring det. Jeg gav mig lidt hen til det og gik i kælderen for at ordne den lille bæk til hans gravsted, som jeg har købt til ham.

Jeg er kort for hovedet og sløj.

Jeg prøver at gå lange ture og jeg prøver at holde mig fra sukker. Det er gået rigtig godt længe. Jeg har været ovenpå, men lige nu er jeg ikke ovenpå. Når jeg ikke er ovenpå trøstespiser jeg. Især chokolade ting.

19. februar 2018

Min hud er rød og klør, mit øje er tørt og klør, vipperne er begyndt at falde af. De drysser.

20. februar 2018

Benjamin stod op med Anker. Jeg fik lov til at sove videre. Jeg har drømt en masse både før og efter de stod op. Jeg gør mig ikke umage med at huske mine drømme, lige for tiden, men jeg kan alligevel altid huske brudstykker. Mine drømme er spækkede med mennesker fra tidligere. Venner og bekendte fra min folkeskole, mit gymnasium og alle mulige andre steder fra. Det er sjove sammensætninger af mennesker, som optræder i sære situationer i mine

drømme. I dag skulle jeg male en bordplade, den blev blå. Jeg var dårlig til at male, men god til at sælge ideen til den person jeg malede bordplade for.

Tung og sløj fik jeg klædt Anker på og sendt ham og Benjamin ud af døren. Jeg gik i et varmt karbad. I det jeg satte mig ned, tænkte jeg på andre med problemer, jeg tænkte på hvor mange andre der sidder alene i et karbad eller i sin seng på samme tid som mig. Jeg følte mig rigtig alene.

Jeg gik ude imens landets kirkeklokker ringede. Jeg tog til Riget for at spise frokost, helt færdig og udkørt, men jeg kunne mere holde det ud, end at være alene derhjemme.

Nanna Johanne, Steffen og Svend kom til aftensmad. Benjamin lavede tærter.

Jeg blev utryg og ked at det til aften, da jeg var gået i seng. Samtidig var mit øje var irriteret, så jeg endte med at stå op igen og lå på sofaen i fosterstilling indtil jeg faldt i søvn.

21. februar 2018

Jeg var vred fra morgenstunden. Det dårlige humør fra i går havde ikke forladt min krop i nattens søvn.

Jeg følte mig på randen til sammenbrud. Jeg burde bryde sammen, for det sagde Anne altid, ville være okay. De ville kunne forløse noget for mig og hjælpe mig med at bearbejde det jeg kæmper med, men jeg kan ikke. Jeg kan bare mærke sammenbruddet i min krop. Det fylder i mine tanker. Jeg kan visualisere det, men jeg kan ikke gennemføre det.

Jeg gik til stråling også gik jeg til kirkegården. Jeg fik en times massage. Lige der kom jeg til at bekymre mig om min kropsbehåring og mit udseende, og jeg kom frem til, at hvis det var kropsbehåring der kunne fylde mit hoved med bekymring, så må jeg have det helt fint.

Jeg blev ringet op af institutionen. Anker var sløj. Jeg skyndte mig efter ham. På vejen hjem med ham gik vi i Netto og handlede ind efter lyst. Jeg sagde til kassemanden, at han ikke måtte dømme mig ud fra mine indkøb i dag.

Vi gik til Sine og Milan.

Sofie kom forbi sidst på eftermiddagen. Hun spiste med. Jeg tog hende med i kælderens for at male videre på min lille bæk. .

22. februar 2018

Jeg synes at jeg er ramt af alt lige for tiden.

Jeg har været god til at bevæge mig og spise sundt, hvis jeg har haft lyst til noget, har jeg drukket dansk vand eller lavet mig en tomatsalat i stedet for at spise kage. Men lige nu ramler det hele. Jeg spiser kage og chokolade og drikker sukkerdrikke og sidder ugidelig på sofaen det meste af tiden.

Jeg tog om Lyngby inden jeg tog til stråling, mest for at lave noget andet en at sidde hjemme, også manglede stadig Anker sutsko.

Mit øje er rødt og meget irriteret, jeg er rigtig generet på mit syn og særligt på grund af tørhed. Når prøver at fugte mit øje ved at dryppe det, folder de få vipper jeg har tilbage sig ind og stikker mig i øjet, hvilket er helt vildt ubehageligt, så jeg drypper kun sjældent i løbet af dagen. Jeg render rundt i en tåge.

23. februar 2018

Benjamin gik med ud af døren til studie i dag. Han skal aflevere eksamen i dag. Jeg gik på tur i hundesømosen med Cooper, spiste morgenmad og gik i bad. Jeg brugte 5 min i kælderens på at male det sidste også tog jeg til Sofie F og Ellen, for at se dem, inden jeg skulle stråles.

Jeg valgte af ren lyst at bestille sushi til os. Det er fredag, og jeg havde lyst. Det er rart at have en helt konkret lyst af og til, som er til at handle på også handle på den. Vi sad på madras i stuen og endte med at dele en flaske vin. Det gør vi ellers aldrig. Vi spiste og hyggede.

24. februar 2018

Jeg havde en aftale med Andreas' Sophie om at tage på Loppetur, men jeg vågnede med øjenbetændelse. Mine øjnene er rigtig gereret. Jeg ville rigtig gerne have været på lørdag loppejagt, men måtte aflyse. Hende og Andreas kom til Brunch i stedet.

Jeg brugte det meste af min dag helt tæt på Anker. Larmende, glad, fræk, og så god og godt gående.

25. februar 2018

Vi ryddede op og ordnede i vores hjem. Sidst på eftermiddagen fik min mor Anker. Han kom til overnatning. Jeg og Benjamin tog på tur. Vi handlede lidt ind af det vi manglede. Jeg skulle bruge et par skruer til min bæk, så vi tog om et byggemarked og gik en tur i byens bazar.

26. februar 2018

På facebook kunne jeg i dag læse et opslag fra Sabrina (og Bjarke) fra kraftværket. Sabrina havde skrevet fra Bjarkes profil, at han var sovet ind. Opslaget var fra i går. Det gjorde mig ked af det.

Min mor afleverede Anker. Jeg fortalte hende om mine frustrationer omkring mit manglende øjenbryn. Efter at hun var gået, ringede hun mig op. Hun sagde at jeg ikke skulle bekymre mig om mit manglede øjenbryn. Hun siger at det er en bagatel. Hun sammenligner det med mine bekymringer omkring hvor Noam skulle gå i institution, da vi skulle flytte fra København til Gentofte, og siger at det vigtigste bare er at vi lever. Jeg blev sur. For jeg bekymre mig i virkeligheden ikke så forfærdeligt meget over mine manglende øjenvipper. Mit ikke eksisterende øjenbryn, min ildrøde og irriterede hud omkring mit meget generede øje. Men det synes jeg at jeg har lov til. Det kan ikke være rigtigt at jeg som det eneste menneske, bare skal være glad for, at jeg har livet i behold. Jeg er nødt til at have mindre bekymringer og irritations elementer, som ikke handler om liv eller død. Ellers fungere jeg jo ikke som et normalt menneske. Hvorfor skal taknemmelighed for livet pålægges folk der er syge og har døden tæt på livet. Hvorfor må jeg som syg ikke være ked af mit udseende. Du er syg, ergo vær glad for at du ikke er død. Jeg blev sur på hende, fordi hun forstærkede de tanker, som jeg selv havde gjort mig, om, om det var okay at ville se ordentlig ud. Jeg blev ked af det, fordi hun pålægger mig en taknemmelighed, som jeg synes er tarvelig at pålægge mig og så havde jeg brug for at tale med hende om mine tanker og overvejelser i forhold til mit udseende, mine tanker om mit udseende og måske mulige løsninger. I stedet fik jeg bare hendes holdninger. Vi blev gode venner igen.

27. februar 2018

Jeg tog mig sammen og kom i bad. Min mor var flink at køre mig til Riget. Jeg havde en kaffeaftale klokken 11.30 i Kræftværket med en anden ung kvinde, som lige havde fået konstateret kræft. Nellie. Hun var ked af sin situation. Vores kaffeaftale blev hurtigt afbrudt af et besøg af repræsentanter fra Region Hovedstaden og Sundhedsstyrelsen. De skulle se og høre om Kræftværket. Bagefter var der fælles frokost, og der kom flere til. Jeg havde tænkt meget på Bjarke og på Sabrina og Elias. Det gjorde de andre også. Det rørte mig mere, end jeg havde regnet med. Det rørte også de andre. Maiken fortalte lidt om hans forløb, om hvor dårlig han havde været og hvordan han så sov ind om søndagen. Hun fortalte at det er hospitalspræsten der skal begrave ham. Fordi Bjarke og Sabrina blev viet af hospitalspræsten tilbage i september måned, da han først var blevet syg. Sabrina og en veninde kom ind af døren, lige efter at vi alle havde hørt om forløbet. Det var nærmest timet. Efter maden, delte Sara kage ud. Hun havde fødselsdag og der blev sunget fødselsdagssang. Sådant en kombination af død og festligheder, ville jeg have hadet for kort tid siden, men det virkede rigtigt og meget fint, at vi i en gruppe både kunne rumme Sabrina, hendes tab og de fælles sorger, samt at fejre endnu et leveår. Det er noget helt særligt at mindes de døde og fejre den levende, inden for samme kvarter med den samme gruppe mennesker. Det er livet, det er hverdagen og det er kræftværket.

Klokken 14.15 gik jeg til strålekælderens. Det er smertefuldt at få masken låst fast ned og mit hoved. Min hud er meget øm og følsom, omkring mit øje.

Min mor kørte mig hjem igen. Hun satte mig af ved lejligheden og kørte efter Anker i institutionen, for mig.

Til aften skulle vi i sorggruppe. Anette og Nanna passede Anker hjemme hos os i mens. Vi var alle samlet i dag. Simon og Helle, Helle, Ivar og Jackie og koordinator Susanne. Det er svært at gå fra kræft til sorg. Det er svært at være i begge ting og lige nu er jeg ufattelig påvirket af mine stråleskader, men sorgen er værst. Den er benhård. Alle i gruppen kæmper.

Jeg gik i seng med ondt i øjet. Jeg havde det rigtig skidt.

28. februar 2018

Min mor kørte mig til Riget igen i dag. Jeg havde tid hos min onkolog, inden stråling. Det var endnu engang en anden. Det var ikke Lena og det var ikke hende fra sidst. Det var en yngre mand. Han var berørt af min situation og han sagde, at han aldrig havde hørt om min form for kræfttilfælde før. Jeg spurgte ind til om det er muligt at få lavet en hårtransplantation efter endt stråle forløb, for at have to øjenbryn. Det fik jeg ikke rigtig svar på. Jeg tror at han har skrevet mit spørgsmål og ønske ned, så det kan blive undersøgt.

Efter stråler mødtes jeg med Sofie og Mille på Nørrebro til kaffe.

Min mor tog Anker til overnatning og jeg var sammen med Nanna.

Jeg fik lavet en halvhjertet ansøgning til en kandidatuddannelse. Jeg vil på den ene side gerne studere videre. Det virker simpelthen ikke at skulle finde et arbejde endnu og ikke at skulle forholde sig til kollegaer, men jeg er generelt i tvivl om hvad jeg skal stille op. Jeg tror heller ikke på at jeg kan komme ind. Deadline er i morgen, men nu har jeg søgt.

Jeg er rigtig plaget af strålernes virkning. Mit øje er ømt hele tiden. Både i og omkring. Der er kommet sår omkring øjet, der væsker. Jeg kan dårligt holde øjet åbent og se noget og det gør ondt når jeg bevæger mit øje. Men jeg kom til at tænke på, at mine smerter og irritation kun går ud over Benjamin og mig selv. Jeg beklager mig ikke til andre. Trods store gener er jeg bare tilstede. Jeg er der og jeg holder ikke sygedage.

1. marts 2018

Anker har fødselsdag. Han havde overnattet hos sin mormor. Min mor kom med ham klokken 8. Til lidt fødselsdagsmorgenmad, som vi havde forberedt. Sine kom forbi med Augusta. De spiste en pandekage med, også kørte vi til vuggestuen med flere pandekager, til stuen

Planen var, at jeg skulle orden da jeg kom hjem, men jeg endte med at sidde i sofaen i to timer i mit overtøj. Jeg var plaget af ubehag ved mit øje. Jeg kunne ikke overskue noget som helst andet, end at sidde helt stille og kun kigge med meget smalle øjne. Da jeg endelig fik mit overtøjet af, gik jeg i køkkenet. Kiggede i køleskabet og endte med at sætte mig tilbage i sofaen, tænde fjernsynet og spise mad i stedet.

Klokken 13 skrev vuggestuen. Anker havde dårlig mave og jeg blev bedt om at hente ham. Min mor kørte efter ham for mig, også kørte hun mig til stråling. Min mor hjælper meget, hun køre mig rundt. Hun har fri. Det er rart, men jeg kan også mærke at det har været rart, at have været selvstændig de andre uger og have en form for selvstændig hver dag.

Benjamin og Anette var hjemme da jeg kom tilbage efter stråling. Vi havde lidt travlt med at gøre klar til fødselsdagsfejring, men vi nåede det hele inden kl. 17 hvor vi fik 21 spisende familiemedlemmer til fødselsdag. Det var en hård aften, jeg holdte mig til min stol og snakkede med dem der satte sig ved siden af mig. Det var også rigtig hyggeligt.

Jeg har lukket lidt af fortiden. Jeg svare når folk spørger. Hvad med øjenvipper, hvordan med dit syn, men jeg fortæller eller siger ikke meget af mig selv.

2 marts 2018

Vores nat gik med natteroderi. Anker var aktiv og alligevel var han tidligt oppe. Han havde stadig dårlig mave, så han kom ikke afsted i vuggestue. Benjamin kunne klare sin opgave hjemmefra, så jeg kunne komme til lægen og til min stråle tid, uden at have Anker med på slæb. Jeg er blevet sygemeldt for tre måneder i dag.

Når jeg selv tager til Riget, passere jeg altid bedemanden, der hjalp os med at begrave Noam, i bus. Jeg kigger altid ind på forretningens ruder, for at se om jeg kan se nogen der inde. Det kan jeg ikke.

Det er hårdt i strålen. Jeg kan ikke lide at gøre ondt værre i mit ansigt. For hver gang jeg lægger mig der føles det som om at det bliver værre. Alle er glade for, at jeg snart er færdig. Det er også rart, men lige nu tænker jeg mest på de næste tre ugers ekstra hårde bivirkninger og så tænker jeg på de kommende permanente bivirkninger, som jeg meget gerne vil finde løsninger på. Manglende syn, manglende øjenbryn og hvad der ellers kommer til at være af permanente skader. Det hele kommer til at kræve rigtig meget tid og energi.

Benjamin test bagte te-boller. Sine, Milan of Augusta kom og test smagte og brugte eftermiddagen sammen med os.

Til aften forberedte jeg og Benjamin fødselsdag og så fjernsyn. Efter klokken ni kunne jeg ikke have åbne øjne mere. De gjorde ondt og sveg og jeg kan ikke lade være med at pille ved det.

3. marts 2018

Dagen bød på mere fødselsdag. I går familie. I dag med venner. Benjamin bagte boller og jeg lavede lagkage. Der var inviteret gæster til klokken 12.30. De fleste kom en halv time for sent. Det var noget med togene. Sine luftede Cooper, mens vi ventede på gæster og vi fik gjort det hele klar. 10 personer samlet i dag, for at fejre Anker. Sine, Milan og Augusta, Andreas og Sophie, Mille og Sofie, Nanna og Steffen, Johanne, Svend kunne ikke og Alex. Der var lavet langbord gennem stuen.

Efter boller og lagkage gik vi tur i skoven alle sammen.

Der var inviteret til fødselsdagsfejring fra 12.30-16, men folk blev hængende. Den sidste gæst gik klokken 18.30, mens Anker spiste sin aftensmad. Det er super hårdt med fuldt hus så mange timer, men selvom det er hårdt, så er det også rigtig rart at vide, at folk er her fordi de har lyst og ikke fordi de føler sig forpligtede til at komme.

Vi var trætte og gik i seng efter take-out og matador.

4. Søndag

Benjamin tog Anker da han vågnede. Benjamin har taget over og tager sig af Anker om natten nu. Jeg tænker altid på om jeg er klar til barn nr. 2(3). Om jeg kan overskue det. Jeg vil så gerne.

Det er ret hårdt at være på de sociale medier for tiden. Det er hårdt at se alle de små klip af børn i den alder Noam skulle have været. 4 år. Der er rigtig mange med børn på 4 år lige nu, og der er mange med to børn en på et og en på fire. Jeg synes at alle nede i vuggestuen har den familiekonstellation. Den som vi skulle have haft. Jeg hader at jeg ikke er en del af den klub. Klub to børn med tre års mellemrum.

Jeg tog til croquis med Fredericke. Det var lidt anderledes end det tidligere havde været, fordi folk kan se på mig, at der er noget galt. Samtidig er jeg så voldsomt plaget af smerter, irritation og mit sløret syn, at jeg ikke var i stand til at sætte mig ned og glemme alt om livet udenfor mens jeg tegnede nøgenkvindesteger, som jeg ellers har gjort før.

5. marts 2018

Jeg havde mareridt i nat. Jeg var i et sommerhus med Benjamin og nogle andre. Vi var der fordi vi flygtede fra nogen der fulgte efter os. De ledte efter os ved sommerhuset. Vi så dem før at de vidste at vi var der. De omringede os i smug og vi regnede med at de ville vente til natten med at slå til. Vi havde en bil holdende, som vi kunne bruge til at komme væk, men den var begravet i sne. Min far kom med sin bil og skulle parkere den strategisk tæt på, så vi kunne komme afsted. Jeg kom ind i bilen med Anker og holdte bare godt fast på ham.

Jeg vågnede med ubehag i kroppen, og da jeg faldt i søvn igen, var jeg tilbage i huset og skulle finde vores flugtvej ud på ny. Jeg skulle redde Anker. De bevæbnede mænd slog til om natten. Vi havde ikke helt fundet vej ud. Vi gemte os helt stille imens vi kunne hører dem gå rundt i huset. Benjamin kom ind til os i huset, fra en tunnel under jorden. Den vej kunne vi gå. Det var rigtig ubehageligt og

jeg var hele tiden bange for at Anker skulle komme til at afsløre os, ved at græde, fordi han ikke kunne forstå hvor alvorlig en situation vi var i.

Anker havde været syg om natten. Vi sov for længe. Benjamin kom ikke op til tiden. Vi tog alle til kaffebaren og spiste brunch. Vi kørte til Riget bagefter. 5 dage med stråling endnu.

Jeg er ikke helt så optimistisk som andre omkring mig er, fordi jeg er plaget af smerter og irritation og mine mén kommer til at være en langvarig proces endnu.

Vi lavede ikke noget til aften. Jeg kan ikke overskue noget og Benjamin tager ikke noget initiativ. Og hvis han gør, siger jeg bare nej.

Det er hårdt for vores parforhold. Vi har det godt sammen, men det er hårdt altid at skulle have det så skidt sammen.

6. marts 2018

Jeg er hårdt ramt i dag, og Anker er syg. Jeg render rundt med solbriller på hele tiden, inde som ude. Mit øje er rigtig irriteret. Det gør ondt og jeg har det hårdt. Det ser lidt fjollet ud med solbriller i overskyet gråvejrs og sne.

Min mor hjalp mig med Anker. Jeg tog til frokost i Kræftværket, på trods af alt, inden min stråle tid.

Jeg og Benjamin fik talt lidt om alting. Det hjælper at få talt om tingene. Det løsner op af få delt, drejet og diskuteret diverse emner, som vi hver især går og tænker på. Det hjælper særligt for mig, at få talt om det jeg går og er sur over og hvad jeg gerne vil have.

7. marts 2018

Jeg er kvalm i dag også havde jeg tre tider på Riget.

10.15: Stråling.

11.10: Onkolog

12.30: Øjenlægen.

Tiden mellem diverse tider brugte jeg i kræftværket, men jeg endte med at sidde i venteværelset ved øjenlægen alt for længe, sammen med 20 andre mennesker. Øjenlægen var en time og et kvarter forsinket og jeg var rigtig dårlig. Min mor ringede på et tidspunkt mens jeg sad på en hård stol og ventede. Hun havde en masse spørgsmål. Jeg sagde til hende, at jeg ikke kunne tage stilling til tingene også måtte jeg meget hurtigt gå mod et badeværelse hvor jeg kastede op.

Dr. Peter (øjenlægen) nævnte, som alle andre, de sidste to dages stråling. To dage endnu. Alle tæller ned for mig. Han sagde at jeg burde gøre noget for at fejre det, for der er noget af en bedrift, at være igennem sådan en omgang strålebehandling. Han tilbød mig Binyrebarkhormon piller, for min tilstand med smerter og kvalme. Jeg takkede nej. Jeg tænker kvalmen formentligt skyldes mine galdesten og ikke nødvendigvis strålingen.

Benjamin kom til Riget for at følges med mig hjem og endte med, at måtte vente meget længe på mig. Det var rigtigt beroligende, at han kom og var der. Han sad i Kraftværket og spillede brætspil med nogle af de andre.

Anker blev sammen med sin mormor. Jeg så brugte resten af dagen hjemme på sofaen. Jeg så fjernsyn med solbriller på og faldt i søvn klokken 19.30

8. marts 2018

Noam har 4 års fødselsdag, i dag.

Jeg blev lidt ked af det fra morgenstunden. De fire år ville være fantastiske. 4 år ville være den bedste alder. De 4 år betyder også at han har haft lige mange fødselsdage med os, som han nu har i graven, og at det fra nu af betyder at det mest er i graven.

Jeg er stadig dårlig og jeg er ked af, at jeg er så skidt, at jeg ikke kan overskue særlig meget. Oveni det er det kedeligt vejr. Sne og slud. Ingen tegn på forår. Det betyder at vi ikke kan gøre noget ved graven og at vi må vente med den lille bæk.

Vi tog til kirkegården med en sovende dreng og min mor i bilen. Vi tændte fire lys for ham og lavede en snemand.

Benjamin satte os af i Søborg og kørte selv til Jægersborg for at ordne og få styr på lidt, inden vi skulle holde åbent hus senere på dagen. Min mor tog sig stadig af Anker, mens jeg bare sidder med tungt hoved og prøver så vidt muligt mine øjne åben.

Jeg og min mor gik på en kort tur med Anker i vogn og hunden i snor omkring torvet og genbrugen. På torvet blev jeg samlet op af Benjamin, for at køre til Riget.. Vi havde tænkt at køre om kirkegården, men valgte ikke at tage derind igen. Vi kørte direkte til Riget og ventede tre kvarter på stråling i kræftværket.

Vi holder åbent hus med kaffe og kage. Benjamins forældre, Fe og Falke, mine forældre, Ian, Nanna, Sofie, Mille og Andreas og Sophie kom. Det gav rigtig meget mening og var rigtig hyggeligt. Vi skulle have fejret Noam sammen, hvis han havde været her, så samles vi på trods og mindes. Vi gør ikke noget særligt. Vi samles bare spiser kage og drikker kaffe.

9. marts 2018

Benjamin stod op og tog afsted. Anker blev hjemme endnu en dag fra vuggestue. Jeg kunne lige klare at være sammen med ham og putte ham, indtil klokken 11. hvor min mor kom og tog os med i bil. Jeg blev sat af et sted på vejen for at købe chokolade til mit stråle team og så fortsatte videre med bussen til Riget.

Jeg brugte et par timer i kræftværket. Der var en hel del mennesker. Der havde været morgenmøde. Det var hyggeligt som altid. Jeg fik afvide af Maiken, at jeg var den der har været mest i Kræftværket i februar måned. Maiken har spurgt om jeg vil stå for en kreativ workshop der inde, hvilket jeg har sagt ja til, så jeg skal stå for en krea-aften i maj måned.

Benjamin mødte mig på Riget, for at være med mig til min sidste stråling. Det var i den anden ende end det plejer, men det var der jeg startede, så det passede fint. Jeg havde små lækre chokolade påskeæg med til temaet, som tak for behagelig behandling, trods alt. De havde sat flag til min afslutning. Det er særligt at det slutter i dag.

På vej hjem i bussen kom der en dame ind med en klapvogn og to børn. Hun udbød da vi kørte afsted "Hold kæft, hvor er jeg træt af det her liv". Hendes pige plagede om et eller andet og jeg tror at det var møntet på det. Jeg havde lyst til at sige noget til hende, for at sætte tingene lidt i perspektiv for hende. Det er okay at være ked af noget. Det er okay at have en hård dag. Det er okay at have det hårdt og have svært ved at håndtere sin situation, men det virker ikke helt okay at bande sit liv væk, fordi man har en sød, men plagende unge. Jeg har lidt svært ved at forholde mig til folk og deres problemer, som i mine øjne ikke er rigtige problemer. Jeg gjorde ikke noget. Jeg tænkte kun, at jeg nu gerne ville være i hendes problem-sko.

Der var en lejlighed til salg i vores boligforening, som min faster var interesseret i. Sidst på eftermiddagen var vi over at kigge på den hende og jeg

Hjemme spiste fredags burger.

10. marts 2018

Lørdag.

Vi stod op og kom i gang med dagen. Benjamin lavede pandekagedej med Anker. Jeg bagte dem, da de var færdige. Jeg stod med i køkkenet og åbnede kun det ene øje. Inden det havde jeg siddet i sofaen en halv time med lukkede og et løbende og meget irriteret øje.

Anette kom for at hente os. Hun skulle passe Anker, men jeg og Benjamin skulle til cykelmesse for at se på ladcykler. Primært en enkelt ladcykel, som vi har kigget på, skulle vi ud og teste. Det var en kort fornøjelse. Vi kom. Gik direkte til cyklen. Lyttede til en lang tale om cykler og så gik vi ud igen. Jeg gik rundt med solbriller og stod for det meste med lukkede øjne, bag glassene. Jeg synes at det er hårdt at bevæge mig ude, men det var det værd, for vi var enige om at det var den ladcykel som vi hele tiden havde kigget på, vi skulle have.

Vi tog hjem og inden dagen var omme havde vi bestilt den. Vi havde næsten pengene sparet sammen til den. Resten lånte vi af Benjamins mormor og morfar.

Jeg har på de sidste to dage postet på Instagram, om Noams fødselsdag og min afslutning i stråling. Det er nogle store emner at skrive om lige efter hinanden. Jeg spurgte Benjamin om han havde set mit post om Noam. Han sagde at det havde han, og det jeg havde skrevet kendte han også til. Jeg havde spurgt ham inden jeg postede det om det var okay. Han sagde at han havde læst det på fødselsdagen, hvor han var hjemme, imens jeg og Anker var hos min mor. Og at han havde grædt i et kvarter og det var derfor han kom senere ud af døren.. Han sagde også at han havde haft brug for at græde. Det har jeg også tænkt på, om jeg har.

Vi brugte eftermiddagen hos Sine og Milan.

Anker kom hjem efter aftensmad. Glad og veltilfreds.

Vi så film.

11. marts 2018

Trods dårlig tilstand med øjet, tog jeg med min far og Marlene til loppemarked på Ravnsborggade. Det var en flere måneder gammel aftale, og det er altid hyggeligt at være på loppemarked. Jeg gik bare med solbriller og kneb mit øje sammen inde bag glasset.

Jeg havde det hårdt da jeg kom hjem igen. Jeg var lidt sammen med Benjamin og tog mig lidt af Anker, men det var ikke meget jeg kunne overskue. Jeg lå mest på sofaen. Jeg fik dårlig samvittighed over at jeg er så skidt og at jeg så oven i købet havde været ude og brugt den smule energi jeg havde, i stedet for at bruge den hjemme på min mand og mit barn.

12. marts 2018

En hel dag på sofaen. Jeg ligger med gardiner rullet for og en hånd for mit øje

13. marts 2018

Dagen var magen til i går. Jeg ligger bare i mørke på sofaen og kan ikke noget. Jeg begynder at blive nervøs for, hvad mine permanente skader i og omkring øjet kommer til at være. For lige nu kan jeg ikke tåle lyse og når jeg tvinger mit øje åbent, så er mit syn helt sløret. Twin peaks blev aflyst, Johanne og Svend kunne ikke. Svend var syg. Jeg skrev til Nanna om min tilstand. Hun kommer i morgen i stedet.

14. marts 2018

Jeg er ramt af galdestensanfald. Jeg har ondt og jeg kaster op. Nanna kom forbi til aften. Jeg var ikke meget værd, men det var hyggeligt, at hun var her. Vi har talt om at rejse på tur sammen, men Johanne og Svend har aflyst, at tage med. Hvilket er helt vildt ærgerligt. De føler sig pressede. Nogle gange skal man bare lade være med at føle sig presset.

15. marts 2018

Anker er syg. Vi tog til lægen fra morgenstunden. Han havde mellemørebetændelse. Jeg kan ikke passe ham, fordi jeg selv er syg, så Benjamin er nødt til at være hjemme. Han passer os begge to.

16. marts 2018

Jeg har drømt i nat. Jeg var ude at køre med min mor, og vi kørte galt. Vi startede med at køre forkert i skoven og måtte bakke tilbage. Da vi nåede toppen begyndte bilen at skride. Jeg havde ikke sele på, men nåde lige at spænde den, inden vi skred. Vi endte et helt andet sted i dårlig tilstand. Jeg ville helst ringe til Benjamin, men vidste at jeg først skulle ringe 112. Jeg ringede, men kom aldrig frem til hvad jeg skulle sige.

Vi tog på cykeltur i vores nye ladcykel. Benjamin cyklede, mens jeg Anker og Cooper sad i kassen. Vi trak cyklen rundt i Bernstorffsparken, så hunden også kunne få en tur i det fri. Jeg gik hjem med hunden der fra, mens Benjamin cyklede med Anker.

Det er længe siden, at jeg har været ude. Jeg bliver hurtigt udmattet.

17. marts 2018

Jeg bliver ved med at have det dårligt. Mit hoved spænder helt op fordi jeg kniber øjnene sammen hele dagen.

18. marts 2018

Min verden kan ikke bare handle om udseende og om mig, for det handler om noget større. Det er jeg klar over, men jeg er 25 år og først blev mit indre ødelagt, den jeg var blev revet i små stykker og mit dagligdags liv, som jeg kendte det, er væk, og nu er turen kommet til min krop og mit udseende. Det er ødelagt, både i forhold til hvad andre ser, men også i forhold til hvad jeg selv ser. Jeg lever med det, fordi jeg skal, men jeg er træt af at være magtesløs. Jeg tror ikke længere på, at jeg bliver meget gammel. Og jeg tror ikke længere på at jeg får det jeg ønsker mig i livet. Måske Børn. Et job jeg er glad for. En økonomi der løber rundt. Mine forhåbninger og drømme er på sit mindste.

Lige nu afhænger mit liv af Anker. Han er mit levebrød og mit drive.

Der er mange ting i vejen, men jeg ved ikke hvilke bekymringer jeg skal starte med at fokusere på, så derfor kommer jeg aldrig rigtig frem til hvad der faktisk generer mig mest. Jeg kan ikke finde engagementet til at kigge efter løsninger, på de problemer jeg har svært ved at indsnævre. Der er bare for meget at tage fat på. Måske skyldes det at jeg, ligesom lægerne, endnu ikke ved hvad der fremadrettet kommer til at ske med mine men og min sygdom. Måske det er fordi jeg har det for dårligt og ingen overskud har. Måske er det fordi at jeg er i en position, hvor udseende egentligt ikke burde betyde noget, men trods alt alligevel gør det.

19. marts 2018

Anker er hjemme og Benjamin er hjemme, for jeg kan ikke passe Anker alene.

Jeg kan mærke frustrationer omkring min tilstand. Men samtidig kan jeg også mærke at de kun lurer under overfladen og ikke bliver levet helt ud.

Sorgen lurer også inde i mig, altid. Jeg tænker på Noam hver dag, men den ulykkelige version af mig er gemt af vejen, for nu. Det er som om at jeg har foldet den en version af mig selv sammen, og gemt godt et sted indeni. Måske for altid, måske bare for en stund, fordi jeg lige nu er så medtaget af min sygdom og ikke kan overskue noget som helst.

Der er dele af mig som er helt væk, ikke engang gemt. Versionen af mig selv, som jeg var med Noam findes ikke mere. Den er væk. Versionen af mig som jeg var ødelagt og ulykkelig da vi mistede Noam og den værste tid efter, den findes stadig i mig.

Også er der den nutidige. Ankers mor, mor til en i live og en som er død, ung og kræftsyg.

20. marts 2018

Det er som om der er sket noget. Bedring? Måske bare ikke mere forfald i dag. Jeg har kunne være lidt mere med. Jeg har været mere energisk og glad.

De sædvanlige tirsdags gæster kom. Benjamin lavede ristaffel til os.

21. marts 2018

Der er stadig ikke blevet forværret tilstand, men mit øje er heller ikke blevet bedre. Det er irriteret og lysfølsomt. Jeg har det bedst med klap for øjet og bruger stadig mange kræfter på at knibe øjnene sammen. Det sætter sig i mit ansigt, jeg tror det bliver til nogle meget synlige permanente rynker, men sådan noget kan man jo betale sig fra. Det er irriterende. Det hele med mit øje, for jeg var rimelig tilfreds med hvordan jeg så ud som 25 årig, men sygdoms sporene sætter sig.

Jeg var i kræftværket og hos Professor Lena til tjek. Hun siger, at jeg er hårdt ramt, men at det var forventeligt. Og så siger hun, at jeg skal have mere tålmodighed, selvom hun ved og synes, at jeg allerede har udvist stor tålmodighed. Jeg kan meget godt lide Lena, og det er rart at høre lidt, men jeg gerne ville have nogle mere konkrete svar.

På facebook, i gruppen for "Forældreforeningen - vi har mistet et barn". skrev en forældre, der havde mistet sin søn i et pludseligt dødsfald, for fem måneder siden om råd. Det er svært at give råd til en ny i sorgen, for rådet er tid. Tiden heler ikke tabet, men med tiden finder man sin plads i tilværelsen med sorgen og tabet bliver simplere at leve med. Selvom vi står i det hver dag og for få måneder siden stod i det endnu værre, så har jeg svært ved at sætte mig ind i hendes sted. Måske en form for selvbeskyttelse, for jeg ved præcis hvad hun står i og jeg ved præcis hvad hun føler af vrede og afmagt, ligegyldighed og sorg, men jeg kan ikke sætte de rigtige ord på det overfor hende.

Jeg gik om kirkegården på vej fra Riget. Jeg er irriteret over, at der ikke er finere, at vi ikke har kunne gøre forårsklar, endnu. Det må gøres når vi kommer fra Bornholm.

Benjamin var godt i gang, med at ordne stueplanter da jeg kom hjem. Ny jord, omplantning og pleje. Vi fik ordnet alle planter.

22. marts 2018

Jeg havde været lidt vågen i løbet af natten med ondt i maven. Det er stadig galdesten, og mit hovede havde samtidig mange tanker.

Jeg vil helst have det godt, men jeg er i tvivl om hvad der kommer først i den række. Er det min fysisk eller min psyke, for fysisk har jeg brug for en operation, for at få fjernet min galdeblære og jeg skal Mr-scannes som det sidste led i strålebehandlingen, men inderligt ønsker jeg at blive gravid. Nu. Ikke om 2 måneder men i morgen, og jeg er splittet. Jeg ved ikke hvad jeg skal gøre, for jeg ved godt at det klogeste og smarteste er, at blive fysisk fikset og færdig, og hvad betyder 2-5 måneder mere uden en graviditet, men lige nu betyder det bare rigtig meget. Der er ikke noget jeg ønsker mere, end at jeg og Benjamin venter os endnu et barn.

Jeg stod op og tog til lægen.

Hun var ikke i tvivl om at jeg skulle have en henvisning til en galleblæreoperation, med så langvarige smerter og så mange anfald i løbet af året. Jeg fortalte om mit dilemma, hun kunne godt se det, men synes jeg skulle få den operation og så lave børn. Det vil jeg også helst, men samtidig vil jeg ikke lade være med at prøve at få en baby, hvilket vi egentlig har prøvet på siden Anker kom til, men hele tiden er blevet udsat og ikke har kunne lykkes. Jeg er ikke helt klar til at fortsætte med at udskyde det jeg ønsker mig. Hvis jeg bliver gravid, må diverse ting vente et år. Børn frem for alt.

23. marts 2018

I dag kunne Anker endelig komme frisk tilbage i vuggestue, en enkelt fredag inden endnu en uge væk. Vi afleverede ham sammen i ladcyklen. Hunden var også med, hende luftede vi bagefter.

Vi drak kaffe og spiste morgenmad, på tur. Hjemme pakkede vi til Bornholm.

Jeg tog til fredagsarrangement i Kræftværket. "Pizza, pilsner og præste-snak. Lotte præst kom forbi, og en masse af de gode mennesker der hører til unge rummet var der. Det var rigtig hyggeligt. Jeg har så meget respekt for alle de individer der kommer her og som jeg ser. Jeg ville ønske at hele verden kunne se hvad jeg ser hos dem.

Klappen er på hele dagen. Og inden bag ved klappen er mit øje lukket og min pande rynket og mine bryn ser vrede ud. Det er en hård tilstand. Det kommer til at sætte sine spor.

24. marts 2018

Vi kørte til Bornholm fra tidlig morgenstund. Der var helt forårsfornemmelser med havet var stille og himlen var helt blå.

Vi tændte i brændeovnen da vi ankom, så der kunne blive dejligt i huset. Vi lod Anker sove en god lur og lavede indkøbsliste før vi kørte på tur, for at komme væk fra det kolde hus. Vi kørte til Connie. Jeg tog min klap af inden vi gik ind. Jeg gad ikke opmærksomheden, og det er de færreste der ser min røde hud og manglende bryn og vipper, når jeg bare går rundt. Hvis jeg snakker med folk, kan de se der er noget galt, men ikke helt pege på hvad. De ser rødmen og hævelsen og tror det er et slag eller vinterens vejr.

Anker blev syg om natten, så vi sov rigtig dårligt.

25. marts 2018

Anker var syg med feber.

Vi ventede Sine og Milan, Augusta og Hera kl. 10, men kl. 8.15 skrev de, at de ikke nåede færgen og måtte opholde sig i Ystad indtil næste færgе. Vi grinede lidt, for jeg og Benjamin havde snakket om, at det ville ske.

Vi passede bare vores syge Anker og tog imod dem kl. 13 i stedet for.

Vi brugte resten af dagen sammen, i huset. Benjamin lavede mad. Vi havde købt ind til Burger. Vi var trætte og slappede bare af indtil det blev sengetid.

26. marts 2018

Vi spiste hyggelig morgenmad alle sammen og tog stille og roligt på tur, så det passede med børnenes lur-tid. Vi gik tur i bison-skoven med vogne og hunde i snor. Vi fandt dem ikke, men vi gik også kun på den store sti.

Bagefter kørte vi til Svaneke. Vi spiste pandekager med is på torvet og gik lidt rundt i byen, som turister, det var rigtig hyggeligt.

Tilbage i huset slappede vi af og drak kaffe.

Benjamin og Milan lavede lækker aftensmad og så spillede vi brætspil, da børnene var puttet til natten..

Jeg blev dårlig i mens vi spillede, af galdestenen. Jeg prøvede at lades som ingenting, men skyndte mig i seng, da vi havde spillet færdig. Jeg var dårlig hele natten.

27. marts 2018

Jeg var stadig syg, da vi stod op fra morgenstunden og jeg var syg resten af dagen. Jeg kunne intet spise og så kastede jeg op. Til sidst kastede min krop bare op af handling, uden der kom noget med. Det er så udmattende.

Jeg er så splittet, omkring de galdesten, men når jeg bliver ramt af et anfald, så er jeg ikke i tvivl. Jeg og Benjamin må vente med at prøve at lave en baby. Jeg bliver nødt til at blive opereret, så hurtigt som muligt, for det er så hårdt. Det holder ikke at jeg hver tredje dag får et anfald og bliver syg. Jeg prøver at sige til mig selv, at jeg har massere af tid til at få børn, og når jeg bliver gravid, så er det på det helt rigtige tidspunkt. Jeg har bare ægløsning nu her og kan ikke lade være med at tænke på min spontane abort, fra før strålerne.

Jeg er ked af at være så syg imens Sine og Milan er her, men de to fik lidt tid til at tage på tur alene. Imens jeg og Benjamin passede børnene. De er så søde og frække, så små og så perfekte.

Jeg ringede til 1813 fordi smerterne fortsatte. De sagde jeg skulle tage til Rønne sygehus. Der tilbragte jeg natten, fordi mine levertal var for høje. De ville skanne mig.

Jeg var dårlig, og det er aldrig sjovt at være alene når man er syg, men udover det var jeg rolig og okay. Det var første gang i to år, at jeg og Benjamin sover hver for sig. Det gik fint. Jeg er blevet god til bare at synke ned i et bestemt uimponeret og ligegyldig tilstand, hvilket betyder at jeg kan være i det jeg er i. Jeg sfår ikke noget konstruktivt ud af sådanne timer, i den tilstand men samtidig får jeg heller ikke noget videre dårligt frem i de timer. Jeg klare mig, jeg gør det bare, får det overstået, fordi jeg skal.

28. marts 2018

Der var ikke en spændende nat. Da jeg følte jeg sov godt, blev jeg afbrudt for at få taget blodprøve. Jeg blev udskrevet i løbet af morgenen med en bemærkning om massere af galdesten og på betingelsen af, at jeg skulle komme tilbage hvis jeg fik feber.

Resten af dagen brugte jeg med dem alle sammen i huset og lidt på tur, inden Sine og Milan skulle hjem.

Det har været hyggeligt at de kom til Bornholm for at holde lidt ferie med os, men de har været her i et par ramte dage, først Anker og så mig, både med øje og galdesten. Det går heldigvis frem af med øjet, og de er nogle rolige mennesker, der tager tingene som det kommer. Jeg tror, at de har hygget sig.

29. marts 2018

Vejret er rigtig dårligt. Det er overhovedet ikke forår. Min mor kom med flyveren til øen. Lidt forsinket.

Hun blev i huset, imens jeg og Benjamin kørte lidt på tur. Vi hygger os, men vi er ikke intime lige for tiden. Det skyldes til dels både øje og galdesten, også skyldes det at vi udskyder projekt baby til efter operation galdesten. Det går lidt udover vores dynamik. Vi fungerer bedst når vi har regelmæssig sex.

Jeg er nervøs hver gang jeg indtager noget, for jeg kan hele tiden mærke at min krop har det skidt.

Min faster har fået lejlighed i vores forening. Hun og drengen bliver vores genboer i den nærmeste fremtid. Det tror jeg vi får rigtig stor glæde af.

30. marts 2018

Vi ordnede lidt i huset. Min mor ordner mest. Hun kan ikke lade være, selvom hun burde. Hun burde bare hygge sig, men jeg håber at hun hygger sig, og slapper lidt af med at ordne.

Anker elsker at hun er her. Han er en bestemt dreng. Han kræver sin opmærksomhed, og den er der massere af når vi er tre voksne. Han er en god dreng. Han har lært at brændeovnen er varm og siger en høj lyd i form af Av, hver gang han får øje på brændeovnene, eller kommer i tanke om den, hvilket bliver til 50 gange i løbet af en dag. Også siger han PuBer (Cooper) til alle dyr.

Vi til min far, om eftermiddagen for at få kaffe. Vi snakkede lidt om mit øje. Jeg fortalte om hvordan jeg i fremtiden blandt andet bliver afhængig af nogle skønhedsbehandlinger, som kommer til at være dyrt på årsbasis og selv mine øjendråber vil koste mig omkring 4000 kr om året. Min far svarede, at det var en lille ting i forhold til, at jeg er i live. Jeg ved godt hvorfor han siger det, og jeg kan godt forstå hele livsperspektivet. Et perspektiv som rigtig mange mennesker måske ville have behov for at prøve en gang, så nogle af de helt ligegyldige og små bekymringer kan blive sat lidt i perspektiv, men jeg går ikke og bekymrer mig om mine strækmærker, mine slaskede lår og hængende numse, det har jeg slet ikke kapacitet til i mit hoved, jeg har det fint med min krop, som jeg ser ud lige nu, men hvis jeg ikke kan bekymre mig som 25 årig om et ansigt uden bryn og vipper på, fremadrettet og et øje og et ansigt, der kommer til at kræve kærlighed og økonomi for at opretholde, så ved jeg ikke hvad jeg skulle have lov til, at gå og tænke på og have af bekymringer i en nogenlunde håndgribelig størrelse. Jeg kan ikke altid tænke på liv og død. Jeg vil ikke altid tænke på liv og død. Desuden går jeg lige nu rundt til dagligt uden at skjule rødme, skavanker, stråleskader. Jeg ser ud som jeg gør af en grund.

Det gjorde mig ked af det, at de ikke kan se, at det er min byrde, og det gør mig ked af det, at jeg med livet i behold bare skal være glad for at jeg har det. Jeg er glad for livet, men jeg er meget mere end bare i live. Jeg er mor til to, en i graven og en i favn. Jeg er 25 år. Jeg er stagneret mellem barsel og sygdom og endt uddannelse. Jeg har tabt mig selv og jeg vil gerne genopbygges indvendigt som udvendigt, hvilket kommer til at kræve hårdt arbejde, både fysisk og mentalt og jeg må gå til værks med tanker og overvejelser om hvordan, hvornår og hvor meget. Jeg kan ikke hvergang jeg ønsker mig noget, som jeg måske ikke kan få bares sætte det i perspektiv til at jeg i det mindste lever. Så når jeg aldrig videre. Jeg skal sætte det hele i perspektiv til alt muligt også livet, men ikke kun livet.

Jeg ville allerhelst have, at jeg bare kunne trække på skuldrene og at livet bare fortsatte sin egen gang

31. marts 2018

I dag skulle vi til den årlige påskefrokost hos min far. Marlene og hendes mor Inga skulle ikke med i år, nok heller ikke fremadrettet, da Rolf og Marlene nu er skilt og Rolf har sin nye kæreste Mette med.

Jeg havde lyst til de forberedelser der fulgte med en stor frokost, at dække et fint bord. Jeg elsker at gøre brug af de forskellige stel og glas og at have nok til 14 personer, men jeg havde ikke super meget lyst til selve frokosten. For det var med mennesker vi kun ser den ene gang om året og for hvert år, har vi været ude for noget nyt, men alligevel er vi der. Vi gør det samme, trods ændringer i livet. Det bryder jeg mig egentligt ikke særlig meget om. Benjamin sagde, at vi bare kunne gå, når jeg havde lyst.

Det endte med at være okay hyggeligt. Der var dejlig mad og god stemning, men jeg spiste kun lidt og så trak jeg mig lidt væk, særligt når mit øje var for irriteret.

Jeg er meget plaget af mit øje. Trods bedring er det meget generet af lyset. Jeg kniber det sammen det meste af dagen. Af og til får jeg nogle jag der er rigtig irriterende. Jeg går ikke så meget med klap mere, kun når vi kører i bil, eller om aften efter en lang dag.

1. april 2018

Vi gjorde det sidste rent i huset, pakkede sammen og kørte i snestorm en omvej til Rønne.

Jeg sov på det meste af færgeoverfarten sammen med Anker.

Vi var hjemme kl. 18 til et dejligt rent hjem. Min mor havde været forbi og ordne lidt for os. Det er helt vildt værdsat, når hun gør det. Det er ikke noget vi forventer bliver gjort, men det er rart, når vi ikke altid selv har overskuddet og særligt når det lige nu er Benjamin der laver det meste, alene.

2. april 2018

Vi havde en doven dag. Vi hyggede med Anker, han var glad for at se alt sit legetøj, da vi var hjemme igen.

Min faster har fået lejlighed over for os, William ringede fra lejligheden for at vinke. Jeg og Anker gik over for at sige hej.

Det vildeste jeg udrettede i løbet af dagen, var at forelske mig i en bolig på Bornholm til 2.5 mio. Noget vi absolut ikke har råd til. En ting er at låne pengene, noget andet er de månedlige udgifter, men jeg drømmer bare. Meget.

3. april 2018

Benjamin tog afsted, men kom tidligt hjem igen. Han kunne ikke holde ud at være på sit studie, han var træt og utilpas. Det er synd for ham, at han har det sådan. Det er synd at han ikke kan finde et frirum i at tage afsted og studere, men vi var produktive i hjemmet i stedet. Vi fik ordnet, ryddet op, hængt lidt ting op på Ankers værelse. Hans dåbsgaver og et billede af Noam der spiser is. Det er virkelig et dejligt billede af Noam, jeg håber Anker kommer til at holde af det.

Vi fik twinpeaks gæster til lækker mad og hygge. Vi har jo ikke mere Twin Peaks og vi har ikke valgt at finde noget andet. Vi holder bare fast i at ses. Jeg viste dem den bornholmer bolig, som jeg er blevet helt forelsket i, og så bestilte vi og planlagde sommerferien på Bornholm sammen.

4. april 2018

Jeg skulle være på Riget til øjen tjek kl. 8.40. Benjamin afleverede Anker.

Dr. Peter grinede lidt da jeg kom ind, fordi han var i tvivl om hvorvidt jeg var den rigtige patient grundet min journal med galdesten, som han sagde, oftest høre til gamle mennesker til. Jeg svarede bare i godt humør tilbage, at jeg tager bare den næste upassende og absurde tilstand i rækken, nu hvor jeg er igang. Jeg kan meget godt lide sådan en tilgang til det. Det hele er snart nemmere bare at grine af, end græde af, fordi det hele tiden bliver mere og mere uvirkeligt. Det bliver aldrig sjovt, men fra død, til kræft, til galdesten, det er som om at tingene langsomt viser sig at blive bedre. Gade vide hvad det næste bliver. Jeg håber på at rækken ender med et langt og godt ægteskab med Benjamin og en masse (5) børn der har det godt. Så må jeg tage alt det mellemliggende med.

Dr.. Peter sagde, at mit øje stadig er meget tørt, og at det derfor stadig er så genert. Jeg skal holde særligt øje med betændelse. Hvis jeg får betændelse i øjet skal jeg komme ind med det samme.

Jeg blev spurgt om jeg ville agere patient til en øjenlæge eksamen. Jeg svarede ja og blev sat ind i en stol til eksaminations. Jeg var et svært tilfælde, at skulle op til eksamen i, men hun var dygtigt og fik 12. Hvilket jeg lige selv var henne og spørge om, efter jeg var blevet sendt ud.

Jeg gik til kirkegården. Grannet fra graven var blevet fjernet og der var spiret lidt forårsblomster. Jeg og min mor plantede lidt mere. Mest stedmorblomster. De kan klare det tidlige forår.

Jeg havde glemt både hat, solbriller og solcreme, da jeg gik ud om morgenen. Jeg måtte købe mig et par solbriller i Tiger. Det hjælper ikke på øjet med sådan et par, men det hjælper på, at jeg ikke behøver at føle mig fjollet når jeg går og kniber øjnene sammen, og så kan jeg sidde i toget med lukkede øjnene og ligne en der kigger på min telefon. Jeg gik lidt omkring på Østerbro før jeg tog hjem.

Vi skulle være til fødselsdag hos Benjamins morfar kl. 17. Kl. 17.01 købte vi vingave fra vinbutikken i Jægersborg og så cyklede vi afsted.

Jeg havde ikke meget lyst til at deltage i fødselsdag,, fordi det var hele familien. Familie vi sjældent ser, men en frisk cykeltur derhen, med Anker siddende foran på Benjamins cykel i det første rigtige forårsvejr, hjalp på mit humør og det var hyggeligt nok. Jeg var smilende og udadvendt, hvis de ville vide noget, så svarede jeg gerne, men de spurgte ikke rigtigt, det var bare sådan noget sidemandssnak, som vi alle kan komme omkring i sådanne selskaber, også kunne vi skilles igen uden at have involveret os i hinanden for meget.

Vi cyklede en dejlig tur hjem igen.

Malene skrev, at hun var igang med mine dagbøger, endelig. Jeg har været rigtig spændt og da jeg læste det, kunne jeg mærke i hele kroppen hvor personligt det er, og hvor vigtigt det er for mig. Hun skrev at det var som at være sammen med mig, og at hun hele tiden havde lyst til at skrive og høre mig om hvordan jeg har det nu. Hun var nået til bog nr. 3. Tænk hvis jeg skal bruge sommeren på at få det skrevet ind på computer og jeg så skal arbejde på et projekt der faktisk skal blive til noget.

5. april 2018

Vi stod op og afleverede Anker sammen. Benjamin cyklede til stationen og videre til studie. Jeg cyklede til bernstorffsparken med Cooper. Vi gik en dejlig tur. Det var længe siden, at vi havde været sådan ude på tur bare mig og hunden. Da jeg gik der, i overskyet vejr, med kasket og solbriller, fik jeg

følelsen af at være okay. Det var det svært at genkalde de seneste måneders behandling og forløb. Jeg købte solsikkefrø i Grønne hjem på vejen hjem.

Jeg skrev et par ansøgninger til nogle forskellige jobs med muligheder, for mig, som ville passe til, hvis jeg altså fik chancen, men det gør jeg ikke. Jeg synes at det er sjældent, at jeg bare får et svar på min sendte ansøgning, selvom min ansøgning er fin og mit cv er fint. Jeg sad i sofaen indtil jeg skulle hente Anker. Jeg glædet mig til at hente ham. Vi hygger os sådan. Han er blevet så stor, klædt i forårsjakke og kondisko.. Han er god at kommunikerer med, han er sjov, det siger de også nede i vuggestuen, også er han vildt kærlig. Han minder mig så meget om Noam. Oveni det er det forår.

Jeg tog hund og Anker med over til Sine og Milan over i deres evigheds flytterod. Benjamin havde en lang dag, så vi hyggede os der og spiste med dem.

6. april 2018

Peter kom for at spise morgenmad med Benjamin. Dida kom for at drikke kaffe med mig, så vi havde dobbelt booket vores stue til formiddag, vores aftaler kunne heldigvis kombineres. De blev hængende længe. William kom fra Århus i mellemtiden, han kom for at hygge og hænge ud med Benjamin og lidt med mig og Anker. Han skulle overnatte.

Charlotte har mistet sine børn. To børn på en gang, faderen slog dem ihjel og bagefter sig selv. Det får rigtig meget opmærksomhed, fordi det er så absurd, jeg så det som et indsamlings opslag på Instagram. jeg bliver dårlig på hendes vegne, men jeg kan ikke lade være med at tænke på alle de andre der mister og jeg kan ikke lade være med at tænke på, at det er ærgerligt at der skal sådan en sag til for at skabe noget opmærksomhed omkring det at miste børn. Jeg håber der kommer noget godt ud af det, men jeg synes samtidig at det er synd, at hun skal blive kendt på det. Hun modtager en masse likes på sin Instagram og får følgere på baggrund af sådan en skandale, hendes totale livskrise. Jeg håber hun kan arbejde med sorgen selv, og tage en beslutning om at bruge Instagram og Sociale medier til hjælp.

Jeg vil ikke sende hende peng. Jeg ville helst kunne dele alle pengene ud mellem alle forældre der mister, og med al den opmærksomhed kommer hun ikke til at mangle noget økonomisk. Jeg ved at det økonomiske aspekt er ekstremt vigtigt, men mine 100 kr får hverken mig eller hende til at føle mere glæde, hverken i dag, om et år eller når hun bruger dem. Jeg ville give hende al min tid, hvis hun ville have den, men penge kan jeg ikke få mig selv til at sende.. Jeg føler mig tarvelig, når jeg tænker sådan. Måske det er min vrede frem for rationalitet, jeg kan føle i kroppen, under sådan en sag, for jeg ville sådan ønske at folk kunne sprede deres opmærksomhed og kærlighed, ud på flere der mister, for der er så mange der står alene og der er så mange sager der ikke bliver snakket om.

Jeg ved hvordan et livløst og højt elsket barn ser ud og jeg ved hvordan det er at stå der, fortabt. Det gør mig utilpas og kvalm i kroppen at tænke på. Jeg bliver dårlig og kan mærke mit hjerte og min mave synke. Jeg kan mærke en vrede så voldsom og ubekvem . Den er genkendelig og bevæger sig, ubemærket udefra, rasende rundt inde i mig. Jeg ved hvordan at døden som løsning på al den død, virker simplest, men jeg håber for hende at hun vælger livet og at hun derefter vælger at kæmpe for det gode liv, resten af hendes liv.

Der blev mandehygget foran computere hele aften og det meste af natten. Jeg passede mig selv. Stemte på place on Earth til X-factor finalen.

7. april 2018

Folk snakker om tabuer og dem findes der rigtig mange af, men ofte er det folkene selv bag der dyrker det, som gør det til et tabu. Ligesom sorgen. Sorgen er et tabu. Sorgen er blandt andet et tabu fordi dem der har sorg og oplever den ikke kan magte at tale om den og dele ud af det hele, når det egentligt ville være allermest vigtigt at de gjorde det. For at bryde et tabu er det nødvendigt, at dem som er en del af det tabu nødt til at dele ud og informere andre. Jeg er i sorg. Jeg lever med sorg hver dag. Det er mit ansvar at være med til at bryde tabuet der er omkring sorg. Det er ikke min pligt, men jeg har et ansvar, hvis tabuet skal brydes. Det er svært at forklare og det er svært at forstå, hvad jeg mener, selv for mig selv. Jeg må tænke noget mere over det.

8. april 2018

Jeg overvejede at tage til Croquis på Nørrebro, men jeg kunne ikke se mig selv sidde og fokusere. Jeg har svært ved at holde øjnene åbne og jeg ligner en der har det hårdt. Jeg er en der har det hårdt.

Vi cyklede på tur i dejligt solskin. Jeg på min egen cykel. Anker i ladcykel, som Benjamin cyklede afsted med. Vi kørte til Søborg, hvor vi afleverede Anker til overnatning hos min mor. Vi havde en middagsaftale. Marcelle og Christian havde inviteret os og lidt andre venner på middag i Skovshoved. Jeg lagde makeup, selvom jeg ved jeg reagere på det, så var det rart at føle sig pæn og anstændig for en gangs skyld og samtidig skulle lidt ud med venner. Det var dejligt at være ude som kæresten og med venner.

9. april 2018

Jeg skulle til samtale på Herlev Hospital omkring mine galdestensanfald. Der skal lægges en plan for, hvad der skal ske. Vi blev enige om at jeg skulle se tiden an, og hvis muligt vente et års tid med at få fjernet min galdeblære, hvis det ikke bliver bedre. Jeg kunne godt tænke mig at undgå at skulle have fjernet min galdeblære, men den skal væk, hvis den bliver ved med at gøre mig syg. Jeg skulle også have taget blodprøve. Jeg brugte en time på at vente på blodprøve. Der var 60 foran mig.

Jeg tog bussen fra Herlev til byen. Jeg skulle mødes med Fredericke, vi tog ud for at shoppe sammen. Jeg købte et par bukser og to t-shirts.

Hjemme hentede vi Anker fra vuggestuen i ladcyklen sammen, Benjamin cyklede mig og hunden efter Anker. Vi cyklede videre på tur i Bernstorffsparken.

10. april 18

Jeg afleverede Anker, mens Benjamin tog ind for at læse. Vi mødtes på Dybbølsbro efter et par timer. Vi tog en tur til Fisketorvet. Jeg elsker at bruge tid med ham og det lune forårsvejr gør kun det hele bedre. Vi hyggede rundt.

Anders havde fødselsdag. Vi var inviteret til fødselsdagsmiddag i Søborg. Det var fint, som altid.

Jeg har modtaget et diplom for min hår donation på mail og med besked om at mit hår kan bruges til rigtig gode projekter. Det betyder noget, at mit lange hår kan bruges til noget.

11. april 18

Jeg og vi gør rigtig mange ting for at mindes Noam, og jeg har tænkt lidt over hvad vi gør. Jeg vil gerne blive ved med at udvikle vores måde at mindes Noam og måden vi har ham i vores liv og i vores hverdag.

Ting jeg gør for Noam:

Skriver dagbog.

Går på kirkegården, jævnligt. Hvor jeg ordner gravstedet. Særligt ved højtider. Forår, fødselsdag, dødsdag, efterår, jul.

Vi fejre fødselsdag

Holder dødsdag

Laver kreative ting der omhandler ham i døden og i livet.

Har billeder af ham i vores hjem og på min telefon

Er tatoveret for at mindes ham.

Ankers navn forbindes med ham.

12. april 2018

Det føles næsten som ferie. Jeg og Benjamin tog endnu en tur til byen sammen. I forårsvarme og en form for forelskelse. Vi drak kaffe hos Louise i hendes cafe Stauen.

13. april 2018

Det er gået op for mig, at vi har lavet en fejl ved at have sex, da vi kom hjem fra Bornholm. Her til morgen var jeg nået til dagen for min menstruation. Jeg stod op og tisede på en graviditetstest. Den var hverken positiv eller negativ, der var en lille spøgelse streg, og efter alle de andre forsøg, som vi før har lavet med at lave børn, hvor jeg har set små usikre streger, har jeg besluttet mig for at vente med at gøre mere. Jeg siger heller ikke noget til Benjamin, før der er flere tegn, for det sætter så mange spekulationer og frustrationer i gang, især om alle mine kommende skanninger og behandlinger, men hvis det er rigtigt og hvis det går som en graviditet helst skal gå, så vil jeg have termin lige op til jul. Benjamin spurgte selv til min cyklus i løbet af dagen, fordi vi sammen har snakket om at det var lidt dumt at vi havde sex. Jeg sagde at det var i dag og at jeg om to dage vil tage en test. Hvis min menstruation ikke kommer inden.

14. april 2018

Vi cyklede på tur fra morgenstunden, og hyggede ellers bare hjemme sammen resten af dagen med leg og larm.

15. april 2018

Graviditetstesten jeg tog her til morgen er ikke bragende positiv, men der er ingen tvivl. Den er positiv. Vi snakkede lidt om det. Jeg tør ikke tro på det. Der kommer til at gå noget tid før, at vi tror på, at det er vores baby. Lægerne kunne bede mig om en abort igen. Det er dog svært, at lade være med at tænke, drømme og planlægge. Det vil blive et julebarn. Jeg tror at det er endnu en dreng. En K?C?alvin.

Vi tog en morgentur på cyklen, rundt i mosen og rundt om skoven. Det var rigtig dejligt, at stå op og gå afsted uden planer om noget konkret, bare os samlet. Selvom vi hverdag er meget sammen. Jeg har det bedst når vi er samlet.

16. april 2018

Stadig positiv. Sådan positiv, positiv. Jeg har bare siddet og kigget på Anker sprede sin aftensmad ud over det hele i dag.

17. april 2018

Jeg havde svært at sove igen, efter at jeg havde været inde ved Anker tidligt om morgenen. Jeg lå med en følelse af stress over ting jeg skal nå at gøre. Jeg prøvede at fortælle mig selv, at det er fjollet, at være stresset over de ting, som ikke burde være svære at nå, men det gik ikke væk. Jeg kender følelsen fra nætterne før en eksamen. Jeg prøvede at finde løsninger til problemerne, i mens jeg lå vågen. Pladsmangel på min computer. Min telefons sikkerhedskopiering. Min fasters lejlighed, som jeg har tilbudt at hjælpe med at male en enkelt væg. Rejseforsikring, cykelsmeden, bænken til Noams grav skal jeg lave færdig, jeg skal hjælpe min far med nogle papirer, plus alle næste uges aftaler. Jeg kan løse det ved at tage en ting af gangen, dag for dag. Men på trods af det, føler jeg ikke, at jeg har overskuddet til de enkelte ting. Det giver mig et indblik i, at jeg ikke er klar til et job endnu. Jeg er ikke gearret til at have mange bolde i luften endnu. Det tager pusten fra mig og gør mig utilpas.. Jeg har mere overskud til vores familieliv, men Benjamin tager klart den største tørn med alting, og ligeså snart jeg har én ting om dagen, jeg skal hver dag, udover det sædvanlige, så bliver jeg afbrudt i min nattesøvn af tankemylder .

Vi stod op og fulgtes ud af døren. Jeg tog med Benjamin til Amager, og besøgte Susan, som jeg har mødt før via Instagram. Hun havde barn syg, så den aftale vi havde om at ses blev hos hende og vi skulle bare drikke kaffe. Vi drak bare kaffe og snakkede.

18. april 2018

Jeg spiste Chips også fik galdestensanfald lige bagefter. To timer senere, imens Benjamins mor var komme hjem med Anker fra vuggestuen, begyndte jeg at kaste op. Chips og danskvand. Der skal ikke mere til, end lidt chips nu.

Jeg læste på nettet om hvad man kan gøre. Der er rigtig mange forskellige forslag. De fleste forslag bliver modsagt af et andet forslag. Jeg besluttede mig for at jeg bare skulle have ris og kogte gulerødder til aftensmad, for at skåne mit system. Det var for kedeligt for Anker og Benjamin, de spiste noget andet..

Jeg er bekymret for vores rejse til Marokko, jeg kan ikke overskue at tage afsted og ende med at blive syg. Også er jeg i kæmpe tvivl om hvad jeg skal stille op med min graviditet midt i al det her.

Jeg fik endnu et galdestensanfald lige efter min meget kedelige og skånsomme aftensmad. Jeg lå på sofaen resten af aften.

19. april 2018

Jeg sov dårligt på grund af galdestensanfald. Jeg fik det bedre tidligt om morgenen, hvor jeg kunne få lidt sammenhængende søvn. Benjamin lod mig sove og tog sig af Anker.

Benjamin afleverede Anker i institution og kom hjem for at spise lidt morgenmad med mig. Jeg fulgte endnu en gang et kostråd, i forhold til galdesten. Naturligt fedt og fiberrigt, ingen kaffe og vand med citron, men der gik kun kort tid efter at jeg havde spist, også kom anfaldet.

Klokken. 11 ringede jeg til afdelingen på Herlev hospital, hvor jeg ellers netop havde aftalt at se tiden an året ud, men nu kan jeg ikke mere. Det er hver gang jeg indtager noget, mad gør mig syg. De sagde, at jeg skulle blive akut indlagt via min læge. Så Benjamin kørte mig først til lægen og så til Herlev. Vi brugte resten af dagen på Herlev hospital. Jeg skulle lave en urinprøve og der kom en læge ind og lykønskede mig med min graviditet.

20. april 2018

Jeg mødte ind til blodprøve fastede klokken 7.30 på Herlev hospital. Jeg fik en seng på en stue og brugt ellers timerne der. Klokken 11 blev jeg sendt til Mr. Skanning. Kl. 12.30 fik jeg af vide, at jeg gerne måtte spise frokost. Der ville ikke blive gjort mere i dag, for der var travlt. Måske en af de følgende. Først søndag sagde de, de regnede med at der ville ske noget. Men inden jeg nåede at pakke sammen og gå, fik jeg af vide at jeg skulle møde ind igen i morgen. klokken 7.30 fastende. Jeg gik hjem i dejligt solskinsvejr klokken. 14

21. april 2018

Jeg mødte igen fastende ind på Herlev hospital, klokken 7.30. Jeg var klar og håbede virkelig på, at de ville operere mig i dag, så det var overstået. Klokken lidt i 9 blev jeg kaldt til operation. Kom i hospitalstøjet. Fjernede smykker og piercinger, rensede navle, skrev til Benjamin, min mor og min faster, om at det var tid. Jeg fik låst alle mine ting ind, tissede af og ventede. Jeg var spændt og nervøs. Jeg ventede, indtil at det blev aflyst. Der var kommet to akutte, og jeg fik af vide at jeg måtte vente. Lidt irriterende. Jeg tog noget andet tøj igen, låste mine ting ud af skabet og lagde mig og så Masterchef i flæng. Klokken 11 fik jeg af vide, at jeg måtte drikke lidt indtil kl. 12, for jeg ville være på til klokken. 14. Det hjalp lidt på ventetiden, at den var tidsbegrænset. Klokken 14.20 kom der en læge op og sagde, at der var kommet tre akutte ind. To voksne og et barn, så jeg ville ikke komme til i dag. Jeg skulle komme tilbage i morgen klokken 7.30 fastende.

Det gjorde mig ked af det. Da jeg havde pakket mine ting sammen, fik jeg snakket med Benjamin. Det slog mig lidt ud, fordi det er hårdt, at ligge der i venteposition, indlagt, uden egentligt at være indlagt.

Min mor havde Anker, så Benjamin tog sig lidt af mig. Vi cyklede på tur med hunden, for at jeg kunne komme i bedre humør. Også bestilte vi sushi til aftensmad.

22. april 2018

Tilbage igen på Herlev hospital klokken 7.30, fastende. Benjamin var taget med mig. Vi lå lidt sammen i min hospitalsseng. Han gik efter morgenmad til sig selv, også blev jeg kaldt til operation klokken lidt over 8, ligesom i går. Men denne gang lykkedes det. Jeg kom i operations tøjet. Kompres Sokker, en skjorte uden ryg og de traditionelle hospitalstrusser. Blodfortyndende i låret, rensed navle og så jeg blev kørt afsted i sengen.

Der var virkelig mange mennesker samlet på operationsstuen. De spurgte mig om alt muligt. Blandt andet om mine tænder sad fast. De gjorde mig klar med drop, de hørte lidt om mit kræftforløb. Jeg fik ilt i 3 minutter og efter det, sagde de at jeg ville blive bedøvet og falde i søvn indenfor meget kort tid.

Jeg fik besked på at tænke på noget godt. Jeg tænkte på Ankers glade ansigt. De sagde godnat og så sov jeg.

Jeg var omtumlet, da de vækkede mig ugen. Jeg var snakkende. Jeg spurgte jeg om jeg måtte se min galdeblære, men den havde de pakket væk, og så fortalte jeg, at jeg havde drømt om min hund. Det var som om, at jeg var noget mere observant og klar i hovedet her anden gang jeg er i og efter fuld narkose. Jeg lå bare vågen på opvågningen, snakkede lidt med sygeplejersken og fik smertestillende. Jeg havde ondt. Jeg havde det som om jeg havde et anfald. Jeg ringede til Benjamin fra sygeplejerskens telefon og sagde at han gerne måtte komme.

Anker og Benjamin kom da jeg havde ligget lidt på min stue. De blev kun kort, fordi Anker var over det hele.

Min mor kom bagefter og tog mig med hjem.

Kan det virkelig være enden på det problem, nu vil jeg aldrig få et galdestensanfald igen? Men jeg kan mærke at det stadig sidder i min krop, frygten for at få det dårligt. Især fordi jeg er så dårlig lige nu, efter en ordentlig operation.

Jeg fik afvide at jeg var nem at operere på. Det må være en form for kompliment fra en kirurg.

Tænk hvad jeg udsætter min krop for, men tænk også hvad min krop udsætter mig for. 4 plastre på fire huller på min mave. Jeg har ikke set hullerne endnu.

Det var hårdt at komme ind i seng. Jeg lå på ryggen uden at bevæge mig hele natten.

23. april 2018

Anker havde sovet hos min mor. De var tidligt oppe. Hun havde taget fri og kom forbi os, da hun havde afleveret ham i vuggestue.

Hun skulle til cafeen for at gøre deres taghave forårsklar. Jeg synes vi skulle tage med. Jeg havde brug for at komme lidt ud, trods min tilstand.

Benjamin og min mor lavede have, mens jeg sad stille i solen i gården og kiggede op på dem, mens de var i gang. Da de var færdige spiste vi frokost.

Jeg blev sat af der hjemme, så jeg kunne slappe lidt af inden Anker kom hjem.

Nanna kom til aftensmad. Vi bestilte bare pizzaer.

24. april 2018

Anker skulle til tandlægen fra morgenstunden. Vi havde lånt Benjamins mormor og morfars bil, så vi nemmere kunne komme rundt. Han fik talt tænder (8 stk) også snakkede tandlægen lidt om vaner og tandpleje. Det var fint. Han blev afleveret i vuggestue bagefter. Han er begyndt at være nem at aflevere. Han går glad og tilfreds ind og går i gang med at lege.

Benjamin var lidt sløj og jeg var stadig øm i Maven, så vi tog hjem og slappede lidt af, hvorefter vi kørte ud og klarede et par småting til rejsen. Banken, Matas og apoteket.

Benjamin satte mig af ved bussen, fordi jeg skulle til et make-up kursus. "Look good feel better" et gratis tilbud, til folk med kræft. Jeg mødtes med nogle af de andre unge fra kræftværket der også havde meldt sig til. Det var fint nok. Vi fik massere af fine lækre produkter med hjem, men jeg får det ikke bedre af at proppe al den make-up i hovedet og prøve at tegne et bryn op med en blyant. Det er lige så tydeligt at mit bryn er ikke eksisterende, når det er tegnet op med make-up, som når det ikke er. Jeg hænger mig ikke vildt meget i mit manglede bryn, fordi jeg ved jeg nok skal løse det på et tidspunkt, men jeg er på samme tid alligevel træt af at mangle det. Alle jeg møder siger, at de ikke lægger mærke til det, eller at de ikke kan se det. Jeg har ikke forstået om det er en kompliment. Jeg ved at de gør det for at være flinke og prøve at fjerne noget af min frustration. Lige nu gør jeg jo heller ikke noget ved det friske øje og bryn, som jeg ellers normalt ville gøre. Det er så lyst som muligt, ingen brynfarve og ingen mascara. Der ville være en tydelig forskel, hvis jeg passede min ene side af hovedet, som jeg normalt ville passe mig selv, og lod den anden side være nøgen. Jeg er ret sikker på, at hvis det var dem selv, så ville de kunne se det og de ville kunne føle at det er irriterende, at mangle et øjenbryn og vipper. De ville hade at de ikke kunne udføre deres rutiner og gøre de ting, der for en til at føle sig pæn og frisk. Jeg er faktisk ret træt af, at få af vide at det ikke er synligt og at det ikke betyder noget for mit udseende at jeg mangler det. For det gør det, hvad hvis det var dem selv, og hvad med at prøve at anerkende problemer, også selvom de ikke er livstruende, eller at det måske kan gøre lidt ondt at anerkende. Det er nærmest dagligt at jeg hører det.

25. april 2018

Vi besluttede os for at få gjort Noams gravsted forårsklar. Vi havde forspiret hans tallerkenskækkere og så tog vi i Grønne hjem og købte spiselige gule planter og videre til kirkegården for at plante dem. Vi plantede også solsikkefrø. Bænken til hans grav er stadig ikke færdig. Den mangler olie. Jeg gør det i dagene lige efter vi kommer fra ferie. Den mangler hos ham og jeg ser frem til at stille den der. Jeg føler også at jeg ikke passer ham ordentligt, når jeg ikke gør det jeg kan for hans gravsted.

Vi hentede Anker og kørte til Benjamins mormors fødselsdag i Lyngby. Vi spiste boller og lagkage.

26. april 2018

Det går rigtig fint med min mave. Der er et af arene der mere ømt end de andre og stadig hævet, så jeg besluttede mig for at tage en tur om lægen, for et tjek. Bare for at være sikker, især nu hvor vi skal ud at rejse.

Vi havde været tidligt oppe. Inden vi afleverede Anker i vuggestue, cyklede vi en tur om Bernstorffparken, for at lufte Cooper. Benjamin cyklede bagefter mig til lægen. Hun var ikke bekymret, men meget glad på mine vegne omkring graviditeten. Hun sagde at hun havde tænkt på mig og håbet at det ville lykkes. Det var ikke mig selv der nævnte graviditeten. Hun så det i min journal. Det er som om, at jeg ikke selv tør at tro på det. Og mine irrationelle tanker går på, at når jeg ikke helt har styr på hvor langt jeg er henne og hvad terminsdatoen er, og jeg ikke har fået lavet en vandrejournal, så bliver jeg ikke lige så ked af det, hvis det ikke bliver til noget.

Jeg venter med at tænke rigtigt på det, til efter den skanning vi skal til hos gynækologen, efter Marokko. Der efter kan jeg begynde at følge med i uger og udvikling, måske endda turde tro på, at jeg får lov at opleve endnu et barn af Benjamin. Det er nok noget af det der gør mig allermost lykkelig. Børn af Benjamin.

Jeg tog fra lægen til Riget. Jeg havde tid til massage i kræftværket og efterfølgende skulle jeg Mr-skannes.

Når jeg drejer ind mod riget kigger jeg altid på stråleterapi-skiltet. Jeg kan huske, at jeg ikke så det første dag jeg skulle i behandling. Jeg og min mor gik lige forbi det skilt helt op til hovedindgangen og kiggede på oversigtsskilte der. For så at gå hele vejen ud og tilbage igen. I dag kan jeg ikke gå forbi det uden at se det.

Massagen var fin. Jeg fik også snakket lidt med Maiken. Det er længe siden. Jeg har det som om jeg er utro med min kræftsygdom, fordi jeg har været så syg med galdesten, at det er det der har fyldt i mit hoved og i min krop.

Jeg lå 40 minutter i den kolde og larmende skanner. Det var hårdt og da jeg kom ud var jeg helt ør i hovedet. Jeg havde svært ved at tænke en sammenhængende tanke. Følelsen af at det var det sidste i forhold til mit sygdomsforløb mærkede jeg ikke. Jeg var i trist humør.

Benjamin kom cyklende på ladcyklen og mødte mig ved Jægersborg station. Han bad mig hoppe op, og så kørte vi sammen ned og hentede Anker i haglvej. Vi handlede ind på vejen tilbage.

Benjamin tog ud sidst på eftermiddagen til noget Carpark, og jeg tog Anker med over til Sine og Augusta.

27. april 2018

Benjamins mor kom til morgenmad. Vi varmede hveder.

Anker fik en lang formiddagslur. Han havde været tidligt oppe, og sent i seng i går, fordi han havde været svær at putte.

Benjamin var sløj med ondt i hovedet og i nakken, men vi tog alligevel på tur. Vi tog toget til Bakken, og kiggede på forlystelser og heste. Bagefter tog vi direkte hjem til min mor, hvor vi bestilte dejlig mad og lod Anker blive. Der skal han blive og være de næste 5 nætter.

Jeg tager ikke smertestillende for maven mere. Til gengæld er mit syn så sløret, at jeg føler mig svimmel, nogle gange køresyg og jeg er nødt til at lukke mit venstre øje, for at kunne fokusere og se klart. Jeg er dog uden klap for øjet og jeg kan uden de store problemer nu køre i bil (stadig kun som passager), og så kan jeg være udenfor, uden at have det dårligt hele tiden. Det går frem af. Jeg håber at briller kan løse mine synsproblemer. Jeg har først en tid om 14 dage hos Dr. Peter. Så jeg må lige være tålmodig.

28. april 2018

Vi mødtes i lufthavnen med Nanna og Steffen klokken 04.30. Vi startede turen med en Juice fra Joe and the Juice. Benjamin nægtede at drikke en juice derfra. Også gik turen mod Marrakech, Marokko. Vi havde lejet et Raid inde i Sukken og bestilt en chauffør hjemmefra

Det var fascinerende at komme kørende til den røde by. Der er ingen tvivl om hvorfor den hedder det. Jeg havde været nervøs for om det hele ville gå som planlagt og om vi ville blive snydt, men alt er indtil videre gået som det skulle.

Vi gik på tur ud for at se Sukken, da vi var landet og havde fundet på plads i vores hus. Vi blev forskrækkede og overrasket på vores første tur rundt. Alle henvender sig, alle vil have noget af os.

Benjamin fik kastet en lammet slange om halsen. Jeg dukkede mig og gik i skjul for at undgå det samme. Et andet sted stoppede jeg op for at tage et billede af en slagter og jeg blev jaget væk, samtidig med at jeg blev bedt om at slette mit billede. Jeg sagde bare, at det gjorde jeg, men det gjorde jeg ikke. Vi endte med at spise Tanjin på en restaurant på pladsen, Djema Al-Fna. Det var ikke den bedste madoplevelse og efter den overvældende oplevelse vi havde haft gennem Sukken, skal vi lige finde vores sted i alt det her.

29. april 2018

Jeg havde forberedt mig hjemmefra med at finde inspiration til hvor der er godt at spise og hvad man skal se og efter i går, er det nok meget godt, og nødvendigt at gøre brug af det. Jeg tager billeder af det hele, men får hele tiden løftede finger og et forbudt, når jeg gør det. Jeg elsker hvordan her ser ud. Farverne og alle tingene, men jeg kan altså ikke lide den måde vi bliver behandlet som turister på. Vi bliver hevet i fra alle sider. Vi bliver regnet for velhavende og tydeligt behandlet som ikke tilhørende, folk der vil sælge os noget er flinke til at starte med og ikke flinke, når vi ikke vil købe. Der bliver kastet tørklæder og hatte hen over vores hoveder og stukket ting i vores hænder, med en forventning om at vi vil købe det hele af dem. Når man skal købe noget i Marrakech, skal man høre deres pris og forhandle prisen ned til det halve, før man skal handle. Hvis sælger ikke giver sig, skal man sige ellers tak og begynde at gå. Hvis de kommer efter en med en reguleret pris og varen i hånden, kan man forhandle videre.

Der er noget befriende og alligevel meget usikkert ved at være på ferie og bevæge sig et fremmede og ukendt sted. Jeg synes det her sted skræmmer mig. Folk er nærmest vrede på os, som turister, men de vil alligevel have os til at købe alle deres ting alt for dyrt.

Vi købte snacks og gik tilbage til vores raid for, at slappe af.

Til aften tog vi ud igen og spiste mega lækker mad på, Restaurant Nomad, mens solen gik ned over Sukken. Det er dejligt at rejse med venner, men det er hårdt at være væk fra Anker.

30. april 2018

Vi går ture rundt i Marrakeshs gamle bydel. Der er smukt over det hele. Der er mad over det hele og der er ting over det hele. Jeg har taget et billede af en mand der sad på jorden ved siden af en høj bunke af løg som han solgte. Kun løg og en karton cigaretter. Vi har spist dejlig frokost, men havde den værste oplevelse til vores aftensmad. Vi blev hevet i, skældt ud, snydt og blev truet med at der blev tilkaldt politi. Den oplevelse sidder stadig i mig. Det er lige meget med pengene, men truslerne og tilnærmelserne snyderierne var bare så ubehagelige. Men vi brødføde en fattig familie, en mor og hendes børn. Det trøster jeg mig selv med. Vi går aldrig tilbage og spiser på pladsen igen.

1. maj 2018

Det generer mig, at mine skrivelser ikke handler om Noam. Det er for ham jeg gør det. Nå vi er her, sker der nærmest noget hele tiden, og hvis jeg tænker væk herfra tænker jeg på, at jeg savner Anker. Noam er aldrig glemt, men lige nu er der ikke tid til ham.

Vi gik på tur fra morgenstunden og fandt et lokalt sted at spise morgenmad. Vi passerede en demonstration på vej videre og Steffen havde besluttet sig for at finde en barber, for at blive klippet. Vi spiste frokost på en tagtop. På tur videre rundt i Sukken gik vi ind ved en tæppemand, som vi havde været ved før. Jeg og Benjamin var faldet for et stort blåt og hvidt vævet tæppe. Det var en hård

forhandling med tæppe sælgeren, men vi endte med at købe det vi bedst kunne lide. Nu skal vi bare have proppet det i kufferten, på en eller anden måde. Jeg var helt glad og stolt, da vi gik derfra med et stort indpakket og sammenrullet tæppe på skulderen. Hvis jeg skal tilbage til Marrakech, så skulle det være fordi jeg skulle have mig et nyt gulvtæppe. Nanna og Steffen har ikke kunne beslutte sig for om de skal have et tæppe med hjem. Måltid nummer tre blev endnu et dejligt måltid på en tagterrasse.

2. maj 2018

Vi har været på tur i dag. Vores chauffør fra lufthavnen, havde foreslået en tur der gik ud af byen og op i bjergene. Det var noget af det mest turistede jeg havde prøvet, særligt fordi vi havde forestillet os en autentisk tur i Atlasbjergene.

Vi kørte nogle timer afsted. Flere gange, som en del af turen, stoppede vi for at se på souvenirs, og blev opfordret til at købe ting. Selv på vores vandretur op i bjerget skulle vi betale for en guide, og man kunne købe souvenirs og sodavand hele vejen op. Selv da vi nåede det vandfald vi gik for at komme til, kunne man købe en sodavand og sidde på en plastik havestol. Det var svært at se bort fra alle de turistfælder, men hvis vi kunne det, var det en ret fin tur. Vi grinede mest af situationen. Det var komisk. Vi er heldigvis blevet bedre til at sige fra og spotte fælder, inden vi er gået i dem. Vi slap f.eks uden om at spise en alt for dyr frokost, på en alt for kedelig restaurant efter vandreturen, som en del af vores guidet tur. Til gengæld spiste vi rigtig dejlig mad på en tagterrasse til aften.

3. maj 2018

Vi skulle med flyveren ved midnatstid. Det var været en god tur, fordi vi var med Nanna og Steffen, men jeg skal aldrig tilbage på ferie i Marrakech. De andre er enige med mig. Hvis vi skal tilbage til Marokko, må det blive et andet sted, måske Casablanca.

Tilbage i Jægersborg sov jeg og Benjamin længe. Anker kom hjem efter sin lur. Vi tog direkte på gåtur i skoven. Skoven var fyldt af anemoner. Anker har hygget sig hos sin mormor. Jeg er glad for at være tæt med ham igen.

4. maj 2018

Vi har været til skanning i dag. Man kan kun se en lille krill, formet som en punk. Min termin er udregnet til d. 24 december. Jeg tør ikke tro på det. Vi sagde ikke noget til Nanna og Steffen om det på vores tur.

5. maj 2018

Vi nyder forårsvarmen og tager på ture. Vi har været lidt hos min mor i dag.

6. maj 2018

Dagen er bare gået af sig selv. Der foregår ikke det store. Anker er glad. Jeg er hele tiden lidt i bedring. Vejret er godt og varmt. Varmen gør en forskel. Man kan mærke sommeren.

7. maj 2018

Jeg havde sagt ja til at deltage i et event ude af huset med Kræftværket. Først skulle vi på restaurant og bagefter i Bremen teater for at se Geo og Thomas skovs stand up show, Hvad så nu. Det var

nervepirrende at skulle ud med en hel gruppe folk, som jeg kun kender perifert og nogle af kender jeg overhovedet ikke. Jeg føler mig ude af mit element.

Geos del af "hvad så nu" handlede om hans kræftsygdom. Jeg synes, at det var underholdende, men samtidig er jeg ikke nået til et sted i mit liv, hvor jeg blot kan grine af min tilværelse og af min sygdom og de skavanker der har fulgt med den. Det kunne Geo. Jeg tror nu aldrig at jeg kommer til at kunne grine af min tilværelse, for min tilværelse kan ikke helbredes eller fikses, som en sygdom. Jeg blev lidt irriteret. Trist også. Normalt synes jeg, at jeg hviler i min egen både triste og hårde tilværelse, men nogle af de ting der blev sagt i showet gjorde mig utilpas. Geo vidste af vi var der fra kræftværket. Han havde selv inviteret os. Vi sad rigtig fint, en flok kræftsyge unge, på to rækker, næsten bagerst. Det var egentlig ikke synligt, at vi er syge, eller har været. Kun få af pigerne havde tørklæder på. Jeg ved ikke hvorfor, men jeg følte at jeg havde brug for at vores tilstedeværelse var blevet anerkendt. Det havde måske hjulpet på min utilpasset følelse, men det havde nok ikke givet nogle andre i salen noget, at vide at unge mennesker kan få kræft.

...Der var mange af hans bekymringer jeg ikke kunne genkende. Jeg ved at de eksisterer, men dødsangst og overfølsomhed...

Det var med blandede følelser, at jeg tog toget hjem efter showet. Jeg var ked af min situation, på en måde jeg ikke har følt mig ked af det rigtig længe.

8. maj 2018

Jeg har aftalt med Maiken, i Kræftværket, at jeg skal stå for nogle kreative aftener. Jeg har bestilt tryk folie, så vi kan lave tryk på tekstiler. Det er simpelt, noget for alle og en fed måde at være kreativ og koncentrere sig på. Anker kom i en natdragt med batman motiv på. Den er ny, men jeg kan ikke lade være med at tænke på Noam, for vi begravede Noam i en natdragt med batman motiv på.

9. maj 2018

Jeg skulle bruge endnu en dag på riget. Først hos Dr. Lena kl. 9.40. Jeg var spændt, fordi jeg havde en forventning om, at den her dag ville være betydningsfuld i forhold til hele mit sygdomsforløb. Jeg havde gået og håbet på en form for raskmelding. En lykøsninging eller en tydelig snak om titlen kræftfri. Jeg havde forventet at vi skulle tale om hjælp i forhold til mit manglende øjenbryn og vipper. Jeg var bevidst om, at hver gang jeg har kommet ind med bestemte forventninger, er jeg kommet derfra med noget helt andet og uden at mine forventninger er blevet mødt eller indfriet. Så trods mine tanker om dagens aftale, vidste jeg godt at det var høje forventninger at have.

Jeg og Benjamin fulgtes til Riget med toget kl. 8. Vi stod sammen af på Nordhavn station. Købte lidt morgenmad i 7-eleven og satte os ved vandkanten i Nordhavn bagefter.. Vi tog til hvert vores, da tiden nåede til det. Jeg kom 1 minut for sent til min aftale, fordi jeg skulle vente på elevatoren. Men det gjorde heldigvis ikke noget, fordi de altid er forsinkede. Lena, Lise sygeplejersken og en anden Læge, havde desværre ikke meget at sige til mig. Min Mr. Skanning havde ikke givet de svar de ønskede. Jeg var muligvis stadig alt for hævet efter strålerne, og det eneste de kan forholde sig til er skanningsbillederne. Så jeg skal vente på en ny indkaldelse til en ny skanning om en måneds tid. Udover det sagde hun, at hun godt havde set både mine oplysninger om galdesten og graviditet. Graviditeten gjorde, at hun ikke kunne bestille en PET/CT skanning, hvilket hun helst ville have gjort.. Hun sagde ikke tillykke eller noget. Jeg spurgte til mine skader og muligheder med bryn. Hendes svar var, at det skal jeg selv skulle finde ud af at løse.

Jeg blev ked af de svar, men sagde ikke noget. Jeg var trist da jeg gik derfra. Lise fulgte mig lidt på vej. Jeg gik hen til kræftværket. Der sad Henriette og var ked af ikke at føle sig hørt og blive lyttet til, i forhold til hendes ønske om at få fjernet begge bryster. Hun er bange for tilbagefald eller spredning, og vil gerne være foruden de bekymringer og mere sikker ved at få det raske bryst fjernet også. Jeg sagde ikke noget om mit møde, for der skulle alligevel være yoga i rummet. Jeg havde svært ved at holde tårerne tilbage, da jeg gik ud derfra, og endnu mere efter, at en meget syg mand passerede mig. Han blev kørt afsted i sin seng, med en meget ked af det mor gående bagved, for hvad har jeg så egentligt at være ked af. Jeg holdte mine tåre tilbage, på vej ned i elevatoren, men jeg var ked af det. Jeg cyklede til kirkegården. Den lille bænk var kommet på plads. Jeg satte mig på den også begyndte jeg at græde. Jeg græd over mig selv. Jeg græd fordi jeg var ked af, at det hele bare skal virke så uoverskueligt. Jeg græd fordi jeg var sur på mig selv, over at mit udseende og min sygdom skal fylde så meget, og så græd jeg fordi, at hvis vi ikke havde mistet Noam, så var alting bare meget nemmere, også min sygdom. Jeg sad der længe. Jeg kiggede bare på graven på hans gravsten, på blomsterne og på en kæmpe brumbasse der hyggede rundt. Benjamin ringede. Jeg havde ikke sagt eller skrevet noget før, fordi jeg vidste at jeg ville afbryde hans dag. Det er så sjældent at han tager afsted og får lavet noget på sit studie, men han kunne hører der var noget galt. Jeg fortalte ham at jeg sad på kirkegården og han svarede "Jeg kommer med det samme". Han kom cyklende fra Amager og satte sig ved mig. Jeg havde ikke rykket mig.

Benjamin fulgte mig tilbage til Riget til kontroltid nr. 2. På vejen spiste vi et pizzaslice, vi satte os ved søerne og spiste. Jeg sagde til ham, at det er en af mine yndlings ting vi har i vores forhold, at vi sætter os og spiser morgenmad som i morges, eller frokost som der. Intet fancy bare os to og en bid mad, et dejligt simpelt sted at sidde. Jeg sagde at jeg var glad for at vi stadig kunne gøre det og nyde det, på trods af, at det var på sådan en dag, at Noam døde.

Hos Dr. Peter var der en tysk studerende med. Han kiggede lidt, vi snakkede lidt. Mit øje er stadig sløret og tørt, men der er ikke noget der ligger uden for normalen af bivirkninger. Han sagde, at jeg endda lå i den bedre ende af hvad man kunne forvente sig. Han sagde tillykke med graviditeten. Også spurgte jeg også ham til udbredning af mine bryn og vipper. Han startede med at fortælle om en kollega han har, som ikke har mange øjenvipper, og hvordan hun bruger mange timer hver dag på at sætte falske vipper på. Det tager tid sagde han, men det ser flot ud. Han fortsatte bagefter med at konstatere, at jeg jo ikke har så meget eller tydeligt øjenbryn på den anden side, så det ikke er så tydeligt, at det andet mangler. Han sluttede af med at peget på sine egne meget lyse bryn og sagde, du kan jo håbe på, at du bare for lidt tilbage ligesom mig. Det satte mig helt ud af den, jeg kunne ikke kommentere på det. Da vi gik derfra spurgte jeg Benjamin, om han havde hørt hvad Peter sagde til mig, det havde han, og var også undrende. Jeg ved at alt hvad der bliver sagt, bliver sagt til mig i god mening og jeg ved at de er så dygtige til deres fag fagligt, at de af og til kan glemme det menneskelige aspekt, men jeg er 25 år og jeg skal ikke leve uden et øjenbryn. Hvis jeg ikke manglede det ene, havde jeg jo farvet dem. Så undskyldningen om, at man jo dårligt kan se det andet er bare mærkelig.

Jeg hentede Anker, Benjamin handlede ind.

Da vi kom hjem, trak jeg op i blusen og flashede mine bryster for Benjamin. Mens han kiggede på mine bryster sagde jeg, at hvis jeg nu i stedet havde haft brystkræft i det ene bryst, som de havde fjernet og jeg til kontrol fik af vide, at jeg jo alligevel ikke har så meget bryst på den anden side, og man derfor ikke lægger mærke til, at der er fjernet et. Han grinede lidt og kunne virkelig godt se min pointe der. Han synes næsten jeg skulle præsentere mine læger for det synspunkt.

10. maj 2018

Vi startede morgenen med at gå en dejlig tur i Ermelunden. Vejret var varmt og himlen helt blå. Vi hilser på heste og plukker mælkebøtter. Anker går glad afsted. Starte eftermiddag, tog jeg og Anker til Amager. Med tog og metro. Jeg havde en aftale med Natasja. Vi gik en tur på Amager Fælled, hvor vi fandt et lille cafe sted. Anker fik en is. Vi drak noget koldt. Efter vores besøg hos Natasja tog vi videre til Nanna og Steffen, længere nede af Amager, mod byen. Der spiste vi aftensmad i deres gårdhave. Anker holdte humøret højt, selvom det havde været en lang dag, med mange ture.

11. maj 2018

Jeg havde lovet William og min faster at hjælpe ham med at male et par vægge på hans nye værelse blå. Så på et tidspunkt i løbet af dagen, da det passede, tog jeg min blå bøtte maling med mig hen til dem. Jeg startede alene med at tape op og male kanter, så jeg i morgen kan male resten blå med William. Der er en maler i gang med at male køkkenet og lejligheden er stort set indflytningsklar. Det bliver ret fint at have min faster og mine fætre som genboer.

Jeg er så ked af det for tiden. Ikke over min mand eller min søn. De er som de skal være og hvis det hele bare handlede om dem, så var jeg den lykkeligste i hele verden, men jeg er så ked af mig selv, min situation og mangel på løsninger. Jeg føler mig fortabt og uduelig.

12. maj 2018

Jeg og William fik malet væggene blå. De skal have en gang mere, men det gør jeg alene senere. Efter vi havde malet, satte vi Anker, hunden og William i ladcyklen. Kørte op og købte pizza og cyklede en tur i Ermelunden, hvor vi spiste frokost på græsset. Det er ret særligt at være sammen med ham, alene på den måde. Da min faster fik Jonathan og William, troede jeg, at jeg skulle være der for dem, som min faster havde været der for mig og mine brødre, men så blev jeg mor og bagefter mistede jeg mit barn. Jeg kommer ikke til at kende mine fætre, som min faster kender os.

13. maj 2018

Vi cyklede på tur i sommervejret i dag. Først til havet, ved Charlottenlund fort, og videre helt til Søborg, hvor vi spiste en is ved Ismageriet, inden vi cyklede videre op af Søborg hovedgade til min mor. Det er fedt at cykle rundt med Anker i vores ladcykel.

14. maj 2018

Lise, sygeplejersken fra onkologisk afd. ringede. Hun var kommet i tanke om tilbuddet "look good feel better", og det ville hun fortælle mig om. Jeg fortalte hende, at jeg havde været til det og at det var fint, men begrænset hvad jeg fik ud af det, for det er svært at tegne et helt øjenbryn op og fordi jeg reagerer på makeupper. Jeg fortalte hende lidt om mine frustrationer omkring ikke at få hjælp. Hun ville gøre sit for at undersøge muligheder.

Jeg kunne ikke holde ud at være alene hjemme i dag, så jeg skyndte at gøre mig klar og valgte at gå med hunden. Jeg tænkte at jeg skulle gå 2-3 timer, for ikke at være for hurtigt tilbage og sidde alene igen. Det gjorde jeg. Igennem Ermelunde, videre forbi hundesømosen og videre hen for at gå en runde i Bernstorffsparken. Det var vildt dejligt solskin, så jeg havde gået stille og roligt rundt med Cooper. Da vi var nået halvvejs rundt i Bernstorffsparken, på den sidste del af vores tur, fik jeg ondt i benet. Der hvor benet og hoften mødes. Det kan klikke sig fast på en irriterende måde. Jeg satte mig på en

bænk for at få det løsnet. Cooper luftede sig selv rundt om bænken. Mens jeg sad der, kom der en ældre dame forbi mig. Hun kommenterede på at jeg sad ned og luftede min hund. Noget med at det er da synd for hunden at jeg sad stille på vores tur. Jeg ignorerede hende, men blev lidt irriteret. Folk har simpelthen så travlt. For det første skal hun blande sig udenom. Om jeg så sad stille på en bænk i en park for at lufte min hund, så behøver hun ikke at have nogen holdning til det, og hvis hun har, skal hun holde den for sig selv. For det andet, havde vi været på langtur. Vi havde gået 8 kilometer rundt i tre timer, alle de grønne områder der var at finde i nærheden. For det tredje aner hun ingenting om det omkringliggende. Jeg sad der i fem minutter, for at løsne mit låste lår også skal jeg lægge øre til et bittert menneske. Ej hvor kan jeg bare være træt af folk. Jeg nåede ikke at svare igen, men i sådan en situation, bør man altså irettesætte folk. Jeg burde have konfronteret hende med den måde hun talte til mig på, uvidende om alt forudgående for min tid på den bænk. Jeg skulle have svaret igen, måske hun havde lært noget om at passe sig selv.

Benjamin var hjemme da vi kom, han havde købt ind til sandwich.

Jeg har fået ny skanningstid til en MR skanning af hjernen. Det står der på indkaldelsen. Ved sidste indkaldelse stod det bare MR af øjenhuler. Det er ret ubehageligt at være så uvidende og ikke oplyst, som jeg føler mig. Jeg er begyndt at tro, at kræften ikke er væk. Jeg er begyndt at tro, at jeg kommer til at dø af kræft og at inden jeg dør, skal jeg igennem alle de behandlingsmetoder, som findes. Hvis der er mere. Hvis jeg stadig er syg, så vil jeg først i behandling efter fødslen. Denne gang må det ikke være på bekostning af en baby.

15. maj 2018

Jeg cyklede til Waterfront, for at spise brunch med Freja. Selvom vi ikke kender hinanden vildt godt, så har jeg det rigtig rart i hendes selskab. Da jeg kom hjem havde jeg ikke min husnøgle, den havde Benjamin lånt, så jeg måtte forbi Sine og Milan, for at hente vores ekstra nøgle. Sine havde fødselsdag. Vi valgte at gå en tur med hundene i det dejlige vejr. Milan kørte efter sandwich og drikkevarer og mødte os i Bernstorffsparken med mad, hvor vi spiste på en bænk. På vejen hjem hentede vi Anker fra vuggestue og tog tilbage til Sine og Milan, for at spise fødselsdagsboller.

Klokken 17 tog jeg mod Riget. Jeg skulle afholde kreativ aften med tryk på t-shirts i kræftværket. Ved stationen i elevatoren, var der en mor og hendes to børn der skulle ned, imens jeg skulle op med min cykel. Drengene stod og snakkede, 4 år tænker jeg han var. Han havde store lyse krøller, han var glad, men i det elevatordøren gik op skreg han op. Han havde haft hånden på elevatordøren, så hans fingre var kørt ind mellem døren og dørkarmen, der åbnede. Moren fik hevet ham fri og trukket ham ud af elevatoren. Hun pustede og kiggede på hans fingre. Jeg nåede lige at spørge til ham, inden dørene lukkede i og elevatoren kørte op. Hun svarede ikke rigtig noget. Hun kiggede bare, stresset. På perronen havde jeg lyst til at tude, eller ringe til Benjamin, men jeg ved, at hvis jeg ringer til Benjamin, kommer jeg til at tude. Jeg blev hylet helt ud af den. Den følelse af chok, når der sker en uventet tilskadekomst sætter sig i min krop. Jeg rystede og følte mig usikker. Jeg får det fysisk dårligt, som om jeg skal kaste op, men på en fyldt station og i et fyldt tog skal jeg bare tage mig sammen. Det gjorde jeg, men mit humør var ikke helt oplagt til en kreativ aften bagefter..

Jeg fik rystet de ubehagelige følelser af mig, efter noget tid og det var en rigtig hyggelig aften i selskab med en del andre unge, der var kommet for at være med. Vi brugte tre timer på at finde på, klippe ud og stryge ting på tekstil. Det er noget vi skal gøre igen, snart. Min mor havde været så flink at tilbyde, at komme og hente mig og køre mig hjem, hvilket gjorde den sene aften meget nemmere at overskue.

16. maj 2018

Min far hentede mig tidligt fra morgenstunden. Klokken kvart i 7. Vi havde aftalt at skulle en tur til grønttorvet i Tåstrup. Jeg elsker det sted og synes der er noget helt særligt ved at være så tidligt ude og handle blomster. Jeg ville nu gerne arbejde med blomster. Min mor fylder rundt om et par dage og jeg har tænkt at hun skal have en Palme i fødselsdagsgave, hvilket et oplagt at finde på Grønttorvet. Da vi nåede til afkørslen ved Taastrup på motorvejen, gik bilen i stykker. Først lød der et bump og bagefter så vi to dæk, der kom trillede derudaf, med ekstrem høj fart. Det var ladbilens venstre bagdæk der var faldet af. Min far styrede en skrantende bil ind i nødsporet, hvor vi kunne sidde og holde øje med de to meget hurtige og meget farlige dæk trille ud af motorvejen i morgenens myldretrafik. Vi tog det ret roligt, for der var ikke noget vi kunne gøre. De trillede heldigvis med trafikken. Det ene drejede med vejen og forsvandt ud af syne. Det andet dæk røg i rabatten skråt overfor os, på den anden side. Det der skræmte mig mest, var da min far ville se om han kunne finde det dæk der var trillet i rabatten, på den anden side af sporene. Det er alt for farligt at bevæge sig rundt på motorvejen på den måde. Der var fire spor og et sekund i mellem hver bil.

Jeg var ikke nervøs på noget tidspunkt om hvorvidt det nok skulle gå godt. Samme frygt jeg oplevede i går sker ikke når det omhandler mig selv, eller et voksent menneske jeg er tryk ved. Det der gjorde mig bange var da han ville gå efter dækkene. Det bad jeg ham om at lade være med. Der var 4 spor i mellem os og et af dækkene og ikke engang et sekund i mellem bilerne.

Vi fik hjælp. Bilen blev slæbt op på et lad af en anden bil og vi blev kørt afsted, med det hele. Vi kom ikke til Grønttorvet i dag. Der gik et par timer med det.

Hjemme gik vi en tur i Ermelunden.

17. maj 2018

Jeg tænker ofte på at jeg er gravid, men samtidig tror jeg lige så ofte ikke på, at det kommer til at gå godt. Det er de færreste ting vi har med at gøre i vores liv, der går vores vej. Jeg tror ikke på lykken i vores familie. Hvilket er lidt et paradoks fordi jeg er lykkelig sammen med Anker og Benjamin, men mit liv er samtidig ren ulykke.

18. maj 2018

Vi havde samme aftale i dag, som forleden, mig og min far. I dag lykkedes det. Vi kom til Taastrup for at købe planter. Jeg købte to brogede monstera planter, en til mig og en ekstra. En kæmpe stor og flot papegøje palme til min mor, i gave, med blomstrende orange blomster på, og en stor buket bonderoser, til Marcelle og Christian. De er netop blevet forlovet og vi har sådan et forhold hvor vi giver blomster til hinanden ved lejlighed. Bagefter kørte vi ud for at hjælpe Ian videre med hans arbejde og så kørte vi videre til Hellerup, for at sætte bonderose buketten foran deres dør.

19. maj 2018

Min mor fylder 50 år i dag. Hun har inviteret alle de bedste kvinder hun har i sit liv til fødselsdagsfest, også har hun spurgt mine brødre og min mand og de vil hjælpe til i køkkenet, bare for at de er en eller anden form for del af festen.. Ret friskt. Jeg gjorde hvad jeg kunne for at se frisk ud. Make-up og pænt tøj. Jeg havde lavet en t-shirt til kreaaften, hvor der stod 1969 på, til at have på til hendes fødselsdag. Den var blå med orange skrift. Det var en rigtig fin fest. to langborde i hendes stue, med alle de bedste kvinder i hendes liv. De havde forberedt festlige indslag og der var god stemning.

20. maj 2018

Jeg synes at det er svært at holde fast i at blive ved med at skrive dage i min dagbog. Det er nemt nok at skrive hvad vi laver. Vi laver mange af de samme ting. Vi tager på ture, vi hygger med Anker. Jeg lufter Cooper, men det er ikke så vigtigt, at det er det, som jeg skriver ned, synes jeg. Det mine mine tanker og følelser, som jeg skal fokusere på, huske til fremtiden, men jeg gider heller ikke at blive ved med at gentage mig selv. Jeg er ked af mit udseende. Jeg har smerter ved mit øje hverdag. Jeg er ked af min situation. Jeg savner Noam inderligt. Mit liv er blevet mørkt og trist, men jeg elsker Benjamin og Anker hver dag. Jeg er ikke bange for døden, men jeg er bange. Jeg er vred. Jeg er ødelagt. Jeg er knust. Jeg er ikke hel. Jeg er et andet Jeg. Døden har ødelagt mit liv, men mit liv er alligevel mere værd end døden.

21. maj 2018

Jeg har rigtig svært ved at forlig med med kommentarer der er rettet mod mig og mine tanker og følelser omkring hvordan jeg har det med mit udseende. Folk siger typisk ting, som, at det lære jeg at leve med, eller at jeg vil acceptere det, som andre accepterer ar på kroppen. Jeg er ikke i tvivl om at jeg nok skal lære at leve med det. Jeg lever efter at have mistet mit barn, men det der generer mig ved de kommentare er at, jeg ikke engang må lede efter løsninger. Hvis der var en løsning på at få Noam tilbage fra døden, havde jeg gjort alt for at finde den løsning. Jeg arbejder hver dag på at gøre finde en bedre løsning på livet efter døden. Og nu vil jeg også finde en løsning på de skader som min sygdom og behandlingen at sygdommen har forårsaget. Det er som om folk ikke kan forstå at tingene kan kombineres. Jeg skal nok lære at leve med stråleskader, gener og alt hvad der ellers er af ar, men jeg vil også blive ved med at se om noget at det kan blive bedre, redes, repareres, bare noget. Det virker for nemt at sige til mig, at jeg vil acceptere det som ar på kroppen.

22. maj 2018

Benjamin var utilpas fra morgenstunden, så vi fulgtes hen for at aflevere Anker, også cyklede vi til Gentofte for at aflevere ladcyklen til efterspænd, vi far for tidligt på den, så for ikke at vente, købte vi morgenmad hos bageren og satte os på en bænk ved Gentofte sø. Planen var at Benjamin skulle tage videre til studie, men vi kom til at sidde der lidt for længe, så længe, at cykelsmeden ikke kunne nå at ordne cyklen i dag, så vi skulle komme tilbage igen i morgen og så længe, at vi kom frem til at Benjamin ikke skulle tage på sit studie i dag. I stedet for at tage ind på studiet, hvor han ikke har det godt, er vi enige om, at han skal tage to dage i sommerhus for at skrive og for at have ro til at skrive og for få skriveriet overstået. Han valgte at tage med mig til fælles frokost i Kræftværket på Riget. På Riget fik jeg også taget blodprøve til doubletest.

Vi cyklede om Noam, før vi skulle efter Anker. Benjamin havde lyst til at bruge penge. Han vil gerne købe elektronik. Jeg har lyst til at give ham lov til bare at bruge penge på hvad han vil, men samtidig kan vores økonomi ikke tåle ret meget overforbrug.

Min far var der da vi kom hjem. Jeg havde hjulpet ham med nogle forskellige ting på computeren, som han gav mig 1000 kr for. Jeg fik lyst til at tage ud at spise. Vi spurgte om min mor ville med, det ville hun ikke rigtigt, men hun ville gerne passe Anker for os. Det blev til at jeg og Benjamin både tog ud at spise alene og videre i biografen, hvilket har været et ønske fra Benjamins sidde ret længe længe. Vi så Avengers, virkelig fin film og rigtig fin og rolig dag, hvor vi kun har gjort hvad vi havde lyst til. Det gavner os, at skippe pligter og hverdag engang i mellem.

23. maj 2018

Benjamin har det ikke godt for tiden. Jeg kæmper selv lidt med min egen tilstand, synes jeg, men når Benjamin siger det, så er det noget jeg skal tage alvorligt. Han siger at han har haft det ubehageligt i kroppen, særligt den seneste uge. Han har uro i armene og uro i hovedet. Det snurrer. Han er bange for at miste Anker og han googler symptomer derudaf, både sine egne og når Anker viser tegn på sygdom. Jeg tog med ham til lægen fra morgenstunden, for at få taget en blodprøve, så vi kan udelukke mangel på vigtige vitaminer til kroppen eller andre væsentlige ting for kroppens funktion, og for at få en henvisning til en psykolog. Det var ikke noget problem, hverken at få en henvisning, eller at få tjekket Benjamin.. De var meget flinke og hjælpsomme. Lægen spurgte til om han eventuelt ville sygemeldes, men det vil han ikke, for han har en eksamen der skal skrives og et par andre opgaver, som skal overstås, også har han ferie helt indtil september, hvor han kan slappe af og lave det han vil. Alt andet end de væsentlige studieopgaver udskyder han, for sit eget bedste.

Efter lægen cyklede vi til Gentofte for at afleverer cyklen hos cykelsmeden igen. Vi spiste morgenmad på den samme bænk ved Gentofte sø. Før vi gik hjem.

Vi havde en aftale med Andreas og Sophie, om at de skulle komme i dag. Vi havde tænkt det bare var uformelt og havde sagt de skulle komme når det passede dem, men Andreas blev ved med at spørge til hvad tid de skulle komme. Jeg og Benjamin blev enige om at klokken 16 ville passe, fordi så er der nogle timer inden aftensmad og aftenputning med Anker, men allerede klokken 14 skrev Andreas at de blev forsinkede. De ville først kunne være hos os klokken 17. Jeg og Benjamin er tids bevidste mennesker og kan generelt ikke holde sådan noget ud. Der er så mange der er ekstremt dårlige til at tilpasse deres tider. I dag passede det hos os og for os klokken 16. Både fordi, at vi ikke har ikke set dem over en måned og så ville vi lige have en times tid, bare os voksne, inden Anker kom hjem fra en dag med sin Farmor, hvor vi får hænderne fulde med ham og aftensmad lavning. Derudover skal vores aften ikke vare ud på den sene nat. Planlægning af tid handler om prioritering og folk prioriterer ikke at komme til tiden. De prioriterer altid deres egen tid højest. Min og vores tid er også bedre, end at vente på andre mennesker. Det sker rigtig ofte, faktisk med de fleste aftaler vi har, at tiden bliver justeret, eller folk bliver forsinket. Det er altid os der skal tilpasse vores tid - derfor det generelle sure opstød på skrift.

24. maj 2018

Vi cykler på tur hver dag, enten før vuggestue eller efter vuggestue eller begge. Og i weekenden. Cyklen har kørt 200 km. Det er virkelig dejligt og vejret er dejligt. Anker elsker det. Han griber stolt sin cykelhjelm. når vi spørger om vi skal ud at cykle og han peger ihærdigt på alle garagedørerne, i håb om at vi åbner op og hans ladcykel står der.

25. maj 2018

Det er fredag. Jeg har set frem til weekend også for Benjamins skyld. For selvom han ikke kommer på studie i alle hverdagene, så hænger pligten og skyldfølelsen om at han burde, over hans hovede. Det er synd at han ikke trives. Det er hårdt at han går og har det dårligt.

Vi tog i Ermelunden efter vi havde spist

26. maj 2018

Jeg har ikke meget at skrive. Jeg processer. Præcist hvad ved jeg ikke. Der er både rimelig stille fra min side af på mine sociale medier og her

27. maj 2018

Det er som om at jeg, uden jeg aktivt går og tænker på Noams dødsdag, så helt automatisk husker det. Det sidder i min krop. Tiden på året. situationerne inden, dagene op til. Det var en dejlig tid. Sommertiden er en let tid. Når det er let begynder min krop at huske på Noam. Når varmen er her og dagene bliver længere. Når vi får mere fritid. Så ved jeg at Noams dødsdag er i nærheden. Jeg tæller ikke aktivt ned. Det behøver jeg ikke. Min krop glemmer det ikke og lader mig ikke glemme det.

28. maj 2018

Fredericke kom forbi. Vi havde aftalt en gåtur. Og trods regnvejr gik vi om Ermelunden og vider til hundesømosen. Benjamin tog til sit studie, for at hente bøger. Jeg lavede bare ingenting med min telefon foran fjernsynet, efter min gå tur med Fredericke. Benjamin ordnede lidt og jeg hentede Anker. Klokkeren 16 kom Anas og Morten. De havde sammen med drengene fra Benjamins gymnasie købt en endagsbillet til Roskilde Festival til Benjamin og mig, til fredagen. Det var en rigtig stor og fin gave fra dem. Vi glæder os meget til at indløse den og komme en endags tur på festival. Anker var glad for selskab, han er altid bare centrum. De blev ikke så længe.

29. maj 2018

Det går rigtig fint økonomisk lige nu. Jeg har søgt fondspenge, som jeg har fået, men jeg får afslag på mine kandidat ansøgninger og jeg er potentielt stadig kræftsyg. Det ville gøre mig ulykkelig hvis jeg skulle i behandling igen. Det gør mig rigtig ked af, ikke at kunne komme nogen steder i mit liv, med mit liv. Tænk hvis jeg skal vælge imellem mit helbred og min babys liv.

30. maj 2018

Benjamin tog afsted til sommerhus, for at skrive sin opgave. Jeg blev trist og ugidelig i kroppen, som jeg ofte kan opleve at blive, når han går ud af døren om morgen. Det her var bare lidt sværere fordi jeg ved, at der går et par dage til han kommer hjem. Jeg ville så gerne finde på noget, men jeg kunne ikke kom frem til hvad. Varmen og solen gør det svært for mig at være udenfor. Jeg ville ikke ringe til Benjamin, for det ville gøre ham ked af det og utilpas. Han har brug for at kunne holde fokus og fordybe sig. Jeg skrev til Sine for at høre om de ville med på stranden. De kunne ikke. Jeg ringede til min far for at hører om han kørte rundt, og om jeg så kunne kører med ham lidt rundt, for ikke at være alene, men han havde travlt og lukkede hurtigt samtalen af. Det blev jeg ked af det. Jeg sad på gulvet i stuen. 25 år og ude af stand til at være alene og uden at have nogle at kunne ringe til. Min mor havde i går svaret på mit "vises snart", med at hun skulle forbedre lørdagens frokost, så hende ville jeg heller ikke ringe til. Jeg overvejede at hente Anker, men han har bedre af sin rutine i vuggestuen, end at jeg afbryder med mit ugidelige humør.

31. maj 2018

Der er en stemme i mit hovede der bliver ved med at fortælle mig, at vi ikke gjorde det godt nok med Noam. At han ville dø fra os lige meget hvad. Han var et barn uden fremtid. Når jeg ser på billeder af ham, kan den stemme blive stærkere, fordi han var lille, fordi jeg ikke kan huske ham fysisk og fordi jeg ikke kan se fremtiden i hans billeder.

1. juni 2018

Benjamin kom fra skriveferie i sommerhuset i dag. Da han kom hjem brød jeg sammen. Jeg havde holdt så meget sammen på mig selv og alligevel intet udrettet. Jeg havde ikke hygget mig eller nydt noget af tiden alene, jeg føler mig uduelig.

2. juni 2018

Jeg snakkede med Benjamin i dag om det at være vild med nogen, at være lun på nogen og kærlighed til hinanden. I vores samtale sagde han: "Jeg ser det som om, at du nogle gange er mig og ikke på den der kliché måde med at vi hører sammen"... også sagde han: "Jeg ser altid frem til mere med dig".

3. juni 2018

Vi tog til Amager, uden Anker. Først til Cafeen, for at sige hej. Vi gik til Boghandleren for at hører Mercedes spille en minikoncert der. Nanna og Steffen mødte os til koncert og bio vin. Bagefter gik vi ned af Amagerbrogade og fandt et spisested, hvor vi spiste dejlig aftensmad udenfor. Vi sluttede aften med at gå ned til Amager strand, hvor vi havde lidt at drikke med og så solen gå ned. Nanna og Steffen var i vandet. Vi hentede Anker, sent hos min mor. Han sov.

4. juni 2018

Benjamin afleverede eksamen i dag, endelig. Han har ferie nu. Det er så dejligt. Jeg brugte formiddagen på Riget. Først i scanneren til kontrol også i kræftværket. Jeg mødtes med Benjamin i byen bagefter. Vi spiste lidt frokost på en bænk ved københavns kanal. Han tog hjem, jeg blev, for jeg skulle til en workshop om unge i kræftbehandling med kræftens bekæmpelse. Det var en stor workshop med både læger, og patienter. Det var en hård dag. Det er altid tærende at skulle bruge nogle timer som patient på et hospital, men det er også hårdt at være social og på.

5. juni 2018

Vi tog på tur fra morgenstunden af. Vi ville ud at plukke hyldeblomster. Anker blev sat i cyklen og vi tog poser og sakse med på jagt. En runde i Bernstorffsparken og en runde omkring skoven, fyldte vores poser. Da vi kom hjem gik vi igang med at lave saft med det samme. Det er altid et stort projekt, men det er noget vi plejer at gøre, når hyldeblomsterne blomstre. saften er sat på køl de næste par døgn.

6. juni 2018

Anker vågnede op med skoldkopper. Vi aflyste resten af vores uge, undtagen den aftale, som jeg havde i løbet af dagen. Mille var blevet færdig med sit specialet og havde inviteret til speciale fest i hendes gård på Nørrebro. Jeg havde købt gave fra mig og Sofie. Jeg havde købt et lyserødt net og fyldt alt godt i af lyserøde sager. En lækker lyserød champagne, lyserøde blomster, en pose med lyserød slik og andre dejlige lyserøde ting. Vi planlagde at tage en tur i Benjamins forældres sommerhus, nu hvor skoldkopper, havde aflyst vores uge. Benjamin og Anker ville hente mig ved kandidatfesten, også kunne vi køre direkte derfra. . Det er sjældent at jeg er ude på den måde og ser mennesker, som jeg så engang. Jeg nåede dog ikke at se så mange af dem jeg plejede at være en del af festen med, for jeg tog derfra om eftermiddagen, inden folk kom for at feste om aften.

7. juni 2018

Andreas og Sophie var i Sophies forældres sommerhus i Veddinge Bakker. De spurgte om vi ikke kom og besøgte dem, nu hvor vi var i sommerhus i Nyrup. Vi kørte på tur hen til dem, og brugte dagen på stranden og i vandet, sammen. Vi stod på paddleboards og legede i sandet med Anker.. Jeg fik Cooper med ud på en tur på paddleboard.. Anker er frisk nok. Vi grillede dejlig mad og spiste på terrassen.

8. juni 2018

Jeg har fået afslag på alle mine kandidat ansøgninger. Det føles som et ret stort nederlag. Særligtm fordi at jeg var komme frem til, at det ville være det simpleste at læse videre, også komme derfra ud på arbejdsmarked, for ikke at skulle komme fra sorg og sygemelding ud som jobsøgende. Jeg er ked af at alt det jeg kæmper med ikke har noget af sige, eller hjælper mig nogen vegne videre i livet. Jeg kan ikke tilføje sorg og stærke følelser og voldsomme livskriser til mit CV. Det er bare fuld af store huller. Det eneste jeg hører er at jeg er stærk, men det er der ingen der kan leve af at være.

Det stresser mig helt vildt ikke at vide hvad jeg skal eller hvad jeg kan. Jeg ville ønske, at jeg bare kunne tage det roligt. Jeg har brug for bare at tage det roligt. Planen er at jeg er sygemeldt til d. 1 september. Jeg krydser fingre for en raskmelding, selvom det virker simplere at være i behandling. Det kender jeg, i behandling ved jeg i det mindste hvad jeg skal stå op til. Efter sygemelding skal jeg videre på dagpenge indtil jeg kan gå på barsel. Derefter kan jeg prøve at søge studie igen, og så kan jeg gå fra barsel, forhåbentligt med noget mere tro på mig selv og et klarsyn om hvad jeg vil fra starten af år 2020.

9. juni 2018

Vi brugte dagen sommerhuset, og tog hjem, op af dagen, da vi havde ryddet op og ordnet efter os. Anker har bare leget nøgen rundt i haven. Vi har leget med vand og spist jordbær. Han hygger sig og er en lille ballademager.

Min faster ringede. Hun inviterede på aftensmad. Hun ville gerne bestille sushi. Vi spiste sammen hos dem.

10. juni 2018

Vi skulle have været til fødselsdagsbrunch i Lyngby, men på grund af skoldkopperne, kan vi ikke tillade os at tage Anker med til sådanne arrangementer, når der er andre børn, så vi aflyste og tog selv lidt på tur, først i cyklen og senere på dagen var vi ude at køre og kørte helt til lufthavnen, hvor vi kiggede på flyvere.

11. juni 2018

Jeg er ked af det indeni for tiden. Jeg er forvirret og fortvivlet over min vej i livet. Jeg har ramt en personlig blindgyde, som jeg ikke kan finde min vej ud af. Jeg venter bare på at der sker noget godt, eller at jeg hører noget godt. Gode nyheder. Jeg tør ikke engang rigtig at være glad over min graviditet. Jeg tør ikke tro på noget som helst godt kan ske os. Jeg er sikker på at vi kommer til at kæmpe resten af vores liv med vores levevej, fordi vi er blevet sat sådan tilbage.

12. juni 2018

Anker skulle vaccineres, så vi startede hos lægen. Bagefter tog jeg til fælles frokost på Riget. Der blev optaget en eller anden into film omkring kræftværket, så jeg holdte mig pænt i baggrunden. Jeg havde ikke lyst til at være med.

Derhjemme havde vi handlet ind til dejlig tapas. Til Twin Peaks holdet. Johanne kom for første gang i flere måneder. Hun havde haft brug for at trække sig. Hvilket vi har været uvenner over i telefonen. Vi fik snakket ud og vi mødes som veninder. Jeg havde dog ikke meget overskud til at arrangere mig særlig meget til aften.

13. juni 2018

Anette hentede Anker fra morgenstunden og tog ham med til Søborg. Hun havde lidt morgenmad med til os. Sine skrev og inviterede os på pandekager lidt senere. Vi gjorde os klar og hyggede hos dem indtil vi tog til Riget. Jeg havde tjek hos øjenlægen. Jeg snakkede med Benjamin om hvorvidt, han troede at han ville nævne skanningen om det var gode eller dårlige nyheder, for det er egentlig planlagt at jeg skal til Professor Lena næste onsdag, for at få de svar, men jeg bliver overrasket hver gang med hvad de siger. Benjamin tænkte at de ikke havde kigget på dem sammen endnu. Det tænkte jeg heller ikke. Dr. Peter nævnte skanningen. Han sagde at det han kunne se på billederne ikke gjorde ham bekymret. Han sagde at der er hævelser inde bag ved og rundt om mit øje, men det er der mange der lever med og det er helt almindeligt at være hævet efter stråler, men han sagde også, at den sygdom som jeg havde var alvorlig og derfor skal de blive ved med at holde øje med mig. Jeg fik nævnt at jeg gerne vil have en henvisning til plastikkirurgisk afdeling, for at hører hvad de kan gøre for mig, og for at snakke med tatovøren, hans svar var bare at det synes han ikke jeg skulle, lidt imens han rynkede bryn og næse. Så jeg fik ikke nogen henvisning. Hvis det er en smagssag, at han ikke synes jeg skal gå videre med mit udseende, så tænker jeg, at det skal jeg egentligt selv tage stilling til, men hvis det er helbredsmæssige årsager synes jeg han skal begrunde det overfor mig. Jeg er klar over deres kryptiske sprog og deres egne, så vidt som deres lægefaglige holdninger farver vores konsultationer, men det overrasker mig alligevel altid lidt med hvad de siger, i forhold til hvad jeg kommer med. Peter er dejligt selskab og jeg er ikke i tvivl om, at han er en af landets dygtigste. Jeg er bæret over at kunne være hans patient, når jeg nu er i denne situation og et eller andet sted på en eller anden måde fik jeg af vide, at jeg ikke har kræft mere. "Jeg har hævelser, som ses på skanningen, og jeg har været alvorligt syg", men jeg er påpasselig med det svar i dag, for næste onsdags besked hos Lena kan overraske og være meget anderledes.

Vi tog om kirkegården. Det havde jeg haft lyst til i går, så det var godt at det passede ind i dag.. Det var længe siden, at vi havde været der også selvom, at vi skal derind igen på fredag til hans dødsdag, så ville jeg gerne i dag. Graven var rigtig fin. Alle blomsterne vi havde plantet i foråret er groet helt til og blomstrede fint. Det ramte os på en lidt anden måde at være der i dag, mere end det plejer. Vi tænker meget på ham fortiden, det har nok særligt med tiden på året at gøre. Der er noget helt særligt ubehageligt rumsteren i kroppen når vi nærmer os dødsdagen.

Vi tog tilbage til Sine og Milan og hang lidt hos dem. Hvorefter vi tog på tur med Cooper. Benjamin cyklede os til Bernstorffsparken.

Anker kom hjem kl. 19, fra en dag med sin farmor, til sengetid. Han havde hygget sig og var træt.

Inden vi gik i seng havde Jeg ikke lyst til at skulle afleverer Anker i vuggestuen i morgen, selvom han er frisk og vi har haft ham hjemme siden sidste tirsdag. Jeg foreslog Benjamin at vi tog en tur i Zoo i morgen i stedet for.

14. juni 2018

Jeg synes stadig at jeg er dårlig til at få skrevet ned. Det har jeg været i en længere periode. Jeg har stadig mange tanker og følelser, som jeg egentligt gerne vil nedskrive, men samtidig så tror jeg det er fordi der er så meget, som handler om mig og om min sygdom, ikke at det ikke er vigtigt, men min mit fokus har været mere mig, og min bog er om Noam og sorgen. I morgen er det tre år siden at han døde. Flere dødsdage end fødselsdage.

15. juni 2018

Jeg har modtaget tanke beskeder hele dagen. Jeg har svært ved at svare på dem. De fleste bliver bare svaret med et tak, senere i dag, eller en anden dag.

Døden var ikke det første der slog mig, da vi vågnede i dag, men det var det næste. Det er Noams dødsdag. Følelsen af at vågne glad ved siden af sin mand og sin morgenfriske søn, der sammen bladde i bøger, en lun sommermorgen, også komme i tanke om at det er dødsdagen for Noam. Det er ikke uvant at vågne glad til at starte med og som det næste blive ramt af tanker om døden. Sådan var det i dag. Først livet, så døden.. Vi stod op og gjorde os klar til at tage på kirkegården. Vi havde ikke forberedt noget til hans års dag, som sidste år med hjerterne, men mit hoved har ikke kunne fokuserer på dagen i dag. Jeg er mest gået op i, at der er pænt på graven med dejlige blomster og det er der. Graven står meget smukt.

Benjamins mor, Anders og søster Nanna kom. Benjamins mormor og morfar kom og var sammen med os på kirkegården. Min mor var der selvfølgelig også. Vi drak lidt kaffe og te og var bare samlet der på græsset foran graven. Jeg skrev en sms til Benjamin, om at vi burde afsløre vores baby hemmelighed nu, hvor vi var der samlet. Han svarede på sms, at at det kunne vi godt, men at det var mig der skulle sige det. Jeg skulle lige tage mod til mig. Jeg stillede mig ved siden af Benjamin og Anker og sagde at Anker havde noget han gerne ville fortælle, hvilket var at han skulle være storebror. De blev alle glade og berørte. Så er det sagt og offentligt og nu skal vi sige det videre til andre, fordi vi ved at sådan en nyhed spredes hurtigt.

Vi gik tilbage til toget og tog hjem. Anker blev puttet til lur og vi sad foran fjernsynet og spiste frokost indtil det ringede på og min mor, Ian og Dorthe kom. Efterfulgt af Anette og min faster. Senere da de var gået kom Nanna, Steffen, Peter og Alex. De blev til pizza.

Det var en hård dag, og jeg kan ikke finde ud af om det er rart at være samlet, sådan lidt tilfældigt på denne dag, eller om vi bare skulle være alene, eller gøre noget helt andet og endnu mere særligt ud af dagen. Jeg kan meget godt lide at markere dagen, selvom det ikke er ekstraordinært, så gør vi lidt, så det ikke bare er endnu en hverdags dag. Det er Noams dødsdag. Vi fejre ikke dagen, men vi holder fri og holder sammen. Det er vores personlige helligdag. Den skal markeres og aldrig glemmes eller hensættes.

16. juni 2018

Jeg har kørt bil for første gang siden min operation i december. Jeg og min mor og Anker tog til min far og spiste morgenmad. Han havde inviteret mig og Benjamin og Anker, men Benjamin byttede

plads med min mor. Vi var i hans koloni i et par timer. Jeg fik fortalt ham, at han skal være morfar endnu engang. Vi fortæller det nu, når vi ser folk. Anker hyggede rundt og legede vand i haven. Senere skulle han passes af sin farmor til i overnatning, så jeg afleverede ham hos hende, efter jeg og min mor havde været hos min far. Jeg skulle selv køre hjem i min mors bil derfra. Jeg ved ikke hvad der er med mig og kørsel. Jeg er bare ikke den store fan, men det gik fint. Det er bedst når jeg køre alene. Så har jeg ikke ansvaret for andres liv.

Jeg og Benjamin slappede af hele eftermiddagen. Jeg sov til middag på sofaen. klokken. 16.30 tog vi toget til Nørreport og gik igennem byen til madklubben på store Kongensgade. Vi spiste 3 retter hyggeligt og roligt, for vi havde god tid før vi skulle videre til skuespilhuset. Under middagen snakkede vi om fremtiden og hvad vi skal stille op med nutiden, for at vores fremtid byder på noget vi gerne vil. Benjamin sagde at det ikke var sikkert at han kunne blive færdig med sin bachelor i teologi, men at tanken om ikke at blive færdig og være akademiker, ville være en stor kamel at sluge, for ham. Det er mest tanken om at være akademiker der fylder hos ham og ikke at droppe teologi. Han har altid troet han skulle uddannes fra et universitet, men lige nu kan han ikke fordrage sit studie og han får ikke noget ud af det, fordi han ikke bruger tid på at lærer noget. Han vil gerne lave sin egen forretning og han drømmer om at gøre det i restaurationsbranchen. Han drømmer mest bare om noget helt andet. Det er et voldsomt usikkert grundlag af droppe sit studie på, på en tanke om en drøm. Især uden kapital eller erfaring, men hvis han vil have sit eget, må han må bare igang som den nederste i fødekæden til at starte med. for at lærer. Jeg er klar over at vi skal til at satse i livet og på os selv, ellers ender vi op i situationer vi aldrig kan blive glade i. Jeg sagde at jeg drømmer om at lave noget kreativt og leve et dejligt liv med mine børn, men en kunstner drøm er også bare en drøm. Det vil betyde at vi aldrig kommer til at tjene penge, i hvert faldet ikke så livet bliver simpelt i forhold til økonomi. Jeg ville nu også gerne have læst en af de kandidater jeg har søgt ind på, i kommunikation. Jeg er ked af at systemet ikke kan bøjes for et menneske, men jeg bliver mødt på lige fod med alle andre. Jeg ved godt, at det er meget at forlange, men jeg ville have haft godt af at kunne starte op med nye studier og få noget stabilitet og udfordring i min hverdag. Hvis det så viste sig at jeg var uegnet, så ville jeg jo dumpe, men den chance får jeg slet ikke.

Benjamin sagde at Fredericke forleden dag havde fortalt ham, en historie om en familie hun kendte, som havde det hårdt. Moren var gået psykisk ned og hendes dreng på 2 år var faldet med en saks og fået den i øjet, også havde familien været dårlige til at træne barnets øjne op igen, så hans øjne virkede ikke rigtig. Han fortalte, at hun afsluttede historien med at sige, at der er folk der har det hårdere, end os. Det er der helt sikkert mange derude der har, men det lyder ikke lige som dem. Benjamin fortalte at han til den historie havde svaret hende, at de i det mindste stadig har deres 2 årige. Vi snakkede lidt om, at det kun er meget få personer der ved hvor hårdt vi egentligt har det, fordi vi er glade og vi klare hverdagen. Vi tager på tur og har den gladeste og mest aktive og velfungerende dreng, men det har vi fordi vi arbejder for det. Vi arbejder så hårdt for det, at vi ikke kan komme videre med vores studier og arbejdsliv. Vi arbejder så hårdt for det, at de færreste kan se på os hvilken sort sjæl vi bærer rundt på. Det er noget vi burde være helt vildt stolte af, men det er også noget der tynger. For når vi nu kan det meste, set udefra, ret perfekt, så forventes det at vi kan det hele hele og det ligner, at vi ikke har det hårdt. Det er faktisk ret hårdt. Det var rart at få talt om. Det er sjældent vi virkelig taler i bund om de hårde emner især sjældent med flere hårde emner i træk.

Vi gik fra restauranten til Skuespilhuset. Jeg havde afsløret hvad vi skulle se, tidligere i dag. Benjamin havde startet en gætteleg og da han havde gættet sig frem til, at vi skulle ind at se noget om en fiktiv person der har med politik at gøre og stadig ikke anede hvad det drejede sig som, så opremsede jeg hvad han var kommet frem til, med mine ja og nej svar. Og sluttede sætningen med: kom så skarpeste Benjamin. Den fangede han den. Og lyste helt op. Vi nåede at glæde os begge to. Vi så "Det skide show" med Rasmus Bruun og Frederik Cilius. Det var virkelig godt. Det er længe siden at vi har grint

så meget. Jeg havde helt ondt i kinderne, af at smile bagefter. Vi sad på gulvet på række 2 helt ude i siden, men vi var så heldige at det var der de løb frem og tilbage hele tiden, når de forlod scenen. Så vi fik dem helt tæt på. Vi gik glade og trætte derfra til bussen og videre med toget hjem.

17. juni 2018

Vi sov lige indtil vi vågnede af os selv. klokken halv ti.

Vi fik Augusta over klokken 12.30 Sine og Milan ville gerne bygge videre på deres køkken en times tid. Vi tog hende med hen for at hente Anker hos sin Farmor og tilbage med hjem at lege bagefter. Benjamin lavede dejlig aftensmad til os alle sammen, også Sine og Milan..

18. juni 2018

Vi havde tid til nakkefoldsskanning klokken 14 på Herlev, så fordi det lå midt på dagen og vi ingen andre planer havde begyndte dagen hurtigt bare med bare at være ventetid. Vi startede med at aflevere Anker i vuggestue for første gang i 14 dage. Jeg synes at det var lidt hårdt efter så mange intense dage sammen.

Bagefter tog jeg og Benjamin videre til Bernstorffsparken med Cooper, for at lufte hende. Også tog vi hjem for at spise morgenmad. Vi sad bare og hang i sofaen, indtil Benjamin foreslog at vi skulle fordrive tiden i byen i stedet for. Han manglede en ny skjorte. Så det gjorde vi, indtil det blev tid til vores skanning på Herlev.

Der ligger som ønsket et lille velskabt foster i min mave. Det hele blev meget mere virkeligt, nu. Trods sorg, trods sygdom venter vi os endnu et sundt og raskt barn. Vi tror begge to at det er endnu en dreng, men jordemoderen ville ikke udtale sig om det, men at alt hvad hun så var godt. Det var rigtig dejligt.

Vi hentede Anker og kørte til stranden på tur. Han udvikler sig så meget for tiden. Han er den mest energiske jeg kender og han har så meget sprog og der kommer hele tiden nyt til. Han plapre uforståeligt derudaf, med kendte ord ind imellem. Tænk at den lille dreng skal være storebror.

Personbeskrivelser:

Noam - Anne-Louise og Benjamins afdøde søn
Benjamin - Noams Far, Kæreste
Mor - Carina, Noams Mormor
Mariann - Venindes mor
Anne og Palle - Psykologer
Lene - Bededamen, den sidste rejse.
Charlotte - Pædagog i Noams vuggestue
Mille - Veninde
Sofie - Veninde
Nanna - Veninde
Johanne - Veninde
Andreas - Benjamins Ven
Anette - Benjamins mor
Anders - Benjamins stedfar
Kasper - Benjamins bror
Nanna - Benjamins søster
Christina - underviser
HP - Lillebror
Ian - Lillebror
Peter - Benjamins far, Præst
Alexander - Benjamins ven
William - Benjamins ven
Anna og Asbjørn - Sofies storesøster og hendes kæreste
Tante Rikke - min mors veninde og blomsterhandler
Natasja - studieveninde
Silja - gymnasie veninde
Clara og Anna - barndomsvenner, tidligere naboer
Steffen - Nanna, venindes kæreste
Julia - underviser
Eline - fars kæreste
Frank - mors kæreste
Ida - Anna og Claras fars kæreste
Kirsten og Lærke - Mors veninde og hendes datter
Amalie - Benjamins Gymnasie veninde
Anton - Nannas lillebror
Mai-britt - mors veninde, alternativ behandler
Camilla - Kollega fra praktikplads
Christian - Studieven
Mark - Tatovør
Katrine - folkeskole veninde
Christian og Marcelle
Faster - Anne-sophie, fars søster
Peter - Benjamins far
Oliver - Bekendt gennem Andreas, barber i vognmagergade
Anitamor - Familieven, gift med Jesper
Jesper - Familie ven gift med Anitamor
Grethe - Frisør Bystrup
Lene - kollega fra praktiksted
Fabian - Ven gennem tiden
Anas - Benjamins ven fra gymnasietiden
Nikolaj - kæreste fra efterskoletiden
Far
Erik - Anna og Claras far. Idas mand
Sofie F.
Mormor
Semira - pædagog

Amina - pædagog
Camilla - pædagog
Liva - vuggestue veninde
Pernille - veninde fra gymnastik engang
Lise - Træner fra gymnastik engang
Nynne - benjamins gymnasie veninde
Anne - Benjamins gymnasie veninde
psykiateren - Bo HOU
Katrine - Folkeskole veninde
Fætre - Jonathan og William, Fasters drenge
Leif - vicevært ved rektorparken
Philip - Andreas ven og olivers bror
Natacha - benjamins kusine
Rolf - Ven af familien
Marlene - Ven af familien
Claes - ven og medarbejder på Gæstgivergården
Morten -ven og medarbejder på Gæstgivergården
Lisbeth -
Malene - Familieven og ejer af gæstgivergården
Stella - Datter af Henrik og Malene
Mercedes - Datter af Henrik og Malene
Henrik Familieven og ejer af gæstgivergården
Dorthe - Ians kæreste
Helene - min fars tidligere kærestes datter
Josefine D - studieVeninde fra KEA
Eddie - Fra studietur til Sao Paolo
Red - Fra studietur til Sao Paolo
Flora - Min mors lille hund
Pernille - Min mors veninde

Tak til alle dem der har været med til at gøre mit projekt til det jeg ønskede.

Annika Aakjær, for titelmelodi.

Malene Botoft for gennemlæsning og feedback af skrevne dagbøger, inden projektstart og medvirken i podcast afsnit nr. 4.

Benjamin Rasmussen for korrekturlæsning af dagbog. For at lade mig dele vores privatliv og sorg og for at medvirke i podcast afsnit nr. 5, 11, 16 og 23.

Natasja Toldam for design af ikoner.

Lene Barsøe for at medvirke i Podcast afsnit nr. 2.

Peter Friis for at medvirke i Podcast afsnit nr. 3.

Freja Bech Jensen for at medvirke i Podcast afsnit nr. 6.

Pernille Rask for at medvirke i Podcast afsnit nr. 7.

Dorthe Refslund Christensen for at medvirke i Podcast afsnit nr. 8.

Sarah Auken for at medvirke i Podcast afsnit nr. 9.

Julie Bender for at medvirke i Podcast afsnit nr. 10.

Charlotte Kongsted for at medvirke i Podcast afsnit nr. 12.

Camilla Mehlsen for at medvirke i Podcast afsnit nr. 13.

Susanne Petersen for at medvirke i Podcast afsnit nr. 17.

Ivar Petersen for at medvirke i podcast afsnit nr. 18.

Line Bundgård for at medvirke i podcast afsnit nr. 19.

Sara Sandfær for at medvirke i podcast afsnit nr. 20.

Anne Larsen for at medvirke i podcast afsnit nr. 21.

Nanna Kristiansen for korrekturlæsning af dagbog og medvirken i podcast afsnit nr. 22.

Johanne Hansen for korrekturlæsning af dagbog og medvirken i podcast afsnit nr. 22.

Min mor Carina Bachmann for indholds sparring og medvirken i podcast afsnit nr. 14 og 15.

Josefine Pil For projektopstart.